GRĂDINA
MINCIUNILOR
EILEEN
GOUDGE

EILEEN GOUDGE

Grădina minciunilor

Traducere de Antoaneta Ralian

Trail of Secrets
Eileen Goudge

© Copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON

Tehnoredactor: *Doina CĂLIN*

ISBN 973-95064-3-0

Mamei și tatălui meu, care mi-au dat posibilitatea să visez.

Prolog

A fost odată o văduvă sărmană care locuia într-o căsuţă cu o grădină în faţă, şi în grădină creşteau doi trandafiri: unul dădea flori albe, celălalt, flori roşii. Văduva avea două fiice, care erau întocmai ca trandafirii: pe una o chema Albă ca Zăpada, pe cealaltă, Trandafir-Roşu…

Din Poveştile Fraţilor Grimm

New York – 3 iulie 1943

Sylvie Rosenthal stătea în faţa oglinzii înalte, cu ramă aurită, din raionul de pălării al magazinului Bergdorf.

— Nu ştiu singură, îi spuse vânzătoarei care se tot învârtea în jurul oi.

Sylvie îndreptă puţin borul pălăriei florentine de pai verde.

— Nu găseşti că-i prea încărcată?

— Chiar săptămâna trecută, la un jurnal de actualităţi, am văzut-o pe doamna Eleanor Roosevelt purtând o pălărie în genul ăsta, o asigură vânzătoarea durdulie. Desigur, doamna Roosevelt nu era… mă rog… însărcinată.

Îşi coborî vocea până la un murmur.

Sylvie se simţi năpădită de un val de iritare. De ce oare se simţeau cu toţii datori să-i reamintească într-una? Dumnezeule mare, nu puteau s-o lase măcar un moment să uite? îşi trecu degetele pe marginea borului pălăriei, cu panglica ei de tul verde, şi enervarea împotriva vânzătoarei se topi într-un torent de îndoieli..

„Ah, Doamne, dacă măcar ar fi Gerald aici, cu mine. Când sunt singură nu ştiu niciodată ce să aleg. Şi dacă n-o să-i placă pălăria, o să mă simt groaznic."

Îşi scoase de pe cap florentina verde şi se privi în oglindă „simţindu-se, aşa cum se simţise deseori în cei opt ani de când era măritată, nedumerită, ba chiar nevrednică.

„Când Gerald îmi spune că sunt frumoasă, Dumnezeu ştie ce vede la mine.“

Ceea ce vedea ea în oglindă exa o faţă prelungă, îngustă, comună, cu excepţia ochilor. Ochii erau mari, verzi ca o sticlă de şampanie, iar genele şi sprincenele erau de un blond atât de pal, încât păreau aproape invizibile. Şi ochii mari arătau într-una miraţi.

Sylvie îşi aduse aminte de cuvintele rostite cândva de Gerald, anume că faţa ei îi amintea de gravura lui Tenniel care o reprezenta pe Alice în Ţara Minunilor. Zâmbi amintindu-şi. „Da, îşi zise ea, poate că are dreptate. Uneori cred şi eu că sunt în Ţara Minunilor."

Privi în jur. A-şi face cumpărăturile aici, la Bergdorf, părea un lucru incredibil; magazinul era un paradis tainic, aparent neatins de război. Urnele de piatră din care ţâşneau crini şi orhidee. Măsuţele franţuzeşti delicate şi vitrinele oblice pline cu sticle de parfum şi pulverizatoare – chiar dacă în zilele astea de război parfumul era ersatz. Candelabrul imens de cristal: care atârna în rotonda de marmură! Cât de departe erau toate acestea de vremurile când îşi făcea cumpărăturile la taraba lui Ohrbach şi când a plăti mai mult de cinci dolari pe o pălărie ar fi fost un lucru de neconceput. „Da, îşi spuse Sylvie, am picat drept în Ţara Minunilor."

Mâine va avea loc petrecerea în aer liber pe care o dădea familia Gold de flecare Patru Iulie şi, însărcinată sau nu, de-abia aştepta să se ducă. Corturile vopsite în dungi roşii, albe şi albastre; mirosul de grătar care te făcea să-ţi. Lase gura apă; şi apoi dansul în sunetele orchestrei Lester Lanin, pe o estradă imensă, garnisită cu lampioane japoneze. Numai că anul ăsta n-or să fie lampioane japoneze. Aşa-i spusese Evelyn. Fratele mai mic al Evelynei fusese ucis pe front lângă

Okinawa. Aşa încât lampioanele japoneze erau ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Evelyn la petrecerea ei.

Sylvie luă cu grijă pălăria verde şi o înmână vânzătoarei.

Poate că pălăriuţa bleumarin Lilly Dach, cu panglică roşie, ar fi mai potrivită, se ghidi ea. Şi cu borul acela milităresc ar fi în spiritul vremurilor. Dorea atât de mult ca Evelyn s-o…

Sylvie îngheţă.

Simţise brusc o greutate la baza abdomenului de parcă fătul se precipitase în jos. Ba mai mult, se înghiontea în jos. O apăsare fierbinte. „O, Doamne, sper că nu-i dau drumul!" Şi durerea de şale care o sâcâise toată dimineaţa devenise acum o rafală de înţepături care-i sfârtecau noada.

„Nu se poate întâmpla, îşi spuse ea. Nu se poate! Nu-l las eu să iasă!"..

Dar ştia bine că aşa se vă întâmpla.

Undeva, în adâncurile ei, simţi o plesnitură, ca un elastic care cedează. Şi un lichid cald, ca un râu între pulpele ei.

Sylvie se. Cutremură de parcă ar fi izbit-o cineva. Îşi simţi inima sărindu-i în gâtlej. Apoi privi în jos, îngrozită, la pata udă care se lăţea pe covorul bej. I se rupsese apa. Dumnezeule mare! îi era la fel de ruşine ca pe vremuri, în copilărie, când se scăpase pe ea la şcoală.

O săgetă un fior de spaimă rece.

Asta era! Nu trebuia să se mai prefacă a fi încântată, chiar arhifericită, asigurându-se singură că pruncul era al lui Gerald, că trebuia să fie al lui Gerald. Acum avea să iasă la iveală adevărul. Frica o lovi în inimă ca un pumn îngheţat. S-ar putea să nu fie al lui Gerald. Şi… ah, Dumnezeule mare, dacă nu era… dacă semăna cu Nikos? Ochi negri, pielea măslinie, păr negru ondulat… Nu, trebuia să-şi alunge gândul ăsta din minte, să-i trântească uşa în nas.

Sylvie, străduindu-se din răsputeri să-şi recapete stăpânirea de sine, aruncă o privire în oglindă. De astă dată nu o mai văzu pe Alice ci o faţă buhăită, înceţoşată, plutind

peste un trup diform. Se simţea straniu de detaşată, de parcă se uita la un specimen de peşte exotic într-un acvariu. Sau la o femeie înecată, cu o faţă lividă, acvatică, şi cu filamente de păr blond-roşcat atârnându-i ca nişte alge pe gâtul palid.

— Madame… nu vă simţiţi bine?

Un glas îngrijorat răzbi prin adâncurile verzi în care se scufundase.

Sylvie se întoarse şi o văzu pe şefa raionului cea cu părul vopsit cărămiziu, zgâindu-se la ea prin ochelarii cu lentile groase, în timp ce petele de ruj portocaliu, ca de clovn, din obraji, îi deveniseră de un roşu sângeriu.

Da, se afla la Bergdorf. La pălării. Cea verde sau cea albastră? Ridică pălăria albastră de pe etajera de cristal şi îşi trecu degetele peste voaletă. Nostime mărgeluţele de sticlă cusute în reţea, ca s-o facă să sclipească.

— Madame?

Degetele rotofeie îi prinseră braţul.

Sylvie, forţându-se, reuşi să se împotrivească curentului care o trăgea în jos. Deschise gura ca să spună că se simte bine şi că nu-i nevoie să se deranjeze nimeni din cauza ei.

Dar în clipa aceea o îmbrânci în stomac un pumn care păru să-i spiraleze prin corp, inundând-o cu un val de greaţă. Nu, nu se simţea bine. Categoric nu.

I se înmuiară genunchii. Îşi încleştă degetele pe marginea tejghelei, încercând să se ţină dreaptă, şi privirile îi întâlniră un şir de capete-manechin, fiecare purtând câte o altă pălărie. Chipurile lor lipsite de ochi o înfiorară. Păreau să o acuze, un juriu care emitea un verdict: vinovată!

„Ah, dacă ar fi aici Gerald!" El ar şti ce trebuie să facă. Gerald era în stare ca printr-o simplă ridicare de sprinceană să cheme un maître d'hòtel. Un pocnet din degete şi, ca prin farmec, un taxi se materializa dintr-un trafic supraaglomerat. O singură privire a lui Gerald la bancă punea în mişcare funcţionarii, casierii, şefii de serviciu.

Dar nu, greşea, Gerald nu trebuia să ştie. Slavă Domnului că o să rămână la Boston până mâine… afaceri bancare… împrumuturi de război sau aşa ceva.

Sylvie îşi acoperi gura cu ambele palme. Simţind că e gata să izbucnească în hohote de râs isteric. Unicul om de care avea nevoie, de care depindea în întregime… şi acum, în clipa în care ti era cel mai necesar, nu îndrăznea să se îndrepte spre el. Cum îi putuse face aşa ceva lui gerald? Cum? Era atât de bun cu ea. Întotdeauna. Migrenele; ei – când avea o migrenă, cel mai mic zgomot ştimei în ţeasta ei o –, avalanşă şi Gerald, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avea grijă ca şi el şi toţi cei din casă să se mişte muţeşte, ca nişte umbre.

Sylvie îşi aduse aminte de vremurile când nu o durea numai capul ci şi picioarele, şi întreg corpul şi când un drum cu taxiul i s-ar fi părut un lux divin. Când stătea toată ziua ghemuită în cuşca ei de casieriţă, îndărătul zăbrelelor, dând şi primind bani, zilele când călătorea în picioare în metrou şi apoi, ajunsă acasă, urca scările mirosind a varză gătită, şase etaje care nu se mai sfârşeau, şi asta seară de seară.

Acum, epuizată, întrebându-se cât timp va mai reuşi să se ţină pe picioare, Sylvie avea senzaţia că tocmai urcase cele şase etaje. O străbătu un fior. De ce-o fi fost atât de frig acolo? Cea mai fierbinte zi a anului, aşa se anunţase la radio, şi totuşi magazinul părea un frigider.

— Să chem un doctor?

Vocea stridentă a şefei de raion păru să o pătrundă.

— Nu, eu…

Junghiul ascuţit de la noadă se răspândea, era ca o faşă foarte strâns legată care-i înfăşură mijlocul sau ca un cordon mult prea strâmt. Durerea tălăzuia prin ea în valuri de gheaţă.

„Doamne, Dumnezeule, fă-mă să ajung la spital! Dintr-un moment în altul vor trebui să mă scoată de aici pe braţe, în rochia mea pătată. Şi toţi din magazin or să se holbeze la

mine. Doamne, aş prefera să mor!“

Se desprinse de tejghea şi înaintă pe lângă raionul de parfumuri, unde amestecul de miresme dense făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Fără să-şi dea seama cum, reuşi să iasă pe uşa grea din sticlă, aproape târându-se până la trotuar, prin aerul de afară, gros şi lipicios ca un Sirop.

— Du-mă la spitalul Lenox Hill, gâfâi prăbuşindu-se pe canapeaua unui taxi.

Coborî fereastra, lăsând să pătrundă în maşină o adiere de aer fierbinte, aburul gunoaielor încinse şi al asfaltului copt de soare. Totuşi, ea continua să dârdâie de frig.

Şoferul, un om mai vârstnic, fredona, cât suntem tineri. Sylvie ar fi vrut să-i ceară să înceteze, dar se simţea prea pierită ca să poată vorbi şi prea vinovată.

— Eh, ce ziceţi, acu’ când porcii de nazişti intratără în Egipt, credeţi că Ike o să envadeze Italia?

Clar că era un tip guraliv. Sylvie se uită la halca de grăsime care i se revărsa pe spate, peste guler. Era de un roşu întărâtat, ca racul fiert, împestriţat cu firicele de păr zbârlite.

Sylvie ar fi vrut să fie politicoasă şi să-i răspundă, dar greaţa se înălţă în ea într-un flux lent, uleios.

Când taxiul se apropie de Park Avenue avu iar senzaţia că e strânsă în chingi, o strânsoare care pornea de la noadă şi-i prindea abdomenul în cleşti. Mai strâns, tot mai strâns, până devenea o lance înroşită în foc; implântată în corpul ei. „Dumnezeule!” Sylvie îşi dădu seama că înţepeneşte şi îşi coborî spinarea simţind cum arcurile hodorogite ale canapelei îi intră în fese. Îşi muşcă buzele ca să se împiedice să ţipe.

Tânjea cu atâta intensitate după ajutorul mamei ei, încât o clipă avu impresia că-i simte braţele grăsulii înlănţuind-o, iar în nări avu senzaţia mirosului de eucalipt al soluţiei aromatice cu care mama îi masa pieptul când avea câte o criză de astm. „Nu plânge, frumoasa mea, îi rostea glasul

mamei în minte. Sunt aici. N-am să te părăsesc.”

Vedea cu ochii minţii faţa umflată de somn a mamei, funia cenuşie, înspicată cu peri albi, a cozii care-i unduia pe unul din umerii capotului de flanelă, rebegit şi în ochii ei albaştri apoşi se nălucea fantoma fetişcanei care jucase crichet pe pajiştile casei mari din Leipzig a lui papa, înainte de a fi fost nevoită să emigreze în America.

Mama, părăsită de soţul ei nevolnic, obligată să vândă cărţi poştale ilustrate şi cataloage la Muzeul Frick, pentru douăzeci şi opt de dolari pe săptămână, şi visând nebuneşte la viaţa aceea frumoasă pe care o lăsase în urmă.

Pe Sylvie o jena s-o audă pe mama ei vorbind despre. Muzeu de parcă ar fi fost al ei, de parcă fiecare dintre picturi i-ar fi aparţinut.

— Mâine când vii de la şcoală să treci pe la muzeu să-ţi arăt noul Rembrand. Gândeşte-te, Sylvie. Ce frumuseţe, să posezi o asemenea splendoare!

„Noi nu posedam nimic!” strigă Sylvie în sinea ei luptând împotriva ghearelor durerii care i se înfigeau în came. „Nu posedam decât nişte mobilă prăpădită şi rochiile vechi pe care sora mantiei, tanti Willie, al cărei soţ se lansase într-o afacere mare cu gulere de blană şi etole, ni le trimisese în cutiile de carton auriu destinate blănurilor.”

Mama spunea întotdeauna că noi aveam ceva mai bun decât casa mare a mătuşii Willie de pe Ditmas Avenue. Şi anume, noi ne aveam una pe cealaltă. „Dar asta nu era adevărat, gândi Sylvie cu o strângere de inimă. În fond, mama m-a părăsit, nu-i aşa?”

Durerea din pântecele ei părea să-i şerpuiască prin trup, până în gâtlej. „Mamă, oh, mamă, de ce a trebuit să mori?”

închise ochii, şi simţi lacrimile arzându-i pleoapele, lunecându-i pe la colţuri şi prelingâudu-i-se pe obraji. Îşi aminti de ziua în care tipicarul domn Harmon o chemase din cuşca ei de casieră în biroul lui.

— Mama dumitale… îmi pare rău… o congestie cerebrală…

Totul devenise întâi cenuşiu şi împâclit, apoi negru. Când s-a trezit, se afla într-o limuzină. Or canapea de piele, netedă ca untul topit, perne moi şi un covoraş sub tălpi, un geam de sticlă care separa pasagerii din spate de şoferul cu şapcă cenuşie. Cât de straniu, o altă lume! Şi alături de ea, sprijinind-o cu un braţ petrecut în jurul umerilor ei, un bărbat. „Vai de mine, e domnul Rosenthal în persoană, preşedintele întregii bănci!" Se simţise pe rând înfierbântată şi înfrigurată, alarmată şi emoţionată. Îşi amintise că-l văzuse în câteva rânduri uitându-se lung la ea, dar niciodată nu-i adresase vreun cuvânt.

Fetele cleveteau pe seama lui când îşi luau cafeaua şi sandvişurile la micul dejun – îi murise soţia de mai bine de douăzeci de ani, lăsându-L fără copii, şi toate se întrebau de ce oare nu se recăsătorise. Sylvie îşi spunea că, probabil, femeile îl respectau prea mult ca să se poată apropia de el. Te intimida când îl vedeai străbătând biroul cu paşi mari, în costumele lui întotdeauna impecabil călcate, cu butonii de aur licărindu-i la manşetele cu monogramă şi dând dispoziţii pe un ton calm dar autoritar.

Însă acum, în limuzină, nu părea deloc înfricoşător. Îi văzu ochii albaştri blânzi, prinşi într-o reţea fină de riduri – arăta mai bătrân decât crezuse ea, cel puţin cincizeci de ani, iar părul blond argintiu era atât de subţire, încât printre şuviţe i se întrezărea pielea albă a capului, îi spusese că o conducea la spital. La mama ei. Ascultându-l, Sylvie simţea cum forţa calmă pe care o radia fiinţa lui o pătrundea cu totul.

Mai târziu, a preluat asupră-i achitarea spitalului pentru internarea mamei, cheltuielile şi formalităţile de înmormântare şi, după aceea, a avut grijă de ea când se îmbolnăvise atât de rău încât nu se mai putuse da jos din pat. Şi niciodată, absolut niciodată, nu i-a făcut avansuri sau nu a încercat să profite de ea, înainte de a o fi cerut în căsătorie.

El, să dorească să o ia de nevastă! Ce miracol! Nu făcuse nimic ca să-l merite.

Şi, Dumnezeule, uite cât de perfid îl răsplătise!

Amintirea lui Nikos o împungea ca o pietricică în pantof. De un an de zile, în fiecare dimineaţă când se trezea, amintirea era prezentă, uneori mai iritantă alteori mai puţin, dar nealterată. I se punea în gât când încerca să mănânce. Îi chinuia somnul. Îşi bătea joc de dorinţa ei fierbinte ca pruncul care-i creştea în pântece să semene cu Gerald.

Sylvie îşi împleti degetele peste movila tare a pântecelui ei. Încordarea începuse să-i mai slăbească, de altfel şi durerea. „Doamne, se văită în gând, dacă aş fi rămas însărcinată înainte de a-l fi cunoscut pe Nikos, acum aş fi siguri."

Şi nu s-ar putea spune că nu se străduise. Îşi măsurase temperatura în fiecare dimineaţă şi o marcase pe graficul pe care Gerald îl instalase lângă pat – trei ani la rând. Şi vizitele regulate la doctor. Zăcând cu picioarele desfăcute, ca o găină din cate scoţi măruntaiele. Oţelul rece cam o sfredelea pe dinăuntru până când îi venea să ţipe, pentru ca apoi să i se spună că nu era nimic în neregulă cu ea. Să aibă răbdare. Ce ştia doctorul?

Ei îi venea să plângă văzând dezamăgirea lui Gerald, lună de lună, când îi venea ciclul.

De ce nu putea să-i dăruiască unicul lucru pe care şi-l dorea de la ea? Când el îi oferise o atât de minunată viaţă nouă. Nu din vina ei, acest adevăr i-l confirmaseră trei specialişti diferiţi din Park Avenue; dar Sylvie ştia ce ştia.

Era convinsă că ar fi putut rămâne însărcinată dacă ar fi găsit o cale ca relaţiile sexuale cu Gerald să nu-i fie atât de neplăcute.

De ce oare îi făceau atâta silă? De ce? Care soţ din lume putea fi mai bun şi mai generos?

Şi totuşi amintirea nopţii lor. De nuntă, când l-a văzut

pentru prima oară gol, făcea şi acum să i se încrânceneze carnea pe ea. În costumele lui îngrijite, lucrate de mari croitori, Gerald avea o înfăţişare majestuoasă, prosperă. Gol, avea o burtă căzută ca o traistă ţuguiată şi arăta bătrân, aproape grotesc. Şi avea sâni, sini ca de femeie. Până în ziua de azi Sylvie continua să încerce repulsie când Gerald se lăsa peste ea, deşi îşi spusese de un milion de ori că îl iubeşte şi că el o iubea la rândul lui. Burta lui puhavă apăsând-o pe a ei o făcea să-şi piardă răsuflarea şi sexul lui căutându-şi drum în ea! Şi toate gâfâielile şi gemetele de parcă ar fi fost sfâşiat de dureri. „O să mă obişnuiesc, îşi repetase într-una; trebuie. Toate astea se întâmplă pentru că încă nu suntem obişnuiţi unul cu celălalt”

Dar când Gerald îşi anunţa dorinţa de a-şi scoate pijamaua, pe care o împăturea foarte îngrijit la piciorul patului, încă şi azi, după opt ani de căsătorie, Sylvie simţea că i se face pielea ca de găină.

Şi apoi, Nikos…

Un junghi sfredelitor în abdomen o trezi din reverie. Se încovrigă pe bancheta maşinii, de parcă în felul ăsta putea scăpa de pedeapsa care o încleşta.

Când taxiul, făcându-şi drum prin circulaţia aglomerată, o hurduca trântind-o ba în dreapta ba în stingă, se rezema de speteaza şoferului, susţinându-şi cu braţele abdomenul uriaş, cu atâta gingăşie, de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

— M-am răzgândit, îi spuse la un moment dat şoferului. Te rog du-mă la spitalul Sf. Pius.

Îi dădu adresa spitalului şi-l văzu în oglinda retrovizioare dându-şi ochii peste cap. În partea aceea din Bronx nu avea să găsească niciun muşteriu la întoarcere. Dar acolo, în locurile pe unde copilărise, Sylvie ştia că o să se simtă mai în siguranţă.

Pentru eventualitatea în care Gerald ar telefona, o să-i lase

vorbă lui Bridget să-i spună că se dusese în vizită la vechea ei prietenă Betty Kronsky. Şi mai târziu, o să-i povestească lui Gerald că o apucaseră nişte dureri atât de îngrozitoare, încât n-a mai fost în stare să ajungă până în centrul, oraşului sau să-l cheme pe înţepatul ăla de doctor Handler, fostul lui coleg de cameră de la internat.

— Ştia bine că era o nebunie, un gest disperat. Mai devreme sau mai târziu, Gerald tot va trebui să descopere. Dar pentru moment, cel puţin, i se părea mai uşor. Acolo, în vechiul cartier al copilăriei ei, o. Să se simtă mai aproape de mama, o să-i facă impresia că mama o mângâie, o protejează. Şi poate, cine ştie, se va întâmpla o minune – o să nască un copil care să semene cu Gerald sau cu ea.

Ieşind din centrul aglomerat, taxiul luă viteză, lunecând pe lângă impozantele blocuri din Parte Avenue. Sylvie privi la cadranul ceasului Patek Philippe, montat în diamante, pe care i-l dăruise Gerald anul trecut. Două trecute. Dumnezeule mare, oare or să ajungă la timp? Brusc, eleganţa din Parte Avenue se transformă în decorul sordid din Harlem. Taxiul sălta peste pavajul crăpat, peste gropi, peste resturi aruncate pe stradă. Ba chiar mai rău. Beţivi bătrâni căzuţi pe trotuare. Sylvie închise ochii. Dar duhoarea n-o putea îndepărta. Din nări. Izul mormanelor de gunoi nestrâns cu săptămânile, intrat în putrefacţie.

Pe urmă vibraţia zăngănitoare a roţilor maşinii care traversa acum podul Third Avenue spre Bronx. Sylvie deschise ochii când cotiră din Bulevardul Bruckner, văzu străzile roind de copii – copii de toate mărimile şi toate culorile, bălăcindu-se în băltoacele în care se scurgeau nişte hidranţi de incendiu deşurubaţi, sărind în apă şi ieşind, fără să dea nicio atenţie maşinilor, inconştienţi de pericol. Văzu un băieţaş cu păr scămos şi pielea de culoarea ciocolatei fugărind o fetiţă cu cozi lungi, care-i biciuiau spatele. Se cutremură, imaginându-şi cum ar arăta copilul ei aici, o

sălbăticiune negricioasă, jucându-se de-a v-aţi ascunselea pe după movilele de gunoi.

Taxiul se opri cu o scuturătură. Sylvie plăti şoferului şi încercă să-şi transporte corpul enorm până la uşă, simţind cum i se înmoaie picioarele la fiecare pas.

Aruncă o privire spitalului Sf. Pius. Faţada de cărămidă şi granit era atât de înnegrită de funingine şi murdărie, încât părea un cuptor care nu mai fusese curăţat de ani de zile. Simţi cu groază că i se pune un nod în stomac. Şi înăuntru o să fie tot ca într-un cuptor, fără aer condiţionat, probabil că şi fără ventilatoare.

Zgomotele străzii o asaltară, ţipetele de copii, urletele din aparatele de radio, voci care strigau în limba spaniolă pe ferestrele deschise. Împotrivindu-se unui val de greaţă, se târî pe treptele spitalului.

O pocnitură asurzitoare o făcu să tresară puternic, simţind că inima i se izbeşte de coşul pieptului. Era atât de speriată, încât se poticni pe treapta de sus» şi izbuti să nu cadă apucându-se de balustrada de metal a scării. Pe urmă îşi dădu seama despre ce era vorba. Copiii. Aruncau pocnitori pe trotuar. Desigur, mâine era Patru Iulie. Uitase.

Uitându-se, peste capetele copiilor, la ferestrele de sus ale caselor, văzu o femeie însărcinată, într-un capot imprimat, spălăcit, cu burta enormă sprijinită de pervazul ferestrei, urmărind impasibilă eforturile ei de a urca scara, în timp ce un ţine dolofan, arămiu, o trăgea de sân. Sylvie îşi întoarse faţa şi intră în spital, nesigură pe picioare.. Pete cenuşii îi jucau în faţa ochilor.

Simţea contracţiile înteţindu-se. Brusc o cuprinse o asemenea ameţeală, încât nu cuteză să-şi ia mâna de pe clanţă. Podeaua se clătina sub tălpile ei.

„Vă rog… cineva.. Ajutaţi-mă…“ Deschise gura să rostească aceste cuvinte, dar un văl cenuşiu i se lăsă peste ochi şi nu mai putu scoate niciun sunet. Dalele albe şi negre ale

duşumelei păreau să se înalţe spre ea. Ceva rece şi tare îi lovi obrazul. Durerea se răspândea în ea ca un tunet îndepărtat

Apoi beznă.

Când deschise ochii, se pomeni într-un pat de fier cu bare de o parte şi de alta. Înconjurat de nişte perdele verzi. Prin crăpătura dintre perdele, vedea peretele din faţă. Între două ferestre înalte atârna un tablou înalt al lui Iisus răstignit. Ochii i se înălţau spre ceruri, palmele îi erau întinse lăsând să se vadă rănile pricinuite de cuie, din care curgea sânge.

Sylvie se ridici în coate. Efortul îi declanşă bubuituri de ciocane în tâmple, făcând-o să ţipe. Îşi simţea faţa rigidă. Îşi atinse nasul şi degetele îi întâlniră un bandaj adeziv.

Perdeaua fii dată la o parte, în zornăitul inelelor de metal. O femeie într-o uniformă albă, cu o tichie mică albă pe cap, se aplecă asupra ei. „Lumina fluorescentă din tavan se reflecta în lentilele ochelarilor ei, dându-i o înfăţişare ciudată, lipsită de expresie. Faţa îi era albă şi netedă ca un ou fiert.

— Ai noroc, îi spuse ea, n-ai pierdut sarcina.

Sylvie gemu.

— Cred că nasc.

— Nu, nu naşti încă…

Răspunsul sever o miră în asemenea măsură, încât uită cât îi era de rău.

— Ai numai senzaţia, o asigură femeia. Totul e în regulă.

După care călugăriţa infirmieră îşi trase pe mână o mănuşă de cauciuc şi luă un tub de pe tăviţa pe care o purta cu că. Apoi îşi unse degetele mănuşii cu o alifie albă.

— O să te examinez ca să văd ce dilataţie ai, îi spuse. Eu sunt sora Ignatious, adăugă în timp ce-i dădu cearceaful la o parte şi îşi introduse brutal două degete cauciucate, unse, în vaginul ei.

Sylvie se încolăci toată, întreaga ei făptură împotrivindu-

se invaziei. O crampă rece păru să-i contracte întreaga jumătate de jos a trupului, în timp ce degetele infirmierei bâjbâiau prin ea.

Sora Ignatious se retrase şi o bătu stângaci pe umăr.

— Şase centimetri, o anunţă ea. Mai ai de îndurat Eşti la prima naştere?

Sylvie aprobă din cap, simţindu-se brusc asemenea unui copil, speriată, neajutorată şi atât de singură. Lacrimile i se adunară pe genele de jos.

Sora Ignatious dispăru, dar reveni după câteva minute aducând un lighenaş cu apă şi săpun şi un brici.

— Ce vrei să faci? o întrebă Sylvie alarmată.

— Haide, haide, fără gălăgie, chicoti sora. Nu vreau decât să te rad. Pentru binele dumitale.

Cu ochii strâns închişi, Sylvie o lăsă să-i ridice din nou cămaşa de noapte. O cârpă aspră, umedă, îi frecă abdomenul, coborând spre pulpe. Apa i se scurgea neplăcut între picioare. O mână rece ca gheaţa i se lăsă pe stomac. Cum putea cineva să aibă mâini atât de reci pe căldura asta?

I se spuse să stea nemişcată.

— În ciuda contracţiilor, dragă.

În timp ce briciul îi răzuia pubisul, ca un mic animal rozător, înţepând-o şi ciupind-o, restul trupului îi era scuturat de spasme dureroase. Se străduia din răsputeri să nu ţipe şi să nu se mişte. Voia să fie cuminte, să facă tot ce i se spunea.

Ce altceva ar fi putut face?

În cele din urmă, sora Ignatious îşi îndreptă spatele, dădu la o parte lighenaşul şi îi trase în jos cămaşa de noapte.

— Peste puţin va veni doctorul Phillips să te vadă.

Trase, cu un zornăit metalic, podeaua şi se îndepărtă.

Următoarele câteva ceasuri au însemnat un chin care depăşea tot.

Ce ar fi putut vreodată Sylvie să-şi imagineze. Supusă

torturilor, uită de Gerald, de Nikos, chiar şi de pruncul care se zbătea în pântecele ei să vadă lumina zilei.

Nu exista decât durerea sfâşietoare.,

Nu mai venea în valuri, cu pauze între ele, ci într-un flux continuii, nesfârşit Siluete în halate albe se iveau şi piereau din câmpul ei vizual. O fată tânără, care mesteca gumă şi purta un ecuson pe piept, îi notă numele şi-i puse câteva întrebări legate de asigurările sociale. Pe urmă apăru un bărbat înalt, cu păr cărunt, într-o cazacă de pânză verde, care se recomandă ca doctorul Phillips şi-i ceru să-şi desfacă genunchii ca s-o examineze. Nu mai încercă nicio jenă, aşa cum ar fi fost normal. Numai neplăcere. Scoase un strigăt Broboane de sudoare i se prelingeau pe obraji. Pielea o ustura de parcă era arsă. Mâini binevoitoare îi aşezară o compresă udă, rece, pe frunte.

Sylvie auzi un ţipăt care părea a fi ecoul propriului ei strigăt îşi dădu seama că, probabil, alături era un pat ocupat de o altă femeie aflată în chinurile facerii.

Îşi simţea fătul mişcându-se în jos, devenind o presiune sălbatică. Instinctiv, i se împotrivi, gemând şi trăgându-se în sus. Oare durerea asta oribilă din lăuntrul ei putea fi dislocată? Putea oare s-o împingă afară?

— Încă nu împinge, îi comandă o voce.

Prin păienjenişul roşu al sfâşierii, se strădui să-şi concentreze privirea pe chipul aplecat asupra ei. Era sora Ignatious.

— Trebuie să împing, murmură Sylvie pe un ton de protest.

— Aşteaptă până ajungi în sala de naşteri.

Sylvie se împotrivi nevoii de a împinge, dar efortul era insuportabil. Se simţea la fel de neputincioasă de parcă cineva ar fi strangulat-o şi ea n-ar fi putut face nicio mişcare ca să se salveze. Dar nu numai gâtul suferea o încleştare de moarte, ci întregul ei trup.

Nu va putea să supravieţuiască niciun moment torturii, va fi ruptă în două.

Cum oare reuşeau femeile să treacă prin asemenea chinuri şi să continue a trăi? Şi nu o singură dată, ci de mai multe ori. Cum putea accepta cineva să treacă din nou prin asemenea ordalie din moment ce ştia ce înseamnă?

Ea n-o să mai accepte. Niciodată. Nici măcar pentru Gerald. Şi pentru niciun alt bărbat.

Braţe puternice o ridicară din pat şi o aşezară pe o brancardă cu rotile. Sylvie fu străbătută de un tremur, deşi era atât de cald; respira cu greutate. Trupul îi era scăldat de sudoare, cămaşa de spital i se încolăcise sub ea, ca o cârpă răsucită pentru a fi stoarsă. Încercă să-şi împreuneze genunchii, să împiedice ca greutatea aceea să o rupă în două, dar genunchii refuzau să se lipească. Se prinse singură cu mâinile între picioare, ruşinată că era văzută făcând acest gest, dar străduindu-se cu disperare să-şi uşureze îngrozitoarea presiune fierbinte.

Era conştientă că străbătea un coridor, rotilele de cauciuc săltând pe linoleumul denivelat. O nouă sală. Brusc, o iluminaţie orbitoare. Lumina venea de la o lampă uriaşă, atârnată în mijlocul tavanului şi reflectată de dale de piatră verzi, lucioase. Pretutindeni, oţel sclipitor.

Sylvie gemu, contorsionându-se neputincioasă. Panica îi strângea gâtlejul, blocându-i răsuflarea, făcând-o să se teamă că o să se înăbuşe. Locul ăsta rece, îngrozitor, ca o baie publică – nimic nu ar putea prinde viaţă într-un asemenea loc.

Fu urcată pe o masă. Picioarele desfăcute, gleznele legate de nişte inele de metal.

— Relaxează-te, Sylvia. O să fie bine. Totul merge bine.

Glasul doctorului Phillips îndărătul măştii de tifon. Ochi albaştri, blânzi şi sprâncene stufoase, ca nişte garduri vii. Dar cine era Sylvia? apoi îşi aminti. Ea era. Fata cu ecuson

nu-i scrisese numele corect.

Începu să se screamă. Era cumplit. A te screme era aproape la ţel de rău ca şi a nu te screme, dar nu se putea împiedica. Auzi sunete şi horcăieli animalice care-i scăpau din gâtlej. Nici pe acestea nu le putea opri. Nu mai avea nicio stăpânire asupra propriului ei trup. Trupul o stăpânea pe ea.

Glasuri se filtrau printre bubuielile din urechi spunându-i să împingă.

— Screme-te!

O mască neagră de cauciuc îi prinse nasul şi faţa. Sylvie se zbătu panicată, încercând să o îndepărteze, temându-se să nu se sufoce, dar mâna care ţinea masca o apăsa cu putere. O învălui o aromă dulceagă, urmată de o senzaţie de uşurare.

— Îţi dau puţin oxigen, îi spuse sora Ignatious. Inspiră adânc! O să te ajute.

— Chiar în clipa când îşi simţi trupul sfâşiindu-se, presiunea încetă brusc. Ceva mic şi ud – mult mai mic decât monstrul acela gigantic care o supusese la asemenea, chinuri – lunecă afară din că.

Auzi un ţipăt subţire, gâlgâit,

Sylvie izbucni în plâns, de astă dată un plâns de uşurare. Avea senzaţia că un bolovan uriaş, strivitor, fusese dat la o parte de pe ea. I se părea că pluteşte, sfidând gravitaţia, la cel puţin o jumătate de metru deasupra mesei.

— Fată! auzi pe cineva strigând.

Un moment mai târziu, i se aruncă în braţe un pachet bine legat.

Sylvie clipi repede când privi la feţişoara care se ivea dintre faldurile păturicii. Imensa uşurare pe care o resimţise se prefăcu brusc într-o disperare covârşitoare. „Cât e de neagră!" Un smoc de păr negru, lucios deasupra unei feţe minuscule, boţite, de culoarea unei monede vechi. Ochişorii se deschiseră şi Sylvie văzu, cu un şoc, două mărgeluţe negre, sclipitoare. Oare nu toţi sugarii aveau ochi albaştri?

Sylvie îşi simţi măruntaiele fărâmiţându-se şi presărându-se ca nisipul dintr-o clepsidră. Privind la faţa aceea încreţită avea senzaţia că se prăbuşeşte în gol, de parcă aluneca într-un hău negru.

Copilul lui Nikos. Nu mai încăpea nicio îndoială. Niciuna.

Şi totuşi, tânjea să-l strângă în braţe. Îşi simţea sfârcurile învârtoşându-se dureros din dorinţa de a-şi duce copilul la sân.

Îşi întoarse faţa, copleşită de astă dată de un nou gen de durere, iar lacrimile porniră să-i curgă şiroi. „Dumnezeule, nu pot! Nu vreau. E fetiţa lui, nu a mea şi a lui Gerald. Cum pot s-o iubesc? Pe Gerald o să-l ucidă, şi o să înceteze să mai iubească.

— Toate plâng la naştere, o auzi pe sora Ignatious lămurind-o pe infirmiera mai tânără care o ajuta, în timp ce-i lua bebeluşul din braţe.

Sylvie fii transportată în alt salon. Semăna cu primul, numai că pe fereastra din faţa patului ei se vedea o alee pavată cu cărămizi. În afară de patul ei, mai erau încă alte trei, toate ocupate. Două dintre femei dormeau, cea de lângă ea o privea cu compătimire;

— E, s-a sfârşit, nu-i aşa? i se adresă ea lui Sylvie cu accentul de Bronx pe care l-ar fi avut şi ea dacă, slavă Domnului, mama n-ar fi corectat-o într-una şi n-ar fi ţinut-o izolată de alţi copii, cu toate după-amiezele acelea petrecute la muzeul Frick şi cu sâmbetele la teatre, concerte, recitaluri de dans, la care mama căpăta de cele mai multe ori bilete gratuite.

Sylvie îi răspunse femeii printr-o mişcare a capului, fiind prea epuizată pentru a mai putea vorbi.

— La mine-i al treilea, continuă colega ei de cameră, cu simplitate. Avea o faţă deschisă, încadrată de bucle castanii. Ochi mari, căprui, veseli, şi o ploaie de pistrui pe nasul cu vârful răsfrânt. Oftă. Şi tot fată! Dom conta că de astă dată o

să iasă băiat Mamă, ce-o să mai înjure! Nu că nu i-ar place fetele. Numai că de astă dată speram să fie băiat.

— Nu ştie încă?

Sylvie se chinuia să articuleze cuvintele. Gura îi era parcă plină de iască.

Vecina ei râse aspru:

— Asta înseamnă Marina Statelor Unite. Ziceam că nasc abia peste două săptămâni. Pe Dom îl trimit acasă abia săptămâna viitoare ca să aştepte evenimentul. Zâmbetul îi pieri de pe faţă şi ochii i se întunecară. Aş fi putut s-o chem pe maică-sa, ştii. Căţeaua aia bătrână, scuză-mi franţuzeasca. Dar mi-am spus că n-o să-mi facă decât inimă rea, aşa cum îmi face totdeauna. „Ar fi trebuit să-ţi mai pui pofta-n cui, o imită ea pe bătrână pe o voce nazală, schelălăită. Dom are destule pe cap când e pe mare fără să-i mai stea mintea la un alt plod. Ce, doi nu-ţi erau de-ajuns?“ Ha, ar trebui să-i ţină o predică lui fii-su când dă să se urce ia pat. Dai cu rine crede ea că m-am măritat? Cu Papa de la Roma? Pfiii! Noroc că ea-i în Brooklyn.

N-am prea mai văzut-o de când eu şi fetele ne-am mutat aici ca să fim mai aproape de mama mea… Numai până se întoarce Dom. Mama are grijă de Mărie şi de Clare, altfel ar fi aici, la mine la spital.’

întinse mâna să-şi ia poşeta de pe noptiera de metal, şi scoase din ea un pachet de Lucky Strike.

— O ţigară?

Sylvie scutură din cap. Fata înălţa din umeri, aruncând chibritul.

— Eu sunt Angie. Angelina Santini. Se uită la Sylvie prin fumul pe care-l scotea pe nări. Şi dumneata? Mai ai alţi copii?

— Nu, răspunse Sylvie, străbătută de un fior, întrebându-se încă o dată cum putea o femeie normală să treacă de bună voie prin calvarul acela înfiorător mai mult de o dată în viaţă. Şi totuşi, într-un anumit fel, îi făcea bine uşurinţa cu

care Angie se preta, la confidenţe. De parcă ar fi fost doi soldaţi, alături, în aceeaşi văgăună de tranşeu.

— E al naibii de greu, ştiu, continuă Angie dând din cap cu adâncă cunoaştere. Mai ales la primul. Da píormă uiţi. E… cum se zice… natura umană. Ţi se şterge din cap… ca atunci când omul tău e pe uscat după ceriu l-ai mai văzut de patru luni. Angie oftă cu tristeţe, apoi, la auzul unor paşi, se ridică repede în capul oaselor şi îşi stinse ţigara. Dacă mă prinde vreo soră că fumez aici… ia zi… nu ţi-am auzit numele.

— Sylvie.

Simţea, instinctiv, că putea avea încredere în Angie.

Femeia se trânti înapoi pe pernă, susţinându-şi capiii cu mâna.

— Arăţi ca dracul, Sylvie. Nu te supăra că-ţi spun. Ştiu că şi eu arăt la fel. Ce-ar fi să tragem un pui de somn?

Sylvie reuşi să-i adreseze un zâmbet

— Da, sunt obosită.

De fapt, se simţea mai mult moarta decât vie şi avea impresia că; ar putea. Dormi un an încheiat.

Şi în salonul ăsta se găsea acelaşi tablou al lui Iisus, atârnat pe peretele; din faţa ei. Palmele însângerate întinse în lături. Ochii chinuiţi: înălţaţi spre ceruri. O şuviţă de sânge pe piept, care-i amintea de cicatricea roşie pe care o avea Nike deasupra genunchiului stâng, Toropită de somn, Sylvie. Se gândi la amantul ei.. Îşi anunţi deprima zi. Se aşteptase ca persoana pe care o angajase Gerald ca om bun la toate să fie sau un bărbat în vârstă, sau un băieţandru ca toţi cei ce se prezentaseră până atunci, tinei ce nu păreau prea pricepuţi. Deschisese uşa de serviciu şi se trezise faţă-n faţă cu Nikos. Îl vedea şi acum la fel de clar de parcă ar fi stat înaintea ei. Ploua afară şi cizmele lui erau ude şi murdare. La început, asta fusese tot ce observase. Cizmele de lucru, grele, înalte până la genunchi, atât de diferite de galoşii subţiri, din cauciuc negru, care îmbrăcau ca o mănuşă pantofii italieneşti

ai lui Gerald. Şi omul ăsta nou lăsa urme noroioase pe dalele de gresie ale bucătăriei, în pătrate negre şi de un alb imaculat. Omul şchiopăta uşor, şi Sylvie se întrebase dacă fusese cumva rănit pe front.

Pe urmă îşi înălţase privirea, cuprinzând silueta masivă, îmbrăcată într-un impermeabil uzat, de culoare kaki, coama de bucle negre, în care străluceau picăturile de ploaie, doi ochi negri ca doi crai de lună nouă licărind pe o faţă care părea să radieze lumină. Încreţituri fine se desfăceau ca nişte raze la colţurile ochilor, deşi omul nu părea să aibă mai mult de treizeci. De ani.

Un braţ robust se întinse spre ea, şi Sylvie îi luă mina. O mână uriaşă, cu pielea bătătorită şi încheietura îmblănită de perişori negri. Se uitase fascinată la mâna aceea virilă, nesimţindu-se în stare să-i înfrunte privirea ochilor negri pătrunzători.

Pe urmă îşi scosese impermeabilul, dând la iveală triunghiul mic de păr negru care-i încununa pieptul puternic, dispărând apoi sub cămaşa kaki. În viaţa ei nu văzuse atâta păr la un bărbat. Corpul lui Gerald era complet spân, cu excepţia celor câteva fire argintii dintre picioare. Şi Gerald avea nişte mâini mici pentru un bărbat de statura lui, netede şi delicate ca nişte mâini de fecioară. Uneori îi evoca tenori din operele pe care le iubea el atât de mult, bărbaţi cu trupul cât un butoi, care se mişcau pe scenă cu o graţie feminină, ca nişte bărzăuni.

— Mă cheamă Nikos Alexandros, tună omul. Apoi îi zâmbi, dezvelindu-şi un strălucitor şirag de dinţi. Aveţi de lucru? Bine. Daţi lucru la mine.

Engleza lui stâlcită avea un farmec ciudat. Află că era din Cipru, că lucrase ca marinar pe un petrolier englezesc care fusese torpilat lângă Insulele Bermude, şi că supravieţuise şase zile pe o plută, fără hrană şi fără apă. Îi explică, în engleza lui stricată, că el se număra printre cei norocoşi, cu

toate, că piciorul îi fusese aproape zdrobit.

Sylvie înţelesese de unde i se trăgea şchiopătatul. Dar ce nu putea înţelege era de ce i se tăiase ei brusc respiraţia. Dăduse din cap şi-i spusese:

— Da. Cred că poţi lucra pentru noi. Pari foarte… era gata să spună vânjos, dar se corectă pe dată şi spuse „capabil”.

Bărbatul rânjise şi-i scuturase din nou mina. Atingerea cărnii lui bătătorite, calde, avea un efect straniu asupra ei. Se simţea speriată şi înfierbântată în acelaşi timp, şi aşa ceva nu-şi amintea să i se fi întâmplat decât o singură dată în viaţă. Când avusese paisprezece ani, într-o setară, rămasă singură acasă, spionase pe fereastră un bărbat şi o femeie goi puşcă, împreunaţi, care făceau dragoste pe o canapea în apartamentul de peste drum. Trăsese în grabă jaluzelele, dar văzuse destul cât să se simtă înfiorată şi ameţită, de parcă ar fi avut febră.

Şi în tot anul în care Nikos a lucrat pentru ei, se simţise cotropită de aceeaşi senzaţie, ori de câte ori se aflase în preajma lui. Sylvie îl urmărea pe furiş în timp ce repara o ţeavă, sau săpa în grădină la trandafirii ei – cu pieptul gol, cămaşa înnodată în jurul mijlocului, muşchii reliefându-i-se şi jucând sub pielea măslinie – şi de fiecare dată era năpădită de aceeaşi tainică şi ruşinoasă excitare. Se întreba cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o, sau dacă şi-ar fi plimbat mâinile acelea mari şi aspre pe carnea ei. Cuprinsă de vinovăţie, încerca să izgonească asemenea gânduri. Alte femei ar fi fost în stare să ucidă pentru a avea un soţ ca al ei. Cum ar fi putut ea măcar să se uite la un alt bărbat?

Şi totuşi nu-şi putea stăpâni fantezia. Când făcea baie, se simţea brusc excitată de câte un fir de apă caldă care i se scurgea între picioare, şi o străpungea o săgeată de dorinţă fierbinte. Sau când moţăia după-amiaza, visa că Nikos era lângă ea, în patul mare cu patru coloane, înmuind cu sudoarea lui cearceafurile scrobite, brodate de mână, pe care

Gerald le importase din Irlanda. Şi se trezea în lumina soarelui de după-amiază care se prefira printre draperii, îşi înălţa privirea la capitelurile sculptate ale coloanelor patului, învăluită de un dor nedesluşit. Uneori, semi-adormită, încă visând, juisa şi îşi satisfăcea dorinţa. Dar după aceea se detesta şi mai mult.

Ce să fi fost, se întreba, să fi însemnat oare dragoste? Dar cum ar putea fi posibil? Nu-l admira în felul în care îl admira şi îl respecta pe Gerald. Şi când venea acasă din cabinetele experţilor ginecologi, chinuită de usturimile unui nou test dureros, dorea să simtă braţele lui Gerald în jurul ei, şi ale nimănui altcuiva.

Şi totuşi…

La pieptul musculos al lui Nikos se gândea când Gerald se trântea peste ea. La mâinile puternice ale lui Nikos, la buzele lui pline. Uneori, în timpul actului sexual, închidea ochii şi încerca să-şi imagineze că Gerald era Nikos. Şi numai atunci reuşea şi ea să cunoască plăcerea.

Dar lucrul cel mai rău era că-şi dădea seama că Nikos ştia. Acest lucru nu reieşea din ce spunea sau din ce făcea, ci din felul în care o privea. Îi furişa câte o ocheadă piezişă, pe sub pleoapele lui grele, în timp ce părea concentrat pe demontarea unui robinet. Sau câte o privire lungă, îngândurată, din vârful unei scări, în timp ce peticea un acoperiş.

Într-o noapte de vară fierbinte, lipicioasă, cu un aer atât de dens încât simţea că se sufocă, Sylvie se dădu jos din pat lăsându-l pe Gerald cufundat în somn, sforăind uşor. Jos, pe terasa din spate era mai răcoare, şi îşi spuse că va putea respira. Zări în întuneric strălucirea roşie a unei ţigări aprinse, şi îngheţă, întâi mirată, apoi speriată că silueta înceţoşată, cocoţată călare pe parapetul de piatră, ar putea fi cine ştie ce intrus. Pe urmă îşi aminti deodată că scara curbă care ducea în grădină dădea şi spre subsolul în care se găsea

camera de dormit a lui Nikos.

Bărbatul se ridică în picioare şi veni spre ea. Profilat pe grădina scăldată în clarul de lună, părea chiar mai întunecat şi mai primejdios decât un intrus.

Sylvie se simţi străbătută de un fior care păru să i se fi iscat din ceafă.

Nikos îi oferi o ţigară şi ea o acceptă deşi de obicei nu fuma.

— N-am putut dormi, îi explică. Era o asemenea zăpuşeală, că m-am gândit să ies să iau puţin aer.

Era conştientă de transparenţa capotului de mătase, şi învârtea între degete ciucurele cordonului, vorbind prea precipitat.

— Ştii ce făceam în copilărie? îmi. Duceam salteaua pe platforma scării de incendiu şi dormeam acolo. Mama mă certa, se temea mereu să nu cad.

Nikos râse, dându-şi capul pe spate.

— Şi acum nu mai aveţi scară de incendiu.

În ultimul an, engleza lui progresase mult, dar încă se limita la fraze scurte, simple.

— Păcat.

— Da, e păcat, nu-i aşa?

Avea o locuinţă somptuoasă, cu vederea spre râu şi spre Golful Hudson, servitori, mai mulţi bani decât ar fi visat vreodată, dar nu avea scară de incendiu. Râse şi ea, cu un chicotit încordat

— Şi mama dumneavoastră, unde e acum?

Râsul i se stinse pe buze.

— A murit

Sylvie se uită la grădină, la cascada umbroasă de iederă care acoperea pereţii de cărămidă roşie, la trandafirii ei care sclipeau în clarul de lună ca argintul vechi şi preţios. Iubea până şi denumirile trandafirilor: Nilul albastru, Pace, Aur vechi. Copiii ei, probabil singurii pe care-i va avea vreodată.

De dragul lor, nu avea nimic împotrivă să-şi murdărească unghiile, să-şi zgârie mâinile. Şi când le vedea frunzele scorojindu-se şi îngălbenindu-se, sau când vedea vreun boboc ofilit şi îndoit, încerca un junghi dureros, întocmai cum simte o mamă la vederea copilului cu un genunchi julit sau cu o tăietură la deget.

Se întoarse brusc, dorind să fugă în casă, la siguranţă, în patul soţului ei.

— Ar fi mai bine să intrăm în casă. E târziu.

Dar mâna lui Nikos se lăsă pe braţul ei, arzând-o prin mătasea capotului.

— Aşteaptă!

Se apropie de ea şi, în licărul ţigării aprinse, ochii lui negri păreau insondabil de adânci, un hău în care ar fi putut să se prăbuşească, fără a mai putea ieşi vreodată la suprafaţă.

Sylvie gândi că avea de gând să o sărute.

— Te rog… nu., scânci trăgându-se îndărăt.

Pe urmă îşi dădu seama. Nu făcea decât să-i ofere un foc, de la ţigara lui.

Se simţi ruşinată, umilită; acum, fără îndoială, îi ghicise taina.

Ochii i se inundară de lacrimi.

El arăta necăjit.

— Te-am jignit cu ceva?

— Nu. Îmi pare rău. Am făcut o greşeală. Am crezut că…

Nikos rămase tăcut. Faţa lui trăda înţelegerea. Apoi, încet, atât de încet încât ea avea impresia că visează, Nikos îşi aruncă ţigara şi braţele lui o înlănţuiră. O sărută, un sărut cu gust de nicotină şi cu o aromă uşoară, delicioasă, de condimente.

Sylvie avea senzaţia că întreaga fierbinţeală a nopţii de vară pătrunsese în porii ei. Îşi simţi măruntaiele dizolvându-se, scurgându-se parcă pe o pantă alunecoasă.

Trebuia să se smulgă, să pună capăt acestei clipe, sa fugă

în casă. Se gândi la Gerald care dormea liniştit, plin de încredere în ea. Dar nu se putea mişca. De parcă ruşinea ei şi gustul acesta oprit făceau parte dintr-un drog ameţitor care o paraliza. Nu fusese niciodată sărutată în felul ăsta. Sărutări lente, dulci, fără de sfârşit, o mare deschisă, fără de niciun ţărm, şi nimic de care să se agaţe ca să nu se înece.

Gândind pe jumătate că totul era doar un vis, îl urmă, pe scara curbă, jos în grădină. Acolo se împiedică, papucul de casă alunecându-i pe o cărămidă. El o prinse pe dată, iar ea se topi toată simţindu-i muşchii încordaţi ai braţului. O purtă în braţe tot restul drumului, la fel de uşor de parcă ar fi fost un copilaş, în pofida piciorului suferind, pe sub un boschet încărcat de trandafiri „Clar de lună“, care înmiresmau noaptea cu parfumul lor, şi pe treptele înguste de ciment ce duceau la subsolul lui.

Înăuntru, văzu un pat strâmt, un scrin, o fereastră mică în care se reflecta luna. Fără niciun cuvânt, o lăsă jos, lângă pat. Îi dezlegă cordonul capotului şi i-l trase de pe umeri; lunecă pe jos, o învolburare de mătase roz. Pe urmă îşi scoase şi el hainele, în grabă, fără să-şi dea osteneala să le împăturească, aşa cum făcea întotdeauna Gerald.

Sylvie îl privea. Trupul lui gol înaintă încet spre ea, cu gambele-i lungi mai albe decât restul, reflectând lumina lunii, ispitind-o de parcă ar fi atras-o într-un misterios dans ritual. Era pentru prima dată când Sylvie vedea frumuseţe într-un trup bărbătesc.

Până şi cicatricea purpurie care-i spirala de la şoldul stâng până la genunchi i se părea excitantă, un tatuaj al calvarului prin care trecuse.

Deodată, simţindu-se prea slăbită ca să mai stea în picioare, se prăbuşi pe pat, iar el veni spre ea. Îşi strecură mâinile sub braţele ei, o prinse de umeri, apăsând-o uşor pe spate. Îngenunche pe podea în faţa ei, înclinându-şi capul de parcă ar fi rostit o rugăciune.

Acolo. Dumnezeule, o săruta acolo!

Sylvie era şocată. Dar acest lucru făcea ca totul să fie şi mai minunat. Şi atât de vinovat! îşi îngropă degetele în pădurea lui de bucle, lipindu-i şi mai mult capul de sexul ei. Tremura atât de tare încât picioarele îi zvâcneau spasmodic. Oare oamenii de lume făceau aşa ceva? Desigur că nu, oamenii de lume n-o făceau. Deci ea nu era un om de lume, dar nici că-i păsa. În clipa aceasta nu existau decât degetele lui care i se îngropau în came şi gura lui fierbinte, dulce. O săruta pe gură purtând pe buze propriul ei gust ca pe un straniu fruct oprit. Iar ea ţipa, ţipa într-una, încolăcindu-l cu braţele şi cu picioarele, întregul corp vibrându-i de plăcere, de poftă, de nevoie.

„Ah, ce senzaţii minunate! Oare sunt eu? Eu scot ţipetele astea? Oare de asta gâfâie şi geme Gerald? Ah, Dumnezeule… nu-mi pasă… aş dori să nu se mai termine… e atât de bine… atât de bine!“

Se afundă în ea adânc, tot mai adânc, mai repede, cu tot trupul încordat. Spatele i se arcuise, muşchii grumazului îi erau umflaţi ca nişte odgoane. Îşi înfipse degetele în fesele lui, cu putere, şi-i plăcu să le simtă ca pe o sculptură, îi plăcu felul în care se curbau ca nişte linguri. Şi el scotea un sunet răguşit, gutural, mereu şi mereu.

Şi apoi, linişte, o delicioasă senzaţie de plutire, de parc-ar fi fost un fulg ce putea fi suflat de prima adiere şi purtat în noapte.

Sylvie deschisese ochii şi-l văzuse pe Nikos zâmbindu-i.

— Acum ai să poţi dormi, îi spusese.

Se deşteptă, pe patul de spital, la zgomotul puternic al unei petarde de afară. Se uită la fereastră. Se lăsase întunericul. Nu-şi dădea seama cât timp dormise. În orice caz, nu îndeajuns. Somnul era ca o peşteră în care tânjea să se afunde.

Avea senzaţia că se trezise în trupul altcuiva. Totul o durea. Nu putea face o mişcare fără să simtă o înţepătură. Abdomenul dezumflat părea o rană imensă. Între picioare avea nişte tampoane groase, jenante.

O văzu pe Angie mişcându-se în somn. O altă femeie sforăia uşor. Cum le mai invidia! îşi vor duce bebeluşii acasă, la soţii lor bucuroşi, pe urmă îşi vor relua viaţa normală. Şi câtă fericire le aştepta, să se joace cu copilaşul, să-l dezmierde, să-l arate cu mândrie bunicilor încântaţi, să-l plimbe în parc în zilele însorite!

Şi ea, ce va face?

Gândindu-se la ce o aştepta, Sylvie simţi că-i îngheaţă mădularele, îşi amintea că-l văzuse pe Gerald furios doar o singură dată, dar o impresionase atât de puternic, încât ştia că n-o să uite niciodată scena.

Într-o după-amiază cenuşie, ceţoasă, când se întorsese din subsol, unde făcuse dragoste cu Nikos. Şi dăduse pe neaşteptate peste Gerald, care se uita la ea, de pe terasă. „Doamne, vai Dumnezeule mare!“ îşi simţise măruntaiele topindu-se în ea. De obicei nu se întorcea de la bancă înainte de cină, şi acum iată-l uitându-se fix la ea, cu faţa împietrită.

Sylvie începuse să tremure. Avea impresia că toate acestea nu se întâmplau de-adevăratelea, că nu se puteau întâmpla. „Dumnezeule mare! Gerald ştie că eu nu mă apropii de subsol, că am oroare de locurile întunecoase, că mă înăbuş la vederea lor. Ce altceva poate gândi decât că am fost cu Nikos? Ce scuză i-aş putea inventa?”

Şi, deodată, minciuna îi venise pe buze ca mişcarea instinctivă cu care ridici mâna ca să te fereşti de o lovitură.

— Iubitule, ce surpriză! îi strigă ea veselă, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. I-am dus nişte aspirine bietului Nikos. A căzut la pat cu temperatură, şi cum Bridget are zi liberă… Dar de ce nu mi-ai spus că vii acasă mai devreme?

La început, Gerald nu răspunsese nimic, ci continuase să o

fixeze cu privirea aceea ciudată, de parcă o vedea pentru prima oară. Când se apropiase de el, văzuse că ochii îi erau reci ca un geam îngheţat de ger.

— Nici eu n-am ştiut, îi răspunsese în cele din urmă, cu vocea lui normală. M-am întors ca să iau nişte hârtii pe care le-am uitat dimineaţă.

O luase de braţ, dar nu în felul lui blând, amabil, ci cu încleştarea unui părinte care pune mâna pe un copil care a făcut o boroboaţă.

— Şi tu pari să ai febră, draga mea, continuase el. Faţa îţi arde ca para focului. Să sperăm că nu te-ai molipsit de la omul ăla.

— Gerald, nu cred…

— Ştii că niciodată nu poţi fi îndeajuns de prudentă cu servitorii, urmase el ca şi cum nu auzise replica ei. Nu se ştie niciodată cu ce te poţi alege de pe urma lor.

— Gerald…

Ar fi vrut să-i spună că-i strângea cu atâta putere braţul încât o durea, dar expresia feţei lui o făcuse să-şi curme vorba.

— Draga mea, mi-e teamă că şi tu trebuie să te vâri în pat.

O condusese de-a lungul terasei, apoi în hol, sunetul găunos al paşilor lui pe parchetul lustruit stârnindu-i unde de şoc ce i se reverberau în stomac. Drumul până la dormitorul lor de la etaj păruse nesfârşit – şi tot timpul, ca un ghimpe în inimă, nu o părăsise gândul la tot ceea ce urma să piardă. Dineurile vesele, ameţitoare, cu Gerald şi cu familia Gold la Le Chambord, preţioşii ei trandafiri şi, Dumnezeule, casa asta superbă. Trecând prin salonul cu tavanul boltit şi splendidul mobilier antic, cu candelabrul Waterford ca un buchet de prisme de cristal dansante, şi cu preţiosul său covor Tabriz, avusese senzaţia că ar trebui să-şi imprime toate acestea în memorie, să şi le graveze în creier, ca să nu le uite.

Şi sus, treptele scării de marmură neagră, pe care îi tremurau picioarele de efortul urcuşului, deşi paşii i se îngropau în preşul chinezesc; şi ceasul cu calendar din lemn de santal, care suna orele cu o tonalitate melancolică, şi vazele înalte cu trandafiri Medalion, care străjuiau scara, în nişele lor de marmură.

Şi apoi dormitorul, cea mai frumoasă dintre toate încăperile, dar în clipa aceea, rece şi implacabil. Ceaţa care se ridica de pe râu aburea ferestrele cu geamuri tăiate în formă de diamant, aruncând o umbră cenuşie pe covorul Aubusson, dând nuanţelor arămii-tomnatice, o paloare iernatică.

Gerald rămăsese în picioare în dormitor, ca şi când ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, urmărind-o cum se dezbracă, fără să-şi dezlipească o clipă de la ea privirea rece ca gheaţa. De obicei, când Sylvie se dezbrăca, el îşi ferea politicos privirea. Acum simţea că o examinează ca să desluşească un semn, o dovadă a crimei pe care o săvârşise. Bâjbâii să-şi descheie sutienul. Oare şi-l încopciase ca lumea? Dumnezeule mare, furoul îi era rupt într-un loc unde Nikos trăsese nerăbdător de el. Oare Gerald observase?

Când în sfârşit se urcase în pat şi se vârâse sub cuvertură, Sylvie se simţise gata să izbucnească în plâns. Tremura atât de tare, încât îşi spusese că, într-adevăr, s-ar fi putut să fie bolnavă. Coloanele înalte de la colţurile patului păreau nişte severe turnuri de strajă, delfinii sculptaţi pe capiteluri nu mai arătau jucăuşi, ci înghеţaţi şi sinistri, cu rânjetele lor fixe.

Gerald se îndreptase spre uşa fereastră şi rămăsese acolo, cu spatele la ea, privind în grădină. Era o zi de octombrie târziu, şi mărul din faţa ferestrei arăta aproape despuiat, cu excepţia câtorva frunze zdrenţuite şi a vreo două mere zbârcite, care atârnau de ramuri ca nişte pumni încleştaţi.

— À apropo, am hotărât să-l concediez pe Nikos.

Rostise cuvintele cu o voce naturală, dar fiecare dintre ele

o lovise ca un ciocan pe o nicovală.

Îşi simţise plămânii golindu-se de aer, de parcă nicovala i se lăsase pe piept, apăsând-o din greu. Totuşi, găsise tăria de a se arăta vag mirată:

— Da? De ce?

— Ţii minte bricheta pe care am pierdut-o? Bridget a găsit-o în camera lui. Ce tâmpenie din partea lui. Nici nu era măcar valoroasă.

Îşi vârâse mâna în buzunar şi scosese bricheta de argint, întorcând-o în palmă – ce ciudat de delicate erau mâinile lui, cu degete albe, ascuţite la vârf, şi unghii mici, plate, sidefii, ca mâinile păstoriţelor din statuetele de Meissen de pe cămin. Apoi, cu mult calm, îşi aprinsese una din ţigările lui de foi lungi, subţiri.

Minţea, ticălosul! Şi nu se sinchisea de faptul că ea ştia că minte. Bridget nu se apropia nici de frică de camera lui Nikos. Sylvie era convinsă că bricheta nu ieşise niciun moment din posesia lui Gerald. Era doar un pretext ca să se descotorosească de Nikos.

Doamne, se dăduse oare de gol? Poate că nu. Poate că o bănuia numai.

Da, dacă Gerald ar fi fost sigur, dacă ar fi avut vreo dovadă, ar fi izgonit-o şi pe ea ca pe Nikos. Poate că nu tot atât de repede, dar până la urmă ar fi fost acelaşi lucru.

Sylvie întinse mâna peste bara de metal a patului de spital să ia paharul cu apă de pe noptieră. „Şi acum o să aibă dovada concretă" îşi spuse ea. Ce se va face, singură, cu un copil în cârcă, fără adăpost, poate că şi fără un ban? O să sfârşească pe aici, pe Bulevardul de Est, stând la coadă pentru ajutorul social.

O pârâială îngrozitoare îi scutură presimţirile negre. Petarde, artificii, numai că de astă dată răsunau parcă direct de sub fereastra salonului.

Era copleşită de disperare. Tânjea din toată inima să fugă

de acolo, să şteargă tot ce se întâmplase şi să ia viaţa de la început. Se uită la Angie care dormea liniştit. „O, ce n-aş da să fiu în locul ei!”

Dar slăbiciunea fizică era mai puternică decât intensitatea dorinţei, aşa încât închise ochii şi adormi.

Visă ziua nunţii ei.

Ea şi Gerald în picioare sub baldachinul de mătase brodată, care aparţinuse de generaţii întregi familiei lui. Şi cu Estelle, prima lui soţie, se căsătorise sub acelaşi baldachin… dar Sylvie nu îngăduise nici măcar acestui gând să-i întunece minunata clipă. Gerald nu o putuse iubi pe Estelle aşa cum o iubea pe ea. Nu-i spusese acest lucru explicit, dar i-l arătase în numeroase feluri.

Sylvie, tremurând toată de fericire, se uită la el. Gerald, în fracul lui negru, arăta înalt şi drept, şi-i arunca priviri drăgăstoase.

Îl auzea pe cantor psalmodiind, croncănind, ba chiar văitându-se un pic. Şi vechile melodii evreieşti o legănau ducând-o cu mintea la mica sinagogă de pe Intervale Avenue, unde se ducea cu mama de Rosh Hashana. Gerald îi ridică voalul, ducându-i o cupă cu vin la buze. Era uleios şi dulce, atât de dulce încât i se opri în gât, făcând-o să se înece.

Brusc simţi că nu mai poate să respire.

Ceva vâscos i se pusese în gât, sufocând-o, astupându-i nările, şi fiecare respiraţie însemna un junghi în plămâni.

O arşiţă cumplită. Înăbuşitoare. De ce era atât de cald acolo?

Apoi văzu.

Baldachinul luase foc. Limbi de flăcări portocalii lingeau parii auriţi. Scânteile se împrăştiau în cascadă. Îngrozită dădu să-l prindă pe Gerald în braţe, dar el se evaporase în fum. Timpul se oprise în loc. Nu se mai putea mişca. Încercă să strige, dar când deschise gura niciun sunet nu-i ieşi din gâtlej.

Sylvie se trezi cu o tresărire. Avea senzaţia că are câlţi în gură. Ochii şi nasul o înţepau. Aerul era îngroşat şi fumegos. Plutea un miros oribil, ca de cauciuc ars, sau ca un iz de fabrică de chimicale.

Se înălţă, cu efort, în capul oaselor şi îşi trecu picioarele peste marginea patului. Linoleumul de pe jos era încins şi-i fripse tălpile.; Aerul părea să fie din ce în ce mai gros. Tuşi, simţind că-i ard plămânii.

Aer! Avea nevoie de aer. Se duse la fereastră, fără să ţină seama ’ de durerea dintre picioare, şi o împinse, încercând s-o ridice. Dar era înţepenită, nu se urnea din loc. Era o fereastră veche, ca tot restul, clădirii, fosilizată sub straturi de vopsea suprapuse.

Şi pe urmă văzu – un fum negru, înecăcios, se ridica din etajul de dedesubt, şi un deget de flacără portocalie se înălţa ameninţător. Foc! Nu mai era un vis ci se petrecea în realitate.

Sylvie, împietrită, îşi spuse că trebuie să se mişte, să fugă. Trebuia să le trezească pe celelalte femei. Şi să iasă de acolo.

Smulse perna din patul ei şi şi-o apăsă pe faţă ca să filtreze puţin fumul dens. Se aplecă şi începu s-o zgâlţâie pe Angie. Femeia mormăi în somn, dar nu se trezi.

— Scoală-te! Foc! ţipă Sylvie.

Celelalte femei, deşteptate de strigătele ei, se grăbeau să coboare. Din pat şi să alerge, pe cât puteau de repede, spre hol.

Sylvie o înşfacă de umeri pe Angie şi o scutură cu toată puterea pe care şi-o putu aduna. Dar colega ei de cameră scoase doar un geamăt lung, şi se prăbuşi din nou pe pernă. Sylvie se strădui s-o: ridice şi s-o tragă jos din pat, dar Angie cădea la loc pe pernă ca un bloc de granit. Va trebui să vină altcineva s-o ajute.

Sylvie, pe jumătate sufocată, înspăimântată, cu tot corpul îndurerat, se repezi afară din cameră. Exista ceva ce trebuia

să facă.

Coridorul înfăţişa o scenă de coşmar. Pacientele, în cămăşi de noapte, se împingeau şi se înghesuiau ţipând, altele strigau din paturi, evocându-i lui Sylvie tabloul Guernica de Picasso, sau opera vreunui suprarealist nebun. O brancardă pe rotile, împinsă de o soră cu faţa albă ca varul, lunecă pe lângă ele. Fumul îmbiba aerul, apăsându-i plămânii. O apucă un acces de tuse care o făcu să se îndoaie din mijloc, lacrimile i se revărsau din ochii care o usturau.

Auzi sirena slabă a unei maşini de pompieri. Suna la mare depărtare. Prea departe.

Sala copiilor, trebuia să ajungă la sala copiilor!

În timp ce-şi croia drum prin hol, împleticindu-se, urmărind săgeata care indica drumul spre sala copiilor, Sylvie nu se gândea decât la bebeluşul ei. Nu trebuia să i se întâmple nimic, nimic!

Se poticni, cu gleznele şi genunchii sfâşiaţi de durere, dar se ridică din nou, şi îşi sili picioarele să se mişte. Dar părea să înainteze ca într-o imagine filmată cu încetinitorul. Se simţea atât de slăbită! Şi avea o durere ascuţită între picioare.

Iată, în faţa ei, ceva licărea prin pâcla fumului. Fereastra lungă care dădea în sala copiilor. Hohoti de uşurare. Dar ceva era în neregulă. Sala era goală, leagănele pustii. Sylvie clipi ca să-şi limpezească ochii împâcliţi de fum. Ba nu, mai «a cineva în sală. O călugăriţă tânără, pe care o văzuse în sala de naşteri.

Împinse uşa şi intră.

Sora tânără îi aruncă o privire – faţa ei trasă părea o mască de groază. Se chinuia să-l înfeşe într-un cearceaf pe unul din prunci care ţipa cât îl ţinea gura. Sylvie văzu numele de pe leagăn. Santini. Copilaşul lui Angie. Alături, leagănul gol al copilului ei, marcat Rosen.

Leagănul gol. Îi îngheţă inima.

O prinse pe soră de braţ.

— Copilul meu…

— Copiii sunt în siguranţă, îi răspunse sora tuşind, sufocată. Au fost evacuaţi cu toţii. Ăsta-i ultimul.

Pe Sylvie o cuprinse un tremur de uşurare. Apoi îşi aminti de Angie.

— Doamna Santini, gâfâi ea. N-am putut s-o trezesc din somn. Te rog, trebuie s-o ajuţi. Iau eu copilaşul.

— Aşteptaţi!

Sora luă un foarfece şi tăie brăţara de identificare de la micuţa încheietură ca de fildeş a mânuţei copilului. Mărgeluţele se împrăştiară pe jos.

— Sunt din porţelan… explică ea cu voce înceată. Absorb căldura… s-ar putea să ardă…

Sylvie văzu că podeaua era toată presărată cu mărgeluţe de la alte brăţări. O mărgea roz cu un R negru imprimat pe ea se prinsese într-un fald apretat din mâneca surorii.

Sylvie se îndreptă spre uşă, purtând legătura umedă în braţe. Greutatea caldă a pruncului cuibărit la sânul ei, părea să-i dea puteri noi. Îi sprijinea cu palma căpşorul fragil.

Fără să se oprească o clipă, Sylvie îşi croi drum prin fumul din ce în ce mai gros, pe lângă camerele de gardă părăsite, spre scară. Dădu colţul. Acolo. Chiar în faţa ei. Smuci uşa pe care scria IEŞIRE. Şi pe dată se trase îndărăt.

Scara era înghiţită de flăcări. Auzi un ţipăt ascuţit şi îşi dădu seama că era ţipătul ei.

Dumnezeule, încotro s-o ia?

Îşi aminti de ferestre. Dădeau spre platformele scării de incendiu, o scară din acelea vechi, demodate, care zigzaga pe peretele din spate al clădirii.

Sylvie se năpusti în salonul cel mai apropiat, lăsând cu grijă pruncul pe un pat. Se strădui să înalţe fereastra, care nu se clintea. Apoi auzi o plesnitură – un zgomot ca o împuşcătură – şi fereastra sări în sus. Topită de uşurare, luă

bebeluşul de pe pat. Trase un scaun lângă pervazul ferestrei şi, cu mare grijă, se urcă pe el.

Privi în jos.

La cinci etaje dedesubt, strada vuia ameninţător. Ciudat cât era de luminată, parc-ar fi fost zi şi nu noapte. Oameni de mărimea insectelor se foiau încoace şi încolo. Maşinile de pompieri se aliniau la marginea trotuarului ca nişte camioane de jucărie. Pe pavaj se încolăceau şerpii furtunurilor. Totul părea să se clatine sub ea şi Sylvie se temu că e gata să cadă. Închise ochii şi trase adânc aer în plămâni.

„Nu! Nu privi în jos! Coboară!"

Păşi de pe scaun pe platformă, simţind tăbliile de metal aspre şi fierbinţi sub tălpile ei; începu să coboare treaptă cu treaptă, ţinându-se cu o mână de balustrada de fier, în timp ce cu cealaltă strângea copilaşul la piept Scara părea primejdios de povârnită, şi braţele şi picioarele îi tremurau de parc-ar fi fost de gumă.

Cum o să poată coborî cinci etaje? Dacă o să cadă, sau o să scape copilul?

Nu. Nu trebuia să se gândească la aşa ceva. Pur şi simplu nu trebuia.

Tuşind, cu usturime în ochi, Sylvie îşi bâjbâi coborâşul, treaptă cu treaptă, julindu-şi tălpile picioarelor.

Ajunsese la platforma etajului patru, când aerul bubui de o explozie îngrozitoare, iar scara de incendiu fii violent scuturată. Sylvie îngheţă. Îşi ridică privirea şi văzu flăcări ţâşnind pe ferestrele etajului de deasupra. Pretutindeni cădeau în ploaie cioburi de sticlă, şuierând pe lângă scara de incendiu. Ceva trecu pe lângă umărul ei, înţepând-o puternic.

Un lichid cald începu să i se prelingă pe omoplat Simţi că i se înmoaie muşchii braţelor şi că măruntaiele i se lichefiază. O amorţeală i se răspândi prin trup. Îşi impunea să se mişte, dar era ca paralizată. Efectiv, nu se mai putea urni.

Timpul părea să se fi oprit în loc şi fierbinţeala aerului se înteţea, părând s-o pârjolească prin cămaşa de noapte. Dumnezeule mare, ăsta să fi fost sfârşitul, o să moară şi ea şi pruncul în timp ce stătea împietrită ca nevasta lui Lot?

Şi atunci copilaşul i se răsuci în braţe. O mânuţă minusculă ieşi de sub pătură şi bâjbâii prin aer până poposi pe obrazul ei. Degeţele uşoare ca fulgii tremurară pe gura ei.

Sylvie simţi un hohot de plâns în gâtlej. „Oh, trup idiot, mişcă-te, pentru Dumnezeu! De dragul acestui prunc dacă nu pentru tine! Mişcă-te!“

Şi, într-un fel, picioarele i se deznodară. Se forţă să coboare mai departe.

Nu-şi dădu seama că ajunsese jos, la ultima treaptă, până când nişte braţe puternice n-o apucară de mijloc, ridicând-o în sus. Ateriză cu picioarele pe trotuar. Era binecuvântat de solid. O împresurară glasurile. Pretutindeni mâini gata să ajute. Sprijinind-o. Conducând-o.

Săgeţi de lumină roşie îi împungeau ochii. Voci puternice, amplificate de megafoane, urlând tot felul de comenzi, păreau s-o urmărească, în timp ce oamenii o ajutau să-şi facă drum prin încâlcitura de furtunuri şi de echipamente de pompieri.

Se simţea complet detaşată, ireală. Oameni cu brancarde fugeau pe lângă ea, ca nişte stafii. Pompierii în costume galbene zbierau unul la altul peste mugetul hidranţilor. Feţele le erau negre şi contorsionate ca nişte gorgone.

— … Nişte blestemaţi de copii care s-au jucat cu petardele… îl auzi pe unul dintre ei răcnind.

Sylvie, acum singură cu pruncul în braţe, îşi croi drum prin i mulţime. În ciuda ameţelii în care plutea, un gând era absolut clar.

Trebuia să-şi găsească copilul ei. Dar mai întâi Angie. Angie trebuia să ştie că bebeluşul ei era în siguranţă. Dumnezeule, biata femeie trebuie să-şi fi ieşit din minţi de

îngrijorare!

Recunoscu o figură familiară care împingea două paciente în scaune pe rotile.!

— Soră! Stai!

Sora Ignatious se întoarse spre ea. Uniforma albă îi era ruptă într-o duzină de locuri şi mânjită cu dungi de funingine. Iar faţa ei părea ciudat de golaşă. Sylvie îşi dădu seama că impresia aceasta provenea din faptul că nu mai avea bonetă şi ochelari. Probabil că-i pierduse în înghesuială.

Sylvie, dorind cu disperare să ştie dacă pruncul ei era în siguranţă, o apucă pe soră de mâneca murdară.

— Soră, te rog, ceilalţi copii…

— Toţi sunt în siguranţă, lăudat fie Domnul!

Sora îşi făcu semnul crucii.

Sylvie îşi aduse aminte de copilaşul din braţele ei, bebeluşul lui Angie.

— Unde o pot găsi pe doamna Santini?

Voia să-i explice surorii situaţia, dar ochii golaşi ai femeii se umplură de lacrimi.

— Doamna Santini este acum alături de Domnul. Îşi făcu din nou semnul crucii. Explozia… a fost prea târziu… în momentul când au ajuns la etajul cinci… biata soră Paul s-a dus şi ea. A murit încercând s-o salveze pe doamna Santini.

Sylvie se gândi la femeia prietenoasă, cu vorba slobodă, care ocupase patul vecin cu al ei, şi se simţi întristată. Cum se aprindeau ochii căprui ai lui Angie când vorbea de copilaşul ei, în ciuda deziluziei că era fetiţă. Biata Angie! îi năvăliră lacrimile în ochi.

Şi atunci, pentru prima oară, Sylvie dădu la o parte cearceaful care acoperea micuţa formă din braţele ei.

Dintre cutele pânzei murdare o privea cea mai dulce feţişoară, fină ca o camee de fildeş. Lui Sylvie i se tăie respiraţia. Ochişori albaştri de păpuşică, o guriţă roz ca un bobocel de trandafir. Un perişor castaniu, moale ca puful de

răţuşcă. Nimic negru, întunecat şi boţit, ca la copilul ei. Îşi trecu degetul peste un obrăjor de mătase şi fetiţa întoarse capul spre ea, mişcând din buze.

Ochii uscaţi, arzători ai lui Sylvie se umplură din nou de lacrimi. Atinse mânuţa miniaturală, şi o simţi încleştându-i degetul cu o forţă surprinzătoare. Se minuna de unghiile minuscule, ca nişte periuţe.

Sora Ignatious îşi lăsă mâna pe umărul ei.

— Te-a ajutat Dumnezeu. Pe dumneata şi pe copilaşul dumitale. E un adevărat miracol că niciuna dintre voi nu a fost rănită, aşa cum ai purtat-o tot drumul pe scări.

Sylvie încremeni de uimire. Sora confundase bebeluşul lui Angie cu al ei. Dar era o confuzie firească. Străbătuse iadul de flăcări ca să salveze pruncul. Cine altcineva decât o mamă ar face aşa ceva?

Frânturi de imagini porniră să i se perinde prin minte. Nikos. Faţa negricioasă a copilaşului ei, văzută doar o clipă. Ochii bleu-pal ai lui Gerald urmărind-o în timp ce se dezbrăca.

Şi, brusc, creierul i se lumină, ca o rază de soare ce străpunge norii într-o pictură medievală sau într-o anluminură dintr-un manuscris vechi.

Nimeni nu avea să ştie vreodată. Dacă ar păstra copilul ăsta, ca fiind al ei, cine ar fi putut să i-l dispute? Nici Angie. Nici sora Paul.

Poate doar sora Ignatious, care părea să-şi fi pierdut pe jumătate minţile şi care, fără să ştie, îi şi dăduse binecuvântarea. Nu mai existau nici înregistrările. Secţia de obstetrică fusese distrusă de explozie.

Covârşită de asemenea gând, Sylvie începu să tremure. Era monstruos, cum se putuse gândi măcar la aşa ceva? Să renunţe la propriul ei copil?… Să-l cedeze… cui? Existau atâţia oameni odioşi pe lumea asta! Dar familia lui Angie… probabil că erau oameni cumsecade, ca şi ea – şi, fără

îndoială, vor lua de bun că bebeluşul e al lor.

S-ar simţi oare în stare să facă una ca asta? Să nu-şi mai vadă niciodată propria ei fiică? Să n-o vadă crescând mare…?

Apoi Sylvie se gândi la ce va fi viaţa ei şi a copilului dacă Gerald ar divorţa. Dacă ar lipsi-o de dragostea lui, de ocrotirea lui. Dacă ar izgoni-o şi ar lăsa-o să-şi crească fetiţa în ruşine, singură.

Singură. Fără mamă. Fără Gerald.

Nu, ar însemna să fie mai rău decât singură. Ar avea un copil de crescut. Un copil pe care nu i l-ar primi nimeni, nici măcar Nikos.

Îşi aminti cât fusese de bolnavă după ce îi murise mama. Dacă s-ar îmbolnăvi şi acum? Sau dacă ar muri? Cine ar avea grijă de copilul ei? Cine l-ar iubi?

Totuşi, nu-i venea a crede că era în stare să gândească ceea ce gândea. Să-şi cedeze propriul ei copil şi să ia altul în schimb! Vai, era mai mult decât oribil, era…

„E unicul lucru care-mi rămâne de făcut. Unicul lucru raţional. Ba nu, nu! Nu, nu trebuie să-l fac! Nu trebuie nici măcar să mă gândesc… Şi soţul lui Angie n-o să bănuiască nimic. Ţine seama că el nu a văzut încă bebeluşul. Îl va accepta ca pe al lui şi-l va iubi necondiţionat. Parcă Angie a spus ceva şi de alţi copii. Da, aşa e. Mai avea două fete. Deci copilul tău va avea surori, o familie…

…Ce păcat cumplit împotriva lui Dumnezeu! Dar în schimb o să-l ai pe Gerald. Şi un copil pe care el o să-l iubească, o să-l îndrăgească, o să-l crească şi o să-l educe ca fiind al lui.“

Sylvie se uită din nou la feţişoara de camee care adormise în braţele ei. Lacrimile îi umpluseră ochii şi picau pe cearceaful murdar, scurgându-se printre cute. Îşi simţea pieptul plin parcă de cioburi de sticlă, ascuţite, tăioase, care i se implântau în inimă.

Da, poate că ar fi mai bine…

„Dar cum aş putea să-l uit pe propriul meu copil? Doamne

Dumnezeule, să nu-mi ţin niciodată fetiţa în braţe, să n-o văd crescând sub ochii mei, s-o iubesc…”

Alegerea îi aparţinea. Consecinţe îngrozitoare atârnau de ambele părţi. Dar nu mai avea timp. Sora Ignatious se uita la ea, aşteptând-o să spună ceva. Trebuia să ia hotărârea chiar în clipa asta. Clipind des ca să-şi alunge lacrimile, Sylvie îşi înălţă capul şi întâmpină privirea mioapă a surorii.

Luase hotărârea.

— Da, spuse. A fost un miracol, nu-i aşa?

Partea întâi

Îmi urăsc toate păcatele de teama pedepsei Tale drepte, dar mai presus de orice le urăsc pentru că Te insultă pe Tine, Dumnezeul meu, care eşti numai bunătate şi atât de vrednic de dragostea mea. Dintr-o rugăciune catolică.

Am fost pârjolit de foc, dar niciun foc nu a fost atât de fierbinte ca dorinţa mea.

Dintr-o rugăciune evreiască de Yom Kippur.

Capitolul 1

Brooklyn, 1959

— Izbăveşte-mă, părinte, pentru că am păcătuit.

Rose Santini, în vârstă de şaisprezece ani, se ghemui în confesionalul întunecos simţindu-şi genunchii apăsaţi dureros de scăunelul tare pe care îngenunchease. O înconjurau lucruri familiare, mirosurile amestecate de ceară de albine şi de tămâie, murmurul monoton al rugăciunilor de seară care răzbătea din sanctuar, şi totuşi se simţea de parc-ar fi intrat pentru prima oară în biserică, speriată de moarte. Inima îi bătea atât de puternic şi pulsul îi bubuia în urechi cu atâta forţă încât era convinsă că şi părintele îl poate auzi,

chiar şi fără cornetul lui acustic.

Îşi spunea: „Ştiu ce aştepţi de la mine, părinte. Obişnuitele abateri copilăreşti – că am minţit spunând că mi-am făcut lecţiile, că am mâncat un hot dog în zi de post, că am înjurat-o pe sora mea. Ah, dac-ar fi numai atâta!…“

Ce făcuse ea era de un milion de ori mai rău. Un păcat mortal.

Rose încleştă mătăniile în pumn, simţind cum mărgelele îi intrau în palmă. Obrajii îi erau aprinşi şi o năpădise o fierbinţeală, de parcă era pe punctul de a face o gripă. Dar ştia că nu-i bolnavă. Era ceva mult mai rău decât o boală. Ce importanţă aveau nişte junghiuri şi o durere de gât în comparaţie cu a fi osândită pe întreaga viaţă?

Îşi aminti de sora Gabrielle, pe când era în clasa întâi, care-i spusese că a te spovedi e ca şi cum ţi-ai spăla sufletul. Rose se văzuse alunei întinsă pe o masă, în timp ce asupra ei se apleca un preot cu mânecile suflecate şi mâinile pline de clăbuc, frecându-i sufletul şi apoi dându-i o penitenţă: să rostească de câteva ori Ave Maria şi de câteva ori Tatăl Nostru ca să şteargă orice pată ar mai fi existat pe suflet.

Dar astăzi sufletul ei era atât de negru, încât oricât ar fi fost frecat nu se mai putea albi. Tot ce ar fi putut spera era să devină de un cenuşiu murdar, ca rufele din reclamele de la televizor când nu se foloseşte detergentul potrivit

— … au trecut două săptămâni de când m-am spovedit ultima oară, continuă ea în şoaptă.

Rose scrută paravanul din faţa ei. Deslușea profilul vag al preotului aflat de cealaltă parte. Îşi aminti cum, când era mică, credea că de cealaltă parte se afla Dumnezeu în persoană… sau, mă rog, aşa ceva… Dumnezeu vorbind prin trimisul Său, ca un fel de telefon interstatal, numai că mult mai departe decât până la Topeka sau la Minneapolis.

Acum, ştia desigur că dincolo se afla doar bătrânul părinte Donahue, care abia de-şi bâzâia predica de duminică şi a

cărui mână mirosea a tutun când îi vâra anafura în gură. Dar faptul de a şti că era doar hodorogul de părinte Donahue, nu-i uşura greutatea din stomac. Pentru că, pe undeva pe sus, o judeca Dumnezeu. S-ar putea s-o schilodească într-un accident de maşină, sau s-o pedepsească printr-un cancer care s-o şteargă de pe faţa pământului. Aşa ca sărmana fată despre care le povestise Sora Perpetua, fata care şi-a încălcat credinţa faţă de Dumnezeu şi a crezut că e însărcinată, dar până la sfârşit a fost operată şi s-a constatat că nu purta în pântece un copil ci o tumoare îngrozitoare (avea chiar şi dinţi şi păr, le spusese sora), mare cât un pepene.

În cel mai bun caz, o să fie trimisă în Purgatoriu. Şi-l închipuia pe Dumnezeu notând păcatele ei într-un catastif cu scoarţe negre şi pagini verzi, asemenea celui în care Sora Agnes nota întârzierile şi abaterile. Purgatoriul era într-un fel ca şcoala – toată lumea intra în el. Problema era la urmă: cine trecea şi cine cădea.

Rose rosti în grabă: „O, Doamne, îmi urăsc păcatele de teama pedepsei Tale drepte, dar mai presus de orice le urăsc pentru că Te insultă pe Tine, Dumnezeul meu, care eşti numai bunătate şi atât de vrednic de dragostea mea.“

Trase adânc aer în plămâni.

Părintele Donahue mormăi ceva în limba latină, apoi rămase tăcut, aşteptând-o să continue.

Rose îşi trecu greutatea corpului de pe un genunchi pe altul, şi lemnul scârţâi puternic. În tăcerea aceea de neîndurat, scârţâitul sună ea un foc de puşcă. S-ar putea ca spovedania ei să-l ucidă pe preot, gândi Rose. Să-i provoace o criză de inimă. PREOT UCIS DE SPOVEDANIA UNEI ADOLESCENTE.

O venă îi zvâcni într-o parte a gâtului. Îşi simţea gura foarte uscată şi se gândi cu jind la ruloul de dropsuri, numai pe jumătate consumat, din poşeta ei: dropsuri cu rom, favoritele ei. Dar şi ăsta era un sacrilegiu, să te gândeşti la

bomboane în asemenea momente!

Încercă să se gândească la ceva purificator de suflete. Căldura se lipea de ea ca o palmă asudată, şi umezeala de la subţiori începuse să se întindă pe carnea strânsă din jurul sutienului, un sutien vechi pe care i-l dăduse Mărie şi care-i era cu cel puţin două numere prea mic. Se gândi la Sfânta Ioana prăjindu-se pe rug.

Martiriu. Rose îşi aminti de ziua în care Sora Perpetua le vorbise pentru prima oară despre martiriu. În clasa a cincea, şi o ascultaseră doar cu o ureche pe sora care mormăia, în timp ce fetele moţăiau peste exemplarele rebegite din Vieţile Sfinţilor.

— Fetelor! Vocea Surorii Perpetua scăzuse brusc la un murmur dramatic. Rose îşi încordase atenţia. Am să vă arăt o relicvă foarte rară şi foarte sfântă. O s-o treceţi din mână în mână ca s-o puteţi săruta cu toatele.

Îşi făcuse semnul crucii, apoi îşi scosese un medalion de argint de la gât. Îl ţinuse ascuns sub rochia ei neagră. „Ce s-o mai fi ascunzând pe acolo? se întrebase Rose. Sâni? Păr pubic?“ Dar singura imagine care-i venise în minte era aceea a unui săculeţ fără formă umplut cu şerveţele Kleenex, pe care sora şi-l îndesa mereu în mânecă.

Rose, fascinată, o urmărise pe soră deschizând medalionul cu unghia degetului mare, pătrată ca aceea a unui bărbat. Înclinându-se cu veneraţie, Sora depusese medalionul deschis în palmele lui Mary Margaret Oíneill care stătea în banca întâi. Mary Margaret, cu bluza ei albă scrobită şi bine călcată, cu părul roşu strâns zdravăn pe după urechi, era favorita Surorii, pentru că auzise Chemarea.

O tăcere vibrantă stăpânea clasa, în timp ce fiecare fată, cu ochii dilataţi, lua în mână medalionul apoi se apleca să-l atingă cu buzele ţuguiate. Sora le explicase că era o bucăţică de came calcinată din trupul unui martir ars pe rug în Mexic, cu mai bine de două sute de ani în urmă.

Rose, aşteptând să-i vină rândul, se simţise arsă de o curiozitate morbidă. Oare cum o fi arătând? Şi va fi în stare să o sărute?

După o eternitate, relicva îi fusese, în sfârşit, trecută şi ei. Era ceva oribil, mult mai rău decât îşi imaginase. Ceva negru, scorojit. Ca o coajă desprinsă de pe fundul unei tigăi arse.

Şi atunci, în mintea lui Rose încolţise un gând cumplit: „Mama mea. Probabil că aşa arăta când a murit. Doamne Dumnezeule! Şi asta din cauza mea. Dacă eu nu mă născusem în noaptea aceea, mama ar mai fi în viaţă. Se vede că de asta bunica îmi tot spune că eu port marca diavolului."

Nu putuse să sărute relicva. Cu toate că şi Sora şi toate fetele se uitau la ea, aşteptând. Mai curând ar fi murit decât s-o sărute.

Şi săptămâni întregi după aceea nu fusese în stare să mănânce came friptă. Numai cât se gândea şi îi venea să verse.

Rose, ghemuită în penumbra confesionalului, îşi spuse că ea era acum martira. Ardea, trupul i se pârjolea sub bluza albă şi fusta bleumarin, plisată. „Oare aşa s-a simţit şi mama mea? Oare a suferit îngrozitor?"

Senzaţia de ardere devenise şi mai puternică. Broboane de sudoare i se scurgeau între sâni, simţi mirosul propriei ei transpiraţii, un iz ca de cauciuc ars.

„Angelina a meritat să moară", aşa zicea bunica. „A păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi El a pedepsit-o." Cuvintele îngrozitoare ale bunicii îi rodeau mintea, asemenea şoarecilor care ronţăiau noaptea în zidul bucătăriei.

„Nu, nu se poate să fie adevărat. Nu cred." Dar dacă era adevărat? Aşa ceva ar fi putut s-o marcheze şi pe ea? Era oare marcată de păcatul mamei ei aşa cum speţa umană era marcată de păcatul Evei?

Da, era marcată. După ceea ce săvârşise săptămâna

trecută, clar că era marcată.

Dar cum, cum putea să destăinuie aşa ceva? Ceva mai rău decât tot ce săvârşise ea până atunci.

Să înceapă întâi cu păcatele mai uşor de iertat, îşi spuse, să ajungă treptat la păcatul ei mortal, poate că în felul ăsta nu va fi un şoc atât de cumplit pentru bătrân.

Prima parte, ar fi putut s-o rostească şi în somn. Aceleaşi păcate pe care le mărturisise încă de la Prima Comuniune, doar cu mici variaţii, pe ici pe colo.

Înghiţi cu forţă, în ciuda uscăciunii din gât, şi efortul îi provocă un păcănit în urechi.

— Am minţit-o pe bunica. Şi nu o singură dată… începu ea.

Tăcerea care urmă bubui ca un tunet în capul ei.

Şi apoi se auzi vocea părintelui Donahue, uşoară ca un foşnet şi, da, suna ca venind de foarte departe, de peste mări şi ţări.

— Ce fel de minciuni i-ai spus? întrebă el cu blândeţe. Ca paznicul dintr-un far îndepărtat, călăuzind o corabie rătăcită prin apele întunecate.

Rose şovăi. Asta era partea înşelătoare, acolo unde plutirea pe ape sigure sfârşea şi se apropiau stâncile colţuroase. Dacă ar fi să-i înşire părintelui toate minciunile pe care i le spusese bunicii de la ultima împărtăşanie şi până acum, n-ar mai isprăvi nici până la Paşti. Nu, va trebui să aleagă doar câteva.

Rose închise ochii şi îşi trecu palma umedă peste pliurile fustei. Era partea cea mai neplăcută – să trebuiască să-şi descrie păcatele. Şi cum Dumnezeu o să-i mărturisească păcatul ei mortal? Oare preoţii ştiu măcar de asemenea lucruri?

Inspiră adânc şi lăsă aerul să-i iasă încet pe gură.

— Am minţit în legătură cu cartea, spuse ea.

— Care carte?

— De veghe în lanul de secară, de J.D. Salinger. Am luat-o

de la bibliotecă. Dar bunica a spus că n-am voie s-o citesc pentru că e trecută în Index.

Se gândi la Molly Quinn, cea mai bună prietenă a ei, care numea Indexul Cărţilor Interzise, „Lista căcaţilor”. Molly spunea că o carte, ca să figureze pe listă, nu trebuie să fie numaidecât pornografică, era deajuns să conţină câteva cuvinte spuse pe şleau. Şi toată lumea consulta tot timpul Indexul, Surorile şi copiii, ceea ce nu avea nicio noimă, până când Molly a lămurit-o într-o bună zi.

— Du-te la biblioteca publică, i-a spus râzând, dându-şi la iveală aparatul de metal din gură pentru îndreptat dinţii şi împingându-şi după urechi părul lung, blond. Du-te şi vezi ce cărţi alege lumea.

Părintele tuşi uşor, politicos.

— Şi ai citit cartea asta cu toate că ai ştiut că încâlci vrerea bunicii tale?

— Da, părinte, oftă Rose.

— Atunci ai săvârşit două păcate. Ai dat dovadă de lipsă de respect faţă de bunica şi ai şi înşelat-o.

— Zău că nu văd prin ce greşeşte cartea asta! Vreau să spun că ce încerca Nolden Caulficid să arate… mă rog, nu era propriu zis sex… Rose îşi curmă vorba, îngrozită. „Sfântă Fecioară, chiar mi-au scăpat cuvintele astea? Oare nu-s destul de păcătoasă şi aşa, fără să mai las gura să mi-o ia pe dinainte?”

Părintele Donahue îşi limpezi gâtlejul.

— Copila mea, trebuie să ai încredere în judecata celor mai vârstnici, o mustră el cu blândeţe. Şi ţine minte că nu trebuie niciodată să pui la îndoială învăţăturile Bisericii.

— Da, părinte.

— Continuă!

— Hm… asta-i tot ce-mi amintesc, părinte.

Altă minciună. Dar ce rost ar fi avut să-i explice? Părintele Donahue nu putea înţelege ce însemna viaţa ei de acasă.

Rose îşi ridică părul în sus ca să-şi mai răcorească gâtul. Îşi amintea că în copilărie, când mergea la grădiniţă, bunica îi împletea părul atât de strâns încât îi trăgea în sus pielea tâmplelor şi-i provoca dureri de cap. Dar până la prânz, şuviţele îi scăpau din cozi şi se desfăceau într-o coamă de bucle negre, ondulate, ce se împrăştiau care încotro.

— Parc-ai fi o ţigancă, bombănea bunica în fiecare dimineaţă, declarându-i război părului lui Rose.

Cu fiecare periere zdravănă, bunica îi reamintea cât era de diferită faţă de toţi ceilalţi din familie. O intrusă, cu pielea ei măslinie, un păr imposibil şi ochi imenşi, negri ca smoala.

Şi voinică. Nu ca surorile ei, ambele mărunţele ca nişte păpuşi. Niciuna dintre rochiile purtate pe care i le dădeau Mărie şi Clare nu i se potrivea ca lumea. O strângeau la piept şi la şolduri, încreţindu-se oribil şi făcând-o să se simtă uriaşă cât King Kong. Dar ce putea face? Era un păcat, zicea bunica, să arunci nişte haine încă bune de dragul unei deşertăciuni. Şi erau prea săraci ca să-şi permită i!

Să arunce orice ar fi fost.

Odată, când nu era nimeni acasă, Rose se dezbrăcase în pielea goală şi se contemplase în oglinda mare, pătată, a şifonierului din; dormitor. Ştia că-i un păcat să te priveşti goală în oglindă, aşa spuneau Surorile. Dar nu-şi putea desprinde ochii de la goliciunea ei

smeadă. Negricioasă toată, chiar şi acolo unde soarele nu o atingea niciodată. Sânii grei erau de culoarea cremei englezeşti cu care bunica freca mobila în fiecare sâmbătă, şi avea sfârcuri mari, ca nişte farfurioare, atât de brune, încât păreau aproape albastre. Şi mult păr.

Un desiş negru, creţ, creştea pe moviliţa dintre pulpele ei. Chiar mai negru şi mai creţ decât părul din cap.

Rose se atinsese acolo şi simţise o săgeată de plăcere ruşinoasă.

Sfântă Fecioară de unde-i veniseră astea toate? Mărie şi

Clare aveau ochi albaştri ca floarea de în, şi păr frumos, ondulat, de culoarea berei de ghimber, aşa cum avusese şi tatăl lor. Până şi bunica, aşa gârbovită cum era şi stropită toată cu pete de ficat, fusese pe vremuri blondă şi aproape drăguţă, în felul ei solid, nemţesc – dovada, deşi de necrezut, zăcea în fotografia îngălbenită, înrămată, de pe poliţa cu!

Bibelouri de deasupra canapelei. Părinţii bunicii, aşa i se spusese lui Rose, veniseră în Genova, unde sângele teutonic se amestecase cu cel i italian pentru a-i da bunicii coloritul ei palid şi ochii albaştri.

Ameţită de un fel de plăcere vinovată, Rose continuase să-şi atingă trupul, să-şi exploreze scobitura umedă îngropată sub desişul negru şi creţ, apoi îşi înălţase mâinile şi îşi prinsese în cupa palmelor greutatea sinilor, privind cum sfârcurile i se întăreau ca două boabe de strugure. „Sunt urâtă, îşi spusese. Sunt atât de urâtă. Nimeni n-o să vrea să se însoare cu mine şi să mă atingă în felul ăsta."

Bunica ei spunea că „sângele stricat" o făcuse atât de neagră, dând a înţelege că asta i se trăgea de la mama ei. Dar cum ar fi fost cu putinţă? Mama ei avusese faţa albă şi părul castaniu deschis şi – judecând după paltonul ei pe care-l purta acum Mărie – fusese micuţă.

Rose găsise o fotografie veche a păruiţilor ei, vârâtă la fundul albumului bunicii. Şi asta era imaginea despre ei pe care o purta în minte, şi nu cea ţeapănă, artificială, din fotografia lor de nuntă. Imaginea puţin ştearsă a unei femei tinere, într-o rochie demodată, cu umeri laţi, rezemată de parapetul unui vapor, cu capul dat pe spate ca să se poată uita la bărbatul înalt de lângă ea, chipeş în uniforma lui de marinar. Râdea, vizibil îndrăgostită de el, ţinând în sus o mână înmănuşată, pentru a-şi feri ochii de lumina soarelui. Tot ce se putea desluşi era părul ei luminos, suflat de vânt, şi zâmbetul fericit al gurii rujate.

„Sânge stricat! Dacă nu mi se trage de la mama, atunci de

la cine?”

Întunecimea confesionalului părea să-i pătrundă prin pori, umplând-o de disperare. Ca în coşmarul acela ce-i revenea mereu, în care se făcea că se prăbuşeşte într-o prăpastie neagră, plină de stele roşii, căzătoare, şi în care mâinile ce se întindeau spre ea să o prindă se evaporau ca o ceaţă de îndată ce încerca să le ajungă.

Apoi Rose îşi aminti de ceva ce-i spusese Brian. Că toate poveştile astea cu sânge stricat şi cu marca diavolului nu erau decât nişte aiureli de babă.

Brian îmi spune că sunt bună şi deşteaptă. Că n-a cunoscut niciodată pe nimeni care să se priceapă atât de bine la jocurile de cuvinte încrucişate şi la jocurile de cărţi, sau care să pună la cale planuri atât de isteţe pentru a face rost de bilete pentru întreaga clasă, ba chiar şi pentru Sora Perpetua, ca să vadă Yankeii cu ciorapii roşii.

Parcă auzea vocea admirativă a lui Brian: „Zău aşa, Rose, cui i-ar fi trecut prin cap să-i scrie lui Casey Stengel o scrisoare şi să-i spună că Yankeii or să fie pomeniţi în toate rugăciunile voastre, chiar şi după închiderea stagiunii?”

— Eşti sigură copila mea? îi întrerupse părintele Donahue şuvoiul gândurilor.

Rose îşi muşcă buzele. Să-i spună sau nu? Acum?

Greutatea fierbinte a păcatului părea să-i frigă stomacul.

— Am luat o dată numele lui Dumnezeu în deşert, urmă ea, amânând momentul fatal.

— Numai o dată?

— Da, părinte.

Îşi ieşise din fire din cauza atitudinilor, dominante ale lui Mărie – mereu o sâcâia să-şi vâre bluza în fustă, să-şi ţină spatele drept, să facă ceva cu părul ăla îngrozitor, şi, pentru numele lui Dumnezeu, să-şi facă curăţenie înjumătăţea ei de cameră.

Rose explodase:

— Dacă vrei ca afurisita asta de cameră să arate ca o cazarmă, n-ai decât să faci curăţenie tu.

Bunica le auzise din bucătărie.

Rose se cutremura şi acum la amintirea faptului că fusese silită să stea în genunchi pe linoleumul din bucătărie, să-şi spună rugăciunile cu mătănii şi să îi implore pe Binecuvântata Fecioară Maria, pe Iisus Hristos, pe Sfântul Duh, şi pe oricine ar mai fi putut s-o audă, să-i ierte păcatul de a fi rostit cuvântul „afurisit". Durerea din genunchii striviţi! Umilinţa! Şi după aceea nici n-a mai fost în stare să se ridice singură în picioare. Dar bunica nu avea să o vadă niciodată plângând. Nu, Rose nu va îngădui niciodată să se întâmple una ca asta. Dacă ar fi plâns în faţa bunicii, umilinţa ei ar fi fost de neîndurat. Aşadar, s-a târât în patru labe până la baie, a încuiat uşa, şi acolo şi-a plâns toată inima rea, dând drumul la apă în cadă ca să-şi mascheze sughiţurile.

— În nomine patris et filii… părintele Donahue se pregătea pentru binecuvântarea finală, dându-i a înţelege că mai aşteptau şi alţii la rând ca să se spovedească.

Rose intră în panică. Păcatul ei mortal, nu rostise încă niciun cuvânt despre el. Fără îndoială, Dumnezeu se pregătea acum s-o pedepsească.

Respiră adânc, străduindu-se să-şi stăpânească panica. Mirosurile amestecate din confesional – miros de sudoare şi de tămâie şi de tutunul pe care-l mesteca părintele – erau sufocante.

— Părinte, am păcătuit trupeşte, izbucni ea precipitat.

Silueta părintelui Donahue se mişcă. Oare acum o să-l trăsnească o criză de inimă? Asta va fi pedeapsa ei? Dumnezeu trăsnindu-l pe preot… aşa cum o trăsnise pe mama ei?

Părintele tuşi, exploziv, şi zgomotul se reverberă ca un tunet în spaţiul claustrat.

— Copila mea… bâzâi el. Ai idee ce spui?

Slavă Domnului, trăia încă. Rose îşi imagină expresia chipului său trandafiriu, de heruvim bătrân, şi oroarea pe care, probabil, o resimţea. Ar fi vrut să-şi ia cuvintele îndărăt, să le anuleze, să-şi şteargă păcatul.

— Da, părinte, murmură ea, printre pumnii strânşi cu care îşi acoperise gura.

Se simţea cotropită de ruşine, dar era o ruşine straniu de rece, care o făcea să se simtă şi purificată în acelaşi timp, asemenea duşului rece, îngheţat, pe care era obligată să-l facă în zilele când Mărie folosea toată apa caldă. Dârdâia sub duş, cu respiraţia tăiată, dar după aceea se simţea atât de încălzită şi de înviorată! Inima îi era uşoară. O făcuse. Ceruse iertarea Domnului. Acum, poate că Sfântul Părinte o să aleagă o pedeapsă mai blândă pentru ea – o gleznă scrintită în loc de un zdrobitor accident de maşină, două zile de gripă în loc de leucemie.

— Eşti absolut sigură? Vocea şoptită avea o notă stridentă, tremurătoare.

— Da, părinte.

— Şi ai săvârşit… — o tuse – acest act mai mult decât o dată?

— Numai o singură dată, părinte.

Rose tremura. Transpiraţia care o scălda părea că o să înece întregul confesional. Niciodată nu se simţise atât de vulnerabilă, de deprimată, de neajutorată, de parcă încă un cuvânt rostit de preot ar fi doborât-o în moarte.

Dar părintele Donahue se porni să mormăie obişnuita litanie, pe un glas ce părea un geamăt.

Oare n-o să-i mai pună nicio întrebare? Nici măcar n-o s-o dojenească?

Dincolo de paravanul umbrit, mâna lui părea să traseze semnul crucii.

Oh, slavă Ţie Doamne, totul părea să fie… mă rog, nu chiar atât de cumplit. Trebui să se aplece ca să poată auzi

penitenţa pe care i-o dădu. De cincisprezece ori Ave Maria şi de treizeci de ori Tatăl Nostru. Cea mai mare pedeapsă pe care o primise până atunci. Dar n-o să se plângă deloc, indiferent cât timp o să-i ia sau cât de striviţi o să-i fie genunchii.

— Pleacă şi nu mai păcătui, rosti preotul obosit.

Se terminase. O făcuse. Şi era încă vie. Şi ea şi preotul.

Rose ieşi din confesional în răcoarea înmiresmată de tămâie a sanctuarului. Podeaua veche de lemn scârţâi cu protest când păşi pe culoarul ros care ducea la nava centrală. Făcu câteva genuflexiuni şi intră într-o strană goală unde căzu în genunchi, sprijinindu-şi fruntea pe mâinile împreunate. Ştia că ar trebui să se gândească la Dumnezeu, dar nu şi-l putea scoate din minte pe Brian.

Se luptă să-şi alunge gândul şi să se concentreze pe kilometrii de penitenţă care se aşterneau în faţa ei.

— Ave Maria, plină de graţie, Domnul e cu Tine, fii binecuvântată şi binecuvântat fie rodul pântecelui Tău, Iisus…

Dar nu, nu reuşea să încerce sentimentul acela de căinţă, acea silă-pentru-ceea-ce-făcea-dar bucurie-pentru-că-o-făcea, pe care o resimţea ori de câte ori punea duminica în cutia milei câte un dolar întreg din banii pe care-i câştiga păzind copiii altora, sau când îşi respecta promisiunea de a nu mânca dulce în post. Aproape că se aştepta să-l vadă pe Bri în faţa ei, rezemat de strană, înveşmântat în vechea lui robă de băiat de cor şi făcându-i cu ochiul.

Gândindu-se la ceea ce făcuseră împreună, îşi simţi inima în gât.

Dar nu pentru că îi era ruşine sau pentru că i-ar fi părut rău. „Doamne iartă-mă!“ Toate penitenţele din lume n-ar fi putut schimba faptul că-l iubea pe Brian. Ar fi trecut prin foc de dragul lui. Chiar prin flăcările iadului.

Şi în adâncurile ei ştia că dacă Brian ar dori-o, ar face încă

o dată ceea ce făcuse cu el. Dacă. Posibilitatea că acum n-o s-o mai dorească, nici măcar ca prietenă, o făcu să simtă un fior rece prin şira spinării. Azi era sâmbătă, şi nu-l mai văzuse de luni, din seara când… mă rog, uitaseră amândoi că li se cerea să fie doar buni prieteni. Oare o evita intenţionat? Ar fi putut să urce până la ei, să bată la uşă şi să descopere adevărul, dar de câte ori se gândea s-o facă i se punea un nod în stomac.

— … Ave Maria, plină de graţie, Domnul e cu Tine… Te rog fa ca Bri să nu mă urască… fii binecuvântată… el e tot ce am pe lume… şi binecuvântat fie rodul pântecelui Tău… Nu cred că aş putea trăi fără Bri, pur şi simplu nu pot… Iisus.

Rose se opri din înşiratul mătăniilor şi se uită la altarul înveşmântat în alb, străjuit de statuile de marmură ale lui Iisus şi a

Preasfintei Fecioare Maria. Lumânările înfipte în grătarul din vestibul picurau şi fumegau în curentul care părea să facă parte din biserică, în aceeaşi măsură ca şi stranele înguste de lemn sau cărţile de rugăciuni, jerpelite. Când Rose privi în faţa ei, văzu o siluetă cocoşată, într-o rochie neagră şi o jachetă fără nicio formă, făcând o închinăciune în faţa altarului apoi târşâindu-şi paşii ca să aprindă o lumânare şi să vâre o monedă în cutia milei care zornăi. Rose se uită la capacul de lemn al cutiei întărit cu metal şi prevăzut cu un lacăt nou. Ah, da, Sora Bonifaciu le spusese că avusese loc o spargere.

Biserica e casa Domnului, îşi spuse ea. Dar dacă Dumnezeu se găseşte pretutindeni, cum putuse să-şi aleagă drept locuinţă biserica Sfinţii Martiri din Coney Island Avenue, colţ cu Avenue R? se minună Rose. Se îndoia de acest lucru, se îndoia tare. Îşi înălţă privirea. După-amiaza târzie lumina mohorât ferestrele înalte şi ţuguiate, învăluind totul într-o lucire cenuşie, posomorâtă. Geamurile erau vărgate de găinaţurile porumbeilor care-şi făcuseră culcuş în

nişele exterioare, dar nimeni nu se sinchisea să le spele. Se spunea că părintele îşi pierduse orice interes de când, cu doi ani în urmă, o bandă de derbedei spărseseră frumoasele vitralii colorate, care fuseseră înlocuite cu geamuri de sticlă simplă, singurul lucru pe care şi-l putuse îngădui parohia.

Rose îşi dădea seama ce simţise părintele. I se răpise ceva drag. Şi nu vor putea fi înlocuite niciodată. Pierite pe veci. Aşa se întâmpla şi cu ea. Din cauza bunicii. Îi întinase şi îi pângărise cel mai frumos vis al ei, pe care-l preţuise nespus. Visul despre mama.

„… o curvă, o curviştină ieftină, asta era!“

Cuvintele groaznice ale bunicii păreau să i se răsucească în stomac. Îşi închise ochii strâns. O năpădea ura, o ură încinsă şi veninoasă.

Dar păcatul pe care-l săvârşise cu Brian, ştia bine, era şi mai grav. „Aş vrea ca bunica să moară. Aş vrea să fi ars ea în locul mamei!“ Rose, zbătându-se în zadar să-şi izgonească gândurile urâte, îşi înclină din nou capul pe mâinile împreunate, şi se rugă într-o şoaptă arzătoare: „Tatăl nostru carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate ziele şi ne iartă nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri, şi nu ne duce pre noi în ispită…"

Se gândi la Mărie, cum se stârnise totul săptămâna trecută, când Mărie făcuse teribilul ei anunţ.

Îşi luau masa de seară în bucătăria cu mirosul ei stătut de friptură prea tare prăjită şi de cartofi, ea, Clare şi bunica. Mărie sosi târziu, ca tic obicei. Rose simţise pe dată că se pregătea ceva. Ceva de mari proporţii. Mărie se proţăpise în mijlocul bucătăriei, cu mâinile în şold, bărbia proiectată înainte şi o expresie de sfidare în ochii ei albaştri. Respira agitat, pieptul i se înălţa de parcă alergase pe scările celor cinci etaje fără să se oprească un moment. În fusta ei neagră,

strâmtă, cu buzele rujate roz deschis şi pantofii – balerin din piele sintetică neagră, părea să răscolească aerul stătut al bucătăriei, îl făcea să vibreze, să trepideze de primejdie.

Şi atunci dăduse drumul bombei atomice.

— Eu şi Pete ne căsătorim, declară ea pe tonul acela de n-are-decât-să-vă-ia-dracui, cu care ar fi putut să anunţe: „Eu şi Pete am jefuit o bancă!“

O clipă, rămaseră cu toatele împietrite. Era ca un tablou, îşi spusese Rose mai târziu, o bizară parodie la Cina Cea de Taină, pe care Fratele Paul de la Sângele Sacru unde făcuse şcoala Brian, îl reprezenta scenic în fiecare an de Joia Mare. Cele trei femei încremenite în jurul mesei cu picioare de crom, sub strălucirea stranie a lămpii de neon. Bunica în rochia ei neagră (pe care o purta la biserică în flecare duminică şi de Vinerea Mare), iar ea şi Clare în uniformele de şcoală. Furculiţele aşezate pe farfurie, ochii aţintiţi pe luda din faţa lor. Rose urmări ochii albastru-pal ai bunicii îngustându-se şi poposind pe puloverul lăbărţat care masca talia lui Mărie. Brusc, Rose înţelese. Toate lucrurile se aşezau la locul lor – râgâielile îngrozitoare pe care le auzea de o săptămână încoace, dimineaţa, de dincolo de uşa încuiată a băii, nervozitatea lui Mărie din ultima vreme, faptul că sărea în sus la tot ce spunea Rose. Şi, desigur, faptul că alerga să-l vadă pe Pete la orice oră din zi şi din noapte.

Sfântă Fecioară, Mărie era însărcinată!

Bunica se opri din mestecat, punându-şi palmele pe masă de o parte şi de alta a farfuriei, şi se propti în braţele ei osoase până când se ridică dreaptă, înfruntând-o pe Mărie pe deasupra mesei. Lumina licărea în lentilele ochelarilor fără rame ai bunicii şi, o frântură de secundă, Rose îşi văzu reflectat propriul ei chip, mic cât o gâză. Trase aer în plămâni ca să se întărească împotriva golului ameţitor care i se instalase în stomac.

Bunica îşi împinse scaunul în spate şi, cu paşi foarte lenţi,

înconjură masa până ajunse faţă-n faţă cu Mărie. Îşi ridică mâna şi oasele i se reliefară prin pielea fleşcăită şi pătată, asemenea oaselor unui schelet. O pălmui pe Mărie peste obraz. Un plesnet ca acela când loveşti cu piciorul într-o băltoacă îngheţată.

— Ruşine să-ţi fie! şuieră bunica. Ruşine! Nu eşti mai bună ca o curvă împuţită.

Mărie rămase nemişcată, palidă şi împietrită. Pe faţa ei albă apărură dungi ciudat colorate. Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor înfrânate. Dar nu se urni din loc şi nu scoase niciun cuvânt.

Clare fu aceea care lăsă să-i scape un sughiţ de plâns. Împingându-şi scaunul cu un zgomot hârşâit, fugi din cameră plângând, cu faţa îngropată în palme. Privind-o, Rose care îşi mai revenise din ameţeală, gândi: „Foarte bine, fugi! Fugi la cartea ta de rugăciuni. Mironosiţo! Sau poate ţi-e teamă să nu te molipseşti, să nu-i iei boala şi să te pomeneşti şi tu cu burta la nas!“

Apoi îşi întoarse din nou privirea spre Mărie, uitându-se fix la ea şi încercând să înţeleagă. Mărie, care avea acum aproape douăzeci de ani, lucra la raionul de cometice de la A S – unde-l întâlnise pe Pete. Aşa încât, deşi pantofii ei balerini erau tociţi la vârfuri şi întotdeauna avea câte un ochi sărit la ciorapi, faţa ei era perfect machiată, cu sprâncenele smulse şi redesenate ca Audrey Hepbum, şi cu un ruj de buze roz pal. Părul castaniu deschis îi era strâns într-un fel de coc, şi şuviţe subţiri, ţepene, îi formau un şir de virgule pe frunte.

Mărie era tare. Se părea că ei nu i se întâmpla niciodată nimic rău. Ea era cea dominatoare. Şi sfaturile bunicii lunecau pe lângă ea ca apa printr-un burlan. În ciuda spaimei, Rose simţi cum pieptul i se umflă de mândrie şi de dragoste pentru sora ei mai mare. Mărie era dură, într-adevăr, dar ştia să fie şi bună şi generoasă. Rose îşi aminti de

vremea când o implorase pe Mărie s-o lase să poarte brăţara ei cu talismane. Şi, într-o zi, în drumul de la şcoală spre casă, o pierduse. Fusese convinsă că Mărie o să fie nebună de furie. Şi, într-adevăr, la început se supărase. Pe urmă însă, ridicase din umeri în felul ei caracteristic şi-i spusese: „Haide, nu te mai smiorcăi, nu-i sfârşitul lumii. Ştiu că n-ai făcut-o dinadins. Hai, suflă-ţi nasul şi vino cu mine să-ţi dau o îngheţată."

— Ruşiiine! Vocea ascuţită a bunicii o trezise pe Rose din gândurile ei.

Văzu cu groază cum bunica îşi înfige un deget osos în faţa lui Mărie.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Te-am hrănit. Ţi-am pus întotdeauna mâncare pe masă. Te-am crescut ca pe propria mea fiică. Şi tu aşa ai înţeles să mă răsplăteşti? Să-ţi fie ruşine! Lucrezi într-o prăvălie şi te boieşti şi te sulemeneşti cum n-ar face nicio fată cinstită. Şi noaptea te tăvăleşti ca o miţă cu derbedeul ăla bun-de-nimic şi venetic.

Mărie se zbârli:

— Pete nu-i venetic. E numai pe jumătate portorican din partea mamei, N-ai dreptul să-l faci venetic.

— Te-a făcut de ruşine, aşa-i?

— Dacă prin asta vrei să spui că o să am un copil, răspunsul este: Da. O să am un copil. Mărie făcu un pas înainte, cu un gest aproape ameninţător. Buzele ei roz pal se schimonosiră cu dezgust. Şi dă-mi voie să-ţi spun ceva, cucoană, urmă ea. Copilul meu o s-o ducă mai bine decât am dus-o eu!

— Ha! izbucni bunica. N-ai dus-o chiar aşa de rău. Trotuarul, acolo ai fi ajuns dacă n-aveam eu grijă de tine după ce Dumnezeu mi-a luat fiul la El, odihnească-i-se sufletul în pace!

Rose se uită la friptura din farfuria ei. Se sleise, se formaseră pe ea mici insule de grăsime rece. Simţi că i se

face greaţă. Ah, dac-ar înceta Mărie! Se temea ca sora ei să n-o determine pe bunica să spună sau să facă ceva ce-ar regreta cu toatele.

Ochii lui Mărie aveau o sclipire sălbatică. Făcu încă un pas înainte, cu umerii aduşi în faţă şi pumnii înfipţi în şold.

— Nu-mi pare rău că m-am culcat cu el. Şi ştii de ce? Am să-ţi spun. Pentru că în sfârşit am să scap dracului din casa asta! N-am să te mai aud toată ziua spunându-mi că sunt o rea. Poate că de asta am ajuns rea, pentru că mi-ai repetat-o de atâtea ori. Îmi pare rău pentru Clare. Şi pentru tine, Rose. Îi aruncă o privire plină de milă. Dac-ai şti ce-i bine pentru tine, Rose, ai pleca dracului şi tu de aici.

— N-ai dreptul să vorbeşti în numele surorii tale, i-o trânti bunica. Clare a auzit Chemarea. O să fie o călugăriţă sfântă. O mie de ani nu m-ar ruşina ea în felul ăsta.

— Cred şi eu, atâta i l-ai băgat pe Iisus pe gât, încât ar fi crezut că a auzit chemarea chiar dacă cineva i-ar fi spus: „Bau!“ Iar pe Rose o tratezi de parc-ar fi un gunoi. Se întoarse furioasă spre Rose: De ce-o laşi să te trateze în felul ăsta, ia spune, Rose?

— Mărie, te rog. Nu…

Rose era atât de afectată, încât de-abia îşi putea mişca buzele. Se uită la sora ei, implorând-o din ochi să înceteze.

Bucătăria părea să se strângă în jurul ei. O strângeau pereţii îngălbeniţi, cu tapetul lor ofilit, înfăţişând ciorchini de fructe. Şirul de dulapuri, cândva albastre, aveau acum o culoare de leşie.

— Rose! Bunica îi rosti numele aproape scuipând cu dispreţ. Ochii ei mici, palizi, se opriră asupra lui Rose cu un licăr de ură. Rose nu e sora ta!

Rose simţi din nou că se sufocă, un roi de albine furioase părea să-i bâzâie în urechi. „Se vede că n-am auzit bine, îşi spuse ea. Nu se poate ca bunica să fi spus aşa ceva.“

Mărie se uită la bunică-sa:

— Eşti nebună? Ce tot îndrugi acolo?

— Ea nu e copilul lui Dom al meu, stărui bunica. E o bastardă aşa cum e şi fătul din burta ta. Desigur, n-am dovezi. Dar, continuă ea bătându-se în piept, există multe lucruri pentru care nu-i nevoie de dovezi. Uită-te la ea. S-a dezlănţuit urgia lui Dumnezeu în ziua când s-a născut ea. Şi când Dom a văzut-o prima oară, a izbucnit în plâns. Şi eu i-am spus: „Ce mare lucru ştiai tu despre fâţa aia de nevastă-ta, cu ciorapii ei de mătase şi cu rochii de cincizeci de dolari? Ce crezi că făcea una ca asta când bărbatu-su era la război şi nimeni n-o supraveghea?" îţi spun eu, a fost pedeapsa lui Dumnezeu că maică-ta a murit în focul ăla. Blestemul trimis de sus!

Vocea bunicii deveni un scâncet ascuţit. Rose îşi astupă urechile cu palmele, dar nu reuşi să-şi blocheze auzul. Fiecare cuvânt o înţepa ca un ac de viespe în came.

— Nu! strigă ea sărind de pe scaun, răsturnându-l, şi izbucnind ca o furie. Minţi! Mama mea n-a fost aşa! A fost bună şi… şi…

Nu putea găsi cuvintele ca să-şi exprime emoţiile arzătoare, dureroase, care se cuibăriseră în inima ei.

Brian! Trebuie să-l găsească pe Brian. El o să înţeleagă, el o s-o ajute, el o să oprească toate astea şi o s-o facă să nu mai sufere atâta.

Trecu ca un fulger pe lângă Mărie şi bunica, lacrimile fierbinţi şiroindu-i pe obraji. Se împletici prin salon, orbită de permanenta obscuritate din această încăpere. Dar ochii ei priveau fâşiile de lumină cenuşie care se cerneau prin crăpăturile jaluzelelor mereu coborâte şi lustrul ca de ceară al canapelei din plastic.

Rose se vedea ca o ploşniţă pe care bunica voia s-o strivească şi s-o omoare, sau ca un gândac. Se luptă cu lanţul de la uşă, urându-l, urând tot ce se găsea în această cameră, în acest apartament.

Ieşi în holul blocului, în sfârşit eliberată, şi începu să urce scara până la etajul din vârf, la Brian, rugându-se să-l găsească acasă.

Larma gălăgioasă din apartamentul familiei McClanahan o învălui chiar din clipa când îi trecu pragul. Mama lui Brian îi răspunse la salut ţinând un copilaş sub braţ, sprijinit de un şold generos, în timp ce un altul i se agăţa de picior. Un miros de mâncare condimentată invada încăperea, care era ticsită de copii, perne aruncate pe jos, biberoane goale, mânjite de lapte uscat.

— Rose, Dumnezeu mi te-a trimis! Vrei să-l ţii pe Kevin până scot eu prăjitura din cuptor? E ziua de naştere a lui Jasper şi… oh, ţine-l!

I-l vârî pe Kevin în braţe, cu scutecele ude cu tot şi se repezi în bucătărie strigând:

— Brian! A venit Rose. Dacă nu-l scoţi pe Sean din baie o să între la apă, o să ajungă cât o nucă.

Rose îşi şterse cu dosul palmei ochii înlăcrimaţi şi se trânti pe o canapea legănându-l pe Kevin pe un genunchi.

— Hei, băieţaş, vrei să dansăm cha-cha?

Copilaşul îi dărui un larg surâs ştirb. Jocul lui favorit era să fie săltat de Rose în ritmul unei invizibile benzi cu cântece latino-americane. Gunguri fericit şi Rose începu să se simtă ceva mai bine.

Harababura din casă o înveselea oarecum. Covorul uriaş, împletit, era presărat cu jucării de tinichea şi cuburi şi cărţi cu poze supte şi roase de gingiile în care creşteau dinţii, o cutie de plasturi goală, camioane cât o cutie de chibrituri, galoşi, cioturi de creion şi caiete cu scoarţele rupte. Pe o măsuţă de servit cafeaua se găsea un maldăr de cadouri împachetate cu stângăcie. Şi cocoţat pe scăunaşul pe care domnul McClanahan îşi odihnea seara picioarele citind ziarul Post se găsea micul Jasper, în vârstă de doi ani, strivind un biscuit de graham între degetele de la picioare.

— Bun sosit în Cetatea Infernului. Ai auzit? Preşedintele Eisenhower tocmai a declarat locul ăsta ca zonă de dezastru.

Rose ridică privirea şi-l văzu în faţa ei pe Brian care-i zâmbea, ţinându-l în braţe pe micul Sean, în vârstă de patru ani, cu pielea trandafirie în urma băii pe care o făcuse. Mânecile cămăşii de şcoală a lui Brian erau suflecate până la cot. Părul castaniu, ondulat, îi era împroşcat de stropi de şampon, ca nişte fulgi de zăpadă. Numai cât îl văzu, Rose se simţi aproape fericită.

Înainte ca ea să-i fi răspuns, Brian îl lăsă pe Sean jos, şi se trânti pe canapea, alături de Rose. Ea îi văzu maioul, care purta amprenta udă a trupuşorului lui Sean.

— Ce-i cu tine, Rose? o întrebă cu gingăşie. Arăţi de parcă ai fi plâns.

Rose clătină din cap, înfrânându-şi lacrimile proaspete care ameninţau să-i vină în ochi.

— N-am nimic. Dar ar trebui să i se schimbe scutecele lui Kevin. Cred că niciunul nici altul nu mai rezistăm mult.

— Sean, strigă Brian, fii cu ochii pe Jasper, da? Nu-l lăsa să se apropie de cadouri.

În cămăruţa cât o cutie de pantofi pe care Brian o împărţea cu doi dintre fraţii săi, el şi Rose luptară să-i schimbe scutecele lui Kevin, în ciuda zvârcolelilor copilului.

— Totul e liniştit pe frontul de vest, şopti el luând mâna lui Rose. Vino, e timpul să fugim înainte ca indienii să ne ia urma.

Rose, inundată de afecţiune, îşi spuse:

„Ştie. Mă duce la fort, pentru că ştie că mi s-a întâmplat ceva rău.“

Fortul. Nu mai fuseseră la fort – de când? — de cel puţin doi ani. De când Brian terminase şcoala la Sângele Sacru, cu doi ani în urmă, şi se înscrisese la Colegiul Brooklin. După acest eveniment li se păruse… mă rog, copilăreşte să mai meargă la fort. Totuşi îşi amintea că fortul însemnase pentru

ei locul cel mai senzaţional din lume.

Apartamentul familiei McClanahan se găsea la ultimul etaj şi mama lui Brian instalase de multă vreme grilaje la ferestre. Dar Brian găsise un mijloc de a pătrunde în cămăruţa încuiată, în care ţineau ustensilele de curăţenie, din holul public. Aceasta avea o fereastră ce dădea spre o platformă exterioară. De acolo, pornea o scară de serviciu, până la acoperiş. Scara de serviciu din interiorul clădirii fusese sigilată cu opt ani în urmă, de când micuţul Jimmy Storelli, în vârstă de patru ani căzuse peste balustradă, în timp ce maică-sa aduna rufele de pe frânghie. Deci scara exterioară consta din opt trepte de metal ruginit, prinse pe un perete al clădirii, fără nimic dedesubt decât un gol de cinci etaje. Rose avusese şapte ani şi Brian opt ani şi jumătate când o descoperiseră pentru prima oară. Îşi aducea aminte că-i fusese groază să se caţăre pe platformă, darmite să urce scara. Brian însă a tachinat-o şi a încurajat-o, promiţându-i că el va fi în spatele ei şi o s-o prindă dacă o să cadă. Ba chiar urcase singur de două ori scara, scălâmbăindu-se ca o maimuţă, ca să-i arate ei că nu era mare lucru.

Dumnezeule, ce frică îi fusese! Chiar şi acum, urcând în urma lui Brian în penumbra înserării, căţărându-se cu uşurinţă de pe o treaptă pe alta, îşi aducea aminte cum atunci, prima oară, vântul îi smulsese aproape jacheta de catifea raiată pe care o avea de la Mărie. Cum i-o umflase ca un balon, şi apoi îi suflase poalele, plesnindu-i genunchii. Inima ei se jucase de-a prinselea cu stomacul, se gândise tot timpul la sărmanul Jimmy Storelli şi se văzuse în minte căzând în gol, apoi izbindu-se de trotuar cu plescăitul unui pepene care se rostogoleşte dintr-un camion în viteză.

La jumătatea drumului încremenise, simţindu-şi genunchii tremurând ca o piftie.

— Nu pot! se văitase.

Dar vocea lui Brian venise din spate:

— Ba poţi, Roşie. Sunt sigur că poţi. Nu-i greu. Îţi promit că n-o să cazi. Şi chiar dacă ai cădea, te prind eu.

Şi îl crezuse. Brian o să reuşească s-o prindă. Sigur de tot, absolut, neîndoielnic. N-a avut el întotdeauna grijă de ea? îşi adusese aminte cum o condusese în prima zi de şcoală, când Mărie, sătulă de plânsetele ei, o lăsase pur şi simplu în mijlocul curţii. Brian era pe atunci în clasa a treia, dar când o văzuse, îi dăduse o bomboană şi o condusese în clasă. Ţinând-o de mână. Asta a fost partea cea mai plăcută, cu toate că ceilalţi băieţi, colegii lui de la Sângele Sacru, se zgâiau şi râdeau de el. Aşadar Rose, îngheţată la o distanţă de cinci etaje de stradă, ştia cu certitudine că Brian o să se ţină de cuvânt, chiar dacă o altă parte din ea îşi dădea seama că, dacă ar cădea, Brian n-ar putea sub niciun chip să o prindă.

Rose zâmbi acum când puse piciorul pe ultima treaptă şi de acolo pe suprafaţa fierbinte, – gudronată a acoperişului. Se opri un moment ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina portocalie a asfinţitului. Acolo, înghesuit între un coş şi o hulubă de ventilaţie, se găsea fortul. Ascunzătoarea lor secretă. Rose fu surprinsă când văzu că încă mai era acolo. Cu ani în urmă, îl încropiseră din rămăşiţe de la construcţia unei case, în spatele brutăriei lui Gross – bucăţi de scândură, foi de tablă, un rulou de vată de sticlă izolatoare, nişte perne din burete de plastic, o perdea de duş ornată cu cai de mare roz. Cât de uimit a fost Brian când ea i-a sugerat sistemul de a ridica toate aceste obiecte pe acoperiş, pe calea unor funii şi a unor scripeţi. Amândoi au muncit cot la cot la construirea fortului, folosind lădiţa de scule a domnului McClanahan. Brian cu viziunea lui de ansamblu asupra a cum urma să arate fortul, ea cu grija permanentă ca fiecare scândură să fie perfect dreaptă înainte de a o bate în cuie, şi apoi de a astupa toate crăpăturile.

Acum când se târî în spatele lui Brian, aplecându-şi capul ca să nu se lovească de scândură de sus pe care el, după ce mai răsfoise o dată Insula Comorilor, săpase, cu o mână tremurândă, cuvintele „Postul de Observaţie”, Rose îşi dădu seama că amândoi crescuseră mai înalţi decât fortul. Băiatul costeliv cu care se jucase pe atunci, devenise acum doi metri de oase şi de muşchi robuşti. Întins pe una din pernele de burete, sprijinindu-şi capul de un perete şi picioarele îndoite de celălalt, Brian arăta puţin caraghios. Ca Gulliver în Ţara Piticilor.

Şi totuşi, Rose se simţi cuprinsă de o mare linişte. Doamne, ceasurile minunate pe care le petrecuseră împreună aici! De fapt, îşi spuse ea, nu făcuseră nimic special. Pur şi simplu zăcuseră acolo trăncănind. Sau, mai cu seamă, jucând cărţi. Rummy, Popa Prostul. Sau fumând ţigări Winston pe care Brian le şparlea de la taică-su. Dar cel mai mult le plăcea să pălăvrăgească împreună, imaginându-şi cum s-ar putea desfăşura vieţile lor în viitor. Brian voia să se facă scriitor, ca Ernest Hemingway. La treisprezece ani, Brian scrisese un roman. Despre vânătorii din junglă, un roman plin de scene în care eroul principal scăpa de a fi devorat de un rinocer într-un capitol, pentru a fi atacat de lei în celălalt. Iar eroina leşina într-una în calea elefanţilor în marş. Anumite părţi din roman îi stârniseră lui Rose râsui, erau atât de caraghioase! — dar, în general, romanul îi plăcuse.

Visul lui Rose nu era la fel de avântat şi de senzaţional. Ea nu dorea decât un lucru, să scape de acasă, să evadeze, să plece cât mai departe. Ţesea fel de fel de planuri fantastice de evadare, poate că în California, unde bunica n-o să dea niciodată de ea. Visa să se strecoare pe un vapor, sau într-un tren, cu care să călătorească până la capătul traseului.

Nu exista decât o singură problemă. A fugi însemna să-l părăsească pe Brian.

— Dau un bănuţ să aflu la ce te gândeşti, o trezi Brian din reverie.

— Mai bine dă un dolar, oftă Rose.

— E atât de rău?

Trăgându-şi genunchii la piept, Rose îşi rezemă capul de perete. Ani de ploi şi de zăpezi umflaseră lemnul şi-l încovoiaseră. Dar ei construiseră un perete gros şi-l întăriseră, legându-l de coş cu sârmă. Putea să reziste şi unui uragan, îşi spuse Rose.

Se uită la Brian. Îşi încrucişase braţele sub ceafă şi îşi sprijinea capul pe ele. În lumina amurgului care se filtra prin perdeaua ruptă, faţa lui era toată numai contururi şi umbre. Rose îi studia şaua nasului, prelungă, osoasă. Ochii, ochii lui erau cei care o atrăgeau. Semănau cu ochii sfinţilor din picturile religioase, de un cenuşiu argintiu, strălucind cu o lumină proprie, care venea de nu se ştie unde. Brian nu era un sfânt – Rose se gândi la toate ţigările pe care le „împrumutase" de la tatăl lui, şi la ziua când legase bara de protecţie de la maşina Fratelui Paul de un hidrant contra incendiilor. Dar era singurul om cu adevărat bun pe care-l cunoscuse Rose vreodată, şi singurul căruia îi păsa de ea.

Îşi feri privirea. Nu suporta gândul că ochii aceia s-ar putea uita la ea cu dezgust.

— Brian, te-ai gândit vreodată la părinţii tăi… ştii… că ar putea face chestia aia cu alţii… nu numai unul cu altul?

Brian râse:

— Când au şapte copii? Chiar dacă ar vrea, n-ar avea timp.

— Eu mă întrebam… mă rog, mă gândeam la alţi oameni. Care o fac deşi nu sunt căsătoriţi.

Rose rupse o bucăţică de burete desprinsă din pernă.

— Mărie şi Pete se căsătoresc.

— Hei, asta-i grozav!

— Ea e însărcinată.

— O! Brian rămase tăcut un moment. De asta ai plâns? o

întrebă în cele din urmă.

— Nu. Mă bucur pentru ea. Pete e un băiat O.K. Şi ea doreşte să se mărite. Numai că eu…

Într-o izbucnire de emoţii, îi povesti ce spusese bunica.

Brian se uită lung la ea. Pe urmă îi vorbi în felul acela al lui, lent, îngândurat.

— Chiar dac-ar fi adevărat, de ce a trebuit să-ţi spună?

— Ca să se răzbune pe mine.

— De ce? Ce i-ai Scut?

— Ea gândeşte că eu mi-am ucis părinţii. De mama nu se sinchiseşte. Moartea Stei o înnebuneşte.

— Iisuse Hristoase, dar tu erai un bebeluş când a murit.

— Era plecat, era radiofonist pe un distrugător. După ce mama… după ce m-am născut eu, tata s-a întors… dar numai pentru câteva zile. Eu mi-am spus întotdeauna că n-a vrut să mai rămână acasă de amărăciune, din cauza morţii mamei, şi când ne vedea pe noi, pe Mărie, pe Clare şi pe mine – îşi amintea de mama. Şi după aceea a fost omorât… în mintea mea am Scut din el un mare erou. Şi din mama mea la fel. Mi-o închipuiam ca pe un fel de sfânt, ca Ioana díArc. Şi acum bunica zice…

Lacrimile fierbinţi din gât îi înecau vorbele.

— Uită ce-a spus, o întrerupse Brian furios. Nu-i adevărat. Ştii bine că nu e. Tot timpul caută să te necăjească într-un fel sau altul.

— Dar dacă are dreptate? Uită-te la mine, Bri. Nu semăn cu nimeni din familie. E ca şi cum – ca şi cum aş fi picat din cer, sau aşa ceva. Nimeni nu-i aşa de brun ca mine. Ştii cum mă porecliseră fetele de la şcoală? Mătuşa Jemima. Ziceau că unul din strămoşii mei trebuie să fi fost negru.

Brian se încordă, faţa lui albă detaşându-se în umbrele amurgului.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Pentru că ştiam că o să te înfurie. Oricum, le-am pus eu

la punct. O rază de satisfacţie străpunse mâhnirea lui Rose. Le-am înscris pe toate pe lista pentru o excursie de o zi întreagă la mănăstirea Sfânta Maria. Şi când Sora le-a citit numele, niciuna nu a avut curajul să se retragă.

Rose dădu să râdă, dar râsul i se opri în gât. Brusc, izbucni în plâns, un plâns amarnic, cu sughiţuri, care o făcea să se încovoaie de durere. Brian se ghemui lângă ea, strângând-o în braţe.

— Dă-i dracului pe toţi. Nu contează ce gândesc. Singurul lucru care contează eşti tu.

Îşi înălţă faţa udă şi umflată de plâns.

— Crezi că-i adevărat, Bri? Crezi că sunt o… bastardă, cum e copilul lui Mărie?

— Nu, dar chiar dac-ai fi, nici nu mi-ar păsa.

O mângâie pe păr şi ea îşi lipi faţa de maioul lui. Mirosea a pudră de talc şi a şampon şi a mireasma lui bărbătească.

— Şi ce-i rău că arăţi altfel? urmă Brian. Eşti de o mie de ori mai deşteaptă decât orice altă fată pe care o cunosc.

— Dar nu sunt drăguţă. Rose îşi dădu seama cât de penibile erau cuvintele ei şi adăugă în grabă: Să nu crezi că-ţi cerşesc un compliment, ăsta-i adevărul.

— Cine spune asta?

Rose simţi cum i se înroşeşte gâtul şi fu recunoscătoare că el n-o putea vedea în întuneric.

— Mă rog, nu sunt. Vorbise mai repezit decât intenţionase. Nu sunt şi nu-mi pasă.

Brian se trase îndărăt şi o prinse de umeri.

— Rose, eşti drăguţă.

— Zău, îngăimă ea. Mă rog, n-am văzut pe nimeni care să se uite la mine.

— Poate că s-ar uita, dacă n-ai fi atât de urâcioasă. Eşti atât de sigură că oamenii nu te plac încât îi priveşti de sus înainte de a apucă măcar să-ţi spună un cuvânt. Zău aşa, Rose, ar trebui să le dai oamenilor o şansă.

— Vrei să spui că ar trebui să flirtez, aşa ca Georgette?

— Nu începe iar, Rose, o avertiză Brian.

— Dar ce-am spus?

— Nu-ţi place Georgette.

Rose se simţi de parc-ar fi călărit pe Ciclon în parcul de distracţii din Coney Island. Voia să se oprească dar nu putea. Nu exista scăpare. În străfundurile ei, era furioasă pe Brian de când acesta începuse să iasă cu Georgette. Era o prostie, dar avea impresia că-şi pierde cel mai bun prieten.

— N-am spus niciodată că nu-mi place, replică ea. Oricum, nu cred că lucrul ăsta contează. Important este că-ţi place ţie. Poate chiar o iubeşti. E tipul de fată după care fug băieţii. Bănuiesc că tu o faci cu Georgette.

— Asta nu te priveşte pe tine, explodă Brian.

Se îndepărtă de ea cu o smucitură, şi se trânti din nou pe pernă.

În tăcerea care urmă, Rose îşi dădu seama că inima îi bătea cu repeziciune.

— Scuză-mă, Bri, spuse ea încet, întinzând mâna ca să-i atingă braţul.

Deşi nu regreta că n-o plăcea pe Georgette. Cui ar putea să-i placă cineva care purta numele de Georgette, ca o păpuşă Bărbie? Şi care purta pulovere de caşmir şi avea mai mult păr blond decât un câine collie?

— Nu poţi s-o suferi, nu-i aşa?

— Ba nu, spuneam numai că-mi aminteşte de Lassie.

— Lassie e un câine.

— Şi ce? Mie îmi plac câinii.

Brian râse fără să vrea.

— Recunoaşte, Rose. Nu ţi-ar plăcea chiar dacă ar fi Grace Kelly. Pur şi simplu nu-ţi place pentru că mă întâlnesc cu ea. Tu şi mama. Sunteţi amândouă la fel.

— La fel ca mama ta!

Rose, furioasă, sări în picioare. Izbindu-se cu capul de

tavanul jos, îşi aminti pe dată, brusc şi dureros, că crescuse mult de când construiseră fortul. Se lăsă iar jos, frecându-şi creştetul capului. Care însă o durea mai puţin decât amorul ei propriu.

Auzi, s-o compare cu mama lui! Chiar dacă Brian era numai cel mai bun prieten al ei şi nu şi iubitul ei, o supăra să-l audă punând-o pe acelaşi plan cu mama aceea a lui, mătăhăloasă, moale şi oarecum (în ciuda a şapte copii), asexuată.

— Dacă vrei să ştii, domnule Deştept, am şi eu destulă experienţă, declară ea. Şi nu numai la sărutat.

— Sunt convins că ai, răspunse Brian cu seriozitate.

Dar Rose îl văzu muşcându-şi buzele ca să nu râdă.

Oftă, învinsă. N-avea rost să-l mintă. Brian citea în ea ca într-o carte deschisă. Îşi aducea aminte cum se fudulise odată faţă de el că în timpul războiului tatăl ei fusese amiral şi torpilase o întreagă flotă de „ochi piezişi".

Erau în drum spre şcoală, şi Brian se oprise să culeagă un bănuţ înnegrit de pe trotuar, pe care-l studiase cu atenţie.

— Da, spusese el, taică-meu l-a cunoscut. Zice despre el că a fost un om mare. Nu avea nevoie să fie amiral ca să fie un om mare.

Îşi vârâse bănuţul în buzunarul din spate, şi se întorsese spre ea cu o faţă serioasă, faţa cuiva mai mare de doisprezece ani.

— Rose, unde ai auzit tu expresia asta? „Ochi piezişi"?

Ea se oprise din ţopăit, frapată de lumina rece a ochilor lui.

— De la bunica. Ea zice că cei care l-au omorât pe tata erau o bandă de ticăloşi cu ochi piezişi.

— Să nu mai spui asta, da? E o expresie urâtă. Ca acelea pe care le vezi mâzgălite pe pereţii staţiilor de metrou. Doar tu ţii la Bobby Lee, nu?

— Sigur că da. E foarte drăguţ.

Tatăl lui Bobby Lee era patronul localului Grădina Mandarinului, pe Ocean Avenue, şi familia Lee locuia în blocul lor, la etajul trei.

— Ei bine, dacă mai spui expresia aceea, înseamnă că te referi şi la el. Există porecle şi pentru noi, albii. Macaronari, Porci de Guinea, Dago, Mick.

Rose se simţise ruşinată.

— N-am avut nicio intenţie rea.

— Da, Rose, crezi că nu ştiu? îi răspunsese Brian ciufulindu-i părul.

Acum, Rose îşi dădu seama cu precizie de ce o detesta pe prietena lui Brian. Nu din cauza vreunui cusur al fetei. Ci pentru că Georgette şi Brian traversaseră o anumită linie. Nu, nu o linie ci un zid – zidul care-i despărţea pe copii de cei mari, zidul Berlinului al sexului.

Şi ea se săturase să mai fie de cealaltă parte a zidului, imaginându-şi doar ce făceau alţii.

Oameni ca Brian (probabil) şi ca Mărie (sigur).

— Bri, sărută-mă, îi spuse pe tonul cu care i-ar fi spus: „Ce-ar fi să jucăm o partidă de cărţi?“

— Ce?

Părea la fel de şocat ca şi cum i-ar fi propus să împroaşte cu vopsea statuia Fecioarei Maria.

— Doar un sărut de încercare, îl lămuri ea. Aşa ca să nu par complet idioată când cineva o să mă sărute de-adevăratelea. Ai să poţi să-mi spui unde greşesc. Nu de asta sunt buni prietenii?

— Nu exact pentru asta. Brian nu mai părea şocat ci numai încurcat. Mă rog, bine… Presupun că n-o să-ţi facă rău.

— Trebuie să stau în picioare sau jos? întrebă ea cu o bruscă nervozitate.

Gura îi era uscată ca iasca. Oare Brian o să observe? Mă rog, se încurajă singură, ce importanţă avea din moment ce era numai un sărut de probă?

Brian părea alarmat.

— Rămâi acolo unde eşti, îi porunci el. Şi dacă vreun băiat îţi cere vreodată să te întinzi pe o canapea, nu-l asculta, auzi?

Rose închise ochii şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Îi deschise iar şi-l văzu pe Brian privind-o încruntat.

— Nu aşa, o sfătui el. Eşti încordată toată. Destinde-te.

— Trebuie să zâmbesc?

— Numai dacă vrei să te fotografiez.

— Ar fi drăguţ. O poză pentru albumul meu de amintiri. Primul sărut.

— Primul sărut de încercare, o corectă el.

Brian se apropie de ea. Îi simţea răsuflarea pe faţă, caldă şi mirosind vag a mentă. Pe urmă buzele lui Brian le mângâiară uşor pe ale ei. Rose avu senzaţia că ar fi într-un ascensor care cădea brusc pe parcursul a trei etaje.

Ceva moale şi catifelat îi deschise buzele, dezvelindu-i dinţii. Vârful limbii lui Brian. Îşi desfăcu şi mai tare buzele, simţind un şuvoi cald în măruntaie în timp ce el îi explora cu limba interiorul gurii.

Când se îndepărtă de ea, amândoi gâfâiau.

— Brian, şopti ea la fel de ameţită ca atunci când şterpeliseră o sticlă de Gallo Red Mountain şi o băuseră toată aici, în fort. Oh,

Brian…

— Dumnezeule, Rose, îmi pare rău. Nu aveam de gând… îi prinse faţa în palme. Rose observă că mâinile îi tremurau. Nu aveam de gând să fie aşa.

— Mai sărută-mă o dată, îi ceru ea. Sărută-mă de-adevăratelea de astă dată.

Dar acum sărutul păru să nu se mai sfârşească. O trăsese jos, pe pernă. Ea îşi simţea trupul greu. Şi umed. O umezeală acolo, jos. De parcă-i venise menstruaţia.

„Oh, Sfântă Fecioară milostivă, aşa o fi început şi Mărie cu Pete?" Brian gemu, aproape cu durere:

— Dumnezeule, Rose!

Mâna lui se mişcă şi-i prinse un sân. I-o simţea, fierbinte şi transpirată, prin bluza de pânză scrobită. Şi ştia că păcătuieşte. „E un păcat, o avertizaseră Surorile, să te laşi atinsă în felul ăsta." Dar de astă dată parcă nu părea a fi un păcat, în niciun caz cu Brian. Mâna cu care îi prinsese sânul era aceeaşi care i-o ţinuse pe a ei în prima zi de şcoală.

Brian o săruta acum pretutindeni, buzele lui i se plimbau pe gât, prin păr. Şi răsuflarea lui o întâlnea pe a ei în rafale fierbinţi, uimite.

Îşi vârî mâna în bluza ei şi se luptă stângaci să-i descheie sutienul.

Şi atunci lui Rose îi săgetă prin minte: „N-a mai făcut-o niciodată până acum. Nu ştie cum se deschide un sutien."

Inundată de un nou val de tandreţe faţă de el, ridică mâna şi îşi desfăcu singură sutienul.

Brian gemu, acoperind-o cu şoldurile lui.

Îi mângâie sânii goi, şi Rose gândi că or să se topească sub căldura mâinii lui. Dar se simţea şi speriată. Prea era plăcut. Orice lucru atât de plăcut nu putea fi decât un păcat. Se zbătu să-şi scoată fusta şi Brian înţepeni brusc, scoţând un geamăt strangulat.

Rose simţi ceva ud pe pulpa ei. La început, gândi îngrozită că Brian se scăpase pe el. Dar pe urmă îşi dădu seama. Sămânţa lui. Sămânţa din care se fac copiii.

Se simţi covârşită de ruşine, ştiind că făcuseră ceva îngrozitor, ceva ireversibil. Era exact ca Mărie.

Dar pe urmă ruşinea îi trecu, şi pentru ea nu mai există decât Brian. Care o ţinea strâns lipită de el. Cel mai bun prieten al ei, sufletul ei,

Rămase nemişcat un răstimp lung, cu faţa îngropată în gâtul ei. Îi simţea respiraţia în păr şi pulsul sălbatic din grumaz. Ar fi vrut să rămână aşa cu el, pe vecie.

În cele din urmă Brian se mişcă şi îşi înălţă capul. Faţa lui

prelungă strălucea în întuneric. Rose îi văzu privirea jalnică din ochi, şi îşi apăsă degetul pe buzele lui.

— Nu, îi şopti ea. Nu-mi spune că-ţi pare rău.

Era uimită de propriile-i senzaţii, deşi n-ar fi putut spune exact ce simţea. Parcă se stârnise în ea un jet, care spălase cuvintele îngrozitoare ale bunicii. Se simţea nouă, strălucitoare, ca proaspăt născută.

„Probabil că aşa te simţi când auzi Chemarea, de care le vorbise Sora Perpetua," gândi ea. Numai că nu Dumnezeu îi dăduse această simţire. Ci Brian.

Şi deodată înţelese; de parcă o parte din ea îmbătrânise cu doisprezece ani şi se uita îndărăt la ea însăşi, la copilul care fusese până acum un ceas, la toate lucrurile pe care le simţise fără a fi în stare să le definească.

— Te iubesc, îi spuse.

— Rose! O trase spre el şi o ţinu strâns, înăbuşindu-şi cuvintele în părul ei. Ceva… s-a întâmplat între noi. Nu ştiu exact ce. Dar cred… cred că am vrut să se întâmple. Am dorit-o. Dumnezeu să mă ierte, Kose, cred că am dorit-o.

Aceste cuvinte ale lui, „Dumnezeu să mă ierte", i se înfipseră în minte ca un spin. Un gând cumplit îşi făcu loc în ea: oare Dumnezeu o s-o pedepsească pentru că-l iubea pe Brian în felul ăsta? Săvârşiseră un adulter, nu-i aşa? Sora Perpetua spunea că orice gând necurat sau poftă necurată e un adulter. Rose nu se simţea necurată, dar înţelegea ce voise să spună Sora. Sex. Şi sexul era un păcat dacă nu erai măritată şi nu îl comiteai doar ca să faci un copil. Orice fel de sex.

Frica năpădi inima lui Rose. Tot felul de lucruri îngrozitoare i se perindară prin minte. Nu o să rămână însărcinată, dar s-ar putea să fie doborâtă de o maşină în timp ce traversa strada. Sau să cadă sub un metrou. Sau…

Se opri; greutatea din inima ei devenise dureroasă. Şi atunci îşi dădu seama care ar fi cea mai chinuitoare dintre

pedepse: Să-l piardă pe Brian.

— … ci ne izbăveşte de cel rău. Amin.

Rose termină de rostit ultimul Tatăl Nostru. Ridicând privirea, văzu că se întunecase şi biserica era aproape goală. O dureau genunchii şi îi ghiorăiau maţele. Probabil că trecuse de ora cinci.

Se ridică înţepenită şi ieşi din strană clătinându-se în timp ce-şi tăcu genuflexiunile. Apoi, după ce-şi înmuie degetele în apa sfinţită din vestibul şi îşi făcu semnul crucii, ieşi în stradă.

O porni cu paşi grăbiţi în lumina scăzută a asfinţitului. Pe cer se adunaseră nori şi începuse să plouă. Stropi graşi, călduţi, îi plesniră faţa.

Cu bărbia îngropată în guler, străbătu în grabă Coney Island Avenue. La ceasul acesta din seară, strada îi amintea de un trotuar de lemn de pe o plajă, închis în timpul iernii. Copertinele vărgate erau strânse, obloanele grele de metal mascau vitrinele. Chiar şi omul care vindea covrigi îşi părăsise colţul. Îi zări poalele hainei negre fâlfâind în timp ce trecea strada, împingându-şi căruţul.

Şi totuşi, strada pulsa de viaţă. Claxoanele maşinilor ţipau, oamenii se grăbeau să se adăpostească de ploaie. Rose îl auzi pe şoferul unui camion răcnind la şoferul unui Plymouth care-i atinsese razant spatele şi-l claxona de zor:

— Heeei, domíle, o să-ţi şterg naibii nasuí maşinii.

Îşi iuţi paşii. Gunoaiele suflate de vânt – foi de ziar, bucăţi de plastic, ambalaje, cutii de ţigări goale. Se simţea parcă mai singură ca oricând.

Nu-l mai văzuse pe Brian din seara aceea petrecută pe acoperiş, cu o săptămână în urmă. O evita. De ce? Să fi regretat cele ce se întâmplaseră? Să fi fost prea jenat ca să poată da ochii cu ea?

Sentimentul de vinovăţie o rodea. „E vina mea. Eu i-am cerut să mă sărute. Eu l-am ispitit în păcat, aşa cum a făcut

Eva cu Adam.“

Să fi fost asta pedeapsa lui Dumnezeu?… i-l lua pe Brian?

„O, te rog, Doamne Dumnezeule, te rog. O să fac orice vrei Tu dacă mi-l dai pe Brian înapoi. N-o să mai mănânc came în nicio zi din săptămână, nu numai vinerea. O să postesc patruzeci de zile. O să-mi închin viaţa binelui altora.“

Când Rose intră în casă, bunica se uita la televizor, la spectacolul lui Lawrence Welk, tricotând în acelaşi timp. Aproape că nici nu se uită la ea.

— Ai întârziat, croncăni bătrâna. Ţi-am lăsat mâncarea în cuptor.

Din seara în care Mărie le părăsise, bunica se ţinuse la distanţă de

Rose. Şi aceasta se întreba dacă bătrâna îşi regreta cumva oribelele cuvinte.

— E-n ordine, dar nu mi-e foame, răspunse Rose.

În micuţa cameră întunecoasă pe care o împărţise cu Mărie, cel de-al doilea pat era gol, aşternuturile fuseseră scoase iar cuvertura de pluş roasă era întinsă direct pe saltea. Cercurile curate de pe măsuţa de toaletă prăfuită marcau locurile unde stătuseră sticluţele cu colonie şi cu loţiuni pentru piele ale lui Mărie. Dispăruseră şi instantaneele făcute la o cabină automată de fotografiat, şi care până atunci fuseseră vârâte în rama oglinzii. În partea de dulap a lui Mărie, umeraşele goale se loviră între ele cu un zgomot metalic, când Rose îşi atârnă puloverul ei.

Era ca şi cum Mărie ar fi murit. Rose se înfioră şi, aproape fără să-şi dea seama, îşi făcu cruce.

Pe urmă, ghemuindu-se pe jos, dădu la o parte un colţ din scoarţa de culoare muştar. Dedesubt, se afla o bucată de scândură de podea desprinsă. Găsi cuiul special pe care-l păstra în fundul unui sertar şi cu ajutorul lui deplasă scândură. Sub scândură se găsea un spaţiu atât cât să încapă o cutiuţă de metal, pentru plasturi, goală. Ascunzătoarea ci

tainică. Nimeni nu ştia de ea. Nici Mărie. Nici măcar Brian.

Rose deschise cutiuţa de plasturi şi scoase din ea un ghemotoc de vată cenuşie. Încet, îl desfăcu, dând la iveală sclipitoarea comoară îngropată în vată.

Un cercel cu rubin, care scânteia în mâna ei ca o picătură de sânge îngheţat.

Îi reveni în gând amintirea. Cu şapte ani în urmă – să fi trecut într-adevăr atâta timp? Vedea totul limpede de parcă s-ar fi petrecut ieri. Doamna elegantă în haina de vizon. Rose o văzuse într-o bună zi stând în picioare îndărătul gardului şcolii. Nu arăta deloc ca celelalte mame. Mai curând ca o regină. Sau ca o actriţă de cinema misterioasă, îmbrăcată în mantoul acela de vizon şi cu o pălărie cu o mică voaletă lăsată peste ochi.

Pe urmă îşi dăduse seama că ochii aceia misterioşi de după voaletă se uitau fix la ea. La început, Rose crezuse că se înşală. Ba chiar întorsese capul să vadă dacă nu era cineva în spatele ei. Dar nu, doamna cea elegantă se uita drept la ea. Cu nişte ochi mari şi parcă umezi, ca bilele verzi transparente din colecţia ei, cele care semănau cu nişte ochi de pisică.

Rose, prudentă, făcu câţiva paşi spre ea. Tristă şi pierdută, aşa arăta doamna. Dar asta n-avea nicio noimă. De ce să fi fost tristă? O femeie atât de elegantă trebuie să fi fost bogată şi oamenii bogaţi nu aveau grijile celor printre care se învârtea ea. Era o zi friguroasă şi doamna părea să tremure, strângându-şi pe ea haina de vizon. Din urechi îi atârnau cercei de rubin. Ce-o fi căutând acolo?

Când Rose se apropiase de gard, amestecată în puhoiul gălăgios al colegelor ei de clasă, doamna făcuse câţiva paşi şovăitori şi îi spusese cu o voce gâtuită: „Stai!“

Mirată, Rose se oprise, aducându-şi aminte că şi bunica şi surorile îi spuseseră – şi nu o dată ci de cel puţin cincizeci de ori – ca niciodată să nu stea de vorbă cu oamenii străini. Dar

era parcă ceva care o ţinea locului. De parcă i se lipiseră pantofii de caldarâm. Braţele şi picioarele îi înlemniseră.

Rose aşteptase, parcă hipnotizată de faţa aceea frumoasă, cu o expresie rătăcită, o faţă albă ca laptele. Părul moale, de culoarea frunzelor de toamnă, îi cădea peste gulerul de blană. Îi evoca lui Rose un fulg de zăpadă care s-ar topi dacă l-ai atinge. Gura, ca o floare, a femeii, tremura. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Părea gata să-i vorbească, dar în cele din urmă se opri, de parcă se răzgândise.

În schimb, ridicase o mână înmănuşată – o mână care tremura, îşi aducea aminte Rose – şi îşi scosese cercelul din urechea dreaptă.

Cum Rose stătea locului, prea uluită ca să poată protesta, doamna îi vârâse în palmă cercelul rece ca gheaţa. Pe urmă plecase în grabă, tocurile înalte ţăcănindu-i pe trotuarul îngheţat, şi intrase într-o limuzină lungă şi lucioasă care o aştepta la colţ, făcându-se nevăzută ca într-o pală de fum.

Rose căpătase o convingere. Doamna era îngerul ei păzitor. Fiecare om are câte un înger, aşa le spusese sora Perpetua. Dar Rose nu crezuse că acest lucru era adevărat şi pentru ea… până în acea zi.

Şi acum avea cercelul ca dovadă. Rose îl ridică în lumină, un rubin de forma unei lacrimi, atârnând dintr-o montură de aur şi diamante. Chiar în camera aceea întunecoasă scânteia cu o lumină a sa proprie, care o făcea pe Rose să-şi ţină respiraţia de uimire, deşi îl privise de sute de ori. Da, magie. Magie trimisă de ceruri.

Şi acum, avea nevoie de această magie mai mult decât oricând.

„Nu mă părăsi, Bri, şopti ea strângând cercelul în pumn, cu mai multă pasiune decât i-ar fi putut inspira o mie de mătănii. Te rog, nu mă părăsi niciodată!“

Capitolul 2

New York 1962

Rachel se uită încruntată la farfuria pe care se găsea micul dejun: un ou prăjit între două triunghiuri simetrice de pâine rumenită. Oul era rotund ca o margaretă. Ştia că Bridget prăjea ochiurile într-o tigaie specială, cu despărţituri rotunde, din care albuşul ieşea cu marginile netede, o circumferinţă perfectă. Perfect ca tot ce se găsea în casa lor. Furculiţa de argint din mâna ei era lustruită şi strălucea ca o oglindă. Îşi privi în ea imaginea distorsionată, doi ochi albaştri rotunzi, o cascadă de păr castaniu deschis.

— Eu nu mă duc, spuse Rachel, răspunzând calm unei întrebări a mamei ei.

Cum ar fi putut să se ducă? După întâlnirea de aseară cu Gâl? Să se gătească, să flirteze, să pretindă că nimic nu s-a întâmplat, Doamne, ce ironie ar fi!

Cuvintele lui Gâl îi veniră din nou în minte, usturătoare:

„De ce nu vrei să recunoşti, Rachel? Nu moralitatea este cea care te împiedică, nu eşti tu atât de morală. Nu de asta refuzi să mergi cu mine până la capăt, ci pentru că, în realitate, deteşti sexul. Eşti frigidă. Sau poate că ai nevoie de o femeie…”

Rachel înfipse dinţii furculiţei în gălbenuşul de ou, făcându-l să se întindă pe farfuria fină de porţelan chinezesc, mânjind salcia plângătoare de pe fund, şi trei figurine minuscule care traversau un pod.

Era furioasă pe Gâl – îl socotea în fruntea imbecililor pompoşi de la Haverford. Dar în subconştient, gândul o rodea. Doamne, dacă era adevărat?

„înfruntă situaţia, îşi spunea singură. Gâl nu-i singurul bărbat care te lasă rece. Până acum, în toate legăturile tale

cu băieţii, a fost ceva în neregulă."

Avea douăzeci de ani şi era încă virgină. Şi nu pentru că era morală, Gâl avusese dreptate. Nu. Mai rău. Pur şi simplu, până acum nu simţise nevoia de sex.

Rachel se uită la gălbenuşul de ou strivit şi simţi un val de greaţă. Numai că greaţa, ştia prea bine, nu era legată nici de terciul din farfuria ei şi nici de paharele de bere pe care le băuse cu o seară înainte.

Totul se reduce la sex, gândi ea. Totul. Moda. Parfumurile. Coperţile revistelor. Până şi reclamele pentru pastă de dinţi de la televizor. S-ar fi zis că fiecare om din lume sau se gândea la sex, sau vorbea despre sex, sau îl făcea.

„Deci cu mine e ceva în neregulă."

Să fi fost ca atunci când înveţi să înoţi? Sau te pricepi de la bun I început, sau cazi la fund ca un bolovan.

Sau poate că era un defect din naştere. La înfăţişare era normală. Ba chiar drăguţă. Rachel îşi aducea aminte de când era micuţă şi mătuşa Willie, în mantoul ei de vizon, o luase în braţe, sufocând-o în îmbrăţişarea ei îmblănită şi parfumată, apoi, luându-i câte un obrăjor în fiecare dintre mâinile ei înmănuşate, cârâise:

— Arată exact ca o păpuşică. Ce dulce el şi ochii ăştia albaştri, Sylvie, i-a luat de la Gerald. Dar de unde o fi luat feţişoara asta de păpuşă? Nici de la tine, nici de la mama. Mă întreb de unde o fi luat-o?

— „Fata cu stropitoarea", răspunsese Rachel cu solemnitate.

Asta-i spunea întotdeauna mama, că Rachel îi evoca tabloul lui Renoir. Îi arătase o reproducere a tabloului într-un album. O fetiţă cu valuri de păr blond-roşcat şi ochi albaştri ca porţelanul Wedgewood, de aceeaşi culoare cu rochia, stând ţeapănă într-o grădină şi ţinând o stropitoare în mână.

Rachel detesta poza şi odată, într-un acces de furie, o

mâzgălise cu un creion. De ce îi spunea toată lumea că-i delicată şi drăguţă şi scumpă? Ea ar fi preferat să alerge nebuneşte prin încăperile spaţioase ale casei lor mari, decât să meargă cuminte şi liniştită cum îi cerea mama, tânjea să ţipe cât o ţinea gura şi să răstoarne o roabă pe covoarele preţioase. Nu voia să semene cu o păpuşică sau cu o fetiţă prostănacă ţinând o stropitoare în mână, ea voia să fie ca o pasăre, sau ca o sălbăticiune, să facă tot ce-i trecea prin cap, fără să-i pese de ce gândesc oamenii.

Acum se întreba dacă nu cumva greşise când se preocupase exclusiv de înfăţişarea exterioară. Visase să fie înaltă şi aprigă ca femeile amazoane despre care citise, când de fapt, era ceva în neregulă înăuntrul ei. O diformitate îngrozitoare, nedetectată. O lipsă de hormoni, sau un fluid sexual paralizat. Sau poate, Doamne fereşte, ceva în neregulă chiar acolo, jos.

— Rachel, ce te-a apucat? vocea mamei îi întrerupse şirul gândurilor.

Rachel îşi înălţă privirea. Văzu că tata era absorbit în lectura ziarului, dar mama se uita la ea cu expresia aceea tristă, vag mirată, care-i apărea ori de câte ori se ivea vreo neînţelegere între ele două. Oare ar putea să-i mărturisească mamei? Mama care se înconjura numai de lucruri frumoase, muzică de cameră pe stereo, eşarfe de mătase şi batiste brodate, preţioşii ei trandafiri. Ea însăşi arăta ca o floare, zveltă şi elegantă, cu ochii aceia imenşi verzi ca pădurea şi cu părul ei de un blond pal, aproape alb. La opt jumătate dimineaţa o şi vedeai cu buzele rujate, în capotul ei de mătase imprimată cu margarete, pregătindu-l pe tata pentru plecarea la bancă.

„Nu, dacă i-aş spune, ar fi atât de şocată! Ea nu vorbeşte niciodată despre sex, cel puţin nu cu mine. Mă întreb dacă a cunoscut vreodată pasiunea… pentru tata… sau pentru altcineva."

— Pur şi simplu n-am chef să merg, asta-i tot, răspunse Rachel. Examenul ăla de boli de rinichi m-a dat gata, toată săptămâna trecută nu ştiu dacă am dormit douăzeci de minute pe noapte. Oftă şi înmuie un colţ de pâine prăjită în oul răspândit pe farfurie. Când m-am pregătit pentru examenul preparator la medicină, urmă ea, am crezut că voi face disecţii doar pe ochi de oaie şi pe inimi de vită, dar nu pe cadavre umane.

O văzu pe mama ei tresărind. Clar, Sylvie încă nu se împăcase cu ideea că fiica ei va fi medic. Rachel simţi o împunsătură de iritare împotriva mamei ei.

„Fir-ar să fie, doar n-o să ajung ca mama, îşi spuse ea. Să arăt ca o pereche de ciorapi de mătase, fini dar perisabili. Să fac fapte filantropice, dar fără să-mi murdăresc mâinile."

Un minut mai târziu, Rachel fu săgetată de un alt gând răscolitor:

„Şi dacă semăn cu mama mai mult decât îmi dau eu seama? Dacă mama nu se sinchiseşte de sex – şi nici nu mi-aş putea-o închipui măcar făcând dragoste cu tata în felul în care Sophia Loren şi Marcello Mastroianni făceau în filmul Divorţ italian. Şi dacă frigiditatea e ereditară, dacă am moştenit-o aşa cum am moştenit culoarea ochilor sau a părului?"

— Petrecerea va avea loc abia peste două săptămâni, îi aminti Sylvie.

Mama ei zâmbi uşor în timp ce-şi turna în cafea lapte dintr-o cremieră de argint, şi apoi amesteca încet, graţios, linguriţa făcând să clincănească ceaşca de porţelan Limoges.

— Tocmai mă gândeam, reluă ea. Mi-am adus aminte de vremea când Mason te învăţa să înoţi – cred că aveai patru sau cinci ani. În prima iarnă când tata a cumpărat vila de la Palm Beach. Nu-i aşa, Gerald?

Tata ridică ochii de pe Wall Street Journal.

— Cum? A, da, da. Tu şi puştiul de Mason făceaţi mereu

câte o trăsnaie. Şi majoritatea erau boroboaţe supărătoare.

Prinse privirea lui Rachel şi-i făcu un semn cu ochiul şi, o clipă, fata simţi veriga invizibilă care o lega de părintele ei.

Apoi, cu o strângere de inimă, îşi spuse: „Arată atât de îmbătrânit!“

Lustruit de vârstă, ca serviciul de ceai din argint antic al mamei. Se uită la pielea pistruiată a ţestei lui, care se întrezărea printre şuviţele de păr argintiu, fine ca o pânză de păianjen, la rugina care-i pătase uşor faţa, şi încercă un junghi dureros la gândul că s-ar putea să fie foarte aproape de momentul când o să-l piardă.

Îşi aminti de vremurile copilăriei, când o ridica în braţe şi o legăna sus, în aer, deasupra capului. Iar ea, suspendată în văzduh, privind în jos în ochii lui scânteietori, citind în ei dragostea desăvârşită, strălucitoare, simţise… da, fericirea supremă.

Îşi amintea cum şedea pe genunchii lui, în penumbra răcoroasă, mirosind a piele, din bibliotecă, ascultând muzică de operă împreună cu el. Şi era atât de nostim, pentru că fiecare disc avea câte o poveste, şi tata i le istorisea interpretând fiecare personaj în parte. Unele dintre poveşti erau prosteşti, dar altele atât de triste! Aşa încât, când avea doar opt ani, cunoştea fiecare libret de operă pe de rost. Şi pe urmă fusese cu el, numai ei doi, la Opera Metropolitan, care ei i se păruse cel mai frumos loc din lume, şi văzuseră opera care-i plăcea ei cel mai mult: Nunta lui Figaro.

Dar acum, fir-ar să fie, tata arăta nu numai slăbit, dar oarecum fragil, mişcându-se cu mare grijă, şi ochii îi ardeau, de parcă îl mistuia un foc lăuntric, care-l consuma părticică cu părticică.

Îşi aduse aminte, cu aceeaşi strângere de inimă, de ziua aceea îngrozitoare, cu trei ani în urmă, când primise un telefon că tata fusese internat de urgenţă la secţia de reanimare a Spitalului din New York. Alergase de la şcoală şi

neavând răbdare să aştepte ascensorul, urcase în goană scările spitalului. În sfârşit ajunsese la camera lui, gâfâind, cu respiraţia tăiată, cu părul în dezordine. Văzându-l, livid şi împuţinat la trup sub masca de oxigen, ca o mumie expusă într-un muzeu, cu trupul străbătut de tuburi şi fire, fusese cuprinsă de o disperare amestecată cu furie. De ce nu-i făceau ceva, ca să-l vindece? Ea, o fetişcană de şaisprezece ani, măsurând abia un metru cincizeci şi opt când era fără tocuri, ar fi vrut să strige la surori, la infirmiere, la doctori, care nu făceau nimic altceva decât să discute între ei şi să noteze nu ştiu ce pe nişte grafice. De ce nu stăteau alături de el, luptând din răsputeri să-l însănătoşească? Rachel dorise din toată inima ei să-l vindece, nu avea să uite niciodată ziua aceea, ba chiar momentul exact când, prinzându-se cu mâinile de rama de metal a patului, cu fruntea rezemată de pătura aspră, îşi făgăduise, ei şi lui Dumnezeu, că dacă tata o să se însănătoşească ea o să se facă medic, pentru ca niciodată să nu se mai simtă atât de proastă şi de neajutorată şi de dependentă de nişte oameni care nu făceau nimic.

Rachel izgoni aducerea aminte. Mason. Discutaseră despre Mason Gold, nu?!

— Îmi amintesc că aproape m-a înecat atunci când a încercat să mă înveţe să înot, răspunse ea râzând. Mi-a spus că sunt o mucoasă, tâmpită şi eu am fost atât de furioasă, încât am sărit în apa adâncă şi m-am dus la fund ca un bolovan.

Sylvie ridică ochii ei mari, verzi, şi o privi cu îngrijorare:

— Nu mi-ai povestit niciodată lucrul ăsta.

„E cel mai neînsemnat dintre lucrurile pe care nu ţi le-am spus, mamă“, se gândi Rachel. Cu voce tare, îi răspunse ridicând din umeri:

— Dacă ţi-aş fi povestit, m-ai mai fi lăsat vreodată să mă apropii de piscină?

Urmă un moment de tăcută confirmare, în care Gerald şi Sylvie schimbară o privire între ei. Rachel deveni conştientă de zgomotele casei, reconfortante pentru că erau atât de familiare: clinchetele venite din bucătărie, unde Bridget spăla vasele, mârâitul grav al căţeluşei Porţia, care se scărpina sub masă, ticăitul ceasului de pe poliţă. Rachel îşi spuse în sinea ei: „Doamne, acum amândoi gândesc ce-ar fi fost dacă m-aş fi înecat şi m-ar fi pierdut!“

Se simţi împovărată, de parc-ar fi purtat un rucsac uriaş în spate; o înconjurau de prea multă dragoste pentru că era unicul lor copil.

Cât îşi mai dorise o surioară sau un frăţior! Dar, cu toate că mama păstrase multă vreme leagănul ei în camera copiilor, nu mai venise niciun bebeluş. Aşadar, Rachel fusese nevoită să se joace doar cu un nesfârşit şir de păpuşi – dăruite, cu surle şi trâmbiţe, la fiecare aniversare sau zi de sărbătoare, în cutii lucioase, legate cu panglici de satin – păpuşi vorbitoare, păpuşi în rochii de mireasă, o Betsy Wetsy, şi păpuşi Bărbie – dar se săturase de ele când îşi dăduse seama că, oricât şi-ar fi folosit imaginaţia, nu ar fi putut să le prefacă în surioara adevărată pe care ar fi putut-o ţine în braţe şi alinta şi care ar fi iubit-o la rândul ei.

Rachel o urmări pe mama ei continuând să amestece cafeaua care se răcea, cu degetele ei lungi şi subţiri, aproape la fel de transparente ca şi ceaşca de porţelan. Privirea lui Rachel trecu dincolo de mama ei, la bufetul Sheraton cu luciul său întunecat, împodobit cu candelabre şi platouri de argint. Iar la celălalt perete, vitrina cu porţelanurile mamei şi cu cristalurile Baccarat care scânteiau pe după geamurile tăiate în formă de diamant. Frumos… făceau atât de mult parte din ea, de parcă legăturile exterioare dintre mama şi casa asta fuseseră dizolvate de timp şi amândouă alcătuiau acum un singur tot armonios, inseparabil.

Şi totuşi ce se întâmpla cu mama, de ce părea uneori, în

chip atât de ciudat, să se retragă în ea însăşi? Rachel simţise dintotdeauna acea anumită stare a mamei, o uşoară tristeţe ca o umbră care se lăsa între ele două. Şi uneori când mama o îmbrăţişa, o strângea prea tare, aproape că o înăbuşea. De parcă s-ar fi temut ca Rachel să nu-i scape.

În special când sărbătoreau ziua ei de naştere şi mama nu-şi dădea seama că Rachel o pândeşte, ochii îi erau întotdeauna trişti, deşi buzele îi zâmbeau. Rachel sufla în lumânările din tort, dorindu-şi, an de an, acelaşi lucru: „Doamne, te rog, fa ca mama mea să fie fericită."

Şi de ce oare nu era fericită? Ce anume şi-ar mai fi putut dori pe pământ?

Rachel îşi aducea aminte de întrebarea care o chinuise în copilărie: oare dacă ar mai avea un bebeluş ar fi mai fericită? Sau poate că era vina ei? Dacă ea ar fi altfel, mai ascultătoare şi mai cuminte, ca fetiţa aceea serioasă, cu stropitoare, din tablou. Atunci mama ar fi oare mai fericită?

— Mănâncă-ţi oul, draga mea, o mustră Sylvie cu blândeţe. Se răceşte.

— Nu mi-e foame.

Faţa lui Sylvie se încordă:

— Nu te simţi bine?

„Of, iar începe!"

— Sunt bine, mamă. Numai că m-am dus la culcare pe la două noaptea. Şi când am vrut să adorm, Porţia mi-a sărit în pat. Cred că i-a fost dor de mine.

Bâjbâi cu mâna pe sub masă, ca să mângâie căţeaua neagră, grasă, corcitură de Labrador, care sforăia satisfăcută la picioarele ei. O gâdilă uşor pe Porţia cu degetul mare de la picior şi simţi o reacţie afectuoasă de la căţeluşa corcită, pe care o salvase când era pui. Apoi, uitându-se din nou la Sylvie, Rachel o văzu că o urmăreşte cu îngrijorare.

— Zău aşa, mamă, sunt sănătoasă tun. „Dumnezeule mare, când o să înceteze? Toată viaţa mea a fost la fel, la fiecare

julitură la genunchi sau zgârietură la cot, s-ar fi zis că am făcut un atac de epilepsie sau că am cancer. Biata mama. Eu veneam acasă julită şi zgâriată pentru că încercasem să mă caţăr într-un pom sau căzusem de pe bicicletă, şi ea era aceea care plângea cu sughiţuri."

Rachel îşi aduse aminte de ziua aceea din preajma Crăciunului, când se pierduse în faţa magazinului Saks. Trebuie să fi avut vreo cinci ani, era înaltă doar cât să poată împinge uşa rulantă a magazinului. Mama se uita la nişte materiale expuse pe un raft din faţă, iar Rachel auzise zurgălăii unui Moş Crăciun de pe stradă. „Numai să mă uit", îşi spusese ea. O să iasă în stradă pentru o clipă şi o să se întoarcă înainte ca mama să-şi fi putut da seama. Numai că era prea multă lume pe stradă. Fusese târâtă de un şuvoi de oameni, ca o frunză pe un pârâu repede. Nu se putuse elibera din înghesuială decât când ajunsese la colţul străzii. Şi ningea, cădeau fulgi mari de zăpadă ca nişte ghemotoace de vată, care îi împiedicau vederea. Când a intrat din nou în magazin, pantofii şi ciorapii îi erau muiaţi şi mama nu era nicăieri de văzut.

Rachel n-ar fi putut uita vreodată momentul acela, panica îngrozitoare care o năpădise. Chiar şi la acea vârstă, nu era speriată pentru ea, ci pentru mama. Ştia cât de îngrozită trebuie să fi fost mama văzând că ea dispăruse. Rachel începuse să o caute printre clienţi, ţinându-se să nu plângă, şi scotocind fiecare colţ al magazinului. După ce inspectase toate raioanele, ieşise din nou în stradă. Poate că mama o căuta pe afară. Stătuse un timp lângă Moş Crăciun, privind cum îşi scutura clopoţeii şi cum oamenii aruncau monezi în cutia lui, şi după aceea un poliţist drăguţ o întrebase dacă nu cumva s-a pierdut. Când îi răspunsese că da, poliţistul aşteptase acolo lângă ea, şi pe urmă sosise o maşină albă cu verde, din care coborâse un alt poliţist, şi acesta din urmă a condus-o acasă.

Faţa lui Sylvie din clipa în care le deschisese uşa, i se întipărise lui Rachel pe veci în memorie. Albeaţa de var a pielii ei, roşeaţa umflată de sub ochi. Şi cum mai tremura când o luase pe Rachel în braţe, strângând-o atât de puternic încât nu mai putuse respira. Şi în tot acest timp, mama hohotea de plâns, atingând-o într-una, atingându-i părul, braţele, ca să se asigure parcă dacă era într-adevăr acolo.

— E în regulă, mamă, încercase Rachel să o domolească, plângând şi ea şi îngropându-şi faţa în părul mătăsos al mamei. Nu plânge. Te rog. Vezi, nu m-am pierdut. Nu de-adevăratelea. Am nimerit singură drumul acasă. Mă rog, m-a ajutat şi domnul poliţist, dar eu am ştiut drumul. Mamă? Mamă?

Când oare îşi dăduse seama că mamele celorlalte fete nu erau ca a ei? Ciudat, erau îmbrăcate ca ea, aveau aceleaşi coafuri, îşi făceau cumpărăturile la aceleaşi magazine, totuşi nu erau nici pe departe atât de rafinate ca mama.

În primul rând, mama era mai interesantă. Avea ea un fel de a face ca toate locurile în care mergeau împreună să pară speciale, importante. Alte mame îşi duceau fetiţele în parc, sau la teatrul de I păpuşi. Mama ei o ducea la muzee, la mormintele misterioase cu! sarcofage aurite din Egiptul antic; în săli pline de tablouri frumoase sau de obiecte minunate, ca de pildă un întreg sat japonez sculptat dintr-un singur colţ de fildeş sau picturi care înfăţişau femei grăsuţe, goale şi heruvimi înaripaţi sau pungi de mărgele ţesute de eschimoşi.

Şi mama, ţinând-o de mână, îi explica fiecare lucru în parte, făcând ca 1 totul să pară un miracol.

Şi totuşi, prietenele mamei erau, într-un anumit fel, mult mai relaxate faţă de copiii lor. Le spălau cu spirt genunchii juliţi şi le puneau plasturi, cu aceeaşi nepăsare cu care ar fi uns unt pe o felie de pâine. Uneori strigau la copii şi se enervau. Dar dacă aceştia se întorceau de la şcoală cu un

sfert de oră mai târziu, sau dacă veneau acasă cu nasul însângerat, mamele lor nu leşinau.

Şi totuşi, în chip straniu, când a avut loc o criză adevărată, mama s-a ţinut tare. Rachel îşi amintea cum, după atacul de inimă al tatei, ând mama a găsit-o plângând în hohote lângă patul lui de spital, a; luat-o de braţ cu fermitate şi a scos-o afară pe coridor. A fost uimită văzând că ochii verzi ai mamei scânteiau nu de lacrimi, ci de mânie.

— Nu îngădui aşa ceva! i se adresase Sylvie cu asprime, poate i pentru prima dată. Te comporţi ca şi cum ar fi murit. O să-şi revină.

O să se facă bine. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, înainte de te întorci la el du-te la baie şi spală-ţi faţa cu apă rece. Nu vreau ca tata să se trezească şi să creadă că bocim un mort.

Da. Din anumite puncte de vedere, mama era un mister. Rachel citise cândva că firele de mătase ţesute împreună cu fire de oţel de aceeaşi grosime, sunt mai rezistente decât acestea din urmă. Aşa era mama, mai rezistentă decât ar fi bănuit cineva… poate chiar ea însăşi.

— Ţii chiar atât de mult să mă duc la petrecerea aia? întrebă Rachel privind cum mama ei îşi ducea, în sfârşit, ceaşca la buze şi dorind mult, chiar şi acum, să-i facă pe plac, să vadă că-i dispare tristeţea din ochi.

Sylvie îşi lăsă încet ceaşca pe farfurie.

— Oh, Rachel, n-o doresc pentru mine. Ci pentru tine, nu înţelegi? Când eu eram de vârsta ta… o privire visătoare i se strecură în ochi, dar o frână brusc. Oricum, nu era prea rău, urmă ea. Numai că mă simţeam… singură. Da, o fată de vârsta ta trebuie să iasă în societate, să aibă curtezani.

Rachel râse.

— Mamă, tinerii de azi nu le mai fac curte fetelor. Le trântesc la pat

Se gândi la Gâl, şi o străbătu un fior rece. Văzu că afară ploua, picături grele băteau în geam. Peste câteva zile avea

să fie Ziua Recunoştinţei, după care urma Hanuka. Îi cumpărase un cadou lui Gâl, un fular mare de caşmir, de un albastru dulce.

„Oare sunt îndrăgostită de el?“ se întrebă Rachel. Dar nu-şi putea aminti să fi încercat vreodată senzaţia aceea că se topeşte pe dinăuntru, aşa cum se presupune că simt îndrăgostiţii. Nu, nici măcar la început. Fusese fermecată de el, da, de felul în care râdea la glumele ei, venind apoi, la rândul lui, cu altele mai spirituale. Felul lui distrat de a se îmbrăca, o jachetă sport de piele şi ciorapi cadrilaţi, multicolori, sau un veston scump, de comandă, şi blugi pătaţi de vopsea. Caricaturile nostime pe care le desena în caietul ei când învăţau împreună!

Dar era atât de superorganizat atât de… afurisit de pompos, un student la medicină la Haverford care se şi împăuna cu specialitatea lui, chirurgia toracică.

Rachel simţi că se înfurie, întâi pe el, pe urmă pe ea însăşi.

„Hei, se consolă singură, nu-i vina ta că eşti frigidă!"

Îşi aminti de vremea când începuse prima dată să aibă întâlniri cu băieţii, în vara când împlinise şaisprezece ani, la casa de pe plaja din Deal. Îi plăcuse când Buck Walker o sărutase pentru prima dată, îi dăduse o senzaţie caldă, plăcută. Şi chiar când Buck, şi apoi Amie Shapiro, merseseră mai departe. Dar pe urmă, la un anumit punct necunoscut, pur şi simplu… totul se oprea. Şi senzaţiile plăcute, şi caldele înfiorări. Devenea conştientă de mina de pe sinul ei, sau dintre pulpele ei, dar senzaţia era oarecare, cu nimic mai excitantă decât dacă ar fi fost frecată cu un burete sau cu o bucată de săpun. Şi, încetul cu încetul, se pomenea retrăgându-se. La început nu fizic. Ci mental. De parcă ieşise din propriul ei corp şi acum plutea pe deasupra, ca un comentator sportiv fantomă. Un Howard Cosell al scenei de seducere.

„Şi acum, dragi telespectatori, situaţia se încălzeşte din ce

în ce. S-a pornit, aleargă… o, Doamne, priviţi-l cum s-a lansat… pe linia cea mai scurtă. I-a desfăcut sutienul şi acum se ocupă de fermoar. Gâfâie, oameni buni, e excitat la culme. Dar, staţi o clipă, ceva e în neregulă. Ea dă înapoi, îi împinge mâna… ea… ia să apropiem obiectivul şi să privim de la mică distanţă… l-am interceptat pe el gata să tragă în poartă. O lovitură puternică…"

Auzise de la băieţi şi de la prietenele ei că multe fete plâng în ultimul minut. Se roagă să fie cruţate în numele religiei, al moralităţii, al menstruaţiei, vor să se păstreze fecioare pentru soţii lor, sau sunt pur şi simplu speriate. Atunci de ce ei îi venea să râdă, de ce o apucau chicotelile?

Îşi jura de fiecare dată că n-o să se mai întâmple, şi de fiecare dată izbucnea în chicoteli şi nu se mai putea opri.

Şi niciun băiat, descoperise Rachel, nu-şi putea păstra cumpătul în faţa râsetelor ei.

Se gândi iar la seara trecută, Gâl conducând-o acasă de la Bryn Mawr. Trecuse de barieră şi înainte ca ea să-şi fi dat seama unde se aflau, parcase maşina lângă debarcaderul de pe lacul Carneggie, în Princeton. Era în amurg, cu un cer mov şi apa liniştită şi întunecată. Prea răcoare ca să stea afară, dar Gâl stăruise. Organizat ca de obicei, venise echipat cu şase cutii de bere, un pachet mare de chipsuri de cartofi, şi o saltea veche. După aceea, Rachel îşi amintea vag de haine descheiate, de fusta ei ridicată, de faptul că în clipa aceea, mai mult ca orice pe lume, dorise să facă pipi. Pe urmă, fermoarul de la pantalonii lui Gâl se înţepenise, iar el se înroşise ca para focului şi începuse să înjure. Brusc, întreaga scenă i se păruse lui Rachel insuportabil de comică, hârjoana lor în frig, Gâl înjurând, cu o erecţie cât toate zilele şi fermoarul înţepenit.

Chicotelile ei au erupt pur şi simplu, ca spume de bere peste marginea căniii.

Ştergându-şi lacrimile de râs, ruşinată, când, în sfârşit

reuşise să se potolească, îi spusese lui Gâl:

— Scuză-mă. Nu ştiu ce mi-a venit,

Gâl, renunţând să-şi mai forţeze fermoarul, botos şi bosumflat, se transformase din acel tânăr Gregory Peck care o atrăsese cândva, într-un băieţaş arţăgos, cărui tocmai i se luase jucăria favorită.

— O, cred că ştii. Cred că ştii chiar foarte bine, îi răspunsese pe un ton ofensat. După cum ştim amândoi, nu ţi se întâmplă prima dată. Dar ce aş vrea eu să aflu, ce aş vrea într-adevăr să aflu este ce anume ţi se pare atât de caraghios şi de ilariant la mine.

Dar arăta atât de comic, cu faţa încruntată şi cu părul plin de paie; şi apoi, apa lacului care lipăia în întuneric, lingând ţărmul, o făcea să vrea pipi mai tare ca oricând. Simţi din nou că i se urcă risul în gâtlej.

— Nu-i vina ta, Gâl, reuşi ea să spună aproape sufocată de râs. E numai vina mea. De câte ori sunt nervoasă îmi vine să râd. Ştii, ca oamenii ăia care râd la înmormântări. Simt un nod în piept, şi pe urmă se… izbucneşte într-un fel sau altul.

„Înmormântări? Doamne, ce comparaţie găsise!" se mustrase Rachel.

Gura lui Gâl se mai relaxase, furia i se mai domolise puţin.

— Zău aşa, Rachel, dar ce ţi-ai închipuit că urmăresc? Să te răstorn în fân? Să-mi satisfac un capriciu? De ce eşti nervoasă? Eu te iubesc, fir-ar să fie!

Şi în clipa aceea, chicotelile, cu o viaţă a lor proprie, prinseră să-i gâlgâie în gâtlej. Îşi muşcă buzele, ca să le oprească.

Dar, slavă Domnului, declaraţia lui îi oferise o cale de scăpare, limpede ca un semn de IEŞIRE scris cu litere luminoase în întuneric.

— Îmi pare rău Gâl, reuşi să spună cu ochii plini de lacrimi – lacrimi de durere pentru că-şi muşcase prea tare buzele şi limba. Tu îmi placi, îmi placi mult. Dar nu cred că te iubesc.

Nu îndeajuns ca să merg până la capăt cu tine.

Da, era adevărat. Şi probabil că luna viitoare sau anul viitor, de îndată ce se va îndrăgosti cu adevărat, totul o să fie altfel. Şi atunci o să fie şi ea în stare să simtă ce trebuie să simtă.

Şi acum fu rândul lui Gâl să râdă, cu amărăciune, în timp ce încerca să-şi tragă în sus fermoarul.

— Iubire? Crezi că lipsa de iubire e ceea ce te reţine pe tine?

Doamne, eşti şi mai încuiată decât mi-aş fi închipuit* Adevărul este că nu-ţi place sexul. Decât dacă, poate, ai nevoie de o femeie. Începuse să împăturească salteaua, cu mişcări zvâcnite ale braţelor. Orice-ai avea nevoie, continuă el, sper să găseşti. Dar de acum înainte pe mine nu mă mai interesează, pe mine să nu contezi.

Acum, când depănă scena în minte, Rachel se întristă. Apoi se gândi la felul cum se întorsese în cele din urmă acasă, noaptea târziu, şi cum zăcuse trează în pat, îndurerată de cuvintele lui Gâl. Dorind cu disperare să-şi dovedească ei însăşi că nu era frigidă, încercase chiar să se masturbeze,

Dar bâjbâitul pe sub cămaşa de noapte şi încercarea de a se freca singură i se păruse un lucru şi mai ridicol decât ceea ce făcea cu băieţii. Era ca şi cum ar fi dibuit printr-o încăpere camuflată în întuneric, fără să aibă o lanternă. Oare ar fi în stare măcar să recunoască un orgasm dacă ar avea unul vreodată?

În cele din urmă, nervii îi cedaseră şi izbucnise în plâns. O să ajungă o curiozitate medicală, o să existe, probabil, un paragraf sau două despre cazul ei, înscrise în monografia unui sexolog. O anormală. Nimeni nu o s-o iubească vreodată. Şi ea n-o să poată iubi pe nimeni.

Un zăngănit de vase o readuse la realitatea micului dejun. Rachel ridică privirea şi văzu spatele lat al lui Bridget care tocmai ieşea pe uşă cu un maldăr de farfurii.

— Oricum, n-aş putea spune că mă simt singură, o minţi Rachel pe Sylvie, străduindu-se să imprime o notă de nepăsare vocii ei. Te am pe tine, mamă, şi pe tata şi pe Porţia.

Tata îşi înălţă din nou privirea cufundată în ziar.

— Mă rog, sunt fericit că eu şi maică-ta suntem incluşi laolaltă cu câinele. Numai că ţi-aş fi recunoscător dacă nu ai hrăni câinele pe sub masă.

Rachel îşi retrase mâna de pe care Porţia lingea lacom ultimele fărâme de pâine prăjită.

— Asta a fost tot, cerşetoare mică, dojeni ea labradorul de la picioarele ei, după care îi vârî pe furiş în gură ultima bucăţică de pâine.

Îl auzi pe tata bombănind de după ziar:

— Ce dracu' i-a venit lui Kennedy să plece să-şi facă propagandă tocmai în Texas? Cine are nevoie de el acolo? Ar trebui mai curând să-şi peticească gardurile în propria lui curte. Şi nu-mi place deloc cum merg lucrurile în Indochina. Parcă miroase din nou a Coreea.

— Gerald, îl mustră Sylvie cu afecţiune. Te rog, să vorbim despre orice dar nu despre război. Se întoarse spre Rachel, faţa luminându-i-se: M-am gândit să mergem la cumpărături azi după-amiază sau mâine. Să luăm o rochie. O rochie nouă pentru petrecere. Cassini expune la Bendel o superbă colecţie nouă. Aşteaptă numai să o vezi.

Rachel îşi simţi inima grea. În dulapul din camera ei atârnau cel puţin treizeci de rochii, unele dintre ele având încă preţul aninat de mânecă, iar mama nu se gândea la altceva decât s-o ducă din nou la cumpărături.

Cât de simplu şi de plăcut şi de uşor ar fi dacă singurele haine din garderoba ei ar fi fost ceea ce purta acum: un pulover lăbărţat, pescăresc, pantalonii de flanelă uzaţi până la urzeală şi pantofi-papuc. În îmbrăcămintea asta se simţea în siguranţă, se simţea ea însăşi. Îşi imagină rochia pe care i-ar fi ales-o mama. Din mătase moale sau din sifon, de o

culoare palidă ca zorii, cu mâneci bufante şi o fustă învolburată în jurul genunchilor. Şi până la urmă o să meargă la petrecerea lui Mason dichisită ca o cutie de cadouri elegant ambalată, înăuntrul căreia nu se găseşte nimic.

Nefericită în sufletul ei, îi zâmbi mamei, dorind să-i răspundă privirii însufleţite, dorind să o menţină, chiar dacă pentru un minut trebuia să se prefacă a fi „fetiţa cu stropitoarea".

— Mâine, îi făgădui. Mâine mergem la cumpărături.

Două zile mai târziu, Sylvie stătea în fotoliul balansoar din faţa televizorului, dar imaginile de pe ecran apăreau tulburi din cauza ochilor ei plini de lacrimi.

Printre comentarii, printre mesajele de condoleanţe sosite de la toţi capii de state din lume, jurnalul îl înfăţişa pe Kennedy ca tânăr senator, prezenta aspecte de la căsătoria lui cu Jackie, şi revenea mereu la acelaşi coşmar: suita de maşini, limuzina deschisă din care preşedintele îi zâmbea mulţimii, iar Jackie, îmbrăcată şic ca întotdeauna şi cu o pălăriuţă ca un flacon de tablete pe cap, îşi flutura mâna. Şi deodată se declanşa iadul, Kennedy aplecându-se brusc în faţă, cu o pată neagră şi cu sânge ţâşnindu-i din ceafă. Jackie aplecându-se asupra lui, apoi coborând prin spatele maşinii, susţinută de o persoană din Serviciul Secret. Maşina dispărând în viteză.

Sylvie se ridică în picioare, ţeapănă, şi stinse televizorul. O înţepau ochii. Era aproape miezul nopţii şi de după-amiază stătea de veghe la televizor, ea şi Rachel fiind prea înmărmurite pentru a mai putea face altceva. Până şi Gerald închisese banca şi li se alăturase. Pretutindeni, totul era închis, le spusese el.

Ea şi Rachel tocmai probau rochii la Bonwit, când auziseră vestea. Rachel acceptase să meargă la petrecerea lui Mason Gold, dar, ca de obicei, nicio rochie nu-i plăcea, toate i se

păreau prea sofisticate sau prea frivole.

Sylvie îşi amintise brusc de ziua când i se rupsese apa în magazinul Bergdorf.

Acum îşi simţea tâmplele zbătându-i-se. Rachel şi Gerald se duseseră la culcare cu ceasuri în urmă, dar ea ştia că dacă s-ar duce în dormitor, ar zăcea trează în pat, mintea ei extrăgând din memorie lucruri la care nu putea îndura să se gândească.

Traversă biroul întunecat plin de posesiunile lui Gerald: mobila solidă – purtând amprenta unei camere de bărbat – cărţile lui, fotografiile vechi ale părinţilor şi bunicilor lui înşirate pe pereţi, pupitrul Regence care conţinea libretele tuturor operelor ce fuseseră traduse vreodată. Combina stereo şi, dedesubt, aliniindu-se pe tot peretele, colecţia lui de discuri. Toţi monştrii sacri: Caruso, Pânza, Callas.

Sylvie se opri în faţa biroului lui acoperit cu piele şi îşi trecu degetele pe coupe-papier-ul de argint gravat pe care Rachel i-l dăruise lui Gerald la ultima lui aniversare. Vechi, greu, superb cizelat, exact ce-i plăcea lui. Cât de bine îl înţelegea! Tatăl şi fiica alcătuiau o pereche perfectă şi îşi erau atât de devotaţi unul celuilalt.

Sylvie simţi un junghi ascuţit, de parcă coupe-papier-ul i-ar fi străpuns pieptul. Era atât de singură! Gerald nu avea să ştie niciodată nimic despre teribila alegere pe care o făcuse ea, şi nu avea să-i împărtăşească niciodată durerea. Câte nopţi zăcuse ea trează, chinuindu-se, plângând în tăcere după copilul negricios zămislit în pântecele ei, copilul pe care nu avea să-l strângă niciodată în braţe şi nu avea să-l vadă crescând.

Şi totuşi, Rachel, să n-o fi cunoscut pe Rachel, şi asta ar fi fost cumplit. Sylvie nu-şi putea închipui viaţa fără Rachel. Cu neputinţă.

Uneori însă, simţea că din iubirea ei pentru Rachel lipsea o anumită plinătate, avea sentimentul că-i fusese smuls ceva

ce nu va putea înlocui niciodată. Cum îl mai invidia pe Gerald pentru că nu ştia nimic. El o avea pe Rachel în întregime, fără compromis, cu totul a lui.

În ultima vreme, când se uita la Rachel, Sylvie avea viziunea fugitivă a lui Angie Santini, mama adevărată a lui Rachel.

Oare încăpăţânarea lui Rachel să-i fi aparţinut tot lui Angie? Stăruinţa ei de a alege medicina, din toate carierele posibile, o viaţă închinată la tot ce era urât pe lume – boală, suferinţă, moarte.

„Am încercat din răsputeri să o fac a mea, să o cultiv, să o educ ca pe o doamnă. Dar ea se agaţă de propria ei personalitate, spre deosebire de mine, şi chiar de Gerald. Ciudat, e atât de micuţă şi de gingaşă… şi totuşi atât de voluntară, de independentă."

Sylvie îşi aminti de Rachel când era doar un ţânc de doi ani, un copil fermecător cu ochi de peruzea şi un nor de cârlionţi mătăsoşi de culoarea chihlimbarului. Sylvie intrase în vârful picioarelor în camera ei, să vadă dacă nu cumva fetiţa se trezise din somn, şi rămăsese împietrită: Rachel reuşise să coboare singură din leagăn, şi să-şi ia un scutec curat de pe masa unde erau rufele de schimb. Cu pantalonaşii de cauciuc daţi în jos, până la glezne, şi cu scutecul ud aruncat deoparte, încerca să-şi prindă în butoni faşa curată.

Sylvie alergase la ea s-o ajute, dar fetiţa o împinsese cu mâinile ei minuscule şi-i spusese cu o voce limpede, aproape de om mare: „Nu, mama, vleau eu singulă!"

De atunci încolo, auzise cuvintele astea de o mie de ori. Rachel la cinci ani, proţăpită pe bicicleta ei nouă cu două roţi, cerându-i lui Gerald să-şi ia mâna de pe ghidon. Prima ei zi la grădiniţa din Dalton, când stăruise ca Sylvie să o lase la uşă şi să între singură. Amintirile se succedau ca pozele dintr-un album vechi.

Şi Sylvie se întrebă: „Oare nu sunt puţin invidioasă pe ea?“ Rachel părea să ştie exact ceea ce voia de la viaţă şi cum să dobândească ceea ce voia. Sylvie se întreba oare ce curs ar fi luat viaţa ei dacă nu s-ar fi măritat cu Gerald. Nu pentru că şi-ar fi regretat căsătoria. Nu, nicio clipă! îl adora pe Gerald şi adora viaţa pe care i-o oferea acesta. Dar cu ce balauri ar fi trebuit să lupte, dacă n-ar fi apărat-o scutul protector al lui Gerald? Şi ce talente şi-ar fi descoperit oare?

Da, uneori – nu foarte des, dar din când în când – se închipuia a fi pe propriile ei picioare. Poate că la o firmă, îndărătul unui birou ca ăsta, cu telefoane care sunau într-una, cu oameni care-i cereau părerea în legătură cu una şi cu alta, preţuindu-i sfatul. Adică să nu fi fost doar soţia lui Gerald Rosenthal, ci o femeie cu propriile ei realizări, şi cu un carnet de cecuri purtând numele ei.

Dar după asemenea închipuiri, Sylvie cădea în disperare: „Cine sunt eu ca să doresc mai mult decât am? Am atâta, mai mult decât merit. Cel mai bun soţ din lume, mai mult lux decât poate cineva spera. Şi o fiică la fel de iubitoare pe cât e de încăpăţânată…”

Nu, n-ar fi putut-o iubi pe Rachel mai mult, chiar dacă ar fi fost din carnea şi din sângele ei. I se făcea dor de Rachel de cum o vedea ieşind pe uşă. Dorea atât de mult pentru ea… tot binele din lume. Dar, pe de altă parte, ar fi vrut să-i restituie ceea ce-i luase: surorile, adevăratele ei legături de sânge. Şi asta n-o va putea face niciodată, niciodată…

Sylvie lăsă din mână coupe-papier-ul. Exista doar un singur lucru după care tânjea cu tot sufletul ei, de care avea nevoie, ca să umple spaţiul gol din ea, care mugea ca vântul noaptea.

„S-o strâng în braţe! Măcar o dată. Copilul cărnii mele. Pruncul pe care l-am purtat nouă luni în pântec. Fiica trupului meu. O, Doamne, doar s-o iau în braţe, s-o sărut. Ce n-aş da pentru aşa ceva!”

Dar asta nu se putea întâmpla. Şi aşa, probabil, riscase prea mult când angajase detectivul acela particular ca să afle unde locuia fiica ei. Şi cu ce se alesese decât cu mai multă suferinţă? Aflase că Dominic Santini murise. Rose şi cele două surori ale ei locuiau împreună cu o bunică, şi aceasta abia o scotea la capăt, trăind din ajutorul Asigurărilor Sociale şi o pensie prăpădită.

Sylvie ar fi dorit nebuneşte să o ajute pe Rose, să se asigure că are tot ce-i trebuie. Şi, într-o zi, în timp ce privea la televizor filmul acela vechi, Milionarul, îi venise o idee. O să deschidă anonim, un cont, pe numele lui Rose.

Prin detectiv găsise un avocat care ar fi făcut ce urmărea ea, fără să pună întrebări indiscrete. Biroul lui de pe Second Avenue colţ cu Eleventh Street, era plasat tot atât de departe de biroul panelat cu mahon al avocaţilor lui Gerald, de pe Water Street 55, pe cât ar fi fost un iglu eschimos. Uitase numele avocatului, dar ţinea minte sordida gaură de şobolani în care o primise, planta artificială, prăfuită, din birou, muşcatele moarte de pe pervazul ferestrei. Aranjase prin el ca o sumă de douăzeci şi cinci de mii de dolari – tot ce putuse aduna fără a risca să trezească bănuielile lui Gerald – să fie depusă într-un cont pe numele lui Rose. Pe urmă i s-ar fi trimis o scrisoare bunicii lui Rose, prin care ar fi fost numită tutore-administrativ al sumei şi ar fi fost informată că banii provin de la un binefăcător care dorea să-şi păstreze anonimatul.

Dar desigur, îşi dăduse seama că era riscant, nebunie curată. Dacă bunica lui Rose ar fi intrat la bănuieli? Dacă ar fi luat contact cu avocatul? Dar Sylvie şi-ar fi acoperit urmele, şi-ar fi dat un nume fals, ar fi plătit suma în bani gheaţă. Nu s-ar fi putut ajunge până la ea. Aşa chibzuise. Şi în felul acesta, micuţa Rose ar fi avut şi ea o bază, un cuib pentru mai târziu, o posibilitate de a urma un colegiu sau de a se putea îngriji dacă, Doamne fereşte, s-ar fi îmbolnăvit sau ar fi

avut un accident.

Şi totuşi gândul că ar putea avea grijă de Rose nu ştergea jindul din inima ei, nevoia teribilă de a o vedea pe Rose, de a o atinge. Şi astfel, câţiva ani mai târziu a săvârşit ceva într-adevăr nesăbuit: s-a dus la şcoala lui Rose. „Rose!“ şopti Sylvie. Îi făcea bine să-i rostească numele cu glas tare, măcar o dată. Parcă i se ridicase o piatră, o pietricică mică de pe inimă.

Înălţă ochii şi privirea îi căzu pe portretul care atârna deasupra căminului. O versiune mai tânără a ei, cu o înfăţişare senină, şi da, chiar regală, într-o rochie de seară din şifon bleu-pal şi cu umerii albi ca nişte crini. Părul de aur îi era ondulat într-o manieră franţuzească, iar capul îi era întors într-o parte, astfel încât i se vedea un cercel cu rubin. Îşi amintea de ziua când Gerald îi dăruise cerceii, curând după naşterea lui Rachel – două rubine vechi, minunate, în formă de lacrimă, montate în aur vechi, bătut în mici diamante roz. Rubinul era piatra norocoasă a lui Rachel, îi explicase el. Şi cât de nedumerit arătase Gerald când o văzuse izbucnind în plâns.

Acum, privind cercelul din tablou, Sylvie observă cu câtă măiestrie reuşise artistul să surprindă reflexul de vin vechi al pietrei şi scânteierile luminii pe care o răsfrângea. Şi deodată se văzu din nou pe trotuarul din faţa şcolii lui Rose. În ziua aceea îngheţată, aşteptând ieşirea copiilor, ca să o vadă.

Şi în clipa când îşi zărise fiica, Sylvie îşi dăduse seama cât de greşit era numele care i se pusese fetiţei. Rose, după cea mai trandafirie dintre flori. Şi iat-o în realitate, oacheşă ca o ţigancă, toată numai picioare şi ochi, cu pometii unei femei şi nu a unei fetiţe de nouă ani. Părând întemniţată în paltonul care-i era mult prea mic şi cu părul negru, sălbatic, strivit în două cozi.

Dar în clipa când ochii aceia mari, negri, se întorseseră

spre ea, Sylvie uitase de aerul ciudat al fetei ei şi îşi simţise inima sfărâmându-se într-o mie de cioburi.

Şi atunci, fără să se gândească, îşi smulsese rubinul din urechea dreaptă. Stând acolo, în faţa curţii îngheţate, vârând cercelul în mâna mică a lui Rose, simţise că, într-un anumit fel, acesta le unea, dar ar fi dorit să fie mai mult, Doamne, ar fi vrut să fie întreaga viaţă a iubirii ei de mamă. Amintindu-şi scena, Sylvie îşi duse mâna la urechea dreaptă. Acum avea cercei cu diamante. Din ziua aceea nu mai purtase rubine. Ascunsese cercelul care îi rămăsese în fundul unui sertar, unde nimeni nu avea să-l găsească vreodată, şi de unde rubinul nu avea să-i reamintească de ceea ce voia să uite.

Din ziua aceea nu o mai revăzuse pe Rose. Cu câteva luni în urmă, însă, îşi luase inima în dinţi şi telefonase la apartamentul unde locuia fata. Pretinsese că e de la Societatea de Telefoane şi că face o verificare. Îi răspunsese o femeie care-i spusese că ea nu ştie nimic, pentru că-i numai o vecină care venise să vadă cum se simte doamna Santini, pentru că avusese de curând un atac de apoplexie. Şi-i dăduse lui Sylvie numărul de telefon de la serviciul lui Rose, un număr cu codul de zonă 221. Sylvie îl formă şi rămase pe fir destul cât să afle că era vorba de o firmă de avocaţi. Probabil că Rose lucra acolo ca secretară. Deci supravieţuise. Dar era oare fericită?

„N-am să ştiu niciodată. N-am să-i cunosc niciodată gândurile, n-am să ştiu ce se petrece în inima ei. N-am să-i ţin niciodată mâna în mâna mea, n-am să-i simt capul pe pieptul meu. Nici măcar Rachel, oricât o iubesc, nu poate să-mi umple golul ăsta.“

Sylvie, copleşită, se lăsă în fotoliul adânc, din piele, de la biroul soţului ei şi începu să plângă.

Rachel stătea în uşă sălii de bal de la Pierre, privind spectacolul petrecerii date pentru aniversarea lui Mason Gold, care împlinea douăzeci şi unu de ani.

Se uita la sfera sclipitoare care se rotea încet în tavan, împroşcând pete de lumină colorată, ca nişte confetti, peste întreaga sală. Doamne, părinţii lui Mason trebuie să fi cheltuit o avere! Pe fiecare masă buchete de crizanteme galbene şi de frezia albe, mese lungi încărcate de bunătăţi, şi pe o estradă, o orchestră în jachete din paiete de aur, care cânta Only You pentru perechile care se legănau pe ringul de dans.

„Slavă Domnului că-i petrecerea lui Mason şi nu a mea, îşi spuse Rachel. Toată această… această etalare de bani… aş muri de jenă."

Căută din ochi o figură familiară, dar nu recunoscu pe nimeni. Toate fetele semănau între ele, purtând rochiile acelea gen teacă, fără mâneci, lansate de Jackie Kennedy, şi părul tapat într-un gen de căşti umflate. Şi băieţii păreau identici ca nişte păpuşi Ken, în fracuri identice, cu feţele bronzate de gerul iernii, şi cu zâmbete stereotipe, dezvelindu-le dinţii albi. Îl văzu pe unul dintre ei, un tânăr cu umeri laţi şi un păr blond, tuns scurt şi lipit de ţeastă, care o privea speculativ, cântărind-o. Rachel simţi o lovitură în stomac. „Doamne, oare mi se vede pe faţă? Nu-i posibil să fie atât de vizibil."

Cu bătăile inimii accelerate, îşi strânse poşeta de catifea lipindu-şi-o de abdomen, şi simţi forma plată, de farfurioară, a diafragmei pe care o pusese înăuntru.

Avea impresia că toţi bărbaţii de acolo se uitau la ea. Dar, nu era posibil ca numai din pricina rochiei lipite pe corp, care-i dezgolea sânii pe jumătate, să-şi fi dat seama ce avea ea de gând să facă. Sau să fi fost posibil?

Rachel îşi îndreptă spinarea şi îşi înălţă bărbia în aer. Ei, şi ce dacă? Să ştie cu toţii că în seara asta Rachel Rosenthal era pregătită şi doritoare.

Şi printre toţi maimuţoii ăştia trebuie să se fi găsit măcar unul în călduri, care să fi fost gata să spargă sticla de

şampanie, ca să spunem aşa, de prova ei, pentru inaugurarea voiajului ei virginal.

Cu o săptămână în urmă fusese atât de şocată de asasinarea lui Kennedy, încât îşi dăduse seama de un adevăr profund. S-ar putea ca mâine să moară, fără să ştie măcar ce înseamnă viaţa sexuală. Poate că reţinerea ei se datora numai fricii – frica de a face acel ultim pas, irevocabil. Dar odată ce l-ar fi făcut şi ar fi trecut bariera, poate că s-ar fi relaxat şi ar fi început să-l guste.

Şi asta o încurajase să se supună ordaliei ginecologului, minţindu-l pe doctorul Saperstein că se logodeşte şi, cerându-i, deci, să o pregătească pentru o diafragmă. Şi apoi oribilitatea de acasă, să se lase pe vine în baie, să se ungă cu alifia aia dezgustătoare, să-şi insereze diafragma până când a simţit carnea crudă.

Pregătiri de amor, la fel de romantice ca fixarea unei roţi la bicicletă. Totul era un eşec. Şi nici măcar nu începuse încă.

Şi acum, stând aici, în rochia colantă din catifea albastră, cu părul lung strălucindu-i pe umeri, fardată pentru prima oară după nu ştiu cât timp, Rachel se simţea mai nesigură pe ea ca oricând. Şi întreaga idee i se părea lipsită de sens. Faptul că o să se culce cu un bărbat nu va face decât să-i confirme ceea ce ştia deja. Că, într-adevăr, era frigidă.

Un glas adânc o făcu să tresară.

— Din toate crâşmele de pe lumea asta ai nimerit tocmai într-a mea.

Se răsuci pe călcâie, ducându-şi instinctiv mâna la gură şi râzând printre degete, aşa cum ar fi făcut cu zece ani în urmă.

— Mason! Cât pe-aci să nu te recunosc! Tot o mai faci pe strigoiul ca să mă sperii?

Avea în faţă un străin înalt, cu păr negru, creţ, arătând în fracul lui întocmai ca toţi ceilalţi papiţoi de aici, cu o singură excepţie: o lavalieră din lamÇ de aur.

Tânărul ridică din umeri:

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Hei, dar şi tu eşti de nerecunoscut. De când nu ne-am mai văzut? Cinci… sau şase ani.

— Aşa ceva. Cum o mai duci tu?

— Foarte bine. Îşi feri brusc privirea, părind jenat şi făcând-o să regrete mai mult ca oricând că venise la petrecere. Ei, ce părere ai? urmă el. Mişto sindrofie, ce zici? Babacu' încă nu şi-a pierdut stilul.

Dar Rachel nu vedea acum decât o înghesuială de trupuri.

— Probabil cunoşti foarte multă lume, îi spuse ea.

Mason ridică din nou din umeri.

— Sunt cunoscut în campusul universitar. Colaborez la The Yale Daily News. Oricum, New Haven nu-i chiar un orăşel mic, şi-apoi ştii cum dau năvală şobolanii când aud cuvântul „petrecere”.

— Mă mir că ţi-ai amintit să mă inviţi şi pe mine. În fond, noi doi am apucat-o pe căi diferite.

— O să-ţi spun adevărul, dar să nu te superi. A fost ideea mamei să te invite. Eu mă gândeam că n-ai să cunoşti pe nimeni de-aici. Şi în plus aveam încă în minte imaginea fetiţei slăbănoage, care nu se distra decât dacă-ţi răsucea braţul.

— Pişcătură de ţânţar, aşa mă porecliseşi, spuse Rachel râzând.

La aceste cuvinte, privirea lui Mason lunecă spre decolteul ei adânc. Gâtul i se înroşi brusc şi tânărul îşi înălţă din nou privirea la faţa ei.

Rachel se simţi stânjenită pentru ei amândoi. Nu se pregătise pentru el. În fond, Mason era… mă rog… ca un fel de văr.

Un văr drăguţ, trebuia să recunoască. Se schimbase. Din adolescentul cu coşuri şi picioarele ca spiţele roţii de la bicicletă, în acest sofisticat model 1963 care se afla în faţa ei.

Sigur pe sine, dar nu prea. Atrăgător, dacă-ţi plăcea tipul evreiesc înalt şi brun; şi ei îi plăcea.

— Nu sunt supărată că n-ai vrut să mă inviţi, îi răspunse Rachel râzând. Pentru că mama mea e aceea care a stăruit să vin.

— Îmi pare bine că a făcut-o. Şi îmi pare bine că tu ai ascultat-o.

Părea să fie sincer.

Jena dintre ei se topise. Mason îi înconjură umerii cu braţul.

— Vino cu mine să-ţi ofer ceva de băut şi să le spui bună seara bătrânilor mei. Pe urmă vreau să-i cunoşti pe câţiva dintre prietenii mei.

— L-am văzut pe tatăl tău lângă garderobă, când am intrat. Mi-a povestit că acţiunile Birdis Eye au scăzut din cauza unei cantităţi de spanac congelat care fusese stropit cu o substanţă chimică dăunătoare. Şi că stocul de acţiuni Gold Star a crescut cu două puncte într-o singură zi. Arăta de parcă tocmai câştigase campionatul la categoria grea împotriva lui Cassius Clay.

— Dragul de tata, râse Mason. Regele legumelor congelate. Îmi cere ca de îndată ce-mi iau diploma să intru alături de el în afaceri.

— Ai putea nimeri şi mai rău.

— Ţi-ai imaginat vreodată o metodă de sinucidere prin cufundarea într-un butoi cu piure de mazăre sau cu ceapă cojită? Asta mi-am imaginat în fiecare vară în care am lucrat pentru taică-meu. M-a dat la munca cea mai de jos. Voia să-mi ofere gustul a ceea ce înseamnă să-ţi croieşti drumul de jos până în vârf. Îţi poţi închipui ce înseamnă să vii în fiecare zi acasă mirosind ca un ghiveci ambulant?

Rachel râse din nou. Apropierea lui Mason o făcea să se simtă iar ca atunci când avea şapte ani, călărind pe bicicleta lui în tandem, pe deal în jos.

Mason o conduse spre un grup aşezat la o masă. Câţiva dintre băieţi o măsurară din cap până-n picioare şi Rachel se simţi înţepenind; o inundase panica la gândul a ceea ce-şi propusese să facă.

— Bună, li se adresă când le fu prezentată, nereuşind să memoreze niciunul dintre nume. Era conştientă numai de transpiraţia care începuse să i se adune sub braţ, în ciuda stratului dublu de deodorant intim. În mintea ei, comentatorul sportiv Howard Cosell, luase din nou microfonul în mână: „Dragi telespectatori ne pregătim pentru lansarea mingii în joc. Echipa e încă strânsă în grămadă, asta va fi meciul cel mare. Vom urmări câteva jocuri spectaculoase care se vor desfăşura în seara asta pe vechiul gazon, înainte ca învingătorul să-şi ducă acasă acel trofeu…"

Rachel simţi râsul gâlgâindu-i în gât. Îngrozită, se luptă să-l înghită. „Dumnezeule mare, nu acum!"

Discutau despre asasinarea lui Kennedy, jocul sinistru pe care-l juca întreaga ţară: Unde Erai Când Ai Aflat Vestea?

— Eu eram în mijlocul unui examen, spuse un băiat roşcovan. Profesorul a ieşit în hol, s-a întors şi ne-a anunţat vestea. Un tip de piatră, tăiat parcă din Munţii Stâncoşi – şi numai ce-l văd că-şi lasă capul pe catedră şi plânge ca un copil. Totul părea ireal, nu puteam crede că s-a întâmplat cu adevărat.

În timp ce vorbea, ochii roşcovanului se umeziră.

O fată cu păr negru şi o rochie albă foarte decoltată, îşi lăsă capul în piept, de parcă s-ar fi rugat, apoi rosti pe o voce înăbuşită:

— Eu eram într-un taxi. Am auzit vestea la radio. La început mi-am spus că nu se poate, că e o farsă, ca invazia aia aiuristică a Marţienilor, despre care îmi povestise maică-mea. Dar am văzut faţa şoferului în oglinda retrovizoare. Se făcuse verde, de parcă era gata să vomite. Pe urmă a început

să geamă şi i-am cerut să oprească, să cobor. Mi-era teamă că o să facă un accident.

— Eu eram sub duş, şi l-am auzit pe unul din colegii mei de cameră urlând…

Rachel încetă să-i mai asculte. N-ar fi trebuit să vină la petrecere. Totul era fals. Şi planul ei părea meschin, egoist, în nişte momente triste ca acelea pe care le trăiau. Îi dădură lacrimile, murmură o scuză şi se îndepărtă.

Ajunsese aproape la uşă când simţi o mână care i se lăsase pe umăr, oprind-o. Mason.

— Hei, stai puţin, unde ai pornit-o?

— Eu… nu mă simt prea bine. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

— Înainte de a dansa măcar o dată cu mine? Se poate, vrei să-mi zădărniceşti dorinţa înainte de a sufla în lumânările din tort?

Orchestra cânta vechiul şlagăr al lui Elvis Presley, Iubeşte-mă tandru.

Mason îşi lăsă pleoapele în jos şi îşi încreţi buza de sus în felul lui Elvis, iar Rachel nu se putu împiedica să râdă. Şi apoi, deodată, iat-o în braţele lui, lunecând pe parchetul de dans, înecată în luminile schimbătoare.

O ţinea uşor, fără s-o strângă, cum făceau cei mai mulţi dintre băieţi. Rachel se relaxă, privind cu plăcere petele de lumină colorată care jucau pe faţa lui, şi începu să se mişte fără efort în ritmul muzicii.

Deodată, gândul o purtă la diafragma din poşetă.

O dată, când ea avea şapte ani şi Mason opt, îi văzuse penisul. Îşi puseseră costumele de baie în cabina de lângă piscina familiei Gold, iar ea îl întrebase pe Mason dacă poate să-i atingă puţica, doar ca să vadă cum e. El şovăise, apoi îi dăduse voie. Doar o atingere cu degetul, o senzaţie fugitivă de netezime de cauciuc şi după aceea, amândoi priviseră fascinaţi cum i se umflă, degeţelul acela moale, roz,

întărindu-se brusc şi crescând, până ajunse de forma şi mărimea unui rulou de gumă de mestecat Bazoka. Mason, roşu ca un rac îşi trăsese repede pantalonii pe el, şi de atunci încolo nu se mai schimbase decât în casă.

Se pomeni întrebându-se cum o fi arătând acum penisul lui Mason. Apoi se opri din gând, speriată. Cu Mason? Doamne, ce-i trecea prin cap?

— Ţi-e foame? o întrebă el la sfârşitul dansului. Am lăsat mâncarea în grija tatei. Avem aici hrană care ar ajunge să sature o ţară africană înfometată.

Rachel îşi plimbă privirea pe mesele lungi, încărcate cu platouri uriaşe pe care se lăfăiau somon afumat, stridii şi crevete, culcate pe paturi de gheaţă sfărâmată, homari reci, icre negre în boluri imense de argint. Şi uite, în centrul unor felii de pepene artistic tăiate şi a unor ciorchini de struguri, un sparanghel înalt, sculptat din gheaţă, emblema firmei de Legume Congelate Gold.

Ochii lui Rachel se opriră pe acest falus şi se simţi din nou gata să izbucnească în râs. Îşi imagina că-l vede pe Mason, nu numai dezbrăcat, dar cu un sparanghel gigantic ţâşnindu-i dintre pulpe.

Doamne, ce se întâmpla cu ea? Ar trebui să consulte un psihiatru.

— Am spus ceva care te-a amuzat? o întrebă Mason zâmbind.

— Nu, nu. Rachel respiră adânc, luptându-se să-şi regăsească stăpânirea de sine. Cred că mi-ar face bine o băutură, te rog, puţin sifon. Sau bere de ghimber, dacă ai.

Mason, continuând să o ţină de umeri, o conduse la bar. Atmosferă gălăgioasă, toată lumea ţipa, îl bătea pe Mason pe spate urându-i la mulţi ani. Rachel nu-l putu auzi pe barman, dar îl văzu scuturând din cap.

— Avem Pepsi, Coca-Cola, oranjadă, Seven-Up, dar bere de ghimber, nu, desluşi ea vocea lui Mason prin larma de

glasuri. Ce-ai spune de puţină şampanie?

Rachel clătină din cap.

— Niciodată n-ai ţinut la băutură, o tachină Mason rânjind.

Ştia că se gândeşte la ziua când şterpeliseră o sticlă de Chateau PÈtrus din vinoteca tatălui ei, şi o duseseră pe digul de lângă vilele lor din Palm Beach. Şi amândoi se matoliseră, deşi numai ea vomitase. Dumnezeule, crezuse că o să i se întoarcă stomacul pe dos. Şi săptămâni întregi după aceea Mason o tachinase.

— Las-o baltă! îi spuse ea cu drăgălăşenie.

— Ştii, tata mi-a închiriat un apartament, aici, în hotel. Acolo am ceva mai bun decât şampanie. Ai încercat vreodată să fumezi iarbă?

„Marijuana! Dumnezeule mare, mama ar muri dacă ar şti!“ Apoi îşi aduse aminte de colega ei de cameră Judy Denemburg care se extazia de cât de fantastice sunt relaţiile sexuale când eşti drogat.

Rachel se simţi năpădită de un val de căldură, faţa îi era încinsă, de parcă stătuse prea mult în soare. Oare şi Mason gândea ceea ce gândea ea? Doamne Dumnezeule!

— N-am fumat, recunoscu ea. Dar e petrecerea ta. Nu o să ţi se simtă lipsa?

Mason înălţă din umeri, privind zâmbitor la mulţimea de petrecăreţi.

— Cât se simte lipsa unei pocnitori a doua zi după Patru Iulie.

Mâna lui era caldă, umedă, când o prinse pe a ei.

— Hai s-o ştergem!

— Stai o clipă! Să-mi iau poşeta.

Se îndreptă spre masa unde o lăsase înainte de a dansa cu el.

— Ce-ţi trebuie? Ai să vii s-o iei după aceea.

— Doar o secundă. Ne întâlnim la lift.

Trăgând adânc aer în piept, în timp ce liftul urca, Rachel îşi încleştă strâns poşeta sub braţ.

— Ce ai acolo atât de preţios? o necăji Mason. Cheia de la seiful tău de valori?

— Într-un fel, îi răspunse Rachel zâmbind.

Da, aşa o să fie. În fond, Mason era la fel de bun ca oricare altul. Ba chiar mai bun. Erau prieteni vechi şi se plăceau unul pe celălalt. Totuşi, ce ironie! Mason îşi închipuia desigur că o seducea pe ea.

În apartamentul decorat în stil parizian – medalioane cu fleur-de-lis aurite pe pereţi, oglinzi în rame de aur, mobilă încrustată cu aur – Mason se scuză o clipă, apoi se întoarse ţinând în mâna ridicată un bol umflat, de pe care se scurgeau picături de apă.

— Îl ţin ascuns în rezervorul de la closet. Nu vreau ca taică-meu să damblagească dacă femeia de serviciu o să dea peste el.

— Dar dacă tatăl tău o să vină sus?

— N-o să vină. Pe el nu-l smulgi de la o petrecere nici dacă ia casa foc. El s-a născut cu un abajur în cap.

Rachel se gândi la tatăl ei, care ar fi făcut o nouă criză de inimă dacă ar fi ştiut ce are ea de gând, şi se simţi vinovată.

Mason se lăsă pe vine în faţa măsuţei de cocktail, luă între degete o cantitate mică de frunze cafenii, fărâmate, şi le aşeză pe o foiţă subţire de ţigară. O rulă încet, lipind cu grijă marginea adezivă, apoi îi răsuci capetele.

Rachel îl urmări aprinzând ţigara, inspirând fumul în piept şi reţinându-l cât mai mult cu putinţă. Apoi îl expiră la fel de încet, şi un fum cu un miros dulceag, pătrunzător, îi ieşi pe nări. Pe urmă îi trecu ei ţigara, ţinând-o strâns între degetul mare şi arătător.

— Trage încet, o instrui el: Trage încet în piept, şi ţine fumul cât de mult poţi. În felul ăsta îşi face efectul mai repede.

În ciuda mâinilor care-i tremurau şi a respiraţiei brusc tăiate, Rachel reuşi să-şi ducă ţigara la buze şi să inhaleze fumul gros, dulceag.

Simţi un fel de împunsătură, un cuţit fierbinte în plămâni. Apoi o senzaţie de plutire, ca şi cum capul îi devenise foarte uşor. Mai trase un fum, pe urmă încă unul. Şi atunci începură să se întâmple anumite lucruri. Îşi simţi faţa umflată şi capul uriaş dar uşor, ca un balon suspendat de o sfoară. Mason părea să se îndepărteze de ea, ca şi cum l-ar fi privit printr-un binoclu întors, în timp ce alte obiecte din cameră deveniră extrem de clare şi de apropiate. Culorile şi desenele covorului persan, acum strălucitoare şi magice, îşi schimbau contururile şi se topeau unul într-altul, ca într-un caleidoscop. Şi pereţii, dungile aurii din tapet păreau să sară în faţa ochilor ei, ca într-o casă cu surprize de la bâlci.

— Cum te simţi? auzi în cap vocea lui Mason.

— Încă nu ştiu. Niciodată n-am mai simţit aşa ceva. E ciudat.

Parcă aş fi altcineva, şi totuşi sunt eu. Şi totul pare atât de bizar. Parcă n-am mai văzut până acum nimic din ce-i aici. Mă întreb dacă asta simt pruncii când se nasc.

— Eşti drogată. Mason scoase un hohot de râs aspru, amestecat cu un fir de fum.

Rachel mai trase un fum adânc, ca o veche profesionistă.

— Poate că da. Şi asta printre altele.

— Care altele?

— O, nu ştiu. O mulţime de lucruri.

Oare ar fi putut să-i vorbească despre planul din mintea ei? Nu, ar fi fost ca şi cum i-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap. Sau mai rău, ar fi râs de ea şi ar fi făcut cine ştie ce glumă grosolană.

— Tu ştii cum e mama mea, urmă Rachel. Ei bine, detestă ideea că o să ajung medic.

— Te cred. Ai răsturnat situaţia, răspunse el privind-o cu

ochi injectaţi, printr-o perdea de fum. Prinţesele evreice se mărită cu medici.

Rachel îl privi iritată.

— Aşa o fi, deşteptule, s-ar putea să sune aiurea, dar eu mi-am băgat în cap ideea nebunească de a ajuta oamenii, de a face şi eu ceva pe lumea asta.

— Desigur. De ce nu? Tu şi doctorul Kildare.

Se uită la el, fascinată de punctişoarele verzi şi aurii care-i jucau în ochi.

— De când ai devenit atât de cinic?

Mason ridică din umeri, şi o expresie întunecată luă locul zâmbetului de băiat atotştiutor.

— S-au schimbat multe de când eram noi copii, Rachel. Am auzit unele zvonuri, corpurile de instrucţie paramilitară au devenit pare-se foarte active în campusul universitar, ca şi la Yale de altfel. Nişte prieteni de-ai tatei de la Departamentul de Stat afirmă că vor începe foarte curând recrutările de tineri care să lupte în lndochina. Doamne,

sper să nu fiu unul dintre ăştia.

— N-ai să fii. Atâta timp cât eşti student la Drept.

— Ai mai ţinut minte? întrebă el zâmbind din nou.

— Sigur că da. Eu şi doctorul Kildare. Tu şi Perry Mason.

— Da, ăsta-s eu, adevăr, dreptate şi modul de viaţă american.

— Cred că asta-i deviza lui Superman.

— Da, şi a lui. la spune, te-ai întrebat vreodată de ce Superman nu s-a culcat cu Lois Lane? Vreau să spun, ce dracul aşteptau?

Asta-i, făcea primul pas. Inima începu să-i bată cu putere, şi trebui să lupte ca să-şi menţină înfăţişarea indiferentă.

— Ştiu eu, poate că Lois era frigidă sau poate că era adevărat ce se spunea despre el. Ştii, dădea drumul cu viteza unui glonţ.

Cuvintele îi ţâşniseră din gură, şi acum se lăsă pe spate,

speriată şi în acelaşi timp amuzată de ceea ce spusese. „Dumnezeule mare, sunt într-adevăr drogată."

Pe urmă începu să chicotească, încet, neputincios, şi îşi dădu seama că dacă nu se duce repede la baie, o să se scape în pantaloni.

Rachel îşi azvârli pantofii din picioare, îşi înşfacă poşeta sub braţ şi se îndreptă, împleticindu-se, spre sala de baie.

Singură, în baia placată în ceramică de culoarea somonului, dibui în poşetă după diafragmă. „Acum, îşi spuse, acum, trebuie s-o fac, înainte să-mi pierd curajul!" Prin ceaţa din mintea ei, se strădui să-şi amintească exact cum trebuia să-şi introducă diafragma. Întâi să-şi provoace secreţia. Da, aşa. Destul cât să-şi vâre drăcovenia asta. Bine, acum împătureşte-o în două…"

O ţinea îndoită ca pe un colţunaş, când deodată îi scăpă din mână, zbură lovindu-se de paravanul duşului şi ateriză pe podea cu un plescăit umed. Privind-o aşa cum zăcea pe marmura roz, la picioarele ei, ca o meduză moartă, simţi că-şi pierde orice contact cu realitatea, de parcă, dintr-un minut în altul, Rod Serling ar fi putut ieşi de sub duş, anunţând: „Rachel Rosenthal e pregătită să între… în Zona Crepusculară."

„Doamne, cum am s-o scot la capăt? Mă simt la fel de excitată şi de doritoare ca drăcia asta de cauciuc pe care trebuie s-o vâr în mine. Nu te mai gândi, se îndemnă singură. Pur şi simplu fă-o pentru numele lui Dumnezeu!"

Când ieşi din baie şi-l văzu pe Mason zgâindu-se la ea, Rachel se Minţi din nou gata să chicotească. Avea senzaţia că ieşise din Zona Crepusculară.

— Rachel, Dumnezeule, tu eşti?

— Sigur că sunt eu. Dar ce-ţi închipui?

— Eşti…

— Goală. Aşa e.

Dădu din capul prea larg, lipsit de greutate, suspendat de

sfoara gâtului. Era nostim să stea acolo, goală puşcă, dar nu se simţea stingherită. Îşi aminti de serile fierbinţi din Florida, când ei amândoi se scăldau fără nimic pe ei. Şi acum era la fel de fierbinte; aerul care se învârtea în jurul trupului ei era la fel de gros şi de cald ca şi apa din piscină.

Rachel înaintă şi se aşeză picior peste picior alături de el.

— Ascultă-mă, nu trebuie să te sinchiseşti prea tare. Ştiu că nu eşti îndrăgostit de mine, sau mai ştiu eu ce. Mi-am spus numai că s-ar putea să fie o idee bună.

Mason continuă să se holbeze la ea, cu o privire sticloasă şi gura căscată. Pe urmă văzu că mucul de ţigară ajunsese să-i ardă degetele, îl aruncă într-o scrumieră şi îşi duse mâna la gură, sugându-şi degetul fript. Se uită din nou la Rachel şi expresia năucă i se şterse de pe faţă. Acum rânjea cu gura până la urechi, prosteşte, de parcă nu-i venea să creadă.

— Glumeşti? Pentru că, pe Dumnezeul care se regulează în ceruri, dacă-ţi baţi joc de mine n-o să fie prea vesel.

— Uite ce-i, Mason. Eu sunt foarte serioasă. Dar dacă tu nu faci altceva decât să stai şi să pălăvrăgeşti, atunci mă îmbrac la loc.

— Iisuse, Rachel! Am auzit eu că iarba are efectul ăsta asupra unora, dar nu m-am gândit niciodată… Oh, Doamne!

Acum Mason nu mai era decât mişcări dezordonate, aruncându-şi haina, smulgându-şi cravata, luptându-se cu nasturii de perlă ai cămăşii de la frac.

— Fir-ar să fie! Şireturile de la pantofi sunt numai noduri. Cum făcea Clark Kent ca totul să pară atât de simplu?

— Stai, lasă-mă să te ajut.

Conştientă că sânii ei îi atingeau braţul, se aplecă să-i dezlege şireturile. O.senzaţie ciudată, nu neapărat sexuală, dar plăcută.

— Gata! Le-am desfăcut. Hei, uite-l, degetul mare pe care ţi l-ai scrântit la skiatul pe apă. Te mai doare?

— Vino!

Smulgându-şi de pe el maioul şi chiloţii, o trânti lângă el pe covor să o sărută pe gură. Umed, moale, aceeaşi senzaţie de cufundare a cărnii, de parcă ar fi plonjat sub apă. Sub o apă caldă, adâncă.

— Ah, Mason! Cred c-ar trebui să ştii un lucru. Se trase puţin îndărăt, şi încercă să-şi fixeze privirea pe faţa lui. Sunt virgină.

— Ce eşti?

— Virgină. Dar nu văd ce importanţă are.

— Nu înţeleg. De ce m-ai ales pe mine?

Mason se uită la ea, faţa lui de un trandafiriu aprins oglindind şi încântare şi uimire, de parcă tocmai aflase că a câştigat un milion de dolari la loterie şi nu-i venea a crede.

— N-aş putea să-ţi spun. Poate pentru că nu te aşteptai la nimic.

Acum simţea ceva pe pulpă, o apăsare fierbinte. Se uită în jos şi un şoc uşor se reverberă prin ea.

— Ţi-a crescut mare, spuse uitându-se la penisul lui.

Nu mai era cât un rulou de gumă de mestecat. Ci mai curând cât o rachetă de jucărie.

Mason râse, prinzându-i un sân în palmă.

— Şi tu ai crescut. N-aş mai putea să-ţi spun „Pişcătură de ţânţar“.

Rachel se lipi de el, frisonând, încercând să nu se gândească la gustul acru de marijuana din gura ei. Sau la senzaţia de mâncărime pe care i-o dădea contactul cu covorul de sub ea. Mason părea priceput, experimentat, nu stângaci şi brutal. O mângâie uşor, tandru, pe pulpe, pe sini, îi sărută sfârcurile. Şi acum nu ar fi trebuit să se pornească şi simţurile ei? Măcar puţin? Fiecare spunea că pentru aşa ceva nu-i musai să fii îndrăgostit.

Dar cu cât dorea mai mult să se simtă excitată, cu atât reuşea mai puţin. Ca şi cum ai încerca să porneşti o maşină, îşi spunea ea, apăsând pe pedală când motorul e inundat.

Începu să se simtă iritată, distrasă de lucruri mărunte, răceala degetelor lui Mason între pulpele ei, firele din barbă care-i înţepau sânii, zgomotele gargarisite pe care le scotea din gâtlej. „O spectaculoasă lansare a mingii, dragi telespectatori… dar staţi o clipă… mingea a fost interceptată…"

Acum se ridică de pe ea şi scoase dintr-un dulap o pereche de blugi vechi, scotocind prin buzunare. Ce căuta? Pe urmă văzu. Un prezervativ. Desigur.

Nu s-ar fi putut ca o virgină să vină gata pregătită.

Îl urmări îngenunchind, roşu ca racul la faţă, rupând nerăbdător pliculeţul de staniol. Ironia situaţiei o frapă şi iar începu să chicotească sălbatic.

„Gata, îşi spuse, simţind o durere în stomac, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. S-a zis cu toate. Iar am făcut-o de oaie!"

Dar Mason nu se înfurie ca Gil. Dimpotrivă, râdea şi el. Întreaga situaţie avea o latură comică. Şi ea nu era singura care o sesizase.

— Niciodată nu pot să scot o porcărie din asta fără să arăt ca un idiot

— N-are nicio importanţă. Vino aici.

Şi pe urmă se întâmplă, se întâmplă de-adevăratelea. O durere, nu prea grozavă, şi iată-l pătruns în ea. Mişcându-se încet. Şi pe ea n-o supăra. Nu era chiar aşa de rău. Ba chiar, aproape… plăcut.

Mason gemea, pistonând-o cu şoldurile.

Ea începu să simtă o căldură jos, de parcă i se prelingea apă caldă între pulpe. Dar parcă trebuia să fie ceva mai mult de atât, aşa ştia. Se simţea înotând către ceva, şi cu toate că se străduia, nu putea apuca acel ceva. Mason mai scoase un geamăt înăbuşit, şi apoi se opri cu o smucitură.

Apoi gura lui, umedă şi fierbinte în urechea ei, şoptindu-i:

— Cum te simţi? Nu te-a durut prea tare, nu-i aşa?

Nu, n-o duruse. Era ţeapănă, greoaie, o buturugă în braţele lui Mason, O înţepa puţin jos, dar ştia că n-o să moară din asta.

Ce conta însă, era faptul că nu simţise.

Nu încercase niciuna din senzaţiile acelea năucitoare despre care citise în cărţi, sau auzise de la prietene. Nicio muzică. Nicio explozie de artificii. Niciun extaz care să te transporte.

Ceea ce simţise Rachel era doar… răceală. De parcă fusese scoasă dintr-o baie caldă şi aruncată acolo pe covor, udă şi pleoştită şi tremurătoare.

„Vasăzică e adevărat. Eşti frigidă. Dacă nici acum nu te-ai convins, nimic n-o să te mai poată convinge vreodată."

— Mă simt bine, răspunse ea. Doar puţin ameţită. Am sângerat mult?

El îi privi pulpele.

— Puţin. Nu prea mult. Nu-ţi face griji, e de aceeaşi culoare cu covorul.

— Mason, eu…

Ar fi vrut să-i spună că-i părea rău pentru că-l trăsese în toată povestea asta, la urma urmei, fusese o idee tâmpită. Dar îşi simţea gâtul încleştat şi cuvintele refuzau să se articuleze.

Mason o strânse în braţe, legănând-o pe covorul aspru.

— Ştiu, murmură el. Nu-i nevoie să-mi spui. Şi pentru mine a fost grozav. Parcă cel mai bun din toate. Eşti formidabilă, Rachel, eşti realmente ceva.

„Ceva, răsună ecoul în mintea ei. Da, sunt ceva.

Întrebarea este: ce anume?"

Prinsă între lacrimi şi râs neputincios, Rachel începu să sughiţă.

Capitolul 3

Brooklyn, 1968

— Te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Cuvintele bătrânului preot se reverberau în biserica goală. Rose îl urmări pe părintele Donahue – care în veşmintele lui albe cu verde semăna cu un spiriduş bătrân – întinzând o mână tremurătoare ca să cufunde un căuş de argint în fântâna de botez din marmură, şi apoi stropind cu apă sfinţită creştetul pufos care se ivea din păturica pe care o ţinea în braţe.

Un ţipăt puternic, ultragiat, sparse tăcerea deplină.

Rose, stând în picioare la câţiva metri depărtare de gărduleţul de fier forjat care împrejmuia fântâna, simţi o nevoie dureroasă de a-şi ţine în braţe nepoţelul.

„Are dreptate să ţipe, gândi ea. Cine n-ar ţipa dacă s-ar pomeni că i se toarnă apă rece în cap?“

Păcatul originar. Ce nedreptate! Fiecare nou născut să fie marcat, nu de o greşeală a lui, ci de faptul că în urmă cu mii de ani Adam a muşcat din mărul Evei. Marcat, ca un rebut de fabricaţie pe o tejghea.

În felul în care fusese şi ea stigmatizată de păcatul săvârşit de mama ei. Şi pedepsită, nu o dată ci de-a lungul întregii vieţi. Pedepsită şi mai rău acum de când se îmbolnăvise bunica. În ultimele luni trăise un adevărat iad. „Doamne, nu ştiu cât mai pot să îndur! “

Rose izgoni gândul, copleşită de un sentiment de vinovăţie. Cum cuteza să stea în biserică şi să-şi plângă singură de milă. Biata Mărie, cum o s-o scoată la capăt cu cei doi plozi de acasă şi cu ăsta nou de acum?

Se uită la Mărie, cu ochii ei înfundaţi în orbite şi îmbrăcată într-o hidoasă rochie de sarcină, neagră, cu tivul descusut.

„De parcă ar fi la o înmormântare, nu la un botez“, gândi Rose.

Pete, alături de ea, slab şi patetic într-o haină cadrilată, care-i era prea strâmtă, arăta vag mirat, de parcă un negustor bun de gură l-ar fi momit într-o afacere păguboasă înainte ca el să-şi fi dat seama de ce se întâmplă. Familia lui Pete se mutase la Detroit, aşa incit nu participa la botez. Nu erau de faţă decât ea şi Clare, devenită acum sora Benedicta.

Rose îi aruncă o privire lui Clare care stătea lângă ea, cu faţa-i rotundă arătând senină sub scufa albă, scrobită. În veşmintele-i de călugăriţă şi cu broboada albă pe cap, îi evoca lui Rose un porumbel cenuşiu, adică un pumn de pene şi de puf peste nişte oase moi, lipite de măduvă. Rose fu cuprinsă de resentimente.

„La ce bun toată cucernicia asta a ta, dacă mâinile îţi sunt prea ocupate cu rugăciunea ca să mai facă o muncă adevărată? o acuză în gând pe sora ei. Unde eşti tu când eu îmi rup spinarea s-o ridic pe bunica şi s-o aşez în scaunul cu roţi? Când o hrănesc şi o spăl?“

Brusc, tăcerea grea o trezi pe Rose din gândurile ei. Bebeluşul încetase să mai plângă.

Mărie îl ţinea acum în braţe şi încerca să-l liniştească, nu dezmierdându-l, ci vârându-i în gură o susetă urâtă, maronie. Lumina scăzută care se filtra prin ferestrele ascuţite, chihlimbarii – în această parte a bisericii se păstrau încă vechile vitralii – dădea feţei ei culoarea clapelor unui pian vechi. Arăta mai mult decât obosită, arăta bătrână. O femeie bătrână la douăzeci şi nouă de ani. Rose observă, cu un şoc, că Mărie începuse să semene izbitor cu bunica lor.

Se apropie de ea, cizmele grele, de iarnă, scârţâind pe mozaicul crăpat.

— Pot să-l iau în braţe? şopti ea.

Mărie ridică din umeri şi-i înmână un nor de scutece care, pentru o clipă, ce-i opri inima în loc, păru să nu conţină

nimic altceva decât aer. Dar imediat Rose simţi apăsarea reconfortantă, solidă, a unui poponeţ nu mai mare decât palma ei, şi o feţişoară rotundă se înălţă spre ea, cu obrăjori durdulii ca nişte chifle. Şi deodată, în chip miraculos, suseta îi lunecă dintre gingiile ştirbe, căzând pe jos cu un plescăit, şi bebeluşul zâmbi.

— Uită-te la el! Zâmbeşte! strigă Rose încântată.

Mărie se uită în cearceaf.

— Are gaze, decretă ea. Bobby n-a zâmbit până la trei luni. Scoase un soi de râs lătrat. Şi nu mă miră. N-a putut să înveţe să surâdă uitându-se la mine, asta-i sigur. Şi nici n-aveam de ce să surâd cu doi plozi pe cap şi Pete pe atunci şomer, ca să nu mai vorbesc de proprietăreasa care zbiera după banii de chirie. Şi acum a trebuit nevoie mare să rămân din nou grea.

Rose îşi dădu seama, cu amărăciune, că azi nu era momentul potrivit să-i vorbească surorii ei despre bunica, aşa cum plănuise.

„Nu cer mare lucru, ar fi vrut să-i spună. Doar s-o vizitezi şi tu din când în când, asta-i tot. Să stai şi tu o seară cu ea ca să mai pot ieşi şi eu, să mai respir puţin. E o nimica toată, dar mie mi-ar face mult bine.“

Gândul la atacul pe care-l suferise recent bunica, o şfichiuia pe Rose ca vântul rece de decembrie de afară. Se întâmplase în mai, cu opt luni în urmă, dar ei i se păruse că trăieşte o iarnă şi mai aspră decât asta de acum. Singurul lucru bun era că bunica nu mai putea vorbi, nu putea scoate decât nişte sunete nearticulate. Stătea toată ziua în faţa televizorului, cu gura înţepenită în vechea-i grimasă strâmbă, de parc-ar fi râs în sinea ei de cine ştie ce glumă pe care numai ea o ştia.

Doctorul spusese că o să mai dureze până o să-şi recapete graiul, deoarece cuvintele erau învălmăşite în creierul ei. Ca şi cum ar spune „uşă“ când suna telefonul sau „pernă“ când avea nevoie să meargă la toaletă. Deşi, acum, în ultima

vreme, putea să se târâie până la toaletă, sprijinindu-se într-un baston. „Dar eu sunt singura care trebuie să facă faţă la toate astea, gândi Rose. S-o îmbrac şi s-o hrănesc înainte de a o lăsa în grija doamnei Slatsky, şi pe urmă să alerg repede la serviciu, fără să am şi eu un moment de răgaz, şi să fac o oră cu metroul, înghesuită ca într-o cutie de sardele. Şi toată ziua să răspund la telefoane, să scriu scrisorile pe care mi le dictează domnul Griffin, pe urmă să le bat la maşină. Şi apoi drumul de întoarcere, seara, vlăguită, nedorind altceva decât să mă pot relaxa puţin şi eu şi să închid ochii. Dar mai întâi trebuie să am grijă de bunica, să o curăţ dacă s-a scăpat pe ea „să-i dau doctoriile. Şi dacă mi-ar fi măcar câtuşi de puţin recunoscătoare! De nu ştiu câte ori pe noapte bate cu bastonul în perete şi mă trezeşte din somn. Numai din plăcerea de a mă scoate din pat, pot să jur. Ca să vin la ea şi să văd ce doreşte."

Rose îşi detesta resentimentele, dar nu se putea împiedica să le încerce. Cum ar fi oare, se întreba cu dureroasă nostalgie, dacă ar putea **să** plece, să o părăsească pe bunica şi văgăuna aceea de apartament, întunecoasă şi zăpuşitoare, care o sufoca lent până avea s-o ucidă?

Dacă ar putea pleca! Şi să se mărite cu Brian.

Vedea limpede, cu ochii minţii, căsuţa în care ar locui împreună. Camere aerate, zugrăvite în culori pastel, ferestre largi prin care să pătrundă soarele înăuntru. Şi o grădină, chiar dacă numai o fâşie de iarbă, câteva lalele şi un pom sau doi.

Şi n-ar fi decât ei, ea şi Brian! în fiecare dimineaţă s-ar repeta miracolul de a se trezi şi a-l găsi lângă ea, în pat, şi apoi bucuria unei zile întregi petrecute împreună, şi nu doar câteva minute, ici colo, când se putea elibera de corvoada bunicii.

Dar curând, camerele ei însorite se dizolvau în realitatea cenuşie. Şi îşi simţea inima grea.

Cine ar fi avut grijă de bunica? Abia de putea strânge banii ca s-o plătească pe doamna Slatsky pentru ajutorul încruntat şi bombănitor pe care i-l dădea, dar de o infirmieră permanentă sau de un sanatoriu de convalescenţi nici nu putea fi vorba. Şi nu putea conta pe Mărie. Pe Clare cu atât mai puţin. Îşi aduse aminte de ziua când o chemase pe Clare, implorând-o, conjurând-o să vină s-o ajute.

Şi vocea moale, împăciuitoare a lui Clare psalmodiase la telefonul interurban:

— Nu trebuie să te simţi singură în toate astea, Rose. Domnul e cu tine.

Şi, credeţi sau nu, câteva zile mai târziu îi sosise prin poştă un pachet conţinând o carte de Psalmi legată în piele şi un medalion care (spunea scrisoarea lui Clare) fusese sfinţit de însuşi răposatul Papă Ioan.

Rose, cuprinsă de furie, le aruncase pe amândouă la lada de gunoi. După care izbucnise în plâns ruşinată de sacrilegiul pe care-l săvârşise.

— Mulţumesc, părinte, vă sunt îndatorat, se auzi glasul lui Pete, întrerupându-i şirul gândurilor.

Şi Rose ştiu, numai uitându-se la el, că Pete se scuza în faţa preotului pentru conţinutul sărăcăcios al plicului şifonat pe care tocmai i-l înmânase. Biserica aştepta o minimă donaţie, dar cu salariul pe care-l avea Pete ca funcţionar la Do-Rite Hardware, pe Ocean Avenue, donaţia reprezenta probabil o fracţiune din minimum.

Rose continuă să-şi spună, cu un sentiment de culpabilitate:

„Şi eu stau sfârşită de mila de mine însămi de parc-aş fi singura care are probleme. Dumnezeule, bieţii Mărie şi Pete cum or s-o mai scoată la capăt?“

Îi urmă afară din biserică, în timp ce Clare mai zăbovi, ca să stea de vorbă cu părintele Donahue. Soarele strălucea pe capotele maşinilor parcate dincolo de mormanele de zăpadă

murdară, îngrămădite la marginea trotuarului. Rose dârdâia de frig, dorind să fi avut un palton mai gros decât jerpelitul ei pardesiu din păr de cămilă.

Bebeluşul începu să se foiască, scâncind în braţele lui Rose. Îl legănă uşor, amăgindu-se că strângea la piept propriul ei prunc. Al ei şi al lui Brian. „într-o bună zi o să ne căsătorim şi noi, dar n-o să fie aşa."

Brian avea să-şi dea anul ăsta teza de doctorat la Columbia. Aşa că, gata cu muncile pe apucate şi slujbele parţiale. O să-şi poată lua şi el un serviciu cu normă întreagă în Brooklyn sau chiar în Kingsborough. Şi atunci poate că o să-şi permită şi ea să renunţe la slujbă şi să se înscrie la un colegiu. S-o plaseze pe bunica într-un sanatoriu, sau, zău aşa, s-o expedieze cu trenul la Clare, în Syracuse.

Indiferent ce-ar fi, atâta vreme cât îl avea pe Brian totul o să iasă bine.

— Dă-mi-l mie, îi ceru Mărie, scoţând un fuior de abur alb pe gură. E timpul să-i dau biberonul. Şi nu mă scuteşte. Are nişte plămâni plodul ăsta de nu ţi-ar veni a crede.

Rose lăsă pruncul în braţele surorii ei.

— E frumos, Mărie. Ai noroc, trei copilaşi perfecţi. „Şi n-ai nici grija bunicii", adăugă ca în gând.

O clipă, faţa lui Mărie se destinse din încruntare şi ochii i se luminară, umezi de mândrie şi dragoste:

— Da, sunt drăguţi.

În timp ce Mărie se ocupa de copil, Rose se scotoci în geantă. O bancnotă de douăzeci de dolari, asta-i tot ce avea. Pentru articole de băcănie, iar din rest avusese intenţia să cumpere un cadou pentru copil. Mă rog, micului Gabriel n-o să-i lipsească o sunătoare sau o pereche de botoşei, în schimb lui Mărie i-ar fi prins tare bine banii.

Îndoi bancnota şi, când Pete se uita în albă parte, o strecură în mâna Mariei.

Aceasta îi aruncă o privire mirată, pe urmă îşi plecă în

grabă ochii şi două pete roşii apărură pe obrajii ei pustiiţi, cândva atât de atrăgători. Îşi smuci capul într-o stângace încercare de mulţumire, şi Rose zări lacrimi licărind în ochii ei.

Momentul jenant trecu şi Mărie, cu copilul ţinut în echilibru pe un singur braţ, ca şi cum ar fi fost o pungă cu coloniale, porni înainte, preocupată.

— Hei, asculţă fetiţo, îmi pare rău că vă părăsesc pe tine şi pe Fecioara Maria, dar trebuie să plecăm. Pete s-a învoit de la serviciu şi a întârziat… mă rog, ştii cum stau lucrurile, i-a luat şase luni până a găsit slujba asta şi are un patron scârbos, trebuie să lucreze şi în weekend-uri şi aşa mai departe. Oricum, i-am lăsat pe Bobby şi pe Missy cu vecina mea Kathleen, care are doi plozi ai ei. Dacă nu mă întorc repede, o să se caţăre pe pereţi.

— E în regulă, răspunse Rose. Ce-ar fi să vii pe la noi duminica viitoare, după slujbă? Duminicile, bunica e într-o dispoziţie mai bună. Şi-apoi n-a văzut copilul.

Mărie se încruntă.

— Ce rost are? O să începem să ne ciorovăim ca de obicei. Nimic nu s-a schimbat. Doar că a devenit şi mai urâcioasă de când a căzut bolnavă. Iisuse Hristoase, nu înţeleg cum de-o suporţi tu.

Rose ar fi vrut să ţipe. „Nici eu nu ştiu cum o suport. E mai rău decât îţi poţi închipui. Şi cine vrei să aibă grijă de ea?“

Dar se reţinu. N-avea niciun sens să o mai împovăreze pe Mărie şi cu necazurile ei. Înălţă din umeri şi spuse:

— N-am încotro.

Rose se uită în ochii surorii ei. Ochi de acelaşi albastru pal ca şi ai bunicii, dar mai umani, lăsându-te să întrezăreşti inima care se ascundea sub învelişul ei fragil.

— Întotdeauna te-am invidiat, spuse Mărie cu un glas mai duios, mai sincer ca de obicei. Tu eşti mai puternică. Mai deşteaptă. Nu eşti ca mine sau Clare. Noi am ales drumul cel

mai uşor. Îşi întinse o mână şi degetele ei reci prinseră încheietura mâinii lui Rose. Nu o lăsa să te înfrângă, fetiţo. Nu te da bătută.

Rose făcu un pas îndărăt, gata să-şi piardă echilibrul. Mărie? Invidioasă pe ea?

— Fir-ar să fie de ticăloşi!

Strigătul lui Pete îi abătu atenţia de la Mărie. Rose se întoarse şi îl văzu moşmondind furios la maşină, un Valiant verde hârbuit, pătat de rugină. Un bilet de admonestare flutura sub unul dintre ştergătoare.

Pete îl scoase, apoi izbi sălbatic cu piciorul în aparatul roşu, care ponta parcarea.

— Pentru două minute, bestiile! N-au putut să ne mai acorde încă două prăpădite de minute.

— Haide Pete, n-are rost să te enervezi acum pentru asta, îl domoli Mărie, plictisită. Tot nu putem face nimic.

Se întoarse spre Rose, şi îi strânse mina cu repeziciune.

— Hei, îşi mulţumesc pentru… ştii tu ce. Orice ajutor, cât de mic, prinde bine. Vino pe la noi. Oricând. Eu sunt întotdeauna acasă, unde în altă parte să fiu? Arătă cu capul spre uşa bisericii. Şi spune-i la revedere din partea mea Fecioarei Maria. Nu pot s-o mai aştept şi nici n-am chef. Un minut dacă mă mai uit la aureola ei o să orbesc.

Asemenea unui motan care cade în picioare, Mărie redevenise cea de pe vremuri, lăsând-o pe Rose să se întrebe dacă Mărie cea de adineauri fusese doar o închipuire a ei.

Nu se putu împiedica să râdă. Mărie o definise bine pe Clare. Totuşi se ruşina că o bântuiau asemenea gânduri nemiloase tocmai aici, pe treptele bisericii Sfinţii Martiri.

— O să-i spun, promise Rose.

Sărută obrazul rece al Mariei, îi făcu un semn cu mâna lui Pete care intrase în maşină şi ambala motorul.

Se simţea împărţită între dragostea pentru Clare şi pofta de a o strânge de gât.

Acum trebuia să se mai ocupe şi de Clare, de parcă n-ar fi avut destule pe cap. Dulcea, angelica, neajutorata Clare! O privi ieşind din biserică, încreţindu-şi ochii, ca un copil, în faţa luminii puternice a soarelui, gura ei de copil bosumflat rotunjindu-se într-un O de dezamăgire când văzu că Mărie plecase.

— N-a putut să te aştepte, o lămuri Rose. Se grăbea foarte tare.

— Ah, e vina mea, răspunse ea veselă. Părintele şi cu mine ne-am lăsat atât de furaţi de discuţie, încât am pierdut noţiunea timpului. Am avut o mică controversă. Părintele gândeşte că Consiliul Vaticanului! întrunit de Papa Paul nu-i un lucru bun pentru Biserică. Eu la început eram de altă părere, totuşi cred că s-ar putea ca părintele să aibă dreptate…

Rose simţi o împunsătură de enervare. De ce nu era niciodată în stare Clare să-şi păstreze propriile ei păreri? Ar fi trebuit să; împrumute puţin din apretul bonetei ei şi să şi-l injecteze în şira spinării.

Se uită la ceas:

— Mai avem mult timp până să-ţi vină autobuzul. Ce-ar fi să vii cu mine acasă? Bunica ar fi încântată.

— Bunica, da, confirmă Clare. Ştii, Rose, în fiecare zi rostesc câte o rugăciune pentru ea şi i-am cerut părintelui Laughlin să o pomenească în binecuvântările lui.

Rose simţi în gură un gust greţos, de parcă mâncase prea multe dulciuri. Cât de uşor îi venea lui Clare, cu mătăniile ei! Rose aproape ă le auzea ţăcănitul uşor. Ce plăcut să îngenunchezi în tăcerea răcoroasă a unei biserici, depărtându-ţi grijile mărgea cu mărgea, în timp ce alţii se spetesc muncind.

Simţea resentimentele colcăind în ea şi coborî treptele bisericii, fără să se uite dacă Clare o urma, fără să se sinchisească măcar.

Apoi auzi în spatele ei vocea lui Clare cu respiraţia puţin tăiată şi scoţând pe gură un nor de abur alb, asemenea Sfântului Duh.

— Domnul e cu tine, Rose. El îţi ascultă rugile. Şi n-o să te uite.

Brusc, Rose simţi nevoia să o rănească pe sora ei.

— Ai auzit ce-a păţit Buddy Mendoza?

Buddy fusese pe vremuri un vecin al lor, coleg de şcoală cu Brian.

Faţa lui Clare, aprinsă de ger, se făcu şi mai roşie de parcă fusese pălmuită. Nu era niciun secret că pe vremuri avusese o slăbi pentru Buddy – până când aflase bunica şi pusese capăt întregii poveşti.

— Buddy? S-a… înrolat în armată, nu?

— A fost în Vietnam. L-au expediat acasă luna trecută… adică ce-a mai rămas din el. I-au zdrobit faţa, aşa am auzit. Şi o parte din creier. Îl ţin în viaţă cu nişte aparate.

Rose auzi icnetul lui Clare şi o văzu făcându-şi cruce. Şi pe dată se ruşină de răutatea ei. Îşi închise o clipă ochii, simţindu-se nespus de vinovată. Urât, ceea ce făcuse. Urât şi meschin, exact ca bunica.

Ajunseseră pe Avenue K. Treceau acum pe lângă SudsíníDuds, unde spăla în fiecare sâmbătă cearceafurile bunicii, şi alături, salonul de cosmetică Eva, cu şirul de plante prăfuite în vitrină. Aici o ducea pe bunica să i se spele şi să i se aranjeze părul, în timp ce alături, la spălătorie, i se uscau rufele.

„Doamne, izbăveşte-mă de cel rău“, se rugă în gând.

Apoi traversă aleea de cărămizi care ducea la apartamentul lor, şi intră în holul întunecos care mirosea a bradolină.

Urcând scările lungi, Rose, ca de obicei, îşi imagina tot ce-i mai rău. S-o găsească pe bunica moartă, sau să fi avut un nou atac. Un moment, o străbătu o rază de speranţă, urmată de

un zdrobitor sentiment de vinovăţie. Vai de mine, cum îşi putea dori moartea bunicii ei?

Răsuci cheia în broască şi deschise uşa lăsând-o pe Clare să între întâi.

Şi deodată o auzi pe Clare ţipând, scoţând un strigăt ascuţit.

Rose o dădu la o parte şi intră în camera de zi întunecoasă, luminată doar de televizorul deschis. Duhoarea îngrozitoare îi înţepă nările, un miros greţos, care o sufoca, un iz ca de closet astupat supraplin.

— Sfântă Fecioară, ce…?

Apoi văzu. Bunica. Prăbuşită cu faţa în jos pe preşul de plastic care traversa în diagonală covorul din living-room. Capotul ei roz, matlasat, era larg deschis lăsând să i se vadă picioarele albe, subţiri ca nişte beţe. Să fi murit? Doamne, fă să nu fi murit! Ar fi însemnat că ea îi pricinuise moartea, prin dorinţa ei.

Rose îngenunche, stăpânită de un amestec de frică şi speranţă sălbatică, şi pipăi încheietura mâinii bătrânei, care nu mai era decât un ciot de os, învelit în piele fleşcăită.

Şi atunci bunica se mişcă gemând. Duhoarea devenise şi mai insuportabilă, Rose simţea că-i vine să vomite.

Înghiţind cu putere, îşi spuse:

„Doamne, n-a putut să ajungă până la toaletă şi s-a scăpat pe ea. Probabil că a căzut în drum spre baie. Fir-ar să fie doamna Slatsky că a lăsat-o singură!”

Chiţcăiala televizorului deschis devenise brusc extrem de tare, de parcă cineva ar fi răsucit butonul de volum la maximum. Rose simţi că-i crapă capul. Se prezenta un concurs stupid, O cucoană îmbrăcată ca o gorilă sărea în sus şi-n jos, ţipând de bucurie, lângă frigiderul pe care-l câştigase.

Şi lui Rose îi venea să ţipe, sau să râdă isteric, ăsta era premiul pe care-l câştigase ea. Mascota de cauciuc de după

clapa numărul Trei: o bătrână hidoasă care zăcea în propriul ei rahat.

Se răsuci şi se uită la Clare:

— Ajută-mă s-o ridic!

Dar Clare stătea împietrită locului, cu ochii albaştri mari şi goi, jucând între degete boabele de mătănii care-i atârnau la brâu. Faţa ei rotundă de bebeluş exprima un profund dezgust.

— Clare!

— Crezi… crezi că ar trebui s-o mişcăm? Dacă şi-a rupt vreun os? murmură ea îngrozită.

Acum, bunica se răsucea, încercând să se ridice în şezut. Rose îşi trecu un braţ pe sub umerii bătrânei, şi reuşi, cu o singură mână, să o ridice în picioare. Nu era grea, parcă ar fi ridicat o legătură de vrejuri ude şi putrezite dedesubt. Fire de salivă i se prelingeau la colţurile căzute ale gurii, în timp ce bătrâna scotea nişte sunete guturale, pe care se chinuia să le articuleze în cuvinte.

Dracuí s-o ia pe Clare cu mătăniile ei! De ce n-o ajuta?

Mânia care o biciuia pe Rose îi dădea puteri. Sprijinind-o pe bătrână, reuşi s-o tragă în baie. Îi smulse capotul şi, până la urmă, o vârî în cadă. Dădu drumul la apă, şi întinse mâna la dulap să scoată o cârpă de spălat. Acum venea partea cea mai dezgustătoare: spălatul. „Nu te gândi, se îndemnă singură. Când te gândeşti e mai rău.“

Rose îşi imagină o gigantică siringă cu novocaină, care ar amorţi-o din cap până în picioare. Ar continua să execute automat mişcările, dar mintea ei ar fi în altă parte.

Cu Brian. Diseară. Plănuiseră să petreacă seara împreună şi, pentru nimic în lume n-ar fi îngăduit Rose ca ceva să-i strice planul. Nici chiar dacă doamna Slatsky nu va putea să stea cu bunica.

Brian spusese că trebuie să discute cu ea despre ceva. Despre ceva important. „Doamne Sfinte, fă-l să-mi spună că

nu mai poate aştepta şi că vrea să ne căsătorim imediat şi nu peste un an. Am atâta nevoie de el!“

Un zgomot horcăit o trezi pe Rose din visurile ei.

— Gaaarraghhh!

Bunica încerca să spună ceva. Rose îi simţi saliva caldă stropindu-i obrajii. Ochii palizi ai bunicii se învârteau nebunește de la Rose la uşa deschisă.

— Gaaarrraaagghha.

În sfârşit, Rose înţelese. Clare. Bunica o voia pe Clare.

Se uită în jos, la trupul scheletic, pământiu, care plutea în apa murdară din cadă. Avea senzaţia că-i dăduse un pumn în stomac.

Bunicii nu-i păsa nici cât negru sub unghie că Rose se spetea cărând-o, hrănind-o şi… şi curăţindu-i rahatul de sub ea.

Nu o voia decât pe Clare.

Şi unde dracuí era Clare?

Rose o găsi în genunchi pe preşul de plastic pe care zăcuse bunica; buzele i se mişcau într-o rugăciune tăcută.

O năpădi un val de furie aprig ca o vijelie, – un bubuit în tâmple, un foc în piept. Ar fi vrut să o pălmuiască pe Clare, să o lase fără simţire chiar acolo, în locul unde îngenunchease.

Apoi, la fel de repede cum îi venise, furia se potoli.

— Te vrea pe tine, îi spuse Rose, prea obosită ca să mai lupte, prăbuşindu-se pe canapea şi auzind oftatul arcurilor.

Clare deschise ochii clipind şi zâmbi nevinovat ca un prunc care se trezeşte din somn.

— Da… desigur.

Se ridică, netezindu-şi fustele, şi păşi fără zgomot, pe pantofii negri cu tălpi groase de crep, ducându-se în camera alăturată.

„Gândeşte-te la Brian!“ îşi porunci Rose, lăsându-şi capul în pumnii încleştaţi, încercând să nu mai simtă mirosurile, să nu mai udă râsetele stridente din televizor. „în curând o să

fim numai noi doi. Pentru totdeauna…”

Rose plutea în ceruri.

Departe de bunica ei, de apartamentul infernal de pe Avenue K. Departe de tot şi de toate lucrurile neplăcute.

În scobitura caldă pe care o făceau trupurile lor în aşternut, silueta lungă a lui Brian era întinsă lângă ea; cu capul pe pieptul lui, îi simţea zvâcnirile uşoare ale respiraţiei, îi asculta bătăile inimii. Atâta siguranţă! Atâta linişte!

Brian, dragul de Brian. Amantul ei. Cât de ciudat i se păruse la început să se gândească la el în felul ăsta. Îşi aminti de plăcerea pe care o resimţise prima dată, de copleşitorul ei sentiment de vinovăţie, de izbucnirea ei în plâns. Şi Brian disperat, crezând că o rănise prea tare. Fiecare dintre ei îl liniştise pe celălalt şi apoi, nu ştiu cum, se pomeniseră repetând totul.

Cu nouă ani în urmă. Sfântă Fecioară, trecuse chiar atât de mult timp?

După ce lucrul se întâmplase într-adevăr, Rose nu se mai dusese la spovedanie. Ce rost ar fi avut? Cum putea să-i spună lui Dumnezeu că se căieşte, când ea avea de gând să meargă înainte cu treaba asta? Şi cum ar fi putut să se oprească? Iubirea pentru Brian era singurul lucru care o ţinea în viaţă.

Nu putea decât să spere că Dumnezeu, în mila lui nemărginită, o s-o înţeleagă şi o s-o ierte.

Rose îşi schimbă poziţia în pat şi se propti într-un cot, astfel încât să stea cu faţa spre el. Peste umărul lui, vedea pe fereastră un felinar de pe stradă care strălucea într-un halou de ceaţă, feeric, şi insulele de zăpadă care împestriţau maidanul South Field. La dreapta, se profila clădirea de cărămidă şi ardezie a bibliotecii Butler.

De câte ori stătuse aşa, contemplând peisajul văzut de la

etajul lor, prin fereastra camerei lui Brian de pe Hartley Hali? Visând la ziua când nu vor mai trebui să se furişeze ca să fie împreună?

„În curând, îşi făgădui singură. Peste cel mult un an. Şi atunci vom fi mereu împreună, aşa cum ne-am făgăduit unul. Altuia. Ara aşteptat atâta amar de vreme, încât încă puţină aşteptare nu mai contează.

Îşi întoarse privirea de la fereastră şi cuprinse încăperea. O cămăruţă strâmtă, cât un dulap, cu pereţii muşcaţi de găuri de pioneze, ca de vărsat de vânt, şi căptuşiţi cu rafturi de scândură, ticsite de cărţi. Hemingway, Faulkner, Fitzgerald, Joyce, Baudelaire. Şi într-un colţ, pe o măsuţă pătrată de stejar, se afla antica maşină de scris Underwood, iar dintr-o cutie se revărsa un teanc de pagini dactilografiate. Romanul pe care-l începuse Brian înainte de a se fi îngropat în pregătirea tezei de licenţă.

Rose citise romanul şi îi plăcuse. Îl găsise chiar mai mult decât bun. Mândria creştea în ea, îi încălzea inima. Nu avea nicio importanţă că arcurile patului în care se afla cedaseră îngrozitor şi că niciunul dintre ei nu avea un ban în buzunar. Într-o bună zi, Brian va deveni celebru, era convinsă. Cărţile lui se vor înşira pe rafturile din camerele studenţilor, alături de Joyce şi de Faulkner.

Îi studia faţa lui Brian. În lumina aburită care se cernea de afară, arăta toată numai unghiuri şi scobituri. Picături de transpiraţie îi luceau pe frunte şi pe şaua nasului. Îi linse o picătură de pe tâmplă, savurându-i pe limbă gustul sălciu.

— Mmmm! Aş putea să te mănânc tot! îi mângâie gâtul, şoptindu-i în ureche: Dar ce m-aş face dacă n-ar mai rămâne nimic din tine?

— Rose! Brian se ridică brusc, făcând să cadă cearceaful şi pătura. Un curent de aer rece năvăli în pat. Trebuie să-ţi spun ceva… ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult… Se răsuci şi profilul i se contură pe fereastră. Iisuse, nu-mi face plăcere

să-ţi spun. Aş fi dorit să existe o cale mai uşoară de a te informa.

Rose fu străbătută de un fior şi îşi încrucişă braţele pe stomac, susţinându-şi coatele cu palmele.

Ceva era în neregulă. Da, simţise acest lucru. Chiar adineauri, din felul în care Brian făcuse dragoste cu ea. Atât de aprig, aproape că o rănise în impetuozitatea lui.

— Brian, ce e? Ce s-a întâmplat?

Se ridică şi ea în şezut, strângându-şi pătura în jurul trupului, simţind nevoia de a se proteja împotriva veştilor rele care urmau să vină.

— Ar fi trebuit să-ţi spun înainte de… dar n-am putut. Doamne, în clipa în care te-am văzut, unicul meu gând a fost să te strâng în braţe, să te trântesc în pat.

Rose scoase un râs nervos.

— Ştiu. Visul pofticios al fiecărui băiat din corul bisericii, nu-i aşa? O fată drăguţă, catolică. Cred că se toarnă ceva în aghiasmă, un soi de afrodisiac. Ar trebui să-l îmbutelieze în chip de parfum. Apă de Vatican. Crezi că Papa l-ar recunoaşte? Rose îşi spunea că dacă turuie înainte, nu va trebui să asculte veştile lui. Aşa încât continuă: Ţii minte crizele acelea teribile de conştiinţă pe care le aveam eu? Ştiu ce trebuie să fi simţit martirii când purtau cămăşi din păr de cal.

— Rose. Numărul meu de recrutare. A ieşit.

Cuvintele lui căzură ca toporul unui muncitor demolator, izbind într-un perete de piatră.

— Imposibil!

Dar chiar în timp ce rostea cuvântul, Rose simţi că muşchii i se încrâncenează şi degete de gheaţă i se plimbă pe şira spinării.

— S-a întâmplat.

— Nu! Sunetul cuvântului se prefăcuse într-o sirenă de alarmă, sălbatică, stridentă, care-i răsuna în ţeastă. Spune-le!

Trebuie să fie o greşeală! Cineva a apăsat pe un buton greşit al computerului. Nu trebuie să te prezinţi. Tu ai fost amânat. Nu se poate să te ridice. Dumnezeule, Brian, Vie Lucchesi a murit în Vietnam. Şi bietul Buddy… Nu avea inimă s-o mai spună.

— Nu li se întâmplă tuturor… începu Brian să vorbească, dar ea îşi astupă urechile cu pumnii.

— Nu! Nu. Nu tu! Nu tu, Brian!

Îşi auzea propria voce ridicându-se, ţipând. Dar i se părea că vine din afara ei, sirena unei ambulanţe de pe stradă.

— Rose, nu înrăutăţi situaţia.

Încercă să o strângă în braţe, dar ea i se împotrivi, rămânând rigidă, se temea că dacă i-ar ceda, ar însemna că acceptă lucrul acela îngrozitor.

— Nu te pot sili! Rose se forţă să vorbească liniştit, aproape în şoaptă. Ai fost amânat.

— Nu, Rose, ascultă-mă. Săptămâna trecută am primit o chemare să mă prezint la examenul fizic. Nu avea niciun rost să-ţi fi spus atunci. Pentru că se putea să-mi găsească un suflu la inimă, sau mai ştiu eu ce, şi atunci m-ar fi respins. Dar azi am primit răspunsul. Unu-A. Săptămâna viitoare trebuie să mă prezint la raport la Fort Dix.

O cumplită furie albă, statică, năpădi capul lui Rose. Şi apoi, ca şi cum întorsese butonul televizorului pe ştirile de coşmar de la ora şase, îl văzu pe Brian zăcând într-un lan de orez, cu uniforma năclăită de sângele care i se scurgea, formând cercuri purpurii pe suprafaţa unui canal de irigaţie. Nu! Dumnezeule, nu!

Alungă imaginea macabră.

Dar nu putea să-şi alunge şi fluxul rece care-i străbătea corpul, de parcă inima ei pompa apă îngheţată în loc de sânge.

Şi situaţia era reală, nu doar un coşmar visat cu ochii deschişi.

Brian urma să plece în Vietnam. Ca să fie împuşcat, poate rănit sau chiar omorât.

— Nu!

Rose sări din pat.

— Rose!

Brian îşi trecu picioarele peste marginea patului, lăsându-le pe podea, şi îşi întinse braţele spre ea într-un gest de implorare.

Dar Rose refuza să se apropie de el.

„Blestematul! Probabil că doreşte să plece pe front. Marele erou căcăcios!“

— Canada! găsi ea argumentul. Îl ţii minte pe Rory Walker? A plecat în Canada, la Montreal, cred. Sau poate la Toronto. Şi a scăpat de Vietnam. Ai putea pleca şi tu. Pleacă imediat! Vin şi eu cu tine.

Brian îşi lăsă braţele să-i cadă inerte pe lângă corp. Umbra lui se întindea pe rogojina împletită pe care stătea Rose, răsfrângându-se şi asupra ei, ca o neagră prevestire de moarte. Tremura din toate mădularele, simţindu-se parcă gata să cadă la pat cu o temperatură mare. O ardeau ochii, tâmplele îi bubuiau.

— Rory trăieşte un adevărat iad, răspunse el. Nu se mai poate întoarce în ţară, nici măcar ca să-şi viziteze familia. Dacă ar veni, ar fi arestat.

— Mai există şi alte căi. Te împotriveşti pe motive de conştiinţă.

— Rose, îl cunoşti pe tata. Aşa ceva l-ar ucide. El a participat la debarcare la Anzio, a făcut tot drumul până la Alpi. Bunicul meu a luptat în primul Război Mondial şi a fost rănit la Verdun. Îmi aduc aminte că bunicul avea o cutiuţă de catifea pe care o ţinea ascunsă în fundul sertarului de la scrin. Vocea lui Brian căpătă o notă de duioşie. Niciodată, urmă el, nu mi-a arătat ce se găseşte în cutia aceea, până când, într-o zi, cred că aveam unsprezece ani pe atunci, ne-a

prins pe mine şi pe Kirk jucându-ne de-a soldaţii pe locul viran din spatele prăvăliei lui. Atunci ne-a chemat înăuntru şi ne-a arătat. Medalia lui cu steaua de bronz. Spunea că poate acum suntem destul de mari ca să înţelegem ce înseamnă. Ce înseamnă pentru el, cel puţin. Spunea că cei care gândesc că războiul nu-i altceva decât s-o faci pe eroul şi să capeţi decoraţii, au deşteptătoare în loc de creier. A lupta în război, spunea el, e foarte rău, dar e ceva ce trebuie făcut, ca atunci când stingi un foc înainte de a deveni un mare incendiu. Nu-i nimic cu care să te mândreşti. Pur şi simplu faci ceea ce trebuie făcut.

— Dar tu nu eşti bunicul tău, stărui Rose cu deznădejde, ăsta-i altfel de război. Nimeni nu ştie măcar pentru ce-l purtăm.

Brian ridică ochii, şi Rose le văzu din nou lumina, clară şi strălucitoare.

— Poate că nu. Dar o sumedenie de tineri sunt trimişi pe front. Băieţi cu care am crescut împreună, pe care-i cunoaştem amândoi. Vie şi Buddy şi Gus Shaw. Asta înseamnă ceva. Nu prea ştiu sigur ce anume. Un singur lucru ştiu, că dacă eu m-aş eschiva, atunci s-ar trage numărul altuia. Poate că un altul ar arde, pe când dac-aş fi fost eu, poate că aş fi stins focul. Brian făcu o pauză. Am stat şi m-am gândit mult. Chiar şi înainte de asta. Nu ţi-am spus niciodată ce sentiment de culpabilitate aveam pentru că eram amânat an după an, nu ţi-am spus ca să nu te necăjesc. Dar acum…

Rose îşi aminti de John Wayne în filmul Beretele verzi. Acolo era o mulţime de vorbărie despre onoare şi datorie, realitatea fiind însă că băieţii din film aşteptau cu nerăbdare să-şi descarce armele şi să ucidă. Dar Brian? Nu, el vorbea foarte serios. Doamne, ar fi trebuit să ştie, să-l cunoască.

Îi reveni în minte o amintire. Un lucru de mult uitat. În clasa a cincea, Brian venind de la şcoală cu palmele roşii şi umflate, pline de băşici. Fratele Joseph îl bătuse cu rigla la

palmă.

— De ce, Brian? îl întrebase Rose, şocată şi rănită, de parcă şi ea fusese lovită. Ce-ai făcut ca să meriţi bătaia?

— Nimic, răspunsese el înălţând din umeri. O, cu câtă nonşalanţă! Vinovatul a fost Dooley. A spart un geam la refectoriu. Fratele Joseph nu-l poate vedea în ochi pe Dooley. Lui i-ar fi tras de zece ori mai multe lovituri.

„Oh, Brian, gândi Rose. M-aş duce eu pe front în locul tău. Că dacă ţi se întâmplă ceva ţie, mor şi eu."

Rose se lăsă pe jos, rogojina înţepându-i genunchii. Nodul din stomac devenise şi mai dureros. Îşi simţea tot corpul rănit, de parcă fusese bătută.

Ce proastă fusese, temându-se că Dumnezeu o să i-l ia pe Brian de lângă ea.

Nu, asta şi-o făcuse Brian de bună voie. Era ca şi cum s-ar fi dus singur la Centrul de Recrutare şi s-ar fi înrolat voluntar.

O părăsea.

Mânia izbucni în ea. Sări în picioare şi înşfăcă primul lucru care-i căzu sub mână – un borcan plin cu bănuţi – resturi de mărunţiş – care se găsea pe noptieră. Îl aruncă în perete. Un zgomot de spart şi zornăit de metal. Bănuţii se răspândiră peste tot, pe sub mobile, pe podea.

— TICĂLOSULE! DACĂ TE LAŞI OMORÂT N-AM SĂ ŢI-o i

IERT NICIODATĂ!

Ceva îi frigea ochii, obrajii. Lacrimi acide, care îi ardeau pielea, o răneau.

— Nu-mi pasă cine ar merge în locul tău! sughiţă ea. Nu-mi pasă

cine ar fi omorât! Mie nu-mi pasă decât de tine. Doamne Dumnezeule! Stomacul! Mă doare. Te urăsc, Bri. M-auzi? Te urăsc pentru că-mi i faci asta!

Braţele lui o înlănţuiră, ţinând-o strâns, ajutând-o să nu se desfacă în bucăţi. Întărind-o. Încălzind-o.

Sfântă Fecioară, ce grozăvii spunea? Desigur că n-o să moară. Desigur. Se agăţă de el. Plângând.

— Rose, nu mai plânge!

Vocea îi tremura şi Rose simţi că ceva ud i se prelingea pe gât. Lacrimi. Lacrimile lui Brian.

— Ştiu că un an înseamnă mult şi o să-mi lipseşti, Rose. De pe acum mi-e atât de dor de tine, că mă doare. Dar n-o să mi se întâmple nimic. Îţi promit.

Rose se agăţă şi mai strâns de el, simţind că inima îi fusese smulsă şi în locul ei îi rămăsese în piept doar o gaură mare şi dureroasă.

„Cum am să pot îndura? se întrebă ea. Aşteptarea. De la o scrisoare la alta. Fără să pot şti vreodată dacă e bine, dacă n-a fost rănit, dacă n-a…“

Se dezlipi de el şi îşi înălţă faţa ca să-i privească ochii frumoşi, cenuşii. Durerea o tăia ca un ciob de sticlă.

— Nu-mi promite nimic, Brian. Promisiunile sunt încălcate. Pur şi simplu întoarce-te! Asta-i tot. Pur şi simplu întoarce-te la mine.

Capitolul 4

— Domnul doctor Mitchell! La staţionar! Domnul doctor Mitchell…

Rachel străbătu în grabă aripa 5 Vest, şi ieşi pe uşa de oţel rulantă care ducea la sala de naşteri. Se uită la ceasul încadrat în sticlă de deasupra cabinetului surorilor. Şase treizeci şi cinci. Prea târziu pentru vizita de dimineaţă. Fir-ar fă fie! Din toate zilele, tocmai azi a trebuit să întârzie.

Se simţea ameţită, mahmură, în ciuda celor două cafele luate pe stomacul gol şi a goanei în care venise de la apartamentul ei, până la spital, pe o ploaie îngheţată. Dar la gândul că s-ar putea să-l vadă pe David dintr-un moment în altul, inima începu să-i bată cu putere şi mâna îi alunecă în

buzunarul halatului alb, de medic.

Degetele îi întâlniră un petec de hârtie.

Rachel revedea în minte foiţa roz eliberată de laborator, pe care era dactilografiat: SARCINĂ: POZITIV. Încă şi acum, după douăsprezece ore, cuvintele acelea păreau să-i frigă degetele şi să-i dea vertije.

„O.K. Dumnezeule, destinule sau ce-i mai fi, ţi-ai bătut *frumos* joc de mine. Şi acum ce mă fac?“

Zăcuse trează aproape toată noaptea, punându-şi această întrebare, dar nici până acum nu găsise vreun răspuns. Toată viaţa ei, mama îi spusese că dimineaţa lucrurile arată mai bine, dar în această anume dimineaţă Rachel găsea că arată mai rău.

Îşi dădu seama că Grace Bishop se uita lung la ea şi se simţi de parc-ar fi fost o şcolăriţă în clasa întâi, prinsă că mestecă gumă. Grace fusese soră şefă la secţiile L şi D probabil când ea nici nu se născuse încă şi nu admitea ca cineva să-i facă vreo observaţie. Stătea plantată în coridorul din faţa cabinetului surorilor, cu braţele încrucişate peste un piept cât o tobă. Îşi desfăcu braţele ca să se uite cu subînţeles la ceasul cât o ceapă prins la încheietura mâinii ei cafenii. Fiecare dintre mişcările ei radia dezaprobarea faţă de orice internă care călcase vreodată podeaua spitalului.

Rachel, cea mai tânără dintre ele – la cei douăzeci şi cinci de ani ai ei – întrucât absolvise facultatea cu un an înaintea colegilor ei de clasă, comprimând cei opt ani de colegiu şi facultate de medicină în numai şapte – se simţea şi mai tânără, ca un copil de grădiniţă, în faţa profesorului care o privea de sus în jos.

— Vizitele de dimineaţă au început, spuse sora cu accentul ei jamaican. Ai face bine să încerci să-i ajungi din urmă.

Rachel încuviinţă scurt din cap şi se gândi cu amuzament amar la gluma scurtă de la televizor: Dan Rowan primind o palmă în obraz şi spunând: „Mulţumesc frumos, simţeam

nevoia de aşa ceva.“

Rachel încercă să se vadă cu ochii lui Grace. Purta aceiaşi pantaloni şifonaţi, kaki, ca şi ieri, şi pe halatul alb avea o pată de cafea. Părul îi era strâns într-o coadă de cal, ciufulită, iar faţa – în lumina nemiloasă a lămpilor de neon – albă ca de fantomă, cu cearcăne adânci din cauza lipsei de somn.

De astă dată nu o putea condamna pe Grace că se uita pieziş la ea. Brusc, vechea ei nevoie semiisterică de a chicoti se făcu iar simţită, odată cu impulsul absurd de a-i spune lui Grace: „Nu-ţi face griji, sunt pe deplin calificată. Cine e mai potrivit să trateze o femeie în chinurile facerii decât o doctoriţă însărcinată?

Dar nu era *momentul să-şi piardă stăpânirea* de *sine.* Se îndreptă cu paşi iuţi, de-a lungul coridorului verde, spre salonul numărul 1, bătăile inimii părând să urmeze ritmul lipăitului pantofilor ei Adidas pe linoleum. Se imagina împărtăşindu-i noutatea lui David.

„îmi pare rău că am întârziat… apoi, trăgându-l deoparte, şi şoptindu-i la ureche: Apropo, sunt însărcinată."

Nu, nici chiar aşa. Asta s-ar putea să meargă la o farsă comică la televizor. Dar nu în viaţa reală. Altfel:

„David, ştiu că nu-i cum am plănuit noi… dar o s-o scoatem la capăt…“

Asta nu era dintr-un film? Cu Sandra Dee şi Troy Donahue. Imagine estompată, într-un apus de soare, cu doi îndrăgostiţi tandru îmbrăţişaţi. „Dragostea mea, te iubesc, asta-i tot ce contează.”

— Rahat! şopti ea, ferindu-se din drum ca să facă loc unei brancarde pe roţi împinsă de o infirmieră şi, în acelaşi timp, silindu-se să-şi oprească lacrimile care-i înţepau ochii., Judecă matur! El nu ţi-a promis niciodată nimic, şi acum vrei totul. Flori şi viori, o cutie de trabucuri, plus doctorul cel frumos, legându-se să facă ceea ce se cuvine pentru fata pe care o iubeşte."

Numai că cine ar putea spune care-i lucrul ce se cuvine în zilele noastre? Acum o sută de ani, ba chiar şi acum zece ani, ar fi fost o nuntă în pripă. Acum însă existau alternative. Opţiuni.

„Ai putea face un chiuretaj."

Rachel încercă să-şi imagineze mica umflătură care era fătul ei, nu mai mare decât o gămălie de ac, şi ochii i se umplură de lacrimi. Se împletici şi se rezemă de zidul pe care o săgeată roşie, groasă, indica drumul spre radiologie.

Ce ironie a sorţii! Ea susţinuse întotdeauna cu ardoare dreptul la avort. Afirmase cu tărie că e la fel de elementar ca şi dreptul femeii la vot. Ba chiar pledase şi pentru creşterea zero a populaţiei. Dar, fir-ar să fie, acum nu era vorba de o curbă pe un grafic de populaţie, acum era o viaţă care creştea în ea. Un copil. Copilul ei.

Ideea de a-l lăsa să fie smuls din ea şi aruncat într-un closet îi dădea un junghi dureros în stomac.

Şi totuşi, care era alternativa? Să nască un copil şi să renunţe la toate lucrurile pentru care se străduise atâţia ani?

Anii de facultate, în care-şi simţise de atâtea ori creierul strivit ca într-o menghine. Mirosul de formol care nu-i mai ieşea din nări, somnul bântuit de coşmaruri despre cadavre semidisecate ce reveneau la viaţă.

Şi, pe de altă parte, îi plăcuse. Aula de cursuri Schwartz, cu scaunele capitonate, purpurii, şi permanentul ei iz de sudoare; profesorul de patologie care o făcea să adoarmă cu mormăitul lui monoton, doctorul Duberman cu nesfârşitele lui ciudăţenii legate de hematologie. Şi apoi, în anul trei, practica, lucrul cu pacienţi adevăraţi, oameni care aveau nevoie de ea, oameni reali. Atunci simţise pentru prima oară ce înseamnă să vindeci oameni.

Şi acum ajunsese la jumătatea stagiului de internat.

Rachel îşi aminti de ziua când venise aici, să fie chestionată. Lungul drum cu metroul, aproape o oră, până în

inima Brooklynului.

Oameni înghesuiţi în metrou, majoritatea negri sau cafenii. Ieşirea din metrou la Flatbush Avenue, cu magazinele-i dărăpănate şi oamenii cu chipuri obosite. Şi apoi, după şase intersecţii parcurse pe trotuarul crăpat şi murdar, în sfârşit apariţia acestei clădiri de nedescris: paisprezece etaje de piatră cenuşie, afumată de funingine, şi de sticlă încasabilă. Cu singura excepţie că nu era împrejmuită de un gard, semăna exact cu o închisoare şi nu cu un loc în care lumea venea să se vindece. Şi totuşi, aflase ea curând, oamenii veneau cu nemiluita: barbadieni, haitieni, portoricani, dominicani, negri, oameni fără asigurări sociale şi fără bani, care aveau o nevoie disperată de îngrijire medicală.

De asta alesese ea spitalul Bunul Păstor în ciuda stăruinţelor tatei de a-şi face internatul la Spitalul Presbiterian sau la Muntele Sinai. Şi îi plăcuse aici. Dacă o acceptau, avea de gând să-şi facă aici tot stagiul de obstetrician. Şi acum se găsea de aproape două luni, şi avea să-şi sfârşească internatul. Aşadar, cum ar fi putut să plece, să renunţe la tot? Nu putea.

Cotind spre dreapta, Rachel văzu la capătul coridorului o adunătură de siluete în halate albe, în faţa salonului numărul 1. Feţe încă umflate de somn, sorbindu-şi cafeaua din pahare de carton. Alţii, cei care fuseseră de gardă peste noapte, arătau doborâţi de oboseală, cu ochii sticloşi. În lumina tuburilor de neon, toate feţele apăreau cadaverice.

Dar încă nici urmă de David, slavă Domnului. El bombănea ori de câte ori întârzia cineva la vizita de dimineaţă. Şi n-o cruţa nici pe ea. De la bun început căzuseră de acord că nu putea fi vorba de niciun fel de favoruri.

Joe Israel o salută cu un căscat:

— Ai pierdut ceva senzaţional. Gemeni! O femeie care tocmai a venit din stradă, cu o dilataţie de zece centimetri şi

i-a fătat ca pe nişte căţei.

Rachel se uită la Israel: înalt, nefiresc de slab, cu o faţă plină de acnee, care-i evoca un disc de tras la ţintă cu săgeata. Îi plăcea Israel, dar „i-a fătat ca pe nişte căţei“? Doamne!

Janet Needham îi aruncă o privire dojenitoare.

— Israel, cred că ar trebui să-ţi schimbi specialitatea în medicină veterinară.

În afară de Rachel, Janet era singura femeie-intern. Încercase să, o îndrăgească. Dar era greu. Janet nu se plăcea pe ea însăşi. Grasă, cu părul castaniu, soios, legat cu o bandă de cauciuc, avea o perpetuă încruntare pe faţă, arătându-se bănuitoare faţă de oricine îi oferea prietenia.

Israel îi rânji lui Janet, ridicându-şi paharul de cafea ca pentru un toast:

— Dacă mă apuc de medicină veterinară, tu vei fi prima mea pacientă.

— Lăsaţi-o baltă, amândoi, şuieră Pink.

Numele lui adevărat era Walter Pinkham. Rachel numără cinci pixuri agăţate de marginea buzunarului de sus a halatului lui alb. Era singurul intern care purta întotdeauna cu el o servietă.

Un minut mai târziu, Rachel îl zări pe David venind spre ei. Arăta foarte înalt în halatul lui imaculat; faţa îi era concentrată şi preocupată, părea să învolbureze aerul din jur, făcându-i pe internii somnoroşi să-şi îndrepte spinările, să arate parcă şi ei mai înalţi.

Inima lui Rachel începu să bată cu putere. Doamne, cum de avea întotdeauna efectul ăsta asupra ei? Când îl vedea, i se umezau palmele, valuri de adrenalină se ridicau în ea. Ani întregi se socotise frigidă şi acum căzuse, parcă, în extrema cealaltă. Se temea că făcuse o nimfomanie acută.

Zâmbind în sinea ei, îşi aminti ce gândise prima dată când îl văzuse, la începutul sesiunii: „Un bărbat atât de frumos nu

poate fi decât un mare rahat."

Ar fi fost perfect în rolul de doctor într-un film de televiziune, cu ochii aceia verzi, luminoşi şi cu părul blond care-i cădea ştrengăreşte pe frunte. „Dumnezeule mare, îşi spusese ea, are până şi gropiţe în obraji şi una plantată în bărbie, gen Caiy Grant."

Dar încetul cu încetul – şi Dumnezeu ştie de ce o alesese tocmai pe ea – o cucerise cu totul, curtând-o de parcă ar fi fost eroina scrobită dintr-un roman victorian – aducându-i azi un trandafir, mâine o garoafă, flori luate, fără îndoială, din saloanele pacientelor externate. Ba chiar găsise o dată sau de două ori câte un bileţel în dulapul ei, de parcă ar fi fost o şcolăriţă din cursul superior.

„Şi acum un copilaş „, gândi ea cu amuzament amar.

— Bună dimineaţa, domnilor şi doamnelor doctori. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Am avut o urgenţă.

David se opri în faţa lor, privirea lui trecând peste ea, fără să-i întâlnească ochii. Rachel, temându-se că nu însemna pentru el cu nimic mai mult decât pentru ceilalţi, simţi un fior rece. Dar îşi reveni imediat. Ce stupiditate din partea ei, David era pur şi simplu discret, aşa cum se şi cuvenea să fie. Desigur că o iubea.

Totuşi continua să fie încordată, rigidă, de parcă foiţa roz din buzunarul ei, cu rezultatul de la laborator, ar fi fost o bombă care ar fi putut exploda dacă făcea o mişcare mai bruscă.

Se simţea perfect integrată în grupul care îl urmă pe David în salon. O încăpere lungă, zugrăvită într-un galben-verzui greţos, cu şiruri de paturi separate între ele prin perdele jerpelite, galbene. Şi zăpuşitoare, vechile calorifere cu aburi clincănind şi sâsâind. De ce nu s-o fi gândit nimeni să deschidă o fereastră?

David se opri la primul pat. O faţă palidă încadrată într-o încâlceală de păr negru îl privea în ochi. Îşi ţinea pătura

trasă până la gâtul pe care strălucea o cruciuliţă de aur. Femeia arăta atât de tânără, încât era patetică. Deja mamă, deşi ea însăşi nu era decât o copilă.

David aruncă o privire la foaia de observaţie care atârna la marginea patului, apoi se întoarse spre Gary McBride, aflat în spatele lui.

— Pacienta dumitale, cred, doctor McBride?

Gary, cu faţa lui băieţească, pistruiată, şi cu părul roşu vâlvoi, îi evoca lui Rachel un Tom Sawyer crescut mare. Dar era un medic bun şi avea grijă de paciente.

Gary nici nu avu măcar nevoie să se uite la foaie:

— Doamna Ortiz. Şaisprezece ani. La prima naştere. A fost internată azi noapte la ora două, cu o dilataţie de patru centimetri. Tensiunea arterială normală. Dar avea o oarecare sângerare vaginală şi pulsul foetal rar. L-am consultat pe domnul doctor Melrose care a dispus o cezariană.

— Cum se simte pacienta în dimineaţa asta? întrebă David.

— Presiunea arterială cam scăzută. Face puţină febră, un grad sau două. S-a plâns de dureri, aşa încât i-am prescris Demerol.

Rachel îl urmări pe David dând la o parte pătura, ridicând cămaşa doamnei Ortiz şi scoţându-i cu grijă tamponul pătat, însângerat, care-i acoperea incizia. Rachel îi studie mâinile şi se simţi cuprinsă de un sentiment de veneraţie. Doamne, cât de frumoase erau! Mâini de artist, de sculptor în came vie. Palme late, pătrate, cu degete lungi, foarte delicate, care se terminau în unghii pale, ca nişte semiluni. Mâini capabile să înfăptuiască miracole. Îl urmărise în sala de operaţii, legând cele mai friabile vene fără să le spargă, îl văzuse extrăgând sânge din ţeasta unui foetus prin uterul mamei şi nimerindu-şi cu precizie drumul.

Şi ceea ce o făcuse pe ea să simtă, nu era tot un miracol?

Când îşi amintea de prima lor noapte, îşi simţea obrajii

arzând. Seducţie, în stilul Hollywood. Apartamentul lui, şampania la gheaţă, muzică învăluitoare (refrenul cântecului din filmul un bărbat şi o femeie, avea să-i rămână pe veci imprimat în minte), apoi atragerea treptată spre patul care mirosea a loţiune de bărbierit English Leather. Încercarea ei de a se excita şi, în acelaşi timp, senzaţia de răceală lăuntrică, asemenea unei mâncări servite la televizor, care la mijloc rămăsese necoaptă.

Şi apoi, în mijlocul mângâierilor, el se oprise brusc şi se proptise în coate, privind-o cu un zâmbet îngândurat.

— Nu guşti prea mult toate astea, nu-i aşa? o întrebase.

Fiind prea frapată de sinceritatea lui ca să poată minţi, îi răspunsese:

— Nu ştiu ce trebuie să fac.

În anii care trecuseră de la episodul Mason Gold, Rachel nu mai cunoscuse la pat decât trei bărbaţi. Şi fiecare dintre aceştia însemnase un eşec mai mare decât altul. Şi acum acelaşi lucru cu David. Îi venea să plângă.

Uşor, David se lăsase în jos, pe saltea, până când ajunsese cu capul între pulpele ei rigide. Şi apoi, Dumnezeule, pâlpâirea limbii lui. La început se împotrivise, prea şocată şi ruşinată pentru a putea simţi ceva. Apoi, încet, foarte încet, o ciudată senzaţie de fluturare începu să se târască pe zidurile ei de apărare, o senzaţie care-i era desigur oprită, şi totuşi atât de tulburătoare. Limba lui descoperea unghere de plăcere ascunse, de care nici nu ştiuse până atunci că există. Părea să se fi jucat cu ea ore întregi, până când coardele începură să-i vibreze, să-i cânte, în sfârşit, într-un crescendo triumfal, şi ea avu impresia că o să se dizolve în căldura ameţitoare care o învăluise. Şi apoi David se ridicase în genunchi, rânjind în timp ce pătrundea din nou în ea:

— Ei, acum e mai bine?

„Oare în noaptea aceea am rămas însărcinată?" se întrebă Rachel. Cele opt săptămâni de sarcină cam pe atunci se

plasau. Şi exista în asta şi un fel de justiţie poetică. Să rămâi însărcinată prima oară când descoperi cu adevărat sexul, era minunat.

Rachel îşi desprinse privirea de la mâinile lui David. Se temea să nu se trădeze, să nu înceapă să aibă bufeuri de căldură, ca eroina dintr-un roman de Charlotte BrontÈ. De fapt, simţea o oarecare slăbiciune. Poate pentru că nu-şi luase micul dejun. Sau poate pentru că era…

Şi deodată realitatea o izbi, nu era vorba doar de o menstruaţie întârziată sau de nişte cuvinte dactilografiate pe un petic de hârtie roz – ci de un fapt pe deplin real. „însărcinată. Sunt însărcinată!"

ÎI urmări iar pe David care palpa abdomenul dezumflat, tăiat, al pacientei. Dar îl urmărea cu un gen nou de fascinaţie, total neaşteptată, Era ca şi cum, pentru o clipă de vrajă, ieşise afară din ea însăşi. Nu mai era un medic, ci pur şi simplu o femeie care se iniţia în tainele milenare ale maternităţii.

Îi veniră lacrimile în ochi, orbind-o pentru o clipă în care se imagină dând naştere pruncului din ea. O făptură minusculă, miraculoasă, din propria ei carne, după ce văzuse minunea asta întâmplându-se atâtor alte femei. Se vedea ţinându-şi pruncul în braţe, hrănindu-l din sânii ei grei de lapte.

„Greşit, greşit!" se mustră singură. Nu avea niciun drept să-l dorească. În viaţa ei nu exista loc pentru un copil. Peste câţiva ani, poate că da. Dar deocamdată, nu.

Clipi furioasă ca să-şi alunge lacrimile, şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra pacientei, revăzând în acelaşi timp în minte diagnosticele pe care le pusese pacientelor ei.

— Ce simţi? o întrebă David pe fata care se schimonosea de durere şi îşi muşca buzele.

O ilumină cu privirea lui strălucitoare, smaraldină, şi pe dată fata se linişti, ca o şcolăriţă care fusese strigată de

profesor la tablă.

Şi asta făcea parte din magia lui David, îşi spuse Rachel, privirea asta a lui. O privire care îţi inspira încredere. Doctorul Kildare şi Ben Casey contopiţi în una şi aceeaşi persoană. Rachel era convinsă că dacă David i-ar fi cerut doamnei Ortiz să coboare din pat şi să execute cincizeci de sărituri, aceasta n-ar fi ezitat-o clipă.

— Te doare? o întrebă David apăsând ceva mai tare.

— Puţin, murmură fata.

Rachel o văzu că pălise de durere, dar nu se clintea atâta timp cât David o privea în ochi şi continua să o palpeze.

David îşi îndreptă spatele şi trase cămaşa femeii în jos, dintr-o singură mişcare. Se întoarse cu faţa spre grupul de interni, adresându-i-se lui Gary McBride

— Oarecare sensibilitate fondală. Ţine-o sub supraveghere. S-ar putea să fie de natură septică. Şi vreau un examen cardiologie şi încă azi după-amiază o nouă analiză a secreţiei vaginale. Privi din nou foaia de observaţie şi se încruntă. Nu văd aici numele doctorului ei curant. Cine i-a făcut anamneza?

— Eu… eu, bâlbâi Gary. E pacienta doctorului Gabriel, dar nu l-am putut găsi…

— Nu-mi pasă nici dacă-i pe lună, îi tăie David vorba. Vreau ca pe foaie să figureze numele doctorului curant, împreună cu toate celelalte date, chiar dacă dumitale ţi se pare neimportant, doctore.

Accentuă cu sarcasm cuvântul „doctore”.

Rachel îl privi cu amărăciune pe Gary înroşindu-se, pistruii reliefându-i-se ca într-o caricatură, şi citi în expresia feţei lui cât îl idolatriza pe David şi cât de răvăşit era de dezaprobarea acestuia.

— Îmi pare rău, domnule doctor Sloane. E… e o lipsă de neiertat Nu o să se mai întâmple.

Rachel abia se putea ţine să nu intervină, să nu strige: „Nu,

David, nu aşa! Tu eşti mult mai înţelegător!" Ea îl cunoştea, îi cunoştea o parte pe care ceilalţi nu i-o ştiau. Şi ar fi vrut să-i facă pe toţi să ştie cum era David în realitate.

Şi atunci, deodată, ca şi cum îi citise gândurile, David zâmbi – surâsul lui strălucitor ca soarele care iese de după nori, şi Rachel se relaxă. David îl bătu pe Gary pe umăr:

— Sunt convins că n-o să se mai întâmple. Tot restul foii e absolut corect. Ai lucrat bine, doctore. Acum…

David se apropie de patul următor şi de pacienta următoare, lăsându-l pe Gary McBride rânjind cu gura până la urechi în urma lui, atât de fericit, încât era aproape comic.

„Da, gândi Rachel, aşa o să se poarte şi cu mine când o să-i spun. Poate că la început o să fie surprins, necăjit, poate chiar puţin iritat. Dar pe urmă o să mă strângă în braţe şi o să-mi spună cât de mult mă iubeşte şi că totul o să fie în ordine."

„Şi aşa o să şi fie", se încurajă ea. Trebuie să fie aşa.

Rachel se simţi cuprinsă de un tremur, şi îşi vârî repede mâinile în buzunar, ca nu cumva să observe cineva. Degetele ei dădură peste hârtia de la laborator. Acum nu i se mai părea atât de teribil, atât de imposibil să accepte realitatea.

„îi spun diseară", hotărî ea.

Pentru prima dată în cele douăsprezece ore de când aflase rezultatul, Rachel îşi spuse că s-ar putea ca lucrurile să iasă bine.

— Nemernicul! Aveam în faţa noastră o ocluzie intestinală şi un făt care venea repede şi el bâjbâia ca un student în primul an de medicină. Doamne, parcă îşi ieşise din minţi. Şi întreaga sală de naşteri puţea de la respiraţia lui…

Rachel îl privea pe David plimbându-se înfuriat, în sus şi în jos pe covorul de Bergama din cămăruţa ei. Îi înşira ultima poveste de groază despre doctorul Petrakis. David avea dreptate, îşi spunea ea cu indiferenţă. Cu toate că era şeful secţiei de obstetrică, omul ar fi trebuit să fie de mulţi ani dat

afară. Un alcoolic inveterat care nu era în stare să facă nici măcar munca unui infirmier.

Dar îi venea greu să fie atentă la poveste. Nu-şi putea lua gândul de la pruncul din pântecele ei. Şi de la felul în care avea să-i spună lui David. Se gândise chiar să-i scrie o scrisoare şi să i-o vâre în buzunar la plecare. „Dragă David, ţi-am găsit o nouă pacientă. E însărcinată în luna a doua şi e, posibil, o psihopată…"

Oare ar fi într-adevăr o nebunie să păstreze copilul? Cuibărită pe canapea, Rachel îşi duse mâna la abdomen. Desigur, era prea devreme ca să simtă ceva, dar ea totuşi simţea. Un fel de căldură, o strălucire lăuntrică. În felul în care o fereastră iluminată noaptea îi lasă pe trecători să înţeleagă că în casa aceea locuieşte cineva.

Dar oare David o să înţeleagă? îşi aduse aminte de cuvintele lui, îi spusese că unul din lucrurile pe care le admira la ea era duritatea, faptul că nu era o gâscă sentimentală, ca majoritatea femeilor. Dar faptul că dorea copilul nu era un sentimentalism?

„Dar nu l-am vrut. Ştie bine lucrul ăsta."

Privindu-l însă acum, cu ochii îngustaţi de furie până la două tăieturi verzi, cu faţa răvăşită de indignare, făcând moviliţe în covor cu paşii lui repeziţi, viermele îndoielii se strecură în ea.

Şi cum ar fi putut să-şi părăsească apartamentul şi să se mute la el? îi plăcea locul ăsta înghesuit, în ciuda celor cinci rânduri de scări pe care trebuia să le urce şi a camerelor cât o marcă poştală. Şi îi plăcea să-l împartă cu Kay Krempel, o infirmieră calificată pe care o cunoscuse la Bellevue şi care era mai amuzantă şi o mai bună prietenă decât oricine altcineva. Fusese ideea mamei – de fapt darul ei, pentru că insistase să plătească totul şi să supravegheze personal lucrările – să cojească pereţii crăpaţi şi coşcoviţi de zugrăveala care data din era Paleozoică, lăsând cărămida

goală, şi să ardă vopseaua de pe stinghiile de lemn, lăsându-i şi lemnăriei culoarea naturală. Pe urmă adusese plante în ghivece de ceramică mexicană, un mobilier de răchită, necostisitor, perne colorate, şi câte un ventilator în fiecare cameră. „Stil Casablanca timpuriu", glumise Rachel, încântată de toate schimbările, deşi ar fi vrut ca mama să înceteze de a mai sta atâta în casa ei.

„Eşti nebună? se flagelă singură. Bineînţeles că ai să părăseşti locul ăsta pentru David. Cine ar refuza aşa ceva? 11

— … omul ăsta-i un maniac împuţit, continua David să tune şi să fulgere. Ar trebui să fie arestat pentru grave erori profesionale. Dacă aş avea eu ceva influenţă asupra Consiliului…

Îl văzu pe David oprindu-se în faţa ferestrei fără perdea, care dădea spre Grove Street. În timpul zilei, aroma de pâine caldă din cuptoarele brutăriei italieneşti de dedesubt îţi gâdila nările; şi puteai vedea transportându-se scrinurile vechi din magazinul de antichităţi de alături sau perechi de îndrăgostiţi, mână în mână, intrând în bistroul lui Pierre.

Acum fereastra era întunecată şi Rachel nu putea desluşi decât fantoma lui David reflectată în geam. Un bărbat înalt, bine clădit, în pantaloni bleumarin îngrijit călcaţi şi un pulover albastru-deschis, cu un decolteu în formă de V la gât, şi un păr ondulat. Faptul că purta sandale fără ciorapi era singura concesie pe care o făcuse stilului modern de îmbrăcăminte. Văzându-l, s-ar fi zis că picase dintr-o pagină a revistei de modă bărbătească Gentlemanis Quarterly. Citeai aproape şi inscripţia de dedesubt: „Princeton. Promoţia ’60 – Corpul didactic universitar.” Şi totuşi, urmărindu-i contrastul cu faţa încordată, cu muşchii gâtului care-i zvâcneau în efortul lui de a-şi stăpâni mânia, Rachel avu senzaţia neliniştitoare că existau doi David care se zbăteau sub o singură piele. Se simţi brusc tulburată, ca şi cum era pe cale să descopere ceva ce ar fi fost mai bine să nu

cunoască.

Îşi desprinse privirea de la silueta lui şi se uită în jos la băuturile care lăsaseră mici cercuri ude pe măsuţa de stejar. David nu-şi atinsese băutura lui, şi acum gheaţa se topise.

Rachel îşi întinse picioarele strânse sub ea şi se ridică de pe canapea.

— Am să mai aduc nişte gheaţă, spuse cu falsă veselie. N-ai vrea să mănânci ceva?

„După ce o să se calmeze, am să-i spun", îşi făgădui ea.

— Care-i meniul? strigă David după ea, în timp ce păşea cu grijă printre albumele de discuri împrăştiate pe jos, ca nişte cărţi de joc, în faţa combinei stereo.

Rachel se opri, zâmbind, şi culese de pe jos două discuri: Perna suprarealistă şi Beverly Sills la Covent Garden. În aceste două discuri zăceau, ca într-o coajă de nucă, toate deosebirile dintre gusturile ei şi ale lui Kay.

Rachel se gândi la discuţia suprarealistă pe care o purtase cu Kay în acea dimineaţă, înainte ca amândouă să fi plecat la lucru. Ea, ghemuită pe un scaun, cu ochii roşii de plâns, şi Kay în picioare lângă chiuvetă, dând pe gât înghiţituri mari de Nes CafÇ, ca un pistolar care ar suge whisky după whisky în salonul din Dodge City Long Branch. Scundă de un metru cincizeci în saboţii ei doctor Scholl, cu pantalonii albi de infirmieră bine întinşi pe fundul durduliu, şi cu cununa ei de bucle brune.

— Nu pot să-ţi spun ce-ar trebui să faci, îi declarase Kay. Numai că, orice hotărâre ai lua, asigură-te mai întâi că e ceea ce doreşti tu şi nu ceea ce doreşte David. Îi dăruise lui Rachel un zâmbet sumbru, peste marginea ceştii de cafea. Ştii, întotdeauna am avut impresia că în străfundul fiecăreia dintre noi există un mormânt în care ne îngropăm propriile noastre dorinţe, ucise de dorinţele vreunui bărbat. Numai că se pare că nu pot sta îngropate multă vreme, nu-i aşa? De fapt, niciodată nu le uităm cu adevărat.

Rachel aşează albumele de discuri în raft, simţind că îi revenise tot tremurul. „O, Kay, ce te face să fii atât de sigură că ceea ce doresc eu nu coincide cu ceea ce doreşte el?“

îl văzu pe David venind acum încet spre ea, cu faţa destinsă şi un zâmbet pe buze. Rachel se relaxă.

Intrând în bucătăria ei de modă veche, aruncă o privire în frigider.

— Am lapte. Ouă. Unt de alune. Nişte resturi de pui rece. Cel puţin asta cred că este. Mirosi conţinutul cutiei de carton. Trebuie să mă uit pe etichetă să văd de când sunt.

David o încercui din spate cu braţele, adulmecându-i ceafa.

— Ştii ce, haide să sărim peste masă, îi propuse el. Nu mi-e cine ştie ce foame. După aceea am să fac eu o omletă.

— După ce anume? glumi ea întorcându-se cu faţa spre el.

Îşi dădu seama că inima pornise să-i bată nebuneşte. Afurisit să fie! O făcuse să-l dorească, o făcea să simtă că se umezise. O atingere, un sărut, şi era gata să juiseze. Ca un beţiv bătrân care după un singur pahar e gata pierdut.

David nu era conştient nici măcar pe jumătate de intensitatea pasiunii pe care o stârnise în ea. O ascunsese. Deliberat. Se părea că el nu era prea sigur în ceea ce priveşte viitorul lor, şi acest lucru nu o deranja. Nu era pregătită să se mărite. Să trăiască împreună, da, în caz că amândoi ar fi simţit nevoia unei convieţuiri.

„Dar asta a fost înainte, îşi spuse Rachel. Înainte de copil. Acum vei fi nevoit, David, să vorbeşti despre viitor, va trebui să facem împreună planuri…“

Se uită la el, deschise gura ca să vorbească, apoi se înfrână. O privea în felul acela care făcea să i se înmoaie genunchii, cu pleoapele lăsate somnoros, gene de aur peste eleşteele verzi ale pupilelor, şi colţurile gurii uşor ridicate, sugestiv. Nu doctorul Sloane cel eficient, distant. Ci David. Îi vedea venele gâtului îngroşându-se, şi una puternică, jugulara,

pulsând nerăbdătoare în partea dreaptă a grumazului. Îi evoca penisul lui, tare, vânos, cu vârful catifelat şi înrourat ca petala de trandafir.

„Oh, Doamne, gândi ea, aş putea juisa acum, pe loc. Numai cât mă uit la el.“

îi simţea şi dorinţa lui, aşa cum o împingea în frigiderul deschis, rafturile îngheţate presându-i spatele; mâinile lui i se urcau pe coşul pieptului, şi-i striveau sânii.

— Frumoşi! Copţi, murmură David. Poate că sunt mai flămând decât am crezut.

Rachel dori să fi fost îmbrăcată mai sexy, mai feminin, să fi purtat capotul ei de mătase străvezie în loc de cămaşa asta veche, uzată, a lui Kay.

Apoi îşi dădu seama cât era de proastă. Îmbrăcămintea era lipsită de importanţă. Peste un minut n-o să mai aibă nimic pe ea.

Se împinse în el şi închise uşa frigiderului în spatele ei. David îi şi descheia nasturii, brutal, nerăbdător, iară să-l ia în seamă pe unul care sări din cusătura şubredă şi căzu pe linoleumul roşu.

— Nu aici, spuse ea râzând nervos, cu vocea gâtuită de excitare. Kay s-ar putea să se întoarcă mai devreme. Să mergem în dormitor.

— Ţi-am spus, sunt flămând, râse el.

Iisuse! Nici nu-i păsa cine îl vede. Oare o s-o ia aici, pe jos? Gândul o alarma şi o excita în acelaşi timp. Se simţea ciudat de slabă, sânii ei – parcă erau mai grei şi mai sensibili ca de obicei – tari, zvâcnitori, cu sfârcurile rigide sub cămaşa moale. Un curent cald o străbătea din creştet până în tălpi, ca nisipul fierbinte dintr-o clepsidră, şi i se aduna între pulpe. Era ca şi cum o mână caldă, transpirată, ar fi strâns-o acolo, jos.

Oh, Doamne sfinte, masa! O conducea, acum o ridica pe masa rotundă, aspră. Îi trăgea în jos chiloţii, învălătucindu-i

pe şolduri, apoi împingându-i de-a lungul picioarelor care i se bălăbăneau peste marginea mesei. Simţi sub fese suprafaţa lemnului de brad, şi muchea ascuţită a mesei tăindu-i carnea pulpelor. El era încă îmbrăcat, doar că se descheiase la pantaloni, şi îşi coborâse puţin chiloţii peste şoldurile înguste.

Rachel închise strâns ochii, în aşteptare, gata pentru prima pistonare – o, atât de gata! apoi simţi ceva tare, osos, vârându-i-se printre pulpe, surprinzând-o puţin; nu, nu penisul lui, ci degetul. Pătrunzând şi ieşind din ea într-un ritm susţinut, egal.

Masa tare, lumina dură din tavan, apăsarea degetelor lui David îi aduseră o clipă aminte de altceva, ceva la care nu dorea să se gândească. Simţea căldura din ea începând să se răcească. Ginecologul, asta îi amintea. Era ca o vizită la ginecolog, un examen pelvic.

„Asta le face David femeilor însărcinate, la spital, le tatonează cu degetul, în timp ce ele zac pe masă, cu picioarele în suporturi.

Nu, nu, nu trebuie să gândesc în felul ăsta. Nu-i acelaşi lucru. Mintea mea îmi joacă feste. Din cauza copilului. Şi pentru că vreau ca în seara asta David să fie blând cu mine.“

Dar şi acest joc îşi avea plăcerile lui. Simţea focul din ea reaprinzându-se. Da, da, David se pricepea atât de bine să-i trezească plăcerea. Era gata să juiseze, dintr-o clipă în alta. O s-o lase?

Nu, David o întoarse pe o parte, cu faţa spre el, cu gura la nivelul penisului.

— Suge-mă! îi ceru.

Rachel şovăi o clipă, apoi îi luă penisul în gură. Întotdeauna reacţiona la fel, întâi un mic şoc, de parc-ar fi gândit că nu-i bine să facă aşa ceva, că ar fi un lucru depravat. Şi pe urmă începea să se simtă bine, aproape puternică, văzând cum penisul i se umfla şi mai tare în gura

ei şi auzindu-i gemetele de plăcere. Îşi imagina că e singura femeie din lume în stare să facă aşa ceva. Îi oferea lui David ceea ce nicio altă femeie nu i-ar fi putut oferi.

„Şi nu-i un lucru murdar, îşi spunea singură, nu atunci când iubeşti bărbatul căruia i-o faci."

Îşi mişcă limba pe crăpătura prepuţului. Acum o pistona în gură, mârâind, îi auzea ţăcănitul fermoarului care atingea marginea mesei când îşi împingea şoldurile. Îşi continua, în acelaşi timp, şi ritmul degetelor în ea, făcându-le să lunece afară şi înăuntru. Fierbinte. Se simţeau amândoi atât de înfierbântaţi de parcă erau pe jăratic.

Rachel juisă de parcă ar fi erupt în flăcări, şi în aceeaşi clipă îl simţi şi pe David ejaculând, şi simţi gustul sărat al lichidului vâscos care-i umpluse gura. Nu-i displăcea gustul, deşi auzise că unor femei le făcea greaţă. Poate că şi ei i-ar fi făcut greaţă dac-ar fi fost vorba de altcineva, dar David era singurul cu care făcuse asemenea lucru.

Acum David se îndepărtă de ea, îşi trase pantalonii şi o ajută să coboare de pe masă. Era roşu la faţă, dar în rest puteai crede că stătuseră până atunci şi jucaseră cărţi. Gin Rummy. Cât era de stăpânit! Nimic nu-l putea răscoli. De asta era un doctor atât de bun. Dar, fir-ar să fie, ar fi vrut să o strângă la piept. Avea nevoie de braţele lui în jurul ei.

Rachel îi urmări pe David ducându-se la chiuvetă şi spălându-se bine pe mâini, şi o încercă din nou senzaţia aceea oribilă că s-ar găsi în cabinetul unui medic. „Bine, domnişoară, s-ar zice că eşti însărcinată, în şase săptămâni după părerea mea, dar o să facem şi un test de urină, ca să fim siguri."

— David? îl strigă ea încetişor, peste clipocitul apei în chiuveta emailată.

Se lăsă pe un scaun, fără a se mai osteni să-şi tragă chiloţii, dându-şi doar în jos cămaşa care-i acoperea genunchii.

— David, sunt însărcinată.

El îşi întoarse capul şi se uită la ea de parcă făcuse o glumă proastă. I se ridicase un colţ al gurii, ca şi cum nu era sigur dacă trebuie să râdă sau să pufnească dispreţuitor.

— Rachel, ăsta nu-i un fleac, cu aşa ceva nu se glumeşte, îi răspunse, hotărându-se să zâmbească.

— Nu glumesc.

Cuvintele păreau să-i fi ieşit nu din gâtlej ci din golul dureros al stomacului.

Îi văzu faţa întunecându-se, devenind distantă. De ce se uita la ea în felul ăsta, de parcă ea ar fi stricat totul sau de parcă l-ar fi atacat?

— Isuse Hristoase! Rachel, eşti sigură? Se surprinse lovindu-şi fruntea cu pumnul. Fir-ar al naibii! Bineînţeles că eşti sigură, că doar eşti medic. Cum Dumnezeu ai lăsat tu să se întâmple aşa ceva?

„Tu. Nu noi. De parcă era numai vina ei."

— Cred că nu cântam la o singură mână când s-a întâmplat, i-o trânti ea.

Două scuturări puternice ale mâinilor, împroşcând stropi de apă pe jos, şi iată-l în faţa ei, aplecându-se asupră-i, bătând cu palmele în masă. Ochii verzi îi scăpărau de mânie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, nu eşti o copiliţă de şaisprezece ani, analfabetă, care a rămas cu burta la nas pentru că-i prea tâmpită ca să ştie ce-i ăla controlul" naşterilor. Mi-ai spus că foloseşti o diafragmă. Chiar adineauri… fir-ar al naibii să fie, n-am făcut înăuntru pentru că eram prea excitat ca să te aştept să-ţi introduci porcăria aia în tine.

O privea într-un fel care făcea să-i îngheţe sângele în vine. Îi simţea mânia scăpătând şi pârâind în aer ca electricitatea.

Se uita la mâinile lui. Nu-l putea privi în ochi. Degetele îi erau răşchirate pe tăblia de brad noduroasă a mesei, firicelele de păr auriu de la încheieturi străluceau încă sub perlele de apă.

Blestemeat să fie! Ticălosul!

Rachel trase adânc aer în piept, încercând să-şi domolească furia şi suferinţa.

— Am folosit diafragma. Dar după cum ştii, mijloacele astea nu sunt infailibile. Poate că am scos-o prea repede. Sau am pus-o prea târziu. Sau poate nişte omuleţi verzi din planeta Marte au perforat nişte găuri în ea, când eu nu mă uitam. Cum dracuí vrei să ştiu ce s-a întâmplat?

Ridică privirea şi-i văzu faţa, acum foarte calmă şi rece.

— Ba poate că ştii. Poate că n-a fost chiar un accident

Rachel îi simţi mai curând decât îi auzi cuvintele – ca nişte cuburi de gheaţă în stomacul ei. „Doamne, a rostit într-adevăr acele cuvinte?"

Nu. Nu putea crede. Nu putea fi adevărat. El ştia că ea n-ar fi niciodată în stare de aşa ceva. Ar fi vrut să-l lovească, să sfărâme expresia aceea de dispreţ rece.

Dar subit furia i se stinse şi se simţi pleoştită, turtită, goală.

— David, să nu ne purtăm aşa. Furia n-o să ne ajute la nimic. Nu e vina nimănui. Pur şi simplu s-a întâmplat.

David îşi îndreptă spinarea, îşi trecu degetele ambelor mâini prin părul des, nisipiu, şi exală aerul din plămâni ca şi cum s-ar fi simţit uşurat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu are rost să ne montăm. Nu s-a întâmplat nimic ireversibil.

— Ce vrei să spui?

Se uită la ea de parcă ar fi avut în faţa lui un copil, şi încă unul tâmpit.

— Un avort. Ai să faci, desigur, un chiuretaj. Aranjez eu.

Ferindu-se de el în minte, Rachel avea impresia că stă la capătul unui tunel lung, şi că-l vede pe David ca o pată neagră conturată la celălalt capăt. Se căscase între ei o prăpastie atât de vastă, încât era sigură că, aşa cum stătea în bucătărie, dacă ar întinde braţul ca să-l atingă, degetele ei n-

ar întâlni decât întuneric rece.

David, luând tăcerea ei drept acceptare, îi zâmbea acum, şi veni în spatele ei ca să-i înconjoare umerii, cu o mişcare precisă, dibace.

— Lasă, ştiu eu ce te frământă, continuă el. Te gândeşti la fetele acelea care vin la spital după ce au fost sfârtecate de cine ştie ce măcelar cu un băţ de haine. Te asigur că nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Am un prieten, un coleg de facultate. Acum are un cabinet particular. De obstetrică şi ginecologie. Şi mi-e obligat. Totul o să fie în ordine. Şi în deplină siguranţă. Uşor, ca şi cum ţi s-ar scoate o măsea.

Rachel se trase de lângă el şi întoarse capul ca să-l privească. Îi vâjâiau urechile.

Se gândea la pruncul din pântecele ei, la căldura lui, chiar încerca să-şi imagineze cum va arăta, ce o să simtă ea când o să-l strângă la sân. Ba se gândise chiar şi la căsuţa intimă în care se va muta cu David, şi la felul în care o să decoreze camera copilului.

Şi se convinsese singură că nu va trebui să renunţe la medicină. Poate doar să-şi ia un concediu de câteva luni şi după aceea, cu ajutorul lui David şi al mamei, şi al unei guvernante, ar putea să-şi reia stagiatura.

Dar acum el îi cerea să scape de copil. De copilul ei, de parc-ar fi fost o murdărie ce trebuia răzuită de pe pantof.

Rachel sări în picioare, lovind masa cu şoldul.

Auzi un zgomot de spart şi, privind în jos, printre lacrimi, văzu o ploaie de cristale albe de zahăr şi cioburile de porţelan a ceea ce fusese zaharniţa.

— Nu! strigă ea, mirată de fermitatea propriei ei voci. Nu o să fac un avort.

— Atunci ai să…

— Exact! Am să nasc copilul.

Se uită la ea cu neîncredere, apoi faţa lui frumoasă începu să se înăsprească şi ochii de smarald i se îngustară.

— Înseamnă să-ţi ruinezi cariera, îi spuse cu răceală. Pentru un boţ de celule. Câte săptămâni ai? Şase, opt? Un boţ de celule cât unghia de la degetul tău mare. Ceva ce-am studiat de atâtea ori la microscop, în anii facultăţii, la orele de embriologie. Ai uitat? Romanţarea nu schimbă faptele biologice.

— Păcătosule! Ar fi vrut să-l pălmuiască, să-i tragă un pumn în faţa aceea frumoasă. Eşti un ticălos rece şi calculat.

— Te aşteptai să mă însor cu tine, şi asta făcea parte din fanteziile tale?

— Nu, îi răspunse şi vocea i se sparse. Am crezut că o să-ţi pese.

Se uită la el – un străin înalt, rezemat de cratiţele care atârnau din cârligele de pe peretele din spatele lui. Încercă să-şi amintească de ce crezuse vreodată că-l iubeşte.

David se întoarse, arătându-şi profilul de împărat roman pe o monedă.

— Îmi pasă, răspunse accentuând fiecare cuvânt în parte. Îmi pasă că sunt doctor, îmi pasă de tine. Dar nu am de ce să mă justific pentru că nu ţi-am făcut niciodată niciun fel de promisiune, şi n-am să-ţi promit nici acum. Dacă vrei copilul ăsta, Rachel, ai să-l creşti singură.

Rachel îşi coborî privirea la zaharniţa făcută zob pe podea, întreagă cu un minut înainte, şi iremediabil sfărâmată acum.

O încerca o uşoară greaţă, o ameţea răceala lui. Gândul la ce făcuseră pe masa aceea de bucătărie în urmă cu câteva minute i se părea murdar, degradant, o glumă proastă.

Dar o glumă şi mai sinistră era faptul că, şi acum, în ciuda a tot ce-i spusese, tânjea să o strângă în braţe, să o alinte şi iar să o aline. Să-i aline durerea care o sfâşia ca un cuţit în măruntaie, aproape tăindu-i respiraţia.

— Pleacă! îi spuse. Pleacă!

— Ia ghiceşte!

Kay năvălise pe uşă, cu braţele-i rotofeie încărcate de

pungi de la Balducci, şi cu faţa-i rotundă roşie de emoţie.

— Ce să ghicesc? întrebă Rachel, ghemuită pe canapea printre ghemotace de Kleenex, simţindu-se şi mai rău decât aseară cu David. Rachel o urmări pe Kay trântind pachetele pe masa de brad din hol. Arome delicioase, de condimente şi de peşte afumat, îi asaltară nările. Numai că făceau să i se întoarcă stomacul pe dos.

„Dacă e atât de emoţionată din pricina vreunui bărbat, atunci se vede că e ceva de capul lui.“ Kay, o autentică yenta, Sherlock Holmes-ul mamelor evreice, încă nu sesizase faptul că Rachel zăcea aici, în întuneric, la ora două după-amiaza, când ar fi trebuit să se găsească la spital.

— Îmi părăsesc slujba! exclamă.

Kay îşi zvârli pachetele şi execută un dans clămpănitor în saboţii ei doctor Scholl, pe peticul de podea neacoperit. În uniforma ei albă, cu ochelarii cu rame de aur şi părul încununându-i ca un nor negru faţa rotundă, părea o nebună.

— N-o să mai am de-a face cu supradoze de Valium. Cu sâni implantaţi. Cu nasuri operate. S-a zis cu femeile cu nasul lui Barbra Streissand care cred că pot ajunge ca Grace Kelly. Kay execută un salt, ca să nu se împiedice de firul telefonului, întins pe podea. Rachel, mă crezi? Azi a venit în cabinet o femeie, o ţaţă, ţopăind într-un picior. Şi-a scrântit un deget pe scara rulantă de la Saks şi în timp ce scâncea şi se miorlăia, la cinci metri mai departe un puşti înjunghiat sângera de moarte. Nu ştiu ce m-a apucat, pur şi simplu s-a petrecut ceva în mine. I-am spus ţaţei să-şi ia degetul preţios să-l ducă la Saks să i-l schimbe sau să-i dea banii înapoi. Pe urmă am ieşit în stradă să iau o gură de aer şi am început să mă gândesc la Abbie Steiner. O ţii minte? S-a înrolat vara trecută şi a plecat la un spital de Crucea Roşie în Vietnam. Am primit o scrisoare de la ea. Mamă, ce nevoie au acolo de infirmiere, de doctori – o nevoie disperată. Şi m-am săturat să mă văicăresc numai în legătură cu războiul ăsta şi să nu

fac nimic. Aşa că am hotărât… Se opri brusc şi faţa ca o lună plină i se boţi de îngrijorare. Hei, Rachel, nu ţi-e bine? Eşti bolnavă sau ce-i cu tine? Ce cauţi acasă la ora asta? Ştiam că eşti de gardă.

— E o poveste lungă.

Rachel tresări când Kay ridică jaluzelele şi lumina dură de iamă îi împunse ochii.

— Te rog, nu le ridica de tot. Lasă-le mai jos. Mă simt bine în întuneric. Nu, nu sunt bolnavă, numai puţin însărcinată. Kay, nu vorbeşti serios despre Vietnam?

O întrebare stupidă, îşi spuse singură. Când era vorba de cauze bune, Kay era întotdeauna foarte serioasă. Rachel îşi aminti de acea grevă a infirmierelor, din vara când ea era la Bellevue. Când Rachel a încercat să-şi facă drum, străpungând pichetul de grevă, Kay, un chiştoc de fată cu părul creţ, o apucase de revere, răcnind ca un hamal din port, şi o convinsese, turuind pătimaş, că pacienţii sunt cei care suferă dacă infirmierele sunt puţine la număr şi prost plătite. Rachel fusese atât de intrigată, încât mai târziu o invitase pe Kay la o cafea. Şi de atunci rămăseseră prietene nedespărţite.

Kay se trânti pe canapea, alături de ea.

— Sunt la fel de serioasă ca Richard Nixon când încearcă să candideze din nou pentru preşedinţie.

— Dumnezeule Mare, Kay! Nu-mi vine a crede că părăseşti Lenox Hill. Aşa, nitam nisam. Şi ai de gând să pleci în Vietnam? E prea de tot

— Ştiu. Kay scoase un râs sub care se ghicea un ghimpe de îngrijorare. Nu-i locul potrivit pentru o doamnă, cum ar spune scumpa mea mamă. Dar gândeşte-te, Rachel! Mi se oferă şansa să fac şi eu ceva, nu numai să stau în fund şi să clocesc gândul cât de putred e totul.

Rachel zâmbi:

— Oricum, nu pot să mi te închipui pe tine stând în fund şi

clocind.

— Mama mea, Doamne fereşte, când o să afle o să plece glonţ la Washington ca să-i hărţuiască pe Lindon Johnson şi pe toţi membrii din Congres până o să mă oprească.

— Oh, Kay! Rachel îşi lăsă capul pe umărul ei şi dădu drumul la lacrimi. Cred că eşti nebună. Şi vitează. Şi nu ştiu cum dracul am să rezist fără tine.

Şi într-o clipă de demenţă, îşi spuse: „Aş vrea să mă fi înrolat şi eu. Să fug de toată harababura de aici."

Kay începu s-o legene în braţe, plângând şi ea.

— Vasăzică i-ai spus?

Rachel încuviinţă din cap. Noaptea trecută, înainte de întoarcerea lui Kay, căzuse într-un somn greu, un somn de epuizare, iar dimineaţa, Kay plecase înainte ca ea să fi putut să se smulgă din pat

— Vrea să fac un avort.

— Asta vrei şi tu?

— Nu. Rachel îşi îngropă faţa în mâini, copleşită de durerea zilei de ieri. Dar e atât de complicat. Fără David, cum am s-o scot la capăt? Să renunţ la toată cariera mea pentru care m-am zbătut atâta? Şi dacă nu renunţ, e drept să aduc pe lume un copil de care să nu mă pot ocupa, pe care abia dac-o să am timp să-l văd?

— Cine a spus că viaţa e dreaptă? răspunse Kay înălţând din umeri.

— Nebunia e că, deşi ştiu cât de greu mi-ar fi, totuşi doresc copilul ăsta. Din cele mai stupide motive. Nu pot suporta gândul ca cineva să-l răzuiască din mine. Şi vreau să-l văd, să văd dacă îmi seamănă. Dar lucrul cel mai important este că-l simt deja ca făcând parte din mine. Mă simt schimbată, transformată, nu voi mai putea fi niciodată ceea ce am fost. Spune-mi, Kay, sunt astea motive destul de serioase?

Kay se ridică de pe canapea, stăbătu camera şi îşi luă

pachetul de Salem care se găsea pe biblioteca de bambus. Îşi aprinse o ţigară, scoţând fumul pe nări. Apoi râse răguşit:

— Cine îţi poate răspunde la aşa ceva? Tu ţi-ai ales părinţii? Sau eu? La mama mea acasă, puteai să mănânci de pe podea, atât era de strălucitoare, în schimb detesta să gătească pentru familie. Era în stare să se plimbe cu aspiratorul până la Polul Nord şi înapoi, dar n-ar fi stat un ceas jos să joace un Gin Rummy cu mine sau cu fraţii mei. Dar în felul ei trăsnit, ştiu că ne iubea. Eu zic că orice copil trebuie să ia ce poate de la părinţii cu care s-a trezit pe cap, să ia ce poate şi cât poate şi să spună mersi. Se uită la ţigara dintre degete, surprinsă parcă să o vadă, şi faţa ei lată, generoasă, căpătă o expresie amărâtă. M-am lăsat de fumat săptămâna trecută, continuă ea. Şase zile întregi fără un fum de ţigară şi acum, poftim! Poate c-ar trebui să-mi bag şi eu un aspirator în plămâni, aspiratorul maică-mii.

Rachel se gândi în clipa aceea la Sylvie. Oare faptul că-şi dorea copilul avea vreo legătură cu mama? Cu anii aceia în care-şi văzuse mama privind cu tristeţe la leagănul gol din camera copiilor? Acum, în sfârşit, o să fie un copilaş în leagănul acela. Un copilaş pe care amândoi părinţii ei o să-l iubească.

Dar fantezia trandafirie începu să se spulbere. Încercă să-şi imagineze cum vor arăta lucrurile în realitate. Zi de zi o să se simtă sfâşiată între două direcţii total opuse. O să audă indirect, de la guvernantă, sau de la mama ei, despre primul zâmbet al copilului, despre primii lui paşi. Până la sfârşit, între ea şi copil se va crea aceeaşi distanţă ca între ea şi mama.

Oh, de ce făcea atâta tragedie? De ce nu se putea agăţa de copil cu amândouă mâinile sau dacă nu, pur şi simplu să scape de el?

„Doamne, Doamne, ce să fac?“

Privind la movila de ghemotoace de Kleenex, Rachel simţi

o subită silă de ea însăşi. În fond, nu era sfârşitul lumii. Nu era ea prima femeie care rămăsese însărcinată fără să vrea. Se ridică în picioare.

— Haide să despachetăm toate bunătăţile astea pe care le-ai adus şi să le mâncăm înainte să se răcească. Capul meu nu mai suportă alte veşti mari, şi nici analize sufleteşti.

Pe dată, Kay deschise pungile, scoţând afară caserole de plastic şi pacheţele învelite în staniol.

— Am vrut să aduc toată masa gata pregătită. Aşteaptă puţin să vezi ce-am cumpărat. Pui gătiţi franţuzeşte, cu struguri. Somon Nova Scoţia. Miezuri de anghinare muiate… Rachel? Nu ţi-e bine?

Rachel dădu buzna în sala de baie. „Oh, Doamne, iar o să vărs!“

Câteva clipe mai târziu, cu stomacul golit, cu genunchii pe dalele de piatră rece din baie, cu capul strâns ca într-un cleşte, se rezemă de scaunul closetului.

Şi alte câteva clipe mai târziu, clipe care i se părură kilometrice, auzi interfonul de la uşa din faţă, un bâzâit slab, apoi clămpănitul saboţilor lui Kay care alerga să deschidă.

— Rachel! strigă ea. A venit mama ta! Urcă scara.

„Vai, Doamne, nu acum!“ Ba da, ea îi spusese mamei, săptămâna trecută, că azi ar fi o zi potrivită să-i aducă mostrele pentru draperii.

Mama care încerca să-i decoreze apartamentul cât mai frumos. „Nu ştie că sunt acasă. I-am spus că sunt de gardă şi că poate alege draperiile împreună cu Kay.“

Rachel îşi privi capotul şifonat. Acum va trebui să născocească un motiv pentru care se afla acasă, arătând ca moartea în vacanţă.

Se repezi la chiuvetă şi îşi spălă faţa cu apă rece, tamponând-o apoi cu prosopul pentru a-şi înlătura umflăturile de sub ochi. Dar la ce bun? Mama o să-şi dea seama imediat că plânsese. „Ah, dacă aş putea să-i spun, se

gândi Rachel. Dacă aş putea să-i destăinuiesc totul şi ea să mă ajute să iau o hotărâre!“

Dar ştia bine care ar fi fost răspunsul mamei. „Lasă copilul, lasă-mi nepoţelul!” Un avort – însăşi ideea ar şoca-o. Aş că de ce s-o implice şi pe ea, s-o târască în toată povestea asta?

Când ieşi din baie, Rachel o găsi pe mama ei la fereastra din faţă, potrivind o bucată de material la pervaz.

— Rachel, ce surpriză! N-am ştiut că eşti acasă. Îţi place asta? Albastrul merge bine cu… Rachel, iubito, ce-i cu tine? Arăţi îngrozitor. Eşti bolnavă?

Rachel întinse o mână, parcă pentru a se feri de solicitudinea mamei ei. Privi îngrijorată în jur, s-o vadă pe Kay, dar aceasta se evaporase în bucătărie. Rachel auzi plescăitul apei în chiuveta emailată.

— N-am nimic, mamă… o simplă indispoziţie. O să-mi treacă.

— Desigur c-o să-ţi treacă, dar acum ar trebui să te vâri în pat. Dă-le încolo de draperii, pot să mai aştepte. Du-te direct în pat, şi eu am să-ţi fac un ceai fierbinte. Ai şi deranjare de stomac?

Rachel se uită la Sylvie, perfect pusă la punct, într-un taior bleumarin şi o bluză albă, imaculată. Dar mireasma bogată a parfumului ei, Channel 5, îi făcu din nou stomacul să se reverse, ca o găleată prea plină. Dacă nu se întindea imediat, avea să vomite iar.

Şi, nu ştiu cum, iat-o în camera ei, mama desfăcându-i aşternutul, culcând-o în pat şi apăsându-i o compresă rece pe frunte. Exact ca în copilărie. Deodată, totul i se păru prea mult. Lacrimile i se adunară în ochi şi începură să i se prelingă pe obraji.

„Ah, fir-ar să fie! Nu vreau să plâng! Nu vreau să fiu slabă! Dacă m-ar lăsa în pace… să plece acum, în clipa asta… înainte să încep să-i povestesc lucruri pe care le voi regreta mai târziu…“

— Rachel, fetiţa mea scumpă, ce s-a întâmplat? Nu poţi să-mi spui?

Ochii verzi ca pădurea ai lui Sylvie străluceau de lacrimi ca şi cum suferinţa lui Rachel ar fi fost şi a ei. Faţa ei, pielea aceea fină şi palidă ca puful de pe aripa de fluture, se lăsase în jos de îngrijorare, îşi puse pe obrazul lui Rachel o mână răcoroasă, parfumată cu Channel 5.

— Mamă, sunt însărcinată.

Cuvintele îi ţâşniră de pe buze înainte de a le fi putut opri.

Sylvie se uită fix la ea. Obrajii palizi i se colorară. Buzele i se întredeschiseră, dezvelind pieliţa umedă, roz, de dincolo de marginea portocalie a rujului de buze. Dar, slavă Domnului, nu făcu o criză de isterie.

— Şi ce ai de gând să faci?

Vocea îi suna surprinzător de fermă.

Acum era rândul lui Rachel să fie împietrită de uimire. Atitudinea asta nu-i aparţinea mamei, nu semăna deloc cu ea. Şi ce altceva şi-ar putea imagina mama decât că o să păstreze copilul şi o să-l nască? Deşi încă uluită, îşi aminti de ziua în care mama ei o uimise tot atât de tare. Atunci când Rachel venise la spitalul unde fusese internat tatăl ei, mama se arătase la fel de puternică şi de neclintită.

— Nu ştiu, murmură Rachel.

Mâna mamei se retrase de pe obrazul ei şi privirea îi lunecă în lături.

Rachel urmări direcţia spre care i se îndreptaseră ochii. Acolo, în colţ, era scrinul pe care mama îl găsise la un bazar de ţară, şi-l lustruise ca nou. Şi alături, oglinda mobilă şi balansoarul din camera ei de acasă, pe care le avea din copilărie. Mama ştiuse că vor arăta bine în camera asta, avea un ochi bun şi ştia tot ce se potriveşte. Oare se gândea la fapta urâtă pe care i-o revelase Rachel?

— El… vreau să spun tatăl… doreşte copilul?

Rachel simţi că ceva se strânge în ea.

— Nu.

— Înţeleg. Gura portocalie a lui Sylvie deveni o linie fermă. Cât de avansată eşti?

— Nu mult. Şase săptămâni. Dar, mamă, pentru mine există deja. Un copil real.

— Un copil… ochii lui Sylvie căpătară o expresie întristată, dar apoi păru să-şi revină şi urmă: O, Rachel, aş vrea să-ţi pot spune ce să faci. Sau măcar să-ţi dau un sfat. Dar cum aş putea? Răspunsul bun pentru mine ar putea fi greşit pentru tine.

— Dar, mamă, ce ai face tu?

— În vremea mea lucrurile stăteau altfel. Oamenii erau mai puţin… înţelegători. Pentru fetele în situaţia ta nu exista alternativă, nu exista decât o singură soluţie.

— Dar dacă fac copilul toate or să se schimbe. O să-mi răstoarne viaţa pe dos.

Sylvie zâmbi vag, cu privirea aţintită pe fereastră.

— Întotdeauna un copil îţi schimbă viaţa. Apoi se întoarse spre Rachel, continuând să zâmbească, dar cu ochii plini de lacrimi. Şi tu mi-ai răsturnat viaţa pe dos, continuă ea.

— Vrei să las copilul!

Rachel, auzind tonul acuzator al propriului ei glas, se detestă. Nu avea niciun drept s-o condamne pe mama.

— Nu, se apără Sylvie scuturând din cap. N-am spus asta. Oricum, nu-i important ce vreau eu. Ţi-am spus că nu-ţi pot da niciun sfat. Dar mă doare pentru tine, scumpa mea, mă doare de parcă aş fi eu în locul tău. Eu… vocea i se sparse – mă rog, nu sunt sigură ce-aş face dacă aş avea de ales.

— Vai, mamă! Rachel se ridică apucând cearceafurile în pumn şi încleştându-le. Aş vrea să ştiu ce să fac.

— Orice ai hotărî, draga mea, eu îţi voi fi alături. Te iubesc. Nu uita niciodată lucrul ăsta.

Rachel fu copleşită de un val de gratitudine care-i puse un nod dureros în gât. Şi mai simţea ceva: un nou fel de

admiraţie pentru mama sa.

— Ai să-i spui tatei? întrebă cu teamă.

— Nu. Sylvie scutură din cap. Tata te iubeşte, dar bărbaţii văd altfel lucrurile decât noi, femeile.

— Mamă?

— Da?

— Tu m-ai dorit pe mine înainte de a mă naşte? M-ai dorit într-adevăr, mai mult decât orice altceva pe lume?

O clipă lungă, care păru să tremure în aer între ele două, Sylvie rămase tăcută. Mâinile ei răcoroase se lăsară pe pătură, lângă mâinile lui Rachel. Şi pe buze îi încolţi surâsul acela lent, trist, pe care Rachel îl văzuse de atâtea ori.

— Da, Rachel. Te-am dorit mai mult decât orice pe lume.

David se uita prin ea, parcă fără s-o vadă.

Rachel se simţea ca fiind un detaliu al peisajului antiseptic din antecamera sălii de operaţie, la fel de anonimă ca şi pereţii îmbrăcaţi în plăci de ceramică, sau chiuvetele din oţel inoxidabil. Începu să tremure, străbătută de fiori reci şi simţi iar o crispare în stomac.

„Te rog, nu te purta aşa! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă ignora!"

— Domnul doctor Petrakis mi-a cerut să asist, explică ea cu o voce leşinată, urându-l pentru că o făcea să încerce nevoia de a se justifica.

Străduindu-se să-şi stăpânească furia, apăsă cu piciorul pedala care controla robinetul, şi îşi vârî mâinile sub apa fierbinte.

Când înălţă privirea ca să întâlnească ochii lui David, îi văzu reci şi îndepărtaţi, verzi ca ceramica de pe pereţi.

— E pacienta doctorului Petrakis, îi răspunse ridicând din umeri.

„Şi eu sunt o idioată", gândi Rachel, luptându-se cu lacrimile în timp ce se freca atât de tare cu peria, încât aproape că-şi juli pielea de pe încheieturile degetelor.

Trecuse o săptămână, şapte zile îngrozitoare, şi tot se uita la el ca o lunatică, sperând, aşteptând un cuvânt, un semn, un licăr de simţire. O săptămână în care o ignorase cu totul, ba chiar mai rău. Îl surprinsese aruncându-i din când în când câte o privire plictisită, de parcă ar fi fost un fir supărător care atârna din ţesătura vieţii lui.

Oare o pedepsea? Sau, într-adevăr, nu dădea pe ea nicio ceapă degerată, aşa cum se exprimase Rhett Butler? Oricum, nu avea să se târască în genunchi în faţa lui. Ducă-se învârtindu-se, dacă nu-şi dădea seama ce pierde.

Rachel îşi scutură mâinile ude în aer, lăsând şuviţele de apă să i se scurgă spre coate. David tocmai terminase să-şi frece mânile la chiuveta de alături şi Rachel îşi întoarse capul ca să nu-i observe lacrimile.

Intră înaintea lui pe uşa batantă a sălii de operaţie. Alte plăci de ceramică verde, alte oţeluri inoxidabile, scânteind în lumina rece, albă, care se revărsa din tavan. Prosoape, măşti, apoi infirmiera care-i legă un şorţ. Rachel o salută din cap pe sora asistentă, o fată cu pielea arămie care se numea Vicki Sanchez şi care aranja acum instrumentele sterilizate pe o măsuţă. Bisturie. Hemostatice. Ace de sutură.

În spatele lui Vicki, o matahală cu păr cărunt şi un halat chirurgical verde, mototolit, îi bloca parţial vederea spre masa de operaţie. Doctorul Petrakis. Stătea aplecat într-o rână. Şi când se întoarse spre ea încet, cu o prudenţă exagerată, Rachel îi văzu ochii injectaţi, ca nişte sori roşii. Un junghi de spaimă îi împunse stomacul.

„Doamne, şi-a băut minţile!"

O cezariană urgentă ce trebuia executată pe o placentă sângerândă şi iată-l pe el plutind în vânt. La facultate nu te învăţa ce trebuie să Iaci într-o asemenea situaţie.

Şi totuşi, în chip uimitor, Petrakis îşi ţinea firea. „Rezultatul unor ani îndelungaţi de rutină", îşi spuse Rachel. Cu toate acestea, se pomeni murmurând o rugăciune în

gând.

— Unde-i Henson? bombăni Petrakis. O să stăm aici să ne uităm cum pacienta îşi pierde tot sângele în timp ce aşa-zisul ăsta anestezist se joacă sus?

Din spatele lui Rachel se auzi vocea lui David, rece, stăpânită.

— Henson nu poate veni. L-am chemat pe Gilchrist care o să apară dintr-un moment în altul. Am chemat şi un pediatru. M-am gândit că e bine să fie de faţă pentru orice eventualitate. Care-i starea pacientei?

Petrakis se dădu la o parte şi Rachel o văzu, cu burta cât un munte profilându-se pe sub cearceafurile verzi şi cu pielea îngălbenită de iod. Ca un obiect dintr-un grotesc ritual păgân într-unul din romanele lui H.Rider Haggard, nu se putu împiedica Rachel să gândească.

— Dilataţia a rămas constantă la opt centimetri, răspunse Petrakis. Deocamdată, fătul n-o să iasă. Dar pacienta a pierdut foarte mult sânge. Nu vreau să mai aştept mult.

Deasupra cearceafurilor, doi ochi negri priveau dintr-o faţă albă ca varul, ca două găuri arse de o ţigară într-un şervet. Rachel simţi o împunsătură de milă pentru biata femeie. Nu i se putea face anestezie generală. Ar fi dăunat fătului. Poate o injecţie cu Demerol. O femeie complet trează, înspăimântată. Şi un idiot ca Petrakis care vorbea despre ea de parcă ar fi fost un Volkswagen într-un garaj, căruia trebuia să i se schimbe toba de eşapament.

Rachel se apropie de pacientă, încercând s-o încurajeze din priviri.

— În curând o să se sfârşească, senora, îi şopti ea. Nici n-o să vă daţi seama cât de repede o să vină copilul pe lume.

Femeia vorbi, o şoaptă sfâşâitoare şi Rachel trebui să se aplece peste ea ca s-o audă.

— Simt că vine. Trebuie să împing.

Un semnal de alarmă se declanşă în mintea lui Rachel. Nu,

nu, cu placenta alunecată peste colul uterin, ar fi fost extrem de primejdios să împingă. Ar fi putut să-şi provoace o gravă hemoragie. Care ar putea fi fatală, mamei sau fătului sau amândurora.

Dar Petrakis vorbise de o dilataţie de opt centimetri. Era nevoie de încă doi. Ceea ce, de obicei, însemna ore întregi la o primă naştere. Totuşi…

Rachel se întoarse spre Petrakis:

— Pacienta spune că simte nevoia să împingă.

Doctorul îi aruncă o privire plictisită. Un rahat pe două beţe asta era. Zece săptămâni de practică la obstetrică o învăţaseră cel puţin un lucru neîndoielnic. Când o femeie spunea că îi vine să împingă, aşa era.

— Imposibil, lătră Petrakis. Am examinat-o chiar eu acum zece minute.

Şi David părea să se îndoiască. Dar el, cel puţin, nu respinse fără apel spusele femeii.

— S-o examinăm din nou, propuse.

Şi atunci Rachel văzu ceva care făcu să i se sucească inima în ea. Pacienta, cu genunchii ridicaţi, împingea din toate puterile, faţa fiindu-i încleştată de durere. Între picioarele ei se zărea creştetul fătului. Un cerc negru, lucios, de mărimea unei monezi.

— Mama mă-sii! exclamă Petrakis.

O fărâmă de secundă totul păru să fi încremenit, ca o balanţă în perfect echilibru, aşteptând o greutate pe talger. Pe urmă Rachel avu un şoc. Nimeni nu se mişca. Sfinte Dumnezeule! Petrakis stătea locului, cu gura căscată, picioarele răşchirate, clătinându-se uşor, ca un beţiv care, închis într-o clinică de dezintoxicare, are impresia că vede păianjeni şi şerpi.

Şi după aceea totul păru să se întâmple simultan. Petrakis urlând la infirmiere ceva neinteligibil. David făcând un salt, preluând răspunderea, cu mâinile căuş pentru a dirija ieşirea

unui căpşor negru, boţit, şi apoi, într-o năvală de sânge şi de lichid amniotic, un trupuşor care se zvârcolea la capătul unui cordon de culoarea turcoazei. Un băiat.

Rachel alergă să ia copilul, în timp ce David tăia cordonul. Legănă în mâini ghemuleţul pătat de sânge, cu braţele ca nişte beţe de chibrit şi faţa de maimuţică. Bebeluşul începu să ţipe în timp ce-i pompa plămânii. Totul înjur părea să se fi estompat. Nu vedea decât miracolul acestei vieţi noi. Avea senzaţia că un văl cald, luminos i se lăsase peste inimă. Copilaşul era perfect. Preţios. Mai preţios decât orice altceva pe lume.

„Şi aşa va fi şi copilaşul meu. Cum aş suporta să nu-l am?“

înălţă privirea.

Se întâmpla ceva foarte grav. Sângerarea mamei. Un torent de sânge îi ţâşnea dintre picioare stropind masa, instrumentele sterilizate aşezate pe o măsuţă la îndemână, şi formând o baltă roşie pe jos.

— Soră! auzi Rachel o voce groasă strigând. Găseşte-i vena. Transfuzie. Vâră-i două unităţi de A pozitiv. Hemostatice!

Era vocea lui David. Îşi împingea pumnul între picioarele pacientei, prin toată baia de sânge. „Doamne, ce face?“

Şi brusc înţelese.

Se repezi la masă, şi apăsă cu forţă un abdomen flasc, ca o budincă de tapioca, presând din toate puterile, ajutându-l pe David să maseze uterul, să-l facă să se contracteze.

— Dă-mi nişte Ergometrină, îi strigă peste umăr lui Vicki. Şi pentru numele lui Dumnezeu, soră, vâră-i mai mult sânge, că altfel o pierd. Tensiunea a scăzut la opt. E în stare de şoc.

— Nu simt nimic, se pomeni Rachel strigând. Nu se contractează.

— Fir-ar să fie! N-am de gând s-o pierd!

Ochii verzi ai lui David fulgerară spre ea pe deasupra măştii, atât de strălucitori, încât o clipă se simţi orbită. Inima

îi sări în răspuns şi mâinile începură să apese şi mai tare.

— Contractează-te! Ce dracul, contractează-te, murmură ea.

Şi pe urmă începu să simtă, întâi nişte vălurele, o încordare, oh, Dumnezeule, da, da!

— Aşa, gâfâi ea. Eşti o fată bună. Ţine-o aşa înainte!

Îşi simţi masca udă şi îşi dădu seama că plângea.

Hemoragia slăbise. Acum se oprea. David ridică ochii şi întâlni privirea lui Rachel. Ochii lui străluceau de triumf. Pe tichia de pe cap avea o pată de sânge, ca o lună nouă. Îşi retrase pumnul şi Rachel văzu că era ud de sânge până la cot.

Îşi întinse şi ea degetele pătate de sânge şi-i smulse masca. David îi zâmbea. Rachel avu senzaţia că fusese ridicată în aer, câţiva metri de la pământ şi apoi trântită din nou jos. Camera se învârtea cu ea, şi îşi simţea stomacul acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima.

— Dă-o naibii! spuse David şi o luă în braţe.

Rachel îl urmări pe David scoţându-şi mănuşile însângerate şi aruncându-le în chiuveta din spălătorie. Cuvintele i se băteau în minte, dar niciunul dintre ele nu era destul de mare ca să poată cuprinde ceea ce simţea ea. Ar fi vrut să-i spună: „Te-am văzut acolo, am văzut cum ai luptat cu moartea. Şi am văzut cum arătai după ce ai ştiut că ai câştigat. Nimeni care poate arata astfel, n-ar fi vreodată în stare să distrugă o viaţă."

— Nu-mi venea a crede, spuse ea cu voce şovăitoare.

— Ce?

— Petrakis. Care stătea cu mâinile în sân.

Se duse în spatele lui să-l ajute să-şi dezlege şorţul, ruginiu acum din cauza petelor de sânge uscat. Nu-i putea vedea faţa, dar îi simţea încordarea umerilor.

— Omul ăsta şi-a semnat azi propria sentinţă de moarte, spuse el. Prea multă lume a văzut. Nici Donaldson nu va mai putea să ignore un asemenea fapt.

Dar Rachel nu avea chef să discute despre Petrakis sau despre Donaldson, administratorul cu cap pătrat.

— David, şopti ea cu voce moale, mi-ai lipsit.

Se întoarse brusc şi se uită la ea – se uita într-adevăr la ea, ca şi cum ar fi fost unicul lucru care exista pe lume. Şi Rachel citi ceva în licărirea ochilor lui. Uşurare.

— Nu aici, îi spuse el cu o voce groasă, luând-o de încheietura mâinii şi strângând-o cu putere. Prea multă lume în jur. Vino să-ţi ofer o cafea.

Două etaje în jos cu ascensorul şi ajunseră la bufet; o mare de chipuri, vapori de mirosuri. Ea opri două locuri la o măsuţă în timp ce David se aşeză la coadă şi se întoarse apoi cu o tavă încărcată.

— Ţi-am adus un sandviş, îi spuse. Arăţi de parcă n-ai pus nimic în gură toată săptămâna.

„De fapt, David, aşa şi e. Se cheamă greaţa de dimineaţă, dar e greaţa de dimineaţă, de după-amiază şi de seară”, îi răspunse în gând.

— Presupun că am fost prea ocupată, spuse cu glas tare, ridicând din umeri. Ştii cum vine asta.

— Cred că ştiu! Ce n-aş da pentru o masă normală şi o noapte de odihnă neîntreruptă!

— Ai făcut o treabă bună azi cu femeia aceea.

— Aş fi vrut doar ca Petrakis să fi fost destul de treaz pentru a-şi da seama, râse el cu amărăciune.

— Dă-l naibii pe Petrakis. Tu ai fost minunat şi n-ai intrat în panică. Dacă aş fi în locul femeii aceleia i-aş mulţumi lui D…

Îşi frânse vorba, simţind lacrimi fierbinţi în ochi şi roşeaţa urcându-i în obraji. „Nu, fir-ai să fii, n-ai să plângi! Nimeni nu-i obligat să se milostivească de tine.“

întinse mâna spre ceaiul pe care-l ceruse în loc de cafea – cafeaua nu era bună pentru copilaş – dar David i-o prinse şi i-o strânse între mâinile lui. Doamne Dumnezeule, cum

tânjise după asemenea gest, un lucru atât de simplu, dar, oh, atât de minunat! Atingerea lui! Acum, nu mai era chip să-şi oprească lacrimile.

— Rachel! Dumnezeule! Şi mie mi-a fost dor de tine. Nici nu-mi vine a crede că am fost atât de proşti. Să ne certăm în asemenea hal. Mă simt un nemernic.

, Atunci de ce nu mi-ai dat un telefon? îl mustră ea în gând. De ce m-ai evitat? De ce m-ai făcut să mă simt ca o lepădătură?"

Nu, nu. Voia să reteze vocea aceea furioasă din lăuntrul ei.

— Şi mie îmi pare rău, spuse ea. Nu trebuia să cad aşa, pe capul tău, pe nepregătite. Să-ţi spun că vreau să păstrez copilul înainte de a fi discutat ca lumea. Dar haide să uităm. Putem s-o luăm de la capăt? Acum? Aici?

„Spune-mi că mă iubeşti, îl imploră în sinea ei. Te rog. Spune-mi că nu vrei să renunţ la copil, până ce o să-ţi explic cum putem face ca lucrurile totuşi să meargă."

El îi strânse şi mai tare mâna, făcând-o s-o doară. Îi zâmbea, cu aceeaşi expresie de triumf pe care o avusese şi în sala de operaţie.

— Am ştiut eu că o să-ţi vină mintea la cap. Rachel, nu doresc nimic mai mult decât s-o luăm de la capăt şi o să fie la fel ca înainte. De îndată ce scăpăm de pacostea asta.

— Ce vrei să spui, David?

Se uita acum la ea de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Cum aşa, avortul!

Rachel avu senzaţia că se cufundă într-o fântână adâncă, că ape negre i se închid deasupra capului, înăbuşind-o. Ape reci. Atât de reci încât începuse să amorţească. Încercă să-şi imagineze că va trece prin calvarul acesta, prin avort. Într-un fel era uşor, avea să piardă doar o părticică minusculă din ea. Şi după aceea o să-şi spună: „Ai văzut? N-a fost mare lucru." Şi în viitor, când cineva o să mai dorească o porţiune din

sufletul ei, o să-i vină mai uşor să renunţe, pentru că nu va mai fi rămas mult din ea ca să se împotrivească. Până ce, la urmă, nu va mai rămâne nimic din ea. Nimic care să conteze.

Nu. N-o va face! Nu putea.

Rachel se ridică, smulgându-se din întunecimea care o învăluise, şi îşi împinse scaunul. Acum, în lumina nouă, se uită la David şi văzu cine era.

— Ce este? De ce te uiţi aşa la mine?

Râse nervos; un bărbat atrăgător, într-un pulover galben, cu un aligator mic cusut în dreapta, şi cu o brăţară de identitate care-i atârna la încheietura mâinii stângi. Un bărbat cu expresia acră a trădării mijindu-i pe faţa frumoasă.

— Tocmai am crezut că eşti cineva pe care mă pot bizui. Probabil că m-am înşelat, răspunse Rachel.

Se îndepărtă cu paşi grăbiţi, izbindu-se de mese şi de scaune, orbită de lacrimi, conştientă doar de un zgomot puternic în cap şi de o durere sfâşietoare în inimă.

Capitolul 5

David Sloane împinse uşa dublă de sticlă a spitalului, trăgându-şi capul îndărăt când o ploaie puternică îi plesni faţa. Îşi ridică gulerul paltonului din păr de cămilă, îşi gârbovi umerii şi porni, înjurând, spre Flatbush Avenue şi spre metrou.

Turna cu găleata, fir-ar să fie, şi nu se gândise să-şi ia cu el o umbrelă, cu atât mai puţin un impermeabil. Şi n-ar fi fost chip să găsească un taxi pe o vreme ca asta şi în partea asta din Brooklyn. O să ajungă acasă murat. David simţea o crispare în stomac. Se întreba dacă norocul care-l favorizase până atunci – bursele, notele mari, alegerea lui, în tot timpul anilor de studii la Princeton, în redacţiile jurnalelor şcolii, în consiliile de clasă, în societăţile onorifice, apoi şef de promoţie la Columbia, internatul şi acum şef de secţie – se

întreba deci dacă norocul lui nu începuse cumva să-l părăsească, aşa numai puţin, pe ici pe colo.

Nu se putea plânge că i se întâmplase ceva rău. Dar de mult nu mai încercase o asemenea lehamite de tot. Şi după toţi anii ăştia în care-şi tocise fundul studiind şi muncind, acum când era momentul să ajungă şi el cineva, nu suporta să i se aşeze niciun căcat în cale. Pentru Dumnezeu, nu acum!

Şi totul începuse săptămâna trecută, cu ea. Domnişoara de Casa Mare, Prinţesa Ovreică de Pupă-mă-n cur.

Putoarea!

Cum îl lăsase acolo la bufet, de parcă el ar fi fost vinovatul. Muiere tâmpită! Ar fi scos-o el la capăt. Numai că pe ea o apucaseră sentimentalismele. Vorbărie smintită, auzi, să lase copilul!

Crezuse că e deosebită. Dar acum îşi dădea seama că nu era cu nimic mai bună decât toate celelalte, toate surorile sau laborantele cu care se culcase. Care dintre ele se gândise vreodată la el când îşi desfăcuse picioarele? Rahat, tot ce doreau era un inel cu diamant pe inelarul mâinii stângi.

Dar pe Rachel o crezuse mai deşteaptă. O femeie cu cap, care ştia să se reguleze. Creatura aceea rară şi ispititoare – o prinţesă de gheaţă pe care o mănâncă pulpele de dorinţa de a se desface. Detectase de la început comoara asta în ea, deşi Rachel habar n-avea ce ascunde. El, David, avea o intuiţie specială în ceea ce privea femeile, ca un fel de miros, şi pe dată o adulmecase, istoria ei sexuală nu ascunsese nicio taină pentru el – pleiada de Romeo cu studii universitare care-i şoptiseră clişee de amor la ureche în timp ce bâjbâiau să-i deschidă sutienul, studenţii de la Haverford al căror întreg lexicon de experienţă sexuală încăpea într-un prezervativ, poate că vreun unchi trăsnit de pe undeva care a pipăit-o pe furiş când nu vedea nimeni. Nu era virgină, desigur, dar nici prea departe de aşa ceva – o femeie care habar n-avea cum să folosească ceea ce păstra între picioare,

pentru că nimeni nu-i arătase vreodată. O femeie atât de îngheţată, încât prima atingere dibace avea s-o lichefieze ca pe un pârâu de munte care se dezgheaţă primăvara. O femeie tocmai coaptă pentru a fi culeasă.

Şi totuşi mai era ceva în ea, ceva ce David nu putea defini. Un sâmbure tare în miezul acestei inocenţe răzgâiate, un sâmbure ca un diamant neşlefuit. Avea în ea o judecată rece care-l cântărise şi-l găsise că nu e îndeajuns de bun. Ca fetele acelea cu picioare lungi, bronzate, în şorturile de tenis, care sorbeau ceai la gheaţă, căţărate pe parapet, în toate staţiunile de vară pe unde încercase şi el să mai scoată un ban în vara aceea. Spring Lake, Sea Girt, Deal – fiice de tătici milionari, care aruncau cu dolarii pe lecţiile de tenis, mai şi regulându-se cu profesorul dacă era un bărbat drăguţ. Ochii li se aprindeau când se opreau asupra lui, în timp ce le strângea paharele goale cu urme de ruj ca nişte sărutări roz pe margine, dar după aceea nici nu-l mai vedeau, reducându-l la o siluetă infinitezimală – reflectată în oglinzile negre ale ochelarilor de soare, şi trăncăneau mai departe, ca şi cum el nici n-ar fi fost acolo – plângându-se de mâncare, de lecţiile de tenis, de lipsa de băieţi interesanţi.

David se opri în ploaie să cumpere un ziar la ghereta de dulciuri din drumul spre metrou şi se pomeni amintindu-şi de Amanda Waring. Una dintre putoriştile bronzate, cu pielea ca mierea, căţărată pe parapet la Spring Lake. După ce observase cu cât neastâmpăr îşi încrucişa şi îşi desfăcea picioarele ori de câte ori apărea un bărbat bine, şi cu câtă energie exaltată arunca mingile în plasă pe terenul de tenis, David hotărâse să-i prindă privirea şi s-o fixeze. „O lady în călduri, cu limba scoasă după un regulat zdravăn” îşi spusese el.

În vara aceea, cu un an absolvit la Princeton, David ştia câteva lucruri pe care nu le cunoscuse înainte. De pildă, cum să te îmbraci aşa încât nimeni să nu poată ghici că nu eşti

decât un pârlit de polonez din Jersey, care încearcă să-i impresioneze pe cei bogaţi. Purta nişte blugi decoloraţi Levi, care i se colau pe corp ca o a doua piele, o pereche de papuci marinăreşti jerpeliţi, o cămaşă simplă albă – din cele două care constituiau toată lenjeria lui – şi un fular elegant de caşmir la gât, pe care îl uitase vara trecută pe plajă unul dintre puştii bogătaşilor. Aşa încât când îşi dezbrăca uniforma de „picolo", putea trece drept unul dintre ei.

„Aşa trebuie să-şi fi închipuit şi Amanda, cel puţin la început", gândi David cu un gust dulce acrişor în gură, în timp ce-şi lua restul pentru ziar şi arunca o privire fugitivă la titluri. ASTRONAUŢII CARE AU PUS PICIORUL PE LUNĂ AU DEBARCAT CU BINE PE PĂMÂNT. Dar nu se simţi tentat să citească în continuare. Îşi aducea aminte că exista un chioşc mare pe pajişte, în spatele hotelului. Puştii obişnuiau să se adune acolo seara, ca să fumeze şi să se îmbete cu jumătăţi de Jack Daniel şi Southern Comfost. David s-a dus şi el de câteva ori pe acolo şi, într-o seară, Amanda l-a invitat să se aşeze lângă ea. Când sticla ajunse la el, se prefăcu numai a bea – îşi avea el porţia din otrava asta acasă, cu tata, şi-i ajungea. Era tăcut şi se ferea să se amestece în vorbă. Mai bine să-l socotească timid, decât să se facă de râs.

La un moment dat cineva propuse jocul „Adevărul ascuns", şi iat-o pe Amanda, chicotind, beată, scoţându-şi pantalonii şi bluza şi apoi, în chiloţi şi sutien, alergând pe pajiştea perlată de rouă, în direcţia lacului. Ceilalţi erau prea beţi sau prea blazaţi ca să se ducă după ea. Numai David, speriat ca fata să nu facă vreo nesăbuinţă, să sară în lac şi să se înece, fugi după ea.

O ajunse din urmă în umbra argintată de lună a unui dud, la vreo sută de metri de lac. Cu răsuflarea tăiată şi muiată de transpiraţie, fata se prăbuşi râzând în braţele lui.

A posedat-o pe iarba umedă, constatând, fără surprindere, că era virgină. N-a fost surprins nici când ea l-a încolăcit cu

picioarele şi l-a muşcat de umăr, ţipând de plăcere.

A doua zi, s-a apropiat de ea în timp ce străbătea aleea acoperită cu prundiş care ducea la terenul de tenis, purtând racheta atârnată pe umăr. Părul blond, des, îi era strâns într-o coadă de cal, şi purta o fustiţă albă, plisată, care-i fâlfâia în spate în timp ce mergea, lăsând să se vadă semilunile gemene ale popoului alb şi dulce, acolo unde chiloţii i se strânseseră şi-i intraseră în crăpătură.

Când David îi mângâie braţul neted, bronzat, încercând s-o sărute, ea îl împinse, privindu-l cu dezgust.

— Uite ce-i, te rog să-ţi bagi bine în minte un lucru, şuieră după ce privi în jur, asigurându-se că nu-i aude nimeni. Ce s-a întâmplat aseară nu s-a întâmplat şi dacă tu ai să pretinzi că s-a întâmplat – sau dacă sufli o vorbă despre asta oricui ar fi – am să ţip pe toate drumurile că m-ai violat. Tatăl meu e un mare avocat, şi pe deasupra o lichea frecată cu toate alifiile. Poate face să fii imediat concediat, ba chiar şi arestat. Şi nu cred că-ţi trebuie asemenea belea.

Fără de slujba de vară, n-ar fi avut bani toamna pentru cursuri, haine, frizer. Ca să nu mai vorbim că şi-ar fi riscat bursa dacă ar fi stârnit cel mai mic scandal. La dracul, se ostenise s-o facă pe egalul cu toate găoazele astea milionare, numai pentru a-şi vedea planul dejucat de o căţea cu fundul fierbinte şi memorie scurtă! Nu merita ea să-şi dărâme cariera, nici pe departe!

Dar ce-l durea cumplit era faptul că ticăloasa îşi dăduse seama că nu era destul de bun pentru ea. Se folosise de el, scurt şi puţin vinovat, ca o fată care ţine cură de slăbire şi înfulecă pe furiş o ciocolată. Şi acum, pur şi simplu, zvârlea învelişul de hârtie al ciocolatei.

David îi aruncase o ultimă privire lungă, întipărindu-şi în memorie momentul acela de umilinţă, astfel încât să nu-l uite niciodată. Şi nu-l uitase. Nici acum, cu ploaia care-i biciuia obrajii, în timp ce se grăbea să prindă lumina verde

ca să traverseze. Ţinea minte locul exact de pe aleea de prundiş însorită, cu gardul viu năpădit de caprifoi, bâzâitul leneş al albinelor, zumzetul îndepărtat al unei maşini de tăiat iarba. Dar când încerca acum să reconstituie faţa fetei, tot ce putea vedea erau imaginile lui gemene, reflectate în ochelarii ei de soare, imaginile unui om mărunt, nesemnificativ.

Dar tinerelul acela era Davey Slonowiez din Jersey. Cu o lună înainte de a se întoarce la Princeton, îşi schimbase legal numele în David Sloane.

Şi cu David Sloane nu era de glumit. Dimpotrivă. El era acela care alegea femeile, şi el fixa când să le reguleze. Şi dacă era timpul ca o aventură să se încheie, el era acela care-i punea punct.

Aşadar, dracuí s-o ia pe Rachel Rosenthal. Când te gândeşti că aproape se lăsase prins de ea, că fusese cât pe-aci să se prostească. Da, îl captase, i se vârâse într-un fel sub piele. Se gândi la puicuţa neagră cu care se culcase, o infirmieră cu nişte ţâţe minunate şi cu gusturi perverse, căreia îi plăcea să *fie* regulată în fund. Dumnezeule, în timp ce o regula pe Charlene, se pomenise gândindu-se la Rachel. Şi doar nu mai regulase niciodată în fund. Nu-i de mirare că se simţea nervos.

David văzu lumina semaforului înroşindu-se – înainte de a traversa colţii? din faţa gurii de metrou. „îl bag în mă-sa!“ Traversă totuşi, neluând în scamă claxoanele maşinilor şi scrâşnetul roţilor frânate brusc pe pavajul ud. Câţiva paşi mari şi iată-l pe trotuarul de vizavi, sărind peste o băltoacă formată înjurai unei rigole astupate.

Fugea – David simţea să toată viaţa lui fugise. Întâi de la taică-su. „Sigur, când taică-tu e un beţiv, trebuie să faci pe steaua căzătoare, să dispari înainte de a te pocni pentru orice fleac, pentru c-ai uitat să-ţi legi şireturile la pantofi, sau pentru c-ai pus televizorul prea tare, sau, pur şi simplu

pentru că te-ai găsit în calea lui.“ Weekend-urile tatălui său petrecute după o săptămână grea, în spatele lămpii de sudură, constau într-o ladă de bere care se răcea în frigider, şi o altă ladă care-şi aştepta rândul în faţa dulapului din hol.

După şase sau şapte beri – David îşi amintea că învăţase să le numere în felul în care un om osândit la moarte îşi numără ultimele minute – tata trecea de la veselie şi jovialitate de beţiv la arţag şi violenţă.

„Hei, Davey, cine te-i fi crezând? Picat din cer sau aşa ceva? Tot timpul cu nasuí în cărţi? Te-i fi crezând prea bun pentru babacul tău? Ha? Ia să-ţi arăt eu un lucru sau două pe care nu le găseşti în cărţi.“

Trebuise să înveţe să fugă, în cursul superior ieşise primul la campionatul de cross. Şi aproape primul în clasă. Câştigase o bursă completă la Princeton. La colegiu, avusese el zilele lui de amărăciune, în care simţise că nu aparţine lumii de acolo, dar până la urmă găsise un grup de băieţi cu care se împrietenise şi de atunci încolo viaţa din Jersey devenise istorie antică. De parcă acum i-ar fi spus el lui taică-su: Ia să-ţi arăt eu un lucru sau două pe care nu le ştii.

„Şi curând ies eu din văgăuna asta de spital, îşi spuse David. Am să mă stabilesc în Morristown sau Montelair, sau poate în Short Hills, unde toţi sunt barosani cu buzunarele doldora şi toţi îşi doresc cel puţin doi copii şi, desigur, un obstetrician bun. Bogătaşii, care vorbesc mieros cu copiii şi le dau acadele, mamele care se sperie de câte ori au arsuri sau gaze, crezând că au intrat în chinurile facerii.”

Da, o să fie şi el în sfârşit pe picioarele lui proprii, liber. Şi să fie al naibii dac-o să lase vreo muiere, chiar una bogată, să-l lege de mâini şi de picioare. Poate că peste cinci ani sau peste zece o să fie pregătit pentru vila cu gard alb, dar deocamdată, nu.

David, coborând treptele spre măruntaiele staţiei de metrou, fu săgetat de un gând şi simţi că-l trec toate

sudorile. Dacă, până la urmă, Rachel o să lase într-adevăr copilul? Atunci înseamnă că ar fi tată, fie că o dorește sau nu. Undeva pe lume ar exista un copil cu trăsăturile lui, cu sângele lui în vene. Ar avea nevoie din partea lui de lucruri pe care nu i le-ar putea da. Și poate că într-o bună zi o să-l urască așa cum îl ura el pe bătrânul lui.

David era atât de cutremurat când ajunse la peroane, încât scăpă din mână fisa înainte de a o fi introdus în bariera rotitoare. Se temea de Rachel, așa cum se temuse pe vremuri de tatăl lui, simțea înțepături în burtă și un gust de iască în gură.

S-o ia dracu, de ce-o lăsase să-i facă una ca asta? apoi își aminti de dimineața când Rachel găsise sub patul lui o pereche de chiloți din dantelă neagră, probabil ai lui Charlene, și nu rostise un cuvânt, se mărginise să zâmbească dulce și dispăruse în bucătărie să pregătească micul dejun. Când el ieșise de sub duș, n-o mai găsise. La masă era așezat scaunul lui, având în față un bol cu suc de portocale proaspăt stoarse, și un șervet în inel. Iar pe farfuria lui, chiloții de dantelă neagră, așternuți peste un corn cald. Biletul proptit alături spunea: „Bon appetit."

Nu, cu toate că până la urmă și ea trăsese apa peste el, ca toate celelalte, era totuși un om tare și calculat, rece ca o furculiță de argint. Și dacă o să-l târască în jos, indiferent de cât s-ar împotrivi el? Așa cum făcuse taică-su. Încă de pe când avea treisprezece ani, David voise să se mute din casă, să plece, să câștige câțiva dolari ai lui, după orele de școală, spălând vase la Muldowney. Dar de fiecare dată când era pe punctul de a-și împacheta lucrurile și de a rupe cu totul, constata că nu poate. Tata deținea o armă secretă, lucru care-l înspăimânta cel mai mult pe David: ticălosul bătrân avea nevoie de el.

David simți un curent de aer fetid, și văzu apărând în tunel luminile unui vagon care se apropia. Curentul de aer fusese

ca respiraţia tatălui său pe faţa lui, când îl privea cu ochii injectaţi, luminaţi de o furie beţivă, ucigaşă.

„Te-i fi crezând mai deştept ca mine. Dar află că n-ai să scapi niciodată de mine, Davey, şi ştii de ce? Peni că-s în tine. Fac parte din tine. De câte ori o să te uiţi în oglindă, pe mine ai să mă vezi."

Apoi nu mai auzi decât uruitul vagonului şi bătăile furtunoase ale inimii lui.

David intră în metrou, şi se lăsă să cadă pe un scaun tare, de plastic. Se uită în jur şi văzu doar un beţiv, într-o canadiană jegoasă, dormind pe scaunul din faţa lui. Nu se ducea nicăieri, se ferea doar de frigul străzii, se încălzea. Dezgustător! Dar, într-un anumit fel, vagabondul ăsta îi făcea bine. Îl determina să-şi dea seama ce drum lung străbătuse el, de cât de departe venise şi cât de mult realizase. Se simţi mai puternic. Orice fel de minge o să-i arunce Rachel, el tot o s-o prindă.

— Hello, David.

Un glas de femeie, salutându-l din întunecimea camerei de zi din casa lui. Inima lui David păru să cadă într-o parte, ca o maşină care derapează pe polei. „Cine dracu'?"

— Rachel?

Dibui după comutator.

Doamne, Rachel, da, dar de nerecunoscut. Stătea liniştită şi dreaptă în fotoliul din faţa căminului, cu mâinile încrucişate în poală şi cu o înfăţişare aproape feciorelnică, asemenea unei eleve cuminţi la şcoală. Şi încă un lucru curios. Dacă stătea să se gândească, era pentru prima oară când o vedea într-o rochie. Ba încă într-una drăguţă. Un coton moale, poate batist, imprimat cu nişte arabescuri în culori pastelate. Părul, care de obicei îi cădea pe umeri, ca un nor moale, auriu-castaniu, de culoarea caramelelor – era acum strâns la spate cu o baretă, lăsându-i gâtul gol, alb şi mlădios. David se simţi din nou invadat de teama care-l

cuprinsese în metrou, de parcă urma să se întâmple ceva rău, dar în acelaşi timp, era curios de aţâţat.

Îndeosebi ochii ei îl ameţeau. Uriaşi şi întunecaţi, totuşi ciudat de goi, ca nişte ferestre cu transparentele trase. Orice simţea ea se găsea acolo, îndărăt, lăsându-l pe el afară, în frig.

Pe măsuţa din faţa ei se afla o sticlă de Cuervo Gold, pe jumătate goală. Nici pahar, nici gheaţă. Dumnezeule Atotputernic, Rachel nu obişnuia să bea. Dacă lua un pahar de vin, o culegea de sub masă. Aşadar, acum ar fi trebuit să fie criţă, însă arăta trează ca un popă.

„Atenţie, băiete, îşi spuse el. Patinăm pe gheaţă foarte subţire. Păzeşte-ţi fundul."

— Te superi dacă beau şi eu? o întrebă în timp ce-şi scotea paltonul muiat şi îl arunca pe un scaun. Apoi se aşeză pe canapea în faţa ei, încordat până la ultima fibră, atent. Luă sticla şi îi examină eticheta.

— Mă crezi că sticla asta zace în bufet, neatinsă, încă de la Crăciunul trecut? Un cadou de la taică-meu. În fiecare an îmi trimite câte una. Eu de obicei nu beau, dar azi e o seară friguroasă. O înghiţitură s-ar putea să scoată frigul din mine.

Dumnezeule Mare, de ce nu rostea nicio vorbă, parcă nici nu clipea. Ce dracu' se întâmpla aici?

În cele din urmă, Rachel se clinti. David o văzu scuturată de un frison, apoi îi simţi privirea aţintită asupra lui. Rece. Sub afurisitul de zero grade. Îşi simţi testiculele zbârcindu-se în furca picioarelor. Ducându-şi sticla la gură, observă că mâinile îi tremurau. Şi transpiraţia îi ţâşnea la subţiori.

— Nu bea, spuse ea. Liniştit. Ferm.

Dar privirea pe care i-o aruncă îl făcu să lase sticla din mână. Doamne, ce ochi! Vidul din ochi i se mărise, lăsându-l să întrezărească ceva cumplit care se petrecea în ea, ceva teribil; o flacără albă îi ardea sub pleoape, albăstrindu-se la mijloc.

— Nu vreau să fii beat când ai s-o faci.

Vorbise din nou, cu aceeaşi înnebunitoare lipsă de tonalitate în voce, ca scâncetul răsuflat al unui monitor cardiac după ce inima pacientului a încetat să mai bată.

Trânti sticla pe măsuţa de lemn gălbui, şi câteva picături din lichidul chihlimbariu îi stropiră mâna. Îşi duse degetele la buze şi le linse, păstrând în gură gustul pătrunzător de tequila.

— Să fac, ce? Doamno, Rachel, mă sperii, ştii. Te-am găsit aici, în întuneric, ca un blestemat de păianjen. Ai fi putut să-mi dai un telefon, să mă anunţi că vii. Credeai că o să refuz să te mai văd?

Trebui să-şi ferească privirea când rosti aceste cuvinte. Adevărul era că ar fi vrut s-o ştie pe altă planetă. Ar fi vrut să n-o fi cunoscut niciodată.

— Nu-mi pasă dacă voiai sau nu să mă mai vezi. După seara de azi, nu mai are importanţă.

— N-ai vrea să mă faci şi pe mine să înţeleg? Ce aia a mă-sii tot îndrugi acolo?

Nu mai era speriat. Acum creştea în el enervarea.

— Vreau să spun că nu mai îmi pasă de noi doi. Ăsta e un capitol încheiat. Am venit aici pentru el, pentru copil.

„Of, Doamne! Of, Isuse Hristoase! Iar începea! O să-mi ceară să ne căsătorim, doar de formă, sau o parascovenie de felul ăsta, aşa încât copilul să na fie un bastard."

Avea nevoie de o băutură mai mult ca oricând. Dracuí s-o ia! Duse sticla la gură şi lăsă lichidul să-i curgă pe gâtlej, răspândindu-şi căldura în tot corpul.

Ferindu-şi privirea de ochii ei, se uită prin cameră, observând parcă pentru prima oară cât era de golaşă, într-adevăr pustie. Se mutase aici – cât să fie de atunci? — şase, şapte luni. Mutarea îi apăruse ca pasul următor pe care-l avea de făcut. Un apartament mic, în partea întunecoasă a clădirii, dar cu o poziţie fantastică – asta le impresiona

întotdeauna pe femei. Pe strada Şaptesprezece, lângă Central Park. Ferestrele nu dădeau tocmai în parc, dar destul de aproape ca să poată urmări cârdurile de fete drăguţe, în şorturi, cu buricul gol, care se plimbau seara pe acolo.

Cum îl numise căcăciosul ăla de agent imobiliar? Un cuib de dragoste. Greţos. Dar de când se mutase se gândise adeseori la asta şi, într-un fel, era adevărat. Holul clădirii fusese de curând modernizat, dar apartamentele conţineau încă nişte elemente de Art Nouveau. Ca, de pildă, lămpile din tavan, cu braţe de bronz graţios curbate şi cu abajururi din sticlă mată, lăptoasă. Şi panourile din aramă ciocănită, cu câte un profil de femeie, de o parte şi de alta a căminului. Atârnase o gravura Mucha deasupra, aşa ca oamenii să ştie că el cunoştea perioada, şi să nu-l creadă un analfabet din punct de vedere cultural.

Dar asta era totul. Cărţile lui şi alte obiecte zăceau încă în cutii de carton, aliniate pe lângă pereţi. Cu excepţia, desigur, a pick up-ului. Cum putea exişti seducţie Iară muzică? Fotoliul stil în care stătea Rachel fusese lăsat de chiriaşul dinaintea lui, alt căcăcios, care-i vânduse şi scoarţa Navaho din centrul podelei de parchet.

Şi acum se lămuri singur de ce nu-şi despachetase lucrurile. Bătuse pasul pe loc, asta făcuse. În aşteptarea unei mişcări adevărate.

Dar uite că, scârba asta de muiere încerca să pună gheara pe el.

— Ce vrei? o întrebă morocănos.

— Vreau un avort. Glasul rece, mort. Şi vreau să mi-l faci tu.

David îngheţă. Ce? Ce spusese? Simţi că-i lunecă sticla din mână.

Îi lunecau parcă şi minţile. Ca atunci când căzuse în întuneric, şi se rostogolise izbindu-se de un zid. O lumină sângerie îndărătul pleoapelor. Şi pe urmă durerea,

furnicându-l în ceafa, apoi tălăzuind puternic în ţeastă.

Grozăvia cuvintelor ei îi reveni în minte, explodându-i în cap.

Isuse, nu se putea să vorbească serios. „Stăpâneşte-te!“ se îndemnă singur. Trebuia să rămână calm, să domine situaţia. Dar, Doamne, ce-l mai durea capul! Cum dracuí s-o scoată la capăt?

— O.K., spuse.

Se vedea în minte îmbrăcat în halatul alb, cu pătratul de plastic albastru pe care scria David Sloane, doctor. Da, cu imaginea asta în ochi parcă-i venea mai uşor. Reîncepu să respire.

— Ai luat hotărârea cea mai dreaptă, urmă el. Ai să vezi că-i lucrul cel mai bun. Şi aşa cum ţi-am spus, am intenţia să aranjez eu totul. Steve Kellcher e cel mai priceput obstetrician pe care-l cunosc. De ce să nu-i dau chiar acum un telefon, să văd dacă e…

Se şi ridicase în picioare şi se îndrepta spre telefon.

— Nu, David!

— Ascultă-mă, ştiu că nu vrei să se afle de toată treaba asta. Dar te asigur că Steve e un om foarte discret.

— Nu-i vorba de asta. Nu-mi pasă cât e de priceput sau de discret. Pe tine te vreau.

Din nou tonul acela liniştit, ferm.

Doamne ce mai asuda, ca atunci când îl vedea pe taică-su alunecând în mocirla din şanţ, aşteptând să-i cadă din picior şi al doilea pantof. Sau când îi spunea: „N-ai decât să te ascunzi sub pat cât îi avea chef, Davey. Şi toată noaptea dacă ai poftă. Dai pân la urmă tot ai să ieşi, şi io o să te-aştept. Ş-atunci am să-ţi arăt de ce m-a blagoslovit Dumnezeu cu mâna asta dreaptă!"

„Desigur, pe mine mă vrei, gândi David. Aşa cum m-ar vrea şi Unchiul Sam dacă eu nu m-aş afla întotdeauna cu un cap mai sus şi cu un pas înaintea lui. Aşa cum m-ar fi vrut şi Jack

Spintecătorul. Aşa cum mă voia taică-meu!“

— Eşti beată, îi spuse cu voce tare.

Rachel râse pentru prima dată, un râs găunos, un zgomot ca de burlan gol.

— Aş fi vrut să fiu beată. Îţi spun sincer că aş fi vrut.

— Rachel, ascultă…

— Nu, tu să asculţi. Se ridică în picioare cu ochii atât de scăpărători de durere, încât David trebui să-şi întoarcă privirea. Ai spus că va fi uşor ca la dentist, când îţi scoate o măsea, continuă ea. De aceea vreau ca tu… vocea i se sparse, apoi îşi reveni la fermitatea de înainte. Vreau ca tu să ştii. Să ştii cum e în realitate. Vreau să ştii ce facem.

David îşi aminti subit de tatăl lui snopind-o în bătăi pe mama lui. „Nu atinge copilul, Hal! ţipa ea. Te rog, nu atinge copilul!” Pe atunci nu înţelesese, dar mai târziu a înţeles. Mama lui era pe vremea aceea însărcinată în trei luni. Şi până la urmă a pierdut sarcina.

Fir-ar să fie, de ce-l făcea oare să-şi aducă aminte de toate astea? Ah, şi durerea îngrozitoare de cap! Ar trebui să ia nişte Tylenol, sau poate ceva mai tare.

Şi atunci se ridică în el un val de mânie, care-l făcu să se clatine uşor.

— Ţi-ai ieşit din minţi, fetiţo. De unde ştiu eu măcar că-i copilul meu? De unde să ştiu eu cu câţi golani te-ai culcat?

Îşi auzi ticăloşia din glas şi o parte din el, o parte care era detaşată de tot ce se întâmpla, îşi dădu seama, cu un şoc, că semăna exact cu tatăl lui.

O văzu pălind, devenind albă ca o lumânare de ceară, şi o clipă crezu că o să leşine. Dar rămase nemişcată, doar încleştându-se de fotoliu. Isuse, trebuia să recunoască. Era tare.

Văzându-i suferinţa aşternută pe faţă, David se ruşină o clipă. Îşi dădu seama că ea nu urmărea să pună mâna pe el. O frântură de secundă încercă dorinţa nebunească de a o lua în

braţe, de a-i spune tot ce voia ea să audă.

— E al tău, rosti Rachel. Al nostru. Copilul ăsta – sau cum vrei să-l numeşti – l-am făcut împreună. Nici eu nu l-am dorit mai mult decât îl doreşti tu, dar acum e un fapt împlinit. Aşa încât dacă m-aş duce de una singură să-mi fac chiuretajul, ca şi cum ar fi o procedură minoră, mă rog… s-ar bagateliza totul. Ce simt eu despre mine însămi, chiar despre faptul că sunt medic. Dacă mugurul ăsta de viaţă nu contează, atunci ce mai contează? Aşa încât, David, va trebui să fie cum vreau eu. M-am gândit bine. E singura cale. Pentru mine. Dacă e să pot trăi mai departe.

Rachel se lăsă pe spetează, cu mâinile încrucişate în poală, gândindu-se cât de mult o ura, probabil, David, socotind că pune la cale o răzbunare.

Dar până la urmă nu avea nicio importanţă ce gândea el. Orice o fi fost între ei doi (şi acum ştia că fusese mult mai puţin decât îşi imaginase ea), acum se terminase. Între ei nu va mai putea exista nimic.

Dar mai întâi, trebuiau să treacă împreună prin asta, ea şi David. Măcar atâta merita copilul lor. O înmormântare decentă, şi nu o groapă anonimă, fără ca nimeni să-i plângă scurta viaţă şi nimeni să nu-i observe trecerea.

Nu, nu se va anestezia singură, pretinzând că de fapt e un nimic.

Să zacă pe o masă în timp ce un străin, fredonând după aparatul de radio din cabinet, i-ar scoate copilul aşa cum scoţi icrele dintr-un peşte despicat. Îi! era ruşine, şi aşa ar fi trebuit să-i fie şi lui David, şi, mai târziu, cum ar fi putut să-şi ierte vreodată?!

Dar acum vedea cât de mult îl subestimase pe David. Avea în el ceva de animal sălbatic care-şi vede piciorul prins într-o capcană – o creatură care ştie că unicul mijloc de a se elibera ar fi să-şi reteze: cu colţii propriul picior. Stătea acolo, în celălalt capăt al încăperii, cu I o expresie răvăşită pe faţa

frumoasă, cu părul blond, de obicei perfect uscat cu foenul, căzându-i acum în şuviţe ude, care lăsaseră pete de umezeală pe gulerul şi umerii cămăşii Lacoste.

Expresia feţei lui – nu i-o mai văzuse niciodată până azi. Şi atunci îi încolţi gândul: „E speriat până în fundul rărunchilor."

— Nu! Gura lui formă cuvântul înainte ca glasul răguşit să-l articuleze. E… obscen. Trebuie să fii nebună să gândeşti că am să fac: aşa ceva propriului meu… Se opri, înghiţindu-şi vorba.

— Propriului tău, ce, David? „Spune-o, dracului, cel puţin spune-o!"

— Nimic.

Scoase batista din buzunar şi îşi tamponă fruntea. Niciodată nu se simţise atât de panicat, nici măcar la cea mai grea dintre operaţii.

— Uite ce-i, urmă el, scoate-ţi din cap gândul ăsta macabru. Eu sunt doctor în medicină, nu un şarlatan de psihiatru. De un psihiatru ai tu nevoie, fetiţo. Da. De astă dată ai sărit peste cal.

— Poate că da, răspunse Rachel. Dar asta nu schimbă nimic. Într-un fel sau altul, tot împreună suntem în treaba asta.,

— Ce vrei să spui? îşi mijise ochii, bănuitor.

— Vreau să spun că, dacă nu-mi faci tu chiuretajul, atunci nu-l mai fac deloc. Las copilul.

— Mă ameninţi?

— Nu.

Şi era sinceră şi de astă dată. Îţi spun numai ceea ce este posibil pentru mine. Cu ce alternative simt că pot supravieţui. Un chiuretaj frumos făcut de prietenul tău Kellcher nu încape între aceste alternative.

Rachel se simţea înfrigurată şi gândea că aşa trebuie să fie când eşti mort, dacă morţii ar mai putea simţi ceva. Dar era

şi înspăimântată.

Se uită la David şi îşi spuse: „Nu eşti nici pe jumătate omul care e tatăl meu. Dacă el ar fi fost în locul tău, nu i-ar fi făcut aşa ceva mamei mele. Nu ar fi putut s-o facă să sufere în halul ăsta."

Acum David se trăgea înapoi, orbeşte, nebuneşte. Piciorul i se împiedică de un taburet care se răsturnă cu zgomot. Se aplecă să-l ridice şi trupul lung i se mişcă sacadat, ca o macara legată.

Pe urmă îşi îndreptă spinarea şi o privi cu ochi sălbatici – în jurul inşilor i se formaseră două cercuri albe. Arăta de parcă şi-ar fi dat seama că, chiar dacă şi-ar reteza singur piciorul, tot ar rămâne captiv.

Se lovi din nou de cutiile de carton de lângă perete, închise ochii şi, cu faţa golită de orice culoare, spuse:

— Bine. Ai câştigat, blestemată să fii! Dar tot nu înţeleg cu ce crezi că ai să te alegi din oroarea asta obscenă a ta. Sper că tu ştii ce faci. Sper că ştii.

Rachel simţea o greutate de tone în ea şi capul i se învârtea. Era beată. Nu realizase până atunci.

Câştigase. Ar fi trebuit să se simtă bucuroasă. Dar nu reuşea să simtă altceva decât o răceală de moarte, o amorţeală totală. Singurul lucru important acum era să se cramponeze de idee, să termine într-un fel sau altul.

Ora următoare a trăit-o ca prin pâclă.

David vorbind la telefon cu Kellcher, explicându-i totul cu voce scăzută, încordată, cerându-i cheia de la cabinet. Apoi plecarea împreună din apartamentul lui David, coborârea cu ascensorul în deplină tăcere. Afară, ploaia care-i pălmuia faţa şi-i înţepa pielea capului. Frig. Continuă să tremure, chiar şi în taxiul supraîncălzit

Numai când ajunseră la cabinetul lui Kellcher, ascuns într-o clădire cafenie acoperită cu iederă de pe Fifth Avenue, gândul la ceea ce urma să facă o străpunse ca un vârf de

cuţit. Când David descuie uşa şi aprinse luminile, văzu sala de aşteptare primitoare, cu mobila comodă, litografiile după Currier şi Ives, şi pomul de Crăciun aşezat pe o măsuţă din colţ, împodobit cu îngeri de lemn şi panglici colorate.

„N-am să-mi văd niciodată copilaşul! N-am să-l ţin niciodată în braţe!" gândi Rachel.

Apoi sala de consultaţii, cu perdele frumoase, în culori pastel, iar pe marginile tavanului, o friză de berze trase la şablon. Şi fotografii. Sute de fotografii. Instantanee. Prinse cu pioneze colorate pe un panou uriaş. Fotografiile tuturor bebeluşilor născuţi cu ajutorul lui Kellcher.

Un ţipăt se ridică în ea, blocându-i beregata, astfel încât o clipă nu mai putu respira.

„Acum n-am voie să mă prăbuşesc, îşi spuse. Dar, Doamne, ştiu că toată viaţa mea o să văd fotografiile astea. Toţi bebeluşii ăştia. Toţi copilaşii ăştia atât de dulci."

La un capăt al cabinetului era o mică nişă acoperită de perdele şi pe un scaun alb, de răchită, un capot moale, frumos împăturit. Rachel se schimbă cât de repede putu, dar mâinile îi tremurau; degetele ei, când încercară să descheie nasturii rochiei, păreau de lemn.

O oglindă lungă era prinsă în peretele din faţa scaunului alb. Îmbrăcată acum în capotul vaporos care se lega la spate, Rachel îşi contemplă o clipă imaginea reflectată în oglindă. Văzu o faţă care nu era a ei, trasă, de o paloare cadaverică, cu ochii înfundaţi, ca amprentele degetelor mari ale sculptorului într-un mulaj de lut. Până şi trupul părea al unei străine, cu sânii grei, umflaţi şi sfârcurile vizibile prin materialul subţire. Stomacul îi era vag rotunjit şi neted. Îşi duse mâinile la pântece şi îl mângâie cu tandreţe, în timp ce ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare atât de rău.

Răceala, amorţeala de moarte se spulberaseră, dar pieptul îi era sfârtecat de durere. „N-am să te uit, bebeluşule!"

Când ieşi de după perdea, Rachel văzu că David era gata. Mâinile frecate, mănuşi, instrumentele etalate pe o tăviţă de metal.

Rachel se căţără pe masa de consultaţie, simţind cearceaful de hârtie, rece şi ţeapăn sub şezutul ei gol. În mod bizar, îşi aminti de un sfat al mamei ei: „întotdeauna, absolut întotdeauna să acoperi cu hârtie colacul unui closet public. Nu poţi şti niciodată ce boli şi ce microbi poţi lua în băile publice."

Rachel se simţea acum împărţită între nevoia de a sughiţa de plâns şi de a chicoti de râs. Deliberat, nu se uita la David. Dacă s-ar fi uitat la el, dacă s-ar fi uitat la ce ţinea el acum în mâna dreaptă, ar fi putut să izbucnească în ţipete sau să înnebunească.

— Încă nu-i prea târziu. Vocea lui David pluti pe lângă urechile ei. Nu-i nevoie să trecem prin asta. Pot să-l chem pe Steve înapoi, să-i cer să preia el totul.

Cuvintele lui o readuseră la realitate, de parcă cineva ar fi turnat peste ea o găleată cu apă rece.

— Nu, strigă ea. Fă-o!

Cu spinarea ţeapănă ca un par, se lăsă pe spate şi îşi desfăcu picioarele care-i tremurau. Acum, şocul rece al bridelor în care-şi vârî picioarele goale. Carnea i se încrâncenă în aşteptarea atingerii lui David.

Dar când Rachel privi prin tunelul picioarelor ei agăţate şi văzu ce urma să vină, aproape că se răzgândi.

David. Faţa lui nălucindu-se între piscurile genunchilor ei ca o lună fantomatică pe un cer rece; fulgerările de lumină ale instrumentului de oţel din mâna lui. O premoniţie îngheţată îi străbătu sufletul. „E ca un fel de căsătorie, nu-i aşa? îşi spuse ea. Lucrul ăsta ne va lega pe tot restul vieţii."

Dar în clipa aceea ştiu că era prea târziu.

Depăşiseră punctul din care s-ar mai fi putut da înapoi.

La prima muşcătură a chiuretei, Rachel îşi îndesă pumnul

în gură, ca să nu ţipe.

Capitolul 6

Pe scenă, Manon Lescaut nu se mai îndura să moară.

Sylvie se foia în scaun, vag plictisită de duetul de lamentări, privind la dirijorul care-şi agita bagheta ca un zănatic. Ar fi vrut să vadă cortina căzând în sfârşit. Ciudat. De obicei îi plăcea să se afle aici, la Metropolitan. Aşezată alături de Gerald, în loja lor parter, centrală, la o aruncătură de băţ de publicul elegant din fotoliile de orchestră, şi cu faţa direct la scenă – cea mai bună privelişte din sală. Asemenea unui rege şi a unei regine care şi-ar prezida curtea, ceea ce, într-un fel, şi erau. Dumnezeule, la câte întruniri oficiale nu luaseră ei parte, la dineuri de gală, la sindrofii date de ea, încă de pe când locuiau în Broadway colţ cu strada Treizeci şi opt.

Dar în seara asta era frământată de un neastâmpăr. Des Grieux, interpretat de un tenor italian de care nu auzise niciodată, arăta, în costumaţia lui din secolul al nouăsprezecelea, ca un curcan îndopat şi, mai rău, cânta de parcă ar fi avut guturai. Şi diva, care se presupunea a fi o frumuseţe răpitoare în vârstă de cincisprezece ani, avea cel puţin cincizeci şi era mare cât un cal. Într-adevăr, pentru Des Grieux era o ispravă de eroism să o ţină în braţe în timp ce murea.

Sylvie îşi lăsă mâna pe braţul lui Gerald. În afară de ei doi, în seara asta nu se mai găsea nimeni în loja cufundată în penumbră. Dar probabil că Gerald nici nu observase. Ar fi trebuit să fie şi el plictisit în gulerul lui apretat şi în smokingul care-i devenise prea strâmt, deşi el insista că îi vine perfect. Dar în reflexul chihlimbariu al lumânărilor de pe scenă, Sylvie văzu că avea o expresie extatică. Cu capul lăsat pe spate, ochii pe jumătate închişi, buzele murmurând

încet cuvintele libretului. Nu vedea că lui Manon îi plesneau cusăturile rochiei, nu auzea răguşeala din vocea tenorului. Pentru Gerald nu exista decât muzica tandră, îmbătătoare, a lui Puccini.

Dragul de Gerald! Nu era ăsta unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult? Talentul lui de a vedea numai partea bună din orice lucru, şi nu realitatea în sine. Felul în care vedea în ea numai frumuseţe şi loialitate. În toţi anii care se scurseseră, rămăsese la fel de orb la păcatele ei, ca şi Des Grieux faţă de Manon.

Sylvie îi căută mâna şi o simţi închizându-se peste mâna ei într-o strângere caldă şi reconfortantă. Oare arăta mai obosit ca de obicei? Se simţi uşor îngrijorată. Sau era numai o. Închipuire a ei? O durea când compara imaginea lui Gerald pe care o purta ea în minte – bancherul elegant şi energic cu care se căsătorise – cu imaginea lui de acum, omul cu păr alb, umerii aduşi, pe care-l urmărise în seara asta coborând scările încet, treaptă cu treaptă, şi sprijinindu-se cu mâna de balustradă.

„Are şaptezeci şi şase de ani, îşi spuse uşor iritată pe ea însăşi. Bineînţeles că a devenit mai încet, dar e la fel de sănătos cum a fost întotdeauna."

Totuşi, Sylvie nu-şi putea înfrâna fiorul care-i străbătea şira spinării în timp ce o privea pe Manon murind. „Fără de el, îşi spuse în sinea ei, n-aş putea supravieţui. Ocrotitorul meu, prietenul meu cel mai bun."

Nu mai era amantul ei, de ani de zile nu mai fuseseră împreună ca soţ şi soţie. De la ultima operaţie a lui Gerald, de atunci nu mai putuse să…

Dar asta nu avea nicio importanţă. Acum se simţea mai apropiată de el ca oricând. Iubită şi în deplină siguranţă. Când se plimbau împreună, braţ la braţ, în Rivderside Park, sau când stăteau ca acum, mână în mână, se simţea mai aproape de el decât oricând în anii în care făcuseră dragoste.

De când Gerald se retrăsese din funcţia de preşedinte la Mercantile, fuseseră tot timpul împreună. Lunile reci le petreceau la Palm Beach citind romane, unul lângă celălalt, jucând bridge în doi, în timp ce Callas le mângâia urechile la stereo. Şi călătoria la Veneţia din primăvara trecută – ce plină de amintiri încântătoare – locuind la Gritti în acelaşi apartament în care-şi petrecuseră luna de miere cu treizeci de ani în urmă.

Sylvie se gândi la voiajul pe care-l plănuiseră pentru luna viitoare – o croazieră în care avea să viziteze Bora Bora şi Tahiti. Se relaxă puţin. „Da, ăsta-i exact lucrul de care avea nevoie. Aerul de mare o să-i facă bine, şi apoi tot paradisul acela al lui Gauguin o să-i redea şi lui puţină culoare în obraji şi puţină strălucire ochilor."

Acum, în sfârşit cădea cortina, într-un ropot de aplauze din care se înălţau câţiva răzleţi „BRAVO, BRAVISSIMO". Câteva clipe mai târziu, interpreţii principali apărură în faţa cortinei, arătând cam deplasaţi în costumele lor, acum că erau detaşaţi de lumea scenei, iluminaţi de reflectoare pe fundalul purpuriu al cortinei, înclinându-se adânc în faţa publicului, diva cea grasă mai adânc decât toţi şi împleticindu-se puţin când dădu să se îndrepte.

Şi pe urmă luminile. Candelabrele se lăsară în jos majestuos, magic, atârnând de tulpinile de alamă fixate în cupola vastă a tavanului, împroşcând cascadele de scânteieri ale cristalelor.

Jos, lumea se ridica în picioare, continuând să aplaude. Bărbaţi în smokinguri sau jachete de catifea, femei în toalete de seară, mătăsuri şi satinuri şi brocarturi rigide, luându-şi cu gesturi indiferente blănurile somptuoase, drapate pe spetezele scaunelor. Sylvie auzi în memorie glasul mamei ei, atât de limpede de parcă ar fi stat pe scaunul de alături: „O adevărată doamnă poartă un palton de stofă de parcă ar fi un vizon, şi un mantou de vizon de parcă ar fi un palton de

stofă.” Ah, dacă mama ar putea fi aici, să vadă mantoul de zibelină siberiană al lui Sylvie care atârna în vestiarul lojii. Mama care avusese un singur palton bun din stofă neagră, căruia i-a schimbat mereu căptuşeala de-a lungul anilor.

Mamei i-ar fi plăcut şi bijuteriile, gândi Sylvie. Juvaeruri minunate care împodobeau decolteurile şi încheieturile mâinilor şi degetele şi loburile urechilor – de la Bulgari, Cartier, Van Cleef Arpels. Orbitoare.

Sylvie îşi plimbă degetele pe colierul ei. Smaralde vechi, montate în aur filigranat din secolul al optsprezecelea, după un design realizat cu patruzeci de ani în urmă de legendara Jeanne Toussaint, de la Cartier din Paris. Darul lui Gerald de anul trecut, la aniversarea zilei ei de naştere. Îi spusese că se potrivesc cu culoarea ochilor ei, fără să pomenească o clipă de averea care trebuie să fi costat. Şi cât de minunat se asortau cu rochia Schiapareui pe care o purta acum: o tunică simplă din catifea panne neagră, elegantă şi atemporală ca şi smaraldele cărora le servea de fundal.

Sylvie se ridică şi se îndreptă spre fundul lojii. Trecu un moment până să-şi dea seama că Gerald nu era lângă ea, ţinându-i, ca de obicei, uşa deschisă. Întoarse capul şi văzu că rămăsese aşezat. Dumnezeule Mare, cât de obosit arăta! Simţi că-i sare inima în gâtlej.

Dar se stăpâni pe dată. Era târziu şi fusese o seară atât de lungă, patru acte interminabile, două pauze, părea firesc să fie obosit. Cine n-a fi? Totuşi…

— Gerald, nu ţi-e bine? îl întrebă cu blândeţe.

El îşi îndreptă uşor umerii şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Oare toată seara arătase atât de palid?

— Nu-i nimic, nu te îngrijora, draga mea. Cred că-i vorba doar de o indigestie. Am mâncat mai mult ca de obicei. Se clătină. Ştii, urmă el, m-am gândit că ar fi cazul să mai dau jos un kilogram sau două. Dacă mi se mai îngroaşă mult mijlocul, n-o să mai fiu în stare să mă aşez.

Sylvie ştia că încerca s-o liniştească glumind, dar îngrijorarea ei arzătoare nu cedă. Îşi aducea aminte de cel de-al doilea atac al lui de inimă, *mult mai* serios decât primul. Gerald, în spitalul New York, cu tuburi ieşindu-i din braţe, din nări, cu un cateter la picior, şi corzi lipite pe piept. Un monitor ţiuind deasupra patului, înregistrându-i fiecare bătaie de inimă. De parcă linia aceea verde electronică, zigzagată, era unicul lucru menit să arate că trăia încă.

Şi toţi studenţii aceia, internii, laboranţii, cardiologii, bocănind într-una afară şi înăuntru, fără să-i lase un moment de linişte. Speriind-o pe ea de moarte cu mutrele lor lungi şi grave şi cu explicaţiile medicale din care nu înţelegea o iotă. Până la urmă, ea şi Gerald căzuseră de acord să i se introducă un stimulator electronic.

„Dar acum e bine. Înainte de a ne întoarce din Florida, specialistul i-a făcut toate testele. Au ieşit bine sută la sută. Probabil că eu exagerez ca de obicei."

— De ce să nu rămâi puţin aici să te odihneşti? spuse ea, lăsându-şi uşor mâna pe braţul lui, constatând, cu un şoc, cât era de fragil, umărul vătuit al hainei formând un fel de cort deasupra claviculei osoase, altă dată acoperită de came. N-are niciun rost să ne grăbim, continuă ea, până nu se scurge toată marea asta de oameni, îţi aduc ceva de băut, puţin sifon de la bar.

— Da, ar fi bine, oftă el. Ceva care să-mi facă bine la stomac, şi pe urmă o să fiu ca nou. Dacă n-ai nimic împotrivă, te rog, adu-mi. M-aş duce singur la bar, dar… vocea i se stinse.

— Sigur că n-am nimic împotrivă, răspunse ea cu o veselie forţată.

Apoi, Gerald o surprinse pe Sylvie, pornindu-se ca din senin:

— Mă gândeam tocmai la Rachel. În vara aceea când avea opt ani şi au dus-o pentru prima oară într-o tabără. Ţii

minte? Am condus-o acolo şi am văzut că toate celelalte fetiţe se agăţau de poalele părinţilor şi plângeau de parc-ar fi fost sfârşitul lumii. Şi Rachel a noastră a spus: „Copiii plâng pentru că văd că părinţii lor sunt trişti. Şi voi sunteţi trişti, dar eu n-am să plâng. Sunt prea mare ca să mă smiorcăi…”

— Da, ţin minte, răspunse Sylvie încet.

În mintea ei, o vedea pe Rachel reflectată în oglinda retrovizoare a automobilului Bentley al lui Gerald, o fetiţă într-o bluză roşie cadrilată şi pantaloni de trening albaştri, fluturându-şi solemn mâna în semn de la revedere. Sylvie încercă o strângere de inimă.

Gândul îi zbură la după-amiaza de ieri, la şocul ei când Rachel îi mărturisise că e însărcinată. Ah, cât de mult ar fi dorit să-i aline suferinţa! S-o ajute într-un fel. „Oare ar fi trebuit s-o sfătuiesc? se întrebă Sylvie. Nepoţelul meu, un copilaş după toţi anii ăştia sterili, ce minunat ar fi!“

Şi totuşi îşi ascunsese faţă de Rachel această dorinţă.

„Ce drept am eu să-i vorbesc? Dacă ar şti cu câtă disperare mă rugam eu, când eram însărcinată, să pierd sarcina. Ce groază aveam să dau naştere copilului lui Nikos! Da, îşi spuse Sylvie cu amărăciune, ştiu ce înseamnă să porţi un prunc pe care nu-l vrei. Nu i-aş putea dori aşa ceva lui Rachel, oricât de mult aş vrea bebeluşul.”

Nu, avea datoria să se gândească numai la binele lui Rachel. Se ruga ca Rachel să facă alegerea cea mai bună… pentru ea însăşi. Şi-i mulţumea lui Dumnezeu că avusese încredere în ea. Ştia că fiica ei nu era atât de apropiată de ea pe cât era de Gerald, dar acum va exista între ele această legătură. Sylvie încerca. O mică senzaţie de triumf: „Vasăzică, până la urmă are nevoie de mine.”

Mâine dimineaţă, la prima oră, o s-o sune pe Rachel să vadă ce hotărâre luase, şi să-i ofere oricâtă mângâiere ar fi avut nevoie. Dar trebuia să fie atentă să nu afle Gerald. Pentru el ar fi fost o lovitură.

Glasul lui Gerald îi întrerupse şirul gândurilor:

— I-am telefonat şi am chemat-o să vină cu noi în seara asta – ştii ce mult i-a plăcut ei întotdeauna Manon. Dar mi-a spus că trebuie să meargă la spital. Râse cu amărăciune. Am dorit atât de multe pentru Rachel, aş fi vrut să-i dau luna de pe cer, ba chiar mai mult, şi acum, când îşi procură singură luna şi e prea ocupată pentru orice altceva, tot ce-aş dori eu ar fi s-o văd mai des.

Sylvie se gândi la un alt motiv pentru care refuzase Rachel invitaţia la operă. Dar nu spuse nimic, ci doar încleştă mai puternic mânerul de la uşa lojii.

Se uită la Gerald, dărâmat în fotoliu, omul alături de care trăise şi pe care-l iubise în toţi aceşti ani. O cuprinse un val de emoţie care-i strânse gâtlejul.

— Gerald? îl privi întorcându-se încet ca să se uite la ea cu un zâmbet întrebător. Te iubesc, Gerald.

Îşi dădu seama că roşise şi se simţi prostuţă din această pricină – ea, o femeie de vârstă mijlocie, să se poarte ca o fetişcană îndrăgostită pentru prima oară! Pe de altă parte, foarte rar se întâmpla ca unul dintre ei să spună asemenea lucruri cu glas tare, şi niciodată în public.

Privirea lui Gerald se fixă asupra ei, ochii îi străluciră, umezi. Apoi râse:

— Ah, domnul Puccini ăsta! Ori de câte ori ascult Manon, mă înduioşează. Văd că şi pe tine.

Sylvie îşi simţi inima mai uşoară. Poate că ea făcuse într-adevăr alegerea cea mai dreaptă atunci, cu mulţi ani în urmă. O, da, poate că aşa era!

— Paharul tău cu sifon! îşi aminti ea. Mă întorc imediat.

Coridorul, cu pereţii îmbrăcaţi în catifea de culoarea merişorului, era ticsit de oameni care-şi croiau drum spre scară, ca un tort de nuntă, ce ducea jos, în foaier. Sylvie ştia că afară, dincolo de fântâna arteziană, se alinia un şir lung de limuzine, în timp ce în faţa uşilor de sticlă ale holului, şoferii

stăteau în poziţie de drepţi, înarmaţi cu nişte umbrele mari cât toate zilele, aşteptând să-şi apere stăpânii şi stăpânele de ploaia grea, care muiase oraşul întreaga după-amiază.

Sylvie trecu pe lângă o doamnă înaltă, cu păr negru, îmbrăcată într-o fustă mini din catifea neagră şi o bluză bătută în ţechini de aur, care discuta în franceză cu domnul care o escorta. Din toate părţile o întâmpinau discuţii vesele, râsete. Dar toată lumea părea să vorbească o limbă străină, vorbele lor alunecându-i pe lângă urechi.

Se pomeni şi ea zâmbind, salutând din cap în direcţia lui Adeline Vanderhoff, o cunoştinţă de la Clubul Harmonie. Spera că Adeline n-o să încerce să-i vorbească. Nici ea nu se simţea prea bine, era sufocată de îngrămădeala de blănuri, de miresmele amestecate ale parfumurilor scumpe.

Ieşind din culoarul lojilor parter, de unde mulţimea se răspândea spre scară, Sylvie văzu cu uşurare că barul încă nu se închisese. Şi nimeni nu stătea la coadă, toţi se grăbeau să ajungă acasă.

Acasă vor merge şi ea şi Gerald peste câteva minute, cu Emilio care-i aştepta să-i conducă. Şi o să-l culce imediat pe Gerald, o să-i dea poate şi un pahar de lapte cald. Sau poate că o să se mai uite puţin la televizor, s-ar putea să prindă încă ştirile de noapte. Gerald îi spusese că Nixon organizase pentru azi o conferinţă de presă, spera că preşedintele ăsta nou o să facă ceva important ca să mai ridice economia de la pământ. Sylvie se prefăcea că împărtăşeşte entuziasmul lui Gerald faţă de Nixon, dar în sinea ei nu avea încredere în el. Îi amintea de unul din agenţii ăia care fac reclamă la maşini la jurnalul de noapte şi care niciodată nu te privesc direct în ochi.

— Sylvie? Tu eşti?

Vocea virilă, cu un accent uşor străin, o făcu să tresară atât de puternic, încât aproape că scăpă din mână paharul cu sifon, plin ochi, pe care tocmai îl luase de la bar.

„Nu! Nu se poate…“

Apoi se întoarse şi văzu că se poate, iar inima porni să-i bată într-un ritm nebunesc. Stătea în faţa ei, cu părul acum cărunt, cu statura ceva mai solidă, dar în rest neschimbat. Ochi negri lichizi într-o faţă pictată de Van Gogh, directă şi dură; bucle negre, stropite cu argint.

Nikos.

Să fi fost cu putinţă? Cum oare?

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani. Şi niciodată nu auzise nimic despre el. Se întrebase ea ce-o fi făcând dar presupusese… ce? Că murise sau că plecase departe, în lumea largă.

Sau poate că asta sperase. Aşa încât crima ei să se îngroape odată cu el, să rămână uitată, „plecat fără adresă".

Şi acum, iată-l!

Înaintând spre ea cu paşii lui mici, robuşti, mulţimea topindu-se parcă de o parte şi de alta a lui. Vechiul lui şchiopătat abia de mai era perceptibil.

Sylvie intră în panică. „Nu pot să mă ascund sau să mă prefac că nu-l cunosc. Dumnezeule mare, ce să-i spun?“

— Sylvie! Incredibil! Eşti la fel de frumoasă! Biata Regina n-a îmbătrânit frumos, dar vocea e încă tânără. Ţi-a plăcut Manon în seara asta?

Accentul era acelaşi, dar engleza lui progresase mult, avea un ton echilibrat, autoritar. În mod clar, Nikos evoluase mult. Sylvie observă costumul superb, la două rânduri, pe care îl purta. Şi cravata, un HermÈs, cu un ac de cravată din aur şi onix, asortat cu butonii de la manşete.

Oare îşi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra ei? Se simţea slabă, de parcă toţii anii care se scurseseră nu trecuseră cu adevărat, de parcă trăia din nou clipa când îi oferise o ţigară pe terasa din faţa salonului.

— Da, mi-a plăcut foarte mult, răspunse.

De necrezut cât era de uşor să rosteşti cuvintele potrivite,

chiar dacă inima ţi se zbate ca o pasăre întemniţată în pieptul tău.

— Soţiei mele i-ar fi plăcut grozav spectacolul de astă seară…

„Asta-i! E căsătorit, probabil că are şi o jumătate de duzină de copii, poate chiar şi nepoţi. Aşadar de ce stai aici transpirând ca un puşcăriaş evadat, urmărit de dulăii poliţiei? Nu-i posibil să ştie ceva despre Rose.“

— Atunci păcat că nu a putut veni, îngăimă Sylvie.

— Da. Ochii negri i se înrourară. Barbară a murit anul trecut.

— O, îmi pare rău.

Sylvie se simţi stingherită. Grija pentru Gerald o copleşi iar. Trebuia să se scuze şi să plece. Dar nu se putea mişca.

— Şi soţul tău? întrebă Nikos. E aici?

— Da. De fapt, mă aşteaptă. Aşa încât te rog să mă scuzi…

Nikos îşi lăsă mâna pe braţul ei.

— Nu ne-am văzut de atâta vreme. Fără îndoială că mai poţi sacrifica un minut. Pentru un vechi prieten.

Sylvie se uită la el, simţindu-se parcă arsă în locul unde o atinsese mâna lui. Timp de o teribilă clipă, avu convingerea că el ştia totul despre Rose şi o tortura prefăcându-se că nu ştie.

„Zâmbeşte! Poartă-te firesc!“ îşi porunci ea.

— Da, desigur, răspunse, râzând puţin prea vesel. Ce urât din partea mea! M-am gândit tot timpul ce bine arăţi şi am uitat să te întreb ce ai mai făcut în tot timpul de când nu ne-am mai văzut.

— Am făcut foarte bine, mulţumesc. Zeiţa Fortuna a fost foarte darnică cu mine. Afacerile merg bine. Destul de bine încât să mă împiedice să stau singur şi să meditez într-o casă goală.

Îi prinse cotul în căuşul palmei şi o conduse spre perete, ca s-o ferească de fluxul mulţimii.

— O ţigară? o întrebă.

Sylvie simţi o roşeaţă caldă urcându-i pe gât, amintindu-şi din nou de noaptea fierbinte, dulce, când o sărutase prima dată. Clătină din cap şi îl urmări scoţând din buzunarul de la piept o tabacheră plată de aur şi luând din ea o ţigară.

— Şi ce fel de afaceri faci? întrebă pe un ton pe care-l voia prietenos şi politicos.

Evident, nu mai era „om bun la toate“. O amuză aprinzându-şi ţigara într-un mod cam brutal, frecând un chibrit de unghia degetului mare. Sylvie înţelese că tabachera de aur trebuie să fi fost un dar de ia răposata sa soţie.

— Am propria mea companie de construcţii. În momentul de faţă construim nişte blocuri de apartamente la Brighton Beach. Sper să fie terminate până în septembrie. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al vremii.

Sylvie rămase uluită.

— Tu eşti… tu eşti patronul întreprinderii Anteros Constructions?

Banca lui Gerald finanţase proiectul. Îşi amintea că-l auzise pe

Gerald vorbindu-i despre acest lucru, spunându-i că era o idee bună să construieşti în zona aceea, chiar pe malul oceanului, având totuşi mijloace de comunicaţie directe cu oraşul.

Nikos îi răspunse cu o ridicare din umeri şi cu un zâmbet care-i curbă buzele pline.

— Am învăţat un lucru, cu cât e mai mare compania, cu atât te stăpâneşte ea pe tine nu tu pe ea. Cred că şi soţul tău ar fi de acord cu asta, nu?

— Da, râse Sylvie. De unde ştii? E un lucru de care se plânge mereu.

— După cum ştii, l-am admirat întotdeauna. Nikos trase din ţigară, exalând fumul pe nări. Îl socotesc un om

remarcabil. Inteligent… şi elegant în chestiunile de inimă.. Se ciocăni cu degetul în partea stângă a pieptului.

Sylvie se simţi roşind iar. De ce oare făcea acest lucru? Avea toate motivele să-l urască pe Gerald. Spusele lui erau lipsite de noimă, doar dacă nu îşi bătea joc de ea.

— Da, răspunse ea puţin ţeapănă. Uite ce-i, trebuie realmente să…

Dar Nikos părea să-i ignore stinghereala.

— Ştii, urmă el, mi-a făcut un mare serviciu când m-a dat afară. Dacă nu mă forţa el, poate că, de unul singur, nu m-aş fi mişcat nici până azi. Ori el…

Îşi curmă vorba abrupt, ca şi cum fusese pe punctul de a spune ceva ce nu intenţiona. Acoperi momentul penibil cu zâmbetul lui strălucitor şi adăugă:

— Văd că sunt egoist reţinându-te atâta.

— Nu-i nimic, răspunse Sylvie, sperând că el n-o să-şi dea seama cât e de uşurată. Se uită la paharul de sifon care se încălzise în mâna ei. Mi-e teamă că va trebui să iau alt pahar de sifon. Ăsta şi-a pierdut acidul.

— Dă-mi voie mie.

Înainte de a putea protesta, el îi luă paharul din mână şi se îndreptă spre bar. Dar omul cu păr alb din spatele tejghelei scutură din cap spunând că barul s-a închis.

Sylvie privi, stânjenită, cum Nikos scoase o bancnotă din portofel şi i-o înmână barmanului. Şi după expresia plină de interes şi de solicitudine a acestuia, înţelese că fusese o sumă mare. Nikos se întoarse ţinând în mână un pahar cu sifon proaspăt şi cu gheaţă în el.

— N-ar fi trebuit să faci asta!

Ridică din nou din umeri.

— Să zicem că am o datorie faţă de soţul tău. Consideră asta ca o infimă încercare de răscumpărare.

Sylvie nu-şi putea închipui de ce i-ar purta Nikos recunoştinţă lui Gerald, dar tonul lui suna sincer. Poate că

era ceva legat de implicarea băncii în proiectul Brighton Beach.

— În cazul ăsta îţi mulţumesc, spuse ea.

Îi întinse mâna liberă, care fu pe dată adăpostită de mâna lui uriaşă, aspră.

— La revedere, mi-a făcut plăcere să te revăd.

Dădea să plece când Nikos îi atinse umărul.

— Stai. Încă ceva. Nu mi-ai vorbit nimic despre fiica ta. E bine?

O cumplită frântură de secundă, Sylvie crezu că se referă la Rose.

Copilul lui. Avea senzaţia că cineva îi trăsese un pumn în inimă, golind-o de sânge. Foarte încet, se întoarse cu faţa spre el, luptându-se să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Rachel e bine, răspunse ea.

Probabil că Gerald îi pomenise lui Nikos despre Rachel. Asta era. Şi Nikos nu voia decât să fie politicos.

„Dar acum îşi da seama, probabil, că ceva e în neregulă. Uite cum i s-au îngustat ochii şi cum i s-a înăsprit brusc faţa!“

Sylvie încercă să pareze stânjeneala.

— Desigur că şi tu ai copii, spuse la repezeală.

— Nu. Nikos clătină din cap cu regret. Nu am copii. Ţigara îi arsese până la filtru şi o aruncă în scrumiera înaltă de metal care se găsea alături, fără să pară deloc grăbit. Barbara şi cu mine ne-am dorit mult un copil. Foarte mult. Şi de fiecare dată când rămânea însărcinată speram că acum… dar n-a fost să fie, aşa cred.

— Îmi pare rău.

Nu mai spusese o dată cuvintele astea? Nu-şi mai aducea aminte. Se simţea ca paralizată şi mintea i se învârtejea. Nikos se aplecă peste ea, atât de aproape încât simţi mirosul de nicotină al respiraţiei lui.

— Sylvie, ştiu, rosti liniştit.

Nu era un răspuns la cuvintele prin care ea îşi exprimase compătimirea. Ci o afirmaţie, o mărturisire a lui. Se simţi covârşită de panică şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Simţi, prin rochie, ceva umed. Sifonul lui Gerald. Se revărsase peste marginea paharului şi-i udase rochia.

Creierul ei lucra acum ca o maşină.

„Ştie, ştie, ştie…“

— Ce ştii? reuşi să întrebe, forţându-şi pe buze un zâmbet de cochetă inocentă, care, ştia bine, n-ar fi putut înşela pe nimeni.

— Am bănuit de multă vreme, reluă el. Ai născut un copil exact la nouă luni după ce tu şi eu…

— Nu! îl opri ea, făcând un pas agitat înapoi, sifonul din pahar săltând şi udându-i şi mai mult rochia. Te înşeli.

— Oare? A existat o vreme când doream să mă fi înşelat, mi-e ruşine să recunosc.

— E o nebunie, şuieră ea cu respiraţia tăiată. Nu vreau să mai ascult niciun cuvânt.

Dar mâna lui înconjura acum încheietura mâinii ei, ca o brăţară de oţel. Numai că nu era oţel, ci came care o frigea. Braţul ei era rece ca gheaţa, în ochi i se adunaseră lacrimi.

— Te rog, trebuie să mă întorc la Gerald. Probabil că se miră de ce am întârziat atâta.

— Sylvie, nu vreau să-ţi fac vreun rău. Crede-mă. Nu doresc decât un singur lucru, să-mi spui adevărul, vreau să-l aud din gura ta. Doar atât. Fă-mi acest dar. N-am întrebat niciodată până acum, din respect pentru Barbara. Şi pentru Gerald. Şi îşi jur că dacă îmi confirmi, după aceea am să te las în pace. N-am să mă apropii niciodată…

Sylvie se smulse din loc, nesimţindu-se în stare să mai suporte o secundă în plus foamea nudă din ochii lui negri şi ştiind, cu claritate, în clipa aceasta, că îi trădase şi pe Nikos şi pe Gerald.

Porni să alerge, iară să-i pese cum arăta sau cine o vedea.

Gerald! Trebuia să se întoarcă la Gerald! Doamne, dacă ar afla adevărul ar muri. Nu trebuie să-l afle niciodată.

— Sylvie! strigă Nikos după ea. Stai!

Sylvie îşi simţea faţa arzând şi îşi închipuia că oamenii se zgâiau la ea şi comentau. „Vă rog, ar fi vrut să strige, vă rog lăsaţi-mă în pace!“

Dar chiar în timp ce alerga în jurul peretelui curb al lojilor, cu paharul de sifon stropindu-i degetele şi chiar când dădu buzna pe uşa lojii lor, bătăile inimii reverberându-i-se în urechi ca un tren într-un tunel, ştia bine că nu de Nikos fugea ci de ea însăşi, de teribilul adevăr.

Rose…

Capitolul 7

Rose, înghesuindu-se în metroul supraaglomerat, bâjbâi să nimerească cureaua de care să-şi agaţe mâna. Când metroul porni, se hurducă uşor, masa de trupuri îngrămădite căzând o clipă peste ea. Slavă Domnului, cel puţin mergea în direcţia bună: acasă.

Închise ochii, imaginându-şi că ajunsese deja. Că urca scările, treptele abrupte a patru etaje, încet, încet, ca să-şi savureze anticipaţia. Nici măcar faptul că ştia că bunica e acolo nu putea să-i ştirbească delicioasa speranţă că, poate, o aşteaptă o scrisoare – o scrisoare de la Brian.

„Te implor, Doamne Dumnezeule, fa ca de astă dată să găsesc o scrisoare. A trecut atâta vreme, două luni încheiate, şi am fost atât de răbdătoare. Te rog, doar o singură scrisoare, o carte poştală, orice. Ştiu că nu-i mort, pentru că mama şi tatăl lui primesc scrisori. Trebuie să fie vreun motiv temeinic pentru care eu nu am primit nicio scrisoare."

Şi dacă motivul era că nu o mai iubea?

Rose simţi că năduşeşte, o picătură de umezeală, cât un bănuţ, între sini, care se lăţea în cerc, ca un strop de apă pe o

sugativă, până ce-i muia subţiorile şi-i lipea bluza de omoplaţi, pe sub palton. Dar, în acelaşi timp, simţea şi un bolovan de gheaţă în stomac: frica. „Te implor… te rog fa să găsesc de astă dată o scrisoare…“

Pe urmă deveni conştientă că un trup rezemat de spatele ei se mişca. Un bărbat, care puţea atât de tare a mahorcă încât îi simţea mirosul deşi era în spate, începuse să se frece de ea. Doamne sfinte, chiar prin stofa groasă a paltonului îl simţea, îi simţea sexul învârtoşat. Mânia şi dezgustul începută să clocotească în ea.

Încercă să se îndepărteze, dar era înghesuită din toate părţile, iar bărbatul se împingea tot mai tare în spatele ei. Nu putea nici măcar să se întoarcă să-l vadă, fir-ar să fie! „O târâtură perversă, care probabil că dă telefoane obscene fetiţelor mici!'

Ca să nu-l mai simtă, Rose începu să se gândească la cartea vârâtă sub braţul ei, volumul legat din Revista Juridică pe 1967. O lăsă să lunece puţin în jos, sprijinind-o cu cotul, şi o împinse cu forţă spre creatura din spate. Simţi că-l lovise, şi auzi un mormăit surprins. Brusc, apăsarea din spate încetă.

În sfârşit metroul se opri într-o staţie, uşile se deschiseră, conductorul behăi: „De Kalb Avenue, următoarea staţie Atlantic." Unii pasageri se strecurară afară, alţii se îngrămădiră înăuntru. Rose încercă impulsul de a ţâşni afară, laolaltă cu cei care coborau. Poate că următorul tren nu va fi tot aşa de aglomerat şi, oricum, o să scape de pervers.

Dar nu! scrâşni din dinţi şi rămase în continuare. Trebuia să ajungă cât mai repede acasă. La scrisoarea lui Brian. Da, astăzi o să găsească o scrisoare, era sigură. Poate chiar mai multe, un pachet întreg, toate scrisorile pe care nu le primise până acum, care, într-un fel, nimeriseră la o adresă greşită, sau se rătăciseră la un oficiu poştal greşit.

„Numai atâta îţi cer, Doamne!", murmură ea, rugăciunea

fiindu-i înghiţită de uruitul vagonului. „Şi pentru fiecare scrisoare, am să spun câte douăsprezece rugăciuni. Şi n-am să îngenunchez pe covor. Am să stau în genunchi pe pardoseala din baie, care-i tare şi rece. Şi am să mă duc din nou la spovedanie… şi la slujba din prima vineri…"

Gândul la ziua de vineri o mai linişti un pic, amintindu-i de ceva care îi făcea bine. Volumul de Revista Juridică de sub braţ. Îi mai făcuse o dată bine. Savura gândul de a se îngropa mai târziu în filele lui, de a auzi pârâitul cotorului ţeapăn, de a simţi prospeţimea paginilor netede. Ştia că nu o să înţeleagă tot ce o să citească, dar îi plăceau frazele, cadenţa bogată a termenilor latineşti şi toate rezumatele acelea ale unor cazuri interesante, seci la prima privire, dar dacă ştiai să citeşti printre rânduri şi să-ţi foloseşti imaginaţia, erau ca nişte povestiri palpitante. Da, îi dădeau, în oarecare măsură, senzaţia pe care o avea când îngenunchea în biserică, citind din cartea de rugăciuni şi ascultând psalmodierile preotului.

Brusc, o încercă un junghi de îngrijorare. Dacă o să descopere că luase volumul? Oare domnul Griffin o să se supere că-l împrumutase pe ăsta şi pe celelalte? Niciodată nu luase mai mult de un volum o dată şi întotdeauna le adusese înapoi a doua zi dimineaţa. Probabil că domnul Griffin n-ar fi observat chiar dacă ar fi ţinut volumul o săptămână. Dar de ce să se bage singură în belea? Slujba la el era pe departe cea mai bună din cele trei prin care se perindase până acum – prima la un oficiu de livrare de mărfuri en-gros, care dăduse însă faliment, a doua la un avocat care îi ceruse ore suplimentare la pat, şi asta de acum, pe care avea de gând să o păstreze. Nu, bineînţeles că domnul Griffin nu s-ar supăra dacă ar şti. Era atât de drăguţ, atât de diferit de ceilalţi doi. Domnul Walsh şi pe urmă domnul Delaney. Şi ce om energic! Uneori o făcea să se simtă ca Dorothy surprinsă de un uragan.

Îl vedea acum în faţa ochilor, învârtindu-se în sus şi-n jos

prin cameră, cu receptorul telefonului mobil prins între umăr şi ureche, gesticulând cu braţele, sau chiar bătând uneori cu pumnul în birou pentru a-şi întări cuvintele. Un om voinic, de vreo patruzeci de ani, cu mijlocul cam masiv, dar cu o faţă plăcută. „Faţa unui om pe care te poţi bizui", îşi spuse Rose. Îi amintea, din acest punct de vedere, de Brian, deşi nu semănau câtuşi de puţin. Domnul Griffin îi evoca un boxer în retragere, dar unul care luptase cu vorbele în loc de pumni, îşi arunca haina pe un scaun, îşi sufleca mânecile cămăşii şi îşi înfigea mereu degetele în părul des, castaniu, făcându-l să se ridice vâlvoi, ceea ce-i inspira lui Rose un sentiment de tandreţe, ca acela pe care-l avea faţă de Jason, frăţiorul lui Brian, cu părul întotdeauna ciufulit. Zâmbea foarte des – ceea ce iarăşi îi plăcea. Şi atunci când ea trimisese din greşeală firmei Cressler Corporation scrisoarea destinată lui Damon Chandler, în care se spunea că memoria bătrânului domn Cressler se cam aburise şi că uneori cam încurca borcanele – Doamne, ce dezastru! Se simţise îngrozitor. Dar domnul Griffin s-a arătat mai mult decât drăguţ, deşi era vizibil necăjit. Îi spusese că aşa ceva se poate întâmpla oricui şi că o să aranjeze el într-un fel situaţia. Rose îşi spunea că domnul Griffin ar putea aranja orice fel de situaţie. Nu avea nevoie să asculte comentariile de la bufet pentru a se convinge că Max Griffin era un avocat excepţional, cel mai admirat din firmă, probabil chiar unul din cei mai buni din oraş. Doamne, dacă ea ar fi vreodată jurată, probabil că ar câştiga-o, ca şi pe tot restul juriului de altfel.

Luni o să-i spună că împrumutase volumele astea. Nu pentru că se temea să nu obiecteze… mă rog, numai pentru că se simţea încurcată. Dacă o să râdă de ea? Dacă o să considere ideea ei de a deveni cândva avocată drept o tâmpenie, o glumă de prost gust?

Zece staţii mai încolo, la Avenue J, Rose coborî. Când urcă

treptele soioase ce duceau la peronul de sus şi apoi când trecu prin bariera rotativă şi ieşi în stradă, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Câteva colţuri, şi o să fie acasă.

Brusc, dori să prelungească drumul scurt. Şi dacă ajunge acasă şi tot nu găseşte vreo scrisoare de la Brian? Azi era vineri, uneori poştaşul venea şi sâmbăta, dar era mai de crezut că întregul weekend, până luni, nu o să mai sosească niciun fel de poştă. Şi aştepta de atâta vreme…

Se opri la magazinul din East Fifteenth şi cumpără şase portocale, alegându-le bucată cu bucată, cu mai multă grijă decât ar fi fost necesar. Apoi traversă la patiseria de peste drum, atrasă de aromele amestecate de cuişoare, ciocolată şi secară şi cumpără o felie mare de ştrudel cu mere, pe lângă porţia ei obişnuită de pâine de secară. Bătrânul domn Baumgarten, care ţinea întotdeauna un creion înfipt în dosul urechii lui enorme, aruncă în pachet şi o bezea cu migdale, aşa cum obişnuia să facă de când Rose era de-o şchioapă şi venea cu bunica la cumpărături.

— Şi cum se mai simte bunica?

— Bine, răspunse Rose mecanic.

— Şi tu? Te-ai făcut o domnişoară de toată frumuseţea. Şi lucrezi aşa de departe, în oraş. Ce mai drum ai de făcut! Dar ce elegantă eşti şi cu tocuri înalte!

— Şi eu sunt bine, domnule Baumgarten.

Rose simţi că nu mai poate de căldură. Dar dacă-şi scotea paltonul, patiserul o să observe pata de arsură de pe bluza ei, O călcase în prea mare grabă azi dimineaţă şi, după ce o arsese, nu mai avusese alta curată ca s-o schimbe. Trei bluze avea cu totul în întreaga ei garderobă. Şi două fuste frumoase de stofă, pe care le alterna în fiecare zi. Una gri şi una bleumarin plisată, de la uniforma ei şcolară. Era elegantă, nu glumă!

„Mă rog, într-o bună zi am să fiu, se încuraja în sinea ei. Când Brian o să se întoarcă şi o să ne căsătorim. Am să fiu

soţie de profesor, şi nu va mai trebui să mă simt şleampătă sau inferioară."

Dar dacă n-o să se întoarcă?

Deodată simţi că nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. Îi mulţumi patiserului şi, smulgând punga de hârtie din mâna lui, ieşi în grabă din magazin.

Acum alerga, alerga traversând Avenue J. Cu un ochi la maşini, fără să ţină seama de lumina roşie a semaforului.

Trebuia să ajungă cât mai repede acasă, să vadă dacă azi… „oh, Te implor, Doamne!"… dacă azi a sosit vreo scrisoare.

Trotuarul părea s-o tragă, să-i încetinească mersul, tocurile înalte împiedicându-i-se din când în când în pavajul denivelat… „când păşeşti pe-o crăpătură o loveşti pe mama-n gură!“, şi când ajunse în dreptul unor fetiţe care jucau şotron, trebui să coboare de pe trotuar şi să se strecoare printre două maşini parcate. Portocalele, în sacoşa lor de plastic, se legănau, lovindu-i şoldul.

În cele din urmă iat-o urcând cele trei trepte care duceau în vestibulul blocului ei. Gâfâind, urcă cele patru etaje fără să se oprească un minut. Când ajunse pe palierul apartamentului ei, inima i se izbea de coaste. „Brian, oh, Brian, ce dor mi-e de tine! Scrisorile tale, asta-i tot ce pot avea. Înseamnă totul pentru mine! Azi, te rog să fie azi!“

Bunica stătea în faţa televizorului. Doamna Slatsky, care pleca întotdeauna la şase fix, cu o jumătate de oră înainte de întoarcerea lui Rose, îi deschisese televizorul la serialul favorit al bătrânei, Insula Gilligan. Când Rose intră în casă, bunica nu-i aruncă nicio privire.

— Mâncarea-i în cuptor, îi spuse ea cu indiferenţă. Femeia aia a adus o bucată de came.

„Femeia aia!“ Isuse! După atâţia ani, doamna Slatski era încă „femeia aia“!

— Înoată în grăsime, pot să jur. Femeia aia habar n-are să gătească. Se pricepe la gătit cât mă pricep eu la fotbal.

Era una din zilele bune ale bunicii, remarcă Rose. Nu vorbea prea împleticit, şi stătea dreaptă în fotoliu, cu ochii strălucitori şi tăioşi ca sticla. Se vede că doamna Slatski îi spălase părul şi i-l şi aranjase, deşi nu reuşise mare lucru. Totuşi o scutise pe Rose de corvoada asta şi se simţea recunoscătoare.

Dar dă-o-ncolo de doamna Slatsky. Unde era poşta? Rose se uită pe poliţa de stejar din hol, unde o lăsa de obicei Slatsky după ce o aducea sus, după-amiaza. Nimic. Rose îşi plimbă privirea prin camera de zi, întunecată. Nu voia să fie observată. Bunica nu trebuia să-şi dea seama ce mult însemna poşta pentru ea.

— Pe masa din bucătărie, o informă bunica, de parcă-i citise gândurile.

Rose se uită la ea, surprinsă.

Muşchii paralizaţi din faţa bătrânei nu-şi reveniseră la normal după atacul pe care-l suferise, şi acum o privea pe Rose cu grimasa aceea ciudată, parcă batjocoritoare, care, chiar după atâtea luni, reuşea s-o enerveze. Văzu că bunica purta halatul roz, matlasat, pe care i-l trimisese Clare anul trecut, de ziua ei. Mâinile ei, zăcând molatice în poală, îi evocau lui Rose ghearele încârligate ale picioarelor de găină, pe care negustorul le dădea pe gratis pentru supa animalelor.

Fără să scoată o vorbă, Rose intră în bucătărie. Acolo, pe masă, lângă prăjitorul de pâine, văzu două scrisori şi o carte poştală.

Cu inima sărită din piept, luă primul plic şi-l întoarse pe dos. Mâna îi tremura, gura îi era uscată. Dar scrisoarea era de la Clare. Celălalt plic conţinea o reclamă pentru un magazin universal nou ce urma să se deschidă în Canarsie.

Cartea poştală fusese trimisă de Molly Quinn care se mutase la Vancouver. Prietenul lui Molly hotărâse să părăsească mai bine ţara decât să fie luat pe front, iar Molly

îl urmase.

Rose simţi că i se prăbuşeşte inima. Nicio scrisoare, nimic de la Brian. „Nu, nimic de astă dată… şi dacă nu îmi va mai scrie niciodată?”

Dumnezeule, cum o să se poată duce zi de zi la slujbă, cum o să poată trăi? Cum avea să se mai târască încă o zi?

Chiar şi încă un ceas?

Apoi încercă să-şi închipuie că Brian se afla în camera de alături – trucul ei favorit pentru a-şi mai potoli dorul – că dintr-un minut în altul o să între şi o să-i ciufulească părul şi o s-o tachineze pentru volumul pe care-l adusese acasă. Brian…

Dar acum trucul nu funcţiona, absolut deloc. Nu reuşea să reconstituie senzaţia mâinii lui pe pielea ei, oricât s-ar fi străduit. Şi mirosul lui. Cum mirosea Brian?

Miros. Adulmecă. În aer plutea un miros, carnea ardea. Sări în picioare. Friptura doamnei Slatsky.

Deodată, totul i se păru bizar. Ea stătea şi se dădea de ceasul morţii din cauza lui Brian, şi în timpul ăsta viaţa mărşăluia înainte, perverşii pipăiau în metrou, fripturile ardeau în cuptor, bunica… Da, era nostim. Începu să râdă. Neputincioasă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi un nod cât un pumn în stomac.

Capitolul 8

— De ce nu luaţi loc, domnişoară… ah, domnişoară doctor Rosenthal?

Doctorul Dolenz zâmbi, dar Rachel îşi dădu seama că era un zâmbet fals, menit doar să o liniştească. Maniera doctorului i-l evoca pe tatăl ei, puţin formal, totuşi doritor să facă oricui pe plac. Şi cabinetul ăsta din Park Avenue, cu biroul masiv, lucios, şi cu sertăraşele din stejar cu mânere de alamă, pline de fişe, îi amintea de biroul tatei de la bancă aşa

cum îi apăruse când era mică şi stătea cocoţată în fotoliu adânc de piele, simţindu-se parcă înghiţită de autoritatea grea şi întunecată a încăperii, de mirosurile-i de piele şi de fum de ţigară. Aşa se simţea şi acum, înghiţită, împuţinată, pe canapeaua masivă deasupra căreia atârnau trei gravuri de vânătoare, englezeşti.

Stătea foarte liniştită, cu mâinile încrucişate în poală, dar inima îi bătea nebuneşte. Care va fi rezultatul radiografiei? Trecuseră şase săptămâni de la avort şi încă nu se simţea bine… poate că nu se va mai simţi niciodată total eliberată.

Discuta cu doctorul în gând: „Vă rog, dacă situaţia e la fel de rea ca zâmbetul de plastic de pe faţa dumneavoastră, atunci nu vreau să aud nimic, nu vreau să ştiu…“

Se gândi la cât fusese de bolnavă imediat după avort… febră mare, ba chiar şi delirase. La început crezuse că făcuse o gripă, în fond exista o epidemie. Ca o nebună arogantă ce era, refuzase oferta lui David de a o trimite acasă cu un taxi. Rătăcise pe vreo şase străzi, amorţită, ca beată, în ploaia grea, până ce, în sfârşit, i se treziseră minţile… sau îi revenise raţiunea… îndeajuns cât să oprească o maşină. Când, în cele din urmă, ajunsese acasă, era muiată de ploaie, dârdâia de frig, îi clănţăneau dinţii.

Trei zile se zbătuse cu temperatură mare. Ştia că nu putea fi numai o gripă. Avea o durere în abdomen, de parcă o strângeau nişte clame chirurgicale. Până la urmă, Kay o convinsese să consulte acest medic.

Doctorul Morton Dolenz. Îl măsura acum din priviri, un bărbat negricios, cu braţe păroase, prea lungi faţă de corp şi trăsături groase. Dar în pofida fizicului lui de maimuţă, se arătase surprinzător de amabil. Îi pusese diagnosticul de inflamaţie acută a pelvisului. Rău, îi spusese, dar nu îndeajuns de rău ca să reclame o internare în spital.

Îi recomandase ampicilină, câte un gram de patru ori pe zi. De îndată ce începuse să o ia, se simţise mai bine. Pe urmă, o

lună mai târziu, îi sugerase să facă o histerosalpingografie, ca să vadă dacă nu existau leziuni pe trompele uterine şi în caz că există, cât sunt de extinse. O pusese în legătură cu un radiolog şi apoi îi prescrisese o reţetă de morfină – i se va injecta un colorant radioactiv în trompe, îi spusese el, şi va avea dureri.

Acum, la o săptămână mai târziu, iată-l ridicându-se de pe scaun, desprinzând clamele de pe un plic mare, galben şi scoţând filmele.

— Domnişoară doctor, nu văd de ce ar trebui să vorbesc cu dumneata pe ocolite. De altfel, de ce nu vii să te uiţi la filme împreună cu mine, ca să-ţi arăt ce trebuie explicat.

Prinse filmele de o cutie luminoasă de pe perete. Rachel se ridică foarte încet şi veni alături de el, simţindu-şi stomacul încleştat şi inima palpitând sălbatic.

Îi arătă pe film două zone cenuşii în care colorantul nu pătrunsese.

— După cum vezi, există leziuni extinse pe ambele trompe. Drept care… concepţia… mă rog, să spunem că va fi improbabilă. Cândva, în viitor, s-ar putea să te gândeşti la o operaţie. Dar… înălţă din umeri… după cum cred că ştii, rezultatele în acest domeniu sunt departe de a fi promiţătoare.

„Asta însemna că nu va mai putea avea copii? Niciodată? Nu… nu se poate să fie adevărat… Dumnezeule, nu!“

Rachel se simţi ameţită, de parcă ar fi avut din nou febră. Se uită la Dolenz, fixându-şi privirea pe un neg mare de pe gât, din care ieşeau trei fire de păr ţepene. Trebuia să fugă departe de radiografiile astea cu petele lor murdare, departe de orice i-ar mai spune doctorul. Aşa încât se uita la neg şi se întreba cum de un om care avea puterea să anihileze o parte întreagă din viaţa ei, nu se gândise să-şi smulgă perii aceia dezgustători.

— Îmi pare râu, continuă Dolenz. Aş fi dorit să fiu mai

încurajator. Dar sunt de părere că în asemenea cazuri e bine să fii direct… ca să nu… mă rog, să nu stârneşti speranţe deşarte. Acum, ştii ce cărţi ai în mână… ca să spun aşa. Poţi oricând adopta un copil, dacă soţul dumitale…

Rachel îşi întinse mâna şi i-o scutură pe a lui, mulţumindu-i şi punând capăt încercărilor stângace de a-i lumina un viitor întunecat.

Ieşi în stradă, ţinându-se foarte dreaptă, cu şira spinării rigidă şi cu bărbia în sus, de parcă prin această verticalitate putea împiedica să i se reverse fierbinţeala din piept. Oprindu-se doar în faţa luminilor semafoarelor, străbătu pe jos cele şaizeci de intersecţii până la apartamentul ei, mergând ca o somnambulă, fără să-şi încetinească paşii nici măcar când simţi că i se făcuseră băşici pe călcâie, sau când ploaia începu să-i plesnească faţa. Ajunse acasă după ce se lăsase întunericul, cu părul ud leoarcă şi paltonul pătruns de umezeală.

Se trânti pe fotoliul de răchită din living-room, fără să se sinchisească să-şi dezbrace măcar paltonul. Acum i se făcuse frig. Dar ştia că oricâte haine uscate şi-ar pune şi în oricâte pături s-ar înveli, răceala aceea de gheaţă din stomac tot nu s-ar risipi.

„N-o să mai pot avea copii… bebeluşi… Doamne, ce-am făcut?”

Îşi îngropă faţa în mâini.

„Ah, dacă măcar ar fi Kay aici, m-ar înveli şi-am tot vorbi, până aş reuşi poate să găsesc o cale de a supravieţui.”

Dar Kay nu mai era… plecase… se şi împliniseră trei săptămâni… în Vietnam, la celălalt capăt al lumii.

Rachel îşi desprinse mâinile de pe obraji şi îşi încleştă pumnii.

„Ducă-se totul dracului, îşi spuse ea. N-am să zac aici să-mi plâng de milă. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, doar n-am murit… Doamne, cum aş putea să mor cu durerea asta în

mine? Trebuie să plec de aici. O schimbare radicală. Poate că ar trebui să fiu alături de Kay. Au nevoie de doctori în Vietnam. Şi probabil că, în clipa asta, Kay are tot atâta nevoie de mine câtă am şi eu de ea. Şi atunci aş putea uita de toate… aş fi undeva unde nici n-aş avea timp să gândesc…”

Telefonul sună.

N-are decât să sune! Nu avea chef să vorbească cu nimeni. Oricine ar fi, să revină mai târziu, mâine!

Dar telefonul continua să sune înnebunitor. Rachel făcu un efort şi se ridică.

— Alo?

— Rachel, slavă Domnului că te-am găsit. Pierdusem orice speranţă!

Vocea mamei, clară şi luminoasă, răsuna ca o cupă de cristal ciocnită de o alta, la un toast.

Ascultându-i glasul argintiu, Rachel se simţi subit extrem de vulnerabilă. Avea senzaţia că durerea ei e expusă vederii, ca atunci când era o copiliţă de doisprezece ani şi mama o găsise plângând pentru că blegul ăla de Will Sperry rupsese felicitarea de Sfântul Valentin pe care i-o dăduse ea la şcoală. Compătimirea pe care i-o arătase atunci mama o duruse mai tare decât măgăria lui Will Sperry. Nu, nu suporta ca cineva să o compătimească, şi cu atât mai puţin mama. Doamne, şi când te gândeşti cât o să aibă şi mama de suferit – n-o să aibă nepoţi pe care să-i crească, cu care să se joace, pe care să-i răzgâie. Nu, era mult mai bine ca mama să nu afle. Rachel n-ar fi putut suporta gândul la durerea mamei, pe deasupra durerii ei.

— Îmi pare rău, tocmai am intrat în casă, minţi Rachel. Ascultă-mă, mamă, poţi să mă suni mai târziu! Rotaţia la practică mă ţine toată ziua pe drumuri şi sunt pur şi simplu frântă de oboseală. Nu visez decât să mă vâr sub duş.

— Nu te reţin decât un minut, ciripi Sylvic, în legătură cu mâine, îţi trimitem maşina să te ia la zece şi jumătate. O să

avem destul timp să ajungem la Cold Spring la douăsprezece, chiar dacă circulaţia o să fie aglomerată.

Ce naiba? Cold Spring… mâine la douăsprezece? Rachel îşi scormoni creierul, ca să poată înţelege.

— Draga mea, doar n-ai uitat?

Sylvie, disperată, părea să-i fi ghicit gândurile.

— Sigur că nu, cum aş putea să uit?

Rachel se opri şi, în consternarea ei, începu să chicotească.

— Mason, nunta lui Mason Gold, îi stimulă mama memoria, râzând şi ea. Rachel, zău aşa, tu n-ai altceva în cap decât medicina? Nu-mi spune că nu ai ceva drăguţ de îmbrăcat, că zbor în clipa asta, ie răpesc şi le duc la Saks.

Ah, Dumnezeule, aşa era. Invitaţia scrisă de mână pe care o primise luna trecută – i se păruse cam ciudată, nu era cartonul tipărit, oficial, la care s-ar fi aşteptat. Fusese oarecum intrigată şi se gândise ce plăcut o să fie să-l revadă pe Mason şi s-o cunoască pe fata cu care se însura. Pe urmă băgase invitaţia undeva, într-un sertar, şi uitase cu totul de ea. Doamne, dacă nu-i telefona mama, i-ar fi ieşit complet din minte.

Da, ar fi minunat să-l revadă pe Mason. Rachel încercă o senzaţie ciudată amintindu-şi de petrecerea lui Mason când împlinise douăzeci şi unu de ani şi de hârjonelile lor stângace pe covorul din apartamentul pe care-l închiriase tatăl lui la Pierre. Şi după aceea, Mason fusese atât de plin de solicitudine, atât de atent, ajutând-o să se îmbrace, conducând-o la ascensor, de parcă ar fi fost o mătuşă bătrână care abia de se putea mişca. Şi cu limba legată, ca şi cum erau nişte cunoştinţe întâmplătoare, de parcă nu se cunoşteau de un milion de ani. Ea fusese convinsă că-l pierduse pentru totdeauna ca prieten, ca tovarăş de joacă din copilărie. Dar când se întorseseră la petrecere, Rachel, disperată, luase o mână de gheaţă pisată şi i-o vârâse în pantaloni, la spate. Mason uriaşe, pornise să danseze în jurul

propriei cozi şi să-i strige tot felul de invective: trădătoare, obrăznicătură, nemernică! Şi de atunci, redeveniseră prieteni.

— … sau poate că preferi să te duc la Bloomingdale, îi dădea înainte mama.

Să meargă cu mama la cumpărături? Asta-i mai lipsea. Nu, o să dezgroape ea ceva din dulap.

— Nu-ţi face griji, mamă, o să fiu perfect pusă la punct.

— Atunci la zece şi jumătate, repetă Sylvie oftând. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, dragă, nu uita să-ţi pui ciorapi şi un furou. Ultima dată când ai îmbrăcat o rochie se vedea totul prin ea, când stăteai cu spatele la lumină.

Rachel, puţin exasperată, nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă aceasta era aceeaşi Sylvie de care se simţise atât de apropiată, cu care comunicase atât de adânc atunci când îi destăinuise că e însărcinată.

— Vai, mamă, te rog… da, bine, am să-mi pun un furou, zece furouri, dacă asta te face fericită. Apoi, într-o strălucire de umor, adăugă zâmbind: Mă rog, cel puţin tu eşti foarte uşor de satisfăcut. Mamă, ştiu că ai muri fericită atâta timp cât aş purta lenjerie curată, aş pune hârtie pe colacii closetelor străine şi mi-aş încrucişa gleznele când mă aşez pe un scaun. Te iubesc, mamă. Şi, mamă, ascultă, îţi mulţumesc pentru…

Pentru ce? „Da, îşi spuse ea, pentru că ştii ce are într-adevăr importanţă… pentru că eşti alături de mine şi de partea mea atunci când e într-adevăr nevoie… când am nevoie de tine."

Sylvie nu se prăbuşise când Rachel o anunţase despre avort. Nu plânsese, nu făcuse tărăboi, nu-i adusese acuzaţii. Pur şi simplu o strânsese la piept, aproape strivind-o, şi-i spusese:

— Te iubesc, scumpa mea, şi am să te iubesc întotdeauna, orice s-ar întâmpla.

— Pentru ce-mi mulţumeşti? întrebă Sylvie.

Rachel simţi un nod în gât, dar îl înghiţi.

— O, nimic. Îţi mulţumesc pur şi simplu. Deci pe mâine la zece şi jumătate.

Nunta lui Mason era cu totul altceva decât se aşteptase Rachel.

Se aşteptase la o sinagogă îmbâcsită de luxoase aranjamente florale, la domnişoare de onoare în rochii lungi de sifon cu mâneci bufante, şi la o mireasă şi un mire dichisiţi în satin alb şi cozi de frac, ca figurinele de pe torturile de nuntă.

Şi uite-o că stătea alături de părinţii ei în vechea seră de pe creasta unui deal ierbos care domina râul Hudson, privind la doi hippies care-şi făgăduiau dragoste, respect, dar nu şi supunere unul altuia. Incredibil! Fantastic! Mason Gold devenise un hippie.

E adevărat că nu-l mai văzuse de vreo doi ani… dar acum abia de-l mai putea recunoaşte. Un străin înalt, cu părul lung, legat într-o coadă de cal, îmbrăcat într-un caftan alb, fluturător, şi sandale. Mireasa purta un caftan asemănător, iar în părul lung, negru, drept, îşi împletise margarete. Nu exista baldachinul tradiţional. Stăteau sub un coş mare, plin cu begonii atârnătoare, florile albe, cărnoase, atingându-le creştetele şi risipind o mare de petale la picioarele lor.

Rachel zâmbi şi-şi spuse în gând: „Bravo, Mason, până la urmă ai reuşit să despici o balenă anchilozată!”

Privi înjur. Mesele lungi de lemn, încărcate de răsaduri şi plante în ghivece de lut, fuseseră împinse lângă pereţii de sticlă aburită, pentru a le face loc celor cincizeci sau şaizeci de scaune pliante. Zări familia Gold, aşezată în primul rând, lângă o jardinieră cu zinnia. Evelyn Gold, care era încă cea mai bună prietenă a mamei, stătea dreaptă ca un băţ, arborând un zâmbet viteaz, îngheţat pe buze. Rachel observă că tocurile pantofilor ei de mătase roz, asortaţi cu taiorul roz

pal pe care-l purta, erau mânjite de noroiul de pe panta dealului. Ochii lui Evelyn erau umflaţi şi roşii, trădând-o că plânsese. Alături de ea, Ira Gold, grăsun şi chel, arunca priviri mirate de jur împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat ca, dintr-un moment în altul, să-l vadă pe Alan Funt ţâşnind de după o plantă exotică şi anunţând că vizionau emisiunea „Ora farselor". Nu, aceasta nu era nunta pe care ar fi dorit-o familia Gold… era o nuntă pe care n-ar fi visat-o nici în cel mai groaznic coşmar.

Rachel putea distinge uşor rudele şi prietenii familiei Gold… cu toţii păreau să se simtă stânjeniţi, se foiau pe scaune, îşi studiau picioarele, schimbau între ei priviri încurcate. Dar nu şi mama, foarte elegantă într-un taior de caşmir bleu-pal – arătând doar amuzată. Rachel se simţi mândră de ea.

Rachel se strădui să asculte cuvintele celui ce oficia slujba, un bărbos, cu vorba moale, care părea foarte sincer în cele ce spunea şi care, din fericire pentru familia Gold, purta un costum de culoare închisă şi cravată. Citea cu voce tare făgăduinţele pe care şi le făcuseră Mason şi Shannon – parcă Shannon era numele ei, nu? Da, ceva în genul ăsta, scris de ei doi. Ceva despre dragostea care trebuia să fie liberă ca pasărea cerurilor… şi despre cercuri în cercuri. Drăguţ şi nu prea profund.

Rachel simţi lacrimi în ochi. Doamne, plângea într-adevăr? Poate din pricina felului atât de tandru în care Mason se uita la mireasa lui. Păreau total absorbiţi unul de celălalt; dacă s-ar fi aflat într-o corabie care se scufunda nici n-ar fi observat. David nu se uitase niciodată la ea în felul ăsta.

Prietenii lui Mason (cine alţii ar fi putut fi?) – cu părul lung, blugi şi cămăşi colorate scoase peste pantaloni – stăteau ciorchine într-un colţ. Fetele, patru sau cinci la număr, aveau păr lung cu cărare la mijloc şi feţe nefardate. Una dintre ele, cu păr blond, dezordonat, îi amintea de

reclamele „înainte şi după“ pentru crema de faţă Tame. Era, categoric, „înainte" de folosire. Câteva dintre celelalte dădeau din cap, visătoare, şi păreau bine drogate. Ce altceva mai creştea în sera asta, în afară de flori?

Mason trecea o verighetă pe inelarul miresei lui, după care, strălucitor şi tremurând de emoţie, se aplecă să o sărute. Un băiat care stătea călare pe un ciubăr răsturnat, legănând o ghitară în poală, începu să cânte Clar de lună de Cat Stevens. Rachel se pomeni fredonând melodia, prinsă de farmecul momentului. Câteva minute mai târziu toată lumea începu să se răspândească, cu Mason şi Shannon în frunte. Prietenii lor îi înconjurară, rânjind, râzând, îmbrăţişându-i.

Oaspeţii mai vârstnici rămaseră la urmă, adresându-i familiei Gold felicitări politicoase şi stingherite. Rachel îl observă pe Ira Gold încruntându-se când un alt omuleţ chel, care părea a fi un frate sau un văr, îl bătu compătimitor pe umăr.

Strecurându-se printre scaune, Rachel prinse privirea lui Gerald şi amândoi îşi zâmbiră. „Tata se amuză… să-l vadă pe Ira dezumflat… Tata a fost întotdeauna de părere că Ira e prea ostentativ." Acum cobora panta dealului, tocurile înalte împleticindu-i-se printre gropi şi pietroaie. I se părea ironic că-şi făcuse griji dacă va fi destul de elegantă în puloverul alb cu guler răsfrânt şi fusta de antilopă.

În casa de fermă, umedă, de jos, se sen: a gustări, aranjate pe o masă rotundă, de stejar. Bidoane întregi cu suc de mere, proaspăt stors, salate sănătoase, împestriţate cu seminţe de floarea soarelui, pâini de secară, unt şi brânză dulce de fermă, caserole cu legume la cuptor. Gustări vegetariene.

Mai târziu, în bucătăria mare, de modă veche, cu cămări îngropate în zid, Rachel izbuti în sfârşit să-l prindă pe Mason singur.

— Spune-mi că toate astea sunt adevărate, începu ea. Nu-mi vine a crede că ăsta eşti tu. Ce s-a întâmplat cu Yale, cu

ziarul?

— Ai mâncat vreodată rădăcină de ţelină cu unt de alune? Luă o felie de pe o farfurie aflată pe bufet şi i-o vârî în gură. Apoi rânji, văzând-o cum se chinuia să mestece felia de ţelină crudă. Cheyenne le prepară, continuă el. La început nu-mi plăceau toate chestiile astea pe care le mănâncă ea, dar până la urmă m-a convertit.

Rachel se strădui să înghită felia tare, firoasă, unsă cu o pastă.

— Credeam că o cheamă Shannon.

— Aşa o chema. Şi-a schimbat numele.

— Nu te gineşti şi tu să ţi-l schimbi pe al tău, nu?

Gândul că ar trebui poate să-i spună Tonto sau Pescăruş o făcea să râdă.

— Ba da, răspunse el rânjind. Cum ţi se pare Acapulco?

— Nostim. Foarte nostim.

Acum chicotea fără să vrea. Acelaşi bătrân Mason. Simţea că se relaxează.

— Îmi pare rău, am fost rea. Că ţi-am vorbit despre Yale. Numai că nu eram obişnuită să te văd cu o coadă de cal pe spate. Dar mă bucur pentru tine, Mason, sincer.

— Nu m-am supărat deloc. Hei, vrei să vezi şi restul casei? Shan… Cheyenne şi cu mine ocupăm etajul de sus. Dove şi Gordy locuiesc la etajul doi, împreună cu Lisa şi Joe. Ai cunoscut-o pe Joe? Casa asta a aparţinut bunicului lui Joe, care era un fel de botanist. A fost ideea lui Joe să facem nunta în seră…

Rachel îl urmă pe Mason pe o scară lată, cu o balustradă de stejar sculptat, şi stâlpi frumos şlefuiţi. Etajul trei, unde locuia el, era de fapt un pod. Înconjură cu el încăperea vastă, văruită, cu tavanul jos, înclinându-şi capul ca să nu se lovească de bârne. Cineva – Cheyenne probabil – croise perdele dintr-o cuvertură de pat. O saltea mare, aşezată direct pe podea, era unica mobilă, cu excepţia unui scrin.

Mason se aşeză pe saltea, cu picioarele încrucişate în stil indian, îi prinse privirea ei sceptică şi-i spuse:

— Ştiu, arată cam gol, dar e ceva temporar. Până la sfârşitul verii. Pe urmă o să ne mutăm în oraş. Din septembrie încep să lucrez la Societatea de Asistenţă Legală, ţi-am spus? M-am săturat până peste cap de corporaţii – de căcănarii bogaţi care încearcă să-şi fure unul altuia căciula. Ai idee câţi oameni cumsecade intră zilnic la pârnaie pentru că nu-şi pot plăti un avocat bun? Desigur, ai să găseşti o sumedenie de avocaţi inapţi şi la Asistenţa Legală, cei care au intrat aici pentru că n-au putut găsi ceva mai bun. Dar eu unul aleg să lucrez aici. Vreau să ajut oamenii.

Rachel se lăsă pe saltea alături de Mason şi îl sărută pe obraz. Se simţea mândră de el, de curajul lui, de devotamentul lui.

— Biata Della Street, spuse ea.

— Ce legătură are asta cu Della Street?

— Mă gândesc numai ce s-ar face biata secretară Della Street dacă marele Perry Mason ar hotărî şi el să lucreze la Asistenţa Legală?

Mason râse, se aplecă, scotoci pe sub saltea şi scoase un săculeţ de plastic.

— Vrei să fumezi una? De dragul vremurilor de odinioară?

Rulă o ţigară pe care apoi şi-o trecură unul altuia, trăgând din ea în tăcere, ca doi buni camarazi. Se simţea bine împărtăşind această plăcere cu Mason, în ziua nunţii lui. Era exact ce-i trebuia ca să nu se mai gândească la ea însăşi şi la necazurile ei.

În cele din urmă, Mason o întrebă:

— Şi ce mai face doctorul Kildare? Prea ocupată să salveze vieţi omeneşti pentru a mai avea timp să se îndrăgostească şi să se mărite?

— Am fost şi eu o dată îndrăgostită. Cel puţin aşa credeam pe atunci. Mă gândesc ca de acum înainte să mă ocup numai

de salvarea vieţilor, începând cu a mea… Hei, ştii că încep să mă obişnuiesc cu tine cu coadă de cal? Ca să fiu sinceră, îmi şi place. Se vede că sunt drogată.

— Am cultivat-o eu.

— Coada de cal?

Chicoti, simţindu-se tot mai ameţită.

— Nu, asta. Arătă spre ţigară. În seră.

— Mi-am închipuit.

— Cred că babacul bănuieşte. Mă întreabă mereu dacă m-am dedat la vreo prostie. M-ar omorî dacă ar şti. Bănuiesc că încă îmi poartă pică pentru că n-am vrut să intru în afaceri cu el.

Rachel trase adânc din ţigară, tuşind când expiră fumul dulceag. Trecuse multă vreme de când se drogase ultima oară, probabil prea multă vreme. Se lăsă pe saltea, sprijinindu-se într-un cot. Privea pe fereastra joasă la soarele care asfinţea pe râu, într-o ceaţă portocalie.

— Vrei să-ţi spun ceva într-adevăr radical? Mă gândesc să plec în Vietnam.

Mason se holbă la ea.

— Rahat! Rachel vorbeşti serios?

— Da.

Până în momentul ăsta nu fusese decisă, dar simplul fapt că-şi tradusese gândul în cuvinte îl făcea real.

Mason privi la mucul care mocnea între degetul mare şi arătător.

— Ha! Ştiam eu că chestia asta cultivată în seră e bună, dar nu credeam să aibă chiar atâta efect.

Rachel râse.

— De acord, sunt puţin drogată, totuşi vorbesc foarte serios.

— Asta-i cea mai trăsnită idee pe care ai avut-o vreodată.

Îşi dilată ochii căprui cu comică neîncredere.

— Nu mă gândesc să mă înrolez în armată sau aşa ceva.

Vreau să lucrez într-un spital particular. Ajutorul Catolic. E ticsit de civili împuşcaţi, mutilaţi, ca şi de militari. Nu văd cu ce-i mai rău decât a lucra la Asistenţa Legală.

Mason reflectă la spusele ei, încruntându-se în timp ce fumul îi încercuia capul ca un balon.

— Da, spuse în cele din urmă, aici s-ar putea să ai dreptate. Oricum, cine sunt eu să te judec? Dacă-ar fi să-l cred pe tata, şi eu mi-am ruinat viaţa, aşa că ce cădere am să-ţi spun ţie ce să faci. Şi în plus, te cunosc destul de bine ca să ştiu că, orice ţi s-ar spune, tu ai să faci tot cum te taie capul. Mason pescui un muc de marijuana dintr-o scrumieră de pe jos, şi îşi termină ţigara lui în tăcere. Rachel îşi spuse că dacă ar fi avut un frate, ar fi vrut să fie ca Mason.

— Am să-ţi trimit o ilustrată, promise ea.

— Nu-mi scrie. Aş prefera să fii aici. Se ciocăni în piept, rânjind: Murmurul inimii.

Rachel se ridică în picioare opintindu-se, se simţea greoaie dar, în acelaşi timp, parcă mai bine decât se simţise de săptămâni încoace. Da, o să plece… asta era soluţia… să lase totul în urmă…

Să înceapă o viaţă nouă, cum făcuse Mason.

— Să coborâm, propuse ea. Poate că Cheyenne se întreabă ce faci tu aici cu altă femeie, chiar în ziua nunţii.

— Fii liniştită, Cheyenne nu-i aşa. Ea nu crede că un om poate fi proprietatea altcuiva.

Se ridică şi el de pe saltea.

Rachel se uită la picioarele lui goale în sandale, şi la degetul sucit pe care şi-l fracturase făcând ski pe apă, într-o vară la Deal, pe când erau copii. O întrista într-un fel, de parcă degetul îndoit al lui Mason era simbolul unei părţi din viaţa ei pe care o pierduse pentru totdeauna.

Apoi se uită fix la Mason:

— Ascultă, băiete, să n-o pui niciodată la încercare pe chestia asta. Dacă o iubeşti, nu-ţi bate joc de un lucru bun.

Mason o salută cu o plecăciune şi colţul gurii i se ridică în sus.

— Nicio grijă. Ea e tot ce-mi trebuie. Ascultă. Am să-ţi spun ceva ce n-am spus părinţilor mei. Cheyenne şi cu mine… mă rog, e însărcinată în luna a treia. Am să fiu tată. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

Rachel, sfâşiată de o durere în piept, simţi că Mason atinsese o coardă vitală din inima ei. Expresia de fericire bleagă de pe faţa lui! se gândea la David, cât de distant, cât de rece fusese! Oh, Doamne…

Îşi impuse să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Nu vă pierdeţi vremea, da?

— E ceva, nu-i aşa? Eu însurat şi aşteptând un copil. Tu, plecând poate în Vietnam.

Se întoarse cu faţa la ea, în timp ce se îndreptau spre scară. Rachel observă că avea pe faţă ciupituri de la bărbierit. O lămuri că îşi răsese barba în acea dimineaţă, din respect pentru părinţii lui. Ar fi fost prea mult ca după toate celelalte să-l mai vadă şi semănând cu Iisus Hristos.

— Rachel, când o să fii acolo, nu-ţi băga capul în gura leului. Apoi adăugă: Ce mi-a venit să-ţi spun asta? Pentru tine e ca şi cum ţi-aş spune: „Nu te gândi la elefanţi."

Când ajunse pe palier, auzi agitaţie jos, cineva strigă, o uşă se trânti, bocănit de paşi pe scările de jos.

— Rachel? Rachel?

Vocea mamei o chema cu disperare. Se rănise cineva? în mod absurd îi veniră în gând vechile benzi desenate, Bugs Bunny strigând: „E vreun doctor pe aici?“

Dar când faţa albă ca varul a mamei se ivi la piciorul scării, Rachel îngheţă. Avea impresia că i se oprise inima în loc. „Doamne, ceva rău… trebuie să i se fi întâmplat ceva rău…“ – Rachel, gâfâi Sylvie. Tata…

Capitolul 9

Sylvie stătea în fotoliul balansoar de catifea roşie din dormitorul ei şi cosea un nasture la o cămaşă a lui Gerald.

Vâra acul prin butonieră. Nasturi atât de mici şi de fini, din cei de modă veche, din sidef, nu de plastic. Aşa era Gerald, atent la fiecare amănunt. Toate cămăşile lui erau făcute de comandă, de aceeaşi casă din Savile Row la care îşi lucrase şi tatăl lui.

Se uită pe fereastră şi văzu cu oarecare surpriză că după-amiaza era pe sfârşite.

Auzi pe undeva un zgomot, o bătaie în uşă. Dar atât de îndepărtată, încât probabil că venea de jos. Mă rog, să vadă Bridget despre ce e vorba. Se imagina pregătind cămaşa pentru Gerald, ca s-o poată purta a doua zi, cu costumul bleu-gri şi cu cravata aceea frumoasă, Dior, pe care i-o dăduse Rachel anul trecut de ziua tăticilor…

Bătaia în uşă deveni mai persistentă. Vai de mine, dar nu venea de jos, ci chiar de aici, la uşa dormitorului. Şi auzi şi un glas.

— Mama! Eşti înăuntru? Mama!

„Rachel? Ce surpriză plăcută! Poate că o să rămână la cină.“

— Intră, scumpo! strigă Sylvie cu voiciune. Nu-i încuiat. S-a înţepenit uşa. Nu ştii ce păţim cu uşile astea vechi? împinge tare.

„Doamne, ce îngrozitor arată!” gândi Sylvie când fiica ei intră în cameră. Părul în dezordine, lăţos, de parcă nu-l mai spălase de cine ştie când. Faţa buhăită, ochii umflaţi. Biata copilă!

— Oh, mamă!

Rachel străbătu încăperea şi se lăsă în genunchi, la picioarele lui Sylvie. Când îşi înălţă faţa, i-o prinse o rază de

soare, iluminând-o ca pe un suflet torturat din picturile lui Goya. Ceva din expresia feţei ei o deşteptă pe Sylvie din letargie şi-i dădu un fior rece. Un frig în oase pe care toate păturile din lume nu l-ar fi putut încălzi.

„Rachel! îi spuse ea în gând. Lasă-mă să trăiesc!"

Rachel îşi îngropă faţa în cămaşa lui Gerald pe care Sylvie o ţinea în poală. I se auzi glasul înăbuşit şi îngroşat de lacrimi.

— Doamne, cât îmi lipseşte! Pur şi simplu nu pot să cred că n-am să-l mai văd. Când intru în casa asta, îl simt în fiecare cameră. Vai, mamă, e ca şi cum ar fi aici, atât de aproape că îi simt şi mirosul. Numai că nu pot să-l văd sau să-l ating.

Rachel începu să plângă; umerii i se scuturau, lacrimi fierbinţi udau capotul din care Sylvie nu mai ieşise de dimineaţă.

— Gata, linişteşte-te!

Sylvie o mângâie pe cap, simţindu-i ţeasta rotundă sub părul moale şi scobitura catifelată din ceafa. Aşa o mângâiase în copilărie, ca s-o adoarmă.

— Nu mai plânge, draga mea.

Sylvie se simţi cuprinsă de o minunată senzaţie de pace. De parcă într-adevăr se desprinsese de prezent şi ar fi fost suspendată în alt timp, un timp al fericirii, cu un bebeluş cald în poală, a cărui dulce mireasmă de talc umplea întreaga cameră.

Dar frigul începu din nou să sape în ea.

— Mamă, îmi lipseşte mult tata, dar tu eşti cea care mă îngrijorează.

Cuvintele lui Rachel o trăgeau în jos, o împingeau mai adânc în locul acela negru, rece, unde nu voia să se afle.

— Mamă, tu n-ai vărsat o lacrimă. Şi refuzi să mănânci. De o săptămână n-ai mai ieşit din camera asta. Bridget m-a chemat azi dimineaţă. Plângea la telefon de îngrijorată ce

era.

— Nu e niciun motiv de îngrijorare nici pentru tine nici pentru Bridget. Sunt perfect sănătoasă. Nu am poftă de mâncare, asta-i tot. Şi oricât îmi place cum găteşte Bridget, totuşi face prea mr.re risipă de unt şi de ouă. De ani de zile s-a tot străduit să mă îngraşe. Ba chiar îmi toarnă pe furiş cremă în cafea, când eu i-am interzis să-mi pună altceva decât lapte degresat. Parc-ar purta un război cu mine, ştii. Şi nu acceptă să piardă.

— Oh, mamă! Rachel îşi înălţă iar faţa udă şi umflată de plâns. De ce nu poţi să plângi? Ţi-ar face atât de bine dacă ţi-ai putea da drumul.

Sylvie se feri de ochii aceia îndureraţi. Nu, nu, nu-şi îngăduia să plângă. Dacă ar începe să plângă nu s-ar mai putea opri niciodată. Ar fi ca un val al oceanului care ar trage-o dedesubt şi ar îneca-o.

„Ah, dacă măcar ar fi Gerald aici!“

Dar asta îi tot reamintea Rachel, nu-i aşa? Că Gerald nu o să mai fie lângă ea. Niciodată.

Şi în clipa aceea, ceva păru să-i plesnească în piept, dureros, alungându-i aerul din plămâni. Lacrimile i se ridicară în gâtlej, într-un val care o sugrumă.

Şi tot ce se întâmplase îi năvăli în minte.

Gerald plângându-se de o durere cumplită în piept la nunta lui Mason Gold, prăbuşindu-se înainte ca ea şi Rachel să-l fi putut transporta la maşină. Pe urmă camera de urgenţă, toţi doctorii, surorile, paramedicii care roiau în jurul lui, apăsându-i pieptul, înfigând în el ace, fire, tuburi, încercând să-i facă inima să bată. Dar era prea târziu. Prea târziu.

Înmormântarea, două zile mai târziu, îi era înceţoşată în amintire. Cât de ireal păruse totul, ca un vis, sau ca un film pe care l-ar fi urmărit. Templul Emmanuel, atât de înţesat, prietenii lui Gerald, clienţii lui, salariaţii, oameni de la Operă.

Sute de oameni, toţi înghesuindu-se să-i strângă mâna, să o sărute pe obraz. Şi Rachel alături de ea, atât de bună, atât de puternică, amintindu-şi numele tuturor, murmurând cuvintele potrivite de mulţumire.

Sylvie revedea în minte cimitirul licărind sub un giulgiu de zăpadă, şi oribilul covor de iarbă artificială, atât de deplasat, mai îngrozitor decât groapa care se căsca dedesubt. Cineva lăsase pe mormânt un buchet de boboci de trandafir roz, deşi toată lumea ar fi trebuit să ştie că nu erau dorite flori. Da, în clipa aceea aproape că plânsese. Ar fi vrut să ia buchetul în braţe, să-l ducă de acolo înainte de a se ofili. Bobocii aceia frumoşi, inutili.

Şi Sylvie simţise că începe să se ofilească, să se îndoaie, când mâna puternică a unui bărbat o prinsese de cot şi o sprijinise.

Nikos. Şi nu i se mai părea ameninţător. Ci doar un prieten vechi, cineva care era bun cu ea.

N-o să-i facă rău. Nici ei nici lui Rachel.

Sylvie ştiuse într-un fel acest lucru chiar înainte ca Rachel să se fi întors spre el, încruntându-se uşor ca şi cum ar fi încercat să-l plaseze undeva printre numeroşii prieteni sau cunoscuţi ai tatălui ei. Pe urmă îi strânsese mâna pe care Nikos i-o întinsese.

— Îmi pare rău, murmurase el.

Şi asta a fost tot. Deşi ţinuse mâna lui Rachel puţin prea mult şi cu toate că ochii lui negri nu se mai dezlipeau de la faţa ei, o lăsase pe Sylvie să înţeleagă că se afla acolo numai pentru a-şi prezenta condoleanţele.

Mai târziu, când toată lumea se întorsese la maşini, Nikos continuase să zăbovească.

— Soţul tău a fost un om foarte admirat, îi spusese el cu amabilitate.

Cuvintele sunau uşoare ca nişte fulgi în aerul rece, iar pantofii lui săpau urme adânci în zăpada îngheţată, în timp

ce o conducea la maşină.

— Da, a avut mulţi prieteni, răspunsese Sylvie. A fost un om… generos.

— Eu ştiu lucrul acesta mai bine ca oricine.

— Tu?

Se oprise locului ca să se uite la el. Faţa lui tuciurie, brăzdată – da, acum la lumina zilei îi putea vedea toate liniile şi fisurile, ca de piele veche, boţită – trăda numai admiraţie.

— E ceva ce se cuvine să ştii, începuse el în timp ce străbătea încet aleea îngustă din pădurea de morminte. Nu cred că fac rău dacă-ţi povestesc acum. Şi poate că o să fie şi o consolare pentru tine.

Sylvie simţise din nou că ameţeşte şi-l prinsese pe Nikos de braţ.

— Consolare? răspunsese ea înecându-se. Ce mă mai poate consola acum când el nu mai e?

— Putem vorbi altă dată dacă nu vrei acum.

— Nu. Spune-mi.

— A ştiut. A ştiut despre noi. Despre tine şi despre mine. În toţi anii ăştia care s-au scurs, a ştiut. Când m-a concediat, mi-a spus-o. Nu te învinovăţea pe tine. Se temea numai să nu-l părăseşti, pe el, un bărbat vârstnic, care nu-ţi putea oferi altceva decât bani.

O parte din ea ar fi vrut să râdă, să râdă nebuneşte, isteric. Dar brusc se simţi atât de istovită, atât de vlăguită, încât îi venea să se întindă acolo, în zăpadă, şi să închidă ochii. Ea să-l părăsească pe Gerald? Dumnezeule sfinte, dacă ar fi ştiut ce lucru cumplit săvârşise, numai ca el să n-o părăsească.

Sylvie simţise ceva rece pe faţă şi îşi dăduse seama că plângea. Îşi înfipse degetele înmănuşate în obraz.

— A ştiut? Vrei să spui că în toţi anii ăştia a ştiut?

— Mi-a dat bani când am plecat, urmase Nikos plecându-şi capul în piept. A trebuit să-i făgăduiesc că n-o să te mai văd niciodată. Mi-a dat cinci sute de dolari. I-am folosit la

cumpărarea unei furgonete vechi, care a stat la baza afacerilor mele, ce aveau să devină Anteros Constructions…

— Anteros! Abia acum avu revelaţia. Zeul iubirii înşelate.

— Da, continuă Nikos. Te-am iubit. Dar eu am ştiut ceea ce el nu ştia: că tu n-ai să-l părăseşti niciodată, nici pentru mine, nici pentru alt bărbat. Aşa încât, da, am primit banii, mi-e ruşine s-o spun.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine. Există lucruri mai rele decât a lua bani. „Lucruri mai rele decât îţi poţi tu imagina”, adăugă ea în gând.

Intraseră în umbra unui ulm uriaş, despuiat de frunze şi pe Sylvie o trecuse un fior. Se gândise la străvechea expresie: A păşit cineva peste mormântul meu.

— Nu l-am mai revăzut până acum doi ani, urmase Nikos. Mi-a spus cineva că s-ar putea să fie interesat de proiectul meu de construcţii. Şi cum aveam nevoie de finanţare, m-am dus la el. Dar ce m-a împins de fapt, cred că a fost vanitatea. Voiam să mă fudulesc, să-i arăt ce am reuşit să fac din cei cinci sute de dolari ai lui. Ce-mi amintesc cel mai bine însă din vizita aceea, e fotografia într-o ramă de argint care se găsea pe biroul lui: tu şi fiica ta. Atunci mi-am dat seama care dintre noi doi a profitat cel mai mult din târgul pe care-l făcusem.

Tăcerea care urmase după confesiunea lui Nikos i se păruse imensă şi fără de sfârşit. Sylvie ascultase pârâitul ramurilor bătrânului ulm, încărcate de zăpadă, şi fâlfâitul vrăbiilor. Undeva, în apropiere, se auzea bâzâitul unei maşini de săpat gropi. Soarele tocmai ieşise dintr-o masă de nori, făcând să scânteieze oglinda zăpezii şi aprinzând sclipitor particulele de mica din pietrele de mormânt.

Sylvie stătea locului, uitându-se la morminte, simţind că dacă s-ar mişca prea tare sau prea repede ar putea sfărâma darul minunat pe care i-l făcuse Nikos, această preţioasă privire aruncată în inima tainică a bărbatului pe care-l iubise

şi de care fusese iubită atât de generos şi de nemeritat.

Până şi suferinţa i se părea minunată, un lucru fin cizelat, pe care-l întorcea pe o parte şi pe alta, examinându-l din toate unghiurile, uimită de complexitatea lui.

„Aş fi putut să-i spun şi despre Rose. Şi ar fi înţeles. M-ar fi iertat. în toţi aceşti ani… “

Se simţise umilită de ruşinea ei şi de generozitatea lui Gerald.

Şi acum stătea în fotoliul balansoar, cu Rachel îngenuncheată la picioarele ei, şi o cămaşă a lui Gerald în poală, o cămaşă pe care acesta nu o va mai purta niciodată. Se gândea cât de recunoscători; suntem, atunci când lumea noastră s-a năruit, pentru cea mai infimă păsuire. Un gest blând. Un cuvânt bun. Iertarea.

Plecase cu adevărat. Dragul ei Gerald. N-o să-i mai audă paşii pe scări. Sau muzica lui Puccini răsunând din biroul lui. N-o să-l mai vadă zâmbindu-i de pe terasă în timp ce ea îşi pigulea trandafirii. Sau citindu-i, în tăcerea unei seri, un pasaj dintr-o carte care îi plăcuse.

Dar o avea încă pe fiica ei, o avea pe Rachel. Şi Rachel suferea ca şi ea.

— Mamă, începu fata. M-am gândit… nu te necăji, deocamdată e numai un gând… să plec alături de Kay în Vietnam. Au o nevoie disperată de doctori acolo şi… mă rog, cred că ar fi bine pentru mine. Să plec… să mă rup de toate. Dar mamă, dacă tu vrei să rămân cu tine, n-am să plec. Dacă tu ai nevoie de mine. Ştiu că tata ar fi dorit să-ţi port de grijă.

Sylvie avu senzaţia că un fulger îi trăsnise inima. S-o părăsească şi Rachel? Doamne, câte o să mai poată îndura?

Ah, unde era Gerald? De ce nu era aici când avea atâta nevoie de el?

Gerald, ocrotitorul ei, ca tatăl pe care nu-l avusese niciodată. O Desigur că Gerald n-ar fi vrut s-o ştie singură.

Dar Rachel nu putea fi protectorul ei. Rachel trebuia să

aibă îl propria ei viaţă.

— Nu!

Sylvie renunţă să mai coasă şi se ridică din fotoliu. Un efort atât de simplu şi totuşi cum o mai durea tot corpul, de parcă stătuse zile întregi închisă într-o cutie. Şi totuşi îi făcea bine să-şi simtă corpul, chiar dacă o durea.

— Nu, nu vreau să-ţi sacrifici viaţa ta pentru mine. Nu vreau să-mi iau asemenea răspundere.

— Mamă! Rachel îşi scutură capul, ieşind din raza de soare, faţa ei intrând din nou în umbră. Eu vreau să fiu cu tine.

— Vrei acum. Pentru câteva zile sau câteva săptămâni. Şi pe urmă ai să regreţi. Nu. E îngrozitoare ideea că vei pleca şi vei fi atât de departe. Şi într-un loc atât de primejdios. Dar ar fi şi mai îngrozitor dacă ai rămâne aici numai pentru mine.

— Vorbeşti serios, mamă. Eşti sigură?

Sylvie nu se simţea sigură de nimic. Decât de faptul că se apropia o nouă noapte pe care va trebui s-o treacă. Fără Gerald era atât de neputincioasă, atât de pierdută. Dar dacă era în stare să ia o hotărâre, chiar una greşită, asta însemna ceva, nu? însemna că nu o să moară, că nu o să se veştejească asemenea bieţilor trandafiri de pe mormântul lui Gerald.

„Viaţa e plină de surprize, îşi spuse ea, şi poate că am să mă surprind pe mine însămi.“

Sylvie înlătură o şuviţă de păr care se lipise pe obrazul ud al lui Rachel.

— Poţi să rămâi la cină? Am avea timp să discutăm planul tău. Haide să ne îngraşe Bridget pe amândouă.

Capitolul 10

Max Griffin se trezi din somn. Alături, Bernice sforăia, un sunet uşor gâlgâit, care-l făcu să se gândească, aşa pe jumătate adormit cum era, că butonul bazinului de la closet

trebuia reparat

Mahmur, cu pleoapele grele de somn, ieşi de sub aşternut. Urmă senzaţia neplăcută a podelei reci sub tălpile goale. Doamne! Unde erau papucii? Bâjbâi orbeşte cu picioarele şi în cele din urmă îi găsi, nu unde îi zvârlise cu o seară înainte, ci în faţa noptierei, perfect aliniaţi, cu vârfurile spre el. Bernice. Desigur. Ea îi aranja întotdeauna acolo, ca să-i găsească dacă avea peste noapte nevoie să se ducă la closet.

Nu, vorba asta n-ar fi rostit-o ea. Nu closet, latrină sau privată, nici măcar toaletă. „Camera de împrospătat e la capătul coridorului, dacă doriţi să vă spălaţi pe mâini.“ „Să vă spălaţi pe mâini“, altul dintre eufemismele ei.

Max nimeri uşa şi dibui după întrerupător. O lumină puternică îl izbi în faţă, ca un reflector, strălucire de crom, de oglinzi, de ceramică roz, lucitoare. Dacă nu se trezise complet până atunci, acum era fără îndoială pe deplin treaz. S-ar fi putut lansa într-o pledoarie în faţa unui juriu, atât de limpede îi era mintea.

În timp ce urina, se uită în toaletă. Albastră. Apa din fund era de un albastru nefiresc, culoarea piscinelor de la YMCA. Şi acum devenea verde, un galben-verzui greţos. Oare Bernice ştia ce se întâmplă când urinezi în apă albastră? Nu, cum ar fi putut ca să ştie? Pentru nimic în lume nu s-ar fi uitat înainte de a trage apa; însăşi ideea ar fi dezgustat-o.

O amintire veche îi încolţi în minte. Venise acasă şi o găsise pe Bernice în patru labe pe podeaua din bucătărie, în faţa frigiderului verzui ca fructul avocado, cu mănuşi uriaşe galbene pe mâini, care i-o evocară pe Minnie Mouse, şi frecând de zor sub frigider cu o perie de sticle şi un tub de plastic cu un lichid spumos.

— Copilul doarme? întrebase el.

Ridicase capul, cu părul roşu prins în spate cu o baretă de plastic şi o boare de transpiraţie pe fruntea palidă.

— Îşi suge biberonul, răspunsese Bernice. Am găsit ceva

foarte practic, o pernă de cauciuc cu găuri mari în ea, aşa încât poţi fixa biberonul şi să laşi copilul să sugă singur, iară teamă că sticla o să cadă. Doar că-i bagi perna în leagăn când îi e foame. Asta mă eliberează foarte mult.

Mandy avusese pe atunci trei luni.

Cu excepţia câtorva încreţituri abia vizibile pe pântece, faptul de a fi devenit mamă nu o schimbase deloc pe Bernice, gândise Max. Fiica lor nu era pentru ea decât încă un articol de menaj, ce trebuia lustruit cu grijă. Un lucra în plus de care trebuia să-şi amintească, dintre cele notate pe plăcuţa de peste frigider, încadrată într-o ramă cu un bondar vesel sus şi cu lozinca galbenă: LUCRURI CARE TREBUIE FĂCUTE.

Max se scutură şi apăsă pe butonul care declanşa apa.

Simţea că-l pândeşte o migrenă, o zvâcnire în tâmple care promitea să-i cuprindă tot corpul. Doamne, numai de asta nu avea nevoie. Nu cu audierile strânse pe care le avea mâine la tribunal.

Max se îndreptă spre dulapul de medicamente, ornat cu oglinzi, care-i reflectă, fără voie, spectrul vârstei mijlocii: un bărbat corpolent care se apropia de cincizeci de ani, cu ochii buhăiţi de somn, bărbia încă puternică, dar părul castaniu, zbârlit, fulguit de fire albe.

Deschise dulapul, simţindu-se uşurat că nu-şi mai vede imaginea, îl întâmpină un batalion de sticluţe. Dar nimic din medicamentele vechi pe care le găseşti de obicei într-un asemenea loc; nimic din vechile prescripţii datând de la operaţia de hernie pe care o avusese în 1962. Nicio sticluţă cu gâtul năclăit de la siropul de tuse de iama trecută, niciun cerc lipicios pe rafturile de sticlă. Totul nou, strălucitor, aranjat exact pe categorii, mai îngrijit decât într-o drogherie. Spumă de duş Massengil. Spray feminin Daisy. Patru mărimi diferite de deodorante. Fiola de plastic violet ce conţinea pilulele anticoncepţionale ale lui Bernice. Găsi pastilele de Tylenol alături de aspirinele portocalii pentru copii, pe care

Bernice i le dădea lui Monkey când avea febră. Îşi scutură două tablete în palmă. Unde era paharul de apă? Fir-ar să fie, îl confiscase ea din nou! Va trebui să-şi ia unul din bucătărie.

Când coborî, pustietatea răcoroasă îi făcu bine. Durerea de cap i se retrase. Casa asta mare, veche, care dădea spre golful Little Neck! îşi aminti cum se zbătuse s-o obţină curând după ce se căsătoriseră, deşi dobânzile împrumuturilor ipotecare erau de-a dreptul omorâtoare. Bernice pusese ochii pe una din casele acelea imitaţie de stil Tudor, de pe malul golfului. Era mult mai uşor de întreţinut, argumentase ea. Nu ca asta, cu duşumelele vechi de optzeci de ani, în care se adună murdăria la crăpături, cu pervazurile ferestrelor mâncate de ocean şi cu tencuiala coşcovită. A fost nevoie de şase luni până să schimbe ţiglele acoperişului, să înlocuiască tot sistemul de canalizare, să cojească zugrăveala, strat cu strat şi, în sfârşit, să se poată muta în casă. După ce s-a terminat cu zugrăvitul, tapetatul, acoperirea podelelor cu poliuretan, Bernice s-a îmblânzit. Ba chiar s-a lăsat cucerită de farmecul casei, de bârnele expuse la vedere, de bovindouri, de geamurile colorate de deasupra uşii de la intrare.

Max se îndreptă spre chiuveta din bucătărie fără să aprindă lumina. Se vedea destul de bine. Lumina lunii cădea pe pardoseala de piatră. Privirea îi lunecă spre curtea interioară, pavată cu cărămidă, care se întindea sub fereastra bucătăriei. Văzu că pe straturile de la margine izbucniseră narcisele, şiruri de flori îngrijite, ţâşnind din pământul proaspăt desţelenit. La vederea acestui semn de viaţă nouă, simţi bucurie. Apoi, îşi spuse, din nou copleşit de melancolie. „Au răsărit de zile întregi, poate chiar de o săptămână, şi eu nici nu le-am observat. În tinereţe n-aş fi pierdut în ruptul capului momentul răsăririi narciselor."

Max se pomeni gândindu-se la tatăl lui, amintindu-şi de o seară de vară când juca croqult, pe pajiştea din spatele casei, cu cei doi fraţi mai mari ai lui. Max avea pe atunci

paisprezece ani şi tata… câţi ani să fi avut? Totdeauna păruse să aibă aceeaşi vârstă, cu creştetul capului chel (în afară de meşa de pe frunte pe care o numea „bretonul meu de măgăruş „), şi cu hălcile care i se revărsau generos peste curea. Seara aceea de vară, petrecută cu mai bine de treizeci de ani în urmă, îi reveni în minte cu claritatea fiecărui detaliu, ca şi cum ar fi fost strecurată printr-un filtru mental. Mirosul ierbii proaspăt cosite amestecat cu fumul hamburgerilor pe care îi frigea tata pe grătarul în aer liber, tava cu pahare cu ceai la gheaţă pe care o aşezase mama pe parapetul porţii şi înţepăturile din încheietura mâinii pe care i-o sucise Robbie. Max, lăsându-şi jos băţul, îşi privise pantalonii pătaţi de iarbă şi se gândise ce chelfăneală o să-i tragă mama. Pe urmă Eddie începuse să-l sâcâie şi să-l zeflemisească pentru că în ultima vreme petrecuse atâta timp încuiat în baie. Max ridicase privirea şi-l văzuse pe tatăl lui, purtând un şorţ vechi, ponosit şi o şapcă de baseball, stând lângă grătar şi ţinând în mână o spatulă cu coadă lungă. Tata privea în gol şi lacrimi îi şiroiau pe obraji.

Max nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui plângând. Şocul lacrimilor tatei îl zguduise ca un cutremur. Primul lui gând a fost că tata îşi pierduse probabil slujba. Dar Norni Griffin predase matematica la Şcoala Superioară Pittsfield încă de pe vremea lui Adam şi Eva, n-ar fi putut să fie concediat cum n-ar fi putut Harry Truman să devină republican. Nedorind să-şi imagineze ceva mai rău, Max îşi spusese cu disperare: „Probabil că-i din cauza fumului de grătar, asta-i, i-a intrat fumul în ochi…“

Dar acum, cu atâţia ani mai târziu, Max intuia starea de spirit a tatălui său. „Probabil că-şi dădea seama că trenul s-a oprit, că nu se mai urneşte din loc, că asta-i ultima oprire.”

Max găsi un pahar în uscătorul de vase. O placă de ceramică plesnită, deasupra chiuvetei îi atrase atenţia. „Va trebui s-o înlocuiesc”, îşi spuse, apoi îşi aminti de ce nu o

înlocuise până acum. Îi plăcuse această imperfecţiune, faptul că Bernice nu putea s-o „reînnoiască şi s-o îmbunătăţească”, oricât ar fi frecat-o şi lustruit-o. „Ca şi pe mine, îşi spuse el. Nu mă mai poate schimba mai mult decât poate repara placa asta crăpată. Dar numai Dumnezeu ştie cât se străduieşte.”

Ca şi pe Monkey, de altfel. Era ca un băieţandru, slobodă la gură, plină de vitalitate. Începuse s-o poreclească pe fiică-sa Monkey – maimuţică, încă de pe când pornise să facă primii paşi, împleticindu-se pe picioruşe şi prinzându-se de tot ce găsea în cale cu degeţelele-i lipicioase de la banane şi făcând numai pozne. Acum era vorba de biciclete, de patine cu rotile şi Dumnezeu mai ştie de ce. Chiar ieri îi povestise Bernice, frângându-şi mâinile, de ultima ispravă a lui Monkey: o găsise patinând în rigolă.

Când urcă iar, Max aruncă o privire în camera lui Monkey. În lumina care se prefira prin crăpătura uşii întredeschise, fetiţa nu arăta să aibă mai mult de patru sau cinci ani, un copilaş încă, dulce şi preţios.

Pe urmă ochii îi alunecară la picioarele şi braţele lungi, care ieşeau afară de sub cuvertură, un genunchi julit, unghii muşcate, pătate de ojă roşie, cojită. Monkey avea nouă ani, mergea pe zece; peste câţiva ani va fi o adolescentă. Observă afişul Donovan prins de perete, deasupra pătuţului ei de copil. Când şi-l procurase? Şi unde erau animalele de pluş care-i străjuiseră întotdeauna patul?

Îl săgetă gândul: „A crescut, e mare.“

Inima i se dilată de tandreţe şi un gând amar îşi croi drum în mintea lui: într-o bună zi o să-l părăsească, o să plece la colegiu, şi ziua asta era aproape, îl pândea după colţ.

Se apropie de ea în vârful picioarelor şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr care-i cădea pe obraz. Avea părul roşu, des şi ondulat al lui Bernice, nu morcoviu, ci de un roşu de Tizian sau Rubens.

Să fi fost o închipuire sau într-adevăr Monkey arăta mai

supusă în ultima vreme? Dar şi mai susceptibilă. Nu mânca nici jumătate din ce i se punea în farfurie. Şi în seara asta când o culcase, se agăţase de braţul lui şi-l rugase să n-o lase singură în întuneric.

Bernice alungase toate astea prin formula uzuală: „Trece printr-o anumită etapă." Dar Max avea îndoielile lui. Uneori era îngrijorat de Monkey. Mai mult decât ar fi fost normal. „Recunoaşte, îşi spunea singur. De ce te ascunzi după deget? Ţi-e teamă că o să crească şi o să ajungă ca mama ei."

Şi ce era atât de teribil dacă ajungea ca mama ei? într-un fel, Bernice era extraordinară. Dacă ar fi existat un concurs de Miss America pentru cea mai bună gospodină-bucătăreasă-gazdă, Bernice ar fi primit coroana. Şi silueta ei se păstrase la fel de zveltă ca atunci când se însurase cu ea, deşi acum trebuia să facă unele eforturi ca s-o menţină. O femeie a dracului de atrăgătoare. Chiar duminica trecută îl auzise pe băiatul de la o staţie de benzină şoptindu-i unui prieten: „Pe asta n-aş da-o afară din pat." Max zâmbise în sinea lui. Ştia că n-ar fi fost mai posibil ca Bernice să-l înşele, decât ca Statuia

Libertăţii să-şi suflece fustele.

Şi mai mult, Bernice o iubea pe Monkey tot atât de mult cât o iubea şi el. Aşadar de ce-l treceau sudorile la gândul că Monkey ar putea să-l privească într-o zi cu ochii căprui, reci, ai mamei ei, admonestându-l: „Pentru numele lui Dumnezeu, de câte ori să-ţi spun să laşi jos capacul după ce ai folosit toaleta?"

Max ieşi tiptil din cameră, închizând fără zgomot uşa în urma lui. Durerea de cap se evaporase. Foarte bine. Poate că acum o să reuşească să doarmă. Dar când se strecură în pat, Bernice se trezi, un ghem cald care se despături la atingerea picioarelor lui reci. Se ridică în capul oaselor, îngrijorată, părul roşu căzându-i încâlcit pe umeri. O clipă i se păru că seamănă atât de mult cu Monkey, încât se simţi mişcat. Îşi

aminti de începuturile căsătoriei lor, când Bernice dormea goală în braţele lui cuibărită ca o pisicuţă. Şi cum îşi plimba mâna pe curba netedă a spatelui ei şi îi ţinea-n căuşul palmei o fesă rotundă şi tare; cum ea se prefăcea că doarme dar picioarele i se desfăceau încet, atât cât el să poată explora mai departe.

— Ce s-a întâmplat? strigă alarmată.

Biata Bernice, se temea până şi în somn.

— Nu-i nimic, o asigură el, mângâind-o pe picior. Dormi mai departe.

Cămaşa de noapte i se deschisese la piept, dând la iveală un sân mic şi ferm. Max simţi că se excită şi îşi spuse: „Nu, nu acum!“ Detesta să o dorească, ştiind că o să i se dea din obligaţie, fără niciun pic de dorinţă.

Dar în timp ce-şi impunea să se răcorească şi să încerce să doarmă, se pomeni că mâna îi luneca în sus, pe pulpa ei şi un deget i se strecură sub elasticul chiloţilor.

— Acum? murmură ea cu o voce somnoroasă. Apoi oftă şi spuse: Bine.

Şi îşi trase în sus cămaşa de noapte, peste stomacul plat, în felul în care Monkey îşi sufleca manşetele blugilor când îşi înmuia tălpile în ocean.

Max o mângâie un timp, sperând să obţină un răspuns din partea ei. Doamne, Doamne, de ce nu-l dorea şi ea, măcar puţin? Şi dacă era atât de total indiferentă, de ce nu-i spunea măcar s-o lase în pace?

Senzaţia… senzaţia de a o lua în felul ăsta… în timp ce ea zăcea inertă, abia respirând.

Doamne, era mai curând o masturbare decât un act sexual.

— Bernice? Iubito, ai vrea cumva să-ţi fac ceva, într-un fel care-ţi place…?

— Nu, mergi înainte, murmură ea politicoasă. E în ordine.

„Nu, îşi spuse Max pătrunzând în ea. Nu e în ordine. Absolut deloc. Doamne, nu vrei nici măcar să te mişti puţin,

să execuţi mişcările de rigoare, să simulezi, măcar un minut, ca să nu am impresia că sunt un bătrân libidinos care se freacă de o femeie?“

Acum simţea că e gata să ejaculeze, o năvală fierbinte, smulsă din el împotriva voinţei lui. „Doamne, of Doamne!“

O înlănţui cu braţele pe Bernice, cu putere, aproape strivind-o, până o auzi scâncind. Şi, o clipă, se bucură că o îndurerase, că o făcuse să simtă ceva.

Şi pe urmă se simţi ruşinat. Ce ticăloşie din partea lui să vrea să-i facă rău.

Şi pe urmă totul se termină.

Bernice se strecură de sub el:

— Mă întorc îndată, murmură.

„Nu! Lasă-mă să te mai ţin în braţe, ar fi vrut să-i strige, lasă-mi măcar atâta. Ştiu că-ţi place să-ţi masez ceafa, n-ai vrea să mă laşi…?“

Prea târziu. O auzea, auzea ghiorăitul ţevilor vechi de la baie, când dădu drumul la robinet şi ţăcănitul uşii de la dulapul cu medicamente.

Max rămase întins pe spate, urmărind pe tavan luminiţa unei maşini care trecea. Îl chinuia o senzaţie de crispare fierbinte în piept.

Auzi robinetul curgând… Şi apoi:

— Oh, Max, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Bernice pe un ton vexat.

Capacul de la closet. Uitase să-l lase în jos. Din nou. Max se simţi brusc atât de furios încât se văzu în minte trântindu-i capacul în cap. Trase adânc aer în plămâni. De ce să se înfurie pe Bernice? Nu era decât vina lui, era singurul vinovat. Nu putea s-o învinovăţească pe ea pentru că el era prea tont ca să ceară un divorţ. „Divorţ”, cuvântul magic pe care nu îndrăznea să-l rostească.

Şi apoi, ca de fiecare dată când se imagina despărţindu-se de Bernice, se gândi la Monkey. Îi veniră lacrimi în ochi,

lacrimi dure şi nedorite, stoarse din el, de parc-ar fi fost picături de sânge ţâşnite de sub bolovanul care-i strivea pieptul.

A doua zi, după-amiaza târziu, Max stătea la fereastra biroului său, care se întindea pe aproape întreg peretele dinspre răsărit. Se uita la cerul violaceu, la priveliştea ca de carte poştală ilustrată a podului Brooklyn, curbându-se peste East River, păienjenişul lui de traverse fiind prefăcut în crom sclipitor de reflectoarele soarelui care apunea. Majestuos, acesta era singurul cuvânt potrivit. Cine spunea că podul nu era de vânzare? El plătea, zi de zi, pentru acest birou cu vederea lui care-ţi tăia respiraţia şi care-i sporea prestigiul. Plătea pentru el cu timpul lui, cu gândurile lui, cu priceperea lui.

Isuse, nu-l mai bântuiseră asemenea gânduri de pe vremea când era tânăr avocat, ieşit de pe băncile şcolii. Să fi fost din cauza procesului la care lucra acum?

Max se întoarse de la fereastră şi se lăsă să cadă în fotoliul din faţa biroului său în stil georgian, supraîncărcat de hârtii. Îşi fixă privirea pe o fotografie mărită la dimensiuni uriaşe, sprijinită între două fotolii. Reprezenta bara de direcţie a unui automobil şi semăna, într-un fel, cu Cape Kennedy.

Dacă reclamantul, Jorgensen, ar fi câştigat procesul, atunci uzinele Pace Motors ar fi trebuit să-i plătească despăgubiri în valoare de douăsprezece milioane de dolari, plus cheltuielile de o sută de milioane de dolari, cel puţin, pentru retragerea de pe piaţă a tuturor maşinilor de tip Cyclone şi înlocuirea barelor de direcţie. Max ţinea la băieţii de la uzinele Pace, condusese ani de zile maşinile lor şi mulţumea cel puţin o dată pe săptămână stelei lui norocoase pentru că, printre clienţii firmei lui, se număra cea mai inovatoare uzină de automobile. Aşa încât primul său impuls fusese să sară în apărarea uzinelor Pace, convins că Jorgensen avea cine ştie ce răfuială cu uzina şi că reclamaţia lui nu era decât

o încercare de a le stoarce bani.

Dar îşi cam schimbase părerea de la întâlnirea avută luni cu Caravella, inginerul-şef, care protestase mult prea mult, cu o întreagă furtună de explicaţii tehnice, grafice, planuri şi rezultate ale testelor, mai puţin grăitoare decât broboanele de sudoare de pe faţa lui; şi după ce discutase marţi şi cu Rooney, vicepreşedintele care folosise expresia „o înţelegere" în fiecare frază rostită, ei bine, Max începuse să adulmece ceva putred în Danemarca.

Îşi spunea mereu că el nu are căderea de a judeca o culpă, reală sau imaginară, a clienţilor lui, ci numai de a-i apăra – totuşi nu-şi putea alunga o senzaţie stânjenitoare, ca un gust rău care-ţi rămâne în gură după ce-ai mâncat ceva.

— Domnule Griffin, am depoziţiile pe care le-aţi cerut. O voce joasă şi plăcută îl rupse din spirala descendentă a gândurilor lui. Şi v-am adus şi cafeaua.

Îşi înălţă privirea şi iat-o pe Rose cu un teanc ordonat de dosare sub braţ, căutând din ochi un spaţiu liber pe birou unde să aşeze cana aburindă pe care o ţinea în mâna cealaltă.

Îi luă cafeaua din mână şi o aşeză pe un carnet de note galben, mâzgălit cu hieroglifele lui şi pătat de cercurile lăsate de alte cești de cafea, băute de dimineaţă.

— Mulţumesc. Luă transcrierile de depoziţii pe care i le pusese în faţă şi începu să le răsfoiască. Ce-i cu raportul inginerului ăluia independent?

— E la xeroxat. Toate cele două sute unsprezece pagini pe care le conţinea. Inclusiv diagramele. Fac copii, dar colaţionatul o să ia timp.

Max oftă şi murmură ca pentru el:

— Eu cred că cucoana protestează prea gălăgios.

— Care cucoană?

— În limbajul nostru se numesc curve. Experţii martori. Doctorii, psihiatrii, inginerii care-ţi oferă date măsluite în

asemenea cantităţi de hârtie, că ai putea să ştergi fundurile juriului timp de o lună de zile.

Luă o înghiţitură de cafea şi se strâmbă.

— Îmi pare rău că am făcut-o tare ca fierul, se scuză Rose, râzând. Era ultima cafea care mai rămăsese în oală. Pe urmă zâmbetul îi dispăru de pe buze şi întrebă cu voce moale: Nu credeţi că a fost, cum se spune… res ipsa loquitur.

De unde o mai scosese şi pe asta? Clar că făcuse mai mult decât să-i dactilografieze scrisorile. Fată deşteaptă. Şi drăguţă. Dar cum în zilele astea se făcea atâta zarvă în legătură cu drepturile femeilor, avea grijă să păstreze o privire neutră.

Dar, fir-ar al naibii, nu era puţin lucru să vezi o femeie arătând atât de proaspătă la ora asta din seară. Faţa strălucind a apă şi săpun, norul de păr negru mirosind vag a şampon, bluza albă ca hârtia, scrobită şi bine călcată, vârâtă îngrijit într-o fustă simplă bleumarin. Demodată, lungă până la genunchi, dar care-i venea mai bine decât minijupele pe care le purtau toate celelalte secretare.

Nu, nu şi-o putea închipui într-o fustă din alea, aplecându-se peste ţâşnitoarea de apă şi lăsând să i se vadă de sub tiv elasticul dantelat al chiloţilor. Oricum, probabil că purta lenjerie decentă din pânză albă, de felul celei pe care o cumperi la Sears, câte două într-un pachet. Lenjerie serioasă, catolică, potrivită cu crucea mică de aur care-i atârna la gât.

Max simţi că începe să i se înfierbânte faţa. Isuse, destul! Se sili să se gândească din nou la Jorgensen.

— Mă rog, într-un fel lucrurile vorbesc de la sine, răspunse el. Desigur, cele mai multe accidente se datorează neglijenţei conducătorului. Dar sunt oare convins că accidentul ăsta s-a produs din vina lui Jorgensen? făcu o pauză. Nu, nu sunt convins.

Se simţea mai bine exprimându-şi îndoielile cu glas tare. Chiar dacă ştia că nu era treaba lui să se îndoiască. Dar intuia

că poate avea încredere în Rose. Avea aerul cuiva care ştie să păstreze un secret.

„Ochii ei, îşi spuse Max. Ochii ăştia mari, negri, ai ei sunt plini de secrete."

— Dar nu sunteţi sigur. Rose se întinse peste birou, ca să aranjeze unul dintre teancurile de hârtie. Şi dacă Quent Jorgensen spune adevărul când afirmă că nu a fost beat în seara aceea, atunci s-ar putea să existe pe piaţă alte zeci sau sute de bare de direcţie defecte. Asta vreţi să spuneţi?

— Ai fi un avocat foarte bun, observă Max râzând. Te-ai gândit vreodată să urmezi Dreptul?

Îşi putu da seama că atinsese o coardă sensibilă şi regretă pe dată vorbele spuse într-o doară. Doamne, cum putuse fi atât de nesocotit, în ciuda eforturilor disperate pe care le depunea Rose ca să-şi salveze înfăţişarea, Max observase că avea mereu aceleaşi două fuste şi trei-patru bluze mereu şi mereu purtate, şi aceiaşi pantofi negri, pingeliţi cu grijă la fiecare câteva luni. Să urmeze Dreptul? Probabil că trăia de la mina până la gură.

O roşeaţă se urcase în obrajii lui Rose, dând tenului ei măsliniu un reflex de ceramică de Sienna, care-i aminti de dealurile toscane printre care staţionase cândva, în timpul războiului. Rose îşi acoperi stingherеala cu un râs:

— Dacă m-aş apuca să studiez, cine ar mai păzi căţelul Chihuahua al doamnei Von Hoesling?

Max râse, amintindu-şi cum cu o zi înainte doamna Von Hoesling venise la birou ca să discute testamentul răposatului ei soţ.

Când intrase în vestibul, pur şi simplu îi înmânase lui Rose căţelul care-şi arăta colţii, de parc-ar fi fost vorba de un palton sau de o pălărie. Şi Rose, spre eterna gratitudine a lui Max, îl luase în braţe fără niciun comentariu, cu o faţă lipsită de orice expresie şi, de îndată ce bătrâna doamnă se întorsese cu spatele, îl vârâse într-un sertar al biroului ei,

împreună cu o jumătate de corn.

— E un argument, glumi Max.

— Dacă aţi reuşi să aveţi informaţii precise despre bara aceea de direcţie, lucrurile ar fi mai simple pentru dumneavoastră? întrebă ea aplecându-se să ridice câteva ghemotoace de hârtie care nu nimeriseră în coş.

Max observă că se apleca din genunchi, înclinându-se într-o parte, astfel încât fusta deabia i se ridica. Maicile îi dăduseră învăţături bune.

Îşi scărpină bărbia, pe care încolţise umbra de barbă de seară.

— Nu-i neapărat necesar. Nu-mi pot permite să le spun celor mai importanţi clienţi ai noştri că sunt nişte mincinoşi, nu-i aşa? Oricum asta nu-i treaba mea. Şi poate că tot justiţiarismul ăsta care m-a apucat nu-i decât un egoism deghizat… Dar îmi place să am toate cărţile pe masă, bune sau rele, şi nu să bâjbâii în beznă. Felul în care stau lucrurile, dacă ceea ce bănuiesc eu e într-adevăr o realitate… şi dacă avocatul lui Jorgensen o să-mi arunce nişte mingi piezişe… mă rog, dacă nu deţin toate faptele s-ar putea să apar ca regele idioţilor.

— Dar pe de altă parte, stărui Rose, dacă bănuielile dumneavoastră s-ar dovedi neîntemeiate, nu v-aţi simţi mult mai liniştit? Cel puţin n-ar trebui să vă mai gândiţi la alt biet amărât care ar sfârşi tot într-un scaun pe roţi sau chiar mai rău.

— Ai la îndemână un glob de cristal? o întrebă el zâmbind.

— Nu. Ceva mult mai simplu.

Îşi îndreptă spatele, fixându-l cu ochii aceia mari ai ei. Ochi liniştiţi şi în acelaşi timp extrem de adânci, trădând doar printr-un licăr sporadic, printr-o scânteiere, emoţiile care clocoteau undeva, în străfundurile ei tainice.

— Şi ce anume?

— Maşina. De ce să n-o încercaţi în stradă? Să vă

convingeţi singur.

Max rânji.

— Ar fi bine să fie atât de simplu… nu-i posibil ca defecţiunea aceea să apară la toate barele de direcţie, pentru că atunci Uzinele Pace ar fi fost potopite de plângeri şi procese. Bănuiesc că de asta nu sunt sută la sută sinceri faţă de mine. Probabil că nu vor să recunoască nici măcar în sinea lor. Defecţiunea poate să apară o dată la o sută de maşini Cyclone sau chiar la o mie. Şi chiar şi atunci, bănuiesc că nu se manifestă decât poate la o viteză foarte mare sau în anumite condiţii de conducere.

— Cine ştie, insistă Rose. S-ar putea să aveţi noroc.

Nu zâmbea. Drace, vorbea foarte serios. Ce fel de femeie o mai fi şi asta?

Max simţi încolţind în el un fel de elan, de impuls. La dracu', s-ar putea să aibă dreptate. Poate că merita să încerce, chiar dacă şansele erau foarte îndepărtate. Spuse îngândurat:

— Există un magazin de desfacere Pace nu departe de aici. Îl cunosc pe proprietar.

— Aţi putea pretinde că doriţi să cumpăraţi o maşină şi că o luaţi pentru un tur de probă.

Max sări în picioare, simţindu-se parcă mai bine decât se simţise de săptămâni întregi şi ciudat de însufleţit.

— Vii şi dumneata, spuse rânjind prostește. Da, dumneata. Doar a fost ideea dumitale. Ia-ţi paltonul şi hai să mergem.

Cotiră pe lângă ultima cabină de taxare la trecerea podului şi apoi ieşiră în Thruway. Când traversară Tappan Zee, soarele se afundase dincolo de orizont, lăsând în urmă-i o strălucire zemoasă, de culoarea coniacului, întretăiată de vârfurile plopilor deşi care mărgineau şoseaua de o parte şi de alta.

Max nu ţinea minte de când nu se mai simţise atât de sprinten şi vioi, ca un adolescent, aţâţat de mirosul de vinyl

virgin al maşinii noi, şi de şoseaua care se derula în faţa lor.

Se uită la Rose, aşezată pe scaunul şoferului cu privirea concentrată asupra drumului, ţinând cu ambele mâini volanul cărămiziu, asortat la culoarea caroseriei. Un picior lung, bronzat, apăsa pe pedală, încordat ca un cablu de oţel. Apoi se uită la acul vitezometrului care arăta acum şaptezeci la oră.

Stăruise să conducă ea. Nu, „stăruise" nu era cuvântul potrivit, încă în magazin, pur şi simplu se lăsase să lunece pe scaunul jos din faţa volanului şi se uitase la Max cu zâmbetul înfrigurat al unui copil care se urca pentru prima oară pe tricicletă. Îl întrebase: „Nu aveţi nimic împotrivă, nu-i aşa? întotdeauna mă gândeam cum o fi când conduci o maşină ca asta."

Şi începuse s-o conducă, la început cu prudenţă şi cu oarecare nervozitate, apoi cu din ce în ce mai multă siguranţă. În prima jumătate de oră nu schimbaseră un cuvânt între ei, pentru că nici nu era nevoie. Se simţeau ciudat de bine împreună. De altfel, Max aproape că uitase care era scopul real al plimbării.

— Cred că am trecut de bariera BB, spuse în cele din urmă Rose, aruncându-i o privire lungă, oblică, în timp ce buzele ei pline se curbau într-un zâmbet.

Era o zi neobişnuit de caldă pentru luna aprilie şi nările lui Max prinseră mirosul slab, ciudat de excitant, al transpiraţiei ei, purtat de curentul de aer al ferestrei deschise.

— Bariera BB? întrebă el.

— Prescurtare de la Brooklyn-Bronx. Se spune că dacă te-ai născut într-unul din cartierele astea, nu-l mai părăseşti niciodată. Nu mergi niciodată mai departe de staţia terminus a metroului. Chiar şi trenul local spre Long Island – din felul în care vorbesc de el cei din vecinătatea mea, ai zice că-i Orient Expresul.

Max zâmbi:

— Şi aşa gândeşti şi dumneata?

O placardă verde cu alb, pe care scria New Paltz 38 apăru în zbor în dreapta. Urcaseră o pantă dulce şi acum în faţa lor se întindeau păduri întunecate de amurg.

— Eu mă prefac a crede că asta-i maşina mea – uit de posibilele ei defecţiuni – şi acum mă îndrept spre… unde?… o clipă… da, ştiu… spre staţiunea aceea fabuloasă din Catskills. Sunt o actriţă celebră, putred de bogată… şi mă duc să petrec acolo o săptămână de nebunii frivole împreună cu amantul meu secret. Expresia asta „nebunii frivole" am cules-o dintr-o carte. Sună a ceva ce-ar face Clark Gabie şi Carole Lombard, nu?

— Aşa e. Îţi plac filmele vechi?

Rose se uită în oglinda retrovizoare apoi intră pe culoarul din stânga, depăşind un Buick albastru şi un Opel Kadet galben. Ultimele raze ale soarelui muribund lunecau pieziş pe capota lucioasă, cărămizie. Vitezometrul sări peste optzeci. Chiar în faţa lor se aşternea o porţiune dreaptă, liberă, în mod miraculos, de orice trafic.

— Să nu mă spuneţi la nimeni, replică Rose, dar nu prea îmi place niciun film de după 1940. Vă amintiţi vechile filme cu Shirley Temple? Dansa în fiecare dintre ele cu Bill Robinson. Şi Nelson Eddie cu Jeanette MacDonald în Poznaşa Margareta! La sfârşitul filmului şi acum, călătorule, am plâns. Ştiţi, când Bette Davis spune: „Să nu cerem luna de pe cer, doar avem stelele."

Max o privi, amuzat şi puţin surprins. Dintr-o singură răsuflare, îi spusese mai multe decât în cei doi ani de când lucra pentru el. S-ar fi zis că amândoi căzuseră sub vraja automobilului.

— Asta nu mai ţin minte, răspunse el. Nu-mi aduc aminte decât de cele două ţigări pe care Paul le aprindea aproape în fiecare scenă pentru el şi pentru Bette. Presupun că studiourile considerau preferabil un cancer la plămâni decât

un sărut pătimaş pe gură.

— Sunteţi cinic. V-aţi trădat, să ştiţi. Şi eu sunt aşa. Obişnuiesc să mă preocup… merg prea repede pentru dumneavoastră? Arătaţi cam palid.

— Nu, minţi el.

Max începuse să-şi simtă subţiorile ude. Mamă, ori că goneau! Şi câtă experienţă de şofer o fi având fata asta?

Îi veni în minte o fotografie a lui Quent Jorgensen. Într-una din dovezile pe care le pregătise pentru proces, avocatul lui Jorgensen alăturase în mod inteligent o fotografie a clientului său sărind un gard la o cursă cu obstacole de la jocurile olimpice şi o fotografie recentă, a invalidului imobilizat într-un scaun cu roţi. Deşi Max avea toate motivele să creadă că judecătorul nu va prezenta juriului acele fotografii, totuşi se pomeni sperând cu fervoare ca alcoolul găsit în sângele rănitului după accident să probeze că acesta pierduse controlul maşinii.

Se uită din nou la vitezometru.

— Presupun că asta-i ceea ce se numeşte malum prohibitum, râse Rose.

— Încălcarea neintenţionată a legilor, interpretă Max. Da, cred că viteza cu care conduci ar cădea sub incidenţa acestei legi. Asta dacă reuşeşti s-o scoţi la capăt Altminteri, un medic i-ar da altă titulatură.

— Care?

— „Decedat la sosirea în clinică.” Uite ce-i, poate că ar fi bine să mai încetineşti puţin. Şi ce-i cu toate denumirile astea juridice?

— Trebuie să vă fac o mărturisire. Uneori am luat cu mine acasă câteva din tomurile dumneavoastră juridice. Se uită la el, aşteptându-se parcă să-l vadă că se supără. Numai câte unul o dată, şi întotdeauna le-am adus înapoi. Am avut mare grijă de ele. Sincer!

Roşise din nou. Aşadar, gândi Max, avusese dreptate că

Rose manifesta mai mult decât un interes trecător pentru avocatură.

— Ce mi-ai spus nu mă surprinde deloc. Dar s-ar putea ca, aşa la întâmplare, să deschizi o cutie a Pandorei. Asta vrei?

— Nu ştiu ce vreau. Ochii i se înnegurară. Mă gândeam… o, n-are nicio importanţă. Şi aşa probabil că am vorbit prea mult.

— Nu. Te rog, spune-mi. Eu… nu se putea gândi la nimic care să nu sune ca o replică dintr-un film prost, aşa încât îşi termină fraza stângaci… aş putea să te ajut.

Rose îşi muşcă buza de jos, ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească plânsul.

— Nu. Nu cred… E… ceva personal.

— Ceva de genul „un prieten”?

Reflexul de cărămidă arsă din obrajii lui Rose se înteţi şi Max simţi o înţepătură de gelozie cu totul iraţională. „Din nou am avut dreptate. Eşti o adevărată Mafalda, băiete!”

— E în armată, răspunse Rose. În Vietnam de aproape patru luni. Trei luni şi douăzeci şi una de zile. Eu… noi, adică… am plănuit să ne căsătorim când o să se întoarcă acasă. Dar adevărul e că… Vocea i se ridică într-o notă ascuţită, apoi se sparse. „Oh, Doamne, îşi spuse ea, am ştiut că aşa o să se întâmple, întotdeauna îmi vine să plâng când vorbesc despre el…“ îşi şterse furioasă ochii cu dosul palmei stângi. Ştiţi, continuă. N-am mai avut de mult veşti de la el. De trei luni, ca să spun mai precis. Doar o singură scrisoare…

Iar îi venea să plângă.

— Şi îl iubeşti cu adevărat, nu?

Stupidă întrebare. Răspunsul sărea în ochi. Şi ce dacă? Faptul că el unul nu avusese parte de fericire conjugală nu însemna că legătura maritală e o cauză pierdută pentru toţi.

Rose aprobă din cap, fără să-şi ia ochii de la drum. Privirea ei căpătase o expresie mai dură, mânioasă, şi buzele i se strânseseră. Max îi văzu muşchii gambei încordându-se când

piciorul apăsă pe pedală. Sforăitul motorului se prefăcu într-un vaier ascuţit, amintind de un avion cu reacţie care rulează la sol în vederea decolării.

Şi după aceea, Rose adăugă:

— Aş muri fără el. Ştiu că asta e o expresie mult folosită în filme. Dar e adevărat. Categoric! Aţi iubit vreodată mult de tot pe cineva?

Max se gândi la Bernice. Nu. Nici măcar la începuturile căsătoriei n-ar fi putut spune că o iubise atâta încât să poată muri fără ea.

Se uită din nou la femeia negricioasă, cu părul suflat de vânt, de lângă el. Îi intuise şi altă dată această profundă şi pătimaşă intensitate care i se revela acum, ca o căprioară înlemnită la marginea unei poieni, şi se temea că dacă ar face vreo mişcare bruscă sau ar vorbi prea precipitat, s-ar putea să dispară.

Şi atunci se întâmplă ceva cu el. Reuşi parcă să întrevadă prin cristalul rubiniu pe care i-l ridicase în faţa ochilor. Brusc, îşi putu imagina cum ar fi să iubeşti o femeie atâta încât să mori pentru ea.

Max se pomeni invidiindu-l pe iubitul fetei, oricine ar fi fost el.

— Eu încerc asemenea sentimente pentru fiica mea, răspunse el cu întârziere întrebării lui Rose. Când am adus-o acasă de la maternitate, îmi amintesc că mă aplecam deasupra leagănului ei şi gândeam: „Da, şi un om rezonabil comite crime. Dacă cineva i-ar face cel mai mic rău lui Mandy, n-aş şovăi să-l omor.“

— E fericită că vă are. Rose rămase tăcută un moment, în care nu se auzi decât vaierul motorului mereu accelerat. Eu nu l-am cunoscut pe tatăl meu. Şi nici pe mama. A murit într-un incendiu la spital în noaptea în care m-a născut. Nu-i ca în filme? Glasul ei avea o notă amară.

— Îmi pare rău.

— O, cu nu mai ţin minte nimic. Am aflat mai târziu, de la alţii, sinistra poveste. Cum am fost cărată afară de una dintre infirmiere, care mă învelise într-un cearceaf umed. Şi cum a venit să mă ia bunica mea – tata era pe mare în momentul acela – şi bunica a gândit că trebuie să se fi făcut vreo greşeală. Ştiţi, eu nu semăn deloc cu celelalte două surori ale mele şi cu niciunul dintre părinţii mei. Dar am fost singurul prunc care mai rămăsese. Toţi ceilalţi fuseseră deja luaţi de părinţi. Credeţi că mama mea, dacă ar fi trăit, m-ar fi vrut aşa cum sunt? Rose îşi pocni gura cu palma. Doamne, ce-am spus? nu-mi vine a crede că vă spun lucrurile pe care vi le înşir.

— E în ordine, eu ştiu să ascult. Spune mai departe.

— Restul e destul de plicticos. N-o să vă facă plăcere să-l auziţi. Linia gurii i se înăspri şi mai mult. Am văzut odată filmul acela vechi, Tarzan, şi era o scenă în care Johnny Weismuller se lăsa înghiţit de nisipuri mişcătoare – de fapt cred că în fiecare film s-a afundat în nisipuri mişcătoare – dar oricât era el de simplu la minte, mi-am dat seama perfect ce simţea. Ce înseamnă să fii încătuşat, să te scufunzi încet, şi cu cât te zbaţi mai mult să ieşi la suprafaţă, cu atât te afunzi mai tare.

Acul vitezometrului depăşise optzeci şi cinci de kilometri şi oscila acum spre nouăzeci. Zgomotul motorului, un vaier strident.

— Ştiţi ce înseamnă aşa ceva? întrebă ea tare.

— Da, ştiu.

Se gândi la Bernice şi încercă să-şi imagineze, cu o plăcere perversă, care ar fi reacţia soţiei sale dacă ar şti de această mică escapadă a lui.

— Rose, cred într-adevăr că ar trebui să încetineşti.

— Şi ce facem cu Quent Jorgensen?

— Cred că dacă am muri amândoi ar fi benefic pentru rezolvarea cazului, totuşi n-aş recomanda soluţia asta.

— Voiam să spun, nu doriţi să aflaţi…

Brusc se crispă toată, aplecându-se uşor în faţă, mâinile-i încleştând volanul roşu, lucios, până i se albiră încheieturile degetelor.

— Ce s-a întâmplat?

Max simţi subit că înţepeneşte – avea senzaţia că pielea capului i se strâmtase şi-l strângea.

— Sfântă Fecioară! exclamă Rose. S-a blocat… Nu pot…

Smucea volanul care părea ferecat, nu se mai mişca decât un centimetru sau doi în fiecare direcţie.

Şi atunci Max văzu ce-i aştepta. Curba din faţă. Şi puhoiul de maşini din spate. Rose îşi luase piciorul de pe pedală şi apăsa acum de zor pe frână, micşorând viteza. Trupul îi era rigid, faţa albă ca hârtia.

Doamne! Intra în panică, frâna cu prea mare forţă.

Se auzi un scrâşnet îngrozitor, un miros de cauciuc ars se răspândi în aer, iar spatele maşinii undui ca o coadă de peşte şi derapă peste două culoare. Barele de pe marginea şoselei se iviră brusc şi dincolo de ele un povârniş abrupt.

Frica îl lovi ca un sac de nisip zvârlit în piept.

— Isuse Hris…

Clipa părea să atârne suspendată în spaţiu, desprinsă de trecut şi de viitor; nu mai exista decât bara albă de la lizieră, râpa bolovănoasă de dincolo, şi nesfârşitul scrâşnet al cauciucurilor.

Şi acum Rose, o femeie sălbăticită pe care aproape nu o mai recunoştea, cu ochii imenşi şi negri, scoase un urlet puternic, primitiv, în timp ce se lupta să redobândească controlul asupra maşinii.

Max fu aruncat cu capul în tabloul de bord, fruntea i se izbi dureros de fâşia de crom de la baza parbrizului. O explozie albă, ca un frec aprins care i-ar fi pocnit îndărătul ochilor, apoi o clipă în care simţurile îi alunecară într-un fel de abis.

Prin vâjâielile din urechi, i se păru că o aude pe Rose

strigând un nume. Ceva ca „Brian“.

Acum capul începu să i se limpezească şi cu ochii împâcliţi o văzu pe Rose zvârlindu-se cu toată greutatea pe volan, apăsându-l cu tot trupul ei până la ultima fibră şi până la ultima fărâmă de putere. Se auzi un zgomot înfundat, ca acela al mecanismului unui lacăt nărăvaş care în sfârşit începe să cedeze la cheie, ţăcănind.

Şi deodată volanul redeveni mobil, Rose îşi recăpătă controlul, readucând maşina pe bandă şi, în cele din urmă, slavă Domnului, oprind-o, cu o smucitură, la marginea şoselei.

Max deschise gura să spună ceva, dar niciun cuvânt nu-i ieşi din gâtlej. Nu putea decât să se holbeze la femeia de lângă el, la această catolică cucernică devenită subit dementă, cu părul negru răvăşit căzându-i dezordonat pe umeri, bluza ieşită din fustă, faţa pătată de culoarea febrilă a fluxului de adrenalină. Era prea cutremurat, prea copleşit.

— Dumnezeule Mare, Rose! Când ai învăţat să conduci aşa?

— Nici eu nu ştiam că pot, răspunse ea izbucnind într-un râs scurt, exploziv, în timp ce lacrimi de uşurare îi umplură ochii. Ştiţi, abia acum câteva luni mi-am luat permisul de conducere.

Capitolul 11

Era cea mai urâtă vânătaie pe care o văzuse Rose vreodată, mai mult neagră decât albăstruie, şi umflată ca o mingiucă din acelea cu care se jucau în copilărie.

Lui Rose nu-i era greu să ghicească ce i se întâmplase surorii ei. Stătea în holul murdar din faţa apartamentului în care locuiau Mărie şi ai ei şi se uita la ochiul învineţit care o privea peste lanţul uşii. Simţea cum se ridică în ea furia.

— Mărie, Dumnezeule, ce-i cu ochiul tău?

— Da, ştiu, ştiu. Dacă m-ar vedea Alfred Hitchcock mi-ar cere să joc într-un film al lui.

Mărie scoase un râs lătrat în timp ce desfăcea lanţul şi deschidea larg uşa ca Rose să poată intra. Chiar şi în penumbra vestibulului, Rose putea vedea că sora ei nu era decât piele şi os, sub un capot vechi, pătat cu mâncare de sugar, şi cu părul nespălat, lipit de ţeastă.

— Cel mai idiot lucru care se poate întâmpla. M-am izbit de o uşă închisă. Îţi vine a crede?

Nu. Rose ar fi vrut să-i răspundă: „Nu-mi vine a crede.“ Ultima oară ce fusese? A, scările. Mărie pretinsese că şi-a rupt braţul căzând pe scări. Şi înainte de asta alunecase pe o maşinuţă de jucărie şi reuşise să-şi spargă nasul şi să-şi rupă un dinte. Şi, desigur, era doar o coincidenţă că de fiecare dată lucrurile se întâmplau când Pete îşi pierdea slujba şi zăcea acasă.

Dar Rose nu spuse un cuvânt. În ochiul bun al Mariei sclipea un licăr care te punea în gardă, care te avertiza: „Treaba mea dacă bărbatul meu mă bate, nu te amesteca şi n-am nevoie de compătimirea ta!“

O urmă pe Mărie în aşa-zisul Iiving-room, o încăpere înghesuită ca o cutie, cu zugrăveala pereţilor jupuită şi cu înfăţişarea de provizorat a unei camere de motel de mâna a şaptea. Pete stătea tolănit în faţa televizorului, ţinând în mână o cană cu berc. Bobby şi

Missy se jucau pe jos, în faţa caloriferului.

— De asta m-ai chemat? întrebă Rose, întinzând instinctiv o mână ca s-o mângâie pe sora ei, dar lăsându-şi mina să cadă când o văzu pe Mărie retrăgându-se imperceptibil, ca şi cum s-ar fi ferit.

— De asta? Mărie îşi atinse ochiul, schimonosindu-se puţin de durere. Nu. Ce mare brânză? Pot să-l îngrijesc singură. Hei, vrei o ceaşcă de cafea sau altceva? Te-aş invita să rămâi la masă, dar la noi nu-i tocmai Waldorf Astoria.

Avem fasole cu cârnaţi.

Pete îşi dezlipi privirea de la Aventuri din Epoca de Piatră.

— Iar fasole? Doamne, Mărie! Ştii că-mi fac gaze. Aş putea să deschid o staţie proprie de gaz, cu gazele pe care le vâri în mine. Râse de propria lui glumă, apoi strigă: Rămâi Rose, eşti invitata mea. Eu oricum plec. Mă duc să îmbuc ceva la Tony.

Tony era berăria din cartier.

Mărie îi aruncă o privire întunecată, apoi se aplecă să ia în braţe bebeluşul. Micul Gabe urla din fundul rărunchilor cu capul dat pe spate şi gura atât de larg deschisă, încât Rose îi putea vedea nu numai cei patru dinţişori şi gingiile lucioase, dar aproape şi amigdalele.

— Ce i-ai făcut? se stropşi Mărie la Bobby, foarte preocupat să deşire un fir lung, creţ, din covorul jerpelit, oliv.

Bobby îşi împinse buza de jos în afară.

— El m-a lovit mai întâi. Tare. Cu biberonul.

— Laşi că-ţi arăt eu ţie lovit, îl dojeni Mărie. El e un sugar. Nu-şi dă seama ce face.

Bobby îi aruncă lui Gabe o privire asasină şi continuă să deşire firul. Avea păr negru, ca tatăl lui şi ochi mici, furioşi.

Rose se ghemui pe podea, lângă el.

— Hei, Bobby! Ţi-am adus ceva.

Scoase din buzunarul fulgarinului o umbrelă micuţă din hârtie colorată, din acelea care se pun în băuturi la restaurantele polinesiene. O adusese domnul Griffin de la un prânz de afaceri la Trader Vicis.

— Aduce noroc, spusese el, punând-o pe biroul lui Rose.

Şi pe urmă o informase despre prietenul lui, Sam Blankenship şi despre Fundaţia Phipps, adică despre posibilitatea de a obţine o bursă pentru colegiu şi poate chiar pentru facultatea de Drept, dacă voia să meargă până acolo. Ce om minunat era domnul Griffin! Sfântă Fecioară, cum ar fi să înveţe filosofie, şi pe Shakespeare şi poate că şi

limba franceză… deşi Dumnezeu ştie unde ar putea folosi ea limba franceză… Totuşi ar fi extraordinar să o poată învăţa…

Dar puţin mai târziu fanteziile ei se spulberară.

La ce bun toate astea fără Brian?

Patru luni, Doamne Sfinte, fără nicio scrisoare. „E posibil să mă fi uitat? Nu mă mai iubeşte?" Nu, nu putea fi adevărat, îşi interzicea să creadă asemenea lucru. Trebuie să existe o explicaţie. Rose înghiţi cu putere, ca să-şi dizolve nodul din gât. „Fără lacrimi, îşi spuse singură. Ai plâns destul. Dacă mai verşi câteva lacrimi ai să-ţi provoci o deficienţă de sare în organism."

Bobby se uită bănuitor la umbreluţa de hârtie.

— O să le dai aşa una şi lui Gabe şi lui Missy?

— Numai ţie. Dar nu le spune. Să rămână secretul nostru.

Şi atunci copilul în sfârşit zâmbi, ca soarele care răzbeşte printr-o masă de nori. Iar Rose îşi simţi curajul înălţându-se un pic.

— Tu ai fi o mamă foarte bună, îi spuse Mărie când se aşezară la masa din bucătărie, cu câte o cafea în faţă.

Avea un glas trist, gândi Rose. Ca şi cum n-ar fi crezut cu adevărat în asemenea lucruri, ca şi cum mamele bune ar fi fost ceva ca zânele din pădure sau ca Moş Crăciun.

— De ce nu? Aş putea fi medic, avocat, căpetenie indiană. Aş putea să le încerc pe toate.

Rose se gândi din nou la Max – insistase să-i spună Max şi nu domnul Griffin (ar fi stupid să i se mai adreseze cu „domnule Griffin", după ce fuseseră pe punctul de a muri împreună). Rose se simţise îngrijorată când o chemase a doua zi în biroul lui – în fond, fusese ideea ei grozavă să facă un tur într-o maşină Cyclone. Dar Max nu pomenise o vorbă despre incidentul din ajun. Dimpotrivă, o anunţase că s-ar putea să aibă o surpriză pentru ea, după-amiază. Şi, într-adevăr, în acea după-amiază, când îi comunicase despre posibilitatea unei burse, Rose fusese atât de copleşită de

emoţie, încât nu i se deschisese gura să spună altceva decât. Mulţumesc".

Îi povesti totul lui Mărie, străduindu-se să nu-şi trădeze emoţia prin tremurai vocii.

Dar expresia care încolţi pe faţa lui Mărie era atât de aprigă, încât Rose rămase uimită. Gura surorii sale tremura, şi crăpătura prin care ochiul stâng o privea de după bulfa oribilă, luci ca oţelul inoxidabil.

— Fă-o! şuieră înclinându-se în faţă şi încleştând cana de cafea între mâinile-i osoase. Pentru numele lui Dumnezeu, Rose, n-ai să te mai întâlneşti cu o şansă ca asta. Nu o irosi, Rose. Nu face niciun pas greşit.

O lacrimă se ivi în ochiul albastru sănătos al Mariei. O lacrimă tare, ca gheaţa, care nu se rostogoli.

— Să urmezi un colegiu! continuă ea. Unde n-aş fi avut şi eu asemenea şansă! Nu pierde prilejul, Rose, nu urma exemplul meu!

Rose fu cotropită de un val de milă faţă de sora ei, întemniţată în acest apartament, în această bucătărie presărată toată cu farfurii murdare şi firimituri de pâine. Unicul vis accesibil lui Mărie, ziarul Times cu coloanele Oferte de serviciu bifate pe margine, zăcea despăturit pe masă, alături de un pix.

— Încă nu-i nimic sigur. Domnul Griffin… vreau să spun Max, a luat prânzul cu omul acela. S-ar putea să nu iasă nimic din toate astea. Pe de altă parte tot ar mai fi nevoie să lucrez, măcar cu o normă parţială, şi dacă fac asta, plus şcoala, cine o să mai aibă grijă de bunica?

Mărie se lăsă brusc pe spateaza scaunului, cu o privire posomorâtă, ca şi cum efortul de a se fi gândit la şansele ei ratate o vlăguise de puteri. Cu o voce amară zise:

— M-ai întrebat de ce te-am chemat? Ei bine, când am să-ţi spun, poate că ai să te gândeşti de două ori înainte de a hotărî să-ţi sacrifici viaţa făcând-o pe Florence Nightingale

pe lângă scumpa noastră bunică.

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi arăt îndată.

Mărie se ridică, trase un sertar plin cu benzi vechi de cauciuc, dopuri din plastic pentru biberoane, fâşii de panglici. Scotoci puţin, apoi scoase la iveală un pachet de scrisori, plicuri albastre, militare, par avion, legate laolaltă cu o sfoară de băcănie.

Prima dintre ele, aflată la vedere, era marcată cu vreo şase timbre şi purta adresa ei, în scrisul subţire, ascuţit, al lui Brian.

Tâmplele lui Rose începură să bubuie. În cap i se declanşă un soi de bâzâit electric şi simţi subit că ameţeşte.

Întinse degete tremurătoare să ia pachetul de scrisori din mâna lui Mărie, şi materialitatea lor după atâtea zile şi nopţi de doruri abstracte, atingerea hârtiei reci, foşnitoare, pe degetele ei, numele ei, scris în caligrafia lui Brian, care-i sărea în ochi, făcură ca ameţeala ei să zigzagheze în sus, tot mai sus.

„Oh, slavă Ţie Doamne, nu m-a uitat!“

— De unde le ai? izbuti să întrebe cu un glas aproape inauzibil.

Dar timp de o secundă de delir, i se păru neimportant. Importante erau doar scrisorile din mâna ei. Inima îi bătea nebuneşte. „O, Dumnezeule, Dumnezeule Sfânt, mă iubeşte! încă mă mai iubeşte!"

Mărie îşi încrucişă braţele scheletice la piept.

— Am făcut ceea ce m-ai bătut tu la cap să fac de atâta timp. Când am ieşit la cumpărături, mi-am zis „Ce dracul, hai să trec şi eu o dată s-o văd pe bătrână!" Şi ce s-a mai bucurat când am venit! Vorbea ca o moară hodorogită. Nu prea clar, aşa cum ai spus şi tu, dar înţelegeam ce vrea să spună. Te urăşte de moarte, Rose. Nu vorbea decât de tine, cum o laşi singură toată ziua, cum nici nu te uiţi la ea când eşti acasă,

cum nu-i dai să mănânce ce-i place ei, cum n-ai spune nici măcar o rugăciune dacă ea ar cădea în drum spre baie şi şi-ar fractura şoldul.

— Nu înţeleg, replică Rose, a cărei ameţeală se limpezise şi se prefăcuse în ceva dur şi rece. Ce legătură au toate astea cu scrisorile lui Brian?

Strânse plicurile în ambele mâini şi o clipă i se păru că dacă le-ar da drumul, s-ar scufunda cu podea cu tot.

Buzele Mariei se arcuiră într-un rânjet:

— În timpul cât bodogănea despre tine, mi-am dat seama că era speriată. Speriată că ai s-o părăseşti într-o bună zi şi n-o să mai aibă de cine să se plângă. Dar a făcut o greşeală cât toate zilele, închipuindu-şi că eu sunt de partea ei, mi-a spus de scrisori, chiar şi de locul unde le-a ascuns.

Bubuitul din cap devenise atât de puternic, încât Rose de-abia putea auzi ce vorbea Mărie. Bunica? Scrisorile? Avea senzaţia că o vedea pe Mărie la televizor, într-un serial melodramatic din acelea pe care le devora bunica, unul după altul, în întuneric, de parcă ar fi fost cartofi prăjiţi la pungă.

— Doamna Slatsky aduce sus poşta după-amiaza, se auzi Rose răspunzând, cu o voce visătoare şi îndepărtată. Bunica o aşteaptă cu nerăbdare. O interesează până şi gunoaiele – reclamele, prospectele. Toate tâmpeniile alea care te anunţă că poţi câştiga o sută de mii de dolari la o loterie, dar nu ştii cum dacă nu le trimiţi mai întâi… Rose îşi lăsă faţa în mâini. Oh, Mărie, nu pot să cred. Cum să-mi facă ea aşa ceva!

Dar chiar în timp ce vorbea, Rose ştia că bunica era în stare de una ca asta. Era perfect credibil, odios de credibil.

„Ce idioată am fost sperând că într-o zi o să-mi dea un semn că ţine la mine. Am crezut că văzând tot ce fac pentru ea o să se schimbe!“

Îşi aduse aminte de şocul pe care-l încercase cu ani şi ani în urmă, când a văzut o fotografie a tatălui ei cu un spaţiu tăiat alături, aşa cum rămâne când detaşezi o figură de hârtie

din punctele care-i marchează conturul. Gaura aceea goală fusese imaginea mamei ei. Bunica o tăiase cu un foarfece, de parc-ar fi vrut să-i şteargă până şi amintirea.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Mărie, trăgându-şi scaunul mai în spate, arătând acum puţin înspăimântată, ca un copil care s-a jucat cu o cutie de chibrituri şi a stârnit un foc pe care nu ştie cum să-l stingă.

Rose îşi privi mâinile cu pumnii încleştaţi pe masa de bucătărie. Era paralizată de furia care tălăzuia prin ea, ca o mare în plin flux.

Se gândea la Brian, la cei care trăgeau în el în junglă, la celălalt capăt al pământului, şi el trimiţându-i scrisori, aşteptând-o să-i răspundă, singur, speriat, poate chiar deznădăjduit. Patru luni. Ea îi scrisese cel puţin o dată pe săptămână, dar pe urmă încetase să-i mai expedieze scrisorile. Nu cutezase să i le trimită, erau scrisori prea pline de frustrare şi de furie. Şi în tot timpul ăsta, Brian se întrebase, desigur, dacă ea l-a uitat, sau dacă nu-l mai iubea.

Mânia ţâşnea în ea, făcând ca totul să i se pară negru. Negru ca moartea. Negru ca iadul. Negru ca inima din pieptul vestejit al bunicii ei.

O clipă, Rose se gândi s-o ucidă pe bătrână, să-i înlănţuie gâtul firav cu mâinile şi să strângă până când inima aceea neagră o să înceteze să mai bată.

— Am să fac ceea ce trebuia de mult să fac, îi răspunse Rose lui Mărie.

— … şi ne izbăveşte de cel rău, Amin.

Rose se uita la silueta veştedă, friabilă, îngenuncheată pe linoleumul de culoarea verzei, de lângă pat Lângă monstruozitatea aceea de pat victorian, uriaş şi întunecat, care o făcuse pe Rose, în copilărie, să viseze rău. Licărea, potolit, sub stratul subţire de lac crăpat şi jupuit de ani. O singură lampă, chioară, ardea pe placa de marmură în camera strâmtă ca o celulă. Deasupra patului bunicii atârna

un crucifix vechi, din plastic, plesnit şi îngălbenit ca dinţii unui câine bătrân. Dedesubt, o cunună funerară, într-o cutie de sticlă, împletită din părul cărunt al răposatului tată al bunicii.

Rose îşi petrecuse ultimele câteva ore pe o bancă dintr-un parc citind şi recitind scrisorile lui Brian, râzând şi plângând, în timp ce oamenii se uitau la ea de parc-ar fi fost o nebună. Pe urmă se plimbase până ce simţise furia retrăgându-i-se, închircindu-se într-un sâmbure de oţel, înfipt ca un glonţ rece în inimă.

Şi acum glonţul începea să se înfierbânte, ca o flacără roşie în pieptul ei.

„Căţea bătrână preacucernică! Cum de mai îndrăzneşti să îngenunchezi şi să te închini? De parc-ai avea vreun drept la mila lui Dumnezeu?"

Când intră Rose, bunica tresări uşor şi îşi ridică privirea. Gura i se strânse boţ de parc-ar fi fost legată cu o sfoară. Lumina i se reflecta în ochelari, răsfrângând o clipă imaginea lui Rose.

— Care va să zică Miss America şi-a adus aminte că mai are şi-o casă! croncăni bunica, aruncându-i o privire plină de dispreţ, dindărătul lentilelor scânteietoare. Vini aici şi ajută-mă să mă ridic!

„Câte ceasuri am pierdut ocupându-mă de ea, ajutând-o să meargă, reînvăţând-o să vorbească! gândi Rose. Ar fi trebuit s-o las să putrezească!"

— Ajută-te singură, căţea bătrână!

Rose tremura acum din toate mădularele, genunchii îi erau parcă din cauciuc, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Ceee?

Capul alb al bunicii se lăsă pe o parte, ca la o pasăre. Rictusul obişnuit al gurii deveni un soi de crestătură albă în faţă.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit bine, răspunse Rose apucându-se de mânerul uşii ca să se sprijine. De ce nu-i ceri lui Dumnezeu să te ajute să te ridici? Toţi anii ăştia de rugăciuni, toate Ave Maria şi Tatăl Nostru cu care te-ai îndopat, ca un aparat de taxat parcarea în care vâri monedă după monedă, ar fi timpul să capeţi ceva în schimbul lor!

— Blasfemie! sâsâi bunica. Cum îndrăzneşti să rosteşti asemenea blasfemii în casa mea?

Rose o văzu prinzându-se de rama patului şi opintindu-se să se ridice, dar după un efort, căzu din nou în genunchi, cu un sunet ca o bătaie de degete nervoase în uşa unei case pustii.

Rose se simţi cuprinsă de frig, un frig puternic. Chiar în această cameră, supraîncălzită, îmbâcsită, mirosind ca un cabinet medical.

— Casa ta, o îngână Rose cu o voce rece şi plată, izvorâtă din miezul împietrit al furiei ei. Da, ai dreptate, bunico. Asta nu-i şi casa mea. Nu m-ai vrut de la începutul începuturilor, probabil că ai fi dorit să mor în incendiul acela, împreună cu mama mea. Mărie m-a întrebat odată de ce te las să mă terorizezi în halul ăsta, de ce nu plec de acasă. Vezi tu, m-ai făcut să mă simt atât de murdară, încât îmi spuneam că dacă aş reuşi să mă arăt curată în ochii tăi m-ai iubi şi pe mine aşa cum o iubeai pe Clare. Dar murdăria nu se putea spăla. Şi acum ştiu de ce.

Îi aruncă bunicii o privire lungă, dură ca o cremene:

— Pentru că tot timpul murdăria a fost pe tine, şi nu pe mine.

Bunica se prinse din nou de marginea patului şi se opinti în sus.

Patul masiv scârţâi şi gemu, bătând un incorect alfabet Morse în peretele din spate.

Acum se ridicase în picioare, bâjbâind după bastonul rezemat de perete. Se propti în faţa lui Rose, o femeie ca o

păstaie veche, ruginită, strâmbată şi cocoşată de artrită, dar încă ameninţătoare.

— Scârnăvie! ţipă ea, cu o faţă straniu contorsionată – atacul îi lăsase partea stângă paralizată – ca o mască de lut de care ai trage în direcţii opuse. Lepădătură culeasă din mocirlă! Laşi că ştiu eu ce faci în spatele meu… te culci cu golanul acela şi Dumnezeu ştie cu cine încă. De la asta ai venit aşa târziu. Te-ai dezmăţat cu cine ştie cine ca ultima dintre curve. Exact ca maică-ta şi târfa de soră-ta, m-aţi făcut de ruşine, aţi ruşinat numele cinstit al fiului meu!

Rose simţi cum o frige furia, de parcă inima îi fusese cufundată într-o găleată cu jăratic.

— Tu mi-ai ascuns scrisorile lui Brian! Le-ai ascuns ca să cred că nu-i mai pasă de mine.

Ochii palizi ai bunicii străluciră de un triumf diavolesc:

— Da. Le-am ascuns. Facă-se voia Domnului. Şi cei păcătoşi să se căiască sau să fie trăsniţi de Cel Drept.

— Doamne, Dumnezeule!

Rose îşi acoperi faţa cu mâinile, oroarea învăluind-o, copleşind-o subit, ca întunecimea unui dulap a cărui uşă s-ar fi închis peste ea. Numai că de astă dată întunecimea era şi în ea, în golul negru din pieptul ei unde se aflase cândva inima.

Şi vocea bunicii continua să sâsâie ca şarpele iadului.

— Sigur, acum îi ceri milă şi îndurare. Dar e prea târziu. O să te pedepsească! Aşa cum a pedepsit-o şi pe Angie. A făcut-o să ardă-n flăcări pentru că a păcătuit cu trupul. Las-că o să vedem noi. Cum o să se ridice Atotputernicul şi o să-i pedepsească pe cei răi. Şi la ce-o să-ţi mai folosească atunci preţioasele tale scrisori, lepădătură? Ce-ai să faci cu ele?

Ceva păru să plesnească în Rose, la fel de brusc şi de neaşteptat ca o scândură de pod care ţi se rupe sub picior, şi se simţi zvârlită într-un spaţiu negru, ucigaş, unde nu exista decât soarele sângeriu al furiei ei.

Cu un strigăt, sări în faţă, cu braţul drept îndoit de la cot.

Urechile îi zumzăiau, în gură avea un gust ca de sânge. Şi singurul ei gând era cum s-o lovească pe bunica destul de tare încât să-i reteze capul de pe umerii sfrijiţi.

— Căţea! Căţea bătrână mârşavă şi mincinoasă!

Dar ceva mai adânc decât ura ei o opri să-şi lovească bunica, ceva raţional şi cuviincios sădit în stratul cel mai adânc al sufletului ci. În schimb, se ridică, smulse crucifixul de pe perete cu cuiul ruginit cu tot, făcând să cadă o grindină de moloz. Şi zvârli cu el în scrinul greoi care străjuia ca o santinelă lângă zid, făcând zob un batalion de sticluţe cu medicamente şi fiole gălbui, farmaceutice. Un zgomot de cioburi. Aşchii de sticluţe zburară în oglinda pătată de deasupra scrinului, sau lunecară peste margine, direct pe linoleum. O sticlă de Pepto-Bismol se răsturnă pe o parte, şi se scurse, lăsând o dâră roz, lipicioasă, pe lacul cojit al scrinului. Izul de mentă se răspândi într-un val dulceag, greţos.

Bunica scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi pe pat brusc de parcă cineva i-ar fi smuls bastonul din mână.

— Poftim, priveşte-ţi Dumnezeul, strigă Rose uitându-se la bătrâna ghemuită pe pat.

Sângele îi zvâcnea sălbatic în cap şi se simţea curios de uşoară, de parcă lepădase de pe umeri o povară uriaşă şi îngrozitoare.

— Acum să aibă Dumnezeu grijă de tine!

28 aprilie 1969

Dragul meu Brian,

Nici nu ştiu cum să încep această scrisoare, sau măcar dacă am s-o pot duce la capăt. Mâna îmi tremură atât de puternic, încât abia de pot ţine tocul. Şi s-ar zice că nu mă mai pot opri din plâns. Tocmai am terminat de recitit scrisorile tale pentru a cincisprezecea oară. Şi nu pot decât să sper că atunci când ai să primeşti scrisoarea asta, ai să-mi

ierţi tăcerea. Scrisorile tale nu mi-au parvenit până ieri, înţelegi? Le-a ascuns bunica. Nu-i aşa că pare ceva rupt dintr-un roman gotic scris de Charlette Bronte? Mă rog, cred că nici măcar Charlotte Bronte n-ar fi putut crea un personaj ca bunica mea. Dar dacă există şi o parte bună în toată povestea asta, e aceea că mi-am luat curajul de a face ceea ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă: să plec de acasă.

Aseară, după MAREA SCENĂ, mi-am împachetat toate lucrurile care pot încăpea într-o singură valiză. Mă mut provizoriu la prietena mea April Lewis (una dintre colegele de la serviciu), până o să pot găsi un loc al meu. Nu o să fie cine ştie ce, ţinând seama de cât câştig eu, dar, oh, Brian, gândeşte-te că va fi camera mea, departe de bunica. Pare un vis! încă nu-mi vine a crede că m-am hotărât s-o fac. Şi nici bunica nu crede. Am sunat-o aseară pe Clare de la un telefon public, în drum spre apartamentul lui April.

I-am povestit tot ce s-a întâmplat şi înainte ca ea să poată răspunde: „Am să mă rog pentru tine“, centralista a intervenit pe fir şi mi-a spus că trebuie să mai vâr o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în aparat. Aproape că mi-a venit să râd, zău aşa, numai că eram prea furioasă. Am rechemat-o pe Clare şi i-am spus că dacă nu vrea ca bunica să moară de foame sau să cadă pe scări şi să-şi fractureze până şi ultimul os egoist din trupul ei, ar face bine să-şi împacheteze aureola, să coboare din norii ei şi să vină să aibă grijă de bătrână. Şi ştii ce? Nu cred că Dumnezeu o să-mi poarte pică pentru asta.

Vrei să-ţi spun ceva şi mai aiuristic? Azi-dimineaţă când m-am dus la serviciu (acum scriu în pauza de prânz), şeful meu, domnul Griffin, m-a anunţat că are o veste bună pentru mine. A vorbit cu un prieten vechi al lui care face parte dintr-o fundaţie ce acordă burse adulţilor (asta-s eu) care vor să-şi reia studiile şi lucrurile au şi fost aranjate. Mă înscriu la colegiu! Da, eu! Bursa nu-i cine ştie ce, ajunge doar pentru

întreţinere şi cărţi, dar domnul Griffin mi-a promis că o să-mi dea de bătut la maşină oricâte materiale o să vreau, aşa încât să nu mor de foame. Sunt foarte emoţionată şi foarte speriată în acelaşi timp. Sunt eu oare destul de deşteaptă ca să fac faţă? N-or să râdă de mine cei din clasă, încă din prima zi? Am chemat-o adineauri pe Molly care mi-a spus că sunt absolut tâmpită, ceea ce înseamnă că ea mă socoteşte destul de deşteaptă. Dumnezeule, sper să fiu! Altminteri aş fi cel mai bătrân şi mai imbecil boboc din şcoală.

Toate astea trebuie să-ţi pară ţie cam ciudate şi cam ridicole, dar îţi făgăduiesc că totul va fi pentru binele nostru. Când te vei întoarce, o să luăm totul de la început şi vom fi doar tu şi cu mine, şi nu Sfinţii Martiri. Şi n-o să mai existe niciun Vietnam. Brian, uneori mi-e atât de dor de tine, încât am impresia că nu o să mai pot răbda. Pe acolo e chiar aşa de rău cum se spune? în scrisorile tale nu-mi scrii mare lucru despre viaţa ta, despre condiţiile de acolo, despre lupte. Asta din cauză că nu vrei să mă amărăşti? îmi scrii că mă iubeşti şi că îţi lipsesc, dar dacă tu suferi şi te ascunzi de mine, asta ne separă şi mai mult. Prefer să mă amărăsc decât să nu ştiu. Aşa că te rog, te rog mult, povesteşte-mi totul. Mă rog pentru tine în fiecare zi şi în fiecare clipă.

Dar mai mult decât orice, mă rog ca scrisoarea asta să-ţi ajungă înainte de a fi pierdut speranţa în ce mă priveşte.

Cu aceeaşi dragoste,

Rose

P.S. Îţi alătur o poză polaroid pe care mi-a făcut-o April aseară, deşi arăt ca o mâţă înecată (să n-o vadă vreunul din camarazii tăi). Şi nu mă întreba de ce port un singur cercel. E un fel de talisman care aduce noroc, ca un trifoi cu patru foi. Doi cercei ar strica norocul. Oricum, îl port pentru tine. Şi n-am să-l scot până nu te întorci la mine.

Capitolul 12

Vietnam 1969

— Te gândeşti vreodată la cum o fi după ce mori? întrebă cu voce înceată puştiul negru din Alabama, în întunericul în care înaintau târâş. Adică dacă ai s-ajungi în rai şi alte rahaturi dialde astea.

— Nu, răspunse Brian în şoaptă.

Îşi plesni cu palma obrazul pe care simţea că i se târăşte ceva, nu putea vedea ce anume. Bezna junglei muiate de ploaie era compactă. Se orienta numai după fâşâitul bocancilor lui Matinsky, care se găsea în faţa lui.

Trecuse mult de miezul nopţii. Patrulase în recunoaştere prin junglă de la ora patru în acea după-amiază şi avea impresia că se scurseseră o sută de ani de atunci şi până acum. Cu cinci sau şase kilometri în spate, unul dintre oameni – Reb Parker – călcase pe o mină care, literalmente, îl despicase în două. Murise cu bocancii în picioare… numai că în clipa aceea picioarele nu-i mai erau prinse de corp. Nu, Brian nu credea în rai. Dar ştia exact cum arată iadul: cărări ude, nesfârşite, în junglă, iarbă înaltă până la brâu, care-ţi tăia mâinile şi picioarele ca o lamă de brici, ploaia care nu mai înceta şi, pretutindeni, duhoarea putreziciunii.

— De ce nu? stărui puştiul, înaintând pe lângă el.

Brian abia de-i distingea trăsăturile lătăreţe, tuciurii, sub casca de camuflaj. Îi putea mirosi respiraţia, acră, de la tutunul de mestecat.

— Tu doar eşti catolic, nu? continuă negrul. Te-am văzut făcându-ţi cruce.

— Nu e un fapt dat.

— Dat cui?

— Vreau să spun că a fi catolic nu înseamnă neapărat să

accepţi tot ce ţi se spune la biserică.

— Dai crezi în Dumnezeu, nu?

— Nu mai sunt sigur.

— Omule, nu spune asta. Şi-aşa mă trec toate bâţâielile.

— E prima ta recunoaştere?

Brian participase la vreo şase până atunci. Încă din prima zi când sosise. Dar puştiul din Alabama de-abia se prezentase la pluton.

— Ce bine-ar fi să fie aşa! Bat pădurile astea împuţite de-atâta vreme, c-aş zice că mi-am făcut numărul. Asta-i a treia unitate unde-am fost detaşat.

Brian făcu o pauză.

— Ascultă! Parcă se aude ceva, reluă el. Râul. Cred că aproape am ajuns. Dac-ajungem la râu, totul o să fie O.K. Ăsta-i obiectivul nostru.

— Ce auzi tu e ploaia, băiete. Puştiul, căruia Brian îi uitase numele, râse încet.

— De câni m-au trimes aici, n-am avut parte de altceva decât de ploaie. Doamne, mi-aş da coiul stâng pentru o pereche de ciorapi uscaţi ş-o ţigară. Pe căcănarii de-aici n-ai să-i auzi, că nu poartă bocanci. Ei nu-şi pierd vremea visând la ciorapi uscaţi, n-au altă treabă decât să-şi vază capetele retezate.

Chicoti încet şi chicotelile i se prefăcură în hohote de râs isteric, înăbuşit, aşa încât suna ca vâjâitul de trasor. Brian se întrebă dacă nu cumva puştiul îşi pierdea minţile. Oare, într-un fel sau altul, nu se sminteau cu toţii?

Te gândeşti la ciorapi uscaţi, ca să nu te gândeşti la moarte.

Ţi se pare că auzi râul, ca să nu trebuiască să te gândeşti cât mai ai de întins până la el.

Niciodată n-ai să auzi vreun ostaş spunându-ţi de cât amar de vreme e în ţară, ci întotdeauna cât de puţin mai are, câte luni sunt până o să plece acasă.

„Acasă! Oh, Doamne, e ceva la care nici nu pot să mă gândesc. Acasă e acolo unde te trimit când mori.“ Ştia de plutoane de infanterişti care-şi cărau rucsacii cu ei, ba chiar dormeau în ei ca să se menţină uscaţi.

Îşi aduse aminte de prima lui zi. Aterizarea la Saigon cu un avion cu reacţie, în timp ce Glen Yarbrough le cânta în căşti o melodie siropoasă şi o stewardesă blondă şi nurlie ciripea:

— Bun venit în Vietnam, domnilor, ne revedem cu rotii peste un an.

Apoi ceasuri întregi de stat în picioare pe gudronul răscopt, aşteptând împreună cu alţi treizeci-patruzeci de recruţi să fie repartizat la o unitate. Băieţii glumeau între ei, ameţiţi de arşiţă şi de cele optsprezece ore de zbor. Un puşti aţâţat nevoie mare cerea să fie repartizat la o unitate din prima linie „aşa ca să pot să le ard un şut în cur“. Brian nu fusese prea îngrijorat. Din cât văzuse până atunci, avea impresia că poveştile pe care le auzise despre Vietnam erau exagerate.

Pe urmă, aterizase un elicopter mare, din care echipajul pornise să arunce nişte saci mari ca sacii marinăreşti. La început, Brian îşi închipuise că e vorba de un fel de cargou şi probabil că ar fi rămas cu convingerea asta dacă nu l-ar fi frapat zgomotul lipăit pe care-l făceau sacii când erau trântiţi, şi atunci gura unui sac se deschise şi în clipa odioasă care-i precedă leşinul, Brian întâmpină adevăratul „Bun venit în Vietnam": o halcă de came însângerată, sfârtecată, având încă forma vagă a ceea ce fusese cândva o fiinţă omenească.

Acum, când se târa prin junglă, Brian se străduia să-şi golească mintea de orice gând, aşa cum îl învăţase Trang. Poate că, într-adevăr, în curând o să audă râul, poate că într-adevăr se apropiau.

Dar nu putea auzi decât ploaia. Puştiul – parcă Jackson îl chema, nu? — era tăcut şi liniştea nu era ştirbită decât de

ropotul ploii şi de plescăitul frunzelor ude care se atingeau de poncho-urile lor de plastic. Probabil însă că norii se spărseseră, pentru că Brian, scrutând întunericul, putu desluşi acum forma înceţoşată din faţa lui (ori poate că se revărsau zorii? Doamne, fa să se crape de ziuă!): desluşi cocoaşa pe care o forma rucsacul lui Matinsky sub poncho şi antenele aparatului PRC-25 care i se înălţau pe lângă cap. Arăta ca o bizară insectă uriaşă, poate că omul – peşte din Metamorfozele lui Kafka. Şi dincolo de Matinsky, mergând în faţa comandantului, locotenentul Gruber, Brian îl putu zări pe omul-trestie care era Trang Li Duc, mişcându-se cu o stranie graţie printre hăţişurile încâlcite.

Îşi spuse: „Dacă există vreo intenţie de ambuscadă pe aici, Trang o s-o miroasă."

Trang, un gen de cercetaş Kit Carson, cunoştea jungla mai bine ca oricine, şi avea ochi şi reflexe de leopard. La paisprezece ani fusese recrutat cu forţa şi când împlinise şaisprezece ani învăţase deja o sumedenie de trucuri ca, de pildă, să pândească activitatea inamicului aşezând pe pământ o bucată plată de lemn de care-şi lipea urechea sau să descopere, noaptea, sârmele-capcană ale minelor din faţa lor, pur şi simplu măturând întunericul cu un fir de iarbă.

Unii dintre băieţi nu prea aveau încredere în Trang „Un vietnamez rămâne un vietnamez" spunea Matinsky. Dar Trang şi nu Matinsky fusese acela care-i salvase fundul lui Brian de o patrulă de recunoaştere vietnameză, ca asta a lor, cu mai puţin de o lună în urmă. Străbăteau dealurile care dominau Tien Sung-ul. Brian mergea înainte, epuizat de orele întregi în care se străduise să păşească drept, pe muchea abruptă a dealului. În zori, era atât de frânt, încât s-ar fi culcat în primul lan de orez, plin de lipitori. Numai să poată închide puţin ochii.

Când soarele îşi trimitea primele suliţe roşii peste vârfurile copacilor, ajunseseră la un sat. Un sat somnoros,

pitit printre dealuri, mărginit de lanuri de orez căţărate pe pante, ca nişte balustrade de scări. Fuioare de fum se despleteau pe coşurile acoperişurilor de stuf, cirezi de boi, toată recuzita unui tablou pastoral. Se opriseră locului un lung răstimp, pentru a controla. Nici urmă de ostaş, numai moşnegi şi bătrâne şi copii. O bătrână fierbea în bătătură un ceaun mare cu orez. Nimic neobişnuit. Îi dăruise lui Brian un zâmbet ştirb şi învelise ceva pentru el într-o frunză de banan. Brian întinsese mâna să ia pacheţelul, când Trang îi înşfăcase brusc braţul şi-l trăsese cu putere într-o parte. O secundă mai târziu, urmase o explozie cu foc pe locul unde stătuse Brian. Doi oameni săriră în aer înainte de a se fi putut feri.

— De unde ai ştiut că intrasem într-o ambuscadă? îl întrebase Brian mai târziu pe Trang.

Trang îl privise cu ochii lui negri oblici, lipsiţi de expresie şi-i răspunsese:

— Orezul. Fierbea mult prea mult orez pentru nevoile unui sat.

Dar acum, durerile care-l chinuiau nu-l lăsau pe Brian să se gândească la Trang, sau la orice altceva în afară de mizeriile lui. Şi el, ca şi Jackson, ar fi dorit cu ardoare o pereche de ciorapi uscaţi. Picioarele lui, în bocanci, erau ca doi bureţi putrezi. Şi îl şi dureau. Îl dureau atât de tare, încât se temea de ce o să vadă când va ajunge, în sfârşit, să-şi desfacă şireturile şi să-şi scoată blestemata aia de încălţăminte.

Dar pentru moment nu putea face nimic. Nu poţi scăpa de putregaiul junglei, cum nu poţi scăpa de ploşniţe şi de lipitori şi de ploaie. Dar, Doamne, oare n-o să se termine niciodată? Noroaiele păreau să-l sugă, să-l înghită tot mai mult cu fiecare pas pe care-l făcea.

Un foşnet venit din adâncul unui tufiş îl făcu să se oprească şi să ciulească urechea. Să fi fost râul? N-ar fi putut

spune. Probabil că încă nu. Dinkson, omul din spatele lui, spusese că mai au cel puţin doi-trei kilometri până să ajungă la apă. Dar spusese asta cu o oră înainte, nu?

— Ce bine dac-aveam un telescop din ăla cu care te uiţi la stele, auzi Brian o voce murmurând în spatele lui. Cu unui din alea poţi să vezi un şarpe pişându-se la doi kilometri în întuneric.

O altă voce, mai vlăguită, adăugă:

— O, eu n-aş vrea decât să mă văd acasă!

Şi pe urmă nu mai vorbi nimeni. Doar plescăitul frunzelor, lipăitul bocancilor în noroi, bâzâitul slab al aparatului de radio al lui Matirsky.

„Acasă“, gândi Brian. Imaginea lui Rose se alcătui în mintea lui. Avea senzaţia că înghiţise o tabletă pentru încălzire. O flacără se târa prin el, din maţe şi până la mărul lui Adam. O vedea pe Rose în cămăruţa lui de la Columbia, în patru labe pe jos, goală puşcă, adunând bănuţii risipiţi pe podea şi cu faţa scăldată de lacrimi. Se vedea pe el, coborând din pat, strângând-o în braţe, făcând dragoste cu ea chiar acolo, pe jos. Imaginea era atât de vie încât încerca aproape fiecare senzaţie, până şi bănuţii care presau cercuri reci în carnea lui şi căldura sălbatică dintre picioarele acelea lungi încolăcite în jurul şalelor lui.

„Nu mă părăsi, Bri, nu mă părăsi niciodată!”

Pe urmă imaginea se spulberă. Era din nou în junglă. Ploaia i se prelingea pe cască, i se scurgea pe poncho. Susurul râului nu mai era decât o şoaptă în fantezia lui. Brian simţi că-i vine să plângă. Dacă ar fi putut să se mai agaţe de imaginea lui Rose, încă puţin, măcar până ajungeau la râu.

„Trezeşte-te omule, te-a uitat!“ îşi spuse singur.

Nu, refuza să creadă aşa ceva. Nu putea să creadă. Totuşi trebuia să privească realitatea în faţă. De luni de zile nu mai primise o scrisoare de la ea. Poate că întâlnise pe altcineva. Poate că da. Nu, nu era posibil. O altă fată da, ar fi putut, dar

nu Rose. Dar ce nu era posibil acum? Aici, în junglele astea, văzuse monstruozităţi pe care niciodată nu le-ar fi crezut posibile. Acum era în stare să creadă orice.

Irealităţile şi incongruităţile din Disneyland erau o nimica toată. Aşa ceva era Vietnamul: un loc al amăgirilor, al închipuirilor, Dar aici şi acum Vietnamul era real asemenea a ceva ce ar fi înghiţit, ceva tare şi rece care i se oprise în stomac. Lucrurile de acasă deveniseră acum irealităţi. Brian abia de-şi mai putea aminti ce înseamnă să mergi pe un trotuar, să te culci într-un pat cu aşternut alb, curat, să-ţi petreci ziua fără să priveşti tot timpul peste umăr dacă nu trage cineva în tine din spate.

Până şi Rose nu-i mai părea absolut reală. O revedea de obicei dimineaţa, în cele câteva clipe dintre somn şi trezie. În baraca cenuşie din zona demilitarizată, cu ochii încă lipiţi de somn, îi simţea respiraţia caldă pe obraz şi era convins că, atunci când va deschide ochii o va găsi adormită lângă el, o cascadă de bucle brune pe pernă, un braţ lung, cu piele aurie, întins peste pieptul lui. Şi atunci cineva se răsucea în patul de deasupra patului său, sau începea să ciocănească în plosca de metal, şi imaginea lui Rose se evapora ca ceaţa din zori.

În viaţa de toate zilele băieţii aveau de înghiţit mereu câte o găluşcă. Nu mai departe de amărâtul ăla de OíReiley, care se fudulea non stop că nevastă-sa nu mai putea după el şi nu se mai sătura de el la pat. Până săptămâna trecută când se trezise cu actele de divorţ. Fără măcar o scrisoare de „ce mai faci?“.

Doamne, Dumnezeule! Dacă măcar Rose i-ar scrie. Doar o scrisoare. Asta-i tot ce visa.

Brian se pomeni dârdâind. Ploaia îi pătrunsese prin poncho şi-i udase uniforma de campanie. Se gândi la carnetul învelit cu grijă într-o prelată, care se găsea în fundul rucsacului. Jurnalul pe care-l ţinuse din prima zi a

coşmarului. Dacă o să scape vreodată din iadul ăsta, o să aibă nevoie de jurnal, fie şi numai pentru a se convinge singur că toate grozăviile astea s-au petrecut în realitate.

Un zgomot brusc. Brian îngheţă. Un foşnet, dar de astă dată mai puternic şi mai apropiat decât înainte. Îl văzu în faţă pe Trang ghemuindu-se la pământ şi pregătindu-şi puşca M-16.

Brian se lăsă pe burtă, trase piedica de la puşca lui M-16, şi execută o rotire, de parcă cineva îi învârtise un comutator în cap. Lângă el, Jackson făcu acelaşi lucru. În faţă, Matinsky se piti stângaci. Era un ţărănoi cam îngălat din Nebraska; aparatul de radio din spate se legăna şi sălta.

Brian auzi nişte pocnituri, ca de artificii care explodează, şi-l văzu pe Matinsky rostogolindu-se, prăbuşindu-se printre hăţişuri ca un elicopter doborât.

Şi în clipa aceea se dezlănţui iadul.

Câteva rafale de puşti automate şi apoi întunericul erupse într-o asurzitoare explozie de foc portocaliu. Preţ de o diabolică secundă noaptea se prefăcu în zi şi jungla păru să sară peste Brian în fulgerări tehnicolore. Crengile şi lianele se împleteau între ele ca nişte şerpi, înfăşuraţi în ceaţă şi profilaţi pe reflexele roşiatice întârziate ale mortierelor. Nicio urmă vizibilă de inamic – dar, Doamne, păreau să fie cu sutele, puştile automate care nu mai conteneau, scuipând foc din fiecare tufiş, din fiecare afurisit de copac. Zburau bulgări şi ţăndări de pământ roşu, împroşcându-i faţa. La mai puţin de zece metri în stânga lui văzu un crater, cât o groapă de mormânt proaspăt săpată, şi rădăcinile dezvelite, golaşe, ale unui copac, încârligându-se la suprafaţă ca nişte degete uriaşe de schelet. Ceva mai departe, oameni care urlau. Răniţi. Unii, probabil, muribunzi. Alţii deja morţi.

ÎI auzi pe artificierul lor, Dale Shore, despicând jungla cu focul unui tun Ruad 50.

Mintea lui Brian se rostogolea ca un butoi gol. ÎI

cuprinsese o teroare paralizantă.

„Ne aşteptau ascunşi. Râul. Nu vom mai ajunge niciodată la râu."

Auzi un strigăt gâlgâit şi-l văzu pe Jackson căzând în genunchi, de parcă se închina.

O bucată din ţeasta lui Jackson zburase.

„Oh, sfinte Isuse, nu… nu… nu…"

Peste ochii lui Brian se lăsă o peliculă cenuşie. Urechile îi vâjâiau.

Puşca automată păru brusc să cântărească sute de kilograme. Totul părea să se mişte cu încetinitorul. Ca într-un coşmar. Raţional în măsura în care sunt raţionale visurile, o raţionalitate existenţială. „Unde mă-sa e locotenentul Gruber? De ce nu ne dă ordine?"

O altă orbitoare explozie portocalie de mortiere şi Brian auzi pârâitul aparatului de emisie-recepţie a lui Matisky şi o voce străină, nu a lui Matinsky, zbierând:

— Delta Bravo, veniţi, veniţi, se aude? Aici e Delta Echo. Am fost atacaţi. Se pare că ne-au înconjurat din toate părţile. Avem nevoie de un helicopter de ajutor, şi pronto. Coordonatele VD 15… oh… Sfântă…

Vocea se curmă.

„înconjuraţi din toate părţile!" Hristoase, dacă ar putea măcar să-i vadă. Brian slobozi la întâmplare, într-un tufiş, o rafală din puşca lui M 16. Simţi sub tălpi convulsia pământului zguduit de impactul cu AK-47 a inamicului. Încercă să nu se gândească la cadavrul de lângă el, căruia i se scurgeau creierii în noroi. Se temea că o să verse.

Şi într-adevăr vărsă, vărsă duhoarea de fum de puşcă, de sânge, de came pârjolită. „Sfinte Isuse, ne doboară ca pe nişte raţe la cabina de tir dintr-un bâlci!"

Înfigându-şi coatele în pământ, Brian se târî pe burtă într-un tufiş, o încâlceală de liane şi iarbă uriaşă. Se opri, simţind că fierea îi urcă în gâtlej. Doi ochi orbi se holbau la cer, la doi

metri mai departe. Locotenentul Gruber. Oh, Doamne! Ploaia îi cădea peste ochii căscaţi, adunându-i-se în orbite.

Brian simţi cum creşte în el un ţipăt, în plexul solar. Un ţipăt care avea să spargă acoperişul a ce mai rămăsese lucid în el.

Dar ceva îl strângea de umăr, apăsându-l în jos. Întoarse capul şi se trezi privind la o faţă orientală, mânjită cu dâre de lut roşu, şi la doi ochi negri, impenetrabili. O faţă ca o lamă de topor ruginită. Trang.

— Mau lin! şuieră Trang arătând spre desişul de bambuşi din stânga, la vreo treizeci de metri depărtare. Râul în direcţia asta. Urmează-mă!

Brian privi îndărăt. În întunericul de smoală, liniile lor de apărare păreau să se fi dizolvat. Niciun punct de sprijin, nicio voce autoritară care să ordone manevrele. Gruber mort. Aparatul de emisie-recepţie a lui Matinsky făcut ţăndări, o învălmăşeală de sârme de aramă, circuite, şi o carcasă de plastic turtită. Sergentul Starkey mort alături într-o baltă de sânge, cu mânerul aparatului încleştat în mâna încremenită. Omorât înainte de a fi putut să comunice coordonatele.

Râul. Da. Dacă el şi Trang vor putea ajunge până la râu. Pe malul opus era o fâşie de nisip pe care putea ateriza un elicopter, aşa spusese Dickson. Dacă ar avea timp să descindă cutia unui semnalizator şi să scobească o gaură în pământ în care să-l vâre, elicopterul ar putea să-i detecteze.

Brian scoase o grenadă de la brâu şi o zvârli în desiş ca să-şi desţelenească drumul. O ţâşnire de flacără albă, înecată de fum roşu şi, o secundă mai târziu, o bubuitură ca de tunet.

În tăcerea care urmă exploziei, auzi; auzi dulcele clipocit al apei curgătoare. Atât de aproape! Nu mai mult de o sută de metri. Dar ca şi cum ar fi fost la o sută de kilometri. S-ar putea să ajungă până la râu. Dar întregi?

Cu toate acestea, îl urmă pe Trang, care se târa acum în tăcere ca o şopârlă, tăind o cărare diagonală prin hăţiş. În

faţă se găsea pădurricea de bambus, o împletitură de umbre ispititoare ca un miraj.

Bum! Un glonţ îi vâjâi pe lângă ureche. Brian se lăsă cât mai jos, cu burta pe pământ, simţind impactul fiecărei explozii de mortiere ca un pumn în stomac. Se proptea în genunchi şi în coate ca să înainteze, centimetru cu centimetru, crengile şi rădăcinile zgâriindu-i faţa şi simţind în gură gust de noroi.

„Nu te gândi la moarte! Nu te gândi la rai sau la iad, nu te gândi decât cum să ieşi de aici!“ se îndemnă singur.

Îşi ţinea ochii pironiţi pe silueta de şopârlă a lui Trang, din faţa lui, şi nu îndrăznea nici să clipească de teamă că o să-l scape din văz. „încă puţin. Te rog, Dumnezeule! Câţiva metri încă!“

Acum frunze ascuţite ca o lamă îi tăiau şi îi împungeau faţa. Tulpinile de bambus zvelte, lucind ca jadul şlefuit, se îndoiau de o parte şi de alta cu un zgomot sec. Genunchii i se înfundară în mâlul vâscos, mirosind a vegetaţie descompusă. Şopotul apei curgătoare îi cânta în urechi, cel mai dulce sunet din lume.

Îl putea vedea printre tulpinile de bambus, clarul de lună lucind pe satin negru, oh, Doamne, râul! Inima îi sări din piept pe malul celălalt se întindea o fâşie lungă de nisip, destul de lată pentru ca un elicopter să poată ateriza.

Şi asemenea unui miracol care răspunde la o rugăciune, Brian auzi în depărtare un sforăit de rotoare. „Ne caută!“ Uşurarea dădu năvală în el. Se scotoci în buzunar după un semnalizator.

Mâinile îi tremurau ca varga când deschise pachetul de staniol şi când porni să sape isteric, cu degetele, în pământul mustit. Desigur, inamicul n-o să vadă lumina, dar razele infraroşii ale helicopterului o să-i detecteze.

Şi chiar în clipa aceea, silueta mlădioasă a lui Trang se strânse ghem şi începu să unduiască, să lunece ca ţiţeiul pe

suprafaţa apei mării, la ţărm.

Brusc, crângul de bambus explodă într-o cunună de foc roşu. Brian simţi ceva izbindu-l, trecând peste el, un tren care gonea cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Pe urmă o imensă beznă şuierătoare, căzând ca tăişul unei ghilotine, retezându-l de cunoştinţă.

Când îşi reveni în simţiri, avea senzaţia că i se înfipsese în stomac o ţeapă uriaşă, înroşită în foc, care-l ţintuise de pământ. Încercă să strige dar nu mai avea aer în plămâni. Nu mai exista dectî acest hău arzător, de chin, în care se răsturnase.

Mintea lui patina din nou pe muchea cenuşie a inconştienţei. Auzea zgomote vagi. Oameni strigând. Bombardamentul mitralierelor Gatling.

Foarte încet, agonizând, împotrivindu-se fluxului cenuşiu care-l trăgea în inconştienţă, Brian izbuti să se ridice în şezut. Privi jos, la zdrenţele pârlite care mai rămăseseră din poncho-ul lui. Dumnezeule, a fost lovit rău. Sânge. Îi curgea mult sânge. Se întrebă dacă o să moară. Niciodată nu mai fusese atât de speriat. Nu voia să moară. Şi, mai cu seamă, nu voia să moară aici, în haznaua asta uitată de Dumnezeu, ca un rest de mâncare putrezind pe o farfurie murdară.

„l-am promis lui Rose că o să mă întorc! l-am promis…“

Brian auzi un geamăt sfâşietor şi ochii lui scrutară întunericul. Şi apoi văzu. Trang. Cu faţa în jos în mâzgă, şi un os sfărâmat ieşind din locul unde fusese piciorul lui drept. „Dumnezeule… o mină! A călcat pe o mină!“

Uitând de durerea incandescentă care-i măcina şi-i strangula măruntaiele, Brian se târî până la Trang şi îşi strecură braţul sub umerii lui firavi. Îngenunche şi-l întoarse pe Trang cu faţa-n sus, sprijinindu-i capul de genunchii lui.

— Trebuie să ieşim de aici, băiete, gâfâi el. Trebuie să ieşim în partea cealaltă.

Brian ridică ochii spre cer. Văzu luminile roşii ale unui

elicopter Cobra, care descrise un arc larg, apoi îşi lăsă botul în jos, după care urmă explozia, şi o eflorescenţă uriaşă de foc, albă şi portocalie, se desfăcu peste copaci, ca o minunată floare otrăvitoare din grădina lui Rappaccini.

— Didi mau! Didi mau.

Trang scutura din cap, faţa ivindu-i-se ca un cerc de cenuşă în semiîntuneric.

— Nu, gâfâi Brian, n-am de gând să te îngrop.

Trang îi salvase viaţa. Brian nu putea uita.

Îl încercui mai puternic pe Trang cu braţul, şi simţi ţeapa din măruntaie răsucindu-se. Îl cuprinse o slăbiciune, un zumzet în cap ca un roi de ţânţari de junglă. Dar se oţeli.

„Mai târziu, omule, acuma n-ai voie să pierzi. Eşti prea aproape de ţintă. Nimeni nu abandonează pe ultima sută de metri."

Râul. Râul!

„Trebuie să ajung de partea cealaltă!"

Îşi vârî braţul drept pe sub braţele lui Trang, folosindu-şi cotul în chip de pârghie şi începu să-l tragă încet, prin mâl şi printre bambuşi, spre malul apei, aflată acum la vreo cinci metri depărtare.

Durerea din măruntaie i se înteţi, dându-i o senzaţie de cristal sfărâmat în intestine. Mintea îi oscila între delir şi luciditate.

„Iisus Hristos… a păşit pe apă, a prefăcut-o în vin… Old Man River, cântecul… se rostogolea, se rostogolea… "

Trang atârna greu, atât de greu… cum era posibil… o bucăţică de om ca el?

Pe urmă genunchii i se afundară în mâl adânc, şi apa îi umplu gura, nările. Brian îşi înălţă capul sufocându-se, tuşind. Pâcla cenuşie dindărătul ochilor se mistui şi văzu că era în apă până la brâu.

Apa se ondula pe Lângă el, îl ridica, şi se strădui să ţină strâns greutatea inertă a lui Trang, să nu-l smulgă curentul.

Se luptă să se menţină amândoi la suprafaţă, încordându-şi muşchii gâtului şi capul pe spate când apa neagră îi intra în gură şi îi lingea nările. Privind în sus văzu că norii se crăpau. Apărea cerul de dedesubt, de culoarea unei vânătăi pe cale de vindecare, galben şi rozaliu, cu câteva stele risipite ici-colo ca nişte aşchii de os. Aproape ziuă.

Începu să strige. Totul era atât de aproape. Dar nu avea să ajungă. Simţea cum se scurge din el ultimul strop de putere, luat de curentul apei. Şi durerea creştea, imensă şi teribilă, un munte din cioburi de sticlă, şi trebuia să se caţăre cu mâinile şi genunchii.

Pe urmă auzi un glas, îndepărtat dar clar, ca un ecou venit din capătul unui coridor lung. Glasul lui Rose.

„Ai promis, Brian. Mi-ai promis că ai să te întorci. Ai promis…"

Dar promisiunea lui nu mai avea importanţă. Trecuse atât de multă vreme de când o ţinuse pe Rose în braţe. Undeva, în coridorul acesta nesfârşit al timpului, o pierduse. Sau ea îl pierduse…

Încetase să-l mai iubească.

Şi acum era timpul să cedeze.

Voia să cedeze. Să cedeze durerii care-l spinteca, să se lase dus, liniştit, imponderabil, ca o rămurică sau un fir de iarbă, de-a lungul curentului care-l târa.

Dar îl simţi pe Trang zvâcnind slab în braţele lui şi ştiu că nu avea voie să cedeze, nu încă. De dragul lui Trang.

Brian, adunându-şi puteri pe care nu le mai avea, cu inima gata să-i plesnească din pricina efortului de a se menţine pe el şi pe Trang la suprafaţă, începu să înoate cu un braţ.

Capitolul 13

Tien Sung, 1969

Cadavrele erau stivuite, ca nişte lemne tăiate, lângă zidul de beton al sălii de operaţie. Uniformele verzui le erau scorţoase din cauza sângelui închegat, ochii fără văz se holbau la tavan cu priviri goale, sticloase. Rachel se apropie şi văzu că unul dintre corpuri, cel din vârf, mişca încă. Împietri de groază. Ochii omului se învârteau într-o faţă care nu mai era faţă, ci o mască de sânge închegat. Îşi întinse mâinile, braţele din elastic lungindu-i-se şi tot lungindu-i-se până când palmele i se opriră pe umerii omului. Se zbătea cu disperare să-l tragă, să-l elibereze. Poate că ar reuşi să-l salveze, poate că mai era timp. Şi atunci din ochii omului începură să curgă lacrimi, care crestau şanţuri în rana înnoroiată care era faţa lui. Gura i se deschise şi strigă: „De ce mă laşi să mor? Sunt fiul tău. De ce mă…? “

Rachel se trezi cu o puternică tresăltare. Se ridică brusc în patul îngust de fier, scăldată de o sudoare rece, cu inima ca o piatră, săltată în gât. Îşi frecă ochii cu mâini tremurătoare.

„Un coşmar, un coşmar stupid”, îşi spuse.

Dar, Doamne, cât de real. Şi faţa aceea. Masca însângerată. Îl cunoştea.

Băiatul pe care-l ucisese.

„Spunea că e fiul… dar nu! Nu trebuie să mă gândesc la asta. Dacă peste toate mă mai gândesc şi la avort, am să înnebunesc!”

Se auzea un zgomot ropotit. Cineva ciocănea de zor în uşă.

— Domnişoară doctor Rosenthal! strigă un glas de femeie.

Ciocănitul încetă, uşa se întredeschise şi un cap se ivi în crăpătură. Trăsături delicate, părul lins, strâns la spate într-un coc. Una dintre infirmierele vietnameze.

— Domnişoara doctor., vă rog, trebuie să veniţi.

— Ce… tu eşti. Lily?

Rachel era mahmură, descumpănită. Îşi simţea corpul ca de plumb, de parcă i se făcuse o injecţie cu Novocaină. Fusese prima ei noapte liberă de patruzeci şi opt de ore

încoace. De fapt, avea impresia că nu dormise cu adevărat de când sosise în Vietnam, cu şase săptămâni în urmă.

În obscuritatea camerei, dădu la o parte plasa împotriva ţânţarilor, îşi coborî picioarele peste marginea patului, îşi trase pe ea pantalonii kaki zvârliţi pe jos şi un maiou bărbătesc, care-i atârna aproape până la genunchi.

— Eu sunt, răspunse Lily cu răsuflarea tăiată. Tocmai a sosit elicopterul. Opt răniţi. Cei mai mulţi grav. Domnul doctor MacDougal are nevoie de dumneavoastră la triaj.

Trase de lanţul conectat la un bec din tavan. Lumina nudă o trezi de-a binelea. Aruncă o privire în cămăruţa cu pereţi de beton pe care o împărţea cu Kay. Mică, austeră ca o celulă de închisoare, dar, în mod ciudat, îi plăcea. Două paturi de fier îmbrăcate în plase împotriva ţânţarilor, şi o singură măsuţă de toaletă, şubredă. Obloane de lemn, în loc de ferestre. Pereţii goi, cu excepţia unei oglinzi crăpate deasupra măsuţei de toaletă şi a unui afiş cu Mortul Recunoscător, pe care Kay îl lipise cu scoci deasupra patului ei. Rachel văzu că patul lui Kay era gol. Se vede că nu ieşise încă din schimbul de noapte. Bine. O să aibă nevoie de Kay. Şi de Lily.

Îşi întoarse privirea spre Lily, proptită în uşă, îmbrăcată într-un halat alb şifonat şi pătat de sânge. Subţirică, fragilă, fină ca o figurină de fildeş… şi totuşi avea o forţă de taur. Era în stare să lucreze zile şi nopţi la rând fără să doarmă şi fără să arate obosită. Şi Rachel o văzuse o dată doborând la pământ un marinar de o sută de kilograme, înnebunit să capete heroină.

— E vorba de un pluton care a căzut într-o ambuscadă, o lămuri Lily.

Vorbea o engleză perfectă. Tatăl ei fusese, înainte de război, un înalt demnitar cu funcţie în guvern.

— Cinci au fost omorâţi, continuă ea. Şi după cum arată ăştialalţi, s-ar zice că morţii au fost cei norocoşi.

Rachel se gândi la tânărul marinar care murise cu o zi înainte dintr-o greşeală a ei. Băiatul care-i apăruse în vis.

Se simţi cuprinsă de o neputinţă paralizantă.

Îşi spuse: „Nu mă pot duce acolo. Nu pot lăsa ca lucrul ăsta să se mai întâmple. “

Dar ştia că o să se ducă. Panica era un lux. Şi acum nu era timp de luxuri.

— Spune-i lui Mac că vin.

Lily aprobă din cap şi se grăbi să plece, lăsând uşa întredeschisă.

Rachel îşi vârî picioarele goale într-o pereche de sandale cu tălpi din cauciuc de roţi de maşină, peste care erau cusute nişte benzi de pânză. Le cumpărase de la un vânzător de stradă din Da Wang, pentru treizeci şi cinci de piaştri. Ghetele scumpe pe care şi le adusese din New York se făcuseră praf după două săptămâni de bătut noroaiele din Tien Sung.

Rachel se opri în faţa oglinzii pentru a-şi strânge pletele ondulate castanii-aurii care i se revărsau pe umeri, înnodându-le într-un coc neglijent, pe care-l prinse cu o agrafa de os.

Se contemplă o secundă în oglinda crăpată, privindu-şi faţa palidă şi cearcănele vineţii de sub ochi.

„Dumnezeule, arăt ca o misionară dintr-o melodramă, care se luptă cu holera şi cu furnicile ucigaşe în inima Africii. Leora în Arrowsmith. “

Încercă un licăr de satisfacţie îmbufnată, urmată de ruşine. „Te pedepseşti, da? „Rochia din sac şi cenuşă în cap “, în rolul principal Rachel Rosenthal. Şi ce-o să mai urmeze? „Rasa din păr de cal şi autoflagelarea?"

Da, mă rog, poate că aşa începuse totul. Plecarea în Vietnam însemnase un mod de a se pedepsi pentru David şi pentru avort. Dar acum nu mai era asta. Acum dorea cu adevărat să fie de ajutor, să-şi aducă şi ea o contribuţie,

oricât de mică.

Rachel ieşi trântind după ea uşa rămasă întredeschisă şi porni cu paşi repezi pe aleea pavată, dreaptă, care se aşternea de-a lungul clădirilor de beton, gen cazarmă. Dimineaţa îşi deschisese larg ochii injectaţi. Soarele cocea vălmăşagul de acoperişuri de tablă din vale. Satul începea să-şi dezmorţească mădularele, chiar la această oră. Printre tulpinile înalte din lanurile de orez apăruseră câteva pălării de pai conice. Se auzeau mugete de tauri şi scârţâitul unui car cu boi pe un drum desfundat. Şi încă un zgomot, trepidant, discordant, uruitul elicei cosind văzduhul inert.

Ceea ce-i aminti de ce se ducea la spital.

Îşi iuţi paşii, călcâiele sandalelor clămpănind înăbuşit pe pavajul de beton. Aleea sfârşea abrupt într-o cărare murdară, care ducea, printr-un pâlc de palmieri, la spitalul aflat cincizeci de metri mai departe. Rachel păşi pe cărare, îngropându-se în noroi până la glezne.

— Fir-ar al dracului! înjură cu glas scăzut.

În lumina lăptoasă, îşi căută drumul spre câteva scânduri năclăite de glod, aruncate ca să formeze un fel de podeţ peste mâzgă. La naiba cu anotimpul ăsta ploios, cât de minunate erau băltoacele din New York faţă de mizeria asta. Sări din scândură în scândură, încercând să-şi încetinească fuga.

În sfârşit se contură forma întunecoasă a spitalului. Două etaje, gata să se năruie, din stuc, tivite cu flori de bougainvillaea stacojii şi cu liane groase cât încheietura mâinii. Vechi, fermecător, franţuzesc, de parc-ar fi fost în inima Parisului… dar ultimul loc în care o persoană sănătoasă la minte ar fi dorit să între.

Înconjurând zidul dinspre răsărit, cu pista de aterizare din faţa intrării în curte, Rachel văzu elicopterul, un Chinook mare de transport, cu elicea rotindu-se leneş, profilată pe cerul zmeuriu şi cu cabina de cargo deschisă. Medicii de

prim ajutor, în uniforme verzi cu brasarde albe, descărcau ceva pe o targă.

Ceva înfăşat în bandaje însângerate.

O amintire din viaţa pe care o abandonase îi veni în minte. Plecase cu şcoala într-o excursie de o zi în pieţele de desfacere cu toptanul din Manhattan-ul de jos. Îşi amintea de hălcile de came care atârnau din cârlige, însângerate, jupuite de piele, cu venele şi tendoanele expuse. Vomitase laptele cu cereale de la micul dejun chiar acolo, pe podeaua acoperită cu nisip. Ceea ce zăcea acum pe targă semăna în chip hidos cu carcasele însângerate ale vitelor.

O năpădi un val de panică.

„Dacă o să se întâmple din nou? Dacă am să pricinuiesc moartea altui om? Dacă… “

Nu! Trebuia să-şi alunge gândul din minte.

Şi să fugă.

„Nu gândi, nu simţi! Pune-ţi doar fundul în viteză! “

Rachel auzea în minte glasul gros al lui Kay: „Ca nişte jaluzele. Tragi de bandă şi vezi numai ce trebuie să vezi. Blochezi restul. Altminteri îţi pierzi minţile.”

Numai că în comparaţie cu triajul, a-ţi pierde minţile părea un fleac. Triajul era o scenă din Infernul lui Dante.

Rachel trase adânc aer în plămâni şi intră. Încăperea semăna mai curând cu o fabrică decât cu o sală de spital. Instrumentele de prim ajutor, în stilul unităţilor chirurgicale ale armatei, cărora Corpus Christi, acest spital catolic civil, le servea ca auxiliar. Suporturi pentru brancarde, sârme întinse deasupra capului, pentru a agăţa în grabă eprubetele cu sânge şi garourile folosite la intravenoase. Şi într-un colţ, dedesubtul rafturilor cu scule de rezervă, o cadă mare plină cu apă, în care erau vârâte la muiat tifoane pline de sânge, şi când grăsimea şi carnea de pe ele ieşeau la suprafaţă, bandajele erau date la spălat şi refolosite. Niciun fel de echipament sofisticat. Unica amprentă a secolului douăzeci –

electricitatea produsă de un generator vechi şi năzuros, al cărui bâzâit se auzea peste răcnetele doctorilor şi ale surorilor, peste strigătele muribunzilor în chinuri.

Triajul era ticsit de militari răniţi, care umpleau sala de ţipete şi de delirul durerii. Pretutindeni era sânge, care răzbea prin bandaje şi uniforme, ţâşnea din rănile arteriale şi se aduna în bălţi pe podeaua de beton.

Rachel îl zări în colţ pe doctorul lan Macdougal, cu umerii lui masivi gârboviţi de oboseală, cu coama de păr roşcat, cărunt, aplecat asupra unui pacient cu o dublă amputare, ambele picioare tăiate de la genunchi. Un băieţandru care nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani, cu faţa de culoarea laptelui covăsit. Se zvârcolea în chinuri şi striga: „Mămico! Mămico!"

Privindu-l, Rachel simţi că i se desprinde ceva în piept, ca noroiul întărit care se sfărâmă şi alunecă pe o pantă povârnită.

„Cât e de tânăr, Dumnezeule Mare! N-am să mă pot obişnui niciodată. Sunt absolut copii…"

— Dă-mi o mâna de ajutor aici, îi strigă Mac, cu accentul lui gros, scoţian. Părea doborât. Ia eprubeta asta cu sânge. Bine! Ţine-o până-i curăţ ţesuturile. Ia te uită, o amputare de toată frumuseţea, nici eu n-aş fi putut face una mai curată. Dana! strigă către una din surori. Pregăteşte-i o transfuzie şi du-l în sala preparatorie la „Amânaţi ".

Când Rachel ridică întrebător din sprâncene, doctorul observă cu obişnuita lui bruscheţe:

— O să trăiască! N-o să mai joace fotbal cu băieţii, dar o să trăiască.

— Mămico! se tângui băiatul apucând mâna lui Rachel.

Îşi simţi inima răsucindu-se şi, într-o clipă de agonie se gândi la copilaşul ei pierdut şi la alţii pe care nu va putea să-i mai aibă. Mângâie faţa băiatului, înghiţindu-şi nodul din gât, apoi îl predă cu iuţeală Danei.

Rachel privi în jur şi o văzu pe Kay în capătul celălalt al sălii, draga de Kay, cu corpul ei bondoc în halatul alb pătat de sânge, cu faţa încordată sub cununa de bucle brune, lătrând ordine infirmierelor şi ajutoarelor din subordinea ei:

— Fă intravenoasa! Nu-mi spune că nu-i poţi găsi o venă… foloseşte un furtun de grădină dacă-i nevoie… dar găseşte-i-o!

Prinse privirea lui Rachel, şi-l flutură un zâmbet:

— Bun venit pe stadionul yankeilor! Crezi că-i batem astă seară pe „Ciorapii Roşii”?

Rachel îşi forţă un zâmbet trist. Glumele lor nu le mai făceau să ridă, dar le menţineau mintea întreagă.

O vagă amintire a primei ei zile aici. Oare trecuseră numai şase săptămâni de atunci? I se părea că se scursese un an. După două zile de zbor, sosise la Da Nang, apoi urmase un drum nesfârşit şi hurducat cu un jeep până la Tien Sung, unde picase direct pe o scenă ca aceasta de acum. Ba chiar mai cumplită. Un sat din vecinătate fusese bombardat cu obuze. Copii sfârtecaţi, prunci, femei însărcinate. Şi ea stând locului, cu gura căscată, înlemnită de groază, paralizată până în momentul când cineva îi vârâse în mână o pereche de foarfeci şi-i poruncise să taie laba piciorului unui băieţaş de doi ani, care-i atârna de gleznă printr-un simplu tendon.

Dar de atunci învăţase, ba chiar cu repeziciune. Întâi acţionează şi pe urmă lasă-te cuprinsă de panică. Cum să-i alegi pe cei sortiţi să moară de cei care mai aveau o şansă de supravieţuire? Muribunzii erau transportaţi îndărătul paravanului din colt, ca să aibă parte de o moarte fără public. Ceilalţi erau expediaţi la preparatoriu, cu cele două secţii: Prioritari şi Amânaţi.

— În copilărie, îi spusese Kay în acea primă zi, ne jucam de-a doctorii. Acum ne jucăm de-a Dumnezeu.

„Şi uneori mai facem şi greşeli, îşi spuse Rachel, pentru că nu suntem Dumnezeu ci doar nişte făpturi omeneşti care se

străduie din răsputeri, dar nu se pot măsura cu El. “

Cum se întâmplase ieri cu marinarul acela cu faţa de bebeluş din Arkansas. O implorase să nu-l părăsească, pentru că simte că moare, iar ea îi răspunsese să nu-şi facă nicio grijă. O rotulă sfărâmată, asta era tot ce avea. Îl programase pentru operaţie după alţi doi răniţi grav, pe care-i considerase a fi mai urgenţi. Cinci minute mai târziu, când se întorsese să-l vadă, îl găsise mort. Stop cardiac. Şi atunci îşi explicase şi cauza. Embolie pulmonară masivă, provenită de la piciorul rănit.

Amintirea îi pricinui din nou o durere ascuţită. „Doamne Dumnezeule, te rog ajută-mă să nu mai fac o asemenea greşeală.”

Rachel înainta să întâmpine o targă care tocmai era cărată înăuntru. Pentru ăsta o mai fi existând vreo speranţă? Cel puţin era întreg.

Primul lucru pe care-l observă a fost că era un tânăr înalt. Ghetele chiftite de noroi îi atârnau peste marginea tărgii. Şi era foarte subţire, cu o faţă toată numai oase şi unghiuri. Uniforma îi era udă şi noroioasă, de parcă-l găsiseră cu faţa-n jos într-un lan de orez. Bandajele care-i acopereau tăietura abdominală erau muiate de sânge. Inconştient, cu faţa albă ca ceara, aproape transparentă, de culoarea parafinei.

Brusc, Rachel simţi că nu voia să ştie ce se ascundea sub bandajele acelea. O parcurse un fior rece de-a lungul şirei spinării, de parcă îi sufla un curent în ceafă.

Aproape că nu-i putea găsi pulsul. Tensiunea arterială opt cu doi. Oh, rău de tot. Clasicul şoc. Buzele vinete, cianotice. Greutăţi de respiraţie. Isuse, se stingea, se pierdea printre degetele ei.

— Pregăteşte imediat o transfuzie aici, îi strigă lui Meredith Barnes care se învârtea pe lângă ea. Extrage patru eprubete de sânge pentru încrucişare. O să aibă nevoie de cel puţin şase unităţi. Şi pentru început, două game de

penicilină.

Rachel îi inseră un tub nasogastric pentru a-i drena stomacul. Apoi luă o pereche de foarfeci şi începu să taie bandajele care-i acopereau abdomenul. Dumnezeule mare! Era chiar mai rău decât se aşteptase. O gaură căscată de parcă fusese împinsă de mănuşa unui boxer. Peritoneul rupt. Bucăţi de intestin albicios-cenuşiu se bulbucau prin el.

Şi atunci Rachel simţi, aproape cu certitudine, de parcă i-o spunea un glas limpede şi puternic, că omul o să moară. Orice ar face ea, tot o să moară. Cel mai înţelept lucru ar fi fost să-l trimită după paravan.

Apoi îi privi din nou faţa şi respiraţia i se opri în gât. Împietri. Nu se mai putea mişca, nu mai putea respira sau înghiţi.

Tânărul era acum conştient şi se uita drept la ea. Avea ochi limpezi, de un cenuşiu translucid, care străluceau ca doi luceferi în orbitele adâncite ale feţei de mort.

Şi zâmbea.

Rachel încercă o senzaţie foarte ciudată. S-ar fi zis că ceva adânc îngropat în ea ieşise la suprafaţă şi îşi dibuia drumul spre lumină, ca un fir de iarbă prin crăpătura unui trotuar.

Îi trebui un moment până să-şi dea seama despre ce era vorba. De atâta amar de vreme nu mai simţise aşa ceva!

Speranţa!

Lacrimi fierbinţi îi năvăliră în ochi şi i se revărsară pe obraji.

Soldatul rănit îşi ridică o mină şi-i mângâie obrazul cu vârfurile degetelor moi ca frunza.

— Rose, murmura el. Nu plânge, Roşie. Mă întorc. Rose…

Unul dintre ajutoarele medicale care-l transportaseră, un negru voinic, scutură din cap:

— A strigat numele ăsta tot timpul de când l-am pescuit din râu. Cel mai formidabil lucru pe care l-am văzut. Cu stomacul făcut zob, înota în întâmpinarea noastră de parcă

era Iisus Hristos sau mai ştiu eu cine. Trăgându-l după el pe camaradul lui mort. Scutură din nou din cap. Cred că ăsta-i pentru I.M.

I.M. Înregistrările morţilor. Acolo unde oamenii erau etichetaţi, ambalaţi în saci şi expediaţi familiilor îndoliate. Fiorul rece începu s-o zgâlţâie pe Rachel la gândul ca şi tânărul ăsta să fie trântit ca un bagaj şi îndesat în cargou.

— Nu, dacă pot evita una ca asta, răspunse Rachel galvanizată de o hotărâre atât de aprigă, încât fibrele şi oasele. Păreau să-i vibreze ca nişte cabluri electrice.

Se lansă în acţiune, prinzând arterele, curăţând rana de ţesuturile putrede, extrăgând bucăţi imense de şrapnel şi dezinfectând cu tifon steril, muiat în petrolatum.

— Îmi dai voie să arunc o privire?

Vocea adâncă o făcu să tresară. Ridică privirea. Doctorul Macdougal se încrunta sceptic, sprâncenele-i stufoase, roşcat-cenuşii, căzând grele peste ochii căprui, uriaşi şi trişti.

Îl examină pe rănit repede şi temeinic. După care o trase pe Rachel deoparte:

— A pierdut enorm de mult sânge. Şi se pare că rinichiul drept va trebui scos. Constat multă scurgere peritonală. Fetiţo, omul ăsta are nevoie de mai mult decât mâinile tale ca să reziste la operaţie. Are nevoie de un miracol. Şi chiar dacă rezistă, în urma şocului şi a peritonitei nu trebuie să-ţi mai spun ce şanse de însănătoşire ar avea. Îşi lăsă o mână lată, părintească, pe umărul lui Rachel. Ştiu că nu-ţi place să pierzi, fetiţo. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de gata să lupte cu imposibilul, cum eşti tu. Dar lucrul cel mai bun pe care-l poţi face pentru omul ăsta este să-i potoleşti durerile şi să-l laşi să se stingă în pace.

Rachel susţinu privirea tristă, de câine basset a lui Ian Macdougal şi după un timp lung răspunse:

— Te rog lasă-mă să încerc, Mac. Va trebui să-l operezi tu, dar pot să te asist. Nu spun că îl putem salva, dar măcar să-i

oferim o şansă.

Mac îşi lăsă în jos pleoapele şi păru să chibzuiască. Rachel îşi ţinu respiraţia. Ian comanda. Putea s-o refuze.

În cele din urmă îşi înălţă ochii, fixând-o cu privirea unui tată indulgent care-i face pe plac unui copil îndărătnic, împotriva voinţei lui.

— Atunci fă ce trebuie, îi zise el cu un oftat

Rachel le făcu semn brancardierilor să transporte pacientul la preparatoriu. Pe urmă se mai uită o dată în ochii aceia limpezi şi la zâmbetul lui şi îşi dădu seama că n-ar fi putut renunţa la salvarea omului aceluia cum n-ar fi putut întoarce spatele cuiva din carnea şi din sângele ei.

Aruncă o privire la plăcuţa lui de identitate şi-i scrise numele şi matricola pe o fişă.

Soldat Brian McClanahan.

— Ţine-te tare, Brian, şopti ea. Rezistă de dragul meu. O.K.?

Rachel fii trezită de răpăitul ploii pe acoperişul de tablă ondulată al barăcii ei de beton. Deschise ochii. Era întuneric, totuşi putu desluşi gândacul uriaş care se târa pe peretele din faţa ei. Încă pe jumătate adormită, visătoare şi detaşată, îi urmări traiectoria sinuoasă. Dar ceva îi râcâia mintea… ceva de care trebuia să-şi amintească.

Şi brusc îi reveni în gând odată cu un val de îngrijorare care o trezi pe deplin. Brian McClanahan. Trecuseră trei zile de la operaţia abdominală şi încă oscila între viaţă şi moarte. S-ar putea să moară chiar acum, cât zăcea ea în pat…

Îşi împinse într-o parte, cu un gest nervos, cuvertura subţire de bumbac şi sări din pat. Era pe jumătate îmbrăcată când Kay se răsuci în patul de alături şi se ridică în şezut, frecându-se la ochi. Căscă şi se uită la cadranul vag fosforescent al ceasului ei de mână.

— Ai înnebunit? întrebă cu un glas îngroşat de somn. E

trei noaptea. Prima noapte liniştită pe care am avut-o de săptămâni încoace. Ce te-a apucat?

„Kay ştie bine că nu aş folosi latrina înainte de a se lumina de zi, nu când trebuie să înoţi cu picioarele într-o băltoacă, urmărind ploşniţele şi şerpii", gândi Rachel.

— Kay, îmi pare rău că te-am trezit. Vreau să-l mai controlez pe unul dintre pacienţi. Făcea febră aseară când l-am lăsat.

Kay era acum pe deplin trează. Se dădu jos din pat şi aprinse lumina. Se încruntă la Rachel cu ochii roşii şi umflaţi de somn, care păreau golaşi fără ochelari. Purta o pereche de chiloţi şifonaţi şi un maiou roşu aprins pe care scris: ŞI DACĂ S-AR DECLANŞA RĂZBOI ŞI NIMENI NU S-AR PREZENTA?

— Nu cumva numele pacientului e Brian McClanahan? întrebă

Kay cu răceală. Acelaşi Brian McClanahan pe care-l cocoloşeşti ca o mamă de când a ieşit de la operaţie? Dana a venit aseară la mine plângând să-mi spună că ai ţipat la ea pentru că nu te-a anunţat că făcuse patru liniuţe de temperatură peste normal. Ca şi cum infirmierele mele n-au altceva de făcut decât să stea toată ziua să ia temperaturile.

— Îmi pare rău că m-am repezit la Dana, se scuză Rachel. E o bună infirmieră.

Îi părea rău, dar dă-o dracului, Brian era ceva cu totul special. Un soi de miracol. Oare ceilalţi nu vedeau lucrul ăsta? Trecuse prin operaţie ca pe muche de cuţit, scăpase ca prin urechile acului, adevărat, dar trăia, şi ea avea de gând să-l facă să trăiască.

Ochii căprui ai lui Kay o fulgerară.

— E bună? Te cred. E extraordinară. Toate fetele mele ar trebui să primească medalia de onoare. Şi în loc de asta primesc picioare în fund. De ani de zile ne-am spus că lucrurile o să se schimbe când o să existe mai mulţi doctori femei. Şi acum am ajuns din păcate la concluzia că o gaură de

cur într-un halat alb rămâne tot o gaura de cur, indiferent ce are între picioare. Făcu o pauză, respiră adânc şi, cum furia i se dezumflase, rânji cu gura până la urechi. Şi încă ceva, nu te poţi duce nicăieri în halul ăsta.

— În ce hal?

— Cu pantalonii ăştia.

Rachel terminase cu îmbrăcatul dar acum, când privi în jos, văzu că-şi pusese din greşeală pantalonii kaki ai lui Kay. Îi atârnau pe şolduri şi gleznele îi ieşeau de o palmă din manşete. Se trânti pe pat şi izbucni în râs. Şi constată că nu se mai putea opri.

— Cred că m-am ţicnit, spuse în cele din urmă, ştergându-şi ochii cu dosul palmei.

— Vrei să discutăm despre asta?

Kay se aşeză pe patul ei şi îşi aprinse o ţigară.

Rachel se uită la afişul cu Mortul Recunoscător lipit peste patul lui Kay – un schelet înconjurat de flori, pe un fundal liliachiu, fluorescent. O reclamă pentru un concert la Winterland Auditorium din octombrie 1966.

— E complicat… spuse ea. Cred că nici eu nu mă înţeleg. Am însă senzaţia… că dacă l-aş lăsa să se piardă… aş putea să… nu ştiu… să mă caţăr pe vecie în trenul nebuniei.

— Nu se poate. Rachel privi fumul de ţigară care se despletea de pe buzele lui Kay şi se pierdea în plasa împotriva ţânţarilor. Asta-i staţia terminus a trenului. Toţi de-aici suntem puţin nebuni, Rosenthal.

— Asta-i altceva. E… nu-i vorba numai de război. Ci şi de mine. Totul. Tot ce s-a întâmplat înainte.

— Ai făcut ce a trebuit să faci, replică Kay puţin prea repede.

Şi Rachel îşi aduse aminte cât de bună se arătase Kay faţă de ea în acele momente grele, o stâncă de care se putea sprijini, chiar şi acum. Îşi mai aminti de ziua – nu cu mult în urmă – când Kay o răpise, silind-o să facă o plimbate până la

Da Nang, într-o ambulanţă militară. Prima dată când gustase şi ea kim chee într-un restaurant dosnic, constând dintr-o babă matusalemică, o şură în care se gătea şi trei mese şchioape. Pe urmă se duseseră la un bar înţesat de marinari gălăgioşi, trepidând de muzică americană care-ţi spărgea urechile.

Se îmbătase, ascultându-l pe Otis Redding fornăind Dock on the Bay şi gândindu-se la cum o fi acasă. Doamne, ce rău i-a fost după aceea. Kim chee se războise cu vodka în stomacul ei. Kay o ţinuse de păr în timp ce vomitase în tufişuri şi după aceea, când venise şi vremea lacrimilor, îi oferise umărul ei consolator.

— În momentul acela se pare că asta a trebuit să fac, spuse Rachel şi începu din nou să râdă. Numai că acum nu mai găsea nimic distractiv. Râsul i se opri în gât, ca o îmbucătură de mâncare ce refuză să lunece în jos. Dar acum, urmă ea, ori de câte ori mă gândesc, simt… cum să spun… că mor pe dinăuntru. Când eram mică, nu-mi doream nimic mai mult decât o surioară. Şi mama mă consola spunându-mi că într-o bună zi o să am propriii mei copilaşi, oricâţi o să doresc. Nu m-am gândit niciodată, nici nu mi-ar fi trecut prin cap că n-o să pot… avea copii. Sau măcar un copil. Un bebeluş. Cer prea mult? Oare?

— Hei, uită-te la mine, o întrerupse Kay. Eu mă îndoiesc că o să găsesc vreodată pe cineva destul de trăsnit ca măcar să se însoare cu mine, darmite să-mi facă un copil.

Încerca să glumească pentru a-i abate lui Rachel gândurile negre, dar aceasta din urmă văzu că i se umeziseră ochii, dincolo de fumul de ţigara.

— Regrete! Rahat, nu-ţi mai pierde vremea. Toate astea nu fac nici cât o ceapă degerată, nici cât o fisă de telefon.

Rachel se sili să zâmbească:

— Ce să fac cu o fisă de telefon? Pe cine să chem?

— Nu ştiu. Poate pe Dumnezeu. Şi ascultă, dacă-l prinzi

liber, vrei să-i spui ceva şi din partea mea? Spune-i să pună odată capăt războiului ăsta, pentru ca să încetez şi eu să mai fumez împuţitele astea de ţigări. Mă dau gata!

Vocea i se sparse şi strivi ţigara într-o cutie de sardele, goală, care se găsea pe jos, lângă pat.

— Ei, bănuiesc că, într-un fel sau altul… fiecare moare singur.

— Am citit odată o povestire, de Oihenxy. Despre o fată care era foarte bolnavă, avea pneumonie, cred. Şi nu făcea altceva decât să zacă în pat şi să se uite pe fereastră la iedera de pe zidul din faţă. Şi artistul care locuia dedesubt era prieten cu ea, şi fata i-a spus că atunci când o să cadă ultima frunză, o să moară şi ea. Era iarnă, ştii. Şi toate frunzele au căzut, în afară de una. Continua să rămână pe zid. Aşa că fata nu murea. De fapt, se făcea tot mai bine. Şi când s-a însănătoşit destul ca să se dea jos din pat, a văzut de ce acea ultimă frunză n-a căzut Era pictată pe zid – de artist. Ironia e că până la urmă artistul a murit pentru că a stat în ploaie şi în frig ca să picteze blestemata aia de frunză pe zid.

— Nu-ţi face griji, spuse Rachel rizând şi ieşind din pantalonii lui Kay. Eu n-am să răcesc. Poate că o să iau malaria. Sau o să mor de insolaţie. Dar în niciun caz de pneumonie.

— Nu la asta mă gândeam. Mă întrebam – Kay se ridică şi luă un pachet nou de Salem de pe toaletă. Îi coji încet celofanul. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă acea ultimă frunză ar fi căzut. Kay se apropie de Rachel, şi îşi lăsă mâinile pe umerii ei, silind-o s-o privească în faţă. Las-o mai moale, fetiţo! Inima asta a ta are nevoie de o pauză, oricât ai sili-o tu să kilometreze. Ascultă sfatul meu, mai lasă-ţi inima să se odihnească. N-o să-ţi facă bine să te îndrăgosteşti în locul ăsta.

Ploaia se oprise. Dar cărarea care ducea la spital era o mare de glod. Rachel călca din scândură în scândură, când

auzi un şuierat ascuţit care spintecă cerul.

Mortiere.

Se trânti la pământ, cu pieptul în noroiul cald, plescăitor, când un vuuump asurzitor zgudui văzduhul. Îşi înălţă capul şi văzu deasupra copacilor o eflorescenţă portocalie, otrăvitoare, la un sfert de kilometru distanţă. O panică rece îi încolăci inima. Mai avuseseră loc până atunci atacuri cu obuze în jungla care înconjura satul, dar niciodată atât de aproape.

„Dacă ne lovesc? Dacă…? “

Gemu înăbuşit, îşi strânse ochii ca să nu mai vadă acea înspăimântătoare lumină portocalie şi îşi astupă urechile cu mâinile în clipa când un obuz îi trecu, vâjâind, deasupra capului, apoi explodă, de astă dată mult mai aproape.

Ciudat, se simţea speriată, dar nu pentru ea. Se gândea la Brian zăcând pe patul lui, inconştient, slab şi palid, înfăşurat în bandaje până la bărbie. Semnele de viaţă pe care le dădea erau încă foarte precare. Dacă ar suferi cel mai mic traumatism, ar muri. Trebuia să ajungă la el, să se asigure că totul era în ordine.

Stăvilindu-şi propria teamă de a fi ucisă, Rachel începu să se târască în patru labe prin noroi, centimetru cu centimetru, în direcţia spitalului. Rachetele se fugăreau acum una pe cealaltă, de parcă ar fi fost o sărbătorire a zilei de Patru Iulie care-şi ieşise din minţi şi pierduse orice control. Văzduhul părea să se clatine beat, zguduit de suflu. Zori artificiale pictau cerul pe deasupra vârfurilor copacilor în reflexe portocalii, galbene şi roşii. Rachel simţea un gust amar pe limbă. Praf de puşcă. „Doamne, sunt chiar deasupra noastră!”

Când ajunse la spital, văzu că toate luminile erau stinse. Probabil că generatorul sărise în aer, îşi spuse ea cu inima de plumb. Bâjbâi în întuneric drumul spre partea care ducea în curtea pavată. Vechile dale de piatră ale pavajului erau

crăpate şi deplasate de umezeala constantă şi se împiedica de marginile denivelate, în timp ce-şi croia drum spre uşile duble care duceau la saloane.

Înăuntru, un coridor întunecat, apoi, brusc, o lumină orbitoare. Cineva îi aprinsese o lanternă drept în ochi. Îşi strânse pleoapele şi ridică o mână. Alte lanterne, tăind arcuri luminoase în beznă, aruncând raze strălucitoare şi umbre febrile în salon. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, o văzu pe Lily chinuindu-se să tragă un pacient în comă, un bărbat de două ori cât ea, ca să-l vâre sub pat. Acul de transfuzie îi ieşise din venă şi o pată roşie i se lăţea pe bandajele care-i acopereau pieptul.

Rachel se repezi s-o ajute, dar Lily scutură din cap şi o împinse la o parte.

— Nu-i timp. Daţi-i pe ceilalţi jos din paturi. E mai sigur să fie sub pat dacă suntem loviţi.

Rachel, uitând o clipă de teama pentru Brian, se lăsă copleşită de panică şi se întrebă ce se va întâmpla cu toţi nenorociţii ăştia, care, într-un fel, erau şi ai ei, dacă spitalul va fi lovit direct. Sau chiar dacă vor fi forţaţi să-i evacueze, ce chin pe ei, ce agravări ale rănilor pe cale să se vindece. „Dumnezeule, fie-ţi milă de ei, fă să înceteze totul! “

O bubuitură îngrozitoare zgâlţâi clădirea şi felii de cer roşu se iviră printre cioburile geamurilor sparte. Auzi strigăte îndepărtate, guiţat de porci, mugete de vite şi îşi dădu seama că un obuz lovise probabil satul din vale. Oare va mai scăpa vreunul din ei dacă şi clădirea asta veche şi şubredă ar fi lovită?

Şi Brian! îi fusese atât de rău aseară, i se urcase temperatura. Mac avusese dreptate cu peritonita. Oricât de grijulie fusese ea în curăţirea rănii, în îndepărtarea ţesuturilor moarte, în extragerea fiecărei aşchii de şrapnel, infecţia fusese inevitabilă. Ştia bine că Mac nu avea mari speranţe. În starea de slăbiciune a lui Brian ar fi fost vorba

de o pendulare între viaţă şi moarte chiar în cele mai bune condiţii, darmite acum…

„Te implor, Dumnezeule, fă-l să reziste! Fă-l să treacă peste noaptea asta. De rest am eu grijă. “

Se repezi pe culoarul dintre cele două rânduri de paturi, înghiontind surorile şi infirmierele care-i domoleau pe unii dintre pacienţi şi se luptau cu alţii. Patul lui Brian era ultimul din rând. Îl zări în raza de lumină tremurătoare a lanternei. Patul era gol.

O durere năprasnică îi erupse în piept, de parcă fusese lovită de un obuz.

— Nu! strigă ea. Nu!

Aproape ieşită din minţi, înşfacă de braţ prima infirmieră care trecu pe lângă ea. Era Dana, cu părul ei blond-leşios scăpat din acele de cap şi cu faţa palidă şi îngustă cumplit de înspăimântată. Ţinea în mână o sticlă cu soluţie Ringer şi când Rachel îi apucă braţul, sări şi sticla îi căzu din mână. Zgomot de cioburi. Un lichid călduţ îi stropi picioarele, o aşchie de sticlă i se înfipse în încheietura mâinii.

— Când? o întrebă Rachel, strângând-o de braţ mai tare decât ar fi vrut. Îşi auzi singură nota de isterie din glas. Când a murit?

Dana îşi eliberă braţul şi făcu un pas înapoi, uitându-se la Rachel ca la o nebună. Şi atunci Rachel îşi dădu seama cum trebuie să fi arătat, mânjită toată de noroi, cu părul căzându-i în laţe sălbatice. Ca unul din pacienţii zănatici din salonul drogaţilor, cei care fumaseră prea mult opium amestecat cu marijuana.

Dana nu avea nevoie să întrebe la cine se referea.

— N-a murit… încă, spuse ea. L-a luat doctorul Mac în sala de operaţii. Dădea semne de stop cardiac cu un minut sau două înainte de a începe atacul.

Uşurarea se răspândi în inima lui Rachel, «urmată imediat de un val de panică de gheaţă. Trebuia să ajungă la el, să-l

ajute. Ea era legătura lui cu viaţa, ultima frunză care îl ţinea viu. Oare ceilalţi nu înţelegeau lucrul ăsta?

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse în direcţia de unde venise. Sala de operaţii era la capătul coridorului, la o distanţă nu mai mare de doisprezece metri, dar când ajunse acolo avea impresia că parcursese kilometri întregi. Hainele îi erau muiate de sudoare, picioarele îi tremurau, parc-ar fi fost de cauciuc, şi inima îi spărgea pieptul.

Dădu buzna înăuntru.

Sala de operaţii era lungă şi îngustă şi conţinea şase mese de operaţie. O lanternă puternică plasată la celălalt capăt arunca umbre lungi, ca într-un film de groază, care se curbau pe zid şi pe tavan. Două siluete fantomatice stăteau aplecate deasupra unei mese de operaţie. Când se apropie, îi recunoscu pe Mac şi pe Meredith Barnes. Meredith ţinea o lanternă în mâna stângă şi un hemostat în dreapta. Mac era aplecat asupra unei siluete lungi, întinse pe masă.

Brian! Brian al ei. O cuprinse groaza.

Îi introduseseră un tub în laringe şi 3 pompau, ca să-i între aer în plămâni. Pieptul gol, îngust, al lui Brian era mânjit cu dâre de sânge. Văzu că avea o incizie lungă sub a patra coastă din stânga, chiar sub sfârc. Mac se lupta cu o pereche de retractoare pentru coaste.

Avea de gând să-i facă masaj pe cord deschis. Slavă Domnului, mai exista o şansă. Slavă Domnului, nu ajunsese prea târziu.

Mac ridică ochii şi-i aruncă o privire contrariată pe sub sprâncenele stufoase, cărunte. Rachel îşi şi trăgea pe mâini o pereche de mănuşi. Nu era timp să-şi spele şi să-şi frece mâinile, va trebui să lucreze aşa.

— Lăsaţi-mă pe mine, se rugă ea. Mâna mea e mai mică.

— Ai mai făcut vreodată asta, doctore? întrebă Mac ostenit, mult prea ostenit ca să-i mai opună rezistenţă.

— Nu. Dar am văzut cum se face. Pot să mă descurc.

Se simţea straniu de calmă, de parcă undeva, în străfundurile ei, se pregătise tot timpul pentru acest moment

— Bine. Dar nu-i timp de greşeli. Şi-aşa am întârziat prea mult. A încetat să respire acum cinci minute.

I-am făcut şase injecţii intracardiace cu Epinefrină. Dacă nu-şi fac efectul, e pierdut.

Rachel se concentră ca să-şi amintească tot ce ştia despre toracotomia de urgenţă. Privind în rana deschisă, la lumina slabă a lanternei, descoperi pericardul şi execută o incizie longitudinală cu scalpelul ei, grijulie să evite nervul frenic. Îşi introduse mâna înmănuşată în tăietură, făcându-şi drum pe lângă artera pulmonară şi vena cavă. Nimic. Nici cea mai slabă pulsaţie. Ah, Dumnezeule! Se simţea încremenită, rece ca moartea, de parcă propria ei inimă ar fi încetat să mai bată. Şi totuşi, în chip incredibil, mintea şi trapul continuau să-i funcţioneze.

În clipa în care mâna i se închise pe muşchiul inimii nemişcat, flasc, avu senzaţia că totul se oprise în loc, încăperea, spitalul, lumea întreagă. Atacul cu obuze încetase sau poate că încetase ea să-l mai audă? Nu mai exista decât bubuitul propriului ei puls în urechi.

Încet, ritmic, începu să maseze. „Trăieşte, o, te rog, Brian, trăieşte, trebuie să mă ajuţi, nu pot reuşi singură, o, te rog… “

Nimic.

Broboane de sudoare i se scurgeau de pe frunte înspre tâmple. Se străduia să-şi biruie panica. „Păstrează ritmul, aşa trebuie să faci! Neîntrerupt. Doamne, te rog, ajută-mă! “

Toate simţurile i se sensibilizaseră. Simţea mirosul sudorii lui Mac, şi o mireasmă de flori – parfumul lui Meredith. În atmosferă părea să plutească sânge, ca o ceaţă fină, roşiatică, îi simţea gustul pe limbă, amar, metalic. Apăsările ei pe muşchiul flasc al inimii aveau cadenţa unei melodii care-i cânta în cap.

„Haide! Mişcă! HAIDE! Acum. Te rog. ACUM. “

Mac clătina din cap cu tristeţe.

— Ajunge, fetiţo. N-are niciun rost. Ai făcut tot ce-ai putut.

Rachel simţea cum sughiţurile de plâns i se amestecau cu răsuflarea, înăbuşind-o.

— Nu, îl rugă ea. Încă puţin. Te rog. Vreau să fiu sigură.

— Un minut în plus. Asta-i tot. Şi alţii au nevoie de noi.

Minutul acela părea să fi conţinut o eternitate. Rachel îl simţea măcinându-i controlul, ameninţând s-o înghită cu totul. Nu lupta numai pentru Brian ci şi pentru ea însăşi, pentru deplinătatea minţii ei.

În cele din urmă, când pierduse speranţa, un spasm uşor.

Încă unul.

O bătaie şovăitoare.

Câteva secunde interminabile trecură fără să se mai ivească vreo altă bătaie, după care inima lui Brian începu să bată într-un ritm slab, cu de la sine putere.

Rachel aproape că se prăbuşi sub năvala bucuriei uimite care o copleşi. Gâtlejul i se destinse, lacrimile îi ţâşniră din ochi, picurând de pe bărbia ei pe faţa nemişcată, lividă, inconştientă, de pe masa de operaţie.

— Bate! strigă. Bate! Trăieşte!

Îşi extrase mâna din cavitatea toracică a lui Brian şi se uită la Mac, înfruntându-i privirea neîncrezătoare. Raza lanternei sări şi descrise un cerc pe tavan când Meredith scoase un chiuit de triumf.

— Să fiu al… murmură Mac. Un miracol! Dac-am văzut vreodată un miracol, ăsta a fost. Eşti sigură că nu eşti catolică?

Rachel râse, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Din câte ştiu eu, nu sunt. De ce?

— Pentru că în timp ce stăteai acolo aş fi putut jura că am văzut un înger pe umărul tău.

Capitolul 14

Când Brian deschise ochii văzu o mare de alb. Pereţi albi. Cearceafuri albe. Obloane albe deschise, lăsând să pătrundă mirosul ploii şi albastrul fierbinte al unui cer tropical.

„Visez toate astea, îşi spuse. Sunt acasă, în patul meu de lângă patul lui Kevin şi mama e la bucătărie unde amestecă făina de secară în oala mare emailată, şi eu… “

Se răsuci în aşternut ca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, dar mişcarea îi stârni o durere îngrozitoare care-i sfâşie mijlocul. O clipă de agonie albă, urmată de valul de după şoc. „Nu visez, Doamne, ce mai e şi asta? “

Acum era pe deplin treaz. Gemu şi lacrimi de durere i se scurseră pe la colţurile ochilor, prelingându-i-se pe tâmple şi pierzându-i-se în păr.

Prin păienjenişul lacrimilor văzu conturul înceţoşat al cuiva care se apleca deasupra lui.

O femeie.

Subţire, delicată, ca femeile vietnameze, dar cu un colorit blond, aproape palid, şi cu părul arămiu. Îl purta strâns pe ceafa cu o agrafă, lăsându-şi gol gâtul mlădios. Avea ochi de un albastru atât de intens, încât aproape că-i făcea rău să se uite în ei. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un cer de vară aprins de arşiţă. Treptat, cercetă şi restul. Era scundă, cu o faţă în formă de inimă. O bărbie hotărâtă, un nas drept, cu nări evazate. O gură care, fiind puţin prea largă, o salva de drăgălăşenia convenţională, păpuşoasă. Părea obosită şi îngrijorată. Umbre violete sub ochi, iar pielea tâmplelor şi de la baza gâtului arăta uşor fanată. Nu o mai văzuse niciodată dar, în chip straniu, avea senzaţia că o cunoaşte.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea, în timp ce ochii aceia albaştri îl priveau cu concentrare, aproape fără să se clintească. Cum te simţi?

Brian văzu că femeia purta pantaloni kaki, sandale şi o bluză verde, veche, peste pantaloni. Din buzunar îi ieşea un stereoscop.

Să fi fost o infirmieră? Aici părea să fie un fel de spital, nu? Zăcea într-un pat, într-o sală lungă. Alte paturi – paturi de fier – se înşirau de-a lungul pereţilor văruiţi. Şi în fiecare pat, câte o siluetă înfăşurată în bandaje, unele greu de recunoscut că ar fi aparţinut unor fiinţe omeneşti.

Brian îşi simţea capul uşor şi ameţit, iar gura îi era uscată ca iasca. Un vis? Se părea că în ultima vreme fusese tot timpul într-o stare de vis, care ba se sfârşea, ba reîncepea, aşa încât nu mai ştia ce era real şi ce nu. Singurul lucru de care-şi dădea seama cu certitudine că e real, era durerea. Întreg trupul, de la gât în jos, îl durea de parcă ar fi trecut un buldozer peste el. Până şi respiraţia era dureroasă.

— Ca Sonny Liston după a cincisprezecea rundă cu Cassius Clay, răspunse el la întrebarea fetei, forţându-se să zâmbească.

Încordarea feţei ei se destinse brusc, ca şi cum aşteptase un semn de la el, un cuvânt. Îi zâmbi. Un zâmbet luminos, aproape ca o atingere fizică, învăluindu-l, încălzindu-l.

— În tot cazul, spectacolul a meritat banii, urmă ea. Nu eram sigură că ai s-o scoţi la capăt, dar ai luptat bărbăteşte. Mai ţii minte ceva?

Brian făcu o mişcare imperceptibilă pe salteaua tare a patului de fier. Durerea îl săgetă din nou. Începu să gâfâie. Ce naiba se întâmplase cu el?

— Nu-mi amintesc, replică, sfârtecat de dureri. De cât timp mă aflu aici?

— De aproape trei săptămâni. Cea mai mare parte a timpului ai dormit. Datorită morfinei.

Închise ochii. Lumina îi făcea rău. Şi priveliştea oamenilor din celelalte paturi – care arătau aşa cum îşi imagina că arată şi el, o mumie înfăşată în kilometri de tifon, cu tuburi ieşind

din toate părţile – îi înteţea durerea.

În lăuntrul capului său, unde era întuneric şi răcoare, vocea ei îl urmări, ciudat de odihnitoare:

— Poate c-ar fi mai bine dacă n-ai încerca să-ţi aminteşti totul deodată.

Glasul ăsta îl cunoştea, nu? îi era aproape… familiar. De parcă îl visase. Acum o mână mică, răcoroasă, îi atinse fruntea, domolindu-i puţin durerea.

În chip bizar, frânturi răzleţe de amintiri se desprinseră plutind dintr-un ungher întunecat din mintea lui. Se străduia să le închege.

— Patrulam în junglă… începu să spună. Am căzut într-o ambuscadă. Am fost rănit. Acum îmi amintesc. Trang… a călcat pe o mină. Râul…

Ochii lui Brian se deschiseră larg. Încercă să se ridice în pat, dar fu doborât de o durere atât de zdrobitoare, încât îi stârni o explozie de stele roşii îndărătul pleoapelor. Aşteptă ca durerea să se mai potolească un pic, apoi întrebă:

— Trang? A…?

Femeia dădu din cap.

— Îmi pare rău, îi spuse cu blândeţe. Te rog, nu încerca să te ridici în pat. E mai bine să stai culcat. Doreşti să-ţi dau ceva?

Brian se simţi invadat de tristeţe. Şi de furie. Până la urmă, nu-l putuse salva pe Trang. Ce rost mai avusese să încerce? Ce rost avea totul, toţi oamenii ăştia care mureau, întreg războiul?

Îngândurat, îşi făcu semnul crucii. „Bietul Trang. Şi câţi alţii pe lângă el? Şi eu de ce nu? De ce oare am fost cruţat?”

Brusc, nu mai voi să ştie. Era istovit, atât de istovit! Mintea începea din nou să-i plutească.

Îşi linse buzele şi simţi un gust sărat. Sânge. Buzele îi erau crăpate şi aspre ca un carton vechi.

— Apă, ceru el, Eşti infirmieră?

— Medic, răspunse ea zâmbind. Dar te rog… spune-mi Rachel. Am sentimentul că am fi prieteni vechi.

Îi umplu un pahar de plastic cu apă dintr-o cană care se găsea pe măsuţa de metal de lângă pat, şi i-l duse la buze, sprijinindu-i capul cu mâna. Era surprinzător de puternică pentru o femeie atât de mică. Părul strâns într-o coadă de cal îi gâdila faţa, uşor ca un sărut şi în nări simţi o boare de miros de lămâie.

Mireasma îi aduse la suprafaţă alt crâmpei de amintire. Un vis, într-adevăr, sau poate ceva care se întâmplase? Se aflase într-un loc tenebros, un tunel, în care se îndrepta spre lumina de la capătul îndepărtat. O lumină atât de intensă încât îi ardea ochii, ca şi cum s-ar fi uitat la soare. Dar lumina îl atrăgea inexorabil, ca un magnet. Cu cât se apropia de ea, cu atât se simţea mai fericit. Şi straniu de uşor, ca şi cum, cu fiecare pas, atracţia gravitaţiei ar fi slăbit. Se grăbea, aproape că plutea imponderabil.

Şi apoi tunelul se umpluse subit de o mireasmă puternică, aproape copleşitoare. Un parfum în care se îmbina mireasma florilor de lămâie cu aroma ierbii de vară şi cu mirosul plăcut al rochiilor proaspăt călcate care atârnau în şifonierul mamei. Şi mai era şi un glas, un glas de femeie. Nu putea desluşi ce spunea, dar simţea că-l chema, îi făcea semn. Îl trăgea îndărăt, îndărăt de la lumină. La început i se împotrivise, dar forţa cu care îl trăgea era prea mare. Şi, până la urmă, capitulase…

Acum, în timp ce sorbea apa stătută, simţindu-i mireasma, îşi spuse: „Ea era. “Femeia asta slăbuţă care se numea Rachel. Ea îl trăsese îndărăt, de la o margine. De la moarte? Doamne Sfinte, înaintase atât de departe?

Oare trebuia să-i fie recunoscător? Probabil că da. Dar acum nu voia decât să doarmă… După ce termină de băut, ea îi aranjă uşor capul pe pernă.

— Când te-au adus aici, purtai asta.

Îi vârî ceva în palmă. Rece. Metalic. Medalionul lui cu Sfântul Cristofor. I-l dăduse Rose în ziua când se îmbarcase. Şi-l pusese la gât şi pe urmă uitase că-l purta.

— Ţi l-am păstrat, urmă Rachel. M-am gândit că s-ar putea să… ai; nevoie de el..

— Mulţumesc, răspunse Brian, strângând medalionul în pumn.

Încercă să reconstituie faţa lui Rose, dar aceasta nu i se arăta.

Singura imagine care-i venea în minte era aceea din poza instantanee pe care o ţinea în portofel. I-o făcuse el anul trecut la Coney Island. O zi minunată, îşi aducea aminte. O zi întreagă în care fuseseră numai ei doi. Mâncaseră hot dogs şi cartofi prăjiţi la Nathan, apoi se plimbaseră şi se tot plimbaseră pe trotuarul de lemn pustiu şi bătut de vânt, simţindu-se a fi singurii doi oameni de pe lume, până când le îngheţaseră degetele în mănuşi. O fotografiase atunci pe Rose, într-o poziţie cam ţeapănă în faţa intrării închise a unei gherete de pe trotuarul de lemn, cu părul negru suflat de vânt, cu obrajii îmbujoraţi şi zâmbetul întrebător, ca şi cum nu putea crede în atâta fericire şi se aştepta ca în orice moment să se întâmple ceva care să i-o întunece.

„Rose, scumpă Rose, nu ştiai că alături de mine erai în siguranţă? Nu-ţi dădeai seama? “

— Acum încearcă să dormi, îi spuse Rachel. După ce te odihneşti puţin, mă întorc. Nu te aştepta să faci prea multe acum, la început. Ai trecut printr-o situaţie groaznică.

Subit, Brian dori să nu o vadă plecând.

— Te rog, îi şopti, vrei să stai cu mine până ce adorm? Câteva minute încă.

Fata zâmbi şi se aşeză chiar pe marginea patului de fier, lăsându-şi degetele pe încheietura mâinii lui. Brian văzu că mina lui era înfăşurată în tifon şi bandă adezivă până în locul în care o siringă era înfiptă într-o venă, chiar deasupra

încheieturilor degetelor. Dar s-ar fi zis că nu-i păsa.

— Bine, îi răspunse ea, rămân cât timp dorești.

O săptămână mai târziu, Brian stătea în pat. O pernă rezemată pe genunchi îi servea ca suport pentru caietul jerpelit asupra căruia se apleca. Mâna îi tremura. Trecuse atâta vreme de când nu mai ținuse un stilou în mână, sau chiar de când nu mai șezuse, decât o clipă, atât cât era necesar ca să-și ușureze durerea. Dar din momentul în care începu să scrie, cuvintele curseră de la sine.

„Azi e prima zi din iunie. Lui Bobby Childress i s-a scos acum două zile tubul din trahee. Azi dimineață l-au transportat la spitalul naval din Okinawa. Acum două ore a fost adus alt băiat cu un tub care îi ieșea din piept și un braț tăiat. Cineva spunea că agățase în Quangtri o curvă care-l lăsase cu acest cadou înainte de a se fi pierdut din nou în noapte. Deke Forrester a vorbit în numele nostru al tuturor când a zis: „Păcat că nu i-a dat un sculament. “Așa ajungi să gândești după un timp. Nu se pune niciodată chestiunea de bine și de rău, ci numai de grade, de relativități. Cât de rău e răul când zaci lângă un băiat cu două cioturi supurante în locul unde i-au fost picioarele. Sau lângă un puști de nouă ani cu jumătate din față zburată?

În timp ce scriu, câțiva băieți joacă poker pe patul din fața mea. Big John și Skeeter Lucas și Coy Mayhew. Skeeter dă cărțile și cineva le ia în mână pentru Big John, fiindcă el, pe care-l așteaptă acasă o bursă de fotbal, nu a mai rămas decât cu două degete la mâna stângă. Restul evaporate. Și băiatul care-i ține mâna lui Mayhew a primit o schijă în față care i-a secționat nervul optic. N-o să mai vadă niciodată, dar se consideră norocos că nu a trecut printr-o lobotomie, cu „complimente de la Statele Unite ale Americii “.

Partea sinistră a întregit situații este că dac-ai aduna laolaltă ce i-a mai rămas fiecăruia, ai face un om întreg. Ba nu, chiar mai mult de atât. Există o generozitate a spiritului…

nu ştiu cum să o numesc… ceva ce nu am mai văzut niciodată, nici chiar în luptă. Calitatea milei, cum îi spune bătrânul Will Shakespeare. Ieri am văzut această calitate la un paraplegic care s-a târât jos din pat ca să hrănească cu lingura un camarad care nu se putea mişca. Dar nopţile toţi plâng. E ca vuietul vântului printre copaci, te obişnuieşti cu el. Vuietul bărbaţilor care plâng în tăcere, înăbuşiţi în pernă. Cu toţii am vrea să plecăm acasă, dar suntem şi speriaţi de acest lucru. Lumea este aceeaşi, dar noi suntem altfel. Unii dintre noi sunt altfel la exterior, şi cu toţii suntem altfel în interior. Şi ne întrebăm: „oare cum o să fie? “. Cum ne putem înapoia să relipim cioburile, când niciunul dintre ele nu se mai potriveşte la locul lui?

Mă gândesc la Rose. Cum arată, cum se simte? Mi-e foarte greu să-i reconstitui figura, e ca şi cum aş desena un portret în minte. Mă înspăimântă. Ştiu că o iubesc la fel cum am iubit-o întotdeauna, dar cu cât mă străduiesc mai mult să mi-o reamintesc, cu atât pare să se îndepărteze. Oare se mai gândeşte la mine? O să mă vrea înapoi? Dar chiar dacă mă vrea, nu ştiu pe cine o să aibă. În niciun caz pe băiatul care avea grijă de ea, care a ocrotit-o încă de pe când era copil. Acum nu sunt sigur nici dacă pot avea grijă de mine, cu atât mai puţin de altcineva. Uneori, mă trezesc noaptea speriat. Mă gândesc la Trang, şi la Gruber, şi la Matinsky. Şi plâng. Plâng ca un ţânc, şi asta mă sperie. De ce n-ar speria-o şi pe Rose?

„Ascultă, Rose, dacă te afli undeva pe unda asta, pentru numele lui Dumnezeu, scrie-mi! Spune-mi că mă iubeşti. Spune-mi că o să mă iubeşti indiferent de pielea în care ai să mă găseşti când o să mă întorc acasă.

Spune-mi.

— O scrisoare acasă?

Brian înălţă ochii şi o văzu pe Rachel în picioare lângă patul lui, privindu-l cu o expresie ciudat de întristată. Oare

de cât timp stătea acolo?

— S-ar putea spune, replică el.

Îşi lăsă stiloul pe pagina scrisă mărunt şi simţi cum tensiunea din muşchii lui se relaxa. Se bucura să o vadă.

„Recunoaşte, omule, abia aşteptai s-o vezi “, îşi spuse singur.

Mă rog, era adevărat. Se obişnuise s-o aştepte la ora asta din seară. Când era linişte, aşa cum fusese în ultimele zile, întotdeauna venea. Numai că nu-şi dăduse seama până în momentul ăsta câtă importanţă avea pentru el, cât de mult îl liniştea prezenţa ei. Ca să fie sincer, se ruşina puţin să recunoască această realitate, chiar şi în sinea lui.

— Hei, Doc! strigă Big John. Îşi flutură ciotul mâinii drepte şi faţa-i oacheşă se crăpă într-un zâmbet lat cât Mississipi. Te fac o partidă, dacă vrei să joci cu noi.

Rachel râse şi-i ripostă:

— Să crezi tu, după cum m-ai jumulit data trecută.

Big John îşi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot de râs tunător.

— Surioară, dacă aş avea un as ascuns în bandaj, ai fi prima care ar şti.

Brian simţea că tachinarea din partea lui Big John nu era decât o formă de a-şi manifesta respectul. Toţi o apreciau cât era de inimoasă şi că ştia de glumă. Bănuia că unii dintre băieţi erau îndrăgostiţi de ea.

Big John se reîntoarse la joc. Rachel se aşeză la piciorul patului lui Brian. În seara asta purta părul liber pe umeri, şi pletele-i păreau să scapere scântei electrice. Îşi spălase proaspăt părul şi reflexele roşiatice ieşeau în evidenţă, scânteind sub strălucirea dură a becului gol de deasupra capului. Îi inspiră mireasma curată, de lămâie, şi se simţi recunoscător. Se săturase până peste cap de duhoarea de moarte a salonului ăstuia şi, de fiecare dată când îl vizita, aducându-i zâmbetul ei, strălucirea ochilor albaştri,

mireasma ei, era ca şi cum i-ar fi făcut un dar ce trebuia despachetat încetul cu încetul şi savurat.

Ar fi dorit să-i dea ceva în schimb.

— Ţin un jurnal, îi spuse când o văzu privind cu curiozitate caietul. L-am început la începutul venirii mele aici. Şi în fiecare zi adaug câte ceva. Răbojul meu, s-ar putea spune.

Unii băieţi aveau un beţigaş cu câte o crestătură pentru fiecare din zilele care le mai rămăseseră până să plece acasă. Şi în fiecare şi retezau cu briceagul câte o porţiune crestată, până când nu mai rămânea decât un ciot bont şi venea vremea să plece. Un fel de talisman, presupunea Brian.

Înălţă din umeri.

— Mă ajută să-mi păstrez mintea teafără, adăugă el.

Rachel încuviinţă din cap. Din expresia feţei ei, Brian îşi dădu seama că nu mai era nevoie să-i explice. Fata asta înţelegea atât de multe. Îi răspunse:

— Proviziile de sănătate mintală cam lipsesc pe aici, aşa încât trebuie să iei ce poţi. Ceea ce îmi aminteşte că ţi-am adus ceva.

Îşi vârî mâna în buzunarul cămăşii kaki şi scoase un pachet de ciocolată. Ciocolată amăruie, Ghirardelli. Numai cât o văzu, lui Brian îi lăsă gura apă.

— Mi le trimite mama, îl lămuri Rachel. Îi place să-şi închipuie că aş fi într-o tabără de vară, ca atunci când aveam zece ani. Aşadar, bun venit la Tabăra Lunaticilor. Îi dădu ciocolata şi privirea îi căzu din nou pe caiet. Şi ce-ai de gând să faci cu el? îl întrebă.

— Încă nu ştiu. Poate că o să-l păstrez ca un memento. Dacă o să am vreodată un fiu, aş vrea să cunoască totul.

— Îţi plac copiii?

Arăta mâhnită.

— Sigur că-mi plac. **Cu şase** fraţi **mai** mici acasă, e normal. Totdeauna mi-am făcut planul **să** am şi **eu** cel puţin o duzină,

ai mei.

— Doar o duzină?

— Mă rog, ca aperitiv.

Râse şi ea, dar Brian avu impresia că era un râs silit.

Brusc, îl săgetă gândul că el nu are nimic ce să-i dea.

— Ţi-ar plăcea să citeşti jurnalul? o întrebă.

— Îmi dai voie?

Capul i se înălţă şi o expresie de vioiciune îi apăru pe faţa în formă de inimă.

Brian se miră singur că nu încerca nicio jenă, nicio timiditate în a-i revela acestei femei cele mai intime gânduri ale lui. Dar, în fond, nu era prea surprinzător. Ea îi cunoştea trupul mai bine decât i-l cunoştea propria lui mamă. Într-un fel, era ca şi când ea l-ar fi născut, îl readusese la viaţă, îi atinsese fiecare parte din el, îi curăţase murdăria, îl formase. Era firesc să se simtă legat de ea.

Îi înmână jurnalul, aşteptându-se s-o vadă că şi-l vâră într-un buzunar, ca să-l citească mai târziu. Dar îl surprinse deschizând caietul acolo, pe loc. Începu să-l citească şi nu se opri, nici măcar nu mişcă, decât ca să întoarcă paginile, până când nu ajunse la ultima filă.

Se scursese mai bine de un ceas. Era trecut de zece, din ciocolată nu mai rămăsese decât un gust dulce pe limbă. Jocul de poker se terminase, oamenii îşi târşâiau picioarele spre paturile lor, clătinându-se ca nişte beţivi. Lily îşi făcea runda, controlând tuburile din trahee şi bandajele, repartizând dozele de medicamente. În întregul salon paturile scârţâiau, oamenii aranjându-şi trupurile devastate într-o poziţie care să le îngăduie puţin somn.

Când Rachel îşi înălţă privirea, Brian văzu că ochii îi erau plini de lacrimi.

— E bun, spuse ea cu o voce gâtuită. M-ai făcut să simt ceva şi, fir-ar să fie, nu vreau să simt.

— Înţeleg ce vrei să spui. M-am gândit să scriu o carte

când am să mă întorc acasă. De asta ţin jurnalul, ca să nu uit nimic. Va fi ca şi cum aş retrăi totul.

— Da, răspunse ea aprobând din cap. Cartea e un motiv în plus. Cum altfel vom putea opri vreodată nebunia asta?

Brian încercă să gândească. Luă stiloul şi începu să-l răsucească între degetul mare şi arătător. Se simţea nud, absolut dezgolit în faţa ei, nu numai fizic ci şi sufleteşte. „Trebuie să înaintez pas cu pas, îşi spuse el. Pentru moment, nu pot să mă dezvălui şi mai mult. “

— Chiar dacă aş scri-o, cine ar dori s-o citească? Publicul ar vrea să-l răstignească pe locotenentul Calley pentru dezastrul de la My Lai. Lumea nu înţelege cum se poate întâmpla asemenea lucru, întreabă omul de pe stradă care crede că ar fi lucrul cel mai rău ce i se poate întâmpla, şi nouă din zece or să-ţi răspundă „Moartea". Şi totuşi nu ăsta-i lucrul de care ne temem cel mai mult. Cred că cel mai mult ne temem de noi înşine, de ceea ce am putea face dac-am fi puşi într-o situaţie limită. Oameni de felul lui Calley ne irită pentru că ne întrebăm dacă nu cumva şi în adâncul nostru există o parte capabilă să prăpădească un sat întreg.

Rachel se uită lung la el înainte de a vorbi:

— Ai dreptate, desigur. Dar dacă nu ne atragem singuri atenţia asupra acestui lucru, ce speranţă mai avem pentru a împiedica să se întâmple din nou?

Se înclină în faţă şi-i luă mâna între mâinile ei. Îl atinsese de multe ori, în multe locuri, dar întotdeauna cu eficienţa rece a medicului. Acum, Brian ştia că îl atinge în alt chip, şi se simţi străbătut de un curent electric.

— Scrie-ţi cartea, Brian, îl încurajă ea. O ai toată aici. Nu te sinchisi de cine o s-o citească. Pur şi simplu, scri-o.

Brian, privind în ochii ei albaştri fierbinţi, avu senzaţia că e smuls de un curent subteran, că e luat pe sus, cu respiraţia tăiată, transportat de pasiunea ei, de voinţa ei covârşitoare. Dădu încet din cap:

— Poate că o s-o scriu. Poate că da.

Două săptămâni mai târziu, Brian zăcea în pat, simţind nevoia să urineze, şi întrebându-se dacă e posibil să mori de claustrofobie. Se prinse cu mâinile de fiecare dintre marginile patului şi se opinti până ajunse să stea în şezut. Se simţea extrem de slăbit şi până şi acest efort îi pricinui dureri puternice ca nişte lovituri de ciocan. Dar să fie al naibii dacă o să mai accepte să zacă acolo neajutorat ca un nou născut. De data asta o să se pişe ca un bărbat, stând pe cele două picioare ale lui, chiar dacă asta ar însemna să-i plesnească cusăturile din burtă.

— Cârjele! şuieră el printre dinţii strânşi.

— Vreau să ştii că aşa ceva e împotriva recomandării medicale.

Rachel stătea lângă patul lui, cu braţele încrucişate la piept Purta un halat verde şi sandale, iar părul îi era împletit într-o singură coadă, groasă, din care scăpau fire şi şuviţe. Obrajii îi erau îmbujoraţi, ochii îi sclipeau de îngrijorare amestecată cu furie.

Doamne, gândi Brian, doar nu era într-o stare chiar atât de critică! încă mai avea picioare, chiar dacă după aproape o lună de zăcut pe spate se simţea foarte slăbit. Îşi împinse picioarele afară din pătură. Îl cuprinse groaza când le văzu atârnând peste marginea patului, ca ciorapii unei bătrâne puşi la uscat. Pielea era atât de palidă încât părea moartă, în contrast cu fulgerele cicatricilor care îi zigzagau pe pulpe.

„Doamne, cu picioarele astea n-aş putea suporta nici greutatea unui pachet cu fulgi de porumb!”

Şi totuşi trebuia măcar să încerce, nu?

— La dracuí cu recomandările medicale. Dacă o să cad, ai să mă ridici tu. Dar să fiu al naibii dacă te mai las să mă ştergi la fund ca pe un mucos de doi ani.,

Rachel, cu o faţă rigidă şi un braţ ţeapăn, îi întinse cârjele.

— Dacă asta te supără, află că am văzut mai multe funduri

goale decât paznicul unui vestiar bărbătesc şi că fundul tău nu are nimic special, te rog să mă crezi.

Dawson, din patul alăturat, îşi săltă într-un cot matahala de corp negru, şi îşi învârti în cap unicul ochi nebandajat.

— Hei, Doc, dacă ai poftă să vezi ceva special, vino să-ţi arăt ce-am io în izmene.

— Mulţumesc, sergent. Iau notă. Prinse privirea lui Brian şi o susţinu ferm de parcă privea în ţeava unui M-16. Şi cu toţii aţi face bine, continuă ea, dacă aţi gândi cu ceea ce aveţi între urechi, nu cu ce aveţi între picioare.

Dawson se prăpădea de râs, dar Brian rămase serios şi hotărât.

Se opinti în picioare, dar pe dată îşi regretă bravada. Picioarele i se îndoiră, moi şi tremurânde. Latrina din curte i se părea depărtată ca Hong Kong.

Îşi vârî cârjele la subţiori şi făcu doi paşi târşâiţi, după care se opri să-şi tragă sufletul.

De la gât în jos, părea să fi luat foc, flăcările îi dansau în jurul mijlocului, lingându-l până la grumaz. Şi era vlăguit, atât de vlăguit!

Şi ceea ce văzu, când îşi surprinse imaginea reflectată în geamul de sticlă al cabinetului medical, nu era menit să-i sporească încrederea. „Isuse Hristoase, ăsta sunt eu?” Reflecţia apoasă a unui schelet cu orbitele goale îl privea din geam, evocându-i fotografiile supravieţuitorilor din lagărele de concentrare ale celui de-al doilea Război Mondial.

Părea că atârnă vertical, suspendat de o singură aţă, firul hotărârii lui care se întindea de la creier până la picioare. Şi când reuşi să se târască până la jumătatea curţii, firul păru gata să se rupă.

Şiroaie de sudoare îi curgeau între omoplaţi. Se simţea ca un peşte fiert prea mult, din care s-a scos întreg scheletul osos.

Ceilalţi băieţi – Deke, Henson, Bucholtz, Pardo – îl priveau

cu aceeaşi anticipaţie de parc-ar fi fost Whitey Ford spre finalul unui meci. Cu excepţia lui Boston – ăsta nu era numele lui ci oraşul de unde venea, dar toată lumea îi spunea aşa – care se întorsese cu faţa la perete. Sărmanul băieţandru avea ambele picioare amputate de la genunchi în jos. Nu va mai putea merge niciodată, nicăieri. „Eu sunt unul dintre cei norocoşi", gândi Brian.

Dar în clipa asta nu se simţea deloc norocos. Ar fi vrut să se întindă, oriunde ar fi fost. Podeaua ar fi fost ideală. Era atât de ostenit, încât nu dorea decât să închidă ochii şi să doarmă.

Numai imaginea lui zăcând într-o baltă de urină îl făcea să înainteze.

Se mai târî vreo patru paşi, mânerele de lemn ale cârjelor săpându-i gropi extrem de dureroase în carnea de sub braţ.

Aruncă o privire peste umăr şi văzu că Rachel nu se mişcase din loc. Stătea acolo unde o lăsase, la vreo doisprezece metri în spate, urmărindu-l cu concentrare.

— Nu te uita la mine cu ochii ăştia mari de bou, îi strigă ea mânioasă. Atâta te-ai încăpăţânat să-mi arăţi ce grozav eşti, că n-ai decât să faci singur şi restul drumului.

— N-aveam de gând să-ţi cer vreo favoare, răspunse el, înţepat de o furie care-l mai împinse câţiva paşi.

— Aici există o regulă: de îndată ce un pacient devine ambulatoriu, îl expediază cu primul avion la Okinawa. Am auzit că acolo au aer condiţionat şi toalete cu apă curgătoare.

Vorbea cu o ciudată nepăsare.

— Abia aştept, i-o trânti Brian.

Îşi simţea nişte muşchi moi – muşchii pe care nu-i folosise de atâta vreme încât uitase că-i mai are – prinzând viaţă. La dracu' şi cu Rachel, ce-o interesează pe ea unde o să se ducă el? Mai existau sute de alţi răniţi. Şi, oricum, ce însemna el pentru Rachel? Altceva decât un nume şi un număr de fişă? E adevărat că îi salvase viaţa, dar, în fond, se presupune că

asta-i menirea doctorilor.

După ce-şi târî greutatea moartă de-a lungul unui coridor întunecos, pavat cu dale de piatră, care-i luă o eternitate, o soră îi indică drumul spre o uşă care ducea în curte, la latrine.

Când ieşi afară, îşi strânse pleoapele, lovit de lumina străpungătoare a soarelui care-şi trimitea razele pieziş peste vârfurile copacilor. Printre petele roşii care-i jucau îndărătul pleoapelor mijite, văzu o potecă noroioasă care tăia o curte goală, împrejmuită cu sârmă, ducând la un şir de patru, cabine năruite, cu acoperişuri de tablă ondulată. Pe una dintre ele era prinsă o bucată de carton pe care era scris grosolan, de mână: DACĂ LA PRIVATĂ AI VENIT ÎNSEAMNĂ CĂ N-AI MURIT.

Brian începu să râdă, neputincios. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi trupul îi tremura, gata să se prăbuşească. „Cât de adevărat, gândi el, dacă poţi să te pişi stând pe cele două picioare ale tale, înseamnă că eşti destul de bărbat încât să-ţi poţi controla singur destinul. Şi asta e totul, nu? Să-ţi păstrezi controlul. Să pui oarecare ordine într-o existenţă care, în ultima vreme, pare să-şi fi pierdut firul."

Cu fiecare zi petrecută în spital simţea cum se iroseşte câte puţin din vechea lui viaţă. Amintirile de acasă se ofiliseră ca nişte fotografii vechi, uitate într-un fund de sertar. Mai rău, sentimentele lui se încâlciseră, deveniseră incerte. Fiecare zi. Îl apropia de Rachel şi i-o îndepărta pe Rose.

„Sunt un prost, îşi spuse Brian. Confund recunoştinţa cu… "

Cu ce? Cu dragostea?

Nu. Ar fi fost ridicol. Rachel se împrietenise cu el, asta era tot. N-avea niciun sens să prefacă prietenia în altceva.

Nevoia de a urina deveni brusc atât de presantă, încât nu se mai gândi la nimic.

Brian auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse cu o mişcare abruptă pe cârje şi fu gata să-şi piardă echilibrul.

Rachel venise după el. Se oprise pe potecă, la câţiva paşi distanţă, urmărindu-l cu îngrijorarea cu care o mamă urmăreşte primii paşi ai unui copilaş, dar fără a încerca să-l ajute. Acum când şi el era în picioare, Rachel i se păru mult mai mică, şi atât de tânără, cu părul împletit ca o şcolăriţă. Brian se închipui scoţându-i bareta de cauciuc care-i lega părul la capăt, despletindu-i încet coada groasă, lăsând pletele libere să-i fluture pe umeri şi îngropându-şi faţa în părul acela mătăsos, cu parfum de lămâie. „S-o ia naiba pentru că-l făcea să aibă atâta nevoie de ea! “

— N-am nevoie de un doctor ca să mă piş, îi spuse el înţepat. Ultima dată când mi-am controlat instalaţia de canalizare era în deplină ordine.

— Ştiu. Am vrut doar să-ţi spun… Rachel se opri din vorbă şi el o auzi înghiţind cu noduri. Ochii îi luceau nefiresc. Uite ce-i, reuşi ea să spună, îmi pare rău că m-am burzuluit la tine…

— Scuzele asta nu pot să mai aştepte? o întrerupse el cu o voce rugătoare. Realmente trebuie să…

Îşi curmă vorba, îngrozit la gândul că nu mai avea să o scoată la capăt. Simţi ceva dându-şi drumul în el şi un şuvoi de lichid cald, înţepător, ţâşni prin pijamaua de pânză subţire.

Şi deodată totul… totul i se păru a fi… mult prea mult.

— Oh, Doamne, gemu şi începu să plângă cu sughiţuri uscate, zgâlţâite.

Două braţe îl încercuiră, subţiri şi puternice ca nişte cabluri, şi-l susţinură.

„O, da, gândi el cufundându-se în moliciunea ei catifelată, o, da! “îşi rezemă capul de umărul ei, şi dădu frâu liber lacrimilor. Apoi, când simţi un miros pătrunzător de urină, îl copleşi ruşinea.

„Doamne, ce fac? Un plod de doi ani are mai mult control asupra lui însuşi. Stau aici în propriul meu pişat şi plâng pe umărul ei! “

Încercă să se desprindă, dar cele două braţe puternice îl înlănţuită mai tare. Îi simţi pe gâtul lui părul, încălzit de soare şi moale, moale. Mireasma de lămâie îl învăluia.

— Idiotule, îl mustră cu o voce strangulată de emoţie, crezi că îmi pasă de asta? Te-am urmărit… şi te-am urât… pentru că eşti atât de curajos. Nu am vrut să te văd ajungând, fir-ai tu să fii!

Brian era atât de înmărmurit, încât nu găsi alt răspuns decât:

— De ce?

— Pentru că te iubesc, îi răspunse cu simplitate. Şi acum va trebui să pleci.

Se simţea ameţit, capul i se învârtea, de parc-ar fi stat prea mult în soare. Ştia că ea îi spunea ceva important, totuşi vorbele ei se risipeau şi zburau pe de lături, iar el rămânea numai cu senzaţia aceea teribilă de gol. Îşi spuse:

„O Isuse, cum aş putea s-o părăsesc? 14

Dar nu putea găsi cuvintele pe care ea ar fi dorit să le audă.

— Put, spuse în cele din urmă.

— Da, dar am simţit şi duhori mai rele. Scoase un râs şovăielnic. Vino să te spălăm şi să-ţi dăm o pijama uscată.

Rachel se dădu un pas înapoi şi îi oferi braţul, ca să nu mai aibă nevoie de cârje. Îl sprijinea cu uşurinţă, fărâma asta de femeie a cărei forţă şi tandreţe nu mai încetau să-l uimească.

Şi în acea clipă, înţelese de ce anume se ferea el într-una.

„O iubesc! 44

Şi deodată totul deveni atât de simplu… şi atât de imposibil. El va trebui să plece. Se va întoarce acasă să vadă care cioburi se mai puteau lipi cu Rose. Asta dorea. Dorise cu atâta ardoare şi de atâta amar de vreme, încât era ca o

litanie, o rugăciune ale cărei cuvinte le repeţi multă vreme după ce le-ai uitat înţelesul.

Dar acum tânjea după Rachel. Era o nevoie mai adâncă decât dorinţa. Avea nevoie de ea aşa cum avea nevoie să respire, să doarmă şi să mănânce.

Dar ce-i putea făgădui? Cum ar fi putut s-o ia pe Rachel fără s-o trădeze pe Rose? Şi Rose făcea parte din el, chiar într-un fel mai profund, ca măduva din oasele lui.

Brian, agăţat de Rachel în timp ce străbăteau încet drumul de întoarcere, gândi cât era de ironic faptul că, dintre toate suferinţele lui, iubirea pentru ea îl durea cel mai tare.

Două nopţi mai târziu, veni la patul lui. Brian îi văzu silueta înceţoşată desprinzându-se din uşă şi înaintând drept spre el, de-a lungul culoarului argintat de lună, dintre cele două şiruri de paturi în care zăceau răniţii. Bărbaţi adormiţi care visau – spera din toată inima – la locuri mai bune decât asta de aici.

Avea părul despletit şi razele lunii i se agăţau în plete, dându-le o sclipire care-l făcu să-şi simtă inima săltându-i în gât.

Pe urmă mâna ei răcoroasă pe obrazul lui, şi mireasma aceea primăvăratică învăluindu-l ca o îmbrăţişare.

— Mâine, spuse el, ridicându-se în capul oaselor.

— Ştiu. Am venit să-mi iau rămas bun.

Era atât de aproape, aşezată lângă el în semiobscuritate, încât îi simţea răsuflarea, caldă şi dulce ca mirosul ei. Şi deodată, dori intens să o ia în braţe. Doar o dată… ca să o aline… pentru că, Doamne, ştia bine că dacă n-o s-o facă, o să zacă aici toată noaptea – şi probabil tot restul vieţii lui – regretând dureros.

Dar în acelaşi timp simţea că nu trebuie s-o facă. Pentru că s-ar putea să deschidă larg porţi care ar trebui să rămână ferecate. O iubea, dar nu-i putea oferi nimic altceva… doar faptul iubirii lui, gol şi zadarnic ca o lingură fără o farfurie cu

mâncare sub ea. Aşa încât era mai bine să se reţină.

O săptămână la spitalul din Okinawa şi, pe urmă, cu puţin noroc, o să fie lăsat la vatră pe motive medicale, o să fie trimis acasă. Acasă la Rose… dacă îl mai voia încă.

O văzu în minte pe când avea şapte ani, îngenunchind la altar în rochia albă de la prima comuniune şi cu văl alb, cea mai minusculă mireasă din lume, dar atât de solemnă, cu ochii închişi şi mânuţele, în mănuşi albe, împreunate în faţa pieptului. O mireasă minusculă şi singurică. Şi încercă din nou sentimentul care-l însufleţise atunci, dorinţa fierbinte de a o ocroti, sărmana lui micuţă Rose, care avea atâta nevoie să fie iubită!

Dar un glas drăcesc i se amestecă în gânduri. „Te-a uitat. O scrisoare nu ţi-a scris. O fi găsit pe altcineva, care să-i poarte de grijă”

Rachel vorbi, rupându-i firul gândurilor.

— Presupun că o să pleci acasă, în Statele Unite.

El încuviinţă din cap.

— Dacă or să-mi dea o dispensă medicală. Ar fi cumplit ca de la Okinawa să execut întoarcerea pe front. Cunoşti zicala, poţi să-i tragi diavolului clapa o dată, dar nu de două ori.

— Diavolului nu i-ar place aici. Prea multă concurenţă. Oricum, ţi-am făcut recomandarea de dispensă. S-ar putea să te pui pe picioare, dar trebuie să mai treacă multă vreme până să fii iar apt de luptă.

— Isuse, crezi că există cineva apt de aşa ceva?

Rachel rămase o clipă tăcută, apoi reluă:

— Brian, promite-mi ceva.

— Orice doreşti, Doc.

— Promite-mi că ai să scrii cartea aceea. Ai talent. Şi ai ceva important de spus. Oamenii trebuie să cunoască. Oamenii de la noi de acasă… trebuie să cunoască războiul ăsta.

„Oamenii de la noi de acasă. “Se gândi din nou la Rose. Nu,

nu se putea imagina povestindu-i despre grozăviile de aici. Cum ar putea ea – sau oricine altcineva care nu le trăise – cum le-ar putea înţelege?

„Rachel le cunoaşte, gândi el. Ei nu trebuie să-i explic nimic. “

— Dac-am s-o scriu vreodată, îi răspunse Brian, va fi doar pentru ca să pot înţelege eu. Şi nu sunt sigur că, chiar şi aşa, nu cer prea mult

Rachel îi atinse mâna, plimbându-şi uşor degetele pe încheietura lui osoasă. Brian simţi, o, atâta tristeţe în atingerea aceea… ar fi dorit să deschidă poarta ferecată dintre ei şi să descopere ce se ascundea dincolo…

— Ai grijă să te hrăneşti bine, îi sfătui Rachel. Ar trebui să te mai îngraşi.

— Pizza, răspunse Brian râzând. Am să mănânc pizza până când o să-mi iasă prin urechi. Doamne, cred că aş da tot blestematul de orez din ţara asta pe o singură felie de pizza de pe Avenue J.

— Pastramă cu pâine de secară la Camegie Deli, asta-i ce visez eu. Cu muştar şi o jumătate de castravete murat. Brian, faci tu asta pentru mine, când te întorci acasă, vrei să mergi acolo şi să mănânci o porţie pentru mine?

— Chiar şi de-ar trebui să fac tot drumul în cârje.

— O să-mi fie dor de tine, Brian. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar…

El îşi puse un deget pe gura ei moale.

— Nu-i nevoie să-mi spui. Ştiu.

— O… o să-mi fie dor de tine, repetă Rachel cu voce slabă şi, când se aplecă să o sărute pe obraji, simţi pe buze umezeala lacrimilor ei.

„Te iubesc”, tânjea să-i spună.

Dar nu rosti decât:

— Am s-o scriu. Cartea.

O să i-o dedice ei, deşi s-ar putea să nu o mai vadă

niciodată.

— Mă bucur, şopti ea.

În întunericul pictat de lună, Brian îi văzu conturul fin dar puternic al feţei, răsfrângerea mândră a bărbiei. În viaţa lui nu regretase ceva atât de intens, ca vorbele pe care trebuia să i le spună acum:

— Rămâi cu bine, Rachel.

Capitolul 15

Brian acceptă jumătatea de whisky pe care i-o oferea Dan Petrie. Îşi dădu capul pe spate şi trase o duşcă lungă, simţind cum lichidul îi ardea gâtlejul. Ultimele zece zile petrecute în Okinawa fuseseră cele mai lungi din viaţa lui şi acum încerca – nu reuşea, dar încerca plin de râvnă – să se mai strecoare printr-o blestemată de zi nesfârşită îmbătându-se regeşte.

— Ţine de rece într-un climat fierbinte, îi spuse micul australian râzând. Ultima dată când m-am cherchelit ca acu a fost în Golful Mexico, pe un vas de pescuit, unde am băut rom negru cu Fidel Castro. Dacă a existat vreodată cineva care să-mi poată ţine piept, pahar după pahar, apăi să ştii că-i nemernicul ăla bărbos. Dar nici cu tine nu mi-e ruşine, băiete. Treaba-i că nu cred că-ţi înecă necazu' care te roade.

Brian îşi fixă privirea pe omuleţul cu păr nisipiu aşezat pe un scaun de plastic portocaliu în faţa lui. Petrie îi evoca un antrenor de echipă de provincie. Corespondentul UPI purta un halat albastru din bumbac flanelat, o caschetă marinărească dată pe ceafa, lăsând să i se vadă părul tuns-perie, şi braţul drept prins într-o eşarfă. În jumătatea de oră de când încropiseră o conversaţie în barul spitalului, Brian îşi dăduse seama de observaţiile ascuţite care se ascundeau sub pălăvrăgeala lenevoasă a lui Petrie. Ochii lui albaştri, vioi, păreau să-i fi fost ţintuiţi în cap şi avea un truc de a se face că nici nu te aude, când de fapt sorbea fiecare cuvânt

care i se spunea.

— Azi am primit ordinul, îl anunţă Brian. Mă trimit acasă. Un rinichi lipsă şi trei metri de intestin mai puţin mă califică pentru lăsarea la vatră şi medalia Purple Heart.

Dan îşi duse sticla la gură, apoi îşi şterse buzele cu dosul palmei.

— Războiul îţi dezvoltă superb concepţia despre viaţă, dar nu şi anatomia. Nu pari prea încântat de asta. De întoarcerea acasă, vreau să spun, nu de însângerata Purple Heart. În ce unitate ziceai c-ai servit, camarade?

— O sută douăzeci şi unu infanterie, îi răspunse Brian ştergând cu mâneca halatului cadrilat gura sticlei, înainte de a i-o trece iar lui Petrei. Eram staţionaţi la jumătate de drum între Da Nang şi un sat numit Tien Sung. Baza Alpha.

Australianul mărunţel dădu din cap.

— He, cunosc foarte bine locul. Trebuia să… am fost acolo. Ce măcel! S-ar zice c-ai scăpat la ţanc.

Brian simţi că înţepeneşte şi că i se strânge dureros gâtlejul.

— Ai fost acolo?

Petrie arătă cu sticla goală, pe care o ţinea în mâna sănătoasă, spre braţul prins în eşarfa.

— Acolo m-am ales cu suvenirul ăsta. O schijă cât un mâner de uşă. Rânji. Mi-a despicat cotul în două. Acum am două caraghioase de oase în loc de unul. Dai mă fac eu bine. Se opri şi-l privi pe Brian cu ochii mijiţi. Dai de dumneata nu-s sigur că te faci bine. Arăţi ca un cioclu la propria dumitale înmormântare, camarade.

Brian se simţea rău, cuprins de un val de greaţă. Barul în care se găsea – o cameră urâtă, fără ferestre, plină de scaune de plastic şi mese şchioape la care bărbaţi în halate de casă sau în pijamale jucau alandala gin-rummy şi alte jocuri de cărţi – întreaga încăpere păru să se clatine puternic.

Se prinse cu ambele mâini de marginile scaunului,

temându-se o clipă să nu cadă. Se vede că era mai cherchelit decât crezuse. Dar nu destul de afumat ca să nu simtă nodul rece care i se aşezase în stomac.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, simţind în gură un gust amar, de cretă.

— Eu eram în Da Nang cu un căcăcios de reportaj pentru Organizaţia Tratatului Asiei de Sud-Est, când am aflat de acţiunea asta. Până să ajung eu acolo, sindrofia se cam terminase… Vietnamezii au împins compania dumitale îndărăt în munţi şi s-au infiltrat în întreaga zonă.

Gâtlejul lui Brian se strânse atât de tare, că nu mai putu să înghită.

— Era… era acolo un spital. Un spital catolic. La Tien Sung. Corpus Christi. Am fost internat acolo înainte de a mă expedia aici. Nu ştii dacă a fost evacuat?

— N-am auzit, dar mira-m-aş. Ai avut noroc c-ai scăpat la timp de acolo. Acum roiesc acolo vietnamezii – şi-au adus toţi răniţii lor acolo în bivuacuri.

„Oh, Doamne, fa să nu aibă dreptate! Măcar de astă dată! “Dar Petrie era un reporter de prima mână. Nu afirma el lucruri necontrolate.

Se gândea la Rachel – de fapt în cele zece zile de când se afla aici se gândise tot timpul la ea, nu-i ieşise o clipă din minte. Gustul acid al whisky-ului îi ardea gâtul. Auzise multe despre ce le făceau vietnamezii femeilor albe… Doamne, cele două călugăriţe franţuzoaice găsite moarte, legate de copaci, cu limbile tăiate. Spera ca vietnamezii să aibă nevoie de Rachel ca medic şi deci să nu o supună la torturile care-i treceau lui acum prin cap.

Un glas, în mintea lui, spunea: „Las’ că ştie ea să se descurce. Dacă e pericol, o să plece. Şi, oricum, de unde până unde am ajuns eu salvatorul ei? “

Subit, Brian se simţi complet treaz, eliberat de fumurile băuturii şi de strânsoarea din gât. Ştia ce are de făcut se

înclină în faţă şi camera îşi recăpătă brusc echilibrul ferm.

— Petrie, eu trebuie să mă întorc acolo, declară el cu o voce joasă. O persoană pe care o cunosc… un medic… o doctoriţă… trebuie să mă asigur că nu e în pericol. Şi să o scot de acolo dacă o mai găsesc.

Jurnalistul scoase un râs sforăit:

— Tu, împotriva armatei vietnameze. Ai văzut prea multe filme cu John Wayne, camarade. Şi apoi, nu ţi-a spus încă nimeni? Suntem în plin război.

Brian îl aşteptă să termine. După un minut, când rânjetul cinic pieri de pe faţa lui Petrie, reluă:

— Nu am mult timp. Şi am nevoie de ajutorul tău.

Australianul îi povestise cum, în timp ce făcea un reportaj asupra

Războiului de Şase Zile, fusese luat prizonier de sirieni pe înălţimile Golan, şi cum reuşise să scape printr-o şmecherie. Şi chiar dacă jumătate din povestire era inventată, însemna că tipul are o imaginaţie demnă de Robert Louis Stevenson. Dacă ar putea să-l câştige, i-ar fi un aliat de mare valoare.

— Isuse Hristoase, ce-ţi închipui tu că sunt eu? Beretele Verzi?

Brian îşi dădu seama, din atenţia brusc trezită a lui Petrie, că omul era interesat.

— Ar fi un subiect extraordinar de reportaj, continuă Brian, luptându-se să-i exploateze impulsul. Eu eram literalmente mort… şi ea… ea m-a tăiat şi mi-a masat inima până m-a readus la viaţă. Şi în plus… îşi curmă vorba.

În plus, ce? Ce fusese pe cale să spună?

„Nimic decât ceea ce ai gândit de o mie de ori “, îşi răspunse sigur.

Petrie aştepta, îşi scoase cascheta şi îşi trecu degetele scurte prin părul tuns-perie. Ochii lui albaştri, vioi, erau fixaţi asupra lui Brian de parcă-l aştepta să propovăduiască predica de pe munte.

— … am s-o scot de acolo şi am să mă însor cu ea, îşi termină Brian fraza.

Era adevărat? Nu ştia singur. Dar, Doamne, ce bine s-a simţit când a rostit cuvintele. Şi asta într-adevăr ar face un reportaj pe cinste.

— Să fiu al naibii! Petrie îşi plesni genunchiul cu palma şi-i adresă un rânjet mai larg ca oricând. Ăsta subiect! S-ar putea face şi un film. Pariez că şi John Wayne ar vrea să joace în el. E drăguţă, doctoriţa asta a ta?

O clipă, Brian nu ştiu ce să răspundă. Niciodată nu se gândise la ea ca la o femeie drăguţă. Drăguţă e o fată cu umerii goi şi picioare lungi, bronzate, care trece pe lângă tine pe stradă într-o rochie decoltată, de vară. Dar asemenea termeni n-o puteau descrie pe Rachel.

— E altfel decât orice femeie pe care ai cunoscut-o vreodată.

Dan Petrie sugea ultimele picături de whisky. Obrajii i se îmbujoraseră, ochii îi scânteiau.

— O să-ţi trebuiască zece luni până să obţii schimbarea ordinelor, dacă măcar o să te lase să pleci, ceea ce e la fel de improbabil ca şi un premiu Pulitzer pentru mine, îl domoli Petrie.

— Dacă va fi nevoie, o să plec fără permisiune. Aşa că nu te mai gândi la mine. De tine-i vorba. Pot să contez pe tine?

— De mine se poate spune că-s nesocotit, dar în niciun caz idiot. Ar însemna să-mi pun pielea în joc.

— Şi n-ai făcut acelaşi lucru pe înălţimile Golan? Nici acolo nu a fost un picnic de duminică.

— Era altceva.

— Cum adică?

— Acolo, în deşert, cel puţin îi vezi când vin. Nu trag în tine din copaci. Dacă lucrurile merg atât de departe. Şi, în primul rând, cum ai de gând s-o ştergi de aici?

— Nu cred că ăsta-i lucrul cel mai greu… nu sunt mulţi

nebuni care să se întoarcă, iară permisiune, în iadul de acolo. E ultimul loc unde or să mă caute. Dar, fir-ar să fie a naibii, am nevoie de ajutorul tău.

Petrie rămase o clipă pe gânduri, trăgându-se de bărbie.

— O să trebuiască să apelez la câteva favoruri. Un coleg al meu lucrează pentru ziarul Stars and Stripes, s-ar putea să ne faciliteze intrarea. Dar încă nu-ţi pot promite nimic.

Brian, disperat, încercă să-l câştige:

— Petrie, îţi dau exclusivitatea reportajului. Şi ai să fii cavaler de onoare la nunta mea. Ce spui?

„Isuse, ce tot îndrug? gândi în sinea lui. Care nuntă? Dacă măcar ajungem până acolo e un miracol."

Dar ştia că pentru Rachel ar fi fost în stare să promită orice.

Petrie dădu încet din cap, cu o expresie de îndoială pe faţă.

— Să văd ce pot face, camarade.

Băiatul nu părea mai mare de paisprezece ani, poate cincisprezece. Dar pe faţa lui plină de cicatrici şi în ochii oblici, Rachel văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată.

Ură. Ură curată şi ucigaşă.

Avea senzaţia că înghiţise ceva foarte rece pe stomacul gol. Simţea înţepături deasupra sprâncenei drepte. Pe braţe i se făcuse piele de găscă.

Ştia că băiatul acela care zăcea în pat, privind-o cu ochi arzători, ar fi omorât-o fără să stea o clipă pe gânduri, dacă ar fi avut puterea s-o facă.

„Eu sunt duşmanul, îşi spuse ea. Nu-i pasă că, dacă nu l-aş ajuta eu, ar muri. Şi cred că ar prefera să moară decât să-l ating."

Rachel se cutremură şi spasmul făcu să-i tremure mâinile. Acul intravenos pe care-l ţinuse între degete, alunecă şi căzu pe jos.

„Stăpâneşte-te! îşi porunci singură. Eşti medic, nu soldat. Misiunea ta este să vindeci. Pur şi simplu!"

Deschise un pachet învelit în celofan şi scoase un ac nou, apoi apucă încheietura mâinii băiatului, mânjită cu sânge, ca să-i caute o venă. Va necesita o transfuzie, dar se părea că era mai puţin grav rănit decât crezuse la început. Poate că nici nu va fi nevoie de o intervenţie chirurgicală. O să-i cureţe rana, o să-l coasă şi pe urmă…

Ceva ud o lovi în obraz.

Cuprinsă de groază, Rachel se uită la el şi-l văzu rânjind, cu buzele schimonosite într-un rictus de triumf şi ude de scuipat.

Tremurând toată, Rachel luă o bucată curată de tifon şi îşi şterse de pe obraz scuipatul băiatului. „Dumnezeule mare, asta nu poate fi adevărat, nu s-a întâmplat. Îmi menţin controlul…”

Avea senzaţia că ceva îi spiralează în cap, totul devenise cenuşiu şi neclar, de parcă privea printr-o perdea de voal murdară. Îşi dădu seama că dacă nu se întinde imediat, o să leşine. De douăzeci şi patru de ore fusese neîntrerupt în picioare.

Acum băiatul striga la ea, desigur un şuvoi de înjurături veninoase.

Rachel se trase încet îndărăt, ţinând încă acul în mână.

Privirea îi căzu pe soldatul vietnamez care stătea de gardă la uşa salonului. Ochii lui o îngheţau până în măduva oaselor… se uita la ea cum s-ar uita un şarpe la un iepuraş, întrebându-se dacă să se ospăteze cu el sau nu.

„Acum patru zile, când a venit puhoiul lor de răniţi, le-am fost de folos… dar acum s-a mai temperat… şi Lily spune că l-a auzit pe comandant declarând că o să aducă proprii lor doctori… Cine ştie cât or să mă mai considere necesară? Şi după aceea?”

Lily îi prelua acum sarcina.

— Yen lăng cho! strigă la rănit. Adică: „Tăcere, câine!”

Luă acul din mâna lui Rachel şi-l înfipse în braţul

soldatului. Şi Lily arăta la fel de epuizată ca şi Rachel. Şuviţe de păr negru, uleios, i se desprinseseră din coc şi i se târau pe tulpina de ivoriu a gâtului. Ochii îi erau sticloşi şi împăienjeniţi de vinişoare roşii. Partea din faţă a uniformei, scorţoşată de sânge închegat.

Când reuşiseră să doarmă ultima oară? Cele patru zile de când vietnamezii ocupaseră Tieng Sun păreau cât patru ani. Satul era acum împânzit de ostaşi vietnamezi. De unde să fi ştiut că va fi aşa, săptămâna trecută, când răniţii fuseseră evacuaţi şi ea se oferise să rămână pe loc, ca să aibă grijă de cei câţiva care erau prea bolnavi ca să poată fi transportaţi? Acum, ce era mai rău trecuse, dar continuau încă hărţuielile care le furnizau zilnic câte un lot de răniţi.

Se gândi la Brian şi, o clipă, se simţi parcă mai tare şi mai însufleţită. Slavă Domnului că cel puţin el scăpase la timp.

Dar pe urmă disperarea neagră o înghiţi iar. Doamne, ce dor îi era de el! îi vedea în minte ochii lui cu licăriri de argint, faţa îngustă ca o lamă. Privirea aceea de o tristeţe infinită, pe care i-o aruncase când fusese urcat în elicopter.

Dus. Şi probabil că n-o să-l revadă niciodată. Ah, şi cum o mai durea! O durea mult mai adânc decât şi-ar fi închipuit.

Dar nu trebuia să se lase să cadă. Nu acum. Şi vietnamezii ăştia erau fiinţe umane şi aveau nevoie de ea. Şi atâta timp cât îi putea ajuta… fără îndoială că or s-o lase în pace.

Rachel se apropie de bancarda următoare.

— Bác-si, spuse în chip de prezentare unui omuleţ zbârcit care o privea cu ochi de obsidian.

„Sunt doctor. Asta înseamnă că am să te ajut, oricât de neplăcut ne-ar fi această idee la amândoi. Ai înţeles mesajul meu?”

Aparent, nu-l înţelesese. Ochii îi rămăseseră la fel de goi, ca nişte cartuşe stinse. Părea să aibă o sută de ani şi expresia feţei lui boţite, de maimuţă, îţi spunea că ar putea trăi încă o sută de ani fără ca nimic din ce-ar fi văzut să-l mai poată

surprinde.

Nu era prea grav rănit, în comparaţie cu ceilalţi. O tăietură adâncă în picior, ca o rană de cuţit, de la genunchi până la şold.

Dar faţa aceea…

— Anh bao nhieu tuoi? îl întrebă în vietnameza ei şovăielnică. Câţi ani ai?

Îi răspunse cu o voce la fel de plată ca şi ochii…

— Muói chin. Nouăsprezece.

Dumnezeule Mare!

Rachel trebui să-şi înfrâneze nevoia isterică de a chicoti. Îşi spuse că dacă nu scapă repede de acolo, avea să-şi piardă mai curând minţile decât viaţa.

Brian se încleştă de marginea banchetei când văzu jeep-ul intrând într-o groapă mare cât să încapă un bou în ea. Se încordă ca să-şi evite o hurducare a şirei spinării. Dumnezeule! Şi el care gândise că şoseaua principală era proastă. Comparată cu asta, părea o autostradă proaspăt pavată.

— Eşti sigur că ştie unde merge? îi strigă Brian lui Dan Petrie, peste huruitul motorului, în timp ce-şi ţinea ochii fixaţi pe ceafa lui Nguyen, şoferul lor vietnamez.

Cert era că drumul pe care se găseau acum nu figura pe hartă. De cel puţin cinci kilometri încoace, nu mai întâlniseră un semn de civilizaţie. Era ceea ce Dorfmeyer, un băiat din plutonul lui, obişnuia să numească „Ţara Sudorii Reci “. Nimic decât arbori de tek monumentali şi manglieri încolăciţi de cârcei de liane, ferigi înalte până la brâu şi iarbă uriaşă. Un decor perfect pentru o ambuscadă.

— N-am cea mai mică idee, îi urlă Dan ca răspuns. Dar nu-ţi face griji, o să aflăm curând.

Brian îl urmări pe Nguyen virând, cu destulă agilitate, pentru a ocoli altă hârtoapă imensă.

Drumul, de fapt o cărare, abia era suficient de lat ca să

încapă jeep-ul, aşa încât, manevra de ocolire îi făcu să se aplece şi să oscileze peste marginea şanţului şi să lase în urma lor o dâră lungă de iarbă călcată şi de noroi răscolit.

„Nu-ţi face griji! “Era a suta oară că-l auzea pe Petrie repetând cuvintele astea, în ultimele două zile. De parcă făceau o excursie de plăcere cu un tren D în Sheepshead Bay. Doamne, puteau fi ucişi în orice moment. Dar, numai Dumnezeu ştie cum, Dan Petrie făcuse ca până acum lucrurile să iasă bine.

La început, zborul la Saigon. Petrie izbutise să facă rost de nişte documente false din care reieşea că Brian e un reporter de la agenţia lui de ştiri, apoi reuşiseră să se îmbarce pe un C-130, înţesat de recruţi proaspeţi. Un noroc extraordinar, până când un locotenent colonel din divizia lui Brian ceru să-i vadă hârtiile. Doamne, transpirase cu sânge în clipa aceea! Dar colonelul, după ce-i aruncase o privire, trecuse mai departe. Şi Brian îşi dăduse seama cât de schimbat trebuia să arate. Probabil că el singur nu s-ar recunoaşte! Pierduse douăzeci de kilograme, poate chiar mai mult. Cel care fusese cu şase luni înainte semăna cu el, probabil cât semăna cu Ho-Şi-Min.

Şase ore mai târziu, colegul lui Petrie de la Stars and Stripes apăruse în sala de aşteptare oficială a aeroportului şi-i condusese la un elicopter Chinook. Curând se ivise Da Nang, o vedere generală de apă albastră şi plaje kaki, tivite cu verde, o privelişte de carte poştală ilustrată. Nimeni n-ar fi putut crede că în apropiere, oamenii se măcelăreau unii pe alţii.

Norocul îi părăsi, sau aşa cel puţin crezu Brian, când Dan încercă să convingă un sergent de la o unitate motorizată să le împrumute un jeep. Dar Dan mai extrase un iepuraş din joben, de astă dată sub forma unei reviste nou-nouţe cu femei goale şi a unui pachet de ţigări cu opium. După care jeep-ul a fost al lor.

Şi apoi angajarea şoferului, a lui Nguyen, a fost alta dintre inspiraţiile lui Dan… sau aşa gândise Brian în momentul acela.

Dar când ieşiseră cu jeep-ul din şoseaua principală, se terminase şi cu norocul lor. Se înţelesese cu Petrie că era mai sigur să se îndrepte spre Tien Sung pe un drum lateral. Nebătut de maşini şi de patrule. Dar acum era convins că luaseră un drum greşit…

Se găseau în teritoriul ocupat de vietnamezi, simţea lucrul ăsta. Şi avea senzaţia că i se strâmtase pielea capului. Dacă i s-ar fi ridicat puţin coaiele, i-ar fi ajuns în gâtlej.

— Regreţi? îl întrebă Petrie, fixându-l pe Brian pe sub cozoroc, cu ochii aceia albaştri ai lui, ţintuiţi în cap.

— Nu.

S-ar fi putut să sfârşească omorâţi cu toţii, dar trebuise să facă măcar încercarea de a ajunge la Rachel.

— Trebuie să fie ceva de capul ei.

Petrie începu să fluiere melodia Bridge on the River Kwai.

Brian se concentră asupra drumului îngust care se aşternea în faţa lor. În orice moment ar putea lovi o mină. Sau să fie prinşi de franctirori. Doamne, dac-ar avea arma lui M-16. Sau măcar un pistol. Dar Dan insistase în Da Nang să plece complet neînarmaţi. Civili – aşa trebuiau să apară. Asta era protecţia lor şi singura lor speranţă, micit de prăpădită ar fi părut. Şi apoi, chiar de-ar fi avut două puşti, îi ar fi existat nicio şansă în faţa franctirorilor vietnamezi.

Totuşi, cuvintele lui Petrie îi dăduseră lui Brian o idee. Puteau să existe şi alte arme, în afară de puşti. Cu o după-amiază înainte de a pleca din Da Nang, se dusese să viziteze o biserică catolică din inima oraşului. Îşi amintea cum preotul, un euro-asiatic slab, care vorbea engleza cu accent franţuzesc, îl condusese prin nişte coridoare înguste de piatră, din care ieşiseră într-o mică grădină interioară, împrejmuită de ziduri îmbrăcate în zorele şi caprifoi,

aşternută cu o iarbă mustoasă care creştea în smocuri printre pietre, şi cu un mic eleşteu smălţuit de nuferi, aşezat în mijloc ca piatra într-un inel. Cea mai încântătoare grădină pe care o văzuse Brian vreodată. Se aşezaseră pe o bancă din lemn de tek sub un hibiscus şi părintele Sebastian îl servise cu ceai chinezesc amar. După care, amândoi îngenunchează în iarba moale şi se rugaseră. Brian se simţea foarte departe de Dumnezeu, dar cuvintele antice ale preotului şi cadenţa rugăciunii îl liniştiseră, de parcă mama şi-ar fi lăsat mâna pe fruntea lui. După aceea preotul îl lăsase să plece, dându-i binecuvântarea sa şi lucrul după care venise Brian… lucrul care, spera, putea să le asigure viaţa. Şi care se găsea acum sub jacheta lui. Îl ascunsese. Nici măcar Petrie nu ştia.

Şoferul frână abrupt, aruncându-l pe Brian în tabloul de bord.

La vreo treizeci de metri în faţă, cineva le bloca drumul – un băieţandru îmbrăcat într-un fel de pijama neagră şi saboţi. Să tot fi avut şaisprezece ani şi ar fi putut să fie un sătean în drum spre lanurile de orez… numai că avea o puşcă în mână. O armă sovietică

AK.— 47.

— Dung lai! comandă băiatul.

Brian, simţindu-se neputincios, cu toţi muşchii încordaţi, îl urmări pe Nguyen care sări din jeep şi înainta spre băiat, înfundându-şi în noroi sandalele şi călcâiele goale.

Urmă o altercaţie în vietnameză între cei doi, însoţită de o bogată gesticulaţie.

— Nu fă nicio mişcare, şopti Dan, punându-şi o mână pe braţul lui Brian. Zâmbeşte! Zâmbeşte de parcă tocmai ai ieşit al doilea la concursul pentru Miss America.

Şi Brian zâmbi. Zâmbi atât de tare, Incit avu impresia că faţa o să-i rămână pe veci în poziţia aceea. Şi în tot acest timp, trupul îi era rigid, muşchii crispaţi, sudoarea i se

prelingea pe frunte, groaza îi înnoda măruntaiele.

Nguyen se întoarse brusc şi se îndreptă spre jeep cu o expresie încordată şi ochii îngustaţi de furie.

Petrie înjură pe sub mustăţi.

— Nu foloseşte la nimic. N-o să ne lase să trecem. Avem noroc că nu ne-a împuşcat. Sau poate că-şi lasă bucăţica grasă la urmă.

Brian se gândi la Rachel. Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să se hazardeze.

Brusc, s-ar fi zis că toţi muşchii lui se contopiseră într-unul singur, care-l împingea la acţiune.

Îşi smulse braţul din strânsoarea lui Dan şi sări din jeep. Îşi dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să se mişte cu mai multă precauţie. Ţâşni o flacără portocalie. Şi un zgomot ca o picătură de apă pe un grătar încins. Brian simţi un suflu de aer fierbinte lingându-i obrazul.

Noroiul răscopt mirosea a baligă. Se trânti la pământ, cu braţele curbate, protector, deasupra capului, cu ţeava încă fierbinte a puştii semiautomate presată pe gâtul lui.

„Am să mor, gândi el. După atâta efort. Împuşcat în drum, ca un iepure. Doamne, câtă irosire!"

După un răstimp chinuitor de zăcut pe burtă, întrebându-se cum o să fie când o să moară, îşi dădu seama că era posibil ca aşa ceva să nu se întâmple… cel puţin nu imediat. Îşi coborî braţele şi îşi înălţă capul. Primul lucru pe care-l văzu erau nişte picioare murdare în saboţi, încet de tot, Brian se ridică în genunchi, cu mâinile sus şi palmele deschise ca să arate că nu are niciun gând rău. Acum, privind la faţa rotundă, tuciurie, a capturatorului său, văzu că şi acesta era la fel de speriat ca şi el.

Încercându-şi norocul, Brian arătă prin gesturi că doreşte să-şi deschidă jacheta. Băiatul ridică puşca şi o ţinti spre fruntea lui Brian… apoi încuviinţă din cap.

Brian trase în jos fermoarul canadienei. Dedesubt purta o

tunică neagră de preot şi un guler preoţesc.

Făcu semnul crucii, rugându-se, cu o intensitate mai mare decât în sutele de ori când îngenunchease în faţa altarului de la Sfinţii Martiri, ca băiatul ăsta să fie catolic şi nu budist.

Inima îi bubuia în urechi şi sudoarea i se scurgea acum pe nas şi pe bărbie. Un roi de ţânţari bâzâia înnebunitor în jurul capului său, înţepându-l din când în când. Dar nu îndrăznea să mişte mâna ca să-i alunge. Stătea nemişcat. Văzu un pescăruş zburând în soarele care-i aprinse culori iridiscente în aripi.

După o eternitate, băiatul îşi lăsă în jos puşca, foarte încet. Îi făcu semn lui Brian să se ridice în picioare. Cu multă precauţie, chiar cu o reverenţă, întinse o mână şi atinse cu degetul arătător medalionul cu Sfântul Cristofor care atârna la gâtul lui Brian.

Brian îşi trecu lanţul peste cap şi îi oferi băiatului medalionul, zâmbindu-i pentru a-l face să înţeleagă că era vorba de un dar, o ofrandă de pace. Duritatea se topi de pe faţa băiatului, care zâmbi.

„Poate că totul o să iasă bine “, gândi Brian. Încercă un sentiment de uşurare. Când dădu să se ridice, genunchii îi cedară, şi se clătină de câteva ori până reuşi să se ţină pe picioare.

Fără să se întoarcă, Brian vorbi repede adresându-i-se lui Nguyen:

— Spune-i că trebuie să ajungem la spital. Acolo e un doctor — o doctoriţă – de care avem nevoie pentru… pentru un preot din Da Nang care e foarte bolnav. Spune-i că preotul acela o să moara dacă nu i-o aducem pe doctoriţă.,

Nguygen traduse totul într-o vietnameză rapidă, piţigăiată.

Cinci minute mai târziu, jeep-ul lor se căţăra pe drumul de munte povârnit care ducea la Tien Sung, cu băiatul în pijama şi cu puşcă agăţat pe scara, fericit şi mândru de noul său rol.

Dan se întoarse spre Brian, cu faţa lui de maimuţă încreţită într-un surâs uimit:

— Isuse Hristoase. Ori că ai nervi tari! Ăsta a fost cel mai bun spectacol de la Cina cea de Taină încoace.

— Numai că la Cina cea de Taină nu s-a servit tort de nuntă.

Rachel încuie cabinetul medical, apoi se întoarse spre scara care ducea la etajul doi, ţinând în mână o tăviţă cu siringi noi şi patru flacoane de morfină şi penicilină. Îi aruncă o privire vietnamezului de 0ardă, care se rezema de peretele de la celălalt capăt al coridorului, ţinându-şi puşca de-a curmezişul pieptului şi urmărind-o pe ea cu atenţie. Nu-i mai făcea frică. Aproape că ar fi dorit să tragă în ea şi să pună capăt întregului calvar. De trei zile nu mai dormise. Era pe marginea prăbuşirii. Dacă n-ar fi fost Kay, unde ar fi ajuns? Kay, care arăta şi ea ca moartea, dar care părea să-şi extragă forţa din nişte resurse tainice. Totuşi şi Kay avea limitele ei. Chiar astăzi, ceva mai devreme, Rachel o văzuse poticnindu-se de oboseală, aproape scăpând din mână un teanc de bandaje proaspete.

Ah, dacă-ar putea scăpa de aici! …

„Sunt ca un om lihnit de foame, al cărui corp se hrăneşte din propria-i came, îşi spuse ea. Numai că eu mă hrănesc din propria-mi minte, care tânjeşte după somn, tânjeşte după sfârşitul chinului ăstuia.”

Gândurile ei o luară din nou pe acelaşi drum bătătorit: „Brian, dragostea mea, dacă am fi putut să ne iubim deschis, dacă am fi putut face dragoste măcar un ceas, ar fi fost atât de bine!”

O acceptase pe Rose. Citind jurnalul lui Brian înţelesese relaţia lui cu Rose mai bine decât dacă i-ar fi explicat-o. Da, era drept să se întoarcă la ea. Or să se căsătorească, or să aibă o familie mare, cum îşi dorea Brian, copiii pe care ea nu i-ar fi putut da niciodată. Aşa trebuia să fie. Înţelegea, dar

înţelegerea o durea. Acceptarea nu-i înlătura pustiul rece din inimă.

Podeaua părea să se mişte, să licărească asemenea căldurii care se ridică din asfaltul supraîncălzit. Capul i se învârtea. Acum, la capătul coridorului erau două gărzi. Prinşi într-o discuţie furioasă. Un al treilea vietnamez, neînarmat, se foia pe lângă ei, zâmbind, vorbindu-le foarte prietenos. Sesiză cuvântul „ţigări “. Pe urmă toţi trei dispărură pe o uşă care ducea în curte.

În ultimele două zile gărzile se mai relaxaseră puţin. Odată cu sosirea, aseară, a doi medici ruşi, i se dăduse voie lui Ian Macdougal să iasă din spital pentru a însoţi un copil vietnamez de doi ani, care avea nevoie de o operaţie complicată ce nu putea fi efectuată decât la Da Nang. Şi totuşi, cu ce o ajutau toate astea pe ea? De curând îl văzuse pe unul dintre ostaşii de gardă privind-o într-un fel care-i îngheţase sângele în vine şi o făcuse să-şi spună că există şi lucruri mai rele decât moartea.

Acum intrau pe uşă alţi doi oameni. Lumina era slabă. Nu Ic putea distinge decât contururile estompate. Unul era înalt şi zvelt, celălalt scurt şi vânjos.

Cel înalt se îndrepta spre ea. Un preot. Ce căuta un preot aici?

Pe urmă îi văzu faţa. Îngustă, trasă de suferinţă, şi totuşi cea mai frumoasă faţă pe care o văzuse ea vreodată. La început, nu-i veni a crede. Se vede că visa.

— Brian, gâfâi ea.

Buf! Privi în jos la cioburile de la picioarele ei. Scăpase tăviţa din mână.

Şi pe urmă începu să alerge spre el.

Ca în vis, picioarele îi erau grele, împiedicate, de parcă fugea prin nisip şi fiecare pas o trăgea în jos. Îşi deschise larg braţele… şi acum era ridicată în aer ca un zmeu… vântul îi vuia în urechi… împingând-o în sus…

Acum o strângea în braţe. Se simţi strivită dureros şi atunci ştiu că nu e un vis. Erau mâinile lui Brian, faţa lui, trupul lui. Se întorsese la ea. Brian, care o făcuse să se simtă utilă, importantă, binecuvântată, care o făcuse să strălucească de dragoste. Şi acum, un miracol, venise să o salveze.

— Brian, oh, Brian!

Se agăţă de el, îngropându-şi faţa în faldurile aspre ale tunicii preoţeşti, plângând. Nu se întreba de ce era îmbrăcat preoţeşte, ştia numai că venise pentru ea.

— Rachel îi murmură el în păr, cu vocea înăbuşită. Rachel, slavă Domnului. O, slavă Domnului!

O sărută, prinzându-i faţa în cupa mâinilor înnoroiate, lipindu-şi de ea obrazul neras, dar ah, cât de minunat…

O explozie de lumină întipări stele roşii îndărătul pleoapelor ei închise.

Rachel deschise ochii, speriată, şi văzu o maimuţică de om, la câţiva paşi de ei, cu un aparat de fotografiat şi un blitz în mână, rânjind de parcă tocmai i se înmânase un trofeu de bronz.

— Bine executat, camarade! Sărutul ăsta va fi văzut de lumea întreagă.

Capitolul 16

Jeep-ul săltă peste un şanţ unde jungla sufocantă se bifurca în şoseaua principală. Crengile se împleteau în cupole şi bolţi verzi şi, deodată, parcă în chip miraculos, se iveau norii, cerul, spaţiul. Acum se hurducau pe o şosea asfaltată, crăpată şi plină de gropi, dar pe care circulau oameni, apărea câte un sat şi se găseau în relativă siguranţă. Rachel zări partea din spate a unui camion militar care se căţăra pe un deal în depărtare. Îi venea să chiuie de bucurie.

Reuşiseră. Cu toţii – ea şi Brian şi caraghiosul lui de

australian, şi Kay, slavă Domnului. Numai Dumnezeu ştie cum, dar o scoseseră la capăt.

Când săltară peste o rădăcină de copac imensă, ca un schelet, Rachel simţi braţul lui Brian strângându-i umerii mai puternic. Apa noroioasă răscolită de roţile jeep-ului îi împroşca.

„Da, Brian, strânge-mă tare, strânge-mă lângă tine, ca să nu zbor din visul ăsta… “

Era în amurg, şi se târâseră o eternitate pe drumul prin junglă, abia marcat. Dar acum şoferul lor claxona ca să îndepărteze din drum vitele, câinii şi copiii şi bătrânele zbârcite, îndoite sub poverile imense purtate pe cap. Se apropiau de suburbiile oraşului Da Nang. Colibele de bambus şi lanurile de orez făceau loc unor dărăpănături, şanţurilor inundate de apă puturoasă, focurilor din bătătură, care iluminau înserarea ca nişte licurici.

„În siguranţă”, îşi spunea Rachel. Scăpaseră de franctirori, de ambuscade, de mine. Simţea cum tensiunea i se relaxează. Locul era dezolant, înfiorător de murdar, totuşi o fericeau cacofonia de voci şi de zgomote, behăitul şi mugetul vitelor. Ar fi vrut să îmbrăţişeze fiecare om care le ieşea în cale. Liberă, era liberă! Şi Brian, mulţumescu-Ţi Doamne, se întorsese. Pentru ea. O iubea îndeajuns încât să-şi rişte viaţa pentru ea. Privindu-i profilul, fălcile puternice mânjite cu noroi, pometii proeminenţi, osoşi, se simţi năpădită de un val de dragoste aproape dureros, un junghi care încolţise în pântece şi i se urca în piept, în gâtlej.

— Un duş, bombănea Kay alături, ăsta-i primul lucru pe care-l fac. Doamne, put ca un ţap. Nu-i de mirare că vietnamezii m-au lăsat să plec cu voi. Probabil că se rugau să nu-mi mai simtă mirosul.

Dan Petrie se întoarse spre ei de pe scaunul de lângă şofer, cu ochii lui albaştri strălucind dintr-o mască de praf roşu, şi-i făcu lui Kay un semn cu ochiul.

— Pe dracu'! Dacă n-ar fi fost părintele Brian, putrezeam cu toţii la hotelul Hilton din Hanoi. Dar trebuie să recunosc, domnişoară – îşi lovi uşor aparatul de fotografiat din poală – fotografia aia în care-i faci unui vietnamez semnul victoriei, o să între în istorie.

— Temperamentul meu de nebună. Noroc că n-a ştiut ce înseamnă. După cum zâmbea, probabil credea că-i urez noroc, sau aşa ceva. Faţa lui Kay, rotundă ca a lui Buddha, se lăţi într-un rânjet până la urechi, când îşi ridică mina deasupra capului, cu degetul arătător şi mijlociul formând un V. Poftim, noroc nouă tuturor!

Brian o strângea acum pe Rachel în ambele braţe şi o săruta, o săruta pătimaş. La pipăit şi la miros simţeai în el cei douăzeci de kilometri pe care tocmai îi parcurseseră, faţa şi mâinile îi erau scorţoase din cauza noroiului uscat, tunica neagră muiată de sudoare, totuşi Rachel nu gustase în viaţa ei ceva mai dulce. Îi simţi căuşul palmei pe curba capului, unde începe arcuirea gâtului. Tremura.

— Mărită-te cu mine, murmură, strângând-o şi mai puternic.

Oare rostise acele cuvinte sau imaginaţia ei îi jucase o festă?

Drace, n-avea importanţă. Nu era nevoie să spună cu glas tare. Ştia foarte bine ce simţea el, aşa cum ştia şi ce grăia inima ei.

— Când? îl întrebă.

Brian îşi dădu capul pe spate şi râse, dar ochii lui – ochii aceia incredibili, de culoarea ardeziei, care o captivaseră chiar înainte ca el să fi rostit un cuvânt – ochii lui erau serioşi.

— Acum. Imediat ce ajungem în Da Nang. Petrie cunoaşte un capelan, un capelan adevărat, adăugă rizând. Spune că omul ăsta îi este îndatorat. Deşi, cunoscându-l pe Petrie, nu-mi place să mă gândesc de ce i-o fi îndatorat.

Rachel, deşi ameţită de emoţii, simţi în adâncurile ei o linişte, un calm. Da, aşa era drept, aşa trebuia să fie. O forţă chiar mai puternică decât dragostea lor hotărâse astfel.

— Da, răspunse ea. Da, repetă cu glas destul de tare încât s-o audă şi Kay şi Petrie şi omenirea întreagă. Da, mă mărit cu tine! Acum plângea. Mă căsătoresc cu tine la Da Nang… sau la New York… sau în Disneyland… oriunde doreşti.

„Brian, spuse în sinea ei, mă simt cu totul alta decât am fost vreodată, de parcă sunt în altă ţară, în ţara ta. Am trecut un hotar magic, şi nu mai vreau să mă înapoiez."

Tot ce a fost până acum… David… avortul… toţi ostaşii aceia morţi sau muribunzi… vietnamezii… toate acestea s-au întâmplat într-o altă lume, unei alte Rachel.

Petrie ridică două degete, în semnul victoriei. Kay nu rosti un cuvânt, ci luă doar mâna lui Rachel şi o strânse cu putere. Ochii ei căprui, îndărătul lentilelor prăfuite, luceau de lacrimi.

— S-ar zice că va trebui să-mi fii domnişoară de onoare, i se adresă Rachel.

— O singură întrebare, mă lăsaţi întâi să fac un duş? răspunse Kay.

Părintele Rourke era beat criţă, dar se putea ţine pe picioare… cu greu.

Rachel, stând alături de Brian în faţa capelanului îmbrăcat într-o uniformă kaki, flenduroasă, se simţea gata să leşine. Respiraţia preotului duhnea a alcool, el se clătina pe picioare, mâinile îi tremurau în timp ce răsfoia filele cărţii de rugăciuni. Înălţă ochii şi se uită la harta de vinişoare roşii, sparte, care se întindeau pe nasul şi pe obrajii lui. Un om care, probabil, nu avea mai mult de treizeci de ani, dar arăta de şaizeci şi cinci.

Trebuia să-şi întipărească fiecare amănunt în memorie, cele urâte şi cele frumoase. Într-o bună zi, când vor fi un cuplu de mult căsătorit, cuibăriţi împreună în calda

intimitate a patului, în casa lor solidă de pe undeva, or să ridă de părintele Rourke şi de întreaga scenă, şi amintirea o să-i apropie şi mai mult.

Privi în jur. Mica văgăună pentru jocul de domino, aflată în spatele barului unde Petrie – după ce colindase o duzină de alte baruri – îl găsise în cele din urmă pe capelan, părea scoasă dintr-un film cu Charlie Chaplin. Perdele din mărgele, felinare din hârtie portocalie, şi un fundal de muzică stridentă amestecată cu glasuri certăreţe. Rachel îşi gravă totul în minte. Se va întoarce mereu la locul ăsta în amintire.

Se uită la Brian, care îi zâmbi, împărtăşindu-i amuzamentul. Şi atunci îi veni în minte nunta lui Mason Gold, cât de bizară i se păruse pe atunci. „Dacă Mason ar putea să vadă nunta mea! “

Brian purta o jachetă de smoking închiriată de la un magazioner rapace. Îi era cu vreo patru centimetri prea scurtă la mâneci. Încheieturile osoase îi ieşeau atât de vizibil din manşete, încât îşi înfundase mâinile în buzunare. Kay îi prinsese la butonieră o floare roşie de hibiscus, şi Rachel observă acum cu groază că era plină de furnici.

Vai, dar faţa lui dragă, felul în care capul i se apleca pe un umăr când se uita la ea zâmbind, buclele brune care i se răvăşeau în ciuda urmelor pieptenului ud. Nu l-ar fi dat pe nimic din lume şi pe nimeni din lume.

— Rachel… hm… hm… Rosenthal… iei pe… pe acest om… să-ţi fie soţ… credincios…

— Da, răspunse ea, nemaiavând răbdare să asculte restul poliloghiei.

— Şi tu, Brian…

Rachel o auzi în dreapta ei pe Kay hohotind uşor într-o batistă.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpă Kay “, îi spuse în gând.

Kay îi găsise şi tunica asta albă, despicată în părţi, şi o

pereche de pantaloni asortaţi – îmbrăcămintea tradiţională vietnameză. Iar Kay purta un costum asemănător, din pânză roşie, colat pe curbele-i durdulii, care-i evoca lui Rachel un spiriduş la un miting sindicalist.

— … la bine… hâc… şi la rău, la b-b-boală şi la să-să-sănătate… hm… iei pe… nu asta am spus-o de-acu, nu-i aşa? … Stai… hm… da, aici e… până… hâc… ce moartea vă va despărţi?

Brian se uită în ochii ei un lung răstimp, şi ea simţi dragostea lor învăluindu-i pe amândoi, coborând în adâncurile ei şi stăpânindu-i inima.

„Ar trebui să opresc totul, îşi spuse Rachel… să-i spun acum…

Înainte de a fi prea târziu. Dar dacă ar şti că nu pot să-i dăruiesc copii, ar mai dori să se însoare cu mine? Aş fi destul de…? “

Da, ştia că trebuie să-i spună. Chiar în minutul ăsta. Cât ar mai fi fost timp să se răzgândească, dacă dorea. Dar cuvintele pe care se simţea datoare să le rostească nu-i veneau pe buze, păreau să i se fi înecat în gât. Nu putea îndura să-l oprească pe Brian să-i jure iubire şi credinţă pe vecie… să fie soţul ei.

Şi atunci îl auzi pe Brian răspunzând;

— Da.

Deodată, Rachel se simţi prea inundată de fericire pentru a se mai putea gândi la altceva decât la Brian care o strângea în braţe, o săruta, o ridica astfel încât tălpile-i de-abia mai atingeau pământul, la trupul lui, la gura lui care se topea într-a ei.

Blitzul lui Petrie fulgeră, orbind-o cu ţâşnirea-i albă, făcând să-i joace punctişoare roşii în faţa ochilor.

Căsătoriţi! Ea şi minunatul, bravul, tandrul Brian erau căsătoriţi…

Rachel trasă cu vârful degetului linia spiralată a cicatricii

care brăzda pântecele lui Brian, ca un fulger roşu.

— Îmi aminteşti de Flash Gordon, îl tachină ea, în timp ce stătea lângă el pe pat, goală, bălăcindu-se în plăcere, cu cearceaful răsucit în jurul unui picior. Îmi plăceau la nebunie serialele lui la televizor. Era eroul meu preferat când purtam fustiţă şi chiloţei.

— Şi acum?

— O, nu mai ştiu. Acum cred că-i prefer pe irlandezii nebuni. O trezesc pe Maureen O'Hara din mine.

— Maureen O'Hara?

— N-ai văzut-o niciodată în Omul liniştit, jucând-o pe acea zburdalnică Scufiţă Roşie care nu cerea decât să fie pusă la locul ei de către John Wayne?

— Şi care era locul ei?

Rachel zâmbi obraznic.

— În pat, unde în altă parte?

În acele momente, patul rablagit, care se lăsa la mijloc, părea locul cel mai fermecător din lume. La fel şi hotelul ăsta sordid, cu scaunele lui de bambus şubrede, şi cu gravurile îngălbenite reprezentând Tumul Eiffel şi Arcul de Triumf din Paris.

Acum, în prima lumină a zilei, arăta şi mai şleampăt decât aseară, când taxiul lor hodorogise printr-un labirint de uliţe înfricoşător de strâmte, până ajunsese la vizuina asta care se numea Hotel Arc de Triomphe. Rachel observă lemnul gol care se ivea pe sub lacul coşcovit al unui scrin roşu. Şi jaluzelele de la ferestre, cu lamele lipsă, printre care se filtra, o dată cu lumina lăptoasă a zorilor, un amalgam de zgomote: clipocitul apei care plesnea stâlpii debarcaderului de pe râul Saigon, din vecinătate, zăngănit de oale de la bucătărie, o psalmodie de glasuri amestecate. Simţi în nări mirosurile de mâncare gătită, ghimber, orez fiert, varză murată şi usturoi. Şi dincolo de acestea, ca un fundal permanent, duhoarea de urină şi de peşte stricat. Apoi îşi aduse aminte şi încercă o

tresărire de bucurie: „Suntem căsătoriţi, căsătoriţi cu adevărat!" Şi mâine plecăm acasă. Acasă!"

Mama, Dumnezeu s-o ajute, o să leşine probabil, când o să afle vestea. Nu va avea de ginere un simpatic doctor evreu sau un avocat. Ci, iat-o, fiica lui Sylvie în chip de mireasă a unui irlandez catolic fără un ban în buzunar! Dar, ducă-se dracului tot, ea era fericită. Mai fericită decât ar fi crezut vreodată cu putinţă. Mama o să înţeleagă acest lucru şi, cu timpul, o să-l iubească pe Brian.

„Brian, şi tata te-ar fi acceptat, îşi spuse în gând, zâmbind. Eşti puternic, cum era el, şi la fel de blând."

— Te iubesc, îi spuse, rostogolindu-se şi cuibărindu-se lângă el, curbele ei insinuându-se în scobiturile trupului lui. Ţi-am spus cât de mult te iubesc?

— Mai spune-mi o dată, acum când sunt treaz, altminteri aş putea crede că am visat.

O strânse cu putere. Rachel îi simţea bătăile repezi ale inimii. Ar fi vrut să rămână aşa toată viaţa, numai ei doi. În felul ăsta n-ar trebui să se justifice în faţa nimănui.

Dar era un vis, un vis ridicol, nu-i aşa? Mai devreme sau mai târziu vor trebui să înfrunte alţi oameni. Şi când se va întâmpla acest lucru, voia să fie pe teren sigur.

— Vorbeşte-mi despre Rose, îi ceru ea.

Rachel îl simţi pe dată încordându-se. Spaima se năpusti asupră-i.

Dacă numai menţionarea numelui lui Rose avea asemenea efect asupra lui, Doamne, ce o să se întâmple când o s-o revadă, cum era inevitabil?

Urmă o pauză lungă, teribilă, până când Brian răspunse:

— Am crescut împreună. Ea şi eu… cred că o poţi numi fata din vecini.

— Te-ai fi… căsătorit cu ea?

În aşteptarea răspunsului, Rachel îşi ţinu răsuflarea.

Brian deveni rigid ca o scândură în braţele ei, tăcu un

răstimp lung, care lui Rachel i se păru să fi durat un ceas.

— M-am căsătorit cu tine, răspunse în cele din urmă. Cred că asta are importanţă.

— Da, dar numai dacă este ceea ce ţi-ai dorit cu adevărat. Dacă eşti sigur că nu ai să regreţi într-o zi.

De ce făcea asta? De ce se tortura singură?

Brian rămase tăcut. Rachel simţi groaza adunându-i-se în piept. Şi dacă regreta deja? Oare Rose a însemnat – şi înseamnă încă – atât de mult pentru el?

— Haide să nu vorbim despre „într-o zi", îl auzi spunându-i în cele din urmă. Haide să ne gândim numai la „acum". Te iubesc, Rachel. Mai mult decât pe orice altă femeie.

Ar fi vrut să strige: „Asta nu-i deajuns. Nu mi-ai răspuns la întrebare, nu mi-ai spus!"

Dar în acelaşi timp se ruşina că dorea cu atâta disperare s-o asigure. Ajunsese puţin isterică, nu? în fond, se căsătorise cu ea şi nu cu Rose. Ferească Domnul să se transforme vreodată într-o soţie din acelea crampon, care le cerşesc într-una bărbaţilor dovezi de devotament, ca un câine care cerşeşte resturi, lângă masă.

„Las-o baltă, îşi porunci singură. De ce să-l sileşti să-ţi mărturisească ceva ce n-ai suporta să auzi?"

Brian îi mângâie sinul, apoi i-l luă în palmă, jucându-se cu sfârcul.

— Doamnă McClanahan, i se adresă. Sună frumos, nu găseşti? Ultima femeie din familia mea care a căpătat acest nume, a avut şapte copii. Eşti gata pentru aşa ceva?

De astă dată, Rachel deveni rigidă, îngheţată.

„Ce ipocrită sunt! îşi spuse. Îi cer lui să-mi povestească totul despre Rose, în timp ce eu îi ascund adevărul despre mine. "

Nu-i drept, continuă să-şi spună. O căsătorie trebuie să se întemeieze pe onestitate deplină, pe adevărul total. Trebuia să-i spună. Oricum, mai târziu va trebui să afle. De la bun

început, când se aşezase pe patul lui de rănit la Corpus Christi ca să-i citească jurnalul, îi declarase că visul lui de viitor este să aibă o familie mare.

— Brian…

Dar cuvintele i se opriră în gâtlej.

Era un moment atât de desăvârşit, poate că cea mai minunată zi din vieţile lor; nu era drept să o strice. Nu, nu acum. Era prea curând. Şi în acelaşi timp prea târziu. Se simţea laşă. Ar fi trebuit să-i spună înainte, să-i fi oferit şansa de a se retrage înainte ca preotul acela beat să le fi dat binecuvântarea finală. Dar totul fusese atât de confuz… cu excepţia unui singur lucru clar, atunci ca şi acum. Nu ar fi îndurat să-l piardă. Să-l piardă din nou. I s-ar răsturna toată viaţa, ar prefera să moară.

— … nu te opri, îi murmură în schimb, lăsându-se în voia deliciului de a-i simţi mâna lunecându-i în jos, pe pântece. Îşi desfăcu picioarele, lăsând ca degetele lui să pătrundă în ea.

— Da, aşa, oh, Dumnezeule, aşa, aşa, oh, iubitule, dacă nu te opreşti, juisez.

— Aşteaptă…

Şi iată-l înăuntrul ei, realmente înăuntru, mişcându-se peste ea cu pistonări ritmice, fiecare dintre ele adâncindu-i mica ei explozie de plăcere. Îşi curbă şira spinării, arcuindu-se ca să-l întâmpine, în acelaşi timp plimbându-şi mâinile pe fesele lui – ah, încântătoarea lor concavitate – pe pielea granuloasă a testiculelor.

„Oh, Brian, gândi ea, dacă aş putea într-o zi să-ţi dăruiesc un copil… dacă…! “

O fierbinte explozie de senzaţii, un flux cald, sexual, înăuntrul ei, cu atât mai delicios cu cât era dublat de jindul ei intens. Pe urmă juisă şi Brian, îl simţi descărcându-se în ea. Şi în clipa aceea se simţi brusc pierdută, tăiată de el, eliminată din orbita lui.

Nu în felul ăsta începe o căsătorie., 3 nedrept, gândi ea, e

nedrept să-l mint pe Brian. “

„Spune-i, îşi dicta singură. O să înţeleagă. Te iubeşte.”

Deschise gura, încercă să murmure cuvintele, dar nu i se alcătuiau pe buze. Într-o clipă de groază, revăzu în minte strălucirea alb-albăstruie a chiuretei din nuna lui David, şi auzi vocea mânioasă, înspăimântată a lui David: „într-o zi ai să regreţi. Ai să regreţi că m-ai forţat să fac asta!”

Pe urmă imaginea se estompă. Nu mai exista decât căldura umedă a corpului lui Brian care o învăluia, mâinile lui care-i adăposteau capul – mâini atât de mari încât o făceau să se gândească la vremurile copilăriei, la primele ei amintiri despre tatăl ei ţinând-o în braţe, în timp ce căpşorul ei se cuibărea ca un ou în mâinile lui.

Îi scăpă un suspin înăbuşit.

— Ce este? o întrebă Brian.

— Nimic, minţi ea.

Apoi, încolăcindu-l cu braţele, îl strânse cu atâta putere, încât auzi pufnirea aerului care-i ieşea din plămâni.

— Nimic, repetă. Sunt fericită, asta-i tot. Când sunt fericită plâng, şi când sunt tristă sau nervoasă rid, chicotesc ca o smintită.

— În cazul ăsta, sper să nu te fac niciodată să chicoteşti.

Şi ce spera Rachel, din toată inima, era ca lucrurile să rămână între ei doi aşa cum erau acum. Întotdeauna. Şi o să-i spună despre avort… curând. Iar el o să înţeleagă. O să înţeleagă. Şi atunci totul o să fie perfect. Nu vor exista minciuni între ei.

Aşa cum nu au existat între mama şi tata.

Capitolul 17

De când plecase Brian în Vietnam, Rose devenise o avidă cititoare de ziare; parcurgea zilnic Times şi News în căutarea reportajelor de pe front, a ştirilor despre bombardamente, a

celor privind negocierile de pace, sorbea orice informaţie, cât de vagă, menită să-i întreţină speranţa că războiul se va termina curând şi că Brian s-ar putea întoarce acasă înainte de a-i expira termenul.

Răsfoise ziarul Times în metrou, şi acum, aşezată în biroul ei – întotdeauna extrem de îngrijit şi eliberat de hârtii încă de la prima oră de dimineaţă – deschise capacul cafetierei şi începu să răsfoiască Daily News.

Pe pagina a treia văzu o poveste din Vietnam şi o fotografie cam ştearsă îi atrase atenţia: un tânăr, îmbrăcat într-o jachetă de smoking, îşi săruta mireasa. Titlul articolului era: CLOPOTE DE NUNTĂ PENTRU UN EROU ŞI DOCTORIŢA LUI.

Rose sări peste primele rânduri pline de nume şi de date şi intră direct în poveste, citind-o fugitiv. O poveste melodramatică despre o doctoriţă din zona de luptă şi un soldat aflat pe moarte, a cărui viaţă a salvat-o. Acelaşi soldat care, mai târziu, sfidând ordinele, a plecat fără permisiune în spatele liniilor inamice ca s-o salveze pe ea. O poveste romantică de dragoste, un basm. Rose zâmbi şi inima i se mai lumină. „Uite, gândi ea, happy-end-urile există uneori şi în realitate. Nu sunt imposibile."

Rose îşi aruncă din nou privirea la primul paragraf, dorind să-i cunoască pe oamenii ăştia, cine erau, de unde erau. Un nume îi sări în ochi: Soldat Brian McClanahan, regimentul 121 Infanterie.

Pagina începu să-i joace înaintea ochilor, fotografia se împăienjeni. Nu, nu Brian al ei, probabil că era un alt soldat cu acelaşi nume. O coincidenţă, desigur, nu putea fi altceva.

Şi atunci de ce o ardea inima în halul ăsta? De ce senzaţia asta de gheaţă în măruntaie? Sfântă Fecioară, s-ar putea să fie el?

Era ameţită, mintea i-o luase razna, de parcă ar fi fost pe muchea nebuniei. Şi totuşi ştia că n-o să-şi piardă minţile.

Luciditatea era acolo, înjur, biroul ăsta, munca ei. Da, toate astea erau reale, lucide, paharul de carton cu cafea aburindă, de pe birou, caseta cu scrisorile dictate care aşteptau să fie bătute la maşină. Şi, peste câteva minute, Max Griffin apărând pe coridor, adresându-i zâmbetul acela de „tu-şi-cu-mine-împotriva-lumii-întregi "şi urându-i o bună dimineaţa care întotdeauna îi înălţa curajul.

Dar fotografia asta, faţa asta care se voia a lui Brian îi înăbuşea respiraţia, îi căsca în minte un abis negru în care se şi simţea lunecând.

Acum, încăperea începuse să se legene, scaunul ei şi podeaua acoperită cu un covor se clătinau, fugeau de sub ea. Se prinse cu mâinile de marginea biroului ca să-şi recapete echilibrul şi răsturnă din greşeală paharul cu cafea clocotită de lângă telefon. Lichidul se împrăştie pe cristalul biroului şi i se revărsă în poală. Şi îi simţi fierbinţeala, o durere sfâşietoare, de parcă un fier roşu o apăsa pe pulpe. „Doare… oh, doare… Brian… "

Se sili să se uite atent la fotografie, încordându-şi ochii. Faţa lui, Dumnezeule, era faţa lui! Deşi fotografia era acum udă şi încreţită, îi recunoscu faţa, ovalul prelung, ochii înfriguraţi.

Brian. Brian al ei!

Cea mai cruntă dintre temeri. Brian îndrăgostit de altă femeie. Ba nu, chiar mai monstruos de atât… mai odios decât şi-ar fi putut închipui. Căsătorit.

O furie neagră puse stăpânire pe ea. „Mai bine ar fi fost omorât pe front, ar fi fost mult mai bine! Cel puţin ar fi rămas al meu! "

Rose se lăsă pe speteaza scaunului, tremurând. Doamne, chiar că îşi pierdea minţile. Cum a putut să gândească aşa ceva? Brian mort? Nu, asta nu… niciodată.

„Toate astea nu se întâmplă cu adevărat, îşi spuse. Sunt extrem de obosită după noaptea trecută, după telefonul

acela de la bunica, cu toate văicărelile ei că o doare tot corpul şi că nimeni nu mai vine s-o vadă. Lipitoarea bătrână care crede că încă îmi poate trage sforile. Cum puteam să mai dorm după telefonul ăsta?

Nu-i de mirare că sunt epuizată.

Da, probabil că e vorba de un soi de halucinaţie, un coşmar…"

Cu o mişcare brutală, Rose făcu boţ jurnalul înmuiat de cafea şi îl aruncă în coşul de hârtii. „Gata, nu mai e nimic, îşi spuse ea. De ce dracu' nu curăţ porcăria asta care s-a făcut pe birou? Şi rochia mea, rochia asta drăguţă, imprimată, pe care mi-a cumpărat-o Brian anul trecut de ziua mea. Ar trebui s-o înmoi în apă rece, altfel rămâne pata…"

Da, asta trebuia să facă. Înainte ca pata să între în ţesătură. Pentru că, din momentul în care pătrunde în ţesătură, oricât ai freca-o nu mai iese, oricât săpun sau dero ai folosi. Rochia drăguţă de la Brian. S-ar putea să se ruineze definitiv.

Dar fotografia aceea i se proiectă din nou în minte, ca şi cuvintele de sub ea:

„… Tânărul absolvent al Universităţii Columbia urma să fie trimis acasă din Okinawa, cu Steaua de Bronz… a falsificat ordinul de întoarcere, pătrunzând ilegal în zona de luptă, unde era cât pe-aci să fie omorât cu câteva săptămâni înainte… a înfruntat greutăţi aproape insurmontabile pentru a o salva pe frumoasa doctoriţă care îi salvase lui viaţa… femeia pe care o iubea…"

„Femeia pe care o iubea, gândi Rose. Dar aceea sunt eu. Sunt singura femeie pe care o iubeşte Brian. Urmează să ne căsătorim. De îndată ce se întoarce acasă. De îndată ce… Vai, trebuie să scot pata asta. Fir-ar să fie, probabil că a şi intrat în ţesătură. Trebuie să mă duc acasă. Trebuie…"

Se ridică de pe scaun, simţindu-se parcă dezagregată, ca o marionetă căreia i s-au încâlcit sforile, braţele mişcându-i-se aiurea, picioarele îndoindu-i-se, scăpate de sub control. Îşi

întinse mâna să-şi ia geanta şi avu impresia că braţul i se tot lungea, de parcă era din lastic, iar mâna de la capătul braţului apărea îndepărtată, ca privită pi într-un telescop aşezat invers.

Acum mergea, coridorul plin de uşi care ducea la birourile avocăţeşti se aşternea în faţa ei, ca un tunel fără de sfârşit. Covorul parca făcut din nisipuri mişcătoare, şi îi trăgea picioarele în jos.

„Mergi! îşi poruncea. Du-te acasă! Da, du-te să scoţi pata aceea, ca Brian să se poată întoarce…"

Uşile duble, masive, ale ascensoarelor. O cabină de lift se deschise, pe urmă o alta. Un puhoi de lume se revărsă în hol, depăşind-o; unii dintre oameni o salutau. Toţi, cu excepţia unui singur bărbat care a rămas locului în timp ce toţi ceilalţi se îndreptau spre uşile birourilor. Un om voinic, nu prea înalt, dar solid – ea şi-l imagina tot timpul solid ca un trunchi de copac – îmbrăcat cu o haină cafenie, purtând în mână o servietă; o faţă lată, rumenă de parcă urcase scările în goană şi nu venise cu liftul, un păr castaniu, care începea să încărunţească, purtând încă urmele pieptenului. Max Griffin.

Rose simţi că zăpăceala ei se mai limpezeşte. Max o s-o ajute. A mai ajutat-o şi înainte, nu? Cu bursa aceea care va începe în toamnă.

Şi cu felul lui de a-i vorbi, nu ca un şef, ci ca un prieten.

Observă că un colţ de hârtie ieşea din servieta lui uzată. Îl văzu de parcă se uita printr-o lupă, mâna lui ţinând mânerul servietei de piele uzate, încheietura puternică a mâinii petrecea atâta timp pe terenul de tenis – ceasul Rolex ataşat la servietă. Cadranul ceasului era zgâriat, dar probabil că nici nu observase.

Dar acum îşi lăsa servieta pe jos, se apropia de ea, o apuca de coate, părând să-i sprijine întreaga greutate.

— Rose! Ce s-a întâmplat? Arăţi ca o stafie. Ţi-e rău? Te-ai rănit cumva?

Ea scutură din cap. De ce să-i fie rău? Şi cum să se fi rănit? Nu… nu se întâmplase nimic rău… doar pata asta stupidă.

— Am răsturnat cafeaua pe mine şi… trebuie să mă întorc acasă.. Rochia mea. O să recuperez timpul. Te rog. Trebuie să mă duc acasă.

Gândi că vocea îi suna subţire, ciudată.

Max o privea într-un fel curios… faţa lui pătrată de luptător pe ring părea să fi devenit şi mai pătrată, iar ochii lui albaştri erau şi mai pătrunzători.

— Vino, îi spuse cu blândeţe. Te conduc eu acasă.

Îşi simţea corpul moale, golit parcă de oase. Era incapabilă să protesteze.

— Da, acasă… murmură.

O vârî în ascensor, ţinând-o puternic de braţ. Pe urmă se pomeni într-un taxi, care-şi croia cu greu drum prin circulaţia intensă; ferestrele erau lăsate, aerul lipicios de vară îi venea în rafale. Şi totuşi îi era frig, atât de frig de parcă pământul ar fi fost învelit în zăpadă, de parcă de pretutindeni ar fi înconjurat-o zăpada, pătrunzând şi înăuntrul ei, îngheţându-i inima. Un zgomot alb, ca o grindină, îi răpăia în cap.

Şi totul se învălmăşea, culorile oraşului, rochiile de vară ale femeilor, teancurile de reviste ilustrate de pe taraba unui vânzător de ziare, umbrela vărgată a vânzătorului de hot-dogs, toate se contopeau laolaltă, într-o culoare murdară.

Începu să dârdâie, îi clănţăneau dinţii. Încerca să se stăpânească, dar nu izbutea.

Max îi spunea cu un glas care venea de la mare depărtare, printr-un bâzâit de fire electrice:

— Eşti bolnavă, Rose. Cred că ar trebui să chem un doctor.

Un doctor? Pentru ce? Doar nu avea nimic.

Clătină din cap şi se cuprinse cu propriile ei braţe, ca să-şi oprească tremurul.

— Mi-e bine, stărui ea. E o prostie. N-ar trebui să fii aici,

să-ţi pierzi timpul tău preţios. Peste o oră trebuie să fii la tribunal.

— Dă-l naibii de tribunal! O să cer o amânare. Sunt îngrijorat de tine, Rose. Spune-mi ce ţi s-a întâmplat. Arăţi de parcă ţi-ar fi murit cineva.

„Da. O voce se ridică din negura minţii ei. Brian. L-am pierdut.

Ca şi cum ar fi murit."

Rose îşi duse palmele în faţa obrajilor, de parcă ar fi vrut să evite o lovitură, de parcă teribilul gând ar fi fost proiectat din afară, gata s-o pocnească.

— Nu! strigă ea. Nu!

Max îi imobiliză braţele.

— Rose, pentru numele lui Dumnezeu, ce e? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Scutură din cap cu violenţă. „Te rog… îl imploră în gând. Nu mă face s-o spun cu glas tare. Dacă ţi-aş spune, ar deveni şi mai real."

— Eu nu doresc decât să te ajut, stărui Max. Dar nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat Rose. Rose?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. O năpădi un val de greaţă. O Max, cred că am să vomit.

Dar el nu făcu decât s-o strângă şi mai tare, şi greaţa îi trecu.

Pe urmă, după un răstimp interminabil, o ajută să coboare din maşină, sprijinind-o, ba nu, purtând-o aproape în braţe pe treptele care duceau la mica ei cameră.

— Laşi c-o să fie bine, Rose, o îmbărbăta Max. Orice-ar fi, o să se rezolve. Şi eu sunt aici. O să am grijă de tine.

„Nu, ar fi vrut să-i strige. Nu! "Brian trebuia să aibă grijă de ea. Brian avusese întotdeauna grijă de ea. Numai că unde era acum? Acum când avea nevoie de el mai mult ca oricând.

Dar se simţea atât de slabă, abia de se putea mişca. Îl lăsă pe Max să-i scoată pantofii, pe urmă rochia… rochia ei

ruinată… şi acum, în furou, dârdâind în căldura sufocantă… îl lăsă să o culce în pat, ca pe un copil.

Brusc, camera păru prea strâmtă, prea întunecoasă, studioul ăsta din Lower East Side, pentru care semnase cu atâta emoţie contractul de închiriere. Nostim, bucătăria ca pentru păpuşi, înaltă şi scurtă, canapeaua care se desfăcea şi devenea pat. Dar acum îşi dădea seama parcă pentru prima dată cât era de întunecos; soarele nu răzbătea niciodată pe fereastra care dădea într-o alee dosnică. Văzu că muşcatele pe care le aşezase pe scara de incendiu mureau cu frunzele pleoştite şi îngălbenite. Locul ei atât de special îi apărea acum ca o celulă de închisoare, cenuşie, chiar primejdioasă.

— O să fie bine, îi repeta Max. Nu-i nevoie să-mi spui nimic. Odihneşte-te. Uite, bea asta. Îi dusese un pahar la buze şi o silea să înghită ceva. Eu sunt aici. N-am să te părăsesc.

Bunătatea lui declanşă ceva în ea, de parcă ar fi apăsat pe un buton şi ar fi dat drumul la ceva îngrozitor, la o durere, un cuţit care o sfârteca.

Nu mai putea nici să se mişte, nici să respire. O să moară, sigur c-o să moară de atâta durere.

— Ajută-mă!

Îşi regăsise graiul. Apucă mâna lui Max, mâna lui eficientă, cu palma lată şi netedă, cu degetele puternice; o strânse între ambele ei mâini, ca şi cum se îneca şi se agăţa ca să-şi salveze viaţa.

— Sunt aici, îi auzi glasul prin vaietul din capul ei. Sunt aici, Rose.

Partea a doua

Nu e greu să ne mărturisim faptele rele, dar cât e de ridicol şi de ruşinos!

Rousseau – Confesiuni

Capitolul 18

1974

Sylvie tăie cu foarfecele un boboc de trandafir ofilit. „Ce păcat, gândi ea, nu i se îngăduie nici măcar să înflorească înainte de moarte."

Se aplecă să examineze tufişul şi observă pe unele frunze o reţea de filamente albe, ca o pânză de păianjen. Căpuşe, s-ar părea. Mă rog, întreaga grădină va trebui stropită cu insecticid şi unele tufişuri trebuie amputate. Dar nu era drept. Ziua asta superbă de iunie, scăldată în soare. Nu era o zi în care să descoperi vătămări şi paraziţi.

Sylvie se lăsă în genunchi, ţinând în mână foarfecele de grădină, fără să se mişte. Doar ascultând zumzetul lenevos al gâzelor, respirând miresmele îmbătătoare ale trandafirilor dezmierdaţi de soare şi plimbându-şi privirile peste grădină. Se sălbăticise puţin, tufele de Dantelă Franceză încărcate de boboci roz-gălbui, invadasem tufele liliachii de Nilul Albastru şi trandafirii agăţători de culoarea ceaiului scăpaseră afară din împletitura de nuiele şi luaseră în stăpânire tot zidul dinspre miază-zi.

Cu câţiva ani în urmă n-ar fi lăsat în ruptul capului grădina să se dezlănţuie în halul ăsta… niciodată în timpul vieţii lui Gerald. Dar în ultimii şase ani atâtea lucruri se schimbaseră!

În primul rând se schimbase ea, îşi dădu Sylvie seama, cu o tresărire. „Nu mai sunt o gâsculiţă care se sperie de propria ei umbră. Nu mai simt nevoia să mă justific şi să mă scuz pentru ceea ce sunt… şi pentru ceea ce nu sunt, pentru ceea ce pot să fac şi ce nu pot. Şi există bărbaţi care mă socotesc atrăgătoare, chiar dezirabilă – Alan Fogherty, de exemplu, care mă invită la masă de câte ori trece prin oraş, şi îmi trimite flori, sau Dennis Corbett de la bancă, chiar

săptămâna trecută mi-a telefonat că are două bilete la un balet. Şi apoi, desigur, Nikos. “

Numai cât se gândi la Nikos, Sylvie simţi că se înfierbântă, de parcă o ardea soarele prin rochie. Îl văzu în gând pe Nikos păşind printre blocurile de granit şi traversele de oţel de pe terenul lui de construcţie, îmbrăcat într-o cămaşă albastră de lucru, cu mânecile suflecate peste braţele lui robuste, bronzate, cu un sul de planuri în mână, fulgerându-şi privirile ochilor negri în toate direcţiile, închipuindu-şi imobilul aşa cum o să fie când va fi terminat

Şi ea, oare îşi închipuia şi în legătură cu ea ceva pentru viitor? Oare se mai gândea vreodată la vremurile acelea de demult când fuseseră amanţi?

„Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine? se întrebă Sylvie. Oare pe Nikos îl doresc? “

Constată cu iritare că îi tremurau mâinile şi simţea un fel de gol în stomac. Concentrându-şi gândurile asupra trandafirilor, Sylvie începu să-i taie. Întâi florile sănătoase, pentru ca nimic să nu se risipească. Luă în mână un trandafir splendid, salvat dintr-un tufiş, mânat. Foc de zăpadă, una dintre speciile ei favorite, şi pe deasupra extrem de rare. De un alb lăptos, desăvârşit, la mijloc şi îmbujorându-se într-un roşu de rubin la marginea fiecărei petale. Superb, un mic miracol.

Şi iat-o, o femeie de vârstă mijlocie – o să împlinească cincizeci şi doi de ani la următoarea aniversare – îngenuncheată în praf, fericită ca un copil care plămădeşte turte de noroi; şi asta era un soi de miracol. Cât de ciudată e viaţa!

Poate că starea ei era provocată de această zi – prima zi senină după atâta ploaie. Sylvie simţea soarele pe ceafa, cald şi reconfortant ca mâna unui vechi prieten. În curând o să devină prea fierbinte şi ea o să înceapă să transpire şi să simtă înţepături. Dar în clipa de faţă era minunat. Îi dădea

putere şi… şi avea senzaţia că ar putea realiza orice şi-ar pune în gând. Mai reteză un trandafir şi îl lăsă să cadă în coşul ei.

Gândurile i se întoarseră din nou la Nikos. Îşi aduse aminte cât se arătase de bun faţă de ea în lunile acelea sumbre de după moartea lui Gerald, când Rachel era în Vietnam. Venea mereu să o vadă, îi povestea câte o istorioară nostimă ca să o înveselească, o făcea să simtă că îi era alături, dacă ar fi avut nevoie de o ureche înţelegătoare sau de un umăr puternic pe care să plângă. Se simţea uşor ruşinată. Se sprijinise prea mult pe el, profitând de bunătatea lui. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost Nikos unde ar fi ajuns? El fusese acela care o îndemnase să-şi organizeze singură viaţa şi averea. Gerald nu ar fi fost de acord. Dar Gerald nu mai era aici, ca s-o ocrotească. Aşa încât se lansase ca un explorator care pătrunde într-un ţinut neînscris pe hartă şi, posibil, primejdios. Şi în ce sălbăticie pătrunsese! Un pachet de acţiuni majoritare la bancă, stocuri de acţiuni la alte întreprinderi, participări la fonduri comune, obligaţiuni din fondurile muncipale, bonuri de tezaur, proprietăţi, în afara imobilelor importante din New York, Deal şi Palm Beach. Avocatul lor, Packard Haimes, îi ceruse împuternicirea de a se ocupa de întreaga avere, ceea ce ar fi însemnat o mare uşurare pentru Sylvie. Dar ceva – da, probabil că Nikos – a determinat-o să se simtă iritată de această cale mult prea uşoară.

Aşa încât s-a prezentat la biroul lui Pakard, asemănător cu o bibliotecă de antichităţi, din Water Street 55.

Dragul de Packy! Parcă-l vedea aplecat asupra ei, cu faţa lui rozalie şi cu ochii care clipeau des, bătând-o pe umăr cu o mână mare şi uscată, aşa cum stătea înfundată în fotoliul mare de piele din biroul lui. 1-1 evoca pe Raymond Massey, înalt, înfloritor, cu sprâncene stufoase, radiind de interes părintesc.

— Draga mea Sylvie, efectiv nu trabuie să-ţi faci cea mai mică grijă. Acţiunile deţinute de Gerald sunt solide ca stânca Gibraltarului şi firma noastră, împreună cu banca, le vom lua sub supraveghere, asigurându-ţi o viaţă îmbelşugată pentru tot restul zilelor tale. Aşa încât ţie nu-ţi rămâne decât să ai grijă de tine, să te hrăneşti ceva mai consistent, să faci o croazieră… Mările Sudului sau o insulă pitorească din Marea Caraibilor ţi-ar face extrem de bine.

Aşa o sfătuise, arborând acel surâs de unchi grijuliu, care în trecut o făcuse întotdeauna să se simtă în siguranţă. Şi totuşi, în clipa aceea o enervase.

Îşi adusese aminte de spusele lui Nikos – că banii sunt cel mai bine administraţi de cei ce riscă să-şi piardă propria cămaşă dacă nu-i mânuiesc cum trebuie. Şi, brusc, se pomenise răspunzându-i avocatului:

— Am hotărât ca de acum înainte să mă ocup singură de finanţele mele.

— Glumeşti, ripostase Packy. Ce ştii tu despre…

— Absolut nimic, îi retezase ea vorba. Dar nu sunt o proastă. Pot să învăţ, nu?

Şi a învăţat cu ajutorul lui Nikos. Şi când lungile coloane de cifre, bilanţurile, înregistrările de profituri şi de pierderi, conturile de câştiguri şi pagube începeau să-i danseze în faţa ochilor, îşi repeta cuvintele încurajatoare ale lui Nikos:

— Nu-i chiar atât de complicat, aşa pare numai la început. Trebuie să ţii minte două lucruri. În primul rând, să nu-ţi fie niciodată teamă să întrebi. Şi în al doilea rând, să nu-ţi îngădui să crezi că n-ai să înţelegi răspunsurile.

Şi, asemenea unei seminţe sădite în mintea ei, începu să i se dezvolte noţiunea că e capabilă să facă şi altceva decât să-şi omoare timpul cu grădinăritul, cumpărăturile, prânzurile cu Evelyn Gold, adunarea de fonduri pentru operă şi, din când în când, câte o cină cu Rachel şi Brian.

În fond, exista banca. La început, numai gândul de a lua

parte la întrunirile lunare ale Consiliului de Administraţie – ea, singura femeie între toţi bărbaţii aceia – îi pricinuise o durere de cap care o trântise la pat.

Dar, la doi ani după moartea lui Gerald, firma Pelham Securities a intrat sub incidenţa Capitolului Unsprezece, datorind băncii aproape douăzeci de milioane de dolari. Sylvie avusese viziunea muncii de o viaţă a lui Gerald ofilindu-se ca bobocii de pe trandafirii atinşi de mălură.

Şi acest lucru îi inspirase curajul de a acţiona. Cercetase şi descoperise că împrumutul prost plasat i se datora lui Hutchinson Pyne. Un imbecil pompos pe care Sylvie îl detestase întotdeauna. Ori acum, a-l lăsa să acţioneze în continuare în calitatea lui de preşedinte, s-ar fi putut dovedi dezastruos. Putea să-i ierte aerele pompoase, dar nu-l ierta că era imbecil.

La următoarea întrunire a Consiliului de Administraţie, se sculase de la şase dimineaţa şi făcuse o baie lungă, clocotită, menită să-i relaxeze nervii. Apoi luase micul dejun, pe care de obicei îl evita, forţându-se să înghită două ouă şi câteva felii de pâine prăjită. S-ar putea să aibă limba legată, dar, cel puţin, nu o să leşine de foame în faţa tuturor bărbaţilor acelora.

Sylvie îşi aducea aminte şi cu câtă grijă se îmbrăcase în acea dimineaţă. Ciorapi de mătase naturală de la Paris, şi taiorul Chanel care îi plăcea lui Gerald – tricotat cu fir dublu şi cu o margine albă apărând de sub tivul fustei şi al jachetei. Şi perlele, perlele bunicii, singurul lucru frumos pe care i-l lăsase mama ei. Şi, desigur, o pălărie, unul din flacoanele acelea elegante de la Halston.

Contemplase îndelung în oglindă rezultatul final. Era puţin prea slabă – slăbise mult după moartea lui Gerald. Aţoasă, aşa cum deveneau femeile de vârsta ei atunci când nu cădeau în extrema cealaltă: grase şi buhăite. Totuşi, în ansamblu, o siluetă foarte elegantă.

Gerald ar fi fost mândru… deşi puţin cam stingherit de ceea ce avea ea de gând să facă.

Chiar şi acum, când se aplecă să rupă un boboc ruginit de pe o tulpină, atentă să evite spinii, Sylvie simţi o revoltă în stomac la amintirea primei zile, când intrase în sala de consiliu şi văzuse toate mutrele acelea încruntate sau ridicând din sprâncene. Îşi amintea ce simţise (exact ca atunci când, fiind o fetiţă de doisprezece ani, nimerise din greşeală la toaleta pentru bărbaţi de la Alexander, şi văzuse un şir de urinale şi de bărbaţi care-şi ţineau între degete penisurile cu indiferenţa cu care băcanul cântăreşte în mână cârnaţii Frankfurter); se simţise la fel de speriată şi de aţâţată de parcă intrase prin contrabandă într-un teritoriu secret, rezervat exclusiv bărbaţilor. La acea primă dată, luase parte la întreaga şedinţă, prea intimidată însă ca să poată vorbi. La fel se întâmplase şi a doua oară. La cea de a treia întrunire, încă nu se simţise în largul ei, dar frica i se spulberase. Şi aproape că le auzise gândurile, care îi puneau eticheta: „I s-a acrit de atâta stat singură acasă, aşa încât vrea să aibă senzaţia că face şi ea ceva. Dacă nu altceva, măcar să-şi etaleze toaletele astea scumpe. Pentru noi constituie o distragere stupidă, dar nu-i realmente periculoasă."

„Fals! “gândi acum Sylvie, râzând de una singură când îşi aduse aminte de mutrele lor împietrite şi ultragiate. Cine ar fi crezut că văduva timidă a lui Gerald o să se ridice dârză în picioare şi o să propună alegerea unui nou preşedinte, la care se şi gândise, un tânăr vicepreşedinte pe nume Adam Cutler. Era fiul unui negustor de încălţăminte din Carolina de Nord şi parvenise în vârf după ce parcursese tot, drumul greu. În Consiliu, Cutler nu făcea parte din „familiuţă “, dar pentru Sylvie reprezenta unicul membru cu minte şi cu bun simţ.

Momentul care a urmat propunerii ei îi rămăsese întipărit

în minte. Masa lungă de nuc – atât de lustruită încât îi reflecta pe toţi, ca pe un consiliu de fantome. Apoi Pyne, cu faţa rigidă şi roşie de indignare ascunsă, ridicându-se în picioare şi străpungând-o cu un zâmbet de oţel.

— Noi… cred că vorbesc în numele tuturor celor de faţă… salutăm interesul pe care aţi început, de scurt timp, să-l manifestaţi faţă de banca noastră, doamnă Rosenthal, începu el cu o voce care păru să fi scăzut temperatura camerei cu douăzeci de grade. Dar cred că este în interesul nostru al tuturor să vă amintim că ceea ce facem noi aici diferă de organizarea unui cocktail sau de reglarea unui cont supraîncărcat la Saks.

Şi Sylvie i-a fost recunoscătoare, da, recunoscătoare pentru că-i stârnise o mânie care o galvanizase. Mâinile, care înainte îi tremuraseră, acum îi erau ferme, şi bărbaţii aşezaţi în jurul mesei nu i se păreau mai ameninţători decât meseriaşii, şoferii, negustorii sau funcţionarii cu care avusese întotdeauna de-a face acasă sau prin magazine.

— Încercaţi să mă puneţi în încurcătură, replicase ea cu aceeaşi dârzenie. E adevărat ce spuneţi, că numai de scurt timp m-am implicat în problemele băncii. Privise pe rând feţele cenuşii ale bărbaţilor acelora, încercând să le întâlnească privirile. Dar singurul lucru cu adevărat stânjenitor, continuase ea, este faptul că nu m-am implicat mai demult. Şi acum, daţi-mi voie să vă amintesc că deţin şaizeci la sută din acţiunile băncii. Dacă nu doriţi să mă luaţi în serios, e de datoria mea să vă informez că am un cumpărător care mi-a oferit un preţ foarte avantajos pentru partea mea de acţiuni…

— Nu văd cum ar putea să fie mai rău decât acum, i-o trântise Sol Katzman, transpirat tot, şi Sylvie, perversă, îl urmărise cum îşi lărgeşte nodul de la cravată şi şi-o scoate de sub gulerul cămăşii lucrate de comandă, de parc-ar fi vrut să o sugrume cu ea.

— Cred că unii dintre dumneavoastră îl cunosc pe cumpărătorul de care vorbesc, urmase ea cu suavitate, lăsând o pauză înainte de a lansa bomba: Nikos Alexandros.

O tăcere generală. Şi Sylvie avusese chef să bată din palme şi să chiuie. Îşi jucase cărţile cu măiestrie. Era limpede că toţi ar fi preferat să aibă de-a face cu o femeie decât cu un străin, cineva din afara cercului lor. Şi încă un grec, de care se temeau că o să-i joace pe degete.

Chiar înainte de a începe votul, Sylvie ştiuse că a învins. Singura întrebare pe care şi-o mai pusese era dacă va reuşi să iasă de acolo fără să leşine în lift?

„Mă rog, le-am făcut-o! “Sylvie îşi întrerupse reveria pentru a se ridica în picioare, sprijinindu-se de o tulpină de trandafir. Avu o clipă de ameţeală. Pete portocalii îi jucau în faţa ochilor. Şi inima îi bătea prea repede.

Era timpul să între în casă, îşi spuse, uitându-se la umbrele amiezii care se adunau îndărătul tufişurilor, a gutuilor înfloriţi şi pe marginile cărămizii ale grădinii. Dacă se grăbea, mai avea timp să-l cheme pe Manuel să stropească grădina, înainte ca ea să fie gata pentru întâlnirea de la prânz cu Nikos.

Îi comunicase că are o noutate senzaţională pe care voia să i-o împărtăşească. Ce putea fi? Poate, îşi spuse ea brusc săgetată de gelozie, cunoscuse pe cineva, o femeie, cu care voia să se căsătorească. Şi de ce nu? Era încă atât de plin de vitalitate şi atât de atrăgător. Şi, mai presus de orice, era bun.

Desigur, nu exista nicio raţiune pentru care să nu se recăsătorească. Numai că, mă rog, ea nu se gândise până atunci la aşa ceva. Şi… vai de mine, asta ar fi însemnat să nu mai ia împreună mesele acelea de prânz pe care le aştepta cu atâta nerăbdare? Şi să nu mai meargă împreună la operă? Şi balurile filantropice, unde Nikos o salva întotdeauna de câte un bătrân patetic care tocmai îşi pierduse soţia.

Dragul de Nikos. Îi era atât de îndatorată! în primul rând, i-o datora pe Rachel. În ciuda dezminţirilor lui Sylvie, Nikos continua să fie convins că Rachel e copilul lui, deşi nu forţa cu nimic situaţia. Niciodată. Întotdeauna se arăta curtenitor şi prietenos faţă de Rachel, dar nimic mai mult. Sylvie se simţea atât de recunoscătoare pentru atitudinea lui, încât ar fi fost gata să-i dea orice în schimb. Orice, în afară de adevăr… adevărul despre Rose.

„Atâta amar de vreme l-am minţit pe Gerald, şi acum îl mint pe Nikos. “Gândul o înţepa ca un ghimpe ascuţit de trandafir.

Dacă ar afla despre Rose, ar mişca cerul şi pământul ca s-o găsească. Şi oare n-ar merita sa aibă copilul după care tânjise atâta?

Dumnezeu îi era martor că încercase să-i spună, şi totuşi de fiecare dată nu găsise cuvintele potrivite. Pentru că trebuia să se gândească la Rachel. Şi la Rose… şi la ea însăşi, da.

Sylvie luă coşul plin cu trandafiri – flori de toate nuanţele de roz, galben şi roşu. Era atât de pătrunsă de frumuseţea lor, încât ochii i se umplură de lacrimi.

„Biata mea Rose, gândi ea, tu nu mă cunoşti, dar nu trece zi să nu mă gândesc la tine. Cu mai puţină suferinţă decât în trecut, e adevărat. Anii au fost îngăduitori cu mine din punctul ăsta de vedere. Dar… vai, scumpul meu copil… cum aş dori… “

Scoase din coş un trandafir roşu şi şi-l lipi de obraz, timp de o clipă lungă, dureroasă.

Apoi, brusc, îşi îndreptă şira spinării şi lăsă floarea înapoi, în coş. Poate că, într-adevăr, stătuse prea mult în soare, de asta era atât de tulburată.

Şi trebuia să se grăbească, altfel o să întârzie. O cuprinse un nou val de panică. Se temea de noutatea pe care voia să i-o împărtăşească Nikos. Nu avea nevoie de noi surprize…

— Ei, ce părere ai? o întrebă Nikos, rânjind cu gura până la urechi, de pe palierul etajului doi al casei pe care o adusese să o vadă, după prânz. Sunt un nebun sau un geniu? O sută de mii de dolari pledează pentru ipoteza că sunt mai curând nebun.

Sylvie îl ajunse din urmă în capul scării frumos spiralate. Venise cu el aici, în casa asta dărăpănată de lângă Gramercy Park, sus pe o scară gata să se năruie, întrebându-se ce anume o fi vrând să-i arate. Acum înţelesese. Îşi plimbă privirea peste o încăpere foarte deteriorată, cu podeaua plină de moloz, care, pe vremuri, fusese probabil un măreţ salon edwardian. Uşi imense, care porneau dintr-o arcadă, hidos mânjite cu straturi de vopsea veche, cu bucăţi crăpate sau lipsă. Tavanul înalt şi cândva graţios, cu rozetele de stuc mâncate şi cu colţurile plesnite, părea glazura unui tort de nuntă ros de şobolani.

„O casă. Asta era noutatea pe care voia să mi-o împărtăşească. Slavă Domnului că nu a fost nimic rău… “

Sylvie se simţea slăbită, aproape ameţită de uşurare. Pe urmă începu să se gândească ce ar fi necesar – atât în bani cât şi în muncă – pentru ca paragina asta să devină locuibilă, şi se simţi îngrijorată pentru Nikos. La urma urmei, nu mai era tânăr – trecuse de şaizeci de ani.

Sylvie se uită la el, aşa cum stătea acum sub o arcadă, printre grămezi de tencuială căzută şi o stivă de scânduri de podea rupte. Părea la fel de vânjos ca şi cu treizeci de ani în urmă. Poate ceva mai gros în talie, dar în niciun caz moleşit. Părul la fel de des, doar încărunţit, aspru ca pilitura de oţel.

Îşi scosese haina şi şi-o aruncase pe un umăr, iar sub celălalt braţ ţinea un sul de planuri. Cu capul dat pe spate, privea încăperea cu ochi în care licărea o viziune a viitorului.

De mult nu mai văzuse un astfel de licăr în ochii lui negri. Tot timpul prânzului se comportase ca un copil gata, gata să dea la iveală un secret, îi aruncase priviri ciudate şi, la urmă,

comandase o sticlă de şampanie. Mă rog, nu era de mirare că Sylvie îşi simţea capul plutind. Nu erau amândoi uşor grizaţi?

— Cred că… are unele posibilităţi, îi răspunse în cele din urmă, străduindu-se să nu spună ceva ce l-ar fi putut supăra.

Nikos îşi întoarse spre ea privirea întunecoasă şi scoase un hohot de râs tunător, care se reverberă în camera goală, decrepită.

— Rahat! Nu-ţi place deloc. Nu ştii să minţi, Sylvie. Arăţi de parcă ai muşcat dintr-o plăcintă cu un gust de putregai.

— Mă rog. Va avea nevoie de o muncă imensă. Se simţea stingherită. Dar de ce ar fi trebuit să fie? Nikos, dragă, nu te gândeşti serios să cumperi asta? Nu-i aşa? Vreau să spun… mă rog, poziţia e bună. Atât de aproape de Gramercy Park şi numai la cinci colţuri de biroul tău. Dar uită-te la ea. E de mirare că încă nu s-a prăbuşit. Şi cât de mare spui că e?

— Trei etaje. Haide, vrei să arunci o privire?

Înainte de a-i fi putut răspunde, Nikos o luă de braţ conducând-o spre o altă scară curbă şi – gândi Sylvie cu alarmă – periculos de şubredă.

Avu confirmarea că era într-adevăr periculoasă când simţi unele trepte cedând sub greutatea ei şi scârţâind ca un catarg de vapor pe o zi vântoasă. Unele dintre scândurile verticale care uneau treptele lipseau. Dacă nu era atentă, putea să cadă cu uşurinţă, poate chiar să-şi sclintească o gleznă. Şi mai plutea şi un miros pătrunzător, neplăcut, ca de boabe de ienupăr putrede. Gâfâind în timp ce se apropia de ultimul etaj, zări o formă neagră ţâşnind din umbră şi traversând palierul. Inima îi sări din piept. Apoi îşi dădu seama că era o pisică. Deci de asta puţea aşa.

La etajul trei, Nikos o conduse într-o încăpere spaţioasă, aerată, cu un cămin mare din marmură decolorată; probabil un dormitor. Pe fereastra murdară de funingine, din stânga, Sylvie reuşi să vadă iarba, straturile de flori şi aleile îngrijite,

aşternute cu prundiş, ale parcului. Femei tinere, împingând cărucioare cu copii, oameni aşezaţi pe bănci, cu cărţi deschise în poală, lumina soarelui împestriţată de umbrele frunzelor.

Deodată, da, Sylvie putu să vadă într-adevăr posibilităţile casei. O muncă titanică, dar, până la urmă…

Sylvie se întoarse de la fereastră şi-l văzu pe Nikos ghemuit pe vine, despăturind planurile şi ancorându-le la fiecare colţ cu câte un ciob de cărămidă din cămin.

— Vezi… uită-te aici şi aici… aici vreau să dau jos zidurile, să fac camere mai însorite. Şi uite aici… jos cu bucătăriile mici. Fac o bucătărie spaţioasă. Azi dimineaţă pe Green Street am văzut o capră veche de măcelărie, uriaşă, care s-ar potrivi perfect la peretele ăsta. Dar uşa de aici, asta nu-mi place. Cred că i-ar sta mai bine în partea astălaltă.

Înainte de a-şi da seama ce face, Sylvie îngenunche lângă el, contaminată de entuziasmul lui. Michel ar face probabil un atac de apoplexie dacă ar vedea cum era tratat taiorul clasic de în, culoarea cojii de ou, pe care-l crease special pentru ea; şi Sylvie observă o pată neagră pe bluza de mătase de culoarea biscuiţilor. Ei şi? Se amuza. Inhalând mirosul acru, ca de fruct, al planurilor, Sylvie urmărea degetul bont al lui Nikos trasând traiectoria din încăpere în încăpere, cu mişcări hotărâte, împungătoare.

— Nu, îl întrerupse ea. Nu cred că ar trebui să pui o uşă aici. E prea încărcat. De ce să nu deschizi mai bine zidul dinspre sud şi să montezi uşi-ferestre. Transformă spaţiul ăsta de lângă grădină într-o terasă însorită. Şi, în schimb, ai destul loc pentru o sufragerie aici.

— Da… cred că ai dreptate. Îşi încreţi ochii, încercând parcă să vizualizeze efectul. Şi în spaţiul ăsta, ce crezi? Aş putea face o cămară, nu? Cred că-i prea mic pentru o sală de mic dejun.

— Ba deloc, dacă scoţi peretele ăsta cu dulapuri. Vezi, aşa

se creează destul spaţiu pentru o adevărată insulă în mijloc. E mult mai eficient. Poţi folosi câte o poliţă de o parte şi de alta, cu dulăpaşe dedesubt. Şi, deasupra, un spaţiu pe care să agăţi vase de aramă spectaculoase.

Nikos se răsuci pe călcâie şi se uită la ea.

— Uimitor! Sylvie, tu nu încetezi să mă surprinzi. Cum de-ai reuşit atâţia ani să-ţi ascunzi lumina sub un butoi?

— Sub obroc, îl corectă ea râzând. Dar nu-i vorba de mine. Cum ai să realizezi tu toate astea? Nu te-ai ocupat niciodată de renovarea unei case vechi. De multe ori e mai greu decât să clădeşti o casă nouă, din temelii.

Sylvie îşi aducea aminte de vremurile când cumpăraseră casa din Deal, o vechitură de o sută de ani – dar nici pe departe atât de părăginită ca asta de aici – ţinea minte câte weekend-uri îşi sacrificase cu supravegherea zugravilor, tâmplarilor, zidarilor.

— Cu ajutorul tău, îi răspunse Nikos fără nicio ezitare.

— Al meu? Ce mă pricep eu?

— Tocmai mi-ai demonstrat priceperea ta. Şi apoi, adăugă el ridicând o mână cu palma în sus, pentru a stăvili orice protest, tu ai un ochi pentru frumos. Casa asta e feminină, e un lucru pe care-l simt. Are nevoie de mâna unei femei.

— Oh, Nikos… Sylvie se uită în ochii lui negri şi constată că vorbea foarte serios. Eşti omul cel mai imposibil pe care l-am cunoscut vreodată.

— Deci ţi se pare imposibil să spui nu? râse el.

— Nu ştiu…

— Te rog, gândeşte-te.

Nikos îi luă bărbia în mâna lui pătrată, bătătorită. Sylvie simţea mirosul de cerneală al planurilor care se imprimase în degetele lui şi praful de moloz zgrunţuros de pe obrazul ei, pe care îşi lăsase el palma. O sărută.

Când încercă şocul gurii lui calde pe gura ei, Sylvie îşi spuse: „Doamne, eu sunt cea care a înnebunit. Acum treizeci

de ani m-a sărutat aşa. Dar acum? Nu-i posibil să fie adevărat. Suntem numai vechi prieteni. Am depăşit prostiile de genul ăsta. “

Dar se pomeni cedând senzaţiei, care era în acelaşi timp minunată şi covârşitoare. Şi se simţea încălzită, mult prea încălzită, de parcă soarele de iunie care se cernea prin ferestra murdară, se concentrase numai asupra ei, arzând-o aşa cum îşi ardea ea în copilărie numele pe câte o bucată de lemn, cu ajutorul unei lupe.

De când nu mai simţise aşa ceva? De ani, da, de ani şi ani.

„Dumnezeule mare, ce m-a făcut să cred că sunt prea bătrână? “

Şi oare el aşteptase atâta amar de vreme, până când socotise că e pregătită?

Se trase înapoi şi gândi că citeşte răspunsul în ochii lui. Da, o aşteptase mult timp. Erau foarte diferiţi acum de cei doi nesăbuiţi care se agăţaseră unul de celălalt, în ruşine, cu atâţia ani în urmă. Avuseseră nevoie de timp, da, de mult timp ca să înveţe să se respecte şi să se îndrăgească unul pe altul. Să se cunoască unul pe altul ca doi oameni, ca doi prieteni.

Şi acum, cu o singură sărutare, îi amintise că ea era încă femeie şi el încă bărbat. Ochii lui îi spuneau: „Sunt aici dacă mă vrei, dacă eşti pregătită.”

„Nu încă, îi răspunse ea în tăcere, dar poate că în curând. Da, cred că foarte curând.”

Sylvie se îndepărtă de el, simţind un fior rece. Dreptunghiul de soare în care înghenuncheaseră se retrăsese spre perete, lăsându-i în umbră.

O pisică uriaşă se ivi din senin şi rămase înlemnită în praf, zgâindu-se la ei. Avea o blană albă, murdară, şi o coadă care zvâcnea. Sylvie, speriată de apariţie, scoase un ţipăt.

— Nu-i nimic, o linişti Nikos. E flămândă, asta-i tot. Se întreabă, probabil, dacă avem ceva de mâncare pentru ea.

— Pare gată să ne mănânce pe noi.

Dar pisica dispăru, topindu-se în întuneric.

Nikos se ridică şi-i întinse mâna ca s-o ajute şi pe ea să se ridice.

— Vino, draga mea Sylvie. Am să te conduc acasă, unde nu sunt pisici sălbatice, gată să te mănânce. Şi pe urmă am să-mi iau rămas bun. Plec la Boston, pentru afaceri, până lunea viitoare. Poate, când mă întorc, o să luăm o masă de seară împreună.

— Da, cred că se poate aranja. Oricum, adăugă ea luând planurile, înfăşurându-le şi vârându-şi-le sub braţ, o să am timp să mă mai uit peste astea.

Nikos zâmbi, o fulgerare de dinţi albi în pielea brăzdată a feţei lui. Sylvie îşi simţi din nou inima lichefiindu-se şi vechea dorinţă se instala în ea, grea şi fierbinte, ca un prunc încă nenăscut, în pântece.

Sylvie, lăsându-şi mâna în strânsoarea caldă, fermă a mâinii lui Nikos, se întrebă: „Vai de mine, în ce mă vâr? “

Capitolul 19

Max Griffin îşi sorbea cafeaua şi privea la Tamisa, care licărea ca lustruită cu cremă neagră, argint smolit, în soarele dimineţii. Un adevărat dar, soarele ăsta strălucitor. De obicei la Londra burniţează nonstop. Îşi lua micul dejun favorit la Savoy, admirând peisajul lui favorit. Şi atunci de ce se simţea atât de abătut? O mahmureală de parcă băuse prea mult vin de Porto cu o seară înainte. Dar, de fapt, băuse extrem de puţin.

Mâhnirea i se datora, probabil, lui Rose. Ce altă pricină putea avea? Ieri călătoriseră unul lângă altul în avion, ore întregi, şi apoi, la sosirea în Londra, intraseră în restaurantul acela ticsit din Chelsea, unde se aşezaseră la singura masă liberă, într-o nişă strâmtă dintr-un colţ, înghesuiţi unul în

celălalt. Întreaga seară îi inspirase parfumul, îi simţise respiraţia caldă a râsului, îi urmărise scânteierea ochilor.

Tânjise dureros, toată seara, să întindă mina şi s-o strângă pe a ei. Cât de lipiţi fuseseră în nişa strâmtă, pulpa ei atingând-o pe a lui, braţul ei frecându-se de al lui ori de câte ori gesticula. Şi totuşi, din comportarea lor ai fi zis că se găseau la birou. Unde, de fapt, ar fi trebuit să o fi lăsat. O călătorie strictă de afaceri? Pe cine înşela, cui îi arunca praf în ochi?

Mă rog, acum era prea târziu. Nu avea altceva de făcut decât să profite cât mai mult de prezenţa ei. Doar trei zile. Chiar mai puţin, dacă înţepatul avocat englez o să accepte oferta absurd de generoasă pe care-l autorizase clientul lui să o facă.

Max îşi mută privirea spre Victoria Park, o fâşie de pajişte verde, străbătută de alei pavate. Dedesubt, digurile Tamisei roiau de traficul orei de vârf, în timp ce pe trotuar secretare şi funcţionari mergeau repede, însă fără să alerge, cu umbrele atârnate de braţ, care pendulau marcându-le paşii.

„Dumnezeu să-i binecuvânteze pe englezi", gândi Max. Soarele străluceşte. Cerul limpede precum conştiinţa unui nou-născut. Şi nu vezi un om fără umbrelă. Unii purtau şi pălării, sau fulgarine împăturite, ţinute pe braţ.

„îşi iau măsuri de siguranţă, îşi zise Max. Dar la urma urmei, nu facem cu toţii acest lucru?"

Max revăzu în minte uşa cu pricina. Uşa care lega apartamentul lui de camera de alături. Vopsită într-un bleu pastel, clanţă din alamă forjată şi nicio încuietoare sau cheie în broască. Doar un zăvor de alamă, pe care el sau oricine altcineva îl putea face să lunece cu cea mai mare uşurinţă. Şi totuşi noaptea trecută stătuse un ceas întreg în faţa uşii, cu mâinile asudate şi un puls nebunesc, nesimţindu-se în stare nici măcar să bată la uşă, darmite să împingă zăvorul. Ar fi vrut să treacă prin uşă, să o ia pe Rose în braţe şi să-i spună

tot ce-l chinuia de atâta vreme: că era obsedat de ea, că o dorea cu disperare, că o iubea cu adâncă afecţiune.

Şi dacă ar fi făcut-o? Cum ar fi reacţionat ea? La început, probabil, şocată. Pe urmă copleşită de compătimire. Bietul bătrân Max! Ţinea mult la el. Îi venea uşor să-l potolească. Ca pe un câine bătrân şi bolnav de care se miluieşte un stăpân grijuliu ca să-l scape de suferinţe.

Da, s-ar fi putut chiar să-l invite în patul ei, din gratitudine, din conştiinţa că-i datorează atâta lucru. Doamne, s-o posede în felul ăsta… ar fi de o mie de ori mai rău decât să n-o posede niciodată.

— Doriţi să comandaţi, domnule? o voce repezită îi rupse şirul gândurilor.

Max întoarse ochii spre un chelner într-o jachetă albă, imaculată, cu o lavalieră neagră, şi cu un şervet scrobit îndoit pe braţ. O faţă complet impasibilă, păr castaniu lipit de ţeastă, plat şi lucios ca o blană de vidră.

— Încă nu. Aştept pe cineva care va coborî dintr-un minut în altul.

— Foarte bine, domnule.

Chelnerul dispăru de parcă se evaporase în văzduh.

Max se uită la ceilalţi pasageri ai hotelului, care-şi luau micul dejun. Aşezaţi în dreptul ferestrelor inundate de soare, oameni de afaceri englezi, în impecabile costume de comandă, retezând capetele ouălor fierte sau savurându-şi scrumbiile afumate. Două cucoane de vârstă mijlocie, lipsite de contur, îmbrăcate în taioare de tweed şi pantofi comozi, nefardate, probabil femei cu titluri universitare, îşi sorbeau ceaiurile şi îşi ciuguleau brioşele. Ca într-o scenă din Masterpiece Theatre. Îi era greu să descopere fisuri, aspecte deplasate, pete. Da, un cărucior pentru debarasarea meselor, rezemat întâmplător de un stâlp şi încărcat de farfurii murdare şi pahare cu sedimente de jus, vârâte în frapiere de argint, pline de gheaţă topită. O muscă bâzâind peste

brioşele de pe masă. O pată mare de cafea pe covor.

Întorcându-se spre interiorul restaurantului, zări femeia brună care-şi făcea loc pe lângă estrada împrejmuită, pe care, la ora ceaiului, cânta, discret, un pianist. Înaltă, cu picioare lungi, voluptuoase, mergea cu graţia nestudiată a femeii care nu e conştientă de propria-i frumuseţe. Max, împietrit, simţi ceva frigându-l pe dinăuntru de parcă-şi băuse dintr-o singură înghiţitură toată ceaşca de cafea fierbinte.

„Dumnezeule mare, şase ani de când o cunosc şi încă mă emoţionez ca un adolescent în clipa în care o văd intrând într-o încăpere."

O urmări apropiindu-se de masa lui pe o traiectorie sinuoasă, un tablou de Caravaggio într-un salon plin cu portrete de Sargent; ten măsliniu cu reflexe arămii, păr negru sălbatic, care-i cădea pe umeri. Urmărind parcă să-şi pună în contrast voluptatea exotică, purta o fustă dreaptă de tweed, o bluză simplă din mătase albă, deschisă la gât, şi un şirag de perle. El îi dăruise perlele, într-o cutie cu emblema Mark Cross, în ziua în care îşi luase examenul de intrare în barou. Şi, ciudat cum purta întotdeauna acel singur cercel de rubin. Unul singur, ca un pirat. De patru ani, lacrima aceea de rubin îi atârna din urechea dreaptă. Piatra ei de naştere, îi explicase lui Max. Îi aducea noroc.

Când îl zări, faţa i se lumină de un zâmbet.

— Bună!

Îi făcu un semn de salut de la o distanţă de şapte metri şi Max văzu o duzină de capete întorcându-se şi holbându-se la ea. Chiar şi englezii cei cuviincioşi, gândi el amuzat, ştiu să recunoască frumosul când îl văd.

Rose se aşeză pe scaunul din faţa lui. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi respira gâfâit de parcă se grăbise prea tare ca să mai aştepte liftul – care în acest respectabil hotel vechi se mişca de la etaj la etaj ca un bătrân şi credincios servitor de

familie – şi alergase pe scări în jos. Parfumul ei era ca o boare de aer proaspăt dintr-o grădină, pătrunsă pe o fereastră deschisă în grabă.

— Scuză-mă că am întârziat. Am dormit dusă. Din cauza zborului şi a diferenţei de fus orar, presupun. Trebuia să baţi în uşa mea înainte de a coborî.

Doamne, dacă-ar şti cât de aproape fusese aseară să facă mai mult decât să bată în uşa ei!

— Mi-am imaginat că ai nevoie de odihnă, îi răspunse. Şi apoi, avem timp berechet. Cu Rathbone ne întâlnim abia la unsprezece. Clienta lui, s-ar zice că are şi mai multă nevoie de somn decât o anumită doamnă avocată din New York pe care o cunosc.

— Mulţumesc, răspunse Rose zâmbind. Dar m-am culcat foarte târziu pentru că mi-am pus notele în ordine. Doamne, ce hârţogăraie generează o remarcă idioată. Spune-mi, cafeaua asta e încă fierbinte? Aş vrea şi eu. Mă aştepţi de mult?

— Tocmai am sosit. Admiram vederea. Îi făcu un semn chelnerului. Şi te sfătuiesc sa renunţi la cafea. Am să-ţi comand un ceai. La prima ta vizită la Londra eşti obligată să bei măcar o dată ceai şi e preferabil să o faci la Savoy. Asta-i lege. Ţi-l ştampilează pe paşaport.

Rose râse, dar Max surprinse aceeaşi veche umbră, aceeaşi undă de tristeţe adâncă. Şi se simţi şi el cuprins de aceeaşi veche neajutorare.

Trecuseră şase ani, o veşnicie. Oare va avea vreodată destulă încredere ca să-şi deschidă inima în faţa lui?

Îi urmări privirea lunecând pe lângă el, când îşi rezemă coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în palme şi îmbrăţişând cu ochii totul: priveliştea spectaculoasă, a Tamisei. Max, văzând lumina care-i dansa pe faţa şi uimirea copilărească, lentă, care-i încolţise în ochii negri, imenşi, dori cu atâta ardoare să o atingă, încât începu aproape să

tremure.

Dar în minte i se ivi brusc mama lui, ricanând cu cinism: „Nimeni nu-i mai dobitoc ca un dobitoc bătrân. “Şi îşi simţi inima prăbuşindu-se, subit, de parcă o trapă se deschisese în pieptul lui. Prostul, prostul de el, cum îşi putuse imagina vreodată…?

Să se încurce cu un bărbat însurat, de ce-ar face-o? Şi pe desupra cu unul cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea.

„Băiete, eşti pe tuşă, îi spunea o voce lăuntrică, batjocoritoare. Nu se sinchiseşte câtuşi de puţin că eşti însurat sau nu. Pentru ea nu reprezinţi altceva decât un prieten, un şef binevoitor, o figură părintească, mentorul cel bun, care a îmbătrânit. Ceva între Edmund Gwen şi Fredric March.

Şi într-o bună zi o să se mărite. Chiar dacă n-o să-i uite niciodată pe păcătosul ăla care i-a sădit tristeţea în ochi. În fond, are treizeci şi unu de ani, e răscoaptă. O să vrea copii, până nu e prea târziu."

Şi-o imagină însărcinată, grea, purtând copilul lor, copilul lui.

Pe urmă se simţi scârbit de el "însuşi. Doamne, cât o să se mai tortureze singur în felul ăsta?

— E frumos, nu? o întrerupse el din fermecata contemplare a peisajului.

Rose îşi întoarse privirea de la fereastră şi lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— Vai, Max, e un paradis! N-am mai fost niciodată într-un asemenea loc – îşi lăsă capul în piept, râzând stingherită – mă rog, dacă vrei să ştii adevărul, n-am mai fost niciodată în niciun loc. N-am ieşit din New York. Londra e… e ca un basm. Aproape că-l aştept pe Peter Pan să treacă pe lângă noi.

— Bine întors din condei.

Zâmbi, amintindu-şi că oponenta lor din întrevederea care urma să aibă loc azi, Devon Clarke, jucase rolul lui Peter Pan,

aici la Londra. Se spunea că avusese mare succes, ca şi Mary Martin la New York. Dar în afară de Peter Pan, Devon devenise faimoasă şi pentru câteva alte lucruri.

Ca, de pildă, pentru faptul că sărise în pat cu toţi membrii de sex bărbătesc ai companiei teatrale, de la tehnicieni şi până la Căpitanul Hook.

Ce ironie, gândi Max, că tocmai infidelităţile lui Devon Clarke îi aduseseră pe ei doi aici.

Dacă fostul ei soţ, clientul lor, ar fi venit la el înainte de a fi aşternut totul în scris, spălând rufele murdare în cartea lui, Max l-ar fi sfătuit de bine şi l-ar fi determinat să taie unele pasaje incriminatorii. Dar lucrurile erau clare, Jonathon Booth dorise să se răzbune cu aceeaşi înverşunare cu care Devon îl încornorase, şi procedase cu atâta ostentaţie, încât ea ţinea acum să-l pedepsească cu orice preţ. În chip uimitor, refuzase ofertele de bani menite să evite un proces public. Voia totul sau nimic.

Şi săptămâna trecută, în sfârşit un telefon disperat de la Jonathon. Se părea că Devon acceptase în cele din urmă să negocieze, dar numai dacă avocatul fostului ei soţ venea la Londra… pe socoteala lui Jonathon, desigur.

Rose scrisese toate pledoariile cazului şi efectuase toată munca de documentare, aşa încât Max îi ceruse să-l însoţească. Şi, în acelaşi timp, îşi mai juca o şansă. Rose avea un talent special de a se apropia pe ocolite de o problemă; ataca pieziş, ca un crab. Şi în cazul de faţă, talentul ei s-ar fi putut dovedi preţios.

Max observă că în obrajii lui Rose se ridicase o roşcată care-i accentua convexitatea pometţilor înalţi. Pe urmă râse:

— Peter Pan? Da, îmi amintesc de partea aceea din cartea lui Jonathon în care povesteşte cum a găsit-o în pat cu ambii fii gemeni, în vârstă de şaisprezece ani, ai Lady-ei Hemphill. Doamne, ce bizar!

— Desigur, ştim de la ea că n-o făcea de plăcere, răspunse

Max cu forţată seriozitate. Ea e o actriţă care se documentează. Îşi studia rolul încercând să… cum s-a exprimat? A, da… să se transpună în sufletul unui băiat de şaisprezece ani.

Rose chicoti, apoi adăugă:

— Pare o femeie interesantă, Devon Clarke asta. N-ai să mă crezi, dar abia aştept s-o cunosc. Eşti sigur că vine?

— Da, şi o să poarte desigur paiete şi zurgălăi. Cred că-i place toată tărăşenia asta. E o bună publicitate pentru noul ei spectacol. Joacă într-o reluare a piesei Spirit fericit. La început, sala Haymarket era pe jumătate goală, şi acum aud că se joacă seară de seară cu casa închisă.

Chelnerul se materializă din nou la masa lor şi Max îi comandă:

— Ceai pentru doamna.

— Max, nu ştiu, crezi că am să pot face faţă unei femei în felul ăsta?

— Uiţi cât eşti de întreprinzătoare? Adu-ţi aminte de turul cu maşina, în care amândoi am fost gata să ne rupem gâtul pentru a dovedi că blestemăţia aia era defectă. Te asigur că Devon Clarke nu e nici pe jumătate atât de înşelătoare. Şi nici atât de periculoasă. Îi puse în faţă coşuleţul acoperit cu un şervet. Vrei o brioşă?

— Mulţumesc. Sunt lihnită. Îşi luă o prăjitură. Şi pentru că veni vorba de cicloni, umani sau automobilistici, ai procedat foarte just atunci. Ţi-am spus-o vreodată? Te-am admirat enorm pentru felul în care ţi-ai riscat slujba.

Max rămase tăcut, amintindu-şi. Întâlnirea cu Graydon Wilkes, preşedintele Uzinelor Pace, la două zile după acea înspăimântătoare raită cu maşina. Max îl acuzase făţiş că trece sub tăcere informaţii vitale şi-l încunoştiinţase fără ocol asupra consecinţelor pe care le-ar suferi în momentul când asemenea informaţii ar deveni publice.

— Ai să te trezeşti cu atâtea procese şi reclamaţii, că n-ai

să mai ştii pe unde să scoţi cămaşa, îi spusese lui Wilkes. O să se prăsească o specie nouă de avocaţi, specializaţi să dea în judecată Uzinele Pace. Or să te cureţe. Or să te stoarcă. O să ai noroc dacă o să-ţi rămână pielea pe oase.

Faţa lui Wilkes căpătase culoarea cenuşie a costumului pe care-l purta. Pe urmă îi aruncase lui Max o privire încărcată de atâta ură, încât acesta din urmă fu convins că îl concediază. De fapt, el singur s-ar fi îndreptat spre uşă şi şi-ar fi dat demisia dacă, după un răstimp interminabil, nu l-ar fi auzit pe Wilkes spunând:

— Bine. Să facem o retractare.

Max îşi aducea aminte cât se simţise de mândru, şi încerca ceva din acea mândrie şi acum, când o vedea pe Rose privindu-l cu admiraţie şi mulţumire.

— Nu, nu mi-ai spus niciodată, îi răspunse el la întrebare.

Rose se încruntă uşor şi ochii i se întunecară, devenind îngânduraţi.

Max se simţi brusc dezumflat, ca un zmeu rupt, care se prăbuşeşte la pământ.

— S-au întâmplat multe la vremea aceea… începu el, apoi adăugă cu şovăială: Imediat după asta tu… tu te-ai îmbolnăvit atât de rău.

— Da, da… desigur.

Îşi feri privirea, dar nu mai înainte ca Max să-i fi perceput iar acea durere fantomatică în ochi.

Fir-ar să fie! De ce nu vorbea niciodată despre ea? Oare şase ani nu erau încă deajuns?

Şase ani. Gândurile i se întoarseră la săptămânile acelea când Rose fusese atât de bolnavă, cu febră mare în primele câteva zile, şi după aceea atât de slăbită încât nu se putuse da jos din pat. Nu, adevărul era că nu dorise să se dea jos. După un timp, slăbise atât de îngrozitor, încât Max se înspăimânta când îi vedea scobiturile scheletice din obraji şi gropile dintre gât şi umeri. Îşi făcuse timp să o viziteze în

fiecare zi, în timpul pauzei lui de prânz sau după orele de serviciu. Îi aducea de mâncare, tentând-o cu porumbei umpluţi, plăcintă caldă cu spanac, pâine proaspătă rumenă de la Balducci într-o zi, sau mâncăruri chinezeşti, condimentate, în alta. O copleşea cu reviste, romane în ediţii de buzunar şi, mai târziu, când începuse să dea unele semne de însănătoşire, cu hârtii de la birou. Încetul cu încetul, pas cu pas, o readusese pe calea normalităţii.

Max ştia ce-i pricinuise starea de depresiune, ştia despre Brian. Pusese lucrurile cap la cap din puţinul pe care i-l destăinuise Rose, şi din ce aflase din ziare şi de la televiziune. După relatarea din News apăruseră articole în Newsweek, o poveste în imagini în Life, chiar şi un spot la televiziune. Timp de o săptămână, cei doi eroi fuseseră îndrăgostiţii favoriţi ai Americii.

Dar după acea săptămână, Rose nu mai pomenise nimic despre Brian. Max ştia că suferea adânc. I se citea în ochi. Doamne, ochii aceia! îl urmăreau, chiar şi când ea nu era de faţă. Şi Dumnezeu ştie ce-o mai fi fost în inima ei, în biata ei inimă atât de răvăşită.

În mod ciudat, după boală, Rose devenise mai dură, mai călită, într-un fel… mai strălucitoare. Un diamant şlefuit de tragedie. Întâi, studiase cu un zel neostoit ca să-şi ia bacalaureatul. Apoi, facultatea de Drept, la Columbia, unde o propulsase aceeaşi energie inflexibilă. Când terminase facultatea, Max şi partenerii lui nu-i făcuseră ei o favoare primind-o înapoi, ca asociată. Dimpotrivă, favoarea le-o făcuse ea.

Sosirea ceaiului îl deşteptă pe Max din reverie.

Simţi cum i se risipeşte melancolia, cum i se transformă în amuzament când o văzu pe Rose făcând ochi mari în faţa decorului. Ceainicul înalt, Sheffield, cu un capac cât o cupolă, strecurătoarea de argint potrivită exact pe gura ceştii, bolul plin cu bucăţi cafenii de zahăr de trestie, teiera de porţelan

cu apă clocotită, cremiera de porţelan plină cu lapte înspumat.

Se uita la toată această etalare de recuzite pe faţa de masă din damasc alb.

— Nu ştiu de unde să încep, spuse Rose. Eşti sigur că nu există un prospect cu instrucţiuni?

Perplexitatea copilărească de pe faţa ei îi amintea atât de mult de Monkey, încât Max fu săgetat de un junghi de dor de fiica lui. O revedea cum îl urmărise făcându-şi bagajul pentru această călătorie, i în timp ce stătea încovrigată pe cuvertura cadrilată a patului – toată numai picioare, braţe slăbănoage şi păr roşu care-i cădea până la mijlocul spatelui – privind solemn la acumularea de cămăşi, cravate, ciorapi, din valiza lui.;

Odinioară, după ce isprăvea de împachetat, Max obişnuia să se oprească locului, cu mâinile în şold şi buzele ţuguiate şi să spună:

„Hmmm, parcă am mai uitat ceva, mă întreb ce? “Şi atunci Monkey sărea în valiza deschisă, înecându-se de râs, şi ţipa: „Pe mine, tăticule, pe mine! “Dar de astă dată nu mai reacţionase la replică. Când el rostise cuvintele rituale „Mă întreb ce? “, ea îşi ridicase ochii spre cer şi răspunsese cu un dispreţ majestuos: „O, tăticule, sunt prea mare pentru aşa ceva. “

Cincisprezece ani. Isuse, când trecuse timpul? era înspăimântat de uşurinţa cu care oamenii pe care îi iubeşti se pot îndepărta de tine. Nu trebuia să lase să se întâmple acelaşi lucru şi cu Rose. Nu, pe ea trebuia să o păstreze… ca prietenă, dacă nu ca amantă.

Max luă în mână cremiera din porţelan alb.

— Lasă-mă să te învăţ.

Şi în aceeaşi clipă îşi spuse cu amărăciune: „Henry Higgins, pârţ bătrân, nu ştii când e vremea să te retragi?"

— Întâi laptele, aşa. Pe urmă torni esenţa de ceai prin

strecurătoare. Cu grijă, numai jumătate de ceaşcă. E foarte tare, de asta ţi se dă şi apă, ca să o diluezi. Şi după aceea zahăr, dacă doreşti. Voila.

O privi pe Rose sorbind o înghiţitură de încercare.

— Nu-i rău. Dar atâta tevatură pentru o ceaşcă de ceai. Nu-i de mirare că englezii au pierdut războiul împotriva noastră.

— Bea-l, o sfătui Max consultându-şi ceasul. Englezii încă nu l-au pierdut… nu până n-o vedem pe Devon Clarke dându-şi ochii peste cap, glumi el.

Max se foia nervos în fotoliul de piele. Era unu şi douăzeci şi biroul lui Adam Rathbone Esq. Din Grayis Inn părea o adevărată saună. Şi nu ajunseseră mai aproape de o înţelegere decât fuseseră cu două ore şi jumătate în urmă. Avea senzaţia că ia parte la o plicticoasă piesă de teatru de salon, în care personajele hămăie unul la altul, dar de fapt nu se întâmplă nimic.

Chiar şi biroul ăsta, îşi spunea Max, arăta ca un decor de scenă. Îmbâcsit cu farafastâcuri victoriene, o canapea din păr de cal încărcată de perne, un cordon de clopot lucrat de mână lângă uşă, un colţ de elefant montat deasupra şemineului. Ba chiar, într-un colţ, un scaun stivuit cu cărţi (probabil numai pentru efect). Totul arăta atât de dickensian, până la focul de cărbuni din şemineu, deşi afară erau peste treizeci de grade.

Devon Clarke, vedeta micului lor spectacol, stătea în mijlocul scenei, cocoţată pe braţul dolofan al canapelei, picioarele-i mici râcâind covorul oriental, uzat. O femeie subţirică – cincizeci de ani bătuţi pe muchie – care-i evoca lui Max un papagal, cu pielea ei trandafirie şi trăsăturile-i ascuţite, rochia verde strălucitoare şi eşarfa de voal albastru înnodată în jurul gâtului.

În faţa ei, îndărătul unui birou uriaş, sculptat, trona caricatura ei de avocat, un domn solid, cu un început de

chelie, vestă, ceas de aur cu lanţ şi un guler strâmt, care-l sufoca.

Clientul lui Max, Jonathon Booth, îl autorizase să ofere cincizeci de mii de lire sterline ca să-l scape de ea. Dar Devon Clarke nu era interesată decât de un proces public. Până acum se lamentase în vreo opt versiuni ale Cărţii lui Iov, în legătură cu bestia aceea de Jonathon Booth ca pricină a suferinţelor ei.

— … Vreţi să cunoaşteţi adevăratul motiv pentru care a scris acea aşa-zisă carte, murdăria aceea a lui? întrebă acum aprinzându-şi poate a suta ţigară.

— Mă întreb dacă asemenea speculaţii ne ajută să avansăm în treburile noastre, răspunse Max, care hotărâse să se arate impasibil.

— Pentru că, urmă ea ca şi cum Max nici nu ar fi vorbit, am refuzat să joc în piesa lui. Ba chiar i-am spus ce gândesc despre ea – o înşirare de stupidităţi menite doar să-l pună în valoare pe el. Şi plicticoasă, plicticoasă, plicticoasă!

Max îşi limpezi gâtlejul. Destul! De astă dată o s-o lase fără replică, şi o să pună pe tapet o dată pentru totdeauna, negocierile.

— Domnişoară Clarke, clientul meu şi cu mine regretăm amarnic supărarea care v-a fost pricinuită. Şi, indiferent de ce credeţi dumneavoastră, Jonathon doreşte din tot sufletul să îndrepte lucrurile. De fapt, socoteşte că ar fi în interesul dumneavoastră ca şi într-al lui, dacă…

— În interesul meu? îl întrerupse Devon cu un râs aspru. Interesul meu? Scuzaţi-mă, dar asta-i groasă de tot. E o chestie de milioane. Vreţi să vă povestesc cum s-a purtat bestia aia nenorocită de client al dumneavoastră în luna noastră de miere? în luna noastră de miere. Eram în Majorca şi eu mă îmbolnăvisem, luasem un afurisit de virus stomacal. Şi unde era el? Alături de soţioara lui bolnavă? Nici gând. Nici măcar cinci minute n-a stat lângă mine. Boala, spunea el,

declamând ca Hamlet în mizerie, îi face rău, îl deprimă. Nu! asta e răspunsul meu şi-l bag în mă-sa!

Max se uită spre Rose, care stătea cuibărită într-un fotoliu antic, cu picioare şubrede, lângă şemineu. O văzu ridicându-se în picioare, cu o mină cam stingherită. Ce-o fi avut de gând?

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, spuse ca, dar v-aş ruga, domnişoară Clarke, să fiţi bună să-mi arătaţi drumul spre camera de toaletă. Casa asta e ca un labirint, şi eu sunt total lipsită de simţul orientării, mi-e teamă că o să mă rătăcesc…

Max îşi stăvili un hohot de râs. Rose nu s-ar fi rătăcit nici în Himalaya pe ceaţă. Era singura femeie din câte cunoscuse el care se orienta în Bloomingsdale.

„Ce-o fi în mintea ei? “se întrebă.

În cele din urmă, amândouă reveniră în birou, cu un aer conspirativ. Ce naiba se întâmpla? Până şi Rathbone arăta contrariat.

Din senin, actriţa se întoarse spre Max şi îl întrebă:

— Parcă vorbeaţi înainte de un soi de înţelegere? Mă rog, cine ştie, poate că Jonathon face într-adevăr ceea ce se cuvine să facă. Toată povestea asta a fost un adevărat calvar. Şi cred că-i mai bine pentru mine să nu-mi mai prelungesc chinul…

Max se uită la Rose, care-i aruncă o strălucitoare privire de triumf.

— … de fapt, scânci Devon, simt că mă paşte o migrenă. Aşa încât am să te las, domnule avocat, să stabileşti termenii înţelegerii cu Arthur. Se întoarse spre avocatul ei. Arthur, iubitule, nu fi urâcios şi nu-i lăsa pe oamenii ăştia drăguţi să-şi piardă aici toată după-amiaza. Mi-au făcut o ofertă generoasă şi eu am acceptat-o.

O fluturare de mătăsuri, o undă de parfum Chanel 5 şi Devon Clarke se evaporă.

Max, euforic şi uşor nedumerit, nu-şi putea crede

norocului. Miracolele de la Lourdes nu erau cu mult mai grozave decât acesta.

Pe bancheta din spate a taxiului care-i ducea la hotel, Max se întoarse spre Rose:

— Cum…

— Simplu, îl lămuri ea. De îndată ce m-am găsit singură cu ea, i-am declarat cât de mult o înţeleg şi că sunt de acord cu ce face. Bărbaţii sunt, într-adevăr, nişte bestii. Şi pe urmă i-am sugerat că poate îşi pierde timpul judecându-se cu Jonathon, când cea mai bună răzbunare îi este la îndemână.

— Şi care-i, mă rog, răzbunarea? întrebă Max amuzat.

— Firește, să-şi scrie autobiografia. Ascultându-i poveştile, oricine îşi poate da seama că arde să istorisească la toată lumea tot ce a făcut ea în viaţă, cu accent special pe bestia de Booth. Şi eu n-am făcut decât s-o împing în direcţia dorită de ea.

— Eşti uluitoare, ştii?

Max avea o poftă nebună să o sărute.

Şi pe urmă, fără să ştie cum, se pomeni sărutând-o de-adevăratelea. Şi era exact ca în închipuirile lui, Rose îi răspundea, lăsându-şi gura moale, receptivă, şi încolăcindu-şi braţele răcoroase în jurul gâtului lui.

Dar, într-o clipă, în mai puţin de o clipă, se îndepărtă de el cu un râs gâtuit şi jenat. Închipuirea se spulberă.

— O, Max, ştiu ce simţi. Şi eu am impresia că sunt puţin nebună. Ce dimineaţă aiurită! Dar să nu ne pierdem capul.

Max simţi că i se face rău. „Probabil că gândeşte despre mine că sunt unul din soţii aceia de vârstă mijlocie care, cum pleacă la drum, cum calcă strâmb. Oh, Isuse Hristoase! “

Dacă măcar lucrurile ar fi stat atât de simplu! Dar ce dorea el era mai mult., mult mai mult… şi totuşi, nu chiar atât de mult O dorea pe Rose. Pur şi simplu. Pur şi complicat.

Să întindă mâna, noaptea, şi s-o simtă alături. Să o vadă în faţa lui la micul dejun, cum a văzut-o azi, să o vadă în fiecare

zi. Şi-o imagina înfăşurată în halatul lui vechi de flanelă, cu părul încâlcit de somn, sorbind cafea dintr-o cană, împrăştiind firimituri de pâine pe masa din bucătăria lui.

Apoi îşi aminti de tatăl lui la Edgemore Beach, arătând ca un cartof fiert în nişte chiloţi de baie albaştri, lăbărţaţi, scurgându-i-se ochii după fetele tinere şi drăguţe care treceau pe lângă el în costumele lor de plajă din două piese. Şi maică-sa care se prefăcea geloasă, ameninţându-l pe bătrân cu sticla de loţiune contra soarelui. „Nimeni nu-i mai dobitoc ca un dobitoc bătrân “, obişnuia ea să-l tachineze, de parcă însăşi ideea bătrânului şi lălâului Norm Griffin alături de una din fetişcanele alea ar fi fost o glumă.

„Nimeni nu-i mai dobitoc ca un dobitoc bătrân “, asta ar fi spus acum mama şi despre el. „Şi dacă ar şti cu câtă ardoare o doresc pe Rose, probabil că ar râde. Şi ar avea dreptate.1*

Acum nu mai era băiatul de aur, mândria familiei Griffin, câştigătorul unei burse la Harvard, apoi promovat, numai în zece ani uimitori, ca partener al unei corporaţii. Nu, acum era Max Griffin cel de vârstă mijlocie, muindu-se ca şi tatăl lui şi scurgându-i-se ochii după o fată drăguţă. Un dobitoc bătrân.

Ca să-şi salveze mândria, spuse:

— Nicio grijă. Şi îşi trecu braţul în jurul umerilor ei, cu un gest prietenesc. Eşti o femeie a dracului de atrăgătoare, Rose, dar ţin prea mult la tine ca să pun asemenea piedici în drum.

Îşi dădu seama de imensa ei uşurare. Rose râse şi-i spuse:

— Vai, Max, dar eu te iubesc,

Isuse… cuvintele după care tânjea. De mii de ori şi-o imaginase rostind aceste cuvinte. Dar nu în felul ăsta, nu aruncate ca şi cum ar fi vorbit despre rochia ei favorită sau despre mâncarea predilectă.

Max, cu senzaţie că cineva îi arsese un pumn în stomac, se uită pe fereastră şi văzu că începuse să plouă.

Capitolul 20

— Crezi într-adevăr că arăt bine? Nu sunt prea împopoţonată?

Rose îşi tot aranja mânecile. O prostie, probabil, să poarte rochia asta la petrecere. În primul rând nu ştia ce fel de petrecere o să fie. De unde să ştie cum o să vină lumea îmbrăcată? Cenuşăreasa avea măcar o zână bună care flutura o baghetă magică asupra ei; ea, însă, va trebui să se descurce singură.

— Nu-ţi mai face probleme, o linişti Max. Rochia e superbă. Nu cred că va fi vreo altă femeie la petrecere care să arate la fel de fermecătoare. Rose îl măsură din priviri. Stătea pe canapeaua moale din faţa şemineului (avea în camera ei un şemineu din marmură adevărată, încă nu-i venea «a crede). El arăta în largul lui în smoking – şi de ce nu? Asta era lumea lui – totul – Londra elegantă, hotelul Savoy. Îşi plimbă privirea de jur împrejurul camerei – coloritul în nuanţe pastelate de roz, crem şi bleu, mesele şi scaunele franţuzeşti, delicate, cu picioare arcuite, patul uriaş acoperit cu o cuvertură de satin trandafiriu, îmbătrânită până la moliciunea catifelei. Da, Max aparţinea acestei lumi. Dar ea?

— Tocmai asta mă nelinişteşte, gemu Rose.

Cum de nu înţelegea Max? Nu voia să iasă în evidenţă, nu voia ca lumea să se uite la ea. Ar fi vrut pur şi simplu să se piardă printre ceilalţi. Erau invitaţi la Ruperi Everest, editorul londonez al lui Jonathon Booth. Şi Ruperi Everest era înrudit cu familia regală. Citise odată în Time despre o petrecere dată de el, la care Mick Jagger băuse şampanie din pantoful lui Julie Christie. Ce legătură avea ea cu astfel de oameni?

Rose intră în sala de baie ca să se contemple în oglinda

lungă. Momentul adevărului.

Rămase nemişcată, fără să se răsucească pentru a se examina din diferite unghiuri, sau ca să-şi controleze lungimea rochiei la spate. Femeia din oglindă nu era ea – nu putea fi. Pentru că adevărata Rose

Santini era încă fetişcana stângace din Avenue K colţ cu Ocean Avenue, în uniforma ei de şcoală cu bluză albă şi fustă bleumarin plisată şi pantofii cu tocuri plate. Şi femeia asta înaltă, subţire, cu tocuri înalte şi un aspect sofisticat, cu părul prins în piepteni sclipitori era… era… mă rog, frumoasă.

În cursul după-amiezii Max se dusese cu ea să facă cumpărături la Liberty pe Regent Street. Un magazin cu pereţii panelaţi în stejar, cu scări mărginite de balustrade sculptate, cu canapele şi fotolii capitonate în mătăsuri de culorile cozii de păun pe care, îi explicase Max, magazinul Liberty le făcuse celebre. Rose avea impresia că murise şi intrase în paradisul cumpărătorilor. Captivată de vraja magazinului, îşi cumpărase un fulgarin elegant, un fular de caşmir asortat la culoare şi… rochia asta. Max avea dreptate, era superbă. Inspirată după un model din Renaştere, era confecţionată din catifea lucioasă de un mov incandescent, cădea dreaptă până deasupra genunchilor, de unde se învolbura în pliseuri – ca petalele unei flori – fiecare pliseu deschizându-se pe o fâşie de dantelă veche, mov pal. Mânecile erau din aceeaşi dantelă liliachie, bufante până la cot, apoi lipite pe braţ şi terminându-se în formă de V la încheietura mâinii.

Un sentiment de triumf sumbru, răzbunător, încolţi undeva în străfundurile ei. „Dacă m-ai putea vedea acum, dragul şi fidelul meu Brian, n-ai regreta că m-ai părăsit? N-ai dori să te întorci la mine? “

Reportajul acela din News, îl vedea din nou în faţa ochilor, ca şi pe toate celelalte articole care urmaseră – cele din Life,

dramaticele fotografii ale salvării, şi cele de la nuntă, apoi o fotografie în prim plan a lui Brian şi a soţiei lui, cuibăriţi unul lângă celălalt pe canapeaua din apartamentul lor de pe Murray Hill; şi o altă fotografie a lui Brian în faţa maşinii de scris – a cărei legendă informa că scrie un roman despre Vietnam.

Rose le rupsese pe toate, făcuse fărâme toate acele pagini de ziar şi toate fotografiile şi totuşi rămăseseră adânc întipărite în mintea ei. Şi gândul i se întorcea într-una la ele, aşa cum limba se întoarce mereu la o măsea dureroasă. Şi de fiecare dată, o scormonea aceeaşi întrebare, o enigmă de nesoluţionat: „De ce? De ce, Brian?"

Îşi aducea aminte cum dorise să nu mai coboare niciodată din pat, să se ascundă pe tot restul vieţii ei în apartamentul acela întunecos.

Dar după trei săptămâni negre, se sculase într-o bună dimineaţă lihnită de foame şi dorind să părăsească patul, să iasă la aer. Luase un mic dejun uriaş, pe care-l mâncase cu poftă, însă când coborâse din pat, abia putuse să ajungă până la uşă, atât era de slăbită.

A doua zi reuşise totuşi şi coborâse scările ţinându-se cu putere de balustradă. În timp ce se târa, ca o bătrână invalidă, de-a lungul celor trei intersecţii care o despărţeau de Washington Square, o copleşise un soi de revelaţie divină: fiecare pas însemna o dovadă în plus. O dovadă că nu se dădea bătută. Că era cineva. Şi într-o zi, o să-şi dea seama şi Brian. Într-o zi o să-şi dea seama de greşeala pe care o făcuse. Şi o să-i pară rău.

Îşi amintea că se oţelise şi din alte puncte de vedere. Învăţase să trateze cu indiferenţă telefoanele primite de la bunica, insistenţele acesteia ca să vină s-o vadă, să-i telefoneze mai des, sau măcar să-i scrie. Şi când izbutise să-şi ia licenţa la Universitatea din New York, avusese impresia că se instalase o distanţă de un milion de mile între viaţa ei

nouă şi existenţa ei de pe Avenue K.

Sfântă Fecioară, nici acum încă nu-şi putea închipui cum de reuşise să treacă prin toate examenele acelea chinuitoare, şi apoi teza ei publicată în Revista Juridică – o adevărată izbândă, dacă a existat vreodată una.

Examenul de pledoarie de la jumătatea stagiului universitar, fusese un supliciu. Înscenarea unui proces pentru care trebuise să întocmească un dosar fictiv. Doamne, cum va putea vreodată să uite procesul. „Lambert contra Societăţii de Asigurări Western"? Asudase săptămâni întregi, dându-se de ceasul morţii ca să controleze faptele, să descopere precedente, să studieze secţiile şi subsecţiile societăţilor de Asigurări. Şi profesorul Hughes era cel mai dur, cel mai exigent profesor de la Universitatea din New York, o legendă a campusului universitar. Se spunea că niciodată nu dăduse o notă mai mare decât C, dar Rose luase o hotărâre. Sârguinţa ei o să-l câştige, era convinsă, şi va fi obligat să-i acorde un A.

Şi când îşi primi teza notată cu C — cât de disperată fusese! Profesorul Hughes mâzgâlise pe margini: „Deşi argumentele au fost studiate cu grijă, nu ar rezista în faţa unei Curţi cu Juri. “

Întreaga noapte, mâncată de furie, îşi atacase podelele apartamentului cu aspiratorul şi cu cârpe şi curăţase fiecare ungher, fiecare dulap şi sertar. Dimineaţa apartamentul strălucea de curăţenie şi ea era epuizată. Dar îi venise o idee, găsise o cale prin care să-l determine pe Hughes să-i reconsidere nota.

A doua zi avea să se ducă la el cu o propunere: Dacă ar înscena un proces aici, în sala de curs, şi ar convinge „juriul”? în cazul ăsta i-ar schimba nota?

Hughes o privise atât de lung, şi atât de intransigent cu ochii lui de oţel albastru, încât Rose simţise că o părăseşte curajul.

Pe urmă zâmbise – o fisură subţire ca un fir de păr în implacabilitatea de piatră a feţei lui.

— S-ar putea să fii nebună, domnişoară Santini, îi spusese în cele din urmă. Dar ai îndrăzneală. Şi eu admir îndrăzneala. Bine, îţi acord o şansă.

În ziua procesului, fusese aproape paralizată de nervozitate. Dar simpla forţă a voinţei – voinţa de a-şi dovedi ei însăşi, lui Brian, lumii întregi, că e cineva, fir-ar să fie – o împinsese în faţa auditoriului, a tuturor oamenilor acelora.

La început îi venise greu să se facă auzită de cei din băncile din fund, dar pe urmă, asemenea unei furtuni care se înteţeşte, devenise mai puţin timidă, îşi uitase nervozitatea şi se lăsase prinsă de forţa propriilor ei convingeri. Societatea de Asigurări Western perorase ea, nu poate fi trasă la răspundere pentru un plan de conturi fraudulos, nefăcut public, ticluit de fostul ei preşedinte, acum mort, şi folosit în beneficiu personal. Nu a existat un prejudiciu deliberat şi, deci, legea 10b privind Asigurările nu-şi găseşte aplicare.

Văzuse că expresiile plictisite, cinice ale, juraţilor** se însufleţiseră una câte una, întâi din curiozitate şi apoi din interes real.

Când, la urmă, juriul" pronunţase, după deliberare, un verdict în favoarea ei, întregul auditoriu se ridicase în picioare şi o ovaţionase.

După care, radiind de fericire, se dusese la Hughes. Acum, fără îndoială, avea să-i dea nota A. Dar pe teza ei, nota C — fusese schimbată doar în B —.

„Tot nu suit de acord, nici cu dumneata nici cu juriul, scrisese el într-un colţ, dar îţi aplaud zelul.” La început, Rose se simţise zdrobită, frustrată, dar pe urmă îşi dăduse seama – da, că de fapt biruise. Reuşise să-l înduplece pe formidabilul Hughes şi nota B o situase în fruntea clasei.

A absolvit facultatea „magna cum laudae”, ca şefa de promoţie. Dar cel mai important a fost faptul că acum ştia că poate realiza orice, oricât de riscant sau de înspăimântător ar fi fost, numai să-şi pună în minte.

Dar nu-i datora lui Max o bună parte din succesul ei? Fără ajutorul lui. Financiar şi. Moral, fără sâcâielile lui, mustrările lui, încurajările lui, probabil că nu ar fi ajuns până la capăt.

Acum se întoarse spre el – oh, dragul meu prieten loial – şi-i dărui un zâmbet luminos, simţind cum se retrage vechea furie împotriva lui Brian.

— Arăţi năucitor, cum ar spune englezii, îi declară ea.

Max purta un smoking negru cu guler şi revere din satin şi un brâu castaniu, imprimat cu culorile cozii de păun, pe care-l cumpărase la Liberty. Nu-l văzuse niciodată arătând atât de chipeş, chiar elegant, cu părul lui ciufulit bine pieptănat de astă dată şi cu ochii albaştri ca porţelanul de Wedgewood, licărind într-o faţă îmbujorată de un foc lăuntric.

— Mi-l evoci pe Nick Charles, adăugă Rose.

Max râse şi se ridică de pe canapea. Din trei paşi fii lângă ea, ca să-i prindă copca rochiei la ceafă. Degetele lui calde lunecându-i pe gât o tăceau să simtă un gâdilici pe ţeastă şi deliciul că cineva are atâta grijă de ea. Dragul de Max. Cel mai minunat prieten din lume.

Faptul că o sărutase ieri în taxi fusese o mică alunecare. Din cauza emoţiei reuşitei lor, amândoi uitaseră cine şi ce erau de fapt.

„Da, îi şoptea o voce slabă în minte, dar ieri nu te-ai gândit la asta, nu-i aşa? Când te-a sărutat ai simţit… mă rog, ţi-a plăcut. Erai sigură că şi el a fost serios…"

Şi în seara asta văzându-l cât de distins arată („De ce nu recunoşti? De ce? “) chiar de-a dreptul sexy, încercase aceeaşi senzaţie şi se întrebase: „Oare cum m-ar săruta în pat? “

Rose îşi stăvili gândurile, simţindu-se mişcată şi tulburată. Ce imbecilă era! Probabil că Max se simţise la fel de stingherit de sărutul acela din taxi ca şi ea. Şi chiar dacă ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

El era căsătorit, aşa că totul n-ar fi fost decât un capriciu. După care amândoi s-ar fi simţit stânjeniţi unul faţă de celălalt, nesiguri de relaţiile lor în viitor. Nu, ţinea prea mult la Max pentru a lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Eşti prea tânără ca să-ţi aduci aminte de filmul Slăbănogul, auzi Rose vocea lui Max în urechea ei, uşoară şi întristată, zburătăcindu-i gândurile confuze ca pe un puf de păpădie. Şi-apoi, aici, la noi, ce mister ar putea exista?

— Ar exista unul. Poţi să-mi explici de ce, dacă amândoi ne-am pus pantofii aseară în faţa uşii, numai ai tăi au fost lustruiţi?

— E un lucru elementar, draga mea. Englezii tolerează să aibă o femeie pe tron, dar ca să lustruiască pantofii unei femei ar fi prea mult.

— Am eu un răspuns la asta.

Zâmbind, Rose se aplecă, îşi scoase din picior unul din pantofii cu toc înalt pe care şi-i lustruise singură, şi-l zvârli cu toată puterea, de-a curmezişul camerei, în uşa grea, cu mâner de alamă.

Pantoful ateriză la mijlocul uşii, cu o bufnitură satisfăcătoare, şi, pe dată, Rose se simţi mai bine. Nu numai în legătură cu petrecerea, dar şi cu toate celelalte.

Se întoarse spre Max cu un aer triumfător:

— Atunci, să mergem.

El îi oferi braţul zâmbind cu ochi albaştri luminoşi.

— Încântat să te conduc, Cenuşăreaso.

Sprijinindu-se de braţul lui Max, Rose ţopăi într-un picior până îşi recuperă pantoful, minunându-se cum de izbutise Cenuşăreasa să alerge în jos pe scări purtând un singur pantof şi încă de sticlă.

„Pentru că în basme totul e posibil… chiar şi de atunci au trăit împreună pe veci fericiţi”, îşi spuse ea.

La uşă, Max o ajută să îmbrace fulgarinul nou. Când stinse luminile, privi pe ferestrele bovindoului care se arcuia între draperiile grele. Felinare de modă veche strălucind în feerice halouri de ceaţă. Licăririle gălbui ale luminilor ambarcaţiunilor ce pluteau pe Tamisa. Rose îşi imaginează că aude ropot de copite şi scârţâit de căleşti. O caleaşcă fermecată care venea să o poarte în noapte.

Şi deodată se simţi fericită, mai fericită decât se simţise de ani încoace. Era îndr-adevăr în mijlocul unui basm. Londra… o petrecere de oameni rafinaţi… rochia asta minunată. Totul desprins parcă din alte vremuri. Un loc în care puteai visa.

Şoferului îi trebui oarecare timp până să poată descoperi locuinţa lui Rupert Everest. Casele de pe Cheyne Walk erau izolate de şosea, iar ramurile frunzoase ale copacilor bătrâni le ascundeau faţadele, facând ca numerele să fie aproape cu neputinţă de citit.

Rose îşi consultă ceasul, abia reuşind să desluşească cifrele vag licăritoare ale cadranului. Întârziaseră. Aproape cu o oră. Mă rog, poate că până la urmă nu o să mai conteze cum era îmbrăcată. Până o să ajungă ei acolo s-ar putea ca petrecerea să se şi termine.

Max, ca de obicei, era impasibil. Rose îi simţi mâna pe braţ, strângându-i-l uşor.

— Nu te îngrijora. O să fie atâta înghesuială, că Rupert nici n-o să observe dacă am venit sau nu. Lansează în seara asta un scriitor nou – un american, cred – şi probabil că i-a invitat pe toţi de la BBC, toţi reporterii ziarelor mondene de pe Fleet Street şi câteva vedete rock pentru culoarea locală. Totdeauna procedează aşa. Când Jonathon şi-a făcut campania de publicitate, Rupert a închiriat teatrul Aldwich şi a dat petrecerea pe scenă. A invitat-o chiar şi pe Devon Clarke, adăugă el facând cu ochiul.

Scrâşnetul cauciucurilor brusc frânate, o hurducătură care îi proiectă pe amândoi în faţă, şi taxiul se opri la marginea trotuarului, în faţa a două porţi înalte din fier forjat.

— Aicea trei că este, bombăni şoferul.

Rose coborî din maşină, scrută întunericul învăluit de ceaţă şi văzu doi heruvimi înaripaţi, fiecare cocoţat pe câte un vârf de poartă şi lucraţi cu atâta măiestrie, încât păreau gata să-şi ia zborul.

După ce străbătură aleea, intrară pe nişte uşi înalte, sculptate, într-un vestibul pardosit cu marmură, mare cât o garsonieră, străjuit de o parte şi de alta de câte o nişă încărcată cu trandafiri, duzini şi duzini de trandafiri adăpostiţi de nişte urne uriaşe. Efectul era ameţitor, într-o nişă numai trandafiri roşii, în cealaltă, de un alb imaculat. Rose se simţi uşor transpirată, sufocată de parfumul dens care plutea în aer. Apoi, prin uşile duble de sticlă care se deschideau în hol văzu o scară somptuoasă, care se arcuia spre etaj, de unde se auzea o larmă amestecată de voci.

Pardesiurile lor se dizolvară în braţele unei cameriste picate parcă din filmele anilor treizeci, uniformă neagră, şorţ şi bonetă din organdi alb, înfoiat. Pe urmă, un bărbat scund şi elegant, într-un smoking de culoarea prunei, se materializă în capul scării şi coborî să-i întâmpine.

Max îi strânse cotul cu putere şi-i şopti:

— E puţin excentric. Dar e un tip fermecător.

— Ce plăcere să vă văd… mă bucur că aţi reuşit până la urmă să veniţi, se extazie gazda lor.

„Habar n-are cine suntem “, îşi spuse Rose. Dar efuziunea saluturilor compensa lapsusul memoriei. Privirea lui Rupert căzu acum pe toaleta lui Rose şi îşi împreună mâinile – mici şi zbârcite ca de nou-născut – în faţa pieptului de parcă s-ar fi închinat.

— Arăţi superb, draga mea. Unde ai găsit splendoarea asta de rochie? Nu, nu-mi spune. Eu nu pot păstra un secret şi

toate femeile din casa asta vor dori să ştie. Haideţi să urcăm, da? Vreau să vă prezint oaspetelui nostru de onoare.

— Un scriitor extraordinar, parcă aşa ai spus? reuşi Max să strecoare o remarcă.

Rupert se înclină atât de aproape de ei, încât Rose observă o linie fină de creion dermatograf în jurul ochilor lui verzi ca jadul.

— De fapt, e la primul său roman, replică el, dar îndrăznesc să spun că va ajunge foarte curând celebru. O adevărată lovitură pentru mine. Şi mi-a şoptit o păsărică la ureche că cineva de la Times o să-l declare cel mai bun scriitor al decadei noastre. Un fel de Hemingway, ştii, omul a luptat efectiv în Vietnam. Titlul cărţii e o expresie din jargonul militar, aşa cred: Vultur dublu. Poate că ai şi citit-o?

Rose simţi că i se opreşte inima în loc, de parcă i-ar fi fost strânsă într-un pumn, şi un fior rece ca gheaţa o cuprinse de la gât în jos.

Cartea lui Brian. Dumnezeule, da…

Îşi aminti de şocul pe care-l încercase când o văzuse expusă în raft la librăria Doubleday de pe Fifth Avenue. O luase în mână şi se uitase la fotografia de pe cămaşa lucioasă a cărţii, fotografia omului pe care-l iubise atât de adânc, atâta amar de vreme. Avusese senzaţia unei lovituri în chiar miezul fiinţei ei.

Rose ar fi vrut să strige, să înşface de umeri pruna asta de omuleţ şi să-l zgâlţâie până o să-i piară rânjetul acela prostesc de pe faţă. „Tu nu-l cunoşti, ar fi vrut să-i strige. Nici despre mine nu ştii nimic, aşadar cum îndrăzneşti să te amesteci în vieţile noastre?”

Apoi, brusc, mânia i se topi, şi casa, ca şi tot ce o înconjura, deveniră subit cenuşii, turtite şi cenuşii şi extrem de îndepărtate. O oboseală cumplită puse stăpânire pe ea, capul părea să-i plutească la mile întregi deasupra unui trup greoi şi inutil ca o buturugă.

„Te rog, Doamne Dumnezeule, se rugă Rose în gând, nu pot să trec din nou prin toate astea… fă ca toate astea să nu se întâmple…”

— Rose? o voce ascuţită sparse zumzetul electric din urechile ei. Rose… nu ţi-e bine?

„Max, gândi ea agăţându-se de vocea aceea ca naufragiatul de un pai. Slavă Domnului pentru Max. “

Cenuşiul se clătină în faţa ochilor ei şi se pomeni uitându-se la Max, văzând un bărbat solid ca un luptător de ring, cu tâmplele argintii, uşor înmuiat pe la colţuri dar, o, atât de minunat de prezent, un om pe care te puteai oricând bizui.

— Nu am nimic, se auzi răspunzând cu o răceală de gheaţă. Doar puţin obosită. Schimbarea de fus orar. M-a cuprins aşa, brusc.

— Ce-ar fi să te întinzi puţin, draga mea? Gazda se arăta plină de solicitudine. Sus sunt dormitoare câte vrei şi nu o să te tulbure nimeni… să fiu sincer, arăţi într-adevăr ca o statuie de ceară din muzeul lui Madame Tussaud.

— Nu am nimic, stărui Rose cu o voce mai fermă. Realmente.

Pe urmă îşi zări reflecţia în oglinda lungă. Art Deco, cu ramă din abanos şi crom, de la piciorul scării şi îşi reţinu respiraţia. Doamne, cât putea fi de palidă!

Rose urcă scările, mergând ca în vis, ba nu, mai curând plutind, pentru că, în chip ciudat, picioarele ei păreau detaşate de corp.

Se pomeni zâmbind şi salutând graţios oaspeţii eleganţi pe lângă care trecea. „Ce ciudat, îşi spunea, sunt aici şi totuşi nu sunt aici, mă prefac numai că aş fi. “

Apoi intră într-o încăpere imensă de la etaj, fulgerări de tavan alb şi ziduri albe, forme stranii şi culori care se repezeau la ea, dragoni roşii încolăcindu-se pe un scrin chinezesc din lac negru, un tablou uriaş de Mondrian, în pătrate galbene şi roşii, oglinzi pretutindeni, reflectând

reflecţiile reflecţiilor, galaxii de bărbaţi în smoking şi de doamne în paiete, repetându-se la infinit.

Şi, deodată, iată-l, în picioare lângă fereastra imensă care se întindea din tavan şi până la podea, stând cu spatele la ea, slab şi uşor adus de umeri, cu faţa – faţa lui care îi bântuise noapte de noapte somnul – oglindită fantomatic în sticla geamului întunecat. Şi atunci, nimic altceva şi nimeni altcineva nu a mai existat.

Brian…

Rose avu senzaţia că şampania pe care tocmai o băuse se prefăcuse într-un acid. O ardea pe gâtlej, îi pârjolea stomacul.

Îşi aminti brusc de primul bărbat cu care se culcase după Brian. Unul din profesorii ei de la Universitatea din New York, un bărbat scund, greoi, cu păr negru des şi o barbă ca de blană, care nu avea nimic în comun cu Brian în afara ochelarilor – aceiaşi ochelari cu rame de baga, cum purta Brian când citea. Şi se culcase cu el numai pentru asta. Pentru ochelari. O invitase la o bere şi la o pizza şi-i vorbise nonstop despre Proust, după care se dusese în apartamentul lui, intrase în aşternutul lui cu miros acrui, şi-l lăsase să facă dragoste cu ea. Şi nu simţise absolut nimic decât amărăciune.

Mai fuseseră câţiva bărbaţi de atunci, puţini la număr, bărbaţi care îi plăcuseră, cu care flirtase, bărbaţi de ale căror trupuri se bucurase. Dar niciunul pe care să-l iubească, niciunul pentru care să fi putut vărsa o lacrimă, niciunul care să-i fi putut ruina viaţa cum o făcuse Brian.

Oh, Doamne!

Cum o să se poată apropia acum de ei?

Cum să-i vorbească, cum să se poarte de parcă totul ar fi fost normal între ei, doar o mică surpriză, doi prieteni vechi care dau unul de celălalt într-un loc în care nu s-ar fi aşteptat să se întâlnească.

Dar, nu ştiu cum, mergea spre el, îndepărtându-se de Max şi apropiindu-se de Brian, prin aerul dens ca apa. Sunetele din jur erau distorsionate, de parcă se găsea într-adevăr sub apă. Larma de glasuri scăzuse până la un murmur jos, dar clinchetul cuburilor de gheaţă în paharul cuiva îi răsună în urechi ca un cutremur violent.

Şi iată-i faţă-n faţă, întinzându-i mâna – o mână care nu-i aparţinea ei ci statuii din muzeul de ceară în care se prefăcuse. Văzu şocul înregistrându-se pe faţa lui. O clipă de panică nudă. Apoi redeveni omul care fusese cu un minut înainte.

„Slab şi hămesit." Cuvintele îi săriră în minte. Un clişeu dintr-un roman, melodramatic. Dar îl descria pe Brian. Faţa pe care o purtase în toţi aceşti ani în inima ei, ca pe o camee. Doar că unghiurile îi erau ceva mai ascuţite, părul mai lung, ondulându-se peste gulerul jachetei de catifea maron, o pudră de argint prematur la tâmple. Şi ochii aceia argintii, atât de ciudat iluminaţi de dinăuntru. Acum erau ca două oglinzi în care se vedea reflectată.

— Hello, Brian, îl salută.

— Dumnezeule mare, nu pot să cred, Rose!

Paharul pe care-l ţinea în mână îi scăpă dintre degete, dar îl prinse cu o mişcare rapidă, după ce câteva picături chihlimbarii se împrăştiară pe covorul alb. Ceea ce-i dădu lui Rose o clipă de răgaz, ca să iasă la suprafaţă de sub apele care o potopiseră şi să respire înainte de a-l auzi spunându-i.

— Eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat să o întâlnesc aici.

Rose scoase un râs scurt, forţat, care-i zgârie urechile.

— Mă rog, şi eu la fel. Vreau să spun că şi tu eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd. Ce mai faci?

— Bine. Mai bine ca oricând. Am scris o carte. Am reuşit chiar s-o public şi să vând câteva exemplare. Domnul Everest doreşte să o lanseze şi aici, în Anglia.

Zâmbea, dar zâmbetul lui era atât de fals şi de crispat, încât Rose ar fi vrut să i-l anihileze printr-un pumn, aşa cum ar fi vrut să anihileze şi afişele cu mutra lui, agăţate în toate librăriile. Crâmpeie din cronicile pe care le citise îi năvăliră în minte.

„… debutul unui puternic romancier..."

„… mai multă forţă brută decât în cei goi şi cei morţi, mai percutant decât Nimic nou pe frontul de vest..."

„… Vultur dublu este codul real pentru o operaţiune militară din Vietnam… dar este şi simbolul deziluziei pe care a trăit-o eroul în propria lui ţară. Nu citiţi această carte decât dacă sunteţi pregătiţi să vă simţiţi inima sfâşiată şi să vă schimbaţi cu totul concepţia asupra războiului modern…"

Rose citise cartea, dorind să o deteste, dar fusese atât de impresionată, încât plânsese ore întregi după ce o lăsase din mână.

Ar fi vrut să plângă şi acum. Lacrimi fierbinţi i se adunau în gât, gata să o trădeze. Îşi imagina fisuri fine, ca firul de păr, pornind în rază din colţurile surâsului ei atât de friabil.

Şi exact atunci, Brian spuse:

— Rose, vreau să ţi-o prezint pe soţia mea…

Incredibil, dar iat-o! „A stat tot timpul lângă el şi eu nici n-am observat-o! “

Brusc, soţia lui Brian deveni unica persoană din încăpere.

— … Rachel…

Rose îşi spuse cu un junghi dureros:

„E frumoasă. Nu mă aşteptam să fie atât de frumoasă. “

Zveltă şi delicată, cu un cap şi jumătate mai joasă decât Brian, dar tară nimic păpuşos în chipul ei. Radia putere şi feminitate. I se citea în ochii luminoşi şi albaştri ca două flăcări pilot, în muşchii micuţi care i se desenară sub piele când se înclină uşor, zâmbitoare, ca să strângă mâna lui Rose.

Degete subţiri îi cuprinseră mâna într-o strânsoare

discretă, surprinzător de puternică. Tot ce ţinea de Rachel părea a fi direct, luminos, fierbinte, scăpărător de intens. Şi deosebit. Într-un anumit fel, era deosebită de orice altă femeie din încăpere. De jur împrejur nu vedeai decât mărgele şi zorzoane şi paiete, şi iat-o pe această femeie într-un taior de pânză de culoarea stridiei, curat şi simplu ca o notă de mulţumire scrisă pe o foaie de hârtie fină şi scumpă. Avea un păr de culoarea coniacului fin şi îl purta cu cărare la mijloc, pletele ondulate căzându-i libere pe spate.

Rose, zâmbind, strângându-i mâna, nu-şi putea desprinde ochii de la verigheta subţire de aur de pe inelarul mâinii stângi a lui Rachel. Ar fi vrut să i-o smulgă.

Nu acolo trebuia să fie verigheta.

„E a mea. Eu ar trebui să o port. Brian ar trebui să fie soţul meu, nu al tău. “

Lacrimile i se ridicară în ochi, fierbinţi şi sufocante, şi Rose îşi dădu seama că nu mai putea suporta niciun minut da politeţe în plus. Se îndepărtă în grabă de ei, croindu-şi drum prin mulţime – „Duceţi-vă dracului cu toţii, nu-mi pasă ce gândiţi despre mine! “Coborî scările.

Un hol lung, o uşă în spate şi, deodată, se pomeni într-o grădină.

0 Grădină la fel de veche ca şi casa, întunecată şi tăcută ca o fântână. Împrejmuită de ziduri de piatră căptuşite cu iederă englezească, iar în centru un bazin înverzit de muşchi şi străjuit de un Cupidon de piatră fără cap.

Liniştită, cu excepţia clipocitului apei care picura de pe frunze pe pavajul de cărămidă, un sunet găunos şi, oarecum, nemilos.

Rose se lăsă pe o bancă de piatră, umedă şi constată că ţinea încă în mână cupa de şampanie, goală. Ca un personaj dintr-o piesă de Noîl Coward, căruia i s-a jucat o festă amară. Începu să râdă, dar râsul

1 se prefăcu în altceva, care-i scăpă din gâtlej sub forma

unui sughiţ.

Înălţă paharul gol către Cupidonul fără cap:

— În sănătatea noastră, Brian. Să ne odihnim în pace!

Capitolul 21

— Rose… îmi pare rău…

Vocea lui Brian, în spatele ei, moale, totuşi oarecum şocantă în întuneric. Rose simţi că i se încreţeşte pielea pe ea. Inima începu să-i bată repede, neregulat, în salturi. Se răsuci brusc ca să-l vadă din Faţă.

— Îţi pare rău, de ce? îl întrebă ea cu amărăciune. Îţi pare rău că ai venit în seara asta aici? Sau că am avut prostul gust să-ţi spun „hello "? Sau îţi pare rău că m-ai părăsit fără niciun cuvânt cu atâţia ani în urmă? Ştii ceva, Brian, e adevărat ce se spune, că o fotografie face cât o mie de cuvinte. Nu ai idee cât e de adevărat…

Vocea i se sparse. Se uită la el, căutând să-i descopere pe faţă ceea ce dorea ea să vadă. Suferinţă. Durere. „Dumnezeule mare, fă-l să simtă măcar o fărâmă din tot ce-am suferit eu. "Dar când văzu, în lumina firavă care se filtra de la ferestrele de sus, cât era de palid, aproape izbitor de alb, şi cât de tras la faţă şi de jalnic arăta, nu dori decât să-l strângă în braţe şi să-l consoleze.

Şi în clipa aceea Rose înţelese de ce nu avea să se elibereze niciodată de el. Pentru că nu se putea hotărî dacă să-l iubească să-l urască. Dumnezeule, de ce făcea Brian ca totul să i se pară atât de greu? De ce nu-i venea uşor să-l urască?

— Nu a fost cum crezi tu, răspunse el cu adâncă tristeţe. Şi nu-mi pare rău că ai venit aici în seara asta, Rose… Eu… M-am gândit de multe, multe ori să-ţi telefonez. Dar…

Îşi întinse braţele în lături într-un gest de neajutorare care spunea totul şi nimic.

Rose îşi dădea seama că mâinile ei se încleştaseră şi

unghiile îi intraseră în came. Respiraţia îi râcâia gâtul, în rafale fierbinţi, uscate. Sfântă Fecioară, de ce trebuia sa treacă din nou prin toate astea?

Dar în străfundurile ei ştia că, deşi ar fi vrut să fugă de acolo, nu era în stare. Într-un fel, era destinul ei, de parcă ea şi Brian s-ar fi aflat fiecare în câte un camion care venea din direcţie opusă, iar întâlnirea de faţă semnifica inevitabila coliziune.

— Dacă aş fi ştiut că eşti aici, în seara asta, n-aş fi venit, spuse Rose. Îşi duse mâinile încleştate la faţă – erau reci ca nişte bucăţi de gheaţă. Oh, Doamne, Brian, de ce? De ce ai făcut-o? Toţi anii ăştia… am dorit să ştiu. Asta m-a omorât. Faptul că nu ştiu de ce. De ce te-ai căsătorit cu ea?

Un lung răstimp de tăcere, după care Brian răspunse cu blândeţe:

— Nu pentru că nu te-aş fi iubit, Rose. Vreau să ştii lucrul ăsta. Dacă asta poate avea vreo importanţă pentru tine, eu… mă rog, am încercat să te văd când m-am întors, dar tu…

— Eu ţi-am trântit telefonul, da? De vreo douăsprezece ori, din câte îmi amintesc. Crezi că asta schimbă ceva? Crezi într-adevăr, Brian? Ar fi trebuit oare să mă întâlnesc cu tine, să luăm o masă împreună ca să-ţi ascult explicaţiile şi justificările împuţite, să te las să strângi cioburile într-un pacheţel drăgălaş de bun rămas? Pa şi puşi, mă bucur că te-am cunoscut, şi, apropÚ, doreşti sandvişul cu muştar sau cu varză acră? Rose izbucni în plâns. Noi eram altceva, nu-i aşa, Brian? Eram altceva decât un puştan şi o puştoaică din Brooklyn care se regulează pe acoperiş.

— Rose.. Rose…

Îşi întinse mâinile spre ea, ca şi cum ar fi vrut să o aline, dar nu ştia cum. Mâinile lui lungi, atât de palide în întuneric, încât păreau aproape incandescente. Cu câtă ardoare iubise aceste mâini, şi cât de tandru, de intim, o cunoscuseră aceste mâini!

— Rose, aş vrea să existe o cale pe care să-ţi pot explica. Numai că… ceea ce aş vrea eu să înţelegi… nu-i atât de simplu. Nu a fost o hotărâre pe care am luat-o, nu a fost o zi anume în care am decis că aşa se va întâmpla, că aşa trebuie să se întâmple.

Rose văzu mâinile lui Brian lăsându-se în jos, inerte. Se aşeză şi el pe bancă, scrutând întunericul, fără să vadă. Îşi spuse: „O, Doamne, mi se frânge inima numai cât mă uit la el. Mai vârstnic, mai slab, oasele astea ale feţei proiectându-se ca muchiile de stâncă ale unui munte şi – încă nu-mi vine a crede – tâmplele încărunţite."

— Mulţi oameni, începu el cu glas şovăielnic, vor încerca să-ţi povestească ce a însemnat Vietnamul. Dar nimeni, nici eu şi nici nimeni altcineva nu te va putea face să crezi că lucrurile s-au întâmplat cum s-au întâmplat. Era… mă rog, era ca în Vietnam, războiul, jungla, moartea, erau singurele lucruri care existau, şi nimic altceva nu mai era real. Nici casa, nici familia mea, nici chiar tu. Voi toţi… când încercam să vă imaginez… era ca şi cum aş fi urmărit la televizor unul din filmele acelea vechi, alb-negru, la care ecranul e plin de purici şi chiar în timp ce vezi siluetele înceţoşate mişcându-se, ştii că nu-s decât nişte actori plătiţi să facă ceea ce fac şi care nici nu se sinchisesc unul de celălalt. Îmi spuneam, îmi repetam că tu mă aştepţi, că tu mă iubeşti… dar totul era lipsit de realitate. Şi pe urmă, când nu mi-ai mai scris…

Rose avu senzaţia că cineva îi împlântase un cuţit în inimă.

— Scrisorile tale… Bunica le-a ascuns de mine. Dumnezeule mare! N-ai primit ultima mea…

— Ţi-am primit scrisoarea. Mi-au dat-o la bază. După ce am fost lăsat la vatră. După ce Rachel şi cu mine… Vocea i se tărăgănă. Aşa că vezi cum a fost…

— Îmi ceri că te iert, Brian? încerci într-adevăr să mă convingi că te-ai căsătorit cu ea pentru că ai crezut că am încetat să te mai iubesc?

Se întoarse cu faţa spre ea şi Rose văzu că avea lacrimi în ochi.

— Nu mai ştiu, Rose. A trecut atâta vreme de atunci. Îţi spun sincer că nu mai ştiu ce am gândit şi ce nu. Ştiu numai ce am simţit, şi asta nu are nicio legătură cu tine sau cu ceea ce era într-adevăr real. Şi pe urmă… după ce am fost rănit… simţământul ăsta a devenit şi mai îngrozitor. Era ca şi cum tocmai m-aş fi trezit dintr-un somn greu, şi tot ce se întâmplase înainte ţinea de domeniul visului. Unele dintre visurile acelea abia de mi le mai aminteam.

— Ca, de exemplu, pe mine.

— Nu. Pe tine te ţineam minte, Rose. Numai că… erai efemeră, o iluzie. Unicele lucruri reale erau spitalul, patul în care zăceam, durerile cumplite. Şi Rachel. Ea mi-a salvat viaţa. Rose, ea… ea era reală.

Rose îşi spuse: „Şi asta e real, ceea ce simt eu acum. Şi îl urăsc pentru că încearcă să mă facă să înţeleg. Pentru că îmi spune toate astea, îndurerându-mă şi mai mult. “

Dar o parte din ea înţelegea. Brian fusese atât de departe de casă şi ceva îngrozitor se întâmplase cu el… acest ceva le răvăşise şi le despărţise vieţile.

Şi acum, după atâţia ani, mai înţelegea că Brian nu voise, deliberat, să-i facă rău. Dar de fapt, nu ştiuse tot timpul acest lucru, acolo, în străfundurile ei, unde zăcea îngropată iertarea?

Rose văzu pe faţa lui că îi spunea adevărul, atâta cât îl putea cunoaşte şi el. Ochii lui plini de lacrimi prinseră o rază de lumină şi, o clipă, străluciră sclipitori şi tăioşi ca sticla spartă.

Şi un adevăr final miji şi în ea: că îl iubea încă şi că avea să-l iubească orice s-ar mai fi întâmplat.

— Brian… vocea i se înecă.

Brusc, simţi că i se muiaseră genunchii. Se prăbuşi pe bancă lângă el, îngropându-şi faţa în reiurile hainei lui de

catifea, agăţându-se de el aşa cum se agăţa în copilărie de lucrurile frumoase din vis, cu sentimentul că dacă se va crampona cu toate puterile de ele, le va avea şi când se va deştepta.

Rose îi simţi braţele în jurul trupului ei, blânde, ca şi cum ar fi mângâiat un copil rătăcit, şi îşi aduse aminte, cu o inimă bolnavă, de câte ori o ţinuse Brian în felul ăsta, în trecut. De parcă astea ar fi fost rolurile în care se născuseră şi pe care urmau să le joace întreaga viaţă.

— Sărută-mă, Bri, îi ceru plângând, îndepărtându-se uşor de el şi ridicându-şi faţa, ca să o întâlnească pe a lui. Nu mă respinge! Nu mă face să-ţi cer. Doar… pentru numele lui Dumnezeu, sărută-mă.

— Rose… nu pot.

Blestemat să fie! O să-l facă să o sărute! Trebuia numaidecât să afle dacă mai exista o parte din el, oricât de adânc ascunsă, care o iubea.

Rose îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, agăţându-se de el de parcă se îneca şi Brian înotase până la ea ca s-o salveze. Dumnezeule… oh, Dumnezeule… de câte ori tânjise dureros după această clipă? De câte ori îl visase venind spre ea, în felul ăsta? „Te rog, Brian, te rog, dăruieşte-mi măcar lucrul ăsta… un singur sărut. “

Şi o sărută, dezlipindu-şi buzele, aprig şi dulce, flămând de ea, cu un geamăt înăbuşit în gât. „Vezi, Brian… oh, Brian… încă mă iubeşti.”

Dar ceva nu era cum trebuie. Se îndepărta de ea, desprinzând-o brutal de trupul lui, degetele înfigându-i-se dureros în umerii ei.

— Nu! strigă. Nu… nu pot. Nu putem! Rose, toate lucrurile pe care ţi le-am spus. Sunt toate adevărate. Dar s-au întâmplat de mult. O iubesc pe Rachel. E soţia mea. Asta… asta de acum nu trebuia să se întâmple… îmi pare rău…

— Îţi pare rău?

Un râs slab îi bolborosi în gâtlej. Îţi pare rău când calci din greşeală pe piciorul cuiva, sau când răstorni o lampă de masă. Dar nu când zdrobeşti întregul univers al cuiva.

Brian se ridică de pe bancă, dominând-o cu înălţimea lui şi privind-o cu o infinită tristeţe. Rose ar fi vrut să strige la el, să-şi înfigă unghiile în faţa lui. „Ticălosule, nu-mi arăta că ţi-e milă de mine. Nu am nevoie de mila ta! “

— Îmi pare sincer rău, Rose.

Nu mai era nimic de zis. Pleca de lângă ea, luând cu el tot ce-şi dorise Rose vreodată.

Doamne, cum o durea, cât de mult o durea!

Rose, plângând cu lacrimi de furie şi suferinţă, apucă paharul gol de şampanie pe care-l lăsase pe marginea băncii, vrând să-l zvârle după el, să-l lovească aşa cum o lovise şi el.

Dar, într-un fel, mâna i se crispă pe cupa de sticlă. Un pocnet şi o durere subită, sfâşietoare. Rose se uită în jos şi văzu sânge, sânge întunecat şi vâscos, şi aşchii de sticlă ieşind din palma ei. „Dumnezeule, ce-am făcut? Ce-am făcut?”

Rămase încremenită, strângându-şi încheietura cu degetele celeilalte mâini, privind cum sângele se scurgea, formând un mic lac în căuşul palmei, prelingându-i-se pe mână, stropindu-i poala, pătându-i superba rochie de catifea lucioasă.

— Rose… Isuse… ce-ai…?

Brian. Nu plecase? Nu. Pentru că era aici, chiar în spatele ei, sprijinind-o, luându-i mâna însângerată, picături de sânge îi pătară piepţii cămăşii albe, ca nişte floricele minuscule, roşii.

— Pare să fie o tăietură adâncă, îi spunea cu un glas tremurând. S-ar putea să fie nevoie să ţi se pună clame. Dumnezeule, Rose…

Şi iată-l plângând în hohote, ghemuit peste ea, un sunet oribil, ca de animal în chinuri, un sunet care nu era hărăzit

urechilor omeneşti.

Un simţământ de triumf răutăcios se înălţă în ea. Pentru că în clipa aceea, cu o parte a minţit care se eliberase de durere, Rose ştiu că era al ei. Că orice s-ar întâmpla, oricât s-ar răni unul pe celălalt, Brian va fi întotdeauna al ei.

Când Brian o conduse sus, în salon, cu mâna însângerată înfăşurată în batista lui, Rose se simţea ciudat de detaşată. Îşi spunea: „Nimic din toate astea nu mi se întâmplă cu adevărat. Privesc la un film despre mine însămi." Una din dramele acelea de la BBC interpretate de Masterpiece Theatre.

Mulţimea de oameni deveni tăcută şi se retrase îndărăt, în valuri, de parcă aşa îşi repetaseră rolurile. „Despicarea Mării Roşii", îşi spuse ea în gând, şi o parte din ea auzi un râs imaginar.

Încăperea elegantă păru să se dezagrege, apoi să se recompună într-un colaj bizar. Lucruri mărunte îi săriră în ochi, învălmăşite, distorsionate. O ţigară care arsese până se prefăcuse într-un mic cilindru de scrum în mâna unei femei înalte, blonde, care se uita la ea, îngheţată de groază. O pisică albă, persană, care se strecura prin pădurea de picioare. Un desen de cercuri umede, suprapuse, pe suprafaţa de cristal a unei măsuţe de cafea, ca tot atâtea vălurele pe oglinda unui eleşteu.

Şi apoi, ca un miraj înfiripat din senin, iat-o! Rachel. Făcându-şi drum prin mulţime, înaintând, părând să străpungă ceaţa sângerie… acum totul era albastru, albastrul ochilor ei, albastrul visurilor şi al fumului şi al făgăduielilor spulberate…

„Geamăna mea, gândi Rose. Da, asta eşti. Geamăna mea siameză. Tu nu mă cunoşti. Dar eu trăiesc de ani de zile alături de tine. Legată de tine. Urându-te. Întrebându-mă de ce te-a ales pe tine în locul meu."

— Dă-mi voie să te ajut, i se adresă Rachel cu răceală.

Lui Rose nu-i venea să-şi creadă urechilor. Dar degetele acelea subţiri şi puternice îi prinseră încheietura mâinii.

— Sunt medic, adăugă Rachel.

„E un film, îşi spuse Rose. Asemenea lucruri nu se întâmplă în viaţa reală."

Rose se dădu la o parte, ferindu-se de atingerea lui Rachel, detestându-i bunătatea, competenţa, detestând-o mai mult decât dacă ar fi fost dura, insultătoare.

— Nu… nu… protestă cu glas tare. Nu-i nimic… E… nu cred că e o tăietură adâncă… mulţumesc, dar mă descurc singură…

— Prostii! Rachel îi luă din nou mâna, cu fermitate, ca un adult care duce de mână un copil îndărătnic pe o stradă periculoasă. Continui să sângerezi, adăugă ea. Probabil că e o tăietură adâncă. Cum s-a întâmplat?

Privirea ei se îndreptă spre Brian. Doar o frântură de secundă, dar Rose îi văzu întrebarea din ochi.

Şi încercă din nou sentimentul acela de triumf care o copleşise în grădină. De astă dată nu se mai feri. O fascinaţie inexorabilă puse stăpânire pe ea. Brusc, dori să o cunoască pe femeia aceasta. Şi, poate că, apropiindu-se de ea o să se poată apropia oarecum şi de Brian, ar putea înţelege ce se petrece în el. Voia s-o vadă pe Rachel prin ochii lui Brian, să descopere ce anume îl făcuse să se îndrăgostească de ea.

„Cunoaşte-ţi vrăjmaşul." Nu asta se spune în Biblie? Poate că o să reuşească să-i descopere slăbiciunile. Părţile slabe în care poate fi înfiptă o pană.

— O cupă de şampanie, răspunse Rose la întrebarea lui Rachel. Mi s-a spart în mână. Probabil am strâns-o prea tare.

— Dă-mi voie să văd. Rachel dădu să-i scoată batista însângerată, apoi ridică ochii, privirea ei albastră cuprinzând înghesuiala de curioşi. Nu aici. În baie, ceru ea.

Rose se simţi împinsă înainte de o mână fermă care-i ţinea cotul, îşi înălţă privirea şi văzu o figură familiară izbucnind

din mulţime. Max. Arăta răvăşit, necăjit.

— Rose! Te-am căutat peste tot. Eşti…

Se opri din vorbă, se holbă la mâna ei, şi faţa lui masivă păru să se strângă boţ, să se zbârcească şi să îmbătrânească în faţa ochilor ei. Adăugă, cu o voce pierită.

— O, Rose! O, fetiţo!

Şi pe dată Rose se simţi mai bine, un val de linişte se lăsă asupră-i. Max era acolo. Max o să pună capăt nebuniei de gânduri sângeroase care i se declanşase în minte. Max avea să o readucă la normalitate.

— Max… nu e nimic, îl asigură, convinsă de ceea ce spunea. Un mic accident Aşteaptă-mă. Mă întorc ui câteva minute. Şi după aceea, te rog… te rog du-mă la hotel.

— Aştept, spuse Max şi, în clipa aceea, ceva din vocea lui, din ochii lui o făcu pe Rose să se întrebe dacă…

Apoi Rupert Everest, frângându-şi mâinile, le conduse într-o sală de baie, o fantezie Art Deco. Dale de marmură neagră, porţelan roz ca pasărea flamingo, o cadă uriaşă, îngropată, cu robinete de bronz, în forma unor nimfe de apă. Oglinzi pe fiecare perete, luminate de lămpi difuze, roz, multiplicând fiecare unghi, iscând un adevărat alai de forme.

Rose se aşeză pe scaunul capitonat de lângă o etajeră de cristal, plină cu săruri de baie franţuzeşti.

Rachel închise uşa.

Erau numai ele două.

O clipă, Rose avu senzaţia că realitatea îşi ţine răsuflarea, lăsând-o: – lăsându-le pe amândouă – într-un fel de vid ireal. Un loc unde nimic nu avea sens… unde totul avea sens.

Ca, de pildă, sentimentul chinuitor că o mai văzuse cândva pe Rachel. Nu era vorba de fotografia aceea din ziar. Fusese o fotografie neclară, în care faţa ei era aproape complet ascunsă de Brian. Nu, era mult mai mult. Ceva ce i se părea într-adevăr familiar… de asta totul îi apărea atât de straniu.

„Probabil că e imaginaţia mea “, se asigură singură.

Rachel dădu la o parte un panou de oglindă de deasupra chiuvetei şi scoase dinăuntru câteva obiecte de prim ajutor. După aceea, îngenunche pe covorul gros, roz, din faţa lui Rose, îi desfăcu batista însângerată şi examină rana: o despicătură lungă, în diagonală, de-a curmezişul palmei, ca o gură rujată, dar nu mai adâncă de o fracţiune de centimetru.

Rose se simţi uşurată. Nu era aşa de rău cum îşi închipuise. Până şi durerea i se mai domolise. Se uită la creştetul lui Rachel, la pielea fină, roz, a cărării ce părea trasată cu o riglă, la ondulele de păr chihlimbarii, strălucitoare, care-i cădeau pe obraji. Se gândi o secundă să ia de pe poliţa de marmură statueta Art Deco a unui aruncător de discuri şi să izbească cu ea în cărarea aceea perfectă. Pe urmă, când Rachel îi extrase cu o pensetă o aşchie de sticlă din rană, se cutremură. Un val nou de durere îi obtură gândurile păcătoase.

Rachel îşi înălţă privirea, cu o mină compătimitoare.

— Uf! Pun rămăşag că doare tare. Dar n-o să ai nevoie de cusături. Îţi curăţ rana, pe urmă te bandajez, şi gata.

— Mulţumesc, gâfâi Rose. Ce tâmpenie a fost totul! Un accident mai mult decât stupid.

— Se întâmplă. N-a fost vina dumitale.

Dar din nou îi apăru în privire semnul acela de întrebare. „Ce s-a întâmplat acolo, afară, între tine şi Brian? “Rose îi citi întrebarea în ochi. „Te las să-ţi închipui singură", îi răspunse în gând.

Rămase tăcută, urmărind-o pe Rachel care-i dezinfectă rana cu un antiseptic puternic mirositor, şi apoi i-o bandajă în tifon. Admirându-i în taină mişcările graţioase, eficiente, ale mâinilor, Rose şi le imagină pe trupul lui Brian, facând dragoste cu el, mângâindu-l cu atingeri de fluture.

„Opreşte-te! Opreşte-te imediat! îşi porunci în gând. E o nebunie. Te porţi ca o ne… “

Rachel, acum în picioare, deschise robinetul ca să-şi spele

mâinile.

— Lasă-ţi bandajul nemişcat o zi sau două, o sfătui.

Vocea i se ridica peste gâlgâitul apei. Acum îşi usca mâinile într-unul din prosoapele roz, pufoase, atârnate pe un suport. Stătea cu spatele la Rose. Clătină din cap.

— Păcat de rochie. E frumoasă. Sper că nu s-a stricat de tot.

Rochia? Nici nu se gândise la ea, şi acum simţi o împunsătură de spaimă. Mă rog, va putea fi curăţată. Ah, dacă şi viaţa ei ar putea fi reparată cu aceeaşi uşurinţă, viaţa pe care ar fi trăit-o cu Brian…

Dar asta ar fi însemnat să nu fi existat războiul din Vietnam. Sau incendiul care o omorâse pe mama ei.

Rose, covârşită, îşi sprijini capul de marginea rece a poliţei, şi se lăsă scuturată de sughiţuri mute, neputincioase.

— Uite ce-i, i se adresă Rachel cu o voce încurajatoare, profesională. Ai avut un şoc. Înapoiază-te la hotel, ia o aspirină sau două şi odihneşte-te.

Rose, străduindu-se să-şi înfrâneze emoţia, îşi concentră asupra lui

Rachel privirea înrourată de lacrimi nevărsate.

— Brian nu mi-a spus unde locuiţi. La ce hotel. Ca să-ţi trimit un cec pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Rachel deveni rigidă.

— Nu e nevoie, răspunse ea. Nici prin cap nu mi-ar trece să iau bani de la o prietenă. A lui Brian, adăugă ea cu repeziciune.

Cu prea multă repeziciune, urmată de o roşeaţă care i se întinse până la gât, împroşcându-i tenul trandafiriu, lăptos, cu pete urâte, roşii.

Rose simţi o zvâcnire de satisfacţie. Bun! Până la urmă descoperise călcâiul lui Ahille. Şi, după cum bănuise, acesta era Brian.

— Atunci îţi rămân datoare un serviciu, îi spuse.

Rachel se opri în faţa uşii şi se întoarse, privind-o lung. Şi Rose gândi: „Suntem într-un film de Fellini “, văzând-o pe Rachel reflectată în oglinzile roz, iar şi iar, o duzină de Rachel înşiruite ca într-un joc de domino, subţiri şi aurii, cu ochi de nu-mă-uita. Şi, încă o dată, Rose avu senzaţia spectrală că îi cunoştea faţa, din altă parte.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse Rachel cu un zâmbet foarte slab. Să ne considerăm chit.

„încă nu, îi răspunse în gând Rose, cu o amărăciune care o îngheţă. Nu, atâta timp cât tu îl ai pe Brian. “

Capitolul 22

Rachel îşi controlă din nou chiloţii, doar ca să se asigure.

Nici urmă de sânge.

O năpădi un val de uşurare şi de bucurie, aşa cum stătea ghemuită pe closetul micii săli de baie din clinică.

„Patru zile de întârziere “îşi spuse ea. Ori ei nu-i întârziase aproape niciodată menstruaţia. Totuşi, speranţa era încă prematură.

Numai că nu se putea împiedica să spere. Mâinile îi tremurau. O senzaţie de fluturare în stomac. Când se ridică de pe toaletă, trăgându-şi chiloţii şi netezindu-şi fusta de catifea reiată, genunchii îi erau ca de gumă. Simţi cum i se urcă sângele în obraji, apoi îşi vârî o mână pe sub bluza de pânză ca să-şi aranjeze sutienul. În ultimele zile se strâmtase parcă, direct o jena, iar sânii îi erau grei şi sensibili, cu sfârcurile dureroase.

„Toate semnele”, îşi spuse.

Acum, în timp ce se spăla pe mâini la chiuveta pătată de rugină, Rachel nu-şi mai putu ţine speranţa în frâu. Dacă era totuşi însărcinată? După toţi aceşti ani! A existat mereu acea şansă la o mie. Chiar ieri consultase o pacientă, o femeie care se chinuise ani de zile să rămână însărcinată şi, în cele din

urmă, se resemnase, crezând că a intrat în menopauză. Şi iat-o, la patruzeci şi şapte de ani, însărcinată pentru prima oară. Un noroc, dar noroacele se întâmplă.

„Te rog, Doamne, se rugă Rachel, fă să mi se întâmple şi mie. Nouă! Lui Brian şi mie. “

Se gândi la dureroasele teste de fertilitate prin care trecuse. Ultima oară trebuise să i se administreze morfină. Şi totuşi nu dovediseră nimic de care să nu fi ştiut. Şi de câţi ani îşi tot lua temperatura în fiecare dimineaţă, înscriind-o pe un grafic, ca un şoarece de laborator. Şi miile de drumuri la baie, în căutarea petelor suspecte. Îşi pipăia mereu sânii să vadă dacă sunt sensibili. Şi spera împotriva speranţei. Rugându-se.

Şi de fiecare dată, până la urmă, nimic. Dar lucrul cel mai îngrozitor, mult mai usturător decât propria-i dezamăgire, era conştiinţa că minţise. Îl lăsase pe Brian să creadă în continuare că nu exista nicio raţiune pentru care ei doi să nu poată avea un copil. Dacă ar fi ştiut…

„Şase ani “, îşi spuse Rachel. Şi în aceşti şase ani, nu găsise momentul potrivit ca să-i spună adevărul. Greşeala ei, desigur. Brian n-ar fi putut să fie mai tandru, mai înţelegător. Rachel ştia că dacă i-ar mărturisi adevărul, ar înţelege-o, şi totuşi nu se încumeta să rostească cuvintele. Şi pe măsură ce trecea vremea, îi venea tot mai greu să vorbească, iar taina devenise o trădare în sine.

Dar, vai, acei primi ani fuseseră atât de buni, încât nu avusese inima să umbrească nici măcar o zi, nici măcar un minut. Când se întorseseră la New York şi ea îşi încheiase stagiul de secundariat la Beth Israel, iar Brian lucrase ca un nebun la romanul lui – avuseseră atât de puţin timp pentru ei, încât fiecare oră petrecută împreună devenise preţioasă.

Îşi aducea aminte de o seară înzăpezită, când se târâse spre casă după treizeci şi şase de ore de gardă… şi, deodată, în maşină, îşi amintise de Cameggie Hali şi de biletele pe care

le aveau pentru acea seară la concertul lui Rubinstein. De săptămâni întregi aşteptaseră amândoi, cu nerăbdare, seara asta – o seară de muzică divină, urmată de un dineu în doi la Restaurantul Rusesc. Şi acum, singurul lucru pe care-l dorea, după care tânjea, era o baie fierbinte şi o noapte de odihnă luxuriantă, în pat. Şi, totuşi, cum să-l dezamăgească pe Brian? Fusese atât de răbdător cu orele ei inumane de muncă, niciodată nu se plânsese, niciodată nu o făcuse să se simtă vinovată. Îi datora această seară.

Dar când ajunsese acasă, Brian, dichisit şi superb în cel mai bun costum al lui şi cu cravată, o privise lung şi-i spusese:

— N-aş putea să mă întrec cu delicatesele de la Restaurantul Rusesc, dar o omletă tot mă pricep să fac. Ce-ar fi să rămânem acasă în seara asta, şi să încropesc eu ceva de mâncare?

— Oh, Brian… fusese gata să izbucnească în lacrimi de epuizare şi de uşurare… Dar concertul? Ştiu cât de mult ai dorit să-l asculţi.

— Or să mai fie şi alte concerte. Cameggie Hali n-o să se prăbuşească mâine. Dar s-ar zice că tu eşti gata să te prăbuşeşti. Oricum, continuase el cu zâmbetul acela pieziş, care îi încălzea ei inima, e mai plăcut să mă uit la tine decât la bătrânul Rubinstein. Iar pentru muzică, putem pune un disc bun.

Şi astfel, ea făcuse o baie fierbinte, prelungită, în timp ce Brian preparase cina, şi apoi, în timpul mesei, ascultaseră Brahms. După aceea el o condusese în dormitor şi o dezbrăcase încet, cu grijă. Îşi plimbase limba pe sânii ei şi pe scobitura tandră dintre sâni, apoi îşi lăsase amprenta buzelor lui umede de-a lungul pântecelui. Îşi zvârlise hainele de pe el şi o trântise pe saltea:

— Ăsta-i desertul, murmurase rânjind.

O pătrunsese, iar ea se lăsase transportată pe culmile

pasiunii lui… şi ale ei, readunând-o, extrăgând-o din epuizare, făcând-o să strige, să-şi arcuiască spinarea, să-l primească în întregime, să-l cuprindă în ea până în adâncuri.

Şi apoi, adormind în braţele lui, se simţise atât de fericită… gândul că era căsătorită cu omul ăsta minunat, că avea în faţa ei o viaţă întreagă de nopţi ca asta! Şi poate, într-o zi, o să se petreacă un miracol şi o să rămână însărcinată – specialiştii nu-i spuseseră că e imposibil ci doar improbabil. Poate că se întâmplase chiar acum, în momentul ăsta… un copilaş… copilaşul lui Brian… atunci totul ar fi fost într-adevăr perfect…

„Doamne, când am făcut ultima dată dragoste, se întrebă Rachel acum, în faţa chiuvetei, în timp ce-şi usca mâinile. Cu săptămâni în urmă. În noaptea aceea când o trezise dintr-un somn adânc cu mângâierile lui şi cu nevoia lui de ea.

Dar o să se răscumpere faţă de el… curând, de îndată ce o să-şi poată lua câteva zile libere, or să plece împreună undeva, într-un loc romantic, poate că în Antigua. Totuşi şi locul ăsta, de aici, merita unele sacrificii, nu? Clinica ei proprie, unde putea, într-un fel, să răscumpere, poate chiar să şi uite toată moartea pe care o văzuse în Vietnam. Clinica ei era un loc unde femeile sărace puteau primi îngrijirile prenatale. Doamne, prin câte greutăţi trecuse până o realizase, lupta cu toată birocraţia – avocaţi, recomandări, întrevederi peste întrevederi, munţi de cereri şi de formulare – toate pentru mizeria de venituri pe care le aducea clinica. Şi pe urmă, câte dificultăţi până să găsească Iacă un cadru medical cu vederile ei, până când Kay să-şi termine cursurile de moşit, până când să găsească o clădire potrivită.

Îşi aducea aminte de inaugurarea clinicii, organizată de Centrul de Sănătate al Femeilor din Districtul de Est. Vopseaua galbenă, veselă, care abia se uscase pe pereţii a ceea ce fusese, timp de şaizeci de ani, o magazie de fierărie,

dalele de linoleum de pe podea, care străluceau de-ţi luau ochii. Şi sala de aşteptare – cu canapele cumpărate de ocazie, plante agăţătoare, coşuri cu jucării de plastic, viu colorate – şi întreaga zi, nici o singură persoană nu sunase la uşă, locul rămânând pustiu ca o staţie de metrou la ora trei noaptea.

Dar Kay avusese o inspiraţie fantastică: o cafetiera. Pusese în geam un anunţ mare, în engleză şi în spaniolă: CAFEA ŞI GOGOŞI GRATIS. În aceeaşi zi apărură trei femei. Sfioase, cu păr negru, ochii plecaţi şi zâmbete întrebătoare, îşi balansau pe şold copilaşii dolofani. Până la sfârşitul săptămânii, sala de aşteptare devenise neîncăpătoare.

Acum, după un an şi jumătate, Rachel revedea totul. Femeile acelea mândre, autoritare începuseră să aibă încredere în ea. Le ajuta să-şi nască pruncii, le asculta necazurile, le ajuta oricând şi ori de câte ori putea. Desigur, ar fi vrut să fie mai mult timp împreună cu Brian, dar oamenii ăştia de aici, femeile astea aveau nevoie de ea. Într-un anumit fel, parc-ar fi fost copiii ei.

Mânerul uşii zăngăni, întrerupându-i firul gândurilor.

— Rachel, eşti aici? strigă Nancy Kandinski. Eu plec. Ştiu că şi tu eşti gata de plecare, dar cred că trebuie să mai vezi o pacientă. A întrebat de tine. Lila Rodriguez. E… mă rog, ai să vezi tu singură.

Rachel oftă. Era trecut de şapte. Ar fi vrut nebuneşte să se ducă acasă. Să simtă braţele lui Brian încolăcind-o. N-o să-i spună ce bănuia, ce spera, încă nu, nu, până când nu o să aibă certitudinea. Prea de multe ori rămăseseră amândoi dezamăgiţi. Dar, Doamne, nu dorea decât să fie cu el.

Şi pe urmă îşi aduse aminte. Brian vorbea în seara asta la Administraţia Veteranilor din Vietnam. Primea atâtea solicitări să ţină conferinţe, să apară la televizor, să vorbească la radio; de când îi apăruse cartea îl potopiseră atâtea invitaţii, că Rachel le pierduse şirul. Un lucru era sigur, că se va întoarce acasă foarte târziu. Era a treia noapte

săptămâna asta când urma să se culce fără să se poată cuibări alături de trupul lui lung, cald.

„Şi, de fapt, gândi Rachel, n-ar trebui să accepte să ţină toate cuvântările astea şi să iasă seară de seară în oraş. Oare a obosit să mai aştepte? Să mă aştepte pe mine, să aştepte un copil? Şi dacă eu nu-i pot da ceea ce aşteaptă, nu cumva caută în altă parte? “

O săgetă o amintire. Petrecerea din Londra, cu două luni de zile în urmă. Rose. Frumoasă, smeadă, cu ochii aceia flămânzi. Şi cum se mai uitau ochii aceia la Brian! Un fior de teamă rece îi închirci inima.

Alungă gândul din minte.

„Dacă sunt cumva însărcinată, toate or să se schimbe. O să fie bine. Vom alcătui o familie."

„Mâine, îşi făgădui Rachel, o să plec devreme de la clinică şi o să prepar eu cina. Ceva somptuos, care să meargă cu şampanie şi cu lumânări aprinse – întreaga recuzită. Şi mai târziu, când o să facem dragoste, va fi ca la început."

— Spune-i doamnei Rodriguez că voi fi la ea într-un minut, îi strigă prin uşă lui Nancy.

— Bine. Eu am plecat. Pe mâine.

Rachel, ieşind din baie, zări o fulgerare de păr morcoviu dispărând după colţul coridorului îngust care ducea la sala de consultaţie din faţă. Niciodată Nancy nu mergea normal. Tot ce făcea era pe fugă.

Acum se grăbea şi Rachel. Scoase fişa Lilei din sertarul ticsit, aflat în cămăruţa care-i servea de birou, şi îşi croi drum spre cabinetul de consultaţie.

Lila stătea ghemuită într-un fotoliu rabatabil din colţ, sub fereastra cu zăbrele care dădea spre alee. O fată slăbuţă, cu excepţia pântecelui enorm. Faţa lividă ca de stafie. Tumefiată şi învineţită ca o mască de carnaval. Ochii umflaţi ca nişte cepe.

„Data viitoare o s-o omoare", gândi Rachel oripilată,

simţind cum o cuprinde furia.

Îşi ţinu răsuflarea şi se străduí să arate impasibilă. De ce se lăsa femeia asta bătută de soţul ei? Ba chiar îl proteja pe nemernic, ultima oară îi spusese lui Rachel că se rostogolise pe scări. Pe dracuí!

— Senora, i se adresă ea, luându-i mâna, o mână oribil de inertă şi de lipicioasă. Digame que pasu.

Lila scutură din cap, şuviţele de păr negru, slinos, căzându-i pe fruntea de ceară.

— Oh! Pruncul meu e bine? întrebă ea, înconjurându-şi pântecele cu braţe ocrotitoare.

— Să aruncăm o privire. O să fiu foarte blândă, îţi promit.

Rachel o urcă pe masa de consultaţii şi-i ridică fusta. Slavă

Domnului, nicio sângerare vaginală. Dar chiar sub coşul pieptului avea o vânătaie cât toate zilele care o îngrijoră. S-ar fi putut să indice o traumă. Va trebui să testeze fluidul amniotic pentru meconium.

— Pruncul e probabil bine, dar aş vrea să te internez în spital pentru noaptea asta, îi răspunse Rachel. Pentru mai multă siguranţă. Entiendes, senora?

Lila înţelesese. Dar la cuvântul „spital”, faţa ei galbenă ca ceara deveni cenuşie şi ochii i se învârtiră în cap.

„E speriată, îşi spuse Rachel, e mai speriată de spital decât de bărbatul ei care o snopeşte în bătăi.”

Lila clătină din cap, apoi coborî de pe masa de consultaţie, cu o grijă exagerată, ca o femeie foarte bătrână care duce un carton cu ouă.

— Nu, răspunse ea cu îndărătnică osteneală. Să n-aud de spital. Or să-mi ia copilul.

Ajunsese deja la uşă, încheindu-şi din mers nasturii jachetei roz, până când Rachel să o poată opri.

— Doamnă Rodriguez, te rog, ascultă-mă. Ce s-a întâmplat data trecută, când ai pierdut sarcina, a fost cu totul altceva…

Dar Lila scutură din nou din cap, politicos însă cu

fermitate.

— Gracias, doctor. Gracias… pero no.

Rachel ar fi vrut să fugă după ea, s-o apuce de umeri şi s-o zgâlţâie. „Nu ştii ce rişti? Ai idee câte femei ar da totul ca să poată avea măcar un singur copil? Măcar o şansă de a rămâne însărcinate?"

Dar n-avea niciun rost. Lila n-ar înţelege. Şi nu ar mai veni deloc la clinică. Ori o consultaţie pe jumătate tot e mai bună decât nimic.

Rachel, colcăind de nemulţumire, se întoarse în biroul ei şi răsfoi fişele, găsind repede ceea ce căuta: SAUCEDO ALMA. În drum spre casă o să se oprească la spital ca s-o vadă pe Alma. Aici, cel puţin, era vorba de un caz în care putea interveni.

Kay îşi băgă pe uşă capul cârlionţat:

— Sunt gata de plecare. Pot să te mai ajut cu ceva înainte de a pleca? Un sandviş, o cafea, o transfuzie? Rachel, arăţi doborâtă.

— Cum ies de aici mă relaxez. La ora asta s-ar putea chiar să găsesc un scaun liber în metrou. Începu să scotocească într-o scrumieră adâncă, plină de benzi elastice, clame, cioturi de creion, şi pescui o fisă de metrou. I-o aruncă lui Kay. Ţine-o! îţi fac cinste cu o călătorie. Apropo, am primit rezultatele analizei de sânge a Almei?

— Încă nu. Mâine dimineaţă, chiar dacă trebuie să-l smulg cu arcanul. Îi cunoşti pe îngălaţii ăia de la laborator… promisiuni, promisiuni. Vrei să le spun că e o urgenţă?

Kay arăta obosită, uşor slăbită şi cu cearcăne negre sub ochi.

— Dacă ne dau rezultatul mâine e în ordine, hotărî Rachel. Noapte bună, Kay. Şi ascultă… ai grijă de tine, auzi?

Câteva minute mai târziu, Rachel încuia uşa clinicii: două broaşte, un zăvor, un grilaj de fier cu lacăt. Apoi, porni prin Ţara Nimănui către strada East Fourteenth. Merse pe

trotuarul unui tărâm literalmente pustiu, presărat cu excremente de câini, sticle sparte, cutii de conserve goale, cabine telefonice vandalizate. Parcă şi aerul mirosea a putreziciune. Pereţii mânjiţi cu graffiti: VIVA LA RAZA! CHICO O IUBEŞTE PE ROXI! MOARTE PORCILOR! Şi, pe fiecare ferastră, izbucneau acordurile răscolitoare, sacadate, ale muzicii latino-americane.

De obicei o iritau. Îşi aducea aminte că, la început, avusese senzaţia unui astronaut care pune piciorul pe o planetă stranie şi primejdioasă. Sau o Margaret Mead în mijlocul aborigenilor. Oare ce gândeau oamenii ăştia când o pândeau de la ferestre – oare în ochii lor nu era decât încă o filantroapă bogată, venită din centrul New York-ului? Oare nu urmăreau decât să-i fure poşeta?

„Dar acum, îşi spuse ea zâmbind, asta-i planeta mea. “Făcu un semn cu mâna unei femei care stătea într-o verandă ponosită, cu un cărucior de copil alături. Anita Gonzales. Cu şapte luni în urmă o asistase la naşterea copilului din căruţ. Îşi aducea aminte că avusese o sarcină grea. Şi, la sfârşit, o mogâldeaţă de prunc zbârcit, tot numai păr negru şi parcă nimic altceva. Dar acum era un bebeluş rotofei, sănătos, pe care nu-l mai încăpeau hăinuţele. Rachel simţi că-i creşte inima.

Sirena stridentă a unei ambulanţe îi rupse firul gândurilor.

Curând, se găsi în faţa intrării unei clădiri mari, urâte, din cărămidă. Pe uşa mare de sticlă fusese scris cu vopsea roşie: ÎL BAG PE MARIO ÎN Mş-SA. Cineva cojise şi desprinsese de pe zid literele de metal care anunţau SPITALUL SF.BARTOLOMEU. Rămăsese doar SF.BAR, alături de care fusese pictat un B cu vopsea roşie: SF.BAR B.

Rachel sui în liftul hodorogit până la etajul şase, înghesuită între un intern cu ochi somnoroşi şi o femeie de serviciu cu un coş enorm, plin cu cearceafuri murdare.

Alma Sauvcedo se găsea în salonul C, în patul de lângă uşă.

Dormea. Avea o faţă delicată ca o camee de ivoriu, iar părul negru, lung, i se răspândise pe pernă. „Doar şaisprezece ani, îşi spuse Rachel. Ar trebui să tocească pentru un examen de istorie, sau să-şi dea întâlniri cu băieţi, să meargă la ceaiuri, nu să nască un copil. “

Rachel îşi aduse aminte cum o îndrăgise pe Alma de prima dată când apăruse la clinică. O fetişcană timidă, frumuşică, purtând un pulover de uniformă şcolară care-i ajunsese prea strâmt După o examinare în urma căreia constatase că era însărcinată în luna a patra, urmase întreaga poveste, punctată de sughiţuri de plâns. Fusese primul băiat din viaţa ei. Îi spusese că o iubeşte. Şi îi făgăduise că nu

0 să i se întâmple nimic. Acum nici nu voia să mai audă de ea. Nici Alma nu dorea copilul, dar părinţii ei nu i-ar fi îngăduit un avort. Erau catolici şi a omorî o viaţă ar fi însemnat pentru ei un păcat capital.

Dar acum, cu patru luni mai târziu, se părea că pruncul o s-o omoare pe Alma.

Rachel consultă fişa. Tensiunea arterială 14 cu 11. Edemele se menţineau în ciuda sulfatului de sodiu. Alma era tratată cu soluţie Ringer, totuşi cantitatea de urină era foarte scăzută. „Fir-ar să fie! Dacă situaţia nu se ameliorează, va trebui să intervin curând, îşi spuse Rachel. Altfel pierd şi mama şi copilul. Mâine dimineaţă, de îndată ce văd rezultatul analizei de sânge… “

— Doamnă doctor Rosenthal! Ce bucuroasă sunt că aţi venit!

Rachel tresări văzând că Alma se deşteptase. Arăta necăjită. În ochii căprui, umflaţi de somn, i se adunaseră lacrimi, care porniră să

1 se prelingă pe obraji.

Rachel se aşeză pe marginea patului şi-i luă mina:

— Te simţi râu, nu-i aşa?

— Omul acela, şopti Alma cu o voce atât de scăzută, încât

Rachel trebui să-şi aplece urechea. Vă rog… nu-l mai lăsaţi să mă mai atingă.

Oare Alma avusese un vis?

— Care om? întrebă ea.

— Un doctor. Nu-i ştiu numele. Înalt şi… mă rog, unele fete ar spune că-i frumos. Se încruntă – clar că ea nu era de această părere. A venit cu o liotă de doctori după el… chiar puţin mai înainte.

— Vizita de seară. Asta-i rutina…

— Nu, nu, protestă Alma scuturând din cap. şsta… ăsta nu-i ca ceilalţi doctori. Nu… ştiţi, nu faptul că m-a examinat. Dar a fost atât de rece. De parcă eu aş fi fost o marfa expusă într-un magazin. Felul în care m-a palpat. M-am simţit atât de… Alma îşi îngropă faţa în mâini şi vorbi printre degete, cu o voce înăbuşită. Nici măcar nu m-a întrebat ceva. Pur şi simplu mi-a desfăcut picioarele şi… şi… de faţă cu toţi… cu chestia aceea de metal… tot timpul vorbind despre mine ca şi cum eu nici nu eram acolo… Doamne, îmi venea să mor!

Rachel simţi cum mânia îi arde stomacul, ca un cărbune încins. „Păcătosul! Aş vrea să-l spânzur de mâini, oricine ar fi! Ba mai mult, mi-ar plăcea să-l dau pe mâna unui proctolog sadic! “

Rachel ducea, zi de zi, un război subtil împotriva medicilor insensibili care-şi tratau pacienţii la fel ca pe cadavrele de pe masa de disecţie de la facultate. Ba chiar mai rău.

Mai ales aici, unde era vorba de chinurile facerii. Concepţia generală a internilor şi a medicilor secundari era că orice femeie însărcinată trebuie să-şi expună organele la vedere ca merele şi bananele de pe taraba fructarului. „O să stau de vorbă despre asta cu doctorul Townsend, îşi propuse Rachel. E posibil că mintea i-o ia razna, dar inima şi-a păstrat-o la locul ei. Să facă măcar binele ăsta înainte de ieşirea la pensie.”

Dar îşi aminti brusc că doctorul Hariy Townsend ieşise la

pensie. Avusese loc chiar şi o petrecere, la care ea nu putuse să ia parte. Dar cine venise în locul lui? îşi aduse aminte că auzise de câteva nume ale unor potenţiali candidaţi. Dar parcă se vorbise de un personaj important de la Spitalul Presbiterian?

Strânse cu afecţiune mâna Almei, apoi îi dădu un şerveţel de hârtie din cutia de pe noptieră. Inima i se strânse când o văzu pe Alma hohotind în şerveţel. Oare aşa se simţea o mamă? Doritoare să aducă mângâiere, dar neputând face altceva decât să ofere un şerveţel Kleenex?

„O mamă! Doamne Dumnezeule, asta aş fi dacă sunt într-adevăr însărcinată!"

O secundă, îşi simţi inima sărindu-i din piept. „Dacă, dacă, dacă...! “

Dacă ar putea avea măcar o certitudine.

Rachel trase adânc aer în plămâni:

— Ascultă-mă, Alma, înţeleg prin ce ai trecut. Totul ţi se pare acum neplăcut şi ultimul lucru pe care l-ai dori e o liotă de doctori care să se zgâiască la tine. Dar, crede-mă, unica raţiune pentru care te afli aici este aceea de a te putea ajuta pe tine şi copilul. Acum încearcă să dormi. Mâine dimineaţă la prima oră vin din nou să te văd.

Alma încuviinţă din cap apoi îi luă mâna, strângându-i-o cu putere.

— Doamnă doctor Rosenthal, trebuie să-mi promiteţi. Promiteţi-mi că nu o să mă asiste alt doctor la naştere. Nu vă vreau decât pe dumneavoastră.

Rachel se opri, cu inima sfâşiată. Cum putea face o asemenea promisiune? Existau nouă şanse din zece ca ea să o asiste pe Alma. Dar dacă intervenea ceva, dacă ar fi fost reţinută?

Rachel deschise gura ca să o asigure pe fată că mai existau şi alţi medici buni, poate chiar mai buni decât ea. Dar apelul mut, înspăimântat, din ochii Almei îi înfrână cuvintele. A-i

clătina încrederea acum, când Alma avea atâta nevoie de ea, ar fi putut să-i facă mai mult rău decât o promisiune încălcată.

— Îţi promit, îi spuse.

Văzu lumină filtrându-se pe sub uşa pe care scria: ŞEFUL CLINICII DE OBSTETRICĂ ŞI GINECOLOGIE. Mă rog, oricine venise în locul lui Harry, însemna că este un medic activ dacă stătea până la această oră.

Bătu uşor în uşă.

— Intră, răspunse o voce distrată.

Rachel împinse uşa şi intră, curioasă să-l cunoască pe înlocuitor.

Văzu un cap aplecat deasupra hârtiilor de pe birou, un păr blond ondulat strălucind în cercul de lumină aruncat de lampa de birou înaltă, două braţe musculoase care se odihneau pe un dosar deschis, mânecile suflecate până la cot. Apoi capul se înălţă şi Rachel se pomeni privind în doi ochi verzi, străpungători.

Clipi repede, spunându-şi că, probabil, are vedenii din cauza oboselii. După toţi aceşti ani… Dumnezeule, el.

David Sloane. Ceva mai îmbătrânit, ceva mai greoi, dar încă frumos… o frumuseţe neatrăgătoare, însă. Pungi sub ochi, şi un aer nesănătos al feţei. În loc să se fi maturizat graţios, firesc, părea să se li deteriorat ca un fruct căzut, lăsat să putrezească. O clipă, simţi că îngheaţă, de parcă tot sângele se scursese din ea. Pe ecranul memoriei, îi apăru un alt David, tânăr, într-o jachetă albă, ţinând o chiuretă în mâna care-i tremura.

Dar îşi alungă cu iuţeală viziunea. „Istorie veche”, îşi spuse. Acum, când se găseau amândoi în acelaşi domeniu de activitate, mai devreme sau mai târziu cărările lor erau hărăzite să se întâlnească.

„Situaţie foarte penibilă, dar va trebui să fac faţă”, se îndemnă Rachel.

Îl urmări împingând în spate fotoliul rotitor al lui Townsend şi ridicându-se ca s-o salute.

— Ia te uită! Bună!

Îi dărui un zâmbet strălucitor ca un reflector.

Rachel îi întinse mâna, se forţă să-i zâmbească, simţindu-se ciudat de detaşată, de parcă ieşise din ea însăşi, de parcă nu era decât un păpuşar care trăgea sforile unei marionete, făcând ca gura ei să se mişte.

— Hello, David. Nu te-am văzut de mult. Ultima dată când am auzit de tine, lucrai la Spitalul Presbiterian, nu? S-a zvonit pe aici că or să aducă pe cineva de acolo, dar nici prin gând nu mi-a trecut că tu eşti acela.

— Ultima dată când am auzit eu despre tine, îi aruncă el înapoi mingea, erai pe undeva prin junglă, făcând pe doctorul Schweitzer. Mă rog, mă bucur să văd că ai reuşit să te întorci întreagă. Arăţi minunat, Rachel.

— Şi tu al fel.

Era un neadevăr, îşi spuse ea. David arăta îngrozitor, ca o caricatură a băiatului frumos care fusese odinioară. Ca Dean Martin în filmele sonore, cu ochii buhăiţi, de beţiv, jucând încă rolul unui playboy fermecător. Doamne, cum a putut gândi vreodată că e îndrăgostită de omul ăsta?

— Te-aş invita să iei loc, urmă David, dar după cum vezi… Făcu un gest arătând spre cutiile mari de carton, pe jumătate pline, stivuite lângă uşă. Teancuri de cărţi şi de dosare ocupau toate scaunele din încăpere, cu excepţia fotoliului său. Sunt în plin proces de curăţenie, continuă el. Harry Townsend era un soi de şobolan. Păstra totul de la cutii de chibrituri până la rapoartele de autopsie vechi de douăzeci de ani. Şi conducea departamentul în acelaşi mod dezordonat şi aiurit Aşa încât se pare că o să am mult de furcă aici.

— Mă rog, Sf. Bart nu-i tocmai Spitalul Presbiterian. Dar îl cunosc bine, clinica mea e chiar în apropiere, aşa că, dacă-ţi

pot fi cu ceva de folos…

„Nu strică să-l linguşesc puţin. Să rămân în relaţii bune cu el. Altfel ar fi în stare să-mi facă viaţa un infern în spitalul ăsta “, îşi spuse Rachel.

— Ştii ce, i se adresă David arborându-şi din nou zâmbetul fosforescent. Eu tocmai mă pregăteam să plec. Ce-ar fi să ne oprim să luăm o băutură undeva? Am avea posibilitatea să reînnodăm lucrurile. Scoate-ţi din cap că morga asta de spital ar putea fi vreodată aerisită. Ce zici de ideea mea?

„Ultimul loc în care aş vrea să mă aflu ar fi într-un bar, cu David, la o şuetă amica!", gândi Rachel.

Dar, pe de altă parte, dacă l-ar refuza… s-ar putea să se simtă jignit. Şi partea proastă era că nu-şi putea permite să-l îndepărteze. Ea nu făcea parte din personalul angajat al spitalului, avea numai nişte privilegii medicale. Şi privilegiile pot fi foarte uşor revocate. Şi apoi ce rău era într-o discuţie la un pahar?

— Cu plăcere, minţi Rachel, dar n-o să pot rămâne mult. Trebuia să fiu acasă încă de acum o oră.

David îşi şi întinsese mâna după haină – o jachetă de antilopă, foarte scumpă – pe care şi-o agăţă pe un deget, ţinând-o pe umăr, în felul lui James Dean. Rachel îşi stăvili râsul.

— Vrei să te duci acasă la bărbăţel?

Zâmbetul lui ascundea tăişul ironiei, dar Rachel hotărâse să adopte o atitudine diplomatică, chiar dacă lucrul ăsta îi repugna. Îşi compuse o expresie agreabilă a feţei, cel puţin aşa spera, apoi replică:

— Ca să fiu sinceră, da. Şi tu? Te-ai însurat?

— Eu? Nu, nu. Încă îmi place să mă joc cu libertatea. O soţie n-ar putea îndura. Înţelegi ce vreau să spun?

O luă de braţ, conducând-o spre uşă, şi Rachel trebui să se lupte cu dorinţa de a-şi smulge braţul de sub al lui.

— Ştiu ce-ai să spui, urmă David, că în felul ăsta îmi

răvăşesc existenţa. Dar eu prefer munca silnică decât închisoare pe viaţă.

David chicoti la propria lui glumă.

Rachel se închirci în ea însăşi. Zări ceva sclipind în jurul gâtului lui. Un lanţ de aur. Oh, Doamne, acceptase într-adevăr să ia o băutură cu viermele ăsta?

Dar mai era ceva, în afară de aerele lui de virilitate, mai era ceva ce-i râcâia ei mintea. Da, ceva în legătură cu Spitalul Presbiterian. Vechea ei prietenă, Celia Kramer, o infirmieră la obstetrică, îi povestise cu un timp în urmă ceva despre David. Parcă un scandal. Dar ce fusese? în sfârşit, poate că o să-şi amintească mai târziu.

Arboră şi ea zâmbetul cel mai vesel de care se simţea în stare.

— Mă rog, presupun că nu toată lumea poate fi fericită.

— De fapt, unde mă duci? întrebă Rachel simţind că i se strânge stomacul când văzu taxiul cotind pe o nouă străduţă îngustă din Greenwich Village.

Acum îi părea rău că se lăsase convinsă să nu între la Gordo, barul de peste drum de spital. E drept că era sordid şi televizorul urla uneori de-ţi spărgea urechile, dar mulţi dintre clienţii de acolo îi erau cunoscuţi.

— Într-un loc liniştit, îi răspunse David, unde să putem sta de vorbă. La Sf. Bartolomeu înghit culoare locală până la intoxicaţie. Nu-mi mai trebuie. Nu te îngrijora, aproape am ajuns.

„Să mă îngrijorez? De ce să mă îngrijorez? Suntem numai doi colegi care se duc să bea un pahar după orele de lucru. E drept, cândva am fost în relaţii foarte strânse. Şi tu mi-ai tras un picior în fund, ! dar… “

Taxiul se opri. David plăti şoferul şi coborî. Rachel văzu un cartier frumos. Copaci, un şir de case vechi din cărămidă, îngrijite, o pereche elegantă, care-şi plimba câinele. Dar numai case, niciun bar…

— David…

Se întoarse brusc spre taxi, dar câţiva homosexuali travestiţi în rochii de seară îl şi ocupaseră.

— Am vrut să-ţi arăt noua mea locuinţă, îi explică David, uşor spăsit. M-am mutat în ea luna trecută. Am dat o lovitură cu casa asta, chiar dacă am ceva de urcat pe jos. Haide, nu mai face mutra asta, nu-s decât două etaje. Şi e foarte liniştită. Putem sta de vorbă. Rachel simţea o împotrivire, deşi n-ar fi putut spune de ce.

— Bine, rosti în cele din urmă, dar să ştii că nu pot rămâne decât câteva minute.

O oră mai târziu, Rachel stătea încă pe marginea canapelei de i piele albă, ţinându-şi paharul pe un genunchi; pe fusta ei din catifea reiată apăruse un cerc ud. De două ori îi spusese lui David că trebuie să plece, şi de fiecare dată el stăruise să mai rămână şi să mai bea doar un singur pahar.

Ea nu-şi terminase nici prima băutură, dar observase că David dădea acum pe gât al treilea pahar de whisky.

Felul în care arăta, privirea sticloasă şi poziţia în care stătea pe canapeaua din faţa ei, cu un picior strâns sub el şi un braţ întins pe spetează, nu promitea nimic bun. Da, s-ar fi zis… că parcă plănuise ţ să-şi petreacă întreaga seară cu ea.

Şi apartamentul, nici el nu era cum trebuie. S-ar fi zis că era o cameră-model de la magazinul Blomingdale, tot coloritul în nuanţe de biscuit şi de stridie, mobilă alcătuită numai din unghiuri, geometrică, oarecum lipsită de suflet. David nici nu ştia, probabil, că schiţa de pe peretele din faţa ei era un Icart. Indiscutabil că o alesese decoratorul, ca să se potrivească cu măsuţa de sub ea.

Acum David îi vorbea despre Spitalul Presbiterian şi Rachel încerca să se concentreze asupra spuselor lui, dar mintea ei divaga. „Brian trebuie să fie acum în drum spre casă, dacă nu cumva s-a şi întors. Doamne, aş vrea să fiu acasă, cu el. “

Glasul lui David se ridica acum, plângăreţ. Rachel se încordă, străduindu-se să-l asculte.

— … Da, pare bizar, dar e adevărat Diploma mea de la Princeton nu conta nici cât un rahat Când nu vii din lumea lor, nu te admit în club. Totul e foarte aristocrat, de fapt pretind că te acceptă şi până la urmă au faţă de tine tot felul de atitudini de snobi… de pildă ţi se adresează rostindu-ţi numele întreg, în timp ce ei între ei folosec numai diminutive şi porecle… şi, nu ştiu cum, niciodată nu se găseşte un scaun liber pentru tine la masa lor din bar. Şi pe urmă, scârbele astea m-au săpat Eu munceam cel mai mult dintre toţi şi aveam referinţe perfecte. Meritam să fiu şeful secţiei de obstetrică. Eram cel mai bun, indiscutabil, pe departe cel mai bun.

Respira greu şi faţa i se înroşise. Rachel simţea că David era pe punctul de a-şi pierde stăpânirea de sine. Îşi aşeză paharul pe măsuţă şi dădu să se ridice.

— David, aş dori să aud cândva întreaga istorie, dar acum, realmente trebuie să…

David întinse braţul şi prinse încheietura mâinii ei într-un cerc de fier.

— Nu pleca încă… te rog, nu mi-ai povestit nimic despre tine, nu mi-ai spus cum a fost în Vietnam. Şi nici măcar nu ţi-ai isprăvit băutura.

David încerca din nou să fie fermecător, dar farmecul era artificial, lunecos, ca o mască desprinsă. Din cine ştie ce raţiuni absurde, Rachel se gândi la Lon Chaney, în Fantoma de la Operă. Şi, brusc, nu dori să vadă ce se ascundea sub mască, nu dori să ştie ce se găsea dincolo de ochii lui injectaţi, de rânjetul obsedat. „Nu-mi dă drumul la mână, gândi ea. Nu… “

Subit îşi simţi picioarele slabe, ca de cauciuc, şi se prăbuşi iar pe canapea. Îşi frecă încheietura mâinii, care o ustura. Dar nu se poate ca David să fi avut vreun gând ascuns. Nu, îşi

închipuia numai că ar putea deveni primejdios. Era o prostie. Venise aici ca să-i vorbească despre Sf. Bart, despre Alma Saucedo. Ei bine, asta o să şi facă. Şi pe urmă, când el o să se calmeze, o să se ridice, o să iasă pe uşă, o să coboare scările celor două etaje, o să ia un taxi…

„îi mai acord zece minute, îşi spuse Rachel. Şi pe urmă, acasă!"

— David, începu ea, aş vrea să te consult în legătură cu o pacientă a mea.

Rachel îşi schimbă poziţia, ca să se afle în direcţia uşii. Pe urmă îi făcu un scurt raport asupra condiţiei Almei.

— N-aş vrea s-o pun pe Pitocin. Tratamentul ar micşora cu cincizeci la sută şansele de supravieţuire a fătului. Pe de altă parte, dacă aştept…

— În prima zi când am preluat serviciul, am analizat flecare departament. David părea să-şi fi revenit. Pediatrii sunt rahat, şi ceilalţi nu-s mai buni. Tu spui că fătul ar avea cincizeci la sută şanse de supravieţuire. Eu le-aş evalua la patruzeci la sută, când e vorba de o prostănacă de şaisprezece ani care, probabil, în ultimele opt luni s-a hrănit numai cu cartofi prăjiţi şi Coca-Cola.

— Asta-i o viziune pesimistă. N-am să afirm că circumstanţele sunt optime, dar Alma e o fată inteligentă. A fost prima în clasă. E foarte conştientă de ceea ce se petrece cu ea şi a fost foarte prudentă.

— Dac-ar fi fost ceva mai prudentă, n-ar fi rămas cu burta la nas.

Rachel se simţi lovită. David se uita fix la ea. Se holba la ea.

Doamne, nu fusese o închipuire. Avea de gând s-o ia.

Stătea locului, ca paralizată, urmărindu-l pe David dând pe gât, dintr-o înghiţitură, restul de whisky din pahar.

— Am examinat-o şi eu, urmă el, cu câteva ore înainte de-a fi picat tu din senin. E drept că nu arăta gata să câştige un concurs de dans, dar în locul tău nu m-aş pripi. Mai las-o o zi

sau două înainte de a o îndopa cu Pitocin.

„Deci tu ai fost cel de care mi-a vorbit, gândi Rachel, ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai rămas tot regele ticăloşilor."

Se ridică brusc de pe canapea, izbind măsuţa de cafea cu genunchiul. Paharul ei se clătină şi alunecă, lăsând o urmă udă pe suprafaţa blondă, lustruită. O durea piciorul unde se lovise de masă. Vax! O să aibă o vânătaie. Nu-i păsa. Nu dorea decât să scape, să plece de acolo.

— Îţi mulţumesc pentru băutură. Acum trebuie într-adevăr să plec. Nu te ridica. Nimeresc singură drumul.

Dar David se ridică, cu mişcări greoaie dar precise şi-i blocă drumul spre uşă. Inima lui Rachel începu să bată cu putere şi stomacul i se crispă.

— De ce atâta grabă?

Rachel văzu că era aprins la faţă, venele gâtului i se îngroşaseră, ochii i se îngustaseră.

— Ce dracu', nu te-am mai văzut de şapte ani şi tu arzi să fugi pe uşă. Aşa te porţi cu un vechi prieten?

— David, haide să nu stricăm lucrurile între noi. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd, dar aşa cum ţi-am spus…

— Şi cine te mai aşteaptă în afară de bărbăţel? Vreun ţânc sau doi?

— Nu am copii.

Cuvintele o dureau numai cât le rostea. Fir-ar să fie, nu el trebuia să-i reamintească acest lucru.

— E ciudat, ştii, pentru că întotdeauna mi-am spus că tu ai fi o mamă extraordinară, continuă el mergând de-a-ndărătelea spre uşă. De exemplu maică-mea. Nu mă apăra niciodată de taică-meu. Nici când mă bătea de scotea untul din mine. Şi totuşi exista ceea ce numeşti tu o unitate familială. Eu şi cu taică-meu eram uite aşa. Ridică două degete, lipite unul de celălalt. Rachel îşi dădu seama că-i tremura mâna. Dar eu nu-i port bătrânului pică, urmă David, şi ştii de ce? Pentru că ea era capul răutăţilor. Căţea egoistă.

Nimic nu-i era pe plac, strâmba din nas la orice. Ea îl aţâţa. Ea îl împingea să dea gata şase cutii de bere în fiecare seară. Şi dacă micul Davey se întâmpla să-i fie în drum, mă rog, căpăta ce merita.

— David, oprește-te!

Acum era de-a dreptul speriată şi simţea noduri în stomac. Îşi dădea seama că nu mai era el însuşi. Arăta mai bătrân, mai grosolan… avea vocea unui om bătut de viaţă, îmbrăcat în salopeta unui mecanic, nu mai era David pe care-l cunoscuse ea, tânărul medic charismatic, într-un halat alb, imaculat.

— Hei… ce să mă opresc, că abia m-am pornit! Şapte ani nu-s de glumă, Multe gânduri trec prin capul unui om în şapte ani. Şi parcă niciodată nu mi-am dat seama mai bine cât de mult aduci cu maică-mea.

Ochii lui, duri şi sălbatici, erau fixaţi asupra ei. Rachel simţi un fior îngheţat în şira spinării.

— David, te montezi singur. Încearcă să te relaxezi, să dormi. O să continuăm discuţia mâine dimineaţă.

Dădu să facă un pas, spre uşă. El sări, o prinse brutal de umeri, înfigându-şi degetele în carnea ei. Rachel simţi cum i se ridica în gât un strigăt, dar îl înăbuşi. Nu se putea mişca. Era amorţită, ca într-un coşmar.

Faţa lui, la câţiva centimetri de faţa ei, izul de alcool pe care-l răspândea respiraţia lui, învăluind-o ca un abur otrăvitor. Acum vedea limpede ce se ascundea dincolo de mască. Avea de-a face cu un dement.

— Nu! urlă David. O să stăm de vorbă acum. Acum!

— Eşti nebun.

Se zbătea ca să se elibereze din strânsoarea lui, dar el o răsuci, izbind-o de perete, ţintuind-o la zid. O explozie de artificii ţâşni în capul ei. O fântână arteziană de scântei roşii. Simţea gust de sânge. Se muşcase singură. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci, în copilărie, când se rostogolise de pe

bicicletă pe o pantă abruptă, era năucită, dezorientată, chiar puţin nebună. Toate astea nu i se puteau întâmpla ei. Nu se putea.

David îşi lipi brutal gura de buzele ei.

„Dumnezeule mare… nu… NU… “

Îi simţi limba, aspră ca glaspapirul, pătrunzând în gura ei. Îndurerând-o. Gust de sânge. Dumnezeule… oh, Dumnezeule…

— E bine, aşa-i puicuţo? gâfâi el. Da, da, ţin minte când te întindeai după aşa ceva. Vrei şi acum, nu? Vrei să te regulez iar, ca-n vremurile bune, aşa-i? Să te fac să ţipi de plăcere. Doar pentru asta ai venit aici.

Rachel simţi un val de adrenalină inundându-i creierul. Era furioasă. Ar fi fost în stare să-l ucidă.

— Ticălosule! ţipă ea, izbindu-l cu amândoi pumnii, sălbatic, orbeşte. Se încordă şi-i trase o lovitură puternică, o durere cumplită îi săgetă braţul. Bun… aşa era bine!

El îşi ridică braţele ca să-şi ferească faţa de loviturile ei. Şi Rachel văzu, îngrozită, că dinţii lui erau plini de sânge, o şuviţă de sânge i se scurgea la colţul gurii…

Se repezi spre uşă, dibuind nebuneşte după clanţă. Avea impresia că se luptă pe sub apă, aerul era dens, picioarele îi erau ca de plumb.

„N-am să reuşesc! N-am să reuşesc să fug de aici!”

Degetele ei găsiră lanţul de sub clanţă şi îl desfăcură cu un zăngănit. Uşa se deschise. Slavă Domnului! O, mulţumescu-Ţi…

Rachel simţi ceva care o smuci din spate şi, deodată, camera începu să se învârtească, pereţii şi podeaua învârtejindu-se de-a valma. Pe urmă totul deveni cenuşiu şi învălmăşit. Încercă să-şi dea seama ce se întâmplă, dar totul îi apărea extrem de vag.

— Căţea! O voce dură îi străpunse ţeasta. Am să-ţi dau ceea ce doreşti!

Mintea păru să i se mai limpezească şi simţi o durere ascuţită în ceafă, de parcă fusese lovită cu un vătrai încins în foc.

Şi văzu.

David. Îngenunchind asupra ei. Desfăcându-şi cu gesturi sălbatice cureaua, umblând la fermoarul pantalonilor. „Oh, Doamne! nu… Te rog! “

Simţea că-şi pierde minţile. Toţi anii din urmă pierisem, înghiţiţi. Zăcea întinsă pe masa din cabinetul pustiu al unui medic, ascultând ploaia bătând în geam, privind la masca albă, grotescă, a feţei frumoase a lui David, încadrată între genunchii ei înălţaţi…

David îi smucea acum picioarele, străduindu-se să le desfacă, împingând-o din coşmarul acela de demult, în coşmarul acesta de acum.

— Nu! Nu! Opreşte-te!

Îşi regăsise vocea. David îi ridică fusta. Pe urmă greutatea lui peste ea, strivind-o, sufocând-o. Nu mai putea să respire. Aer, avea nevoie de aer! Ceva moale şi umed îşi croia drum între pulpele ei.

— Curvă! Căţea desfrânată! Vreau să te aud cum ţipi!

Se simţea zdrobită sub greutatea lui. Dar lucrul pe care încerca să-l împingă în ea rămânea fleşcăit.

Într-o frântură de secundă, Rachel înţelese. Fusese păsuită. „Nu mă poate viola. Nu mai are erecţie!” Un hohot de râs isteric îi încleştă gâtul. Îşi strânse dinţii cu forţă ca să nu izbucnească. „Poate că nu mă poate viola, dar mă poate răni. “

Însă David se prăbuşise. Se rostogoli de pe ea, lăsând aerul să-i pătrundă din nou în plămâni. Şi Rachel ştiu că s-a terminat, de parcă o vergea tare fusese frântă în două.

Se ridică şi trecu printr-un moment de descumpănire, de parcă ar fi privit o pictură suprarealistă. Portretul executat de Dali al unui bărbat cândva frumos, acum total răvăşit,

zăcând pe spate pe un covor rozaliu, printre cuburile de gheaţă aproape topite dintr-un pahar. Răsturnat.

Plângea, şi lacrimile i se prelingeau pe la colţurile ochilor, pierzându-se în favoriţii lungi, moderni. Pieptul i se zbătea în sus şi-n jos, cu un zgomot sec, oribil.

— Nu pot… hohoti el, aproape incoerent, nu pot să mai fac… nici cu tine… nici cu nimeni… de şapte ani… oh, Isuse… ce mi-ai făcut? în numele blestematului de Iisus, ce mi-ai făcut în noaptea aceea? Ochii lui aprigi erau fixaţi asupra ei, scăpărând de răutate. Ar fi trebuit, să te ucid pe tine, nu fătul… Ar fi trebuit să te ucid…

Rachel se ridică în picioare, clătinându-se. Era bolnav… un animal bolnav… n-o să stea să-l asculte.

Se îndreptă spre uşă. De astă dată se deschise cu uşurinţă, de parcă ar fi fost acţionată de un ochi electronic.

Acum, cu grijă. Scările. Treaptă cu treaptă. Îşi apăsă mânile peste urechi ca să amuţească un glas care o urmărea, dar nu izbuti. Se părea că ţipa chiar în capul ei: „Te prind eu! Te prind eu într-un fel. Ai să-mi plăteşti pentru tot ce mi-ai făcut! “

Odată ajunsă afară, slavă Domnului, văzu un taxi cu luminiţa de sus aprinsă.

Aşezată pe bancheta din spate, se lăsă în voia hohotelor de plâns, care o potopeau unul după altul.

— Doamnă… nu vă simţiţi bine? hârâi şoferul.

— Nu, gemu ea.

— V-a atacat cineva? Vreţi să chem un poliţist?

— Nu, nu.

— Hei, doamnă. Îmi pare rău, dar şi eu trei să câştig o pâine. Unde vă duc?

Îi dădu adresa de acasă. Da, la Brian. Numai Brian şi nimeni altcineva. „Am nevoie de el! Doamne, ce nevoie am de el! “

Tot corpul îi tremura, scuturat de sughiţuri, sughiţuri

uscate, dureroase, ce păreau să se smulgă din miezul făpturii ei şi apoi să o lovească. „Nu pot! Nu pot… cum aş putea să-i spun? Dacă-i spun ce s-a întâmplat în seara asta, atunci trebuie să-i povestesc totul. Despre avort, despre tot, despre faptul că îl mint de atâţia ani. “

Simţi că îngheaţă.

Se gândi la sărmana Lila Rodriguez, snopită în bătăi. „Vasăzică de asta nu reacţionează. Nu de frică. De ruşine. Aşa cum simt şi eu acum. Mă simt murdară. Vinovată. De parcă aş fi meritat ce mi-a făcut. “

Pe urmă îşi aduse aminte.

S-ar putea să existe o cale de izbăvire. Exista o şansă. S-ar putea să fie însărcinată. Şi atunci Brian ar fi atât de fericit! Nu o să se mai sinchisească de trecut Rachel închise ochii şi şi-l imagină pe Brian în Central Park, împingând cu mândrie un cărucior de copil, din acelea mari, englezeşti, apoi dând la o parte cu gingăşie, o, cu câtă gingăşie, păturica moale dinăuntru, pentru cei ce doreau să-i privească comoara.

Dar oricât s-ar fi străduit, Rachel nu reuşea să închege un chip pentru bebeluşul ei imaginar.

Apoi simţi o umezeală între picioare. O uşoară crampă în josul abdomenului. „Oh, Doamne… nu… te rog, fă să nu fie adevărat!"

Dar nu încăpea îndoială. Periodul.

Muzica aparatului de radio din taxi răzbea până la ea, în spate. Bobbie Gentry cânta cu o voce răguşită despre noaptea în care Billy Joe Meallister sărise de pe podul Tallahatchi.

Privind la lumina înceţoşată a farurilor, la semnalele semafoarelor, la vitrinele iluminate de pe Madison Avenue, cu manechinele lor trufaşe, rigide, Rachel îşi dori să poată sări şi ea de pe un pod.

Capitolul 23

Brian îşi privi auditorii. Peste o sută, îşi spuse. Majoritatea veterani şi câteva soţii, aşezaţi cu toţii pe scaune pliante, cenuşii, din metal. Feţe dure. Frustrate, mâniate, ostenite. Feţe ale căror expresii împietrite spuneau: „Nu există niciun rău pe lume pe care să nu-l fi văzut deja. “

Îşi îndreptă spatele, îşi răsfoi notele. Ce aşteptau de la el? Speranţă? Speranţa că el le-ar putea oferi o cheie, un remediu la ceea ce le răsturnase existenţele pe dos?

Brian se simţi năduşind sub jacheta lui de dril. „Cum i-aş putea ajuta? se întrebă. Eu nu ştiu nici măcar ce-mi întoarce existenţa mea pe dos, a mea şi a lui Rachel. “

Atâţia oameni care doreau să asculte ce avea el de spus. Oameni care nu puteau găsi singuri cuvintele potrivite, care aveau nevoie de un glas care să-i exprime. Un reprezentant care să vorbească în numele lor, să spună lucrurile aşa cum erau. Cineva care să le reamintească faptul că grozăviile prin care trecuseră ei nu însemnau sfârşitul lumii, că mai puteau încă avea parte de bine pe lumea asta.

„Şi toată tărăşenia asta de acum cu Watergate, gândi Brian. Audierile, speculaţiile. Oare Nixon o să mărturisească? S-ar zice că întreaga ţară fusese lovită de amnezie. Au şi uitat că a existat Vietnamul. Au vârât gunoiul sub preş. Şi toţi oamenii ăştia care au luptat pe front, o adunătură de nepoftiţi care îţi aduceau aminte de lucruri neplăcute.”

— În copilăria mea, începu Brian, coborând de pe podium şi sprijinindu-se de pupitru cu un cot, puştii din cartier cunoşteau toate cuvintele obscene din limba engleză. Ba chiar şi din spaniolă, din italiană şi din idiş. Şi când nu şi le strigau unii altora, le mâzgăleau pe pereţii caselor. Dar exista un singur cuvânt obscen pe care nu-l cunoşteau. Care încă nu fusese inventat. Făcu o pauză, aşteptând ca foşnetele să

amuţească. Acest cuvânt era „Vietnam”, urmă el în tăcerea care se lăsase.

— Al naibii de adevărat! răcni cineva din public.

Brian zâmbi.

— Voi, băieţi, ştiţi despre ce vorbesc, urmă el. E un cuvânt pe care nimeni nu doreşte să-l audă, nu-i aşa? Cum rosteşti „Vietnam”, toţi îşi feresc privirea. Sau se înfurie, te acuză că ai asasinat acolo femei şi copii. Şi ne spun că, în primul rând, ce-am căutat noi acolo, că nu era treaba noastră. Făcu o pauză şi văzu câţiva bărbaţi încuviinţând din cap. Aşa incit învăţăm să ne ţinem gura, continuă el, să închidem totul în noi. Ba chiar ne fac să ne simţim nişte băieţi răi. Şi atunci ne spunem: „Hei, omule, nu-i drept. Eu am luptat pentru patria mea. Credeam că sunt un erou!” Aşteptă o secundă, apoi bătu cu pumnul în pupitru, scoţând un zgomot găunos. Ei bine, uitaţi că sunteţi eroi. Eu am venit aici să vă spun că nu suntem eroi. Dar nici băieţi răi. Suntem pur şi simplu oameni. Oameni care au făcut ceea ce au crezut că e de datoria lor să facă şi pentru asta s-au ales cu un picior în fund…

O jumătate de oră mai târziu, Brian văzu că feţele acelea aspre se înmuiaseră. Ba chiar, ici colo, câte unul plângea, lacrimile scurgându-i-se pe faţa brăzdată. La sfârşit, aplauzele porniră încet, crescând apoi într-un ropot de aprobare aproape violent.

„Eu am avut noroc, gândi Brian. Am scris despre toate astea şi m-am defulat. În momentul acela nici nu-mi păsa dacă cineva o să mă citească sau nu. “

Dacă putea compara cu ceva experienţa de a fi scris Vultur dublu, ar fi fost doar cu o criză de malarie. Cuvintele îl arseseră ca o febră, lăsându-l la sfârşitul fiecărei zile vlăguit, epuizat, secătuit de atâta transpiraţie. Faptul că îi găsise un sfârşit rotund, care făcea din carte un roman, se datora lui Rachel. Ea citise fiecare pagină, de cum ieşea din maşina de

scris, şi-i dăduse sugestii, îl ajutase să modeleze explozia fierbinte de cuvinte mânioase, într-o operă literară.

Îşi aduse aminte de zilele şi nopţile ei de internat, când venea acasă sleită de puteri şi totuşi mai găsea energia de a citi paginile pe care le scrisese el în acea zi. O vedea în minte, o imagine clară ca o fotografie, Rachel tolănită pe canapeaua din biroul lui, cu paginile în poală şi un creion în dinţi. Ca un copil de şcoală, îşi sugea distrată creioanele, până ajungea la plumb. Da, şi nici nu arăta mai mare ca o şcolăriţă, cu părul împletit într-o coadă şi cu o cămaşă veche de-a lui, lălâie, peste blugi. Şi când o vedea aşa, inima începea să-i bată cu repeziciune, tăindu-i aproape răsuflarea.

Brian revedea şi alte imagini – cele trei săptămâni pe care le petrecuseră în flecare lună august la Fire Island, înainte ca Rachel să fi devenit prea ocupată cu clinica ei. Amândoi, alergând pe ţărmul mării în plin flux, până când se prăbuşeau, fără respiraţie, în nisipul cald. Sărutări dulci, prelungite, noaptea târziu, în faţa unui foc de vreascuri. Făceau dragoste pe cearceafuri zgrunţuroase din cauza nisipului, trupurile usturându-i de prea mult soare.

„Rachel, Dumnezeule, pe atunci eram buni unul pentru celălalt."

Un ghimpe îi înţepă inima. Se gândise la fericirea lor la timpul trecut.

Nu, nu era adevărat. O iubea şi acum la fel cum o iubise întotdeauna. Doar că nu mai era acelaşi lucru. Pe atunci, era ca şi cum ar fi ocupat amândoi un singur spaţiu, ca şi cum ar fi respirat acelaşi aer… şi acum aveau sfere diferite, separate. Îi veniră în minte prosoapele pe care era brodat, 1" şi „Ea ", primite ca dar de nuntă de la o verişoară a lui. Ce se mai amuzaseră când le văzuseră! Dar acum nu li se mai părea atât de caraghios. „EI "şi „Ea". Da, asta spunea totul.

Sala se golea de public, doar câţiva auditori mai zăboveau, nevenindu-le parcă să plece, oameni care ar fi vrut să fie

eliberaţi de Vietnam, dar, în acelaşi timp, doritori să recapete camaraderia veselă şi nepăsătoare pe care o trăiseră acolo, acea apropiere umană pe care nu le-o puteau dărui soţiile lor sau colegii de la serviciu.

Când coborî de pe platformă, prinse câteva crâmpeie de conversaţie:

— O sută unu? Zău? Şi eu la fel. Compania Delta. Voi ne-aţi ars curuí cu grenade la Phu Bai, după Tet…

— … aţi răscolit pământul. Omule, noi eram în aer, înghiţind antiaeriana. Ai zburat vreodată pe un Slick, simţind că ţi s-a tăiat afurisita de coadă, chiar sub tine?

Brusc, Brian îşi dori ca toţi să plece. Simţea în tâmple prevestirea unei migrene. O pulsare a sinusului. Nu dorea decât să se ducă acasă… şi s-o găsească pe Rachel aşteptându-l. Preparându-i cina. Sau, pur şi simplu, învârtindu-se prin casă. Aşteptându-l să între pe uşă şi s-o ia în braţe.

„Scoate-ţi asta din cap, omule, se mustră singur.

N-o să fie acasă. E la clinică sau la spital. Salvând o viaţă, probabil. Şi de un lucru poţi fi sigur: nu viaţa ta. Tu ţi-ai avut partea!”

Brian ridică privirea şi văzu o femeie desprinzându-se din umbra aripii din dreapta a sălii. O nebunească frântură de secundă crezu că e Rachel. Îl invadă un val de fericire. Îşi lăsase treburile ei ca să-l asculte. Minunat! Fantastic!

Pe urmă, cu o înţepătură de deziluzie, văzu că nu era Rachel. Prea înaltă. Prea brună. Şi purta o pălărie care-i ascundea parţial faţa. Rachel nu purta niciodată pălării. Spunea întotdeauna că pălăriile se potrivesc numai femeilor înalte, cele scunde arată ca nişte ciuperci cu pălărie.

Asta de acum nu arăta a ciupercă. Mlădioasă, înaltă, graţioasă. O privi făcându-şi drum printre bărbaţii rămaşi; fusta albă îi flutura în jurul gambelor aurii. Îl izbi ceva familiar…

Femeia îşi înălţă bărbia şi borul pălăriei i se ridică. Brian îi zări faţa şi simţi că i se taie răsuflarea, de parcă cineva îl lovise cu o bâtă în piept.

„Rose! Dumnezeule! Ce căuta aici? “

O văzu despărţind un grup de trei bărbaţi care stăteau în faţa lui, apoi întinzându-i mâna. Degete lungi, subţiri, i le învăluită pe ale lui, calde şi surprinzător de moi. Rose îşi lăsă capul uşor într-o parte şi-i zâmbi pe sub borul pălăriei. Stinghereala lui Brian se prefăcu brusc în tandreţe.

Văzu, cu ochii minţii, o fetiţă stând singură în curtea şcolii, o fetiţă cu genunchii zgâriaţi ieşind de sub o rochiţă care-i era prea mică, şi cu faţa boţită de jale. Îşi aducea aminte cum o luase de mână, iar ea îi dăruise un zâmbet, şi pe faţă îi apăruse o expresie atât de radioasă, încât răţuşca aceea timidă şi urâţică se prefăcuse într-o frumuseţe care-i tăiase respiraţia. Brian avea şi acum aceeaşi senzaţie, de parcă i se goliseră plămânii de aer.

— Rose! Ce naiba faci tu aici?

— Frumos fel de a saluta o veche prietenă.

Râse şi Brian fu uşurat să-i audă râsul degajat. Nu, de astă dată nu se va repeta scena de la Londra.

— Am venit, firește, ca să te văd. Şi, oricum, ca să te aud. Nu eram sigură că o să reuşesc să stau în faţă, cu toată aglomeraţia asta. Dar mă bucur că am venit. Vreau să-ţi spun că ai vorbit minunat. Am ştiut întotdeauna că poţi să scrii… dar, mă rog, m-ai dat gata şi ca vorbitor.

Părea sinceră.

Brusc, Brian se simţi bucuros s-o vadă acolo.

— Ascultă, îi spuse el. Poţi să mă aştepţi câteva minute? Trebuie să mai schimb o vorbă cu câţiva băieţi de aici. Pe urmă, ce-ai zice să luăm o cafea undeva? E un bar chiar la colţ.

Rose şovăi şi, o clipă, zâmbetul îi tremură, iar lumina din ochi îi pâlpâi. Dar pe urmă, răspunse:

— O cafea mi-ar prinde bine. Lucrez acum la un caz care o să-mi ia probabil toată noaptea. De fapt, nici n-ar fi trebuit să mă găsesc aici. Dar n-am putut rezista când am citit anunţul în ziar. Casa mea e doar la câteva colţuri de aici.

— Perfect. Acordă-mi câteva minute.

Brian se întoarse spre grupul care-l aştepta lângă podium, dar o îmbulzeală la capătul sălii îi atrase atenţia. Doi oameni se băteau. Surprinse lucirea unui cuţit. Doamne Dumnezeule!

Brian simţi cum creşte furia în el. Fir-ar să fie! încă nu se dumiriseră? Războiul se terminase.

O porni pe culoarul dintre scaune, pe jumătate conştient de mulţimea care se retrăgea în faţa lui şi de zăngănitul scaunelor de metal care se izbeau unele de altele. În jurul bătăuşilor se strânsese o roată de curioşi. Brian îi îmbrânci într-o parte. În interiorul cercului, Brian văzu, prin grindina de pumni, două feţe contorsionate de furie şi o cămaşă cadrilată, de cowboy, cu mâneca ruptă. Un alb, sfrijit, căra pumni în capul unui negru îndesat.

— Te bag în mă-ta! zbieră albul. Eu eram acolo în şaizeci şi opt. Eu am luptat la Hue. N-am fost în ariergardă, porcule!

— Hei, nătărăule, sforăi negrul. Eu am pierdut un picior în ofensiva din Tet, aşa că nu-mi vorbi mie de luptă.

Brian observă că negrul stătea într-o poziţie neobişnuită, cu un şold mai înalt decât celălalt – o proteză. Dar asta nu-i împiedica sprinteneala.

Cowboy-ul se înclină în faţă, cu cuţitul în mână; Brian simţi un declic în creier, instinctele lui de luptător se declanşară, de parcă se întorseseră acasă după o lungă absenţă. Obişnuita stare de spirit, ca în Vietnam, năvala fierbinte de adrenalină, vâjiitul din urechi, dispariţia subită a atracţiei gravitaţiei.

Se năpusti asupra cowboy-ului, încleştându-i încheietura mâinii, ţintuindu-i cealaltă mână la spate. Auzi un mârâit de

furie, apoi îi simţi muşchii şi tendoanele întâi încordându-se în strânsoarea lui… apoi înmuindu-se brusc. Cuţitul se rostogoli cu un clinchet pe podea.

Cowboy-ul se împletici apoi dădu să se prăbuşească. Brian îl prinse într-o îmbrăţişare de fier şi-i simţi pieptul zgâlţâindu-se de sughiţuri de plâns.

— E în ordine, băiete, îl linişti el. Nu trebuie să dovedeşti nimic. S-a terminat. Războiul s-a terminat.

Îl sprijini cu braţele în timp ce se scutura de plâns şi-i văzu pe ceilalţi privindu-l, unii cu dispreţ, alţii cu milă, cei mai mulţi cu un amestec din amândouă. „Se presupune că noi nu plângem, gândi Brian, dar tocmai ăsta-i necazul. De asta ne batem." „Dar fir-ar să fie, ce faci când nu ştii cine ţi-e duşmanul?" se întrebă el, gândindu-se la căsătoria lui, dorind să poată neutraliza răul şi acolo, tot atât de simplu cum îl dezarmase pe cowboy.

Acum, acesta din urmă se retrase cu un mormăit stingherit, târându-şi paşii spre ieşire, împreună cu vreo doi amici ai lui. Negrul cu picior de lemn se făcuse nevăzut.

— Nu pune la inimă! strigă Brian după cowboy. Dar acesta nu întoarse capul.

Apoi Brian simţi o atingere uşoară pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe Rose, cu ochii ei negri imenşi şi luminoşi, cu o expresie blândă pe faţă.

— Uitasem cum puneai capăt tuturor încăierărilor şi păruielilor dintre băieţi la şcoală, spuse ea. Nu te-ai schimbat, Brian. Într-o bună zi o să fii tu rănit, încercând să aperi pe un altul.

Brian ridică din umeri.

— Nătângii ăştia… sunt ca nişte grenade ambulante. Nu le trebuie mult ca să ia foc. De fapt, nu vor să rănească pe nimeni.

— Dar oamenii sunt răniţi… chiar dacă alţii nu o fac deliberat.

Brian avu impresia că vede o umbră traversându-i faţa frumoasă, dar Rose îşi înclină iute capul şi îşi strecură braţul sub braţul lui.

— Mergem acum să luăm o cafea? Cred că amândoi avem nevoie de ea.

Puţin mai târziu, când stăteau faţă-n faţă într-o nişă căptuşită cu vinilin roşu din restaurantul City Diner, de pe strada Douăzeci şi trei, Rose spuse în timp ce-şi sorbea cafeaua:

— Cred că acum înţeleg… despre ce ai vorbit în seara asta… despre ce simt oamenii ăştia. Acum câteva luni am avut un client. Omorâse un om pentru că îi închisese bariera la intrarea în New Jersey. Atâta furie pentru un lucru atât de mărunt. Atunci nu puteam să înţeleg. Acum însă înţeleg.

Brian simţea nevoia să întindă mâna peste masă şi să atingă mâna ei. Dar se înfrână. Din ceaşca fierbinte din faţa lui Rose se înălţa un abur care-i făcea faţa să licărească asemenea unui miraj.

— Mânia e numai o parte a procesului lor sufletesc, răspunse el. Mai intervine şi sentimentul de culpabilitate. Ai văzut atâţia camarazi ai tăi murind acolo, încât începi să te întrebi cum de ai fost tu cruţat Ce te face pe tine să fii mai special? Şi când începi să te înfunzi în asemenea gânduri, ajungi la concluzia că, de fapt, nu eşti cu nimic mai special, şi că, poate, tu eşti acela care merita să moară.

— Aşa ai simţit tu?

— Un timp. Dar acum am depăşit faza asta. Îţi face foarte bine să vorbeşti despre asemenea lucruri, să te exteriorizezi. Mi le-am scos din sânge scriind cartea. Ascultă, nu vrei să mănânci ceva la cafea? O plăcintă? Cea cu afine e delicioasă.

— Nu. Mulţumesc. Am văzut porţiile. Au dimensiuni industriale. Mi-ar trebui o noapte întreagă şi un făcăleţ ca s-o bag toată pe gât. Zâmbi, aplecându-se uşor în faţă. Şi acum mai lucrezi la ceva? Un nou roman?

— Când am timp. E…

Brian ezită. Să-i spună? Noul roman era bazat pe propria lui copilărie, în Brooklyn-ul anilor cincizeci. Şi ea făcea atât de mult parte din acei ani…

— E încă prematur să-ţi spun despre ce-i vorba în carte. În stadiul actual se găsesc mai multe file în coşul de hârtii decât pe biroul meu.

— O, Brian… Se aplecă peste masă, zâmbind cu surâsul acela radios care-l făcea să simtă că zboară de pe scaun şi din nişa de vinilin uzat… Sunt fericită pentru tine, Brian. Realmente. Cred că am ţinut să vin în seara asta şi ca să-ţi spun că regret cele întâmplate la Londra. A fost… şocul de a te fi întâlnit acolo. O întâlnire atât de neaşteptată. Mă rog, eram înfuriată, îndurerată, frustrată, dar asta nu m-a împiedicat să fiu mândră de tine. Am ştiut întotdeauna că într-o bună zi ai să scrii o carte minunată.

— Probabil că ai avut un glob magic de cristal. Înainte de cartea asta am scris numai nişte orori.

— Ţin minte, râse Rose. Totuşi, aşa proaste cum erau, vedeam că ai un anumit… fler, să-i spunem. Câte eroine călcate în picioare de elefanţi, sfâşiate de un rinocer, strangulate de un piton, găsesc încă energia să joace badminton?

— Şi asta încă nu-i aşa de rău ca eroul din romanul meu poliţist care revine la viaţă pentru că am uitat că l-am ucis în capitolul doi.

— Recunoaşte, Brian. Nu erai făcut să fii un Mickey Spillane.

Rose începu să râdă. Brian se contamină de râsul ei şi aproape că se înecă. Brusc, i se păru că toţi anii care-i despărţiseră se evaporaseră. Îşi aminti de nopţile fierbinţi de vară petrecute cu Rose pe scara de incendiu, în aroma covrigilor care se coceau la magazinul de delicatese Hot Spot de pe Avenue J. Ei doi, ciugulind struguri verzi şi fumând

ţigările Lucky Strike ale tatălui lui. Iar Rose, arătându-i toate scamatoriile ei formidabile cu cărţi de joc. Doamne, ce simple erau lucrurile pe atunci! în era dinainte de Vietnam, când i se părea că a ajunge la treizeci de ani era un lucru la fel de imposibil ca şi a muri. Ar fi dorit ca această senzaţie să fi durat la infinit.

— Şi cum stai cu copiii, Bri? Ştiu că ţi-ai dorit întotdeauna o familie numeroasă…

Brian se simţea de parcă zbura în sus şi-n jos într-un leagăn, descriind arcuri vaste pe un cer de un albastru pictat şi acum avea impresia că leagănul fusese smuls de sub el.

— Ne străduim, răspunse el întrebării ei. Până acum n-am avut noroc.

Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Nu e un lucru lipsit de speranţă. Doar frustrant pentru moment. Mi-am dorit o familie numeroasă. Şi acum m-aş mulţumi şi cu un singur copil.

— Soţia ta… Am citit despre clinica ei. Rose, plină de tact, schimbă subiectul. E minunat ceea ce face pentru femeile din cartierul acela.

— E o persoană foarte devotată.

Într-un fel, gândi Brian, Rachel şi Rose erau modelate din aceeaşi plămadă. Amândouă erau consumate de un foc lăuntric, numai că la Rachel acesta se împrăştia în toate direcţiile. Ea dorea să salveze omenirea. Pe când focul lui Rose era mai lent, dar mai fierbinte, mai concentrat.

Brian îşi aminti de seara aceea din Londra şi de felul în care se uitase la el. Şi acum se uita la fel, cu ochii mari, negri, pironindu-l cu o privire neclintită, şi cu zâmbetul acela domol, de Mona Lisa, pe care-l cunoştea atât de bine. Doamne, ar fi vrut s-o facă să înceteze… să înceteze acel element, orice ar fi fost el, care-l făcea să se simtă atât de stânjenit.

— Bărbatul acela cu care erai la petrecere… o întrebă

Brian. Ai de gând să te măriţi cu el?

— Max?

Păru surprinsă şi ceaşca îi tremură când o duse la buze. Puţin lichid cafeniu i se vărsă pe mână, şi îl şterse repede cu un şerveţel. Brian zări cicatricea albă, zimţuită, care-i brăzda palma şi se crispă în el.

— Uite ce mizerie am făcut, urmă Rose. Bri, îţi aduci aminte cum cădeam întotdeauna de pe bicicletă şi-mi juleam genunchii? Ei bine, nu m-am schimbat prea mult. Chiar săptămâna trecută…

— El e îndrăgostit de tine.

Rose simţi sângele năvălindu-i în obraji.

— Nu fi ridicol. Max e… mă rog, e Max. Nu m-aş putea descurca fără el, dar nu suntem decât… o, e o prostie, de ce să vorbim despre el?

— De ce nu? Tu nu-l iubeşti?

— Nu, fireşte că nu. Şi-apoi Max e căsătorit.

— A, înţeleg.

Roşeaţa din obraji i se înteţi, prefăcându-se în pete stacojii. Îşi lăsă ochii în jos.

— Ba nu înţelegi. Nu suntem… nu-i ce crezi tu. Max a fost un prieten minunat pentru mine. A fost o vreme… o vreme foarte dureroasă, după ce tu… mă rog, să spunem că Max mi-a fost tot timpul alături. Şi, dacă n-ar fi fost el, nu cred că aş fi scos-o la capăt cu facultatea de drept.

Brian gândi: „Sau nu te pricepi deloc să minţi, sau eşti o proastă. Am văzut cum te privea în seara aceea. Ar fi trebuit să fiu orb să nu văd. “Era însă limpede că, oricare ar fi fost adevărul, ea refuza să-l cunoască. Oricum, el nu avea niciun drept să scormonească în viaţa ei personală.

— Pun rămăşag că eşti un avocat foarte bun, urmă el. Mi-ar face plăcere să te văd într-o zi în acţiune.

— Nu spune aşa ceva, zâmbi Rose. S-ar putea să ţi se împlinească dorinţa. Max spune întotdeauna că avocaţii sunt

ca antreprenorii de pompe funebre, mai devreme sau mai târziu, fiecare om are nevoie de ei, dar mai bine mai târziu decât mai devreme.

— Max ăsta al tău pare un tip deştept. Mi-ar face plăcere să-l cunosc într-o zi.

— Într-o zi, îl îngână ea, trasând cu degetul un cerc ud pe suprafaţa lustruită a mesei.

Brian îi văzu profilul reflectat în geamul ferestrei. Imaginea avea în ea ceva curajos şi disperat în acelaşi timp şi-i evoca o poză dagherotip a străbunicii lui, Mary Taighe McClanahan, care la douăzeci de ani traversase oceanul şi pierduse doi copii.

Pe urmă Rose îşi îndreptă spatele şi îşi consultă ceasul:

— Doamne, ce târziu s-a făcut! Trebuie să lucrez toată noaptea. Şi mâine dimineaţă să mă prezint la tribunal la prima oră.

Acum înţeleg de ce Perry Mason avea pungi sub ochi.

Rose râse şi-i atinse mâna uşor, ca o şoaptă caldă.

— Mă bucur că te-am revăzut, Bri, vorbesc sincer. Aş dori să rămânem în legătură.

Dar Brian îşi spuse în sinea lui: „Ba eu cred că ar trebui să punem punct final. E încă îndrăgostită de mine. Ar trebui să curm totul, să-i spun că n-are niciun rost, că asta nu ne va duce nicăieri.”

Dar nu i se deschidea gura să rostească asemenea cuvinte. Dimpotrivă, simţea şi el o dorinţă tainică, nebunească, de a o revedea.

— O să luăm masa împreună. În curând. Am să-ţi telefonez.

— Promiţi?

Rose se ridică să plece, dar mai zăbovi un moment şi ochii ei îi căutară pe ai lui.

— Îţi jur pe onoarea mea, să mor dacă nu, glumi Brian.

Continuând să rămână la masă, după plecarea ei, Brian îşi

aminti de promisiunea pe care i-o făcuse cu ani în urmă. O promisiune pe care o încălcase. Acest lucru nu trebuia să se mai repete. Dar fie că şi-ar respecta sau nu promisiunea, tot o s-o facă să sufere.

„O mai iubeşti?" repeta o voce nemiloasă, rece, în sinea lui.

O mai iubea? Adevărul e că nu ştia singur. Într-un anumit fel, avea s-o iubească întotdeauna. Dar dragostea era vreodată atât de simplă? Asta şi nu aceea? A încerca să definească ceea ce simţea pentru Rose ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să taie o felie din cer.

Când intră în apartamentul lui din Strada Cincizeci şi doi Est, Brian fu surprins să-l găsească în întuneric. Era aproape miezul nopţii.

— Rachel? Eşti acasă? întrebă încet, aprinzând lumina.

Niciun răspuns.

Umbrele învălmăşite din living room se ordonaseră brusc într-un decor luminos, reconfortant. „O cameră plăcută", gândi Brian. Îşi plimbă privirea prin ea, cu sporită apreciere: canapeaua îmbrăcată în creton, cu cascada ei de perne moi, îmbietoare, un scrin vechi cu uşi încrustate, o măsuţă alături, încărcată acum cu şpalturi pe care i le trimisese editorul lui spre verificare şi cu un teanc de recenzii la cartea lui, trimise de redactor.

Şi fotoliul trăsnit, tip Adirondack de lângă şemineu – îl găsiseră în Mâine, în prima vară după căsătoria lor. Brian zâmbi amintindu-şi cum, după ce scotociseră şi scormoniseră magazia veche, plină cu tot felul de gioarse, strănutând din cauza prafului şi murdărindu-şi mâinile, Rachel îl descoperise, aproape ascuns după un morman de scânduri de pat, stivuite lângă perete. L-a tras afară şi apoi a dat ocol, de câteva ori, în jurul scheletului masiv, sculptat, examinându-i picioarele cu gheare de urs şi braţele cu capete de urs. Pe urmă se pronunţase:

— E cea mai minunată hidoşenie pe care am văzut-o

vreodată şi dacă nu-l cumpărăm imediat, am să-mi trag palme tot drumul spre casă.

Ţăranul bătrân care conducea magazinul nu era însă fraier, ferească Sfântul, şi nu voia să-l dea sub treizeci de dolari, ceea ce era o avere în zilele acelea, alcătuind bugetul lor pe întregul weekend. Dar Rachel a stăruit şi l-au cărat la maşină, legându-l în portbagaj. În drum spre casă au disputat unde să-l plaseze, Rachel opinând să-l expună ca mobilă centrală în living-room, iar Brian sugerând să-l ascundă într-un colţ cât mai retras. Dar când ajunseră acasă şi-l curăţară zdravăn, îşi dădură seama ce piesă desăvârşită era. Unică şi minunată. Un unicat, ca şi Rachel.

Brian simţi în gât nodul acela care-l strângea uneori când se uita la fotografii vechi de familie. Poze ale mamei lui pe când era tânără şi zveltă, înainte ca părul să-i fi încărunţit, poze ale fraţilor lui cocoţaţi pe triciclete.

„Oricum, într-un fel şi fotoliul s-a îndepărtat de noi “, gândi el.

Ceva moale şi flocos i se frecă de picior. Se aplecă şi ridică în braţe un motan mare, galben cu alb.

— Hello, generale Custer, îmi păzeşti fortul? Sau ţi-e poftă de o gustărică de noapte, bătrâne linge-blide?

Generalul Custer începu să toarcă puternic, cu un sunet ca de ferăstrău ruginit. Pisica lui Rachel, de fapt, dar în unele domenii se arăta foarte democrată. Permitea oricui să o hrănească.

În bucătărie, Brian scoase din fundul frigiderului o cutie cu mâncare pentru pisici şi turnă din conţinutul ei mirositor în bolul lui Custer de lângă calorifer. Rămase un moment în picioare, contemplând pe fereastră colierul sclipitor al podului Cheensboro, apoi observă feriga din ghiveciul de pe pervaz. Era îngălbenită, firavă. Pipăi cu degetul pământul din ghiveci. Uscat ca piatra.

Umplu la robinet un pahar cu apă şi udă planta. Întregul

loc îi evoca apartamentele închise pe timpul verii, când ocupanţii îşi petreceau vacanţele la Nantucket sau la Fire Island. Numai că nu era vară, ci aprilie. Şi ei nu se găseau în vacanţă. Nu-şi mai aducea aminte de când nu mai plecaseră împreună într-un weekend.

Ba chiar şi mirosea în casă a închis, a mucegăit, ca o pătură scoasă de la naftalină.

Dar acum sesiză un alt miros. Fum. Fum de ţigară. O vagă alarmă i se declanşă în minte. Rachel obişnuia să fumeze, dar se lăsase de fumat cu ani în urmă.

Se duse, urmărind mirosul, în dormitor. O găsi pe Rachel ghemuită în fotoliul balansoar de lângă pat. Încăperea era cufundată în întuneric, doar lămpile de neon din stradă aruncau o strălucire portocalie. Brian văzu că Rachel nu dormea… dar nici trează nu părea. Ţigara din mâna ei arsese până la filtru, iar scrumul se împrăştiase pe şalul afgan cu care îşi învelise genunchii. Privea în gol, cu faţa albă şi ciudat de nemişcată, iar expresia chipului ei îl făcu să simtă că i se încrâncenează carnea.

Era faţa oamenilor vlăguiţi de luptă, din Vietnam.

— Rachel? o chemă, încet, aproape în şoaptă. Iubito?

Nu o văzuse niciodată în asemenea hal. Doamne, ce se întâmplase?

Apoi, ca şi cum el ar fi fost un hipnotizator care bătuse din palme pentru a-şi deştepta mediumul adormit, Rachel clipi şi îşi pierdu expresia imobilă, halucinată.

— Bună, îl salută.

Brian se aplecă şi o sărută pe frunte. Părul îi era umed, de parcă tocmai şi-l spălase.

— Credeam că nu eşti acasă. N-ai răspuns când te-am strigat, îi spuse el.

— Nu te-am auzit. Scuză-mă.

Îi desprinse cu blândeţe mucul arzând dintre degetele inerte, şi se duse în baie, ca să-l arunce în closet. Nu existau

scrumiere în casă, decât cele din living room, destinate musafirilor.

Apoi se întoarse în dormitor şi se aşeză pe patul acoperit cu o cuvertură Amish, cumpărată cu ani în urmă în Pennsylvania. În colţ, lângă piciorul patului se găsea un vechi leagăn de copil. Brian încercă să-şi reconstituie în minte imaginea bebeluşului adormit la care se gândise când cumpărase leagănul, în acea primă vară când hotărâseră să aibă un copil. Dar imaginea nu i se mai alcătuia în minte. Acum nu mai vedea decât talmeş-balmeşul adunat în leagăn: reviste vechi, cărţi pe care începuse să le citească şi le lăsase la mijloc, o pereche de bocanci de munte care trebuiau tălpuiţi.

— Vrei să-mi povesteşti? o întrebă.

Îi răspunse cu un zâmbet slab, incolor:

— Nu, dacă n-ai nimic împotrivă.

Avea ceva împotrivă. Simţi mânia crescând în el, şi îi răspunse cu o voce încordată:

— Bine. Atunci să sărim peste formula: „Ce-ai făcut azi, dragă? “Spune-mi când ai reînceput să fumezi?

— N-am reînceput. Pur şi simplu am simţit nevoia de o ţigară. Te rog, Bri, haide să nu ne dondănim. În seara asta, nu suport.

Arăta îngrozitor, observă el. Bine, n-o s-o preseze. O să-i povestească ea ce s-a întâmplat. Mai târziu.

Rămase în aşteptare, lăsând tăcerea să-l învăluie, ascultând sfârâitul uşor al ceasului electric de pe noptieră şi zgomotele îndepărtate ale circulaţiei.

— Mi-a venit periodul, spuse în cele din urmă.

Cuvintele picară ca nişte pietre plate pe suprafaţa liniştită a unui lac. Brian îşi simţi mâinile încleştându-se în pumni şi o furie mocnită pâlpâi în el.

Nu era drept, îşi spuse. Fetişcane de paisprezece ani căpeau grele de la primul contact sexual. Şi uite la mama.

Şapte copii. De ce nu şi Rachel? Da, avea un blocaj al trompelor. Dar câte tratamente făcuse, câte aranjamente, cum alerga acasă să facă dragoste de îndată ce i se urca puţin temperatura. Felul în care îşi proptea o pernă sub şolduri, ca să reţină în ea preţioasa spermă.

Şi, la ce bun?

Nu era vina lui Rachel. Nici a lui. Pur şi simplu o întâmplare. Aşadar de ce senzaţia asta? Amărăciune, furie… într-un fel, frustrare, îl durea apropierea ei, îl făcea să se simtă brutal. Ar fi vrut să se dezlănţuie, să o învinuiască de alte lucruri, de faptul că era atât de ocupată, atât de prinsă de munca ei, încât nu mai apuca să o vadă decât noaptea, când se prăbuşea în pat şi făceau dragoste mecanic, ca două automate.

În clipa de faţă o detesta pentru că era atât de afurisit de stoică. De ce nu plângea, de ce nu ţipa, de ce nu bătea cu pumnii în pereţi? în felul ăsta măcar s-ar *fi* descărcat! Dar tăcerea asta grea, apăsătoare, era de nesuportat. Monstrul Loch Ness pândea sub suprafaţa vieţilor lor.

Brian se îndreptă spre leagănul din colţ, simţindu-şi ochii înţepaţi de lacrimi. Nu-l mai putea îndura. O să se descotorosească de el chiar mâine. Ca să nu-i mai reamintească într-una.

Şi, deodată, se simţi vinovat. „Poftim, stau şi-mi plâng de milă, şi mi-e ciudă pe ea. Doamne, pentru Rachel trebuia să fie mult mai dureros decât pentru mine. “

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă.

— Şi mie. De astă dată, credeam într-adevăr… îşi muşcă buzele.

N-are importanţă.

„Vorbeşte-mi, se rugă el în gând. Pentru Dumnezeu, nu poţi nici măcar să-mi vorbeşti?"

— Rachel, începu el, punând-o la încercare, te-ai mai gândit la lucrul despre care am discutat? La…

— Nu, îi reteză ea vorba. Şi nici nu vreau să mă gândesc. Nu sunt pregătită să adopt un copil, Bri.

— Am putea înainta măcar cererea. Durează ani de zile până se aprobă. Şi dacă între timp…

Rachel deveni rigidă, îşi dădu la o parte şalul de pe genunchi şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. Nu pot. Nu încă. Poate că într-o zi.

Brian o înşfacă de umeri, strângând-o atât de puternic încât îi simţi oasele sub învelişul subţire de piele şi de muşchi.

— Când? îi strigă el. Nu vrei nici măcar să discuţi despre asta, pentru numele lui Dumnezeu!

— De ce ar trebui s-o fac acum? De ce nu săptămâna viitoare, sau chiar mâine?

Brian simţi că-i bubuie tâmplele şi-i vâjâie urechile.

— Pentru că, nu-ţi dai seama, viaţa noastră nu-i decât un şir nesfârşit de „mâine". Mâine ai să-ţi iei puţin timp liber de la clinică. Mâine o să discutăm. M-am săturat să tot aud despre „mâine". Ce s-a întâmplat azi?

Brian tremura, simţind că îşi pierduse în mod periculos controlul de sine.

— Vorbeşte-mi, o imploră, lipind-o de el şi apăsându-şi buzele pe fruntea ei. Spune-mi ce simţi. Sau spune-mi să mă duc dracului. Spune-mi orice. Dar, te rog, Rachel, nu mă lăsa deoparte.

Cândva, în adolescenţa lui, o pasăre îi intrase în cameră şi se izbise într-una de fereastră, inconştient, în încercarea de a evada. O prinsese între palme şi o simţise zbătându-se. Caldă, tremurătoare, insuportabil de fragilă. Aceeaşi senzaţie i-o dădea acum Rachel, care tremura în braţele lui.

Îl durea inima de suferinţa ei. Dar resimţea şi mai acut propria lui frustrare. Voia s-o scuture. Să o facă să-i răspundă.

Deodată, Rachel se încordă şi se smulse de lângă el. Îl privi

lung, în timp ce faţa îi zvâcnea, de parcă se lupta cu o durere prea crâncenă pentru a putea fi transpusă în cuvinte.

— Brian… e ceva ce eu… Făcu o pauză şi faţa i se crispă îngrozitor. Astă seară… când am plecat de la spital… un bărbat… m-a atacat.

Rachel lovită, Dumnezeule… şi el care o sâcâise tot timpul. Brian simţi că-l sufocă furia. „Ticălosul! îl omor! îl zdrobesc dacă a vătămat-o, ah, Isuse de pe cruce…!” O prinse în braţe, strângând-o cu putere.

— Fetiţa mea… eşti teafără? Ţi-a făcut vreun rău?

— M-a…

Se trase îndărăt şi îşi duse o mână tremurătoare la falcă, pentru a se asigura că era încă la locul ei, întreagă. Apoi rosti într-o şoaptă strangulată:

— Nu… nu chiar. M-a doborât la pământ, asta a fost tot. Nu am… nimic… numai un şoc puternic.

— Şi de ce nu mi-ai spus de la început? Doamne, Rachel, când mă gândesc câte ţi-am îndrugat! De ce nu m-ai oprit?

— Nu ştiu… Dumnezeule, nu ştiu… Am fost atât de înspăimântată când s-a întâmplat. M-a trântit dar am reuşit să scap. După aceea m-am simţit atât de uşurată… dar n-am vrut să mai vorbesc despre asta… nici măcar să mă mai gândesc.

— L-ai văzut? I-ai văzut faţa?

Rachel îşi lăsă ochii în jos şi el o simţi scuturată de un fior.

— Era… întuneric, îngăimă ea. Nu, nu i-am văzut faţa.

— Şi poliţia? Ai raportat la poliţie?

— Nu, Brian. Ţi-am spus că nu era nimic de raportat. Nu m-a lovit şi nu i-am văzut faţa. Te rog… te rog… nu s-ar putea să uităm totul? Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Vocea i se sparse.

Brian îi văzu disperarea zugrăvită pe chip şi simţi cum ceva dur şi îngheţat din el se înmoaie şi cedează, asemenea zăpezii care se rostogoleşte pe povârnişul unui munte.

Niciodată, în toţi anii de când erau împreună, nu o auzise cerându-i ceva cu atâta ardoare, întotdeauna păruse atât de puternică… atât de eficientă. Şi acum vedea toate acele straturi de oţel cojite, topite; pentru prima oară o vedea nudă şi vulnerabilă.

Brusc, dori s-o ocrotească, s-o aline. Şi ar fi dorit să-l ucidă pe cel ce-i făcuse rău. O culcă pe pat şi o ţinu îmbrăţişată până când respiraţia i se domoli şi braţul lui amorţi. Dar nu-şi schimbă poziţia până când nu fu sigur că Rachel adormise adânc şi că nu se va trezi dacă el îşi retrage braţul. După aceea, întinzându-se pe spate, îşi lăsă şi el lacrimile tăcute şi fierbinţi să-i lunece spre tâmple.

Doamne, dacă i s-ar fi întâmplat ceva… dacă ar fi fost într-adevăr rănită! „Nu ştiu ce m-aş face fără ea! “

— Te iubesc, fetiţo, murmură, întorcându-şi capul ca să o poată vedea.

În lumina portocalie a felinarelor străzii, profilul ei se detaşă pe pernă ca o camee. Brian urmări o venă care i se zbătea la tâmple şi se simţi inundat de un val de tandreţe.

Ce se întâmplase cu ei? De ce îi venise lui Rachel atât de greu să-i povestească ce i se întâmplase? La începutul căsătoriei lor, îşi spuneau totul, nu-şi ascundeau nimic… Se iubiseră unul pe celălalt cu atâta intensitate, încât el se întrebase uneori dacă e posibil să iubeşti prea mult. S-ar fi zis că pasiunea lui pentru ea anihilase un anume strat protector, o membrană psihică necesară pentru supravieţuire. Drept care, amândoi se retrăseseră uşor. Dar asta era ceva firesc.

Însă acum…

Brian îi mângâie cu gingăşie curba obrazului, gândind: „Ne-am îndepărtat prea mult unul de celălalt. “

Ironia era că o iubea la fel de mult. Poate chiar mai mult.

„Dar ai iubit-o şi pe Rose, îi şopti o voce necruţătoare, şi totuşi ai pierdut-o.”

Rose…

„Oare e suficient să iubeşti pe cineva? se întrebă el. Sau poate că Dumnezeu e ca Stromboli, ne lasă să credem că avem deplin control asupra sorţii noastre şi, de fapt, ne preface în nişte dobitoci?"

Doamne, ar fi vrut să ştie. Ar fi vrut… ar fi vrut să facă ceva pentru ca totul să meargă iarăşi bine între ei doi.

„Ah, de-ar putea avea un copil, copilul nostru!" încercă o înţepătură de frustrare. Îşi aminti de fiecare frăţior al lui, în parte, cu care venise mama de la spital; cum se înghesuiau la fereastră, el şi ceilalţi fraţi ai lui, ca să privească cum tata o ajuta pe mama să coboare din taxi, cu o legăturică albastră în braţe. Şi apoi miracolul degeţelelor minuscule, şi mirosul dulce de bebeluş care umplea întregul apartament, ca aroma de pâine caldă.

Brian ar fi dorit să vorbească despre toate acestea cu Rachel. Dar de fiecare dată când încerca, ea se închidea în tăcere. Oare lucrurile erau atât de triste pentru ea?

Sau – gândul amar se furişă cu viclenie – sau poate că ea nu dorea un copil. Poate că ăsta era motivul pentru care se fereca în ea? Să fi fost mai preocupată de clinica ei decât de dorinţa de a avea o familie? Sau poate chiar îi păsa mai mult de clinică decât de el?

Brian alungă gândul, brusc înspăimântat. Şi dacă ar fi fost adevărat – ce-ar fi atunci?

Cu mare grijă, ca să nu o trezească, se ridică din pat şi o înveli pe Rachel cu pătura. Da, s-o lase să doarmă. Avea mare nevoie de somn. Şi mâine, totul o să înceapă iar. Or să discute… da… or să discute.

Capitolul 24

Rose căscă şi se uită la hârtiile întinse pe masa din bucătărie. Paragrafe din depoziţii şi din lege i se

învălmăşeau în minte. Era atât de obosită încât nu mai putea gândi, mintea îi era îmbibată ca zaţul de cafea din chiuvetă. O să isprăvească mâine, o să-şi pună ceasul deşteptător să o trezească în zori. Se uită la ceasul electric de pe frigider. Două noaptea. Era deja mâine. Sfântă Fecioară! Nu-şi putea permite decât patru ore de somn. Avea nevoie de o oră pentru duş, îmbrăcare, nes băut în grabă şi revederea pledoariei înainte de a se înfiinţa la tribunal.

„Pe cine încerci să înşeli? — O voce aspră îi străpunse toropeala. Oricum n-ai fi dormit. Ai fi zăcut trează în pat, cu ochii în tavan, gândindu-te la Brian. Întrebându-te când… sau dacă… ai să-l vezi din nou. Rugându-te să fie cât mai curând. “

Telefonul sună, spărgând tăcerea.

Rose sări speriată, gândind automat: „S-a întâmplat ceva rău. Mărie? Oare de astă dată Pete a băgat-o în spital? Sau o fi rănit pe vreunul din copii? Sau să fie bunica? Oare o chema din nou Clare să-i spună că bunica e bolnavă?"

Apoi miji în ea o dulce rază de speranţă: „Să fi fost Brian? Oh, dă Doamne…! “

Desprinse receptorul telefonului agăţat în perete.

— Rose? întrebă un glas. Familiar. Obosit.

— Max! strigă ea. O clipă de deziluzie, urmată de alarmă. Max nu o mai chemase niciodată la o asemenea oră. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

O scurtă pauză, pe urmă:

— Sunt bine. Uite ce-i, scuză-mă. Ştiu că e târziu. Te-am trezit din somn?

— Nici gând. Lucram la cazul Metcalf. Oricum, n-ar fi avut nicio importanţă chiar dacă mă trezeai. S-a întâmplat ceva? Altfel n-ai fi sunat la ora asta.

— E o nebunie, ştiu… dar pot să urc până la tine? Mă aflu în cabina telefonică din colţul străzii tale.

— Sigur că da, răspunse Rose fără să şovăie niciun

moment.

Max nu-i ceruse niciodată nimic. După tot ce făcuse pentru ea.

Ştiu că nu avea să se mai culce în noaptea asta, că mâine la tribunal o să fie frântă de oboseală, şi probabil că o să arate îngrozitor. Ei şi?

Prinse receptorul în furcă şi îşi dădu seama cu oroare că purta cel mai vechi şi mai ponosit capot de casă. Nu-i nimic, Max o văzuse în condiţii şi mai rele. Oricum, nu venea la ea pentru o întâlnire mondenă.

Dar apartamentul – Dumnezeule mare! — Era prima dată când avea să-l vadă Max şi arăta ca Armageddon. Se năpusti în living room, strânse la repezeală cănile vechi de cafea, ziarele împrăştiate pe jos, rochiile aruncate pe spetezele scaunelor. De când nu mai folosise aspiratorul? Dumnezeu ştie. De săptămâni. De la petrecerea pe care o dăduse Patsy când căpătase rolul lui Malka în Scripcar pe acoperiş. Acum Patsy juca în Lexington sau în Kentucky, ori să fi fost Louisville? Oricum, Rose purta toată vina.

Îşi aduse aminte cum se îndrăgostise de apartamentul ăsta, aşa înghesuit cum era, din prima clipă când intrase în el. Mansarda unei case de cărămidă de pe strada Douăzeci şi unu colţ cu Zece. Însorit ca o seră, lumina care se revărsa prin ferestrele înalte, plante pretutindeni – atârnând de galeria perdelelor, încolţite în borcane de maioneză înşirate pe pervaz, înflorite în ghivece mari, mexicane, aşezate pe jos. Pereţii, un adevărat colaj de afişe de teatru şi de cinema. Perne mari, umflate, din piele marocană, aruncate pe podea, în chip de canapea, iar într-un colţ, o narghilea uriaşă din alamă, ceva ca în Alice în Ţara Minunilor.

Patsy era cunoştinţa unei cunoştinţe, o actriţă-cântăreaţă-dansatoare. Şi se afla în căutarea unei tovarăşe de apartament, în locul uneia care se mutase la Los Angeles. Rose, care se simţea întemniţată în cămăruţa ei strâmtă,

întunecoasă, din cartierul de Est, se mutase chiar în săptămâna în care o cunoscuse pe Patsy. Şi acum, când Patsy plecase în turneu pentru un an şi mai bine, rămăsese stăpână pe apartament.

„Max o să ştie să vadă dincolo de dezordinea de aici şi o să-şi dea seama cât e de încântător, gândi ea. Şi o să înţeleagă că sunt mult prea ocupată pentru a putea păstra ordine şi curăţenie."

Cără în dormitor tot ce adunase de prin celelalte camere şi aruncă totul pe pat - patul ei minunat, din fier forjat vopsit în alb. Cuvertura era superbă, din mohair ţesut de mână, de culoarea unui apus de soare în deşert. Dăduse o avere pe ea, la un târg de artizanat, gândindu-se cât de mult o să-i placă lui Brian. Ce bine o să fie când or să se cuibărească amândoi sub faldurile ei molatice.

Şi acum, străbătută de nostalgie, gândi: „Te rog, Doamne, fă-l pe Brian să vină la mine. L-am aşteptat destul."

Ţârâitul interfonului o tăcu să tresară. Max. Dădu drumul la uşa de jos şi alergă la uşa apartamentului să scoată lanţul. Ieşi în hol şi privi pe scară în jos, urmărindu-l cum urca treptele. Când se apropie de palier, observă că arăta palid, tulburat, cu ochii injectaţi. Costumul cenuşiu îi era şifonat, nodul cravatei îi atârna într-o parte, ca ştreangul unui călău.

— Bună, îi spuse, cu un zâmbet strâmb.

Roşe era uimită, chiar puţin îngrozită.

— Max, eşti beat?

El îi întâlni privirea, cu un aer de exagerată sobrietate.

— De fapt, nu sunt. Am încercat. Sincer, am încercat să mă îmbăt – barmanul de la P.J. Mi-e martor – dar îmi pare rău, niciun efect.

Rose observă apoi că ţinea în mână o valijoară de noapte, închisă cu un fermoar.

— Pleci undeva?

— S-ar putea spune. Făcu o pauză şi respiră adânc. Am

plecat de acasă. Mă duceam în centru. Lângă birou e un hotel decent, Dar bănuiesc că în momentul de faţă am mai mare nevoie de un prieten decât de un loc de dormit. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să vin.

— Ştii, aşteptam momentul potrivit ca să te invit aici. Zâmbi nervos. Aşteptam să se mai potolească problemele la serviciu. Ca să am timp să fac o curăţenie zdravănă. Dar se pare că momentul ăsta se amână mereu.

Max intră în living room, îşi plimbă privirea de jur împrejurul încăperii şi spuse:

— Să nu schimbi nimic. E perfect aşa cum este.

Brusc, Rose se simţi fericită şi uşurată. Pe urmă, însă, bucuria îi pieri. Max îi spusese de ce venise. Îşi părăsise soţia. Se mutase de acasă.

Ar fi trebuit să fie surprinsă. Dar nu era. Poate pentru că Max nu vorbea niciodată despre căsnicia lui. Da, sesizase ea o oarecare melancolie, un soi de disperare ascunsă sub energia lui scăpărătoare, sub zâmbetul prompt. Şi observase anumite lucruri, lucruri mărunte – felul în care Max se încrunta inconştient ori de câte ori îl chema soţia lui la telefon; uneori îşi prindea între degete rădăcina nasului, ca şi cum ar *fi* avut o migrenă. Şi cum i se mai lumina faţa când fiica lui, Mandy, trecea pe la birou. Dar când venea Bernice, părea întotdeauna precaut şi încordat

Rose, privindu-l acum, simţi că-i vin pe buze răspunsurile uzuale, convenţionale: „îmi pare rău… poate că lucrurile or să se aranjeze… dimineaţa ai întotdeauna o viziune mai optimistă…"

Dar îşi dădu seama că Max avea nevoie acum de cineva care să-l asculte. Nu de platitudini. „De când îl cunosc pe Max? se întrebă ea. De ani şi ani de zile. Şi totuşi ştiu atât de puţin în legătură cu el. Nu ştiu ce se petrece în el."

Şi dintr-odată îşi dori să fie pentru Max genul de prieten care fusese el pentru ea.

— Nu te gândi să te duci la hotel. Există destul loc aici. Poţi să dormi în camera lui Patsy. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, intră în casă. Aşază-te. Îţi fac o cafea. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine o oală cu cafea.

— N-am vrut… nu. Nu pot să primesc.

— Cafeaua mea nu-i chiar atât de rea.

— Ştii la ce mă refer. E drăguţ din partea ta, Rose. Dar… drace, asta-i problema mea. Eu trebuie să mă spăl pe cap cu ea.

— Max Griffin, măcar o dată în viaţa ta încetează s-o mai faci pe tipul dur şi dă voie cuiva să te ajute.

Max şovăi, dar înainte de a fi putut rosti un cuvânt, ea pluti pe lângă el şi intră în bucătărie.

— Pune-ţi lucrurile în camera din stânga, îi strigă peste umăr.

Aprinde lumina ca să nu te împiedici de echipamentul de gimnastică. Patsy e o fanatică a gimnasticii. Şi mă ţine şi pe mine în formă. Numai cât arunc o privire la aparatele acelea de tortură şi mă vindec de orice poftă de cârnaţi sau de creme.

Când se întoarse cu cafeaua îl găsi pe Max instalat pe o pernă, dar arătând stingherit, deplasat. Proptit în fund, stătea cu genunchii în aer şi gleznele dezgolite. Îi evoca un turist într-o ţară străină, care face tot ce poate ca să se adapteze. Dar se feri să zâmbească şi se cinchi lângă el, aşezând tava între ei, pe covorul oriental uzat şi rărit.

— Foloseşti vreodată chestia asta? întrebă Max arătând spre narghilea.

— Dumnezeule mare, nu. Nici nu ştiu sigur la ce serveşte. Pentru haşiş, presupun.

Max îşi luă o expresie gânditoare.

— Am apărat odată un puşti pentru deţinere de droguri. Un dram de marijuana. Judecătorul voia să-l bage la zdup. Am reuşit să-i obţin încadrarea la comportament greşit.

Puştiul n-a putut să mă plătească, dar când am ieşit din tribunal mi-a strecurat ceva în buzunar. O ţigară cu marijuana. Am dus-o acasă şi i-am cerut lui Bernice s-o fumăm, să vedem şi noi care-i drăcia. Şi ştii ce mi-a spus? Că mai curând şi-ar vârî capul în toaletă. Un zâmbet îi încolţi pe buze, apoi pieri şi întreaga lui faţă exprima numai jale. Te trezeşti într-o bună dimineaţă, urmă Max, şi-ţi dai seama că amândoi sunteţi mai înstrăinaţi unul de celălalt decât înainte de a vă fi cunoscut… ah, Dumnezeule… dacă n-ar fi Mandy…

Îşi curmă vorba, iar ochii îi sticliră de lacrimi nevărsate. Rose îi luă mâna:

— Nu e necesar să vorbeşti despre asta, ştii, decât doar dacă simţi tu nevoia. Nu-i condiţia ca să rămâi aici.

Se uită la ea, studiindu-i faţa. Rose simţi un. Fior rece în şira spinării, şi îşi aminti de ziua ploioasă din Londra, când o sărutase în taxi.

Ar fi dorit să o sărute şi acum.

„Sunt nebună, îşi spuse singură. Nu-l iubesc pe Max… nu în felul ăsta. “Totuşi, da, ardea să simtă braţele unui bărbat încolăcind-o, să-i simtă răsuflarea fierbinte pe gâtul ei, trupul lui gol lipit de al ei.

De când nu mai avusese parte de aşa ceva!

„Opreşte-te! îşi porunci singură. Pe Brian îl doreşti, nu pe Max! “

Brian. Da. În seara asta, în timp ce stătea în faţa lui în nişa aceea, îl dorise pe Brian mai mult decât dorise vreodată ceva pe lume.

Rose simţi un nod fierbinte în gât. „Oh, Isuse, ajută-mă să nu plâng. Ce egoist şi ce urât din partea mea. Max nu a venit aici ca să mă consoleze pe mine. “

Turnă cafeaua în ceştile groase de ceramică şi-i întinse una din ele, dorind să găsească ceva potrivit să-i spună sau să facă, ceva care să-i spulbere mâhnirea.

Max se lăsă pe spate, strângând ceaşca în ambele mâini.

„Are ceva schimbat, îşi spuse el. E mai vioaie ca oricând. Şi atât de frumoasă. Doamne, străluceşte ca…

Ca o femeie îndrăgostită."

Max îşi simţi inima în gât.

Să fi întâlnit pe cineva? Să se fi îndrăgostit?

Gândul îl durea, mai ales după toate prin câte trecuse în seara asta. Să se despartă de Monkey, care izbucnise în plâns, se agăţase de el. Cel mai cumplit lucru pe care-l făcuse vreodată. Îl durea de parcă o parte din trupul lui îi fusese smulsă, fizic.

Sigur, ştia că până la urmă o să fie mai bine pentru el. Pe Mandi o s-o vadă des. Or să călătorească împreună. El o să-şi ia un apartament în oraş, un loc unde ea să se poată urca cu picioarele pe canapea sau să-şi cheme prietenele la o pizza, fără să leşine de spaimă că mama o să facă o criză de inimă dacă una dintre ele varsă câteva picături de Coca pe covor. Şi totuşi îl durea al naibii.

Lacrimile îi înţepau ochii ca nişte fire de nisip.

— Îmi pare rău, spuse, nu sunt un partener prea plăcut.

— Nu te scuza.

Max simţi mâinile ei pe umeri, calde, reconfortante.

— E curios, nu? De ani de zile încerc să-mi adun curajul să plec de acasă… şi acum că am făcut-o, mă simt un laş. E ca şi cum aş abandona-o pe Mandy. Toate cărţile acelea de Judy Blume pe care le citeşte, toate spaimele acelea ale adolescenţei – ei bine acum le va trăi direct. Va fi copilul meu de weekend. Dumnezeule, cum o iubesc! E sfâşietor să iubeşti pe cineva atât de mult.

— Ştiu. Ochii negri ai lui Rose se umplură de tristeţe. Dar pe urmă zâmbi. Cred că fiica ta are noroc. Aş fi dat orice pe lume să fi avut un tată ca tine. Chiar şi parţial, numai în weekend-uri.

Max simţea acum căldura cănii de cafea pătrunzându-i parcă în degete şi urcându-i-se în braţe. Draga, minunata

Rose! Ştia exact ce trebuie să spună.

Ah, dacă…

„Nu! Opreşte-te!“ îşi comandă singur. Venise aici pentru ceea ce îi putea oferi ea: prietenie, un stop de compasiune. Asta era tot.

Scoase o batistă din buzunar. Frumos călcată, împăturită într-un triunghi perfect. Ca un dar de adio din partea lui Bernice.

O revăzu în minte, aşezată pe marginea patului, urmărindu-l, cu ochi uscaţi şi cu faţa imobilă, cum îşi făcea bagajul. Îi ceruse doar să-i lase un număr de telefon „în caz de urgenţă".

Cu Bernice, fiecare moment din viaţă era o urgenţă. Dar picătura care făcuse să se reverse paharul apăruse ieri, când sosise acasă de la birou şi o găsise pe Monkey vârâtă în cadă până la gât, plângând în hohote, cu părul ud lipit de spate, în apa răcită şi înspumată.

— Sunt murdară, îi spusese ea înecându-se de plâns. Mama spune că sunt murdară şi că nimic nu mă mai poate spăla. Nu vreau să mă mai atingă nimeni.

Oare o atacase vreun băiat, o silise să facă ceva urât? Şi Bernice descoperise? Asta să se fi întâmplat?

Tânjea să o scoată din cadă şi să o înfăşoare într-un prosop, aşa cum făcea când era mică. Dar văzând-o acum, ghemuită peste genunchii osoşi, tremurând toată, covârşită de jale, îşi dăduse seama că avea nevoie mai curând de un impuls de demnitate decât de alinare, îi adusese un prosop şi îl ţinuse întins astfel ca ea să poată ieşi din cadă fără ca el să-i vadă goliciunea. La cincisprezece ani, Mandy era foarte timidă şi stânjenită în ce privea corpul ei. Şi numai după ce se înfăşurase bine în prosop o luase în braţe şi-i spusese că nimic din ce s-ar fi întâmplat n-ar putea să-l facă să o iubească mai puţin sau să o considere murdară.

Când Monkey se mai calmase un pic, Max se dusese să o

caute pe Bernice.

O găsise la spălătorie. Cu părul strâns într-o basma. Mâinile acoperite de nişte uriaşe mănuşi de cauciuc. Faţa încruntată. Vâra în maşina de spălat haine, cearceafuri, feţe de pernă. La picioarele ei un morman de rufe, şi încă multe altele în coşul de rufe din plastic albastru aşezat pe capacul uscătorului.

— Ce s-a întâmplat cu Mandy? îi strigă el bolnav de spaimă, imaginându-şi cele mai îngrozitoare lucruri: un coleg de şcoală o atinsese sub fustă sau un pervers se exhibase în faţa ei sau un bătrân libidinos se năpustise pe ea…

Bernice îl privise încruntată.

— A fost trimisă acasă de la şcoală cu un bilet de la dirigintă. Păduchi. Are păduchi.

Gura i se schimonosise într-o grimasă de dezgust şi se dăduse un pas îndărăt de parcă şi-ar fi spus că, atingând-o pe Mandy, se contaminase şi ea.

Şi atunci Max înţelesese. Cum trebuie s-o fi umilit Bernice pe Mandy, făcând-o să se simtă murdară, neiubită de nimeni! Totul din cauza unei întâmplări de care fetiţa nici nu era măcar vinovată.

Şi atunci, Max făcuse ceva ce nu mai făcuse niciodată şi nici nu avea să mai facă vreodată.

O pălmuise pe Bernice, îi trăsese o palmă în obraz.

Se simţise ca un mocofan de mahala pentru că-şi lovise soţia. Dar se simţise şi mai ruşinat pentru toţi anii pe care-i irosise alături de o soţie pe care nu o iubea şi care nu-l iubea.

Rămăsese alături de Bernice numai de dragul lui Monkey. Un lucru stupid. Pentru că relaţiile dintre el şi Bernice o făceau pe Monkey să sufere. Nu, era timpul să se descătuşeze, să salveze ce mai putea salva pentru el şi pentru fetiţă.

Şi asta făcuse.

Şi acum se lăsa iar cuprins de panică. Dacă dăduse din nou greş? Dacă acum când era liber, nu avea nicio şansă cu Rose?

Unde se va duce de aici? Va deveni unul dintre acei patetici bărbaţi de vârstă mijlocie care-şi lasă favoriţi lungi, îşi cumpără costume după ultimul strigăt al modei, şi-şi duc viaţa singuri prin baruri, agăţând femei tinere, care ar putea să le fie fiice?

Pe urmă se uită iar la Rose; la faţa ei strălucitoare.

Ea era singura, unica femeie pe care o dorea.

Şi dacă exista cea mai firavă şansă să fie a lui, va aştepta. Oricât de mult.

Începu să se simtă mai liniştit, mai puternic, mai bun decât se simţise întreaga seară.

— Îţi mulţumesc, rosti.

— Pentru ce? Pentru că te las să stai aici? Rose râse. Ca să-ţi spun adevărul, de când a plecat Patsy mă simt cam singură. O să fie plăcut să te ştiu aici.

— Numai pentru câteva zile, îi reaminti el. Până găsesc ceva potrivit.

— Poţi să rămâi cât doreşti, răspunse ea zâmbindu-i. Există un singur lucru pe care vreau să-l clarificăm. Eu nu sunt cea mai ordonată gospodină din lume, după cum cred că ai observat. Şi nu intenţionez să mă schimb pentru că tu eşti aici.

— În ordine în ce mă priveşte.

Ba chiar mai mult decât în ordine. Minunat!

— Şi trebuie să mai fac o confesiune!

— Ce anume?

„A roşit “, îşi spuse Max.

— Mă rog, pentru că ai vorbit despre asta… Patsy mi-a lăsat înainte de plecare o ţigară cu marijuana, ca un dar de adio. Şi de atunci zace în fundul sertarului meu de rufe. Am fost prea laşă ca s-o încerc. Vrei s-o fumăm împreună?

— Mai întrebi? rânji Max. De ce nu?

O greutate de fier, începu să se ridice. Ce să fi fost ceea ce simţea? Speranţă? Trecuse atâta amar de vreme de când nu mai încercase asemenea sentiment, încât aproape că-l uitase. Trecuseră o sută de ani. Şi îşi spuse: „Poate că încă nu-i prea târziu pentru mine. Poate că nu sunt prea bătrân ca s-o iau de la început."

Un minut mai târziu, luă ţigara aprinsă pe care i-o pasa Rose şi, ducând-o la buze, trase adânc fumul dens, dulce, aromat

Capitolul 25

O izbucnire subită de muzică izbi urechile lui Rachel.

Se deşteptă brusc, ridicându-se în capul oaselor, cu un gust acru în gură. Apoi îşi dădu seama. Ceasul cu radio. ÎI pusese să sune la şase dimineaţa. Acum, privind la cadranul cu cifre roşii, fosforescente, făcu ochii mari. Nouă şi jumătate? Dumnezeule! Nancy şi Kay trebuie să fie îngrijorate de moarte văzând că nu sosise la clinică. Va trebui să se grăbească, să renunţe la duş, să îmbuce ceva din mers.

Rachel împinse cu baza palmei butonul închis-deschis şi vocea lui Paul McCartney care cânta Rocky Raccoon amuţi pe dată. Coborî din pat. Îşi simţea gâtul uscat şi dureros de parcă ar fi fost căptuşit cu fibre de sticlă, iar tâmplele îi bubuiau.

Apoi îi veni în minte amintirea serii de ieri şi se lăsă din nou să cadă pe pernă, simţindu-şi mădularele slăbite şi gâtul strâns de lacrimi.

David. Periodul. Cearta cu Brian.

Dorise să-i povestească totul lui Brian. Totul despre David, despre faptul că David fusese cel care o atacase, şi nu un străin. Şi începuse să vorbească… dar văzând că Brian se albise de furie… îşi închipuise toată acea furie îndreptându-

se împotriva ei, şocul şi mânia pe care le-ar încerca el dacă ar afla întregul adevăr. Vasăzică ea nu putea rămâne însărcinată. Şi-i ascunsese acest lucru în toţi aceşti ani. Aşa încât o părăsise curajul şi îşi înghiţise vorbele.

Pe urmă îşi dădu seama că partea de pat a lui Brian era rece, de parcă el ar fi fost plecat de ore întregi. Îşi amintea vag că o culcase cu o seară înainte şi o învelise. Dar unde era acum?

— Brian? îl strigă.

Niciun răspuns.

Luă perna lui şi o strânse la piept. O săgetă un gând rece ca gheaţa: dacă Brian ar părăsi-o, s-ar deştepta în fiecare dimineaţă în patul gol.

„Dar nu m-a părăsit, îşi spuse ea cu fermitate. A ieşit doar pentru câteva minunate, să ia o gură de aer sau să facă jogging sau să cumpere ceva. N-a vrut să mă trezească, şi-a dat seama că am nevoie de somn."

Pe urmă îşi aminti. Desigur. La ora asta Brian se ducea întotdeauna să-şi ia ziarele de dimineaţă, pe urmă se ducea la Levy să-şi cumpere un covrig cald. Dacă ar fi petrecut mai multe dimineţi acasă cu Brian, îl loc să fugă cu noaptea-n cap la clinică, ar fi ştiut pe dată unde se dusese.

Rachel se forţă să se dea jos din pat, simţindu-se ţeapănă şi lovită toată. O durere i se propaga în valuri în abdomen. Crampe. Dintre cele mai supărătoare.

Intră în baie şi începu să scotocească în dulapul sanitar după un tampon. Cutia era aproape goală, nu mai rămăseseră decât două. Amânase cumpărarea unei cutii noi. Sperase că nu o să mai aibă nevoie. Şi acum îşi spuse: „Sunt nebună. Nu o să rămân niciodată însărcinată. Ar fi trebuit să-i spun lui Brian adevărul. Merita măcar atât. Adevărul!'*

Dar acum, când simţea vechea suferinţă tălăzuind din nou în ea, se oţeli împotrivă-i. „Destul! se frână singură. Ai o muncă de făcut, trebuie să te gândeşti şi la alţii, nu numai la

tine.”

Se frecă pe faţă. Apoi, întorcându-se în dormitor, îşi trase pe ea blugii şi un pulover lălâu. Se îndreptă spre uşă cu mişcări încete, prudente. Se simţea încă şubrezită.

„O ceaşcă de cafea, îşi spuse. Şi pe urmă plec. Întâi mă opresc la spital, s-o văd pe Alma. Să mă asigur că e bine. Dar dacă s-ar fi simţit rău, cu siguranţă că mi s-ar fi telefonat.”

Se uită la telefonul aşezat pe vechiul pupitru şcolăresc din hol şi simţi brusc că i se strânge stomacul.

Era scos din furcă.

Amintirea serii de ieri îi năvăli iar în minte. În timp ce-şi căuta cheile ca să între în casă, telefonul sunase de zor. Se repezise la aparat, crezând că o cheamă Brian. Rugându-se să fie Brian. Dar fusese David. Vocea lui gâtuită de furie: „Căţea în călduri ce eşti… crezi că ai să scapi de mine… Am să te distrug…”

Trântise receptorul pe pupitru şi îl lăsase acolo, deschis, înspăimântată că David ar putea s-o cheme din nou.

Când se apropie de telefonul deconectat, Rachel îi auzi scâncetul: „ua… ua… ua “. Ca un prunc care ar fi plâns la celălalt capăt.

Luă receptorul cu mare grijă, ca şi cum ar fi fost confecţionat din sticlă şi s-ar fi putut sparge, şi-l aşeză în furcă.

Îşi aminti de promisiunea pe care o făcuse Almei. Încercă o strângere de inimă. Dacă survenise ceva?

Dacă cei de la spital încercaseră să-i telefoneze şi nu reuşiseră? „Doamne, te implor, se rugă ea, ajută-mă ca Alma să fie bine. Şi copilul ei. “

Câteva minute mai târziu, se afla într-un taxi, îndreptându-se spre spitalul Sf. Bartolomeu.

— … opt centimetri. Nouăzeci la sută efasat. Şi nicio vorbuliţă din partea ei. Aţi face mai bine să vă duceţi repede la ea. S-ar zice că e gata să-i dea drumul.

Rachel, ascultând-o pe infirmiera voinică, de culoare, lângă cabinetul infirmierelor, avu senzaţia că fusese ridicată în aer de un uriaş şi apoi trântită pe jos. Gândurile şi sentimentele îi erau învălmăşite, total confuze.

Alma. În pericol. Sângerări. Tulburări fetale. Încercă să se adune, să-şi limpezească creierul.

— Cine-i cu ea? întrebă.

— Doctorul Hardman. Internul de gardă. Am încercat să vă chem pe dumneavoastră. Ochii căprui ai lui Mavis se îngustară şi în voce i se strecură o notă defensivă. De fapt am încercat în repetate rânduri, urmă ea. Desigur nu ne dădusem seama că e o urgenţă. Dar fata spunea într-una că vrea să vorbească cu dumneavoastră. Părea deprimată, atâta tot. N-a spus că are dureri. Aşa încât să nu aveţi pretenţii la mine, spuse la închizând cu zgomot un sertar, că eu am destule de făcut şi fără să trebuiască să ghicesc gândurile pacienţilor.

Rachel, cu inima cât un purice, străbătu coridorul iluminat cu tuburi de neon şi acoperit cu un linoleum verde moarat, care pârâia sub paşii ei iuţi. Nu mai era timp de scuze. Mai târziu o să fie tot timpul pentru învinuiri şi regrete.

Şi-o imagina pe Alma trezindu-se în toiul nopţii cu dureri de facere. Îngrozită, nedorind pe altcineva decât pe doctoriţa Rosenthal s-o asiste la naştere. Şi apoi, când i se spusese că doctoriţa nu poate fi găsită, hotărând să aştepte. Să nu spună nimănui că începuseră chinurile facerii.

Stupid, o copilărie. Dar Alma era un copil. Un copil dulce, speriat, care ţinea să creadă că medicul ei e un Dumnezeu.

„Şi eu am părăsit-o, gândi Rachel cu durere. Sunt vinovată."

În sala de naşteri numărul 1, Rachel găsi un intern tânăr care lătra ordine unei surori. Hardman. Unul dintre noii veniţi, încă cu caş la gură. Faţa lui albă, scăldată de sudoare, o sperie pe Alma mai mult decât priveliştea Almei cu

picioarele desfăcute pe masa de naşteri, cu gleznele prinse în suporturi şi pântecele enorm acoperit cu un cearceaf albastru, steril. Imaginea îi sugera pericolul. Mare pericol!

— Totul e pregătit? întrebă Rachel.

Nu-şi mai pierdu timpul să-şi frece mâinile. Îi lua prea multă vreme. Din locul în care era îşi putea da seama cât de mult evoluaseră edemele Almei. Avea picioarele umflate şi gleznele cât nişte pepeni galbeni.

— Nu-i a bună, îi spuse Hardman. Tensiunea optsprezece cu douăzeci. Vreau să fac un examen al latului.

— Apa i s-a rupt? întrebă Rachel trăgându-şi mănuşile.

— Chiar înainte de aţi venit. Am examinat-o. Capul latului e angajat. Doamnă doctor Rosenthal, dacă aveţi de gând să-i faceţi o cezariană, nu v-aş sfătui să mai aşteptaţi.

„O fi lipsit de experienţă, îşi spuse Rachel, dar nu-i prost."

Avea de ales: naştere naturală sau cezariană. Doamna sau tigrul. Dar în cazul acesta, oricare uşă ar fi ales, pândea un tigru îndărătul ei.

Cu o tensiune atât de ridicată, efortul de a împinge un copil i-ar fi putut pricinui Almei spargerea unui vas. Dar, conform statisticilor, o cezariană ar fi reprezentat un risc şi mai mare.

Rachel trecu în celălalt capăt al mesei, unde faţa congestionată a Almei forma un cerc roşu pe cearceaful alb. O faţă contorsionată din cauza contracţiilor, cu ochi negri, uriaşi, aproape ieşiţi din orbite. Hipertensivă, da. Dar aşa fusese întotdeauna.

Pe urmă spasmele se potoliră şi buzele Almei se lăţiră într-un surâs trist, epuizat. Buzele îi erau crăpate şi surâsul le făcu să sângereze. Se prinse de mâna lui Rachel, ca un înecat.

— Ştiam că o să veniţi, gâfâi. Am aşteptat

— Eşti aproape gata, copilaş. Rachel îi strânse mina, luptându-se cu nodul care i se pusese în gât. Nu mai ţine

mult. Totul e să nu fii speriată. Gândeşte-te numai la prunc. Peste puţin timp ai să-l strângi în braţe.

— Am s-o strâng, o corectă Alma. E fetiţă. Aşa simt eu. Şi am să-i dau numele… ooohhh, doamnă doctor. Doare! Parcă ard pe dinăuntru.

Rachel făcu un semn infirmierei:

— Ţine-o în sus, aşa, aproape în poziţie aşezată. Ca să nu trebuiască să împingă prea tare. Dumneata, i se adresă lui Hardman, dezleagă-i picioarele.

— Dar, doamnă doctor, nu-i proto…

— Nu-mi pasă dacă-i protocolar sau nu. Dezleag-o!

Hardman îi aruncă o privire plină de îndoială, dar desfăcu curelele din piele care legau picioarele Almei de suporturile din metal ale mesei. Părea şi mai înspăimântat ca înainte, o semilună de sudoare îi apăruse pe tichia verde, chirugicală.

„Dacă ar fi ca eu să nasc, gândi Rachel, ultima poziţie pe care aş dori-o ar fi să stau culcată pe spate, cu picioarele legate de suporturi. Fără ele, e mai uşor pentru mamă. Mai natural."

Acum simţea că Alma era pregătită să împingă. Rachel îşi luă poziţia necesară, aruncă o privire la cervix, văzu că Alma era gata, apoi o îndemnă cu blândeţe:

— Aşa, drăguţo, acum împinge! Cu toate puterile.

Alma îşi încreţi faţa şi împinse, înroşindu-se din cauza efortului şi scoţând un răget întrerupt.

Apăruse capul fătului, un disc de păr negru, de mărimea unei monezi, care devenea din ce în ce mai mare, pentru ca apoi să se retragă. Rachel luă foarfecii episiotomici, aşteptând să vadă dacă Alma o să facă o ruptură de perineu. În tot acest timp îl asculta pe Hardman care anunţa cu voce tare tensiunea arterială, din ce în ce mai ridicată. Îngrijorată, speriată, Rachel îşi simţea inima bătând nebuneşte, de parcă ar fi alergat într-o cursă.

„Doamne, fă să câştig!" se rugă.

Apoi apărură umerii fătului, ca răspuns parcă la ruga ei. „Se grăbeşte", îşi spuse ea, rotind uşor umerii, într-o curbă de partuzeci şi cinci de grade şi prinzând căpşorul pruncului în palma celeilalte mâini.

Restul copilului alunecă rapid.

— Băiat! strigă Rachel.

Luă clemele ombilicale şi prinse în ele cordonul turcoaz, care pulsa viu.

Alma plângea, lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Un băiat? întrebă cu mirare. Pot să-l iau în braţe?

— Sigur că poţi. E al tău. Poţi chiar şi să-l hrăneşti, dacă vrei.

Rachel aşeză în braţele Almei bebeluşul minuscul, ataşat încă de cordonul ombilical. Feţişoara stafidită îi căută sânul, apoi îi găsi sfârcul şi începu să sugă.

Rachel fu cotropită de un val de tristeţe. „Mie n-o să-mi fie dată niciodată asemenea bucurie. N-am să ştiu vreodată cum e. “

Dar câştigase cursa, asta era tot ce conta. Bebeluşul era teafăr. Alma era bine.

Se simţea puternică, jubila, de parcă se căţărase pe Matterhom şi înfipsese un steag în vârf.

Puţin mai târziu, dădea pe gât cafea fierbinte la bufetul medicilor. Hardman dădu buzna înăuntru, îmbrăcat încă în halatul verde, şifonat şi pătat. Faţa îi era aproape la fel de verde. Înainte ca el să fi deschis gura, Rachel ştiu că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Alma Saucedo. A leşinat. Nu-şi mai revine! O transportă acum la reanimare.

Rachel sări în picioare. „Dumnezeule mare! gândi ea. Ce-am făcut?”

Când ajunse acasă, după zece seara, nu-l găsi pe Brian. Pe frigider era un bilet prins cu un magnet în formă de fluture:

„A trecut un prieten pe la mine. Ne-am dus împreună să

mâncăm ceva. Nu mă aştepta.

P.S. L-am hrănit pe Custer."

Rachel se rezemă de uşa frigiderului, lipindu-şi fruntea de emailul alb.

„Vino acasă, îl imploră ea în gând. Am nevoie de tine. Acum! Chiar acum! Am nevoie de tine, te rog. Mai mult ca oricând! “

Dar cum se putea aştepta la aşa ceva? Nu era drept. Câte sute de nopţi o aşteptase el, singur în apartamentul pustiu? De câte ori avusese el nevoie de ea, şi ea fusese absentă?

Se uită la bilet. „Un prieten. Dar ce prieten? Nu specifica. Ar fi putut fi oricine. Sau poate o prietenă… “

Prietenul putea fi Rose.

Rachel încercă să-şi alunge bănuiala din minte. Nu, era ridicol. Brian nu se întâlnea cu Rose, „Mă iubeşte pe mine. S-a căsătorit cu mine, nu cu ea. “

„Da, îi răspunse o răutăcioasă voce lăuntrică, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Şi dacă între timp s-a răzgândit? Dacă-şi regretă alegerea?”

Rachel dădu drumul cu putere la robinet, de parcă şuvoiul de apă ar fi putut să-i înece gândurile amare. Umplu ceainicul şi-l puse pe reşou. Un ceai o să-i facă bine. Poate cu puţină miere sau cu lămâie, aşa cum îi dădea mama în copilărie, când o durea gâtul.

De când nu mai vorbise cu mama? De o săptămână şi mai bine. Mama obişnuia să o sune în fiecare zi. Dar, desigur, în ultima vreme fusese şi ea foarte ocupată.

Rachel îşi dădu seama, cu o tresărire, că-i era dor de mama ei.

Existau multe deosebiri între ele, în felul în care trăiau, gândeau, se îmbrăcau, se comportau. Dar mama era singura persoană pe care se putea bizui că o s-o iubească întotdeauna, orice s-ar fi întâmplat.

Rachel formă în grabă numărul mamei ei.

— Rachel! Sylvie părea surprinsă şi emoţionată, de parcă Rachel ar fi fost o prietenă de mult plecată care o chema din Nairobi. Să fi trecut chiar atâta timp? Ah, scumpa mea, urmă Sylvie, ce bine-mi pare că m-ai prins încă acasă. Tocmai mă îndreptam spre uşă să plec.

— Atunci nu vreau să te reţin.

Rachel încercă o dezamăgire. Dar îşi spuse: „Sunt egoistă dacă mă aştept să renunţe la interesele ei pentru mine."

— Lasă prostiile! Mă duceam la una din plicticoasele întruniri filantropice. Chiar dacă eu vin mai târziu, tot n-or să descopere leacul cancerului. Oricum, voiam să te chem şi eu, dar am alergat din zori şi până în noapte. Toată dimineaţa mi-am petrecut-o la D şi D, iar după-amiaza…

— D şi D?

— Atelierele de Decoratori şi Designeri. Pe Third Avenue. Cele mai frumoase tapete şi materiale şi… iubito, nu te simţi bine? Ai o voce puţin ciudată. Nu cumva ai contractat vreo boală?

— Nu, râse Rachel. Numai că nu sunt obişnuită cu tine cea nouă.

— Eu cea nouă? Acum Sylvie era cea care râdea. Doamne, ce oribil sună! Ca unul din detergenţii ăia noi, îmbunătăţiţi. M-am schimbat chiar atât de mult?

— Te-ai… Rachel se strădui să găsească cuvântul potrivit. Eşti mai fericită… aşa cred. De când ai început să aranjezi casa aia pentru Nikos. Mă bucur pentru tine. Sincer.

Dar era şi puţin geloasă. Ar fi vrut să se simtă şi ea la fel de fericită cum părea să fie mama ei.

— S-ar zice că nu prea eşti de acord. O pauză. Din cauza lui Nikos? Pentru că în ultima vreme am fost atât de mult împreună?

— Nu, bineînţeles că nu. Îmi place Nikos. Ştii bine. E foarte drăguţ şi, în mod vizibil, nebun după tine. Te culci cu el?

— Rachel!

Auzi şuieratul unei respiraţii indignate. Apoi un alt sunet Slab, aproape inaudibil. O umbră de chicotit.

— Rachel, urmă Sylvie. Tu n-ai să încetezi niciodată să mă şochezi. Răspunsul este: NU. Nikos şi cu mine suntem numai prieteni.

— Uneori şi prietenii se culcă imul cu celălalt.

— Zău aşa, noi… vai, dragă, a sosit. Mă aşteaptă jos. Ţi-am spus că vine să mă ia? Acum trebuie să fug. Voiai să-mi spui ceva special?

— Nu, mamă. „Nimic special. Doar totul."

Rachel tânjea în clipa aceea să fie din nou o fetiţă mică, să se caţăre în poala mamei ei, să-şi culce capul pe moliciunea parfumată a pieptului mamei.

— Bine, atunci…

— La revedere, mamă. Distracţie plăcută. Sărută-l pe Nikos din partea mea.

Când lăsă telefonul în furcă, ceainicul fluiera. Rachel îl scoase din priză, şi turnă apă clocotită într-o cană. Începu să scotocească în dulap după un pliculeţ de ceai. Totul mirosea a stătut. Cât timp trecuse de când fusese ultima oară la cumpărături? Sau de când preparase o cină?

Îi era foame, dar se simţea prea epuizată ca să-şi gătească ceva. Îşi duse ceaşca în living room şi deschise televizorul. Aceleaşi lucruri vechi. Fragmente din audierile Watergate, care fuseseră transmise pe viu mai devreme în cursul zilei. John Dean, cu ochelarii lui cu rame de baga, se apleca plin de zel ca să vorbească în microfon. Soţia lui, Mo, aşezată în spatele lui, elegantă, stoică, îşi adunase părul platinat într-un coc atât de strâns, încât s-ar fi zis că numai ăsta o ţinea adunată laolaltă.

Dar cum să-i fi fost lui Rachel milă de Mo Dean, atât de frumoasă, atât de evident sănătoasă? Până şi suferinţa ei părea hărăzită s-o proiecteze în lumina reflectoarelor, să atingă coardele sensibile ale spectatorilor.

Rachel se gândi la Alma Saucedo. Câţi oameni vor cunoaşte sau se vor sinchisi vreodată de suferinţa ei? Chiar în acest minut zăcea în comă la neurologie. O masivă hemoragie cerebrală. Probabil că n-o să-şi mai recapete niciodată cunoştinţa.

Şi n-o să-şi poată strânge pruncul în braţe.

Rachel simţi un spasm în stomac.

„Greşeala mea, îşi spuse ea. N-ar fi trebuit să-i fac promisiunea aceea idioată. Ar fi trebuit să fiu mai tare. De ce oare am făcut-o?

Doamne, de s-ar întoarce Brian mai repede! îl doresc atât de mult, am nevoie de el. “

Rachel închise televizorul şi se îndreptă spre camerele din spate. Lângă dormitorul lor era o cămăruţă pe care Brian o folosea ca birou. Era încăperea pe care plănuiseră să o transforme în camera copiilor. O să-l aştepte acolo până o să se întoarcă. Înconjurată de lucrurile lui, se va simţi mai puţin singură. Se cufundă în fotoliul adânc de piele din faţa biroului lui Brian, privind la maşina lui de scris, o Smith Corona veche, manuală, pe care o avea încă din vremea universităţii. Maşina care-i aducea noroc, aşa spunea el.

Era o pagină în ea, pe jumătate dactilografiată.

Şi un teanc de pagini în cutia de metal de lângă maşina de scris. Noul lui roman. Părea pe jumătate terminat. Cum era posibil? Parcă abia îl începuse. Sau poate că ea nu-i dăduse atenţie şi pierduse noţiunea timpului?

O străpunse un junghi în inimă când îşi aduse aminte cât de apropiaţi fuseseră ea şi Brian în perioada când lucrase la Vultur Dublu. Citea în fiecare seară paginile scrise în ziua respectivă şi-i comunica ce găsea că e reuşit, sau ce i se părea a fi un surplus, necesitând să fie tăiat. Plângea alături de el când amintirile îi sfâşiau inima. Râdea la umorul negru pe care nimeni care nu fusese în Vietnam nu-l putea înţelege.

Unde se irosise toată acea apropiere dintre ei? Dar ceva

din ea tot trebuie să mai fi dăinuit

Rachel derulă pagina din maşină şi începu să citească:

„… întuneric, dar reuşi să găsească scara, palmele lui întâlnind barele de metal calde încă, deşi soarele asfinţise de ceasuri întregi, încă nu răsărise luna, dar avea destulă lumină de la lămpile aprinse în apartamentele de deasupra lui şi de sub el. De fapt să fie al naibii dacă nu vedea tot cuprinsul, până în Coney Island, iluminat ca un pom de Crăciun. Laura îl aştepta sus, în fortul pe care-l construiseră împreună în copilărie. Cele două ţigări Lucky Strike pe care le şterpelise de la tatăl lui erau adăpostite în buzunarul din faţă al cămăşii. Câte una pentru fiecare dintre ei. Îşi imagina cum avea să fie. Laura alături de el, umărul ei sprijinit de al lui, picioarele ei goale, ieşind dintr-o rochie rămasă prea mică, lungi şi aurii ca infuzia de nucă. Era înfierbântat, în ciuda brizei răcoroase care-i sufla în ceafa. Şi, brusc, se înfurie pe el însuşi. Poate că era timpul să pună capăt întâlnirilor de acolo sus, din fort. Acum, când se apropia de paisprezece ani, înţelegea că gura Laurei era făcută şi pentru altceva decât pentru chiote, bancuri şi ţigările Lucky ale tatei… “

Rachel lăsă pagina să-i cadă din mână. Îi era frig de parcă fusese perforată pe dinăuntru şi i se scursese tot sângele.

„Rose. Scrie o carte despre ea.

De ce nu mi-a spus? “

Ce să fi însemnat asta?

Începu să tremure. Era speriată. Se întreba dacă nu era mai speriată acum decât fusese vreodată în Vietnam.

Partea a treia

Poţi să spargi vaza, s-o faci cioburi dacă vrei,
Dar mireasma trandafirilor tot o să dăinuie.

Capitolul 26

— Nu, ăsta e prea întunecat. Prea formal. În schimb ăsta…

Sylvie alese o mostră de tapet şi o încercă pe perete.

— Vezi, ăsta captează lumina de afară, urmă ea. Aproape că-ţi dă impresia unui Van Gogh.

— Da, încuviinţă Nikos îngândurat. Cred că ai dreptate. Din nou ai tu dreptate. Dar trebuie să recunoşti şi meritul meu în ceea ce priveşte un singur lucru: ştiu de ce are cel mai mult nevoie casa asta. Se întoarse spre ea zâmbind, cu ochii negri strălucitori: De tine.

Sylvie îi simţi pe ceafa mâna caldă şi grea. Bucata de tapet William Morris, cu desenul ei de floarea-soarelui, îi lunecă dintre degete şi căzu, fluturând, pe jos. Câtă linişte era! Echipa de zugravi plecase şi lumina după-amiezei târzii învăluia camera într-o strălucire de culoarea mierii. Scările proptite de ferestre aruncau umbre lungi, zebrate, pe pânza aşternută pe podea. De afară se auzeau porumbeii gungurind.

Sylvie, uşor speriată, cu inima bătându-i repede, gândi: „Ce să fee? îl doresc. Dar sunt oare pregătită să accept tot ce implică asta? Dragoste, poate chiar căsătorie?"

Nu. Poate că da.

„Nu, nu ştiu. Nu pot să gândesc. Nu pot să gândesc când îi simt atingerea."

Mâna lui Nikos radia o căldură care i se răspândea în şira spinării, propagându-i în trup unde calde de dorinţă. Dumnezeule mare, ce minunat că mai putea simţi aşa ceva! După atâţia ani!

Sylvie fremătă toată, urmărind firicelele de praf care dansau în razele de soare galbene, oblice. Pe urmă simţi şi un grăunte de spaimă.

Dacă Nikos ar cunoaşte adevărul despre Rose ar mai dori-o alături de el? Dacă ar şti cum a minţit, cum l-a lipsit de ceva ce-şi dorise poate mai mult ca orice pe lume!

Şi viaţa ei? Voia oare într-adevăr s-o schimbe? Toţi acei ani din trecut în care se străduise să facă numai ceea ce se cuvenea, ceea ce se aştepta de la ea. Şi acum făcea numai ceea ce îi plăcea… şi i se părea extrem de agreabil.

Se trase uşor îndărăt.

— Răchită, spuse ea. Aşa aş vedea mobila din camera asta. Ca o grădină, cu mobilă de răchită albă şi pernele îmbrăcate într-unul din materialele acelea japoneze viu colorate… şi acolo, în faţa ferestrei, un coş mare cu flori uscate…

Dar îşi dădu seama că Nikos nu o asculta. Acum îi masa umerii, destinzându-i muşchii încordaţi, cu mişcări puternice, circulare, ale degetelor mari.

— Nikos, protestă ea cu voce slabă, nu eşti atent la ce-ţi spun. M-ai angajat să-ţi…

— Eşti prea slabă, Sylvie, o întrerupse el. Îţi simt oasele. Eşti ca un graur.

— O vrabie, îl corectă ea.

— Vrei să mă opresc?

— Da… nu… oh, e atât de bine. Dar, Nikos, credeam că vrei să vedem împreună mostrele astea. Eu pot să-ţi sugerez ce cred că s-ar potrivi cel mai bine, dar tu trebuie să faci alegerea finală. La urma urmei, e casa ta.

— Mie îmi place ce-ţi place ţie.

Mâinile lui lunecară pe pantele umerilor, mângâindu-i braţele goale ce-i ieşeau din bluza de vară cu mâneci scurte. Sylvie îşi simţea corpul electrizat.

— Nikos… dacă nu cooperezi n-o să se termine niciodată.

— Am fost foarte egoist, te-am luat de la alte treburi, nu?

— Alte treburi?

— A conduce o bancă nu-i o treabă serioasă?

Zâmbi şi brazdele din obrajii tuciurii i se adânciră.

Sylvie înţelese. Nu glumea. Repetându-şi în minte cuvintele lui, păru să se desprindă de ea însăşi şi să se vadă aşa cum probabil o vedea Nikos. O femeie care, cu vârsta, devenise mai puternică în loc să devină mai slabă. O femeie care poseda mai mult decât rămăşiţele fanate ale frumuseţii din tinereţe. Poseda o minte clară, pe care, în sfârşit, învăţase cum s-o folosească.

Da, banca era responsabilitatea ei, Nu în felul în care fusese a lui Gerald. Totuşi, acum, când apărea la o întrunire a Consiliului de Administraţie, bărbaţii nu mai tuşeau încurcaţi şi nu-şi mai fereau privirile. O salutau cu respect, i se uitau în ochi, ascultau ideile şi sugestiile ei.

Dumnezeule, temerile care se ţinuseră scai de ea ani la rând, ca păturica aceea pe care Rachel, până împlinise doi ani, o trăsese în toate părţile după ea! Şi acum, pentru prima oară în treizeci şi cinci de ani, Sylvie se simţea liberă.

Şi dacă şi-ar îngădui să se îndrăgostească de Nikos, lucrul ăsta n-ar putea decât să strice totul.

— Nikos…

Acum o săruta pe gât, buzele lui îi şopteau pe piele, răspândindu-i fiori delicioşi în tot trupul. Sylvie, oftând, se lăsă moale în adăpostul sigur al braţelor lui musculoase şi al pieptului lui lat se simţea atât de slabă. Nu-şi putea înfrâna dorinţa.

— Te previn, murmură el. Sunt un bărbat gelos.

— Şi, mă rog, pe cine eşti gelos? Pe domnul Caswell de la bancă? Are optzeci de ani, dar te asigur că e foarte agil. Şi mai e Neal, coaforul meu, dar bănuiesc că ar prefera să fiu bărbat…

— Nu, nu, nu. Sunt gelos pe casa asta. Chicoti uşor în urechea ei. Mi-e teamă că te preocupă mai mult decât mine.

Sylvie medită asupra cuvintelor lui.

— Ştii, iubesc într-adevăr casa asta. Dar nu aşa cum crezi tu. Iubesc ceea ce fac pentru ea. Într-un fel, e o creaţie

artistică, nu? Mă simt ca un pictor în faţa unei pânze albe. Nikos, ştii? întotdeauna am visat să fiu pictor. În copilărie, când hoinăream prin muzee. Biata mama, şi ea îşi făurise speranţe mari în legătură cu mine. Nu ne puteam permite să cumpărăm came, dar mi-a cumpărat în schimb un caiet de schiţe şi un set de acuarele. Ah, şi a fost îngrozitor! Toţi caii pe care îi desenam semănau a câini.

— S-ar putea spune acelaşi lucru şi despre Picasso.

Sylvie se răsuci cu faţa spre el şi îşi înălţă bărbia astfel încât să poată privi direct în ochii lui negri.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, Nikos. Pentru că mi-ai dat prilejul să văd la ce mă pricep. Dacă nu erai tu…

— Ai fi descoperit singură, cu timpul, îi termină el fraza. Eşti o femeie remarcabilă, Sylvie. Ţi-a lipsit un singur lucru: încrederea în tine.

— Oh, Nikos.

O sărută, încet, uşor, cu blândeţea grijulie a unui vechi prieten. Pe urmă sărutările deveniră mai intense, sărutări de îndrăgostit. Nerăbdătoare. Degetele lui puternice i se împletiră în păr, eliberându-l de ace. Sylvie îşi simţi părul căzându-i într-un flux cald pe umeri.

Era sfâşiată între dorinţa acută de a-l reţine şi dorinţa de a fugi.

Nikos murmură:

— Haide să botezăm acum casa asta pe care o iubeşti, draga mea Sylvie. Aici. Acum!

Sylvie ştia ce dorea şi ea.

„Exact asta", gândi.

„întocmai cum spui tu. Aici. Acum! în clipa asta anume, fără să privim înapoi, fără să privim în faţă. În razele oblice ale soarelui. Buzele tale, vârfurile degetelor tale pe pielea mea. O pictură eternă."

Sylvie făcu un pas înapoi şi începu să se dezbrace încet. Întâi bluza. Şase nasturi din perle, câte unul pentru fiecare

an de când nu o mai avusese un bărbat, de când nu mai simţise carnea tare a unui bărbat pe carnea ei. Pe urmă fusta. Ah, cum îi mai tremurau degetele! Atenţie să nu se prindă fermoarul în căptuşeală. Apoi furoul. Chiloţii. Slavă Domnului că întotdeauna îşi cumpărase chiloţi fini. Din mătase naturală, tiviţi cu dantelă.

La urmă îşi scoase colierul, brăţara, cerceii, punându-i, piesă cu piesă, pe pervazul prăfuit.

Şi, în cele din urmă, inelul – un superb diamant înconjurat de safire, vechi de cel puţin două sute de ani – inelul pe care i-l pusese în deget Gerald după ce se căsătoriseră.

Aşa. Ah, ce plăcute erau razele soarelui pe trupul ei gol, ca o mână gigantică, invizibilă, care o legăna în palmă. Se simţea… da… de şaisprezece ani… o adolescentă pe muchea feminităţii.

„Eşti nebună, îşi spuse. Ai trecut de cincizeci. Eşti ridată şi toată numai piele şi os… n-a spus şi el că eşti prea slabă? Oare nu-ţi vede venele purpurii de pe picioare, firele albe din păr? Cum de te mai poate dori? “

Se uită la Nikos. Îşi dezbrăcase pantalonii kaki şi cămaşa de lucru şi stătea gol în lumina soarelui care începuse să asfinţească. Văzu că şi el îmbătrânise, părul de pe piept îi încărunţise, plăcile mari ale muşchilor lunecau spre inevitabilul declin. „Ca un tigru bătrân care încărunţeşte", îşi spuse. Dar faptul că-l vedea astfel o făcea să-l dorească şi mai mult. Şi, Doamne Sfinte, ia te uită cum o dorea el!

O conduse spre un maldăr de pânze din colţul încăperii. „Am să-mi amintesc întotdeauna de asta, gândi Sylvie. De fiecare amănunt. Asprimea pânzelor pe pielea mea goală. Mirosul de vopsea proaspătă. Gânguritul porumbeilor afară."

Şi bărbatul ăsta: boarea de sudoare de pe umerii lui bruni, puternici. Mirosul lui plăcut de pământ reavăn, de iarbă proaspăt cosită, de pâine tocmai scoasă din cuptor. Ah, şi soliditatea lui!

Îl simţi pătrunzând-o, şi dulceaţa senzaţiei era aceea a revenirii acasă după o interminabilă absenţă. Ochii i se umplură de lacrimi. Peste umărul lui Nikos, privirea ei împânzită prinse o bruscă fulgerare de lumină. O ultimă rază de soare se reflectase. În diamantul inelului ei de pe pervaz, proiectând un mic curcubeu orbitor, un buchet de culori.

„Te rog, înţelege, dragul meu Gerald. Nu pentru că l-aş iubi pe Nikos mai mult decât te-am iubit pe tine… absolut deloc… dar aşa sunt eu. În sfârşit încep să cunosc persoana pe care ai iubit-o. Femeia pe care Nikos o iubeşte acum…"

Pe urmă Sylvie strigă:

— Nikos!

Gura lui deschisă îi apăsa tâmplele, răsuflarea lui fierbinte i se răspândea prin păr, avea iar treisprezece ani, plutea în cada adâncă din bucătăria mamei, lăsând apa călduţă să-i clipocească delicios peste creştet, să i se vălurească peste locurile tainice, sfârcurile tandre ale sinilor abia îmbobociţi, cârceii moi de păr care unduiau ca nişte alge între pulpele ei.

Nikos le acoperea, le umplea pe toate, toate locurile ei tainice… oh, Doamne, putea să existe ceva mai plăcut?

Minunat. Dulce!

— Oh, Nikos… da… da…

Şi când se termină, rămase în braţele lui, simţind aerul răcorit pe picioarele ei goale, lipicioase de transpiraţie, şi domolirea treptată a răsuflării lui fierbinţi, spasmodice.

Nikos o strivi în braţe, o singură dată, cu mare putere, muşchii lui comprimând-o, tari ca nişte cărămizi. Şi-i şopti în ureche, cu o voce răguşită:

— Sylvie, mărită-te cu mine.

Sylvie simţi brusc cum toată acea minunăţie pe care o ţesuseră împreună se deşiră, ca perlele unui colier rupt.

De ce, de ce trebuia totul să se complice?

„Mi-e teamă, gândi ea. Când am pe cineva de care să mă agăţ, mă agăţ. Şi am să devin din nou slabă, ca trandafirii

care odată prinşi de un arac, nu se mai pot ţine singuri în picioare."

— Nu pot, răspunse ea pe un ton degajat, ridicându-se.

Aerul răcoros se năpusti asupră-i. Începu să tremure.

Nikos se uită la ea, cu faţa învăluită în umbră şi ochii negri licăritori. Gura îi era ca o rană.

— De ce?

— Fiica mea… începu ea.

Apoi lăsă fraza neterminată. Ce voise să spună? Că nu era drept faţă de Rachel?

Dar nu era adevărat.

Sylvie îşi ridică mâna, îl mângâie pe obrazul pe care încolţise barba de seară. Şi simţi lacrimi în ochi, lacrimi aspre, care o înţepau şi îi sugrumau gâtlejul.

„Nu pot să mă mărit cu el. Dar un lucru trebuie să fac. Trebuie să-i spun adevărul. Despre Rose. Am tăcut prea mult. “

Păstra secretul de treizeci şi doi de ani. Şi acum va trebui să aibă încredere în el: merita măcar atâta lucru.

S-ar putea ca, după ce va afla adevărul, să o urască; probabil că aşa va fi… dar măcar avea să ştie… şi poate că ar putea s-o vadă pe Rose, de la distanţă, desigur… să afle mai multe despre ea…

Dar va trebui să înţeleagă cât de dezastruos ar fi să se apropie de Rose, să rişte să-i spună adevărul.

Va înţelege acest lucru, desigur. Era un om inteligent, sensibil.

— Nikos, iubitule, există ceva ce trebuie să-ţi spun… ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun de multă vreme, începu Sylvie, simţindu-şi răsuflarea tăiată. Ceva despre fiica mea. Fiica noastră.

Nikos se ridică cu faţa brusc încordată, alertată.

— Fiica noastră, murmură el. Da, am ştiut întotdeauna că e aşa. Rachel nu seamănă deloc cu mine – e blondă şi

frumoasă ca tine, Sylvie. Dar în inima mea am ştiut că e a mea. Oh, scumpa mea Sylvie, nu ai idee cât e de bine să auzi adevărul.

— Nu Rachel, îl corectă ea.

Nikos se uită la ea de parcă înnebunise brusc.

O frântură de secundă, Sylvie gândi că într-adevăr înnebunise. Altminteri cum ar fi putut încerca senzaţia asta că trupul i se împuţinează, că devine din ce în ce mai mică?

— Dar cine? întrebă el într-o şoaptă aspră.

— Numele ei e Rose.

Şi apoi îi povesti. Totul. Cât de disperată, cât de înspăimântată fusese. Spitalul sordid, incendiul. Hotărârea cumplită care-i transformase viaţa într-o teribilă înşelătorie. Anii şi anii în care inima îi sângerase să-şi strângă la piept copila, măcar s-o vadă.

După ce îşi isprăvi povestea, Sylvie se simţi doborâtă, de parcă trebuise să retrăiască întreaga grozăvie, dar într-o formă şi mai oribilă, pentru că acum trebuia să-şi înfrunte crima oglindită în ochii negri, increduli, ai lui Nikos.

O s-o urască?

Poate că ar fi mai bine dacă ar urî-o. Mai bine decât minciuna, permanenta înşelătorie.

Şi ar putea s-o urască mai mult decât se urâse ea singură de-a lungul anilor?

Subit, camera devenise rece, lumina soarelui scăpătase, se topise într-o masă cenuşie. Încercă să se ridice, dar picioarele îi tremurau atât de tare, încât nu o ţineau. Vederea i se înceţoşase, de parcă privea printr-un parbriz scăldat de ploaie, iar camera părea să se năpustească asupră-i.

Şi acum se petrecu lucrul cel mai incredibil.

Îl simţi pe Nikos trăgând-o, trăgând-o spre el, braţele lui mari o încercuiră.

Pieptul i se înălţa cutremurat, faţa îi era udă de lacrimi.

— Oh, Sylvie… biata mea Sylvie!

„Se întâmplă un miracol”, îşi spuse ea, înmărmurită şi recunoscătoare în acelaşi timp.

Cuvintele lui păreau să o înalţe. Simţea cum se ridică imensa povară a tragediei ei, cum o parte din ea se eliberează. Nikos înţelesese. O iertase. Şi dacă el putuse să o ierte, atunci poate că şi ea va începe să se ierte câte puţin.

Şi apoi, cu o voce care părea să răzbească dintr-o fântână adâncă, Nikos rosti:

— Slavă Domnului! Copilul meu! Propria mea fiică. O s-o găsim, Sylvie! O să-i spunem împreună adevărul. Nu-i prea târziu…

Nu, nu! înţelesese greşit!

Ceea ce spunea el… era cu neputinţă.

Va trebui să-l lămurească… dar nu putea vorbi. Se simţea îngrozitor de fragilă, de parcă, dacă ar fi făcut cea mai mică mişcare, s-ar fi spart în mii de cioburi. Voia să strige, să dea cu pumnii în el. Dar nu se putea mişca, nu putea respira. Nu făcea decât să se uite neputincioasă la Nikos, adresându-i un apel mut, deznădăjduit.

Dar nu, nu era vina lui Nikos, era vina ei. Dumnezeu să o ajute, ea, cu mâna ei îi dăduse puterea de a o distruge, de a-i distruge amândouă fiicele.

Capitolul 27

Tânărul în jachetă de piele se holbă la Rachel, peste birou.

— Dai cin, te crezi? răcni el. Dumneata îmi vorbeşti mie de fata mea. Poartă copilul meu în burtă. Aşa că n-o mai fa pe Marcus Welby cu mine. Eu pot să am grijă de Tina.

— Poţi pe dracuí, i-o trânti Rachel, apoi se aşează în fotoliul ei rotitor, şocată şi enervată.

Îşi spuse: „Opreşte-te, se presupune că trebuie să-ţi păstrezi controlul.41 Se străduí să fie fermă dar eficientă, concentrându-se doar asupra pacientei ei. Dar de săptămâni

întregi Rachel simţea că ajunsese la capătul funiei. Încordată, tensionată, îngrijorată. Pierzându-se cu firea la cea mai mică zgândărire.

„Mă rog, e drept că am ajuns la capătul funiei, îşi spuse în sinea ei. David îmi poartă sâmbetele, mă învinovăţeşte pentru Alma, aţâţându-i pe toţi de la Sf. Bartolomeu împotriva mea. “

Da, asta era. Puştiul ăsta i-l evoca pe David, deşi nu semăna deloc cu el. Dar avea aceeaşi insensibilitate, aceeaşi lipsă de consideraţie pentru binele prietenei lui.

Acum puştiul îşi îndrepta spinarea, luându-şi o poză de pistolar. Părul negru îi cădea peste fruntea buboasă, în şuviţe groase, slinoase.

Rachel sări şi ea în picioare înfruntându-l, zbârnâind de enervare.

— Uite ce-i, i se adresă ea, nu-i momentul s-o faci pe tipul dur. Prietena dumitale a venit la mine pentru că e la mare necaz. Ar putea pierde sarcina. Aşa încât îţi cer să fii sincer cu mine. Voi doi vă drogaţi?

— Nici gând…

Îşi feri privirea şi îşi linse buzele.

— Am văzut urmele înţepăturilor pe braţele ei. Pretinde că sunt urme vechi. Dar mie nu mi se par aşa. Ce spui, Angel?

— Ţi-am spus, cucoană. Eu şi Tina nu luăm droguri.

Rachel începu să se învârtească în sus şi-n jos în jurul biroului, în spaţiu strâmt dintre perete şi fişier. Se opri locului chiar în faţa lui Angel, destul de aproape ca să simtă izul rânced de ţigări şi de sudoare stătută pe care-l emana.

— Nu te cred, îi spuse ea privindu-l de sus în jos, încercând să-l silească să-i întâlnească privirea.

— Atunci du-te dracului!

O ploaie de stropi calzi îi nimeri în faţă. Trăsăturile lui Angel se contorsionară de furie.

— Oricum, asta nu-i treaba dumitale, urmă el. Începu să

înainteze spre ea, mijindu-şi ochii. Nu-ţi mai băga nasuí unde nu-ţi fierbe oala. Crezi că ne poţi da lecţii? Ei bine, n-avem nevoie de ajutorul dumitale.

Rânji, de parcă-i venise deodată cea mai profundă idee pe care putea el s-o aibă. Un rânjet ca o sticlă spartă, care-i dezveli dinţii strâmbi şi decoloraţi. Mai făcu un pas înainte, până când Rachel îi simţi răsuflarea, apoi întinse mâna şi îşi plimbă o unghie murdară pe obrazul ei, cu ameninţătoare tandreţe.

— Ştii ce crez io? Crez că ieşti geloasă pe toate fetele cu burtă mare. Da. Pui rămăşag că n-ai nici bărbat, nici copii. Vrei să te las io grea cum am lăsat-o şi pe Tina?

Rachel simţi că ceva plesnise ea. Era conştientă de o vâjâială în urechi. Un văl roşu i se lăsase peste ochi.

Apucă un coş de sârmă plin cu corespondenţă şi-l aruncă în faţa mâncată de acnee a lui Angel.

Apoi se dădu îndărăt, îngrijorată, îngrozită de ceea ce făcuse.

Angel înlemni. O scrisoare aşternută pe hârtie albastră, care fusese împăturită în două, se desfăcu şi ateriză pe umărul lui. O ninsoare de confetti albe, de la hârtiile capsate, pluti în jos, lăsându-se pe bombeurile scâlciate ale ghetelor lui de motociclist. Băiatul avea o expresie de stupidă surpriză, şi ochii îi luceau de lacrimi nevărsate.

Rachel se uită la el, tremurând toată, cu inima dând să-i sară din piept.

„Nu m-ar fi lovit, gândi ea. Făcea pe nebunul. De ce dracu m-am purtat aşa? “

Îl văzu răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se ţanţoş spre uşă, oprindu-se doar ca să-i facă un semn obscen cu degetele. Trânti uşa cu atâta putere, încât diploma ei de pe perete se prăbuşi pe podea.

Rachel îşi lăsă braţele pe birou şi îşi îngropă faţa în palme. I se făcuse rău de la stomac. Isuse! „De data asta chiar c-am

întrecut măsura.”

Subit ştiu ce o roade. Alma Saucedo. Nu voia să se petreacă din nou o tragedie similară. Avea iar de-a face cu o adolescentă plăpândă, bolnavă, o nouă dramă potenţială.

Se gândi la ultima vizită pe care i-o făcuse Almei, când văzuse făptura aceea inertă, care fusese odinioară o fată drăguţă, plină de viaţă, însărcinată. Trecuseră trei luni şi nu se întrevedea încă nicio ameliorare. Stătea cu ochii închişi. Pieptul firav îi era pompat mecanic, singurele sunete care se auzeau erau bâzâitul aparatului de respirat, şi semnalele piţigăiate ale monitorului cardiac de deasupra patului.

Rachel se luptase să-şi înfrâneze nevoia de a îngenunchea lângă pat şi a-i cere iertare. Şi totuşi, când revedea cazul în minte, pas cu pas, ştia că, în aceleaşi împrejurări, ar fi procedat şi acum la fel. Greşise faţă de Alma doar făcându-i o promisiune pe care nu o putuse respecta.

Dar scuzele nu-i mai puteau fi de niciun ajutor Almei.

Însă nu era numai Alma. Ci şi David. O luptă de guerilă, cu atacuri furişe, dar fără un inamic făţiş. Rapoartele ei de laborator dispărute în chip misterios. Atitudinea ostilă a infirmierelor care în trecut fuseseră atât de prietenoase. Cooperarea minimă, niciun dram în plus, a internilor. Şi David însuşi, îngheţat ca scos din frigider, ori de câte ori o întâlnea. Punând la cale fel de fel de intrigi în spatele ei, şi făcând-o să pară idioată când nu ştia ce naiba se întâmplă cu propriii ei pacienţi.

Trebuia să găsească o cale de a-l face să înceteze. Să-l înfrunte pe David, să se scuture de el. Ar fi trebuit să-i povestească lui Brian cum încercase să o violeze. Şi de ce…

Dar când încerca să se imagineze făcând-o, o trecea o sudoare rece.

„Ce se întâmplă cu mine? Doar pot să mă descurc cu povestea asta. Aveam întotdeauna despre mine părerea că mă pot descurca în orice situaţie.”

Dar în ultima vreme o muncea senzaţia că îşi pierde controlul de sine. Probleme mărunte pe care altă dată le-ar fi rezolvat fără nicio greutate, păreau acum să o tragă în jos ca un curent subteran. Zi de zi se lupta cu fluxul, oţelindu-se împotriva lui, căutând să înoate cu toate puterile. Şi pe la mijlocul după-amiezei era epuizată, gata să capituleze.

Rachel îngenunche pe covorul colorat, ecuadorian, din faţa biroului ei şi începu să adune hârtiile împrăştiate, aşezându-le la loc în coş. Observă cu dezgust că mâinile îi tremurau.

Uşa se deschise, lăsând să pătrundă un curent de aer; auzi paşi. Se încordă.

— Dă-mi voie să te ajut.

Ah, slavă Domnului, nu era decât Kay.

Se aşeză alături de ea, adunând restul hârtiilor cu o singură mişcare largă a mâinilor ei bondoace.

— Bine ţintit, dar muniţia prea chioară, comentă Kay, proptindu-se în călcâie ca să se ridice, un gnom cu păr creţ, pantaloni negri de mătase şi un halat alb pe deasupra. Îndărătul lentilelor, ochii ei căprui o fixau pe Rachel. Am auzit totul, urmă ea. Ar fi trebuit să-l loveşti cu asta.

Sări în picioare şi înşfacă o greutate de apăsat hârtiile – un bolovan de rocă, în care sticleau cristale de ametist.

— Ba ar fi trebuit să-mi ţin firea, asta ar fi trebuit să fac, răspunse Rachel cu o voce jalnică. Mă simt o nemernică.

— Iar repeţi chestia asta, o mustră Kay mijindu-şi ochii.

— Ce repet?

— Iei toată vina asupra ta. Eşti medic. Asta înseamnă că trebuie să fii întotdeauna grandioasă? Din întâmplare eşti şi o fiinţă umană. Şi asta îţi dă dreptul să te mai pierzi cu firea, din când în când. Kay oftă, uitându-se la cristalul de stâncă din mâna ei. Ştii, uneori am impresia că noi nu am părăsit linia frontului. Doar că e un altfel de război.

Rachel începu să pună ordine în hârtii.

— Ei bine, eu simt că pierd războiul ăsta.

Kay îşi trecu un braţ pe după umerii prietenei ei, şi Rachel simţi o adiere de esenţă patchouli.

— Nici gând, fetiţo, o îmbărbătă ea. Poate că pierzi câte o bătălie, pe ici pe colo. Ascultă-mă, am să-ţi indic strategia perfectă. Ia-ţi un scurt concediu. Înşfacă-l pe fermecătorul tău soţ şi duceţi-vă împreună undeva, într-unul din hanurile alea romantice cu şemineuri de piatră şi un pat cu patra stâlpi. Ştii, întreaga recuzită Norman Rockwell.

„Oh, dac-ar fi atât de simplu!" gândi Rachel.

— Nu pot, răspunse cu glas tare.

— Şi de ce, mă rog? Nancy şi cu mine putem apăra fortul timp de câteva zile.

— Nu-i drept. Nici voi două n-aţi mai avut o vacanţă de nu ştiu când.

— Cineva trebuie să facă începutul. Oricum, dacă eu aş avea un soţ chiar dacă n-ar fi unul atât de sexy ca al tău – aş dori să mai înteţesc focul din când în când. Să nu se spună niciodată că eu am stat în calea vieţii, libertăţii şi a marilor dorinţe sexuale.

— Îţi mulţumesc, Kay. O să mă mai gândesc.

Kay râânji:

— Pentru un medic obstetrician, cunoşti surprinzător de puţine lucruri despre albine, flori şi păsări. E nevoie de mult mai mult decât să „te gândeşti", draga mea.

Rachel râse, recunoscătoare lui Kay că o înveselea, şi îşi spuse în sinea ei: „în fond, de ce nu? "

Să uite, măcar pentru un răstimp, de sala de aşteptare plină de femei cu burta la nas, de copii care se agăţau de fustele lor, să uite de întâlnirile de la prânz cu reprezentanţii Departamentului de Sănătate şi Educaţie pentru a discuta noi alocări de fonduri, să uite de Alma Saucedo.

Şi, mai cu seamă, să uite de David Sloane.

O urmări pe Kay ridicându-se şi îndreptându-se spre chiuveta de aluminiu înghesuită în colţ, lângă fereastră, unde

se găseau o cafetieră şi un reşou electric. Scotoci într-o cutie de pantofi plină de pliculeţe de ceai, pacheţele de zahăr şi de înlocuitori de zahăr, scobitori învechite, fiecare, într-un ambalaj de hârtie, cutiuţe de plastic cu sosuri rămase de la bucatele comandate acasă de la restaurantul chinezesc. Pescui un pacheţel ambalat în staniol, pe care scria

„Lipton “şi i-l zvârli lui Rachel.

— Supă de pui-instant. Nu trebuie să mai adaugi decât apă şi să amesteci.

Rachel, simţind ce va urma, luă o atitudine rigidă.

— De ce am senzaţia că o să-mi facă rău?

— Rachel, – Kay o privea acum cu seriozitate. Trebuie să încetezi. Toate astea te distrug. Sloane e un maniac. Dar nu-ţi dai seama? Tu îi faci jocul. Taci şi el îţi foloseşte tăcerea împotriva ta. Făcu o pauză, după care continuă: N-am vrut să-ţi spun, dar se zvoneşte printre surori că vrea să-ţi ridice privilegiile de la spital.

Rachel avu senzaţia că cineva o lovise.

— Ticălosul!

— Ar fi trebuit băgat la închisoare pentru ce ţi-a făcut, urmă Kay furioasă. Şi dacă nu m-ai fi pus să-ţi făgăduiesc că n-o să spun nimănui, m-aş duce acum să anunţ totul prin megafon.

— Nu de David mi-e frică… ci de Brian. Dacă ar şti

O bătaie în uşă le întrerupse conversaţia.

Era secretara lor, Gloria Fuentes. Părea nervoasă, stătea în prag, răsucindu-şi pe deget o şuviţă din părul lung, negru.

— Vă caută cineva, doamnă doctor Rosenthal, spuse Gloria. Un bărbat. Are ceva pentru dumneavoastră. Spune că-i important.

Probabil un plasator de la vreo companie de medicamente, îşi spuse Rachel. şştia toţi cred că ce vând ei o să salveze omenirea.

— Bine, răspunse oftând. Lasă-l să între.

Era un bărbat foarte gras. Printre nasturii cămăşii de nailon, gata să plesnească, i se zărea maioul de dedesubt. Şi purta o tichie rituală, pe care era brodat cu litere de aur numele „DAVE “.

„Nu-i vânzător, gândi Rachel. Poate că-i de la vreo şcoală religioasă şi vrea o donaţie.”

— Doamna doctor Rosenthal? întrebă cu un marcant accent de Brooklyn.

Rachel încuviinţă din cap.

Omul îi întinse un plic lung, subţire, apoi se întoarse şi dispăru pe uşă.

Rachel simţi o spaimă subită. Ce se găsea în plicul acela? îi venea să-l rupă nedeschis, şi să-l arunce în toaletă într-o mie de bucăţele.

Dar îl deschise.

Parcurse în grabă documentul dactilografiat.

„Oraşul New York. Statul New York. Reclamanţi Hector şi Bonita Saucedo contra doctor Rachel Rosenthal – pârâta. “

Părinţii Almei o dădeau în judecată pentru eroare profesională.

Rachel simţi că ameţeşte, un teribil junghi fierbinte o împunse în coşul pieptului.

Îşi închise strâns ochii şi văzu scânteieri de lumină îndărătul pleoapelor.

„David, îşi spuse ea. E lucrătura lui David. Ştiu sigur. Nici nu se putea altfel. Şi n-o să se oprească aici, n-o să se lase până nu mă dă gata. Exact ca înainte. Ca să poată din nou să smulgă viaţa din mine. “

Capitolul 28

Procesul „Tyler contra Krupnik “era cu totul neobişnuit. Rose bănuise că aşa va fi când Bernie Stendhal îi dăduse, marţea trecută, dosarul, făcându-i cu ochiul şi spunându-i:

„Amuză-te! “

Acum, primindu-l pe Shimon Krupnik în micul ei birou de lângă sala de dezbateri, Rose se întreba cum dracuí să procedeze cu individul ăsta. Krupnik arăta ca un personaj scos dintr-o maşină a timpului, o apariţie dintr-un ghetou din secolul al nouăsprezecelea. Afară era o căldură de treizeci şi cinci de grade, şi el purta un caftan lung, negru, la două rânduri, şi o pălărie neagră de fetru, cu boruri largi. Avea o faţă albă, ochi ca de cârtiţă îndărătul unor ochelari fără rame; s-ar fi zis că trăise întreaga viaţă într-un tunel. Din dreptul fiecărei tâmple îi curgea în jos câte un perciun spiralat şi o barbă neagră, mâncată de molii, îi ascundea parţial obrajii păstoşi.

„Sfinte Isuse, gândi Rose, ce să-i spun? “

Îi întinse mina:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Krupnik. Domnul Stendhal vă roagă să-l scuzaţi. Nu a putut să vină.

„Ceva nu-i în regulă “, gândi ea stânjenită. Krupnik stătea împietrit, uitându-se la mâna ei de parcă i-ar fi întins un şarpe mort.

Mormăi ceva care suna a „îmi pare bine”, dar tot nu-i luă mâna.

Şi Rose îşi aminti. Un prieten evreu îi povestise odată că evreii hasidici nu ating alte femei în afara nevestelor lor. Niciodată.

Simţi că i se urcă sângele în obraji şi îşi lăsă repede mâna în jos, netezindu-şi fusta, ca şi cum nu observase nimic. Îl întrebă:

— Pot să vă ofer o cafea?

El scutură din cap şi Rose îl văzu ridicând din sprâncene, uşor mirat. Apoi îşi dădu seama. Desigur. Ceşti necurate. Necuşer. „Doamne sfinte, nici n-am început, şi deja două gafe.”

— De ce nu luaţi loc? îl întrebă, făcându-i un semn spre

canapeluţa capitonată cu catifea verde, care se asorta cu şirul de cotoare ale cărţilor din raftul de deasupra.

Urmărindu-l cum se aşează ţeapăn pe un colţ de canapea, Rose îşi aminti de evreii hasidici pe care îi văzuse în copilărie. Oameni de pe altă planetă, mergând grăbiţi pe Avenue J., cu pulpanele caftanelor negre fluturând, cu privirile aţintite drept înainte, evitând ochii oricărei femei. Odată, când trecuseră pe lângă un grup din aceştia, bunica îi dăduse un ghiont şi-i şuierase furioasă:

— Poartă pălăriile astea mari ca să-şi ascundă coamele. Semnul diavolului. Ca să ne aducă aminte că l-au ucis pe Domnul nostru Iisus Hristos, l-au ucis cu sânge rece de parc-ar fi fost un câine.

Acum era prima dată când discuta cu un evreu hasidic şi se simţea nervoasă. Ar fi vrut să fie şi Max de faţă. El ar fi ştiut ce trebuie să spună.

Gândul la Max o mai linişti puţin. Şi-l imagină la sfârşitul zilei, scoţând dopul unei sticle de Chardonnay la gheaţă, ştiind exact de ce avea ea nevoie. Chiar şi muzica. Vivaldi, John Remboume, Cat Stevens, în serile când era cu nervii la pământ; Moody Blues, Led Zeppelin, simfonia a noua a lui Beethoven când era melancolic visătoare.

Spusese că rămâne la ea două zile. Şi trecuseră două luni. Vizitase diferite apartamente, dar niciunul nu-i fusese pe plac. Dar adevărul era că se obişnuise să-l aibă în preajmă. Ba mai mult, chiar îi plăcea.

Rose se sili să-şi concentreze atenţia asupra clientului ei, şi îşi lăsă privirile pe dosarul de pe birou.

Krupnik era acuzat că-l agresase pe Tyler, care ţinea un chioşc de ziare pe Kings Highway. Tyler îl reclamase la poliţie pe Krupnik. Acesta din urmă, se înfuriase rău văzând pe tejghea un ziar sionist – se părea că secta satmită se împotrivea violent sionismului, pe motivul că Dumnezeu nu desemnase Israelul a fi Ţara Sfântă – deci se înfuriase şi-i

ceruse lui Tyler să scoată ziarul de acolo. Tyler refuzase, drept care Krupnik îl doborâse la pământ şi-i aplicase lovituri repetate. Martorii oculari dăduseră bir cu fugiţii, temându-se de un om care era un bătăuş. Dar Tyler îl identificase.

Krupnik nega cu înverşunare. El se găsise la o stradă depărtare de chioşcul acela, închizându-şi micul lui atelier de tipografie. Poliţiştii se repeziseră la el, înşfăcându-l din spate. Petele roşii de pe mâinile lui erau cerneală roşie şi nu sânge. Totuşi, fusese arestat. Dar fusese eliberat din lipsă de dovezi suficiente. Niciun martor, în afară de Tyler, nu putea jura că Krupnik era făptaşul.

Tyler îl dăduse atunci în judecată, cerând despăgubiri în valoare de trei sute de mii de dolari.

— Va trebui să depun depoziţie la tribunal? întrebă Krupnik înnodându-şi nervos degetele lungi, albe, în poală.

Rose îi zâmbi, sperând să-l facă să se simtă în largul lui. Poate că nu era chiar atât de diferit. Orice om e nervos când trebuie să înfrunte un judecător şi un juriu.

— Nu neapărat, îl linişti ea. Avem martori. Dar n-or să ne fie de mare ajutor. În afară de judecarea cazului în sine, juriul va dori să ştie ce fel de persoană sunteţi, ce fel de viaţă duceţi. Făcu o pauză, amintindu-şi de remarca oribilă a bunicii, şi de faptul că oamenii erau în general bănuitori, ba chiar speriaţi de cineva atât de diferit de ei. Domnule Krupnik, urmă ea, sunteţi căsătorit?

Clipi repede de două ori şi degetele i se împletiră cu şi mai mare nervozitate.

— Locuiesc cu mama mea.

— Ce vârstă aveţi, domnule Krupnik?

— Luna viitoare împlinesc patruzeci şi trei de ani, cu ajutorul lui Dumnezeu.

— Aveţi vreo pasiune? Ştiţi, de exemplu studierea păsărilor sau fotografiatul.

Nu-i răspunse, ci se mulţumi s-o privească neîncrezător.

„O.K., îşi spuse Rose. E o prostie din partea mea să întreb. Dar poate că are activităţi filantropice. Poate că organizează tombole pentru handicapaţi sau le citeşte orbilor. Aşa ceva ar impresiona juriul.

— Daţi-mi voie să vă întreb, domnule Krupnik, cu ce vă petreceţi timpul liber?

— Studiind Talmudul. De astă dată nu mai şovăise. Citesc Thora, cele Cinci Cărţi ale lui Moise. Mă duc la sinagogă.

Avea un ton de inocentă aroganţă, care parcă spunea: „Mai există oare şi altceva de importanţă în afară de asta? “

Rose începea să fie îngrijorată. „Dacă nu găsesc altceva, gândi ea cu disperare, juriul o să creadă că într-adevăr ascunde o pereche de coarne sub pălărie. “

Dar ce anume putea face?

Şi deodată îşi aduse aminte. Un caz despre care citise cu ani în urmă. Un negru dat în judecată pentru viol. Şi tribunalul ticsit de feţe negre. Victima, o albă, n-a fost în stare să-l deosebească pe pârât dintre ceilalţi negri.

— Am o idee, spuse Rose, brusc însufleţită. E o chestie cu bătaie lungă, dar s-ar putea să funcţioneze.

— Da? Ce anume?

— Când l-aţi văzut ultima oară pe domnul Tyler? Ultima oară când v-aţi găsit faţă în faţă cu el.

Krupnik rămase o clipă pe gânduri, încruntându-şi sprâncenele.

— Anul trecut în octombrie. La tribunal. De atunci am avut relaţii numai prin avocaţi.

Rose zâmbi. „Din ce în ce mai bine “, gândi ea.

— Domnule Krupnik, câţi dintre prietenii şi cunoştinţele dumitale poţi aduna la proces? Am nevoie de cel puţin douăzeci şi cinci, chiar mai mulţi dacă e posibil.

Krupnik se uită la ea cu gura căscată. Pe urmă Rose îi expuse planul ei şi un zâmbet îi topi faţa palidă, solemnă,

dându-i strălucirea domoală a unei lumânări aprinse.

— Alevai, exclamă el cu voce moale. Îi aduc, nicio grijă. Şi o sută dacă vreţi. Chiar mai mulţi.

Zece zile mai târziu, Rose se afla pe treptele Curţii Supreme din Foley Square şi urmărea un autobuz galben, particular, care parca în faţa tribunalului. Din el coborâră patruzeci şi mai bine de bărbaţi cu caftane lungi, negre, pălării negre, bărbi negre şi perciuni spiralaţi, fluturători.

Când toţi hasidimii se aşezară liniştiţi în tribunal, Rose i se adresă judecătorului:

— Înălţimea Voastră vreau să vă cer un lucru mai puţin obişnuit, în locul unei declaraţii introductive, aş dori să-l chem la bară pe domnul Tyler.

Judecătorul Henry, un negru cu o pieptănătură Afro, din păr alb, se încruntă, iar Rose îşi simţi inima prăbuşindu-se. Dacă refuză…

— V-aş ruga să fiţi ceva mai explicită, domnişoară Santini. Ce anume urmăriţi?

— Aş dori ca domnul Tyler să-l identifice pe clientul meu, domnul Krupnik.

Se produse o foială în sală, şi când Rose îşi ridică privirea îi văzu pe juraţii până atunci plictisiţi, însufleţindu-se. Bun! Acum să dea Dumnezeu ca planul ei să funcţioneze.

Judecătorul încuviinţă din cap şi Rose îşi dădu seama că şi el era intrigat. Firește, cine n-ar fi preferat puţin teatru în locul unui potop de cuvinte? Numai reclamantul, rigid şi roşu la faţă când urcă la bară, părea scandalizat. Părea şi să fi dat pe gât câteva pahare înainte de a se prezenta la proces.

— Domnule Tyler, i se adresă Rose cu răceală, îl puteţi identifica pe omul care v-a agresat în seara de douăzeci şi unu octombrie? Se găseşte în tribunal?

— Bineînţeles că-l pot identifica.

Şi arătă cu un deget butucănos spre bărbosul în caftan negru aşezat lângă avocatul apărării.

— Domnule Krupnik, sunteţi bun să vă ridicaţi în picioare, strigă Rose.

Urmă un moment de tăcere adâncă şi toate privirile se îndreptară spre omul aşezat senin la masa apărării.

Şi atunci Rose urmări cum dintr-o bancă a spectatorilor, cu două rânduri mai în spate, se ridică Shimon Krupnik, lent, majestuos, cu perciunii tremurându-i la urechi, conferind întregii scene un aer ireal. Rânjea.

Rose se simţi inundată de un val de triumf. Şi îşi spuse: „Ah, dac-ar fi Brian aici! Dac-ar vedea scena asta. Mai dibace decât toate scamatoriile cu cărţi de joc pe care i le arătam în copilărie."

Zece minute mai târziu, după zadarnicele încercări de hărţuială ale opozantului ei şi clasarea cazului de către judecătorul zâmbitor, Rose îşi croia drum către partea din spate a tribunalului, simţindu-se înaltă de trei metri, o regină care-şi împărţea favorurile. Zâmbind unei liote de hasidini care dădeau din cap cu apreciere. Pentru prima dată nu o enerva mulţimea de gură-cască îngrămădită în uşă.

Şi atunci un domn cu păr argintiu venii lângă ea, o luă de braţ şi o conduse spre uşa înaltă, lambrisată, care se deschise pentru ea.

Oprindu-se în coridor ca să-i mulţumească, Rose constată că era mai bătrân decât şi-ar fi închipuit după strângerea viguroasă a mâinii lui. Peste şaizeci de ani. Dar încă frumos, viril, cu un aspect de străin. Purta un costum scump, deşi îşi ţinea haina aruncată pe un umăr, iar mânecile cămăşii albe, scrobite, îi erau suflecate, dând la iveală două braţe robuste, acoperite de păr negru.

I se păru remarcabil felul în care se uita la ea. Aproape studiind-o, de parcă ar fi fost o pictură într-un muzeu sau o specie rară de sălbăticiune.

Cu o mişcare bruscă, surprinzătoare, îi luă mâna şi i-o strânse cu putere şi căldură.

— Dă-mi voie să te felicit, domnişoară Santini. Avea un glas adânc şi un accent străin pe care nu-l putea defini. Procesul ăsta a fost o adevărată performanţă. Sunt impresionat.

— Mulţumesc, răspunse Rose râzând. A fost un joc. S-ar fi putut tot atât de bine să se termine rău şi eu să apar ca o idioată.

— Nu, scutură el din cap, zâmbind. Asta niciodată.

De ce oare se zgâia la ea în felul ăsta? O enerva.

— Nu cred că vă cunosc, i se adresă Rose, retrăgându-şi mâna.

— Nikos Alexandros, se prezentă bărbatul.

— Ne-am mai cunoscut? Mă tem că nu-mi aduc aminte…

O umbră de tristeţe, aproape de durere, îi traversă faţa când îi răspunse:

— Aş vrea să ne fi cunoscut… dar nu ne-am întâlnit până acum. Apoi adăugă cu o fantomă de zâmbet: La revedere, Rose. Îţi doresc noroc. Sper să ne mai întâlnim.

Abia când ieşi afară şi coborî treptele largi de piatră ale tribunalului, avu reacţia: „Mi-a spus Rose. Ciudat. De unde îmi ştie numele?"

Întrebarea lunecă asemenea unei pietre pe suprafaţa gândirii ei, apoi se scufundă.

Când Rose o porni pe trotuarul aglomerat, în după-amiaza târzie, căutând un taxi cu luminiţa aprinsă, se gândi la seara care se aşternea înaintea ei.

O sticlă de vin bun, cina cu Max. De ce să nu o transforme într-o sărbătorire? Să-şi îmbrace rochia albă din jerseu de mătase pe care şi-o cumpărase săptămâna trecută la Bloomingdale. Să cumpere flori. Liliac parfumat pentru fiecare cameră.

Zări cu colţul ochiului trei bărbaţi care întorseseră capetele ca să se uite după ea, în timp ce alerga după taxiul ce oprise la marginea trotuarului, douăzeci de metri mai

încolo. Aruncându-şi servieta pe bancheta din spate şi urcându-se şi ea în taxi zâmbi, gândindu-se cât de mult se schimbase. Nu cu mult înainte s-ar fi gândit că bărbaţii aceia se uitau după ea pentru că avea ceva în neregulă, o pată pe fustă, un ochi sărit la ciorap, sau mai ştiu eu ce. Acum, însă, era convinsă că o priveau pentru că o găseau atrăgătoare.

Şi, pentru prima oară, se simţea într-adevăr atrăgătoare. Chiar drăguţă. Cu o seară înainte, după cină, ea şi Max ascultaseră nişte discuri vechi ale lui Glenn Miller, pe care le cumpăraseră duminica trecută la un talcioc. Pe urmă Max îi arătase cum se dansează jocul popular Lindy. Mâinile lui mari îi prinseseră mijlocul, apoi o învârtise, o ridicase şi o lăsase în jos, până când, în cele din urmă, o rostogolise pe canapea, transpirată, încălzită, cu răsuflarea tăiată, chicotind ca o fetişcană. Rose nu-şi putea aminti de când nu se mai amuzase atâta şi nu se mai simţise atât de fericită. Şi i se păruse firesc, ca dimineaţa, când îşi deschisese şifonierul ca să-şi ia lucrurile de îmbrăcat, să renunţe la costumele de lucru, pământii, pe care le purta de obicei, şi să aleagă ceva luminos, feminin, drăguţa fustă cadrilată şi bluza de mătase bleu deschis.

Dădu şoferului adresa casei ei şi se lăsă pe spate, încercând să-şi găsească un locşor confortabil pe bancheta desfundată, cu adâncituri. Abia aştepta să ajungă acasă.

— Porc gătit Moo-shu. Rose îi întinse lui Max o etichetă de carton, apoi cercetă o alta. Şi nu pot nici măcar să ghicesc ce se găseşte în cutia asta. Arată ca stârvul motanului bietei doamne Lindquist, după ce l-a călcat camionul gunoierilor.

— Raţă presată, o lămuri Max. Era pe lista de specialităţi. Scoase din pungă o sticlă. Şi asta la fel, o anunţă el. M-am gândit să organizăm o mică sărbătorire.

Rose se uită la eticheta sticlei:

— Perrier-Jouet! O, Max, până şi eu ştiu cât e de scump. N-ar fi trebuit

— O primă. Pentru procesul de azi. Înfăşură sticla într-un şervet şi începu să-i învârtească dopul. Nu cred, urmă el, că P.T. Barnum s-ar fi descurcat mai bine.

Rose îşi simţi obrajii încălziţi şi îşi spuse: „Vreau să fie mândru de mine. Măcar atât îi datorez".

Îl urmări scoţând dopul cu un pocnet discret, şi turnând şampania spumoasă în două cupe cu picior înalt. Tocmai ieşise de sub duş şi era trandafiriu la faţă, cu părul umed, încârlionţat pe ceafă ca la un copilaş. Desculţ, cu pieptul gol, purtând doar o pereche de pantaloni vechi, moi. Părea într-un fel mai suplu, mai tânăr, şi nu numai pentru că slăbise. Era… s-ar fi spus că devenise mai luminos. Aşa cum arată o încăpere în care s-au aprins toate lămpile, după ce fusese cufundată în semiobscuritate.

Rose se întrebă dacă aşa oare îl vedeau celelalte femei. Vital, chipeş, sexy. La gândul că Max ar putea săruta vreo clientă frumoasă, atrăgătoare – să zicem o clientă venită pentru un divorţ – simţi o împunsătură de gelozie.

„Şi curând o să plece din casa asta", îşi spuse.

Nu voia să-l vadă plecat, îşi dădu seama de lucrul ăsta cu un junghi de amărăciune. Fără el apartamentul ar rămâne atât de pustiu! Ar simţi lipsa unor seri ca asta de acum, în care prepara cina şi apoi, la un pahar de vin, discutau întâmplările zilei. Se stabilise între ei o rutină, oarecum ca la un cuplu căsătorit. Luau împreună metroul dimineaţa când plecau la lucru, şi uneori se întorceau acasă împreună. Şi dacă unul dintre ei lucra târziu, celălalt pregătea masa de seară. Ea făcea duş dimineaţa. El, seara. Procedau cu schimbul chiar şi la spălarea rufelor.

Se comportau întocmai ca doi soţi, numai că nu se culcau împreună.

Cu o seară înainte, când dansase cu Max, şi când se simţise delicios de încălzită şi de excitată în braţele lui, se întrebase: „De ce nu? "Erau prieteni, se plăceau unul pe celălalt. Şi

trecuse atâta vreme de când nu o mai atinsese vreun bărbat… atâta vreme! Oare nu trăiau în epoca amorului liber, a sexului fără ataşamente matrimoniale?

Dar culcându-se cu Max ar fi riscat să-şi ruineze unica ei prietenie minunată. Şi pentru ce? Max se va muta de pe o zi pe alta, va întâlni alte femei, poate chiar că se va îndrăgosti.

„Iar eu am să rămân aici, visându-l pe Brian, mai singură ca oricând. Nu. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. E mai bine… “

Rose luă o înghiţitură din paharul înspumat pe care Max i-l pusese în mână.

— Mmm! Grozav!

— Nu lăsa să ţi se urce la cap.

— Ce? Şampania sau faptul că am câştigat clasarea cazului?

— Şampania. Pentru că, aşa cum te cunosc, pariez că ai sărit peste masa de prânz.

— Eram prea înfierbântată ca să pot mânca. În orice caz, îţi promit să nu fiu o beţivă ieftină. Nici nu s-ar putea, la un dolar înghiţitura.

Îşi ciocni paharul de al ei:

— Pentru toate victoriile tale viitoare, să fie cât mai multe şi… oh, rahat… scuză-mă, vai de mine, raţa! Am băgat-o în cuptor s-o încălzesc.

Dinspre cuptor se răspândea fum şi un miros care-i aminti lui Rose, neplăcut, de rafinăriile de la bariera New Jersey. Max se repezi, deschise portiţa cuptorului şi scoase afară o cratiţă conţinând rămăşiţele carbonizate a ceea ce fusese raţa lor presată. Se uită la ele cu jale.

— Nu-i nimic, îl linişti Rose. Oricum nu mi-e foame. O să fiu mai mult decât satisfăcută cu moo-shu.

Îşi bău şampania şi îşi mai turnă un pahar. O senzaţie plăcută se răspândea în ea, de parcă i-ar fi circulat prin vene apă călduţă şi nu sânge. Capul îi era foarte uşor şi avea

impresia că se mişcă extrem de încet, că trecuse o eternitate din clipa în care întinsese mâna şi până când degetele i se încleştară pe tulpina lipicioasă a paharului.

„Bine, sunt uşor beată. Dar e plăcut. Nici nu-mi mai amintesc când m-am îmbătat ultima oară. Au trecut ani şi ani de atunci. Brian şi cu mine? Da. Sus pe acoperiş. Sticla aceea de Red Mountain. În sănătatea ta, Brian, şi a doamnei cu care bei acum… “

O durere ascuţită ca un ciob de sticlă îi tăie inima, iar gâtul i se contractă în timp ce dădea să înghită. Băşicuţe de şampanie îi săriră în nări, aducându-i lacrimi în ochi.

Respiră şi începu să tuşească necontrolat. Max o bătu pe spate. În cele din urmă se potoli. Se uită la el, îi văzu îngrijorarea aşternută pe faţă şi, brusc, îşi încolăci braţele în jurul lui, apăsându-şi obrazul de soliditatea caldă a pieptului său gol.

— Dac-ai încercat să mă îmbeţi, ai reuşit, murmură Rose. Promite-mi un lucru, dacă-mi pierd cunoştinţa mă culci tu în pat?

— Sigur. La ce-s buni prietenii?

Mina lui se lăsă pe creştetul ei, mângâindu-i uşor, lin, curba ţestei. Rose fremătă, simţindu-i degetele ca nişte periuţe prin păr şi de-a lungul cefei. Plăcut. Ce plăcut era să fie mângâiată…

Max se retrase abrupt se duse la chiuvetă şi dădu drumul la robinet. Rose văzu apa ţâşnind în sus, ca un gheiser negru, când lovi cratiţa cu raţa calcinată, şi împroşcând peretele cu stropi graşi.

— Max? îl strigă ea.

Ceva era în neregulă. Mişcările lui erau încordate, zvâcnite, de parc-ar fi fost mânios. Muşchii omoplaţilor i se bulbucaseră. Apoi se întoarse, şi văzu. Îi năvăli sângele în obraji. Se simţea stupidă, stângace.

Max o dorea.

Bineînţeles. Nu mai fusese cu o femeie de… cel puţin din câte ştia ea… de luni de zile. Cum putuse fi atât de nesăbuită? Să se învârtească dimineaţa în jurul lui în pijama. Repezindu-se la telefon, pe jumătate îmbrăcată, fără să se gândească un moment. Şi acum… Dumnezeule, oare ce gândea despre ea?

O expresie a fetelor din liceu îi veni în minte. Sculătoare de puţe. Crud, dar plastic. O frapă. Ce ridicol, dar şi nostim, să se gândească la ea, Rose Santini, în felul ăsta, o matură sculătoare de puţe.

O pufni râsul şi îşi muşcă buzele.

— Oh, Max, i se adresă oftând. Haide să mergem în pat. Acum. Las-o naibii de masă. S-ar putea să fiu beată, dar nu chiar atât încât să nu ştiu ce-i bun pentru mine.

Rose se ridică în picioare, clătinându-se uşor, şi se îndreptă spre el. Îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui.

— Ştiu ce fac, dacă asta te frământă, îi spuse zâmbind. N-o să-mi pară rău mâine dimineaţă. Cu condiţia ca să rămânem prieteni, O.K.?

El dădu din cap, şi mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos. Pe urmă cu un geamăt, o trase la el şi începu să o sărute. Adânc. Lihnit pe dată, Rose avu senzaţia că fusese întoarsă pe dos, cu înăuntrul în afară, şi capul i se învârtea. Doamne! Cine ar fi crezut? Max… „Minunat, oh cât e de minunat", gândi în timp ce el o dezbrăca în dormitor. Îngenunchind ca să-i tragă ciorapii, sărutându-i picioarele, plimbându-şi limba încet, în susul pulpelor. Apoi întorcând-o cu faţa în jos, pe patul mare de alamă, şi şerpuind cu limba pe spatele genunchilor, pe carnea tandră de sub fiecare fesă.

Rose tremura toată de plăcere, fiecare senzaţie era ca un dar nou şi neaşteptat, aşteptând să fie despachetat încet, savurat. O cutie de bomboane fine ce urmau să se topească în gură, una câte una. Ce divin, să faci asemenea dragoste fără să fii îndrăgostit, fără Sturm und Drang.

Cu gesturi delicate, o întoarse din nou cu faţa în sus, vârându-şi capul între picioarele ei.

Oh, Dumnezeule…

Juisa. Repede, necontrolat, ca şi cum s-ar fi dat de-a dura pe o dună de nisip fierbinte, alunecoasă. Picioarele i se înnodară în jurul trunchiului lui, degetele i se înfipseră în părul lui. „Isuse… bunule Iisus… Max… de unde ştii să faci lucruri atât de delicioase?"

Şi când se termină, rămase gâfâind, radiind, flămândă de încă o dată.

— Vino în mine, gemu. Repede!

Şi mai bine. Mai bun decât vibraţiile argintii pe care i le crease cu limba. Solid, adânc. Şoldurile arcuindu-se, căzând, ridicându-se, forţa musculoasă a braţelor şi picioarelor lui scurgându-se în ea, ca un fluid electric. Atât de diferit de Brian, de membrele lui lungi, mlădioase. Diferenţa dintre un alergător de cursă lungă şi un luptător de ring.

„Nu, îşi porunci Rose. Nu te gândi la Brian. Nu e drept. Nu e drept Chiar dacă nu-l iubeşti pe Max. Nu ai dreptul să-l aduci pe Brian între voi doi. “

Răsuflarea lui Max era din ce în ce mai agitată, pufnind în mici rafale în urechea ei.

— Rose… nu mai pot să ţin… o, Dumnezeule!

— Da, Max, da.

Îl simţi descărcându-şi jetul în ea şi se lăsă transportată la rându-i. Trupul ei cânta de plăcere. Din nou şi din nou şi din nou…

După aceea, se prăbuşi, incapabilă să se mai mişte, inima galopându-i în piept. Învăluită în coconul cald, alunecos, de transpiraţie, creat de trupurile lor înlănţuite. Ascultând cum respiraţia lui Max se domolea treptat, lângă urechea ei.

— Dumnezeule, Max, Dumnezeule! şopti înmărmurită.

Şi chiar în clipa aceea o străpunse o tristeţe amarnică. Ar fi dorit să fi fost îndrăgostită de el.

Câteva ore mai târziu, somnoroasă, saţiată, Rose se lipi de Max, gândindu-se cât de mult îi plăcea să-l aibă în patul ei, chiar şi după ce făcuseră dragoste. Cu alţi bărbaţi cu care se culcase în trecut, îşi gustase plăcerea, dar după aceea devenise iritată, nerăbdătoare să-i vadă plecând, pentru a-şi redobândi patul ei solitar. Dar cu Max se simţea bine, nu dorea să-l vadă eliberând patul.

Era pe punctul de a se lăsa furată de somn, când îl auzi facând o observaţie întâmplătoare:

— Azi am primit un telefon de la Stu Miller de la Compania de Asigurări Prudential. O clientă a lor a fost citată în judecată… o doctoriţă… de fapt o cunoşti… Rachel Rosenthal.

Rose avu senzaţia că cineva deşertase peste ea o găleată cu apă îngheţată, fiecare fibră nervoasă sări în alertă, inima începu să-i gonească. „Rachel… soţia lui Brian… “

Se întoarse pe spate, evitând privirea lui Max. Nu voia ca el să-i ghicească simţămintele; erau prea intime şi prea dureroase.

— Zău? întrebă Rose simulând un căscat. Foarte rău. Despre ce-i vorba?

— Nu cunosc încă amănuntele. Mâine mă întâlnesc cu Stu. Vrea să mă ocup de treaba asta. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mă asişti. S-ar putea să fie interesant.

Fir-ar să fie, de ce-i făcea Max una ca asta? Ar fi trebuit să ştie cât de greu o să-i fie.

— Nu ştiu, răspunse Rose, străduindu-se să-şi menţină o voce neutră. Va trebui să-mi consult agenda.

Dar gândurile ei o luaseră razna. Se şi vedea în imaginaţie la tribunal. O s-o vadă pe Rachel, poate că şi pe Brian – o să vină oare şi Brian? Desigur, Rachel o să fie deprimată şi Brian o s-o înconjoare cu braţul, o s-o susţină, o s-o consoleze. „Doamne, cum o să pot să suport? După toate prin câte am trecut? “

Nu, fir-ar să fie, mila pentru Rachel nu figura pe agenda ei!

Dar deodată se văzu în alt chip. N-ar putea doar să se prefacă, să pretindă că îi este milă de Rachel şi că doreşte s-o ajute? Şi, poate că, până la urmă, o s-o ajute într-adevăr, pentru că Max era ocupat până peste cap cu procesul acela al Corporaţiei Boston. Şi atunci cât de nobilă şi de generoasă o să apară! Cât de iertătoare! Şi Brian n-o să fie recunoscător? Ba da. Se şi vedea invitată de el la o cafea sau la un prânz… uniţi de aceeaşi cauză. La început vor discuta numai despre Rachel. Dar mai târziu discuţiile vor lua şi altă întorsătură… or să râdă împreună, or să-şi amintească de vremea când se iubeau…

O trapă un gând: se va crea o legătură între ei. Da, aşa o să fie. O legătură între ea şi Brian.

Dar Max? Ce-o să-i spună lui Max? Era un fel de test, aşa trebuia să fie. Max era mult prea ager, niciodată nu-i scăpa nimic. Va bănui ce înseamnă asta pentru ea. Fir-ar să fie, s-ar zice că-i întindea o momeală. Dacă se prezenta şi ea la întâlnirea de mâine, Max o să ştie că e încă interesată de Brian.

Şi de ce i-ar păsa lui? Asta nu înţelegea. Rose răsuci chestiunea în minte. Ei bine, o să muşte din momeală… dar în condiţiile ei, nu ale lui.

Se întoarse încet cu faţa spre Max, încărcată, scăpărând de excitare, ca şi cum ar fi putut sta trează întreaga noapte fără să se simtă câtuşi de puţin obosită.

— Agenda n-are nicio importanţă, spuse. Îmi fac eu timp.

Capitolul 29

Rachel se foia cu neastâmpăr pe canapeaua albă, lungă, din sala de aşteptare a avocaţilor. Îşi consultă ceasul pentru a treia sau a patra oară. Aproape unsprezece şi întâlnirea fusese fixată pentru zece şi jumătate. Ah, de-ar putea să se

ridice şi să plece de acolo!

Aparatul de aer condiţionat funcţiona cu maximum de intensitate, în cameră era rece ca în Antarctica, iar ea transpira toată. Subţiorile îi erau umede, ciorapii colanţi i se lipiseră de dosul pulpelor. De când nu mai purtase ciorapi colanţi, şi cu atât mai puţin un taior. Doamne, de ce se dichisise? Pe cine încerca să impresioneze? „Mai aştept cinci minute, îşi spuse. Pe urmă o să-i îndrug o scuză recepţionistei şi o şterg. Probabil că-mi lipseşte o doagă dacă am venit aici. Dintre toţi oamenii din lume, Rose Santini să-mi fie avocată!"

Când agentul ei de asigurare îi comunicase numele avocatei, Rachel izbucnise în râs, nu se putuse reţine. Doamne, ce ironie! Soarta, ca o mână care o împinsese din spate, o proiectase în direcţia lui Rose. Doamne, de ce tocmai Rose? Din miile de avocaţi din oraşul ăsta, de ce tocmai ea?

Oare de asta venise? Din curiozitate?

Nu, era mai mult de atât, ceva mai puternic. Simţise nevoia să vină, să o vadă, să o cunoască. Femeia pe care o iubise cândva Brian… şi pe care s-ar putea să o iubească încă.

„O singură vizită", îşi spusese în taxiul care o adusese aici. Asta era tot. La urma urmei, întâlnirea fusese deja fixată. Doar ca s-o vadă pe Rose, să-i vorbească şi pe urmă va cere Companiei Prudential să-i găsească alt avocat.

Dar să vină aici ca o spioană! Doamne, ce meschin. Se simţea ruşinată. Şi nebună. Ce putea spera să afle?

Se ridică şi, străbătând covorul gros de culoarea ovăzului, se îndreptă spre biroul lung, din lemn şi crom, aflat în colţ. Recepţionera, o tânără bronzată, cu o coamă de păr blond şi unghii lungi, roşii, ridică ochii de pe computerul IBM.

— N-o să mai întârzie mult, o asigură tânăra, gratificând-o cu un surâs strălucitor.

— Numai că… mă rog, mă tem că nu pot să mai aştept. Ştiţi, trebuie să mă întorc la…

Rachel auzi zgomotul uşii care se deschidea şi simţi un curent de aer rece pe picioarele înfierbântate. Apoi auzi o voce joasă şi melodioasă:

— Îmi pare rău. Am avut un telefon de peste ocean. Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult.

Rachel se întoarse şi se găsi faţă-n faţă cu o femeie înaltă, care rămăsese în pragul uşii ce lega sala de aşteptare cu biroul.

Rose.

Rachel, privind în ochii aceia negri, trufaşi, o recunoscu brusc. Cuprinse, dintr-o privire, bogăţia de bucle negre, prinse cu pieptănaşi de argint. Rochia sac simplă, neagră, şi eşarfa multicoloră drapată artistic în jurul umerilor drepţi ai lui Rose, brăţara de aur de pe braţul negricios, prinsă imediat sub cot. Şi… ciudat… un singur cercel, ca al unui pirat. Un rubin în formă de lacrimă, montat în aur, care-i atârna în urechea stângă, scânteind în lumina fluorescentă care strălucea din tavan.

Rachel fu străbătută de o teamă rece. Îşi spuse: „E frumoasă, frapantă. Cum de nu mi-am dat seama în seara aceea, la Londra. Nu-i de mirare că Brian nu o poate uita. “

Se simţea măruntă alături de Rose, împuţinată la trup Chiar şi în cel mai elegant taior de vară al ei, un Galanos, din fire de mătase ţesute într-un nor de nuanţe cărămizii. Dar ea era pleoştită, ca o plantă pe care proprietarul a uitat să o mai ude. Părul îi era prins la întâmplare cu o baretă de cauciuc, faţa palidă şi nefardată, cearcăne negre sub ochi în urma nopţilor nedormite de când primise citaţia.

„Pleacă, îşi porunci singură. Invocă un pretext, spune orice. N-ai ce căuta aici! “

— Înţeleg, spuse Rachel cu glas tare, dar eu trebuie să mă întorc la clinică. Ştii, probabil că am greşit venind aici. Poate că ar fi mai bine dacă aş…

— Eşti la necaz şi ai nevoie de ajutor, o întrerupse Rose,

fixând-o cu ochi mari, negri. Glasul ei nu trăda nicio urmă de compătimire „! dar nici resentiment. Pur şi simplu statua un fapt. De ce nu intri în birou, să discutăm? Pe urmă, dacă doreşti, poţi să pleci. N-ai nicio obligaţie.

Rose zâmbi şi faţa-i smeadă se ilumină ca o stranie, frumoasă i icoană.

— Ţi-am spus odată că-ţi datorez un serviciu, adăugă ea, şi n-am glumit.

Rachel, dezarmată şi vag speriată, se pomeni răspunzându-i cu un I surâs şi gândind: „Femeia asta ar trebui să mă urască. Cum de se comportă astfel?"

— Bine, răspunse ea.

Rose făcu un pas şi-i întinse mâna. Degete lungi, reci prinseră mâna lui Rachel într-o strânsoare fermă, apoi alunecară ca apa. Rachel simţi în nări o undă slabă de parfum, dulce, terestru, ca de pere iernatice care se coc pe un pervaz. P

— Biroul meu e cam îmbâcsit pentru moment, se scuză Rose.

Hârtii împrăştiate peste tot. Mă pregătesc pentru un proces. Am putea intra în biroul lui Max Griffin. Pot să-ţi ofer o cafea sau un ceai?

— Ceai, te rog.

— Nancy, un ceai pentru doamna McClanahan, îi ceru Rose recepţionerei.

Rachel se miră că-i folosise numele de căsătorie şi nu pe cel de doctor Rosenthal.

O urmă pe Rose printr-un labirint de coridoare lambrisate, până într-un birou cu vedere spre East River. Cu excepţia priveliştii, Rachel avu senzaţia că intrase în casa în care copilărise. Un somptuos covor oriental antic, un candelabru victorian, mobilă olandeză încrustată, fotolii capitonate cu catifea fanată. Un birou antic, încărcat cu hârtii, plicuri şi dosare. O bibliotecă cu uşi de sticlă, plină cu

cărţi legate în piele şi cu litere aurite pe cotoare. „Frumos, gândi Rachel. Şi intimidant.”

Rose o invită să se aşeze pe o banchetă

— Te rog, ia loc.

Rachel se lăsă pe bancheta tare şi o privi pe Rose instalându-se într-un fotoliu cu căpătâiul sculptat, închipuind un porumbel cu o ramură de măslin în cioc; fu frapată de ironia situaţiei.

Urmă o tăcere penibilă. Apoi Rose i se adresă:

— Ar fi mai simplu dacă am sări peste preambuluri, nu credeţi, doamnă McClanahan?

Rachel nu se putu împiedica să nu-i admire maniera directă.

— Da, ar fi mai uşor, repetă ea. Dar, te rog, spune-mi Rachel. Toată lumea îmi spune aşa.

Rose păru să chibzuiască, să cumpănească propunerea, în timp ce soarele care se filtra prin ochiurile perdelei o învăluia într-o strălucire aurie.

— Bine, Rachel. Luă de pe birou un carnet oficial, galben, şi-l balansă pe genunchi. Am parcurs hârtiile trimise de Compania Prudential. Am să fiu foarte directă cu dumneata. Cred că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să-i acorzi Almei Saucedo cea mai bună îngrijire. Şi, probabil, juriul o să gândească la fel. Totuşi, acelaşi juriu ar putea să voteze cu cea mai mare uşurinţă împotriva dumitale.

Rachel îşi simţi inima bătând gata să-i spargă pieptul. Aşa ceva ar fi cu neputinţă. Ar ruina-o, i-ar distruge clinica. Departamentul Sănătăţii şi-ar retrage sponsorizarea – n-o avertizase Sandy Boyle asupra acestui pericol, la ultima întrunire? — Privilegiile ei la spitalul Sf. Bart ar fi revocate. Toate lucrurile pentru care trudise atâta s-ar spulbera, şi toate femeile acelea care aveau nevoie de ea, care au avut încredere în ea, ar rămâne fără nimeni.

— Într-o situaţie ca aceasta, urmă Rose, simpatia juriului

se îndreaptă spre victimă – în cazul de faţă o fată de şaisprezece ani al cărei creier s-a stins şi care duce o viaţă vegetativă. Supravieţuită de un copil care necesită o îngrijire foarte costisitoare. Şi, după cum ştii, aici e vorba de o sumă considerabilă de bani. Pentru juriu întrebarea nu este neapărat cine e vinovat. – Dacă există cumva vreun vinovat. – Ci cine plătește? Părinţii, şi aşa împovăraţi, a Almei Saucedo sau bogata Companie de Asigurări?

— Înţeleg.

Rachel se simţea ciudat de disociată, de parc-ar fi fost un automat care asculta şi vorbea normal, în timp ce mintea ei prefigura catastrofele care i se năluceau în faţă.

— Înţelegi? Mă întreb. Majoritatea oamenilor, când păşesc într-un tribunal nu se pot debarasa de ideea că totul nu-i decât o chestiune de vinovăţie sau de inocenţă.

Rachel încercă să se concentreze şi răspunse:

— În medicină lucrurile nu sunt chiar atât de net delimitate, întotdeauna când pleci de lângă un pacient, ai senzaţia că ai fi putut face mai mult pentru el.

— Asta-i senzaţia pe care o ai în legătură cu Alina Saucedo?

— Da.

— Întrebarea este: ai fi putut face mai mult pentru ea?

— La început, când s-a întâmplat totul, nu eram sigură. Rachel era hotărâtă să fie onestă. Dar mai târziu, urmă ea, când am revăzut totul pas cu pas… — Îşi îndreptă spatele pe bancheta tare – mi-am dat seama că nu, că n-aş fi putut face mai mult în împrejurările date, care erau departe de a fi optime, am adoptat soluţia care mi s-a părut cea mai bună. Nu cred că un alt medic ar fi acţionat cu mai multă responsabilitate.

Ochii negri ai lui Rose o fixau cu o intensitate care-i dădea fiori în ceafa.

Şi din senin, pe Rachel o săgetă un gând: „Ea şi cu mine ne

găsim aici pentru a rezolva ceva între noi două. Nu numai blestematul ăsta de proces."

Simţise acest lucru din prima clipă când o întâlnise pe Rose. Un ciudat sentiment de neputinţă – de parcă atât ea cât şi Rose fuseseră zvârlite una în calea celeilalte printr-o farsă a sorţii.

Amândouă îndrăgostite de acelaşi bărbat. Şi, în mod bizar, dintre toate birourile de avocaţi din partea de jos a Manhattanului, se întâmplase ca tocmai ăsta să reprezinte Compania ei de Asigurări.

Rachel era sigură că şi Rose simţea la fel, şi se măsurau una pe cealaltă ca doi pistolari aflaţi faţă-n faţă, înainte de a trage unul în celălalt.

„Ce vrea de la mine? se întrebă Rachel. Nu era necesar să fie ea aici. Putea să predea cazul unui alt membru al firmei. Dar nu a făcut-o. De ce?"

Tensiunea nefirească dintre ele cedă în clipa în care Rose se aplecă şi notă ceva în carnetul din poală. Apoi înălţă ochii:

— Am discutat azi după masă cu Stu Miller. Familia Saucedo a respins oferta pe care le-a făcut-o Compania Prudential. Două sute de mii de dolari. Din câte mi-a spus Stu, se pare că ieri acceptaseră, dar azi au anunţat că s-au răzgândit.

Rachel fii cuprinsă de o furie arzătoare. David! El se ascundea îndărătul întregii chestiuni. Îl simţea pândind-o cu ghearele. Bieţii soţi Saucedo aveau un drept la durere şi la mânie. Dar David… ceea ce făcea el era odios, detestabil.

Şi pe urmă puse stăpânire pe ea spaima, disperarea. Cum l-ar fi putut înfrunta ea singură pe David? Dacă ar fi mărturisit adevărul, din ce pricină o hăituia David, ar fi însemnat sfârşitul căsniciei ei. Şi dacă tăcea, însemna sfârşitul carierei ei. Oricum ar întoarce-o, David tot avea s-o distrugă.

— Şi mai departe unde trebuie să mă duc? întrebă Rachel

simţindu-se căzută în capcană.

Rose o privi în faţă şi răspunse cu voce fermă:

— La tribunal, cu mine ca avocata dumitale.

Rachel îi întoarse privirea, apoi bâigui întrebarea care atârnase suspendată între ele încă de la început:

— De ce? De ce dumneata dintre toţi oamenii din lume?

Rose rămase tăcută şi Rachel simţi atmosfera dintre ele încărcându-se de electricitate.

Apoi gura lui Rose schiţă o grimasă, ca un fel de zâmbet ciudat, strâmb:

— Să spunem că îmi plătesc o datorie. Făcu o pauză şi adăugă: Nu pot să-ţi promit nimic. Decât un singur lucru: că o să mă lupt pentru dumneata. O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să câştig procesul. Şi, cine ştie? Zâmbetul i se lărgi: S-ar putea s-o scot la capăt.

Rachel se uită la ea, la ochii ei negri scăpărători, şi se strădui să înţeleagă.

„Oare face asta pentru mine… sau pentru ea însăşi? Se foloseşte de mine ca să ajungă la Brian? Sau, Doamne fereşte, ca să-l recâştige?"

Avea senzaţia că înghiţise un pietroi. Dar pe urmă îşi spuse: „Dacă e adevărat, dacă face asta pentru interesele ei, atunci o să lupte mai vajnic decât oricine altcineva. Şi eu de asta am nevoie. Am nevoie de orice ajutor, cât de mic, care mi se poate acorda."

O bătaie în uşă.

Rachel tresări, smulsă din gândurile ei. Dar nu era decât recepţionera blondă care-i aducea ceaiul, o cană de apă clocotită din care atârna firul unui pliculeţ de ceai Twining.

Luă cana şi sorbi lichidul fierbinte, îşi fripse gura şi-i dădură i lacrimile. Coborî cana de la buze, adăpostind-o în ambele mâini, bucuroasă de căldura care mai atenua aerul condiţionat, glacial.

— În ordine. Sunt de acord. Şi acum ce trebuie să fac?

întrebă Rachel.

— Adunăm toate rapoartele medicale şi tot ce-i important. Depoziţii de la toate persoanele implicate. Crezi că există cineva care ar putea da o depoziţie defavorabilă dumitale?

Rachel se gândi la Bruce Hardman, tânărul intern care o asistase la naşterea pruncului Almei. Faţa lui albă, speriată, petele de sudoare care-i răzbiseră prin halatul verde. Se simţea uşurat, probabil, că nimeni nu-l acuza pe el.

Îi trecu desigur prin minte şi David, dar nu avu curajul să-l menţioneze. Şi apoi, îşi aduse ea aminte, David o sfătuise să aştepte, ’ să nu provoace facerea. Şi el nu fusese acolo când născuse Alma. Aşadar ce dovadă putea avea?

— Nu. Nu văd cine.

Rose făcu o însemnare pe carnetul de pe genunchi.

— O să mai discutăm despre toate astea. S-ar putea nici să nu ’ ajungem la proces. Compania Prudential insistă să ajungă la o înţelegere. Luni am programat o întâlnire cu avocatul familiei Saucedo. După aceea o să am o viziune mai clară asupra a ceea ce ne aşteaptă.

De ani de zile, Rachel luptase numai de una singură. Şi acum trebuia să stea în spate şi să lase pe altcineva să lupte pentru ea?

Singura persoană din lume, cu excepţia lui David, care avea motive să o urască.

Şi totuşi, în mod straniu, simţea că poate avea încredere în Rose.

„O să lupte pentru mine, dacă asta înseamnă să lupte pentru Brian."

Şi dacă o să se ajungă vreodată la o rivalitate deschisă între ea şi

Rose? Ce va fi atunci? Care dintre ele o să învingă?

Până la urmă, pe care dintre ele o s-o aleagă Brian?

Îşi aduse aminte de tatăl ei care o lua cu metroul, când era mică. Dacă ar fi ştiut mama, ar fi tăcut o criză de inimă; dar

tata ţinea ca educaţia ei să cuprindă şi aspectele neplăcute ale vieţii.

— Dacă cei slabi vor moşteni pământul, îi spusese el într-o după-amiază de vineri, luând-o de mână în timp ce coborau la metrou, asta se va întâmpla numai pentru că cei tari vor fi renunţat să-l mai locuiască.

Îşi amintea de îmbulzeala oamenilor care aşteptau să treacă de barierele turnante; şi apoi, după ce tata vârâse fisa, fuseseră de-a dreptul proiectaţi pe peroanele aglomerate, unde rămăsese privind în gâtul negru al tunelului, simţind pe faţă curentul de aer fierbinte al unui tren care se apropia.

Tata se întorsese o clipă cu spatele ca să se uite la harta de pe perete, iar ea se apropiase mult de marginea peronului, până când reuşise să se uite direct la şine. Un tren se apropia, huruind, roţile împroşcând scântei albastre. Şi în clipa aceea gândise: „Aş putea să sar. Chiar acum. Să sar pe şine şi ăsta o să fie lucrul cel mai grozav pe care l-am făcut vreodată.44

La fel simţea şi acum. De parcă se apropiase prea mult de ceva ce putea să-i fie fatal, dar care era şi irezistibil totodată.

„O să aflu adevărul… dacă Brian încă o mai iubeşte.

Vreau să-l aflu, chiar dacă o să mă ucidă."

— Haide să luăm masa împreună luni, după ce mă întâlnesc cu avocatul lor, propuse Rose, ridicându-se.

Rachel îşi lăsă ceaiul neterminat pe măsuţa joasă şi se ridică la rândul ei.

— În ordine. E o idee bună, răspunse ea.

— La Odeon, la douăsprezece şi jumătate?

— Perfect. O să fiu acolo.

Era la jumătatea drumului spre uşă, unde o aştepta o secretară ca s-o conducă la ieşire, când Rose strigă după ea:

— O, transmite-i salutări lui Brian.

Rachel se opri o secundă, simţind că i se face rău, şi dădu să se întoarcă spre Rose, apoi hotărî să nu o facă, pur şi

simplu nu putea să se uite în ochii ei, să o lase să vadă cât îi era de frică să nu piardă bărbatul pe care-l iubeau amândouă.

Liftul spitalului avea nevoie de o eternitate până să ajungă la etajul şase. Rachel apăsă din nou pe buton, deşi ştia că nu are niciun rost. Lifturile de la Sf. Bart, ca şi toate celelalte lucruri de aici, erau preistorice. Îi auzea cablurile scârţâind, îi urmărea urcuşul lent, şovăielnic. Ridică privirea la panoul care marca numărul etajelor, unul câte unul, pe măsură ce liftul se oprea la fiecare etaj. Patru, cinci, următorul era al ei. Şi apoi, incredibil, cineva îl chemă la un etaj mai jos şi liftul începu iar să coboare.

Fir-ar să fie! Dracu să-l ia! Totul conspira împotriva ei, de ce nu şi lifturile?

— Rahat! exclamă ea cu glas tare.

O infirmieră înaltă, subţire ca o trestie, care trecea pe acolo, îşi încetini paşii şi se întoarse spre ea. Rachel o recunoscu, era Jane Sackman, şi dădu s-o salute. Nu o cunoştea prea bine, dar Jane îi plăcea. O infirmieră care reuşea întotdeauna să-ţi ofere un surâs sincer. Dar acum, Jane îşi întoarse privirea, şi salutul îi rămase lui Rachel în gât. O urmări pe Jane iuţindu-şi pasul şi trecând grăbită pe lângă ea.

Ce se petrecea aici? Astăzi toată lumea o privise chiorâş. Sau devenea ea, cumva, paranoică?

O vizitase pe Alma şi priveliştea ei, agăţată de aparatul respirator, cateterizată, un cadavru viu, o răscolea de fiecare dată tot mai puternic. Îşi simţea genunchii moi, încheieturile mâinilor slabe. Şi în gură avea un gust acru de la cafeaua tare şi amară.

În sfârşit uşile liftului se deschiseră în faţa ei şi intră. Slavă Domnului, se putea duce acasă. Brian probabil că o aştepta. Or să bea împreună un sherry, or să ronţăie nişte biscuiţi de orez cu brânză Brie. În seara asta se duceau la inaugurarea

unei noi galerii de artă pe Spring Street, şi după aceea la un dineu cu agentul literar al lui Brian şi cu soţia lui. Se gândea la seara care o aştepta ca la o oază în deşert. O seară petrecută cu oameni la care ţinea şi care ţineau la ea. Nu avea să se mai gândească la nimic. Nici la Alma. Nici la Rose. Nici…

— Hello, Rachel!

Se întoarse. David se afla în lift. Nu-i văzuse faţa. Numai halatul alb. Dumnezeule! Şi erau singuri.

Uşile se închiseră în urma ei, liftul se smuci şi începu să coboare. Rachel simţi un gol în stomac şi pielea se strânse pe ea.

David rânjea, un rânjet rece, triumfător. Rachel încerca aceeaşi senzaţie ca atunci când vedea vânătorii întorcându-se acasă cu câte o căprioară însângerată legată de un par. În lumina fluorescentă David arăta aproape ireal, îmbrăcat în pantaloni maro cu dunga călcată ca o muche de cuţit, o jachetă albă scrobită, părul pieptănat impecabil, de parc-ar fi fost sculptat. O ţinută desăvârşită, ca decupată dintr-o revistă sau semănând cu medicii aceia de la televizor care fac reclamă minunilor unui nou medicament. Totul în afară de ochii lui, cu albul injectat de vinişoare roşii şi cu irisul de un verde rece, arctic.

Ochii aceştia glaciali erau acum fixaţi asupra ei, şi Rachel se cutremură. Întorcându-se cu spatele la el, apăsă pe butonul marcat PARTER, deşi era deja aprins, sperând din toată inima că dacă o să-l ignore, o s-o lase în pace.

„Fir-ar să fie de rablă hodorogită!” O să rămână întemniţată în lift pe veci.

Apăsă din nou pe buton.

— Poţi să faci orice vrei. Dar n-o să-ţi meargă, i se adresă David cu o voce moale, aproape tandră. Am recomandat Consiliului să-ţi retragă privilegiile.

Rachel se răsuci cu faţa la el.

— Pe ce motiv?

— Neglijenţă criminală. Doamne, chiar ai crezut că ai să scapi basma curată? Fata aceea şi copilul ei. E ca şi cum ai fi încercat s-o ucizi.

Rachel rămase împietrită. Dar o parte din ea simţea o nevoie nebună să râdă. Toate astea nu se întâmplau cu adevărat – David, rostind lucrurile acelea grave, asemenea replicilor dintr-o melodramă ieftină.

Dar golul şi spasmele din stomacul ei erau reale.

Liftul se opri la un etaj, uşile se deschiseră.

David treceau pe lângă ea, imaculat, senin, oprindu-se doar atât cât să-i arunce un zâmbet subţire, ca o geană de lună rece sclipind pe un cer de iarnă.

— E un drum lung până în iad, Rachel, îi trânti el, şi tu n-ai parcurs nici măcar jumătate din el.

Rachel, privindu-l cum ieşea din lift, fu scuturată de un asemenea tremur, încât de-abia reuşi să se ţină pe picioare. Era îngrozită.

De ea însăşi.

Voia să-l ucidă pe David. Dacă în clipa aceea ar fi avut un revolver în mână, ar fi apăsat pe trăgaci.

Capitolul 30

Rose şi Max luară cina la un restaurant indian, mâncând pite moi şi pui cu curry, apoi porniră spre Fifth Avenue. Era o noapte caldă, înfierbântată şi mai mult de piperatul curry, care trimitea semnale din stomacul lui Rose. Îi era foarte cald, se simţea muiată, chiar în răcoroasa ei bluză de pânză şi în fusta uşoară. Asfaltul copt de arşiţă o frigea prin tălpile subţiri ale sandalelor şi părea să-i încetinească paşii, de parcă se târa pe întinderile pustii din Valea Morţii.

Tânjea să se vadă acasă, să facă un duş rece şi, apoi, goală alături de Max, sub palele ventilatorului care se învârtea

lenevos în tavanul dormitorului pe care acum îl împărţeau. Anticipa gesturile lui amoroase, lente, încărcate de o tandreţe infinită. Numai cât se gândea şi i se muiau genunchii, i se umezeau pulpele.

Dar dintr-o dată se simţi speriată, derutată.

„Cum? Cum e posibil să-l doresc pe Max în felul ăsta? Doar pe Brian îl iubesc."

„Şi Max? Ce aşteaptă Max de la mine? “

Presupunea că puţină căldură, după atâţia ani de căsnicie rece. Să se trezească dimineaţa alături de un chip prietenos, alături de cineva care să-l încurajeze, să-l asigure că, într-adevăr, putea să existe viaţă şi după divorţ.

Şi după aceea, când se va muta, ce o să se întâmple? Or să rămână iar numai prieteni? Vor putea să se întoarcă la punctul de unde porniseră? Rose simţi un fior de însingurare.

Luă mâna lui Max şi atingerea îi dădu din nou siguranţă. Degetele lui îi încleştară cu putere mâna.

— Am ajuns, îi spuse el.

— Unde?

Nu fusese atentă la tăbliţele cu numele străzilor, ci îl urmase pe Max ca în transă. Acum ridică ochii şi văzu un nesfârşit bloc de granit, cenuşiu, cu gigantice ornamente Art Deco. Empire State

Building.

— Vino, o îndemnă Max. Te duc până în vârf. Acolo o să te răcorească o briză plăcută.

— Dar nu-i prea târziu? Terasa de observaţie trebuie să fie închisă.

Max îi făcu un semn cu ochiul.

— Nu-ţi face probleme. Am eu relaţiile mele.

Câteva minute mai târziu se aflau în liftul uriaş, care zbura în sus ca o rachetă.

— Un vechi prieten al tatălui meu, o lămuri Max,

vorbindu-i despre paznicul bătrân care descuiase liftul pentru ei. Tata i-a găsit lui Moe slujba asta de aici. Şi omul a rămas în schimbul de noapte de când s-a ridicat imobilul. Îl cunoaşte mai bine decât îşi cunoaşte nevasta şi copiii.

Uşile liftului se deschiseră şi ei păşiră afară. Vitrinele prăvălioarelor cu suveniruri – maiouri cu King Kong, căni cu Mărul Mare, fanioane cu steagul american – erau cufundate în întuneric şi aveau un aspect dezolant.

Max o conduse pe câteva trepte în jos, apoi ieşiră pe o uşă de sticlă şi iată-i afară; o briză puternică bătea în apărătoarea de plexiglas, îi sufla părul, îi umfla fusta. Rose avea senzaţia că fusese cufundată într-un râu invizibil şi că era purtată cu repeziciune de curentul rece.

Se aplecă peste apărătoare cât de mult putu şi i se tăie răsuflarea la priveliştea Manhattan-ului aşternut dedesubt ca o imensă împletitură de juvaeruri. Mai fusese odată până în vârful clădirii, cu prilejul unei vizite cu şcoala, dar niciodată noaptea. Oraşul cenuşiu fusese prefăcut, ca prin farmec, într-o feerie. Se evaporaseră trotuarele fierbinţi, murdare, îmbulzeala furioasă a pietonilor, zgomotele asurzitoare ale traficului. Avea impresia că i se făcuse un dar, un sclipitor colier Cartier, dăruit ei într-o splendidă cutie de catifea.

Se întoarse şi întâlni privirea lui Max. Se uita la ea şi nu la privelişte. Ochii lui albaştri, clari, erau fixaţi asupră-i, iar pe buze îi adia un surâs. Rose gândi: „Omule minunat! Ai ştiut. Ai vrut să-mi faci o surpriză."

— Îţi mulţumesc, şopti ea.

— Tata mă aducea noaptea aici, îi spuse Max, trecându-şi braţul în jurul umerilor ei şi oferindu-i soliditatea trupului său ca un cuib cald în care ea se lăsă să lunece. Mă ţinea în braţe, urmă el şi eu mă simţeam mare cât King Kong. Şi îmi spunea: „Vezi, Maxie, eşti pe creasta lumii. Şi e toată a ta. Nu trebuie decât să întinzi mâna şi s-o apuci. "

— Şi, într-un fel, ai făcut-o.

Max îşi înclină uşor capul şi rămase tăcut. Rose simţi că îi scăpase şi îi atinse braţul, dorind să fie lângă el acolo unde se afla.

Oare se gândea la fiica lui? Actele de divorţ fuseseră înaintate, aşa încât Mandy trebuie să fi ştiut că tatăl ei nu se va mai întoarce acasă. Probabil că lui Max îi venise foarte greu să-i explice.

Max înălţă ochii şi îi zâmbi cu o expresie atât de tristă, încât Rose ar fi vrut să-l strângă la piept şi să-i spună că totul o să fie bine. Dar nu-i putea făgădui aşa ceva. Cine ştia mai bine decât ea cât de nestatornică e viaţa.

— E ciudat, urmă el, obişnuiam să-mi spun că tata a avut dreptate. Că viaţa adevărată nu înseamnă decât succes şi bani cu ghiotura. Aşa gândea tata, pentru că el nu avusese niciuna nici alta. Şi întotdeauna e mai important ceea ce nu ai decât ceea ce ai. Dar acum am înţeles. Nu trebuie să mă aflu în vârful lui Empire State Building ca să înşfac viaţa. Nu, nu când e aici. Chiar lângă mine.

Se întoarse, uitându-se fix la ea, şi luminile de jos îi captară faţa, uluind-o pe Rose de parcă bâjbâise până atunci prin bezna unui tunel şi ieşise brusc într-o strălucire orbitoare.

Înţelese. Totul deveni clar. Ce voia el să-i spună, felul în care o privea.

„Sfinte Isuse, e îndrăgostit de mine! “

„Oare de cât timp?” se întrebă. De cât timp o iubea şi ea fusese surdă, mută şi prea oarbă ca să poată vedea?

Uitându-se acum la el, la dragostea pură care-i era zugrăvită pe faţă, la privirea tristă din ochii lui, îşi dădu seama, cu o plăcută strângere de inimă că, probabil, o iubea de multă vreme. De înainte de a fi fost amanţi. Poate că de ani întregi.

Acum văzu Rose totul. Toate gesturile lui mărinimoase,

fiecare dintre ele şlefuit ca o micuţă perlă, mic şi poate neimportant în sine, dar, înşirat alături de celelalte, unul după altul, se multiplicau alcătuind un colier frumos şi preţios în jurul gâtului ei. Şi îi oferise cel mai mare dar dintre toate, bunătatea care nu cere nimic în schimb.

Îi veniră lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău, şopti ea. „Cuvinte nepotrivite, cu totul nepotrivite.” Dar nu găsea nimic altceva de spus.

— Să nu-ţi pară rău.

Îi mângâie obrazul cu încheieturile degetelor, o atingere atât de uşoară, încât ar fi putut să fie adierea vântului.

— Nu mi-am dat seama.

— Ştiu.

— Oh, Max… Aş dori…

Îşi curmă vorba, neştiind ce să spună, conştientă numai de ceea ce simţea. Şi anume că totul era lipsit de speranţă.

El îi mângâie părul, uşor, ritmic, de parcă ar fi fost un copil ce trebuia domolit. Rose avea senzaţia că-i aude inima, care îi bătea ca un ciocan.

— Ştiu, zise el. Tu eşti îndrăgostită de Brian.

— Da.

— Deşi e căsătorit.

— Da.

— De asta te ocupi tu de cazul soţiei lui? Din cauza lui Brian?

— În parte. Înălţă din umeri. Da. Dar ar fi vrut să-i spună mai mult. S-ar putea să sune ciudat ceea ce am să-ţi mărturisesc, adăugă Rose, dar femeia îmi place. E sinceră şi incredibil de devotată muncii ei.

— Şi Brian? Te mai iubeşte încă?

— Brian? Nu cred că răspunsul ar putea fi simplificat la un da sau nu. Ne-am cunoscut dintotdeauna. Într-un fel, facem parte unul din celălalt. Aşa încât există o parte din Brian care mi-a aparţinut întotdeauna şi va continua să-mi aparţină.

Dar în momentul de faţă e derutat. Va trebui să se clarifice singur. Şi când o va face, am să ştiu.

— Şi eşti pregătită să aştepţi?

— Da.

Detesta să-l rănească pe Max, dar îi spuse adevărul.

— Voi aştepta atât cât va fi nevoie. Atât cât va dura.

— Înţeleg, răspunse el cu glas scăzut.

Rose asistase cândva la demolarea unui bloc de zece etaje şi încă îşi mai aducea aminte priveliştea prăbuşirii: nu fusese o explozie ca de bombă, ci se năruise asupra lui însuşi, etaj cu etaj, cu o ciudată graţie, ca o bătrână doamnă care face o reverenţă. Max îi evoca acum acest gen de năruire. Se strângea în el însuşi, planurile feţei i se schimbau, dărâmându-se ca nişte bucăţi de perete. Ar fi vrut să întindă mâna să-l oprească, să nu se rănească.

Dar nu putu decât să-l înlănţuie cu braţele, în timp ce un vânt puternic trăgea de ea, de parcă ar fi vrut să o smulgă cu totul. Unicul lucru care părea să o ancoreze pe podeaua de beton era greutatea apăsătoare, dureroasă a inimii ei.

— Max, şopti ea. Vai, Max, aş vrea să te fi iubit pe tine. Aş dori lucrul ăsta mai mult decât orice altceva pe lume.

Max o dorea. Simţi dorinţa lui când o lipi de el.

Şi ciudat era că şi ea îl dorea. Tânjea să-i dea ceea ce-i putea da, chiar dacă nu era deajuns., Oare puţină dragoste nu-i mai bună decât deloc?

Deodată Max începu s-o sărute, iar ea îi răspunse la sărutări. Sărutări puternice, brutale, nu iubirea lui tandră de altădată. Sărutări disperate care vorbeau despre sfârşituri şi nu despre începuturi. Cu un geamăt, Max căzu în genunchi, apăsându-şi faţa în scobitura formată de fusta ei, pe care vântul i-o lipea de pulpe. Degetele lui i se îngropară în fese, răsuflarea lui o încălzea, pătrunzând prin materialul vaporos.

Rose se arcui, dându-şi capul pe spate, lăsând vântul să-i

mângâie faţa şi să-i ciufulească părul.

Mâinile lui Max îi dibuiau sub fustă, trăgându-i în jos chiloţii, unghiile lui îi zgâriau pulpele. Şi, Doamne sfinte, ea îl ajuta.

Acum, chiloţii erau un ghemotoc în mâna ei, o învolburare de dantelă, o unduire de mătase – îi cumpărase la Lord Taylor, după prima noapte pe care o petrecuseră împreună – şi Rose îi lansă în vânt, urmărind cum o rafală puternică balonă mătasea argintie, proiectând-o peste apărătoare, într-o curbă amplă. După care plutiră, ca o pasăre fantastică, peste canioanele întunecate şi străzile sclipitoare de dedesubt.

Rose se întoarse spre Max, ridicându-şi fusta peste pulpele goale, şi îi murmură:

— Da, ia-mă.

Capitolul 31

Sylvie zăcea în întuneric lângă Nikos, epuizată. Era pentru prima dată când făcuseră dragoste în patul ei. Patul pe care-l împărţise cu Gerald.

Nikos fusese puţin brutal, nu ca altă dată. Şi atât de rapid, abia de o mângâiase, ca şi cum ar fi vrut să isprăvească mai repede, să se achite de ceva.

Era supărat pe ea?

Îi ascultă fluxul respiraţiei care se liniştea şi îşi simţi inima scufundându-se încetul cu încetul. Întunericul cald era aproape sufocant. Dibui prin vălmăşagul de cearceafuri după mâna lui Nikos şi încercă un val de uşurare când degetele lui se închiseră peste ale ei.

Sylvie revăzu în minte întâmplările zilei. Un superb dineu la „Caravelle “, cu o spectaculoasă sticlă de Château Ausone pentru a sărbători casa, în sfârşit terminată. Sylvie dorise să fie o seară specială, desăvârşită în fiecare amănunt, până la

rochia ei din mătase burmeză verde, culoarea nuferilor lui Monet. Se asorta cu ochii ei şi cu smaraldele din urechi. Şi totuşi Nikos parcă nici nu observase. Fusese politicos dar distant, cu mintea aiurea. Şi acum această tăcere grea. La ce se gândea oare?

Sylvie îi strânse mâna, sperând să-i răspundă.

Şi totuşi, în sinea ei ştia. Se temea de cuvintele lui. De trei săptămâni se ţesuse o anumită atmosferă între ei, din ziua în care îi povestise despre Rose. Nikos devenise de atunci mai tăcut, mai îngândurat. Dar Sylvie presimţea furtuna.

— Am văzut-o, rosti Nikos la un moment dat. Pe Rose.

Sylvie îşi simţi pieptul încordându-se, plămânii strângându-i-se de parcă respira aerul printr-un pai.

„N-ar fi trebuit să-i spun niciodată, gândi ea. Ar fi trebuit să păstrez taina. Ce speram să se întâmple dacă-i spun? “

— E frumoasă. Şi deşteaptă, continuă Nikos, cu o voce tulburată. Dacă ai şti… dacă ai putea s-o vezi, Sylvie, Dumnezeule, fiica noastră.

Sylvie, incapabilă să mai suporte greutatea care i se lăsase pe piept, se ridică. Dădu la o parte cu piciorul cearceaful care i se înfăşurase în jurul unei glezne şi îşi coborî picioarele pe marginea patului.

Când călcă pe covor, ca să-şi ia capotul de pe bancheta lucrată în gobelin, îşi simţi genunchii moi. Îşi trase capotul în mare grabă, auzind cum plesnea cusătura mânecii. Dar ce mai conta, nimic nu mai conta acum.

Se aşeză pe canapeaua Rlicamier şi pernele de catifea se scobiră sub ea, vrând parcă s-o ascundă, s-o îngroape. Uşile ferestre erau deschise şi o adiere călduţă umfla perdelele de dantelă. În clarul de lună, se desluşeau contururile trandafirilor ei, dar culorile erau indistincte, dându-i impresia că priveşte o fotografie alb-negru. Trandafirii „Mătase moarată “se agăţaseră de balconul din fier forjat, capetele mari ale florilor ivindu-se printre balustradă şi

lucrătura de fier. Iar trandafirii „Nilul albastru” se profilau palizi pe fundalul de iederă al zidului de sud.

„Doamne, apără-le, se rugă ea. Pe fiicele mele! Apără-le de rău. Pedepseşte-mă pe mine, nu pe ele. “

— De treizeci şi cinci de ani nu am dorit nimic mai mult decât să-mi cunosc fiica adevărată, vorbi ea în noaptea parfumată. O, Nikos, tu nu poţi să ştii, nu poţi să-ţi imaginezi! Fetiţa mea – să ştiu că se află pe undeva, că poate o duce greu, sau e nefericită, şi eu să nu pot să o ajut. Să nu o pot strânge în braţe şi să-i netezesc calea. Am visat de-atâtea ori acest lucru… Dumnezeule mare… s-o strâng în braţe… măcar o clipă. Să-i cer iertare. Ce n-aş fi dat pentru aşa ceva! îşi întinse braţele: Tot ce am, tot ce mă înconjoară.

Se întoarse spre silueta întunecoasă care şedea pe pat. Sylvie era chinuită de o asemenea durere încât se gândea că ar putea să moară.

— Te-aş fi dat până şi pe tine, iubitul meu Nikos.

Nikos se ridică din umbra patului, păşind în lumina argintată, masiv şi strălucitor, şi apropiindu-se de ea. Se ghemui pe vine, alături de ea, luându-i mâinile reci în mâinile lui.

— Îmi pare rău, Sylvie a mea. Îmi pare rău pentru tot ce ai suferit. Nu te condamn pentru ce ai făcut. Aş vrea numai… Vocea i se sparse şi ochii îi luciră în întunericul poleit de lună. Aş fi dorit numai să fi ştiut. Cu ani în urmă. Copilul nostru, copilul meu… crescut de străini… mă doare când mă gândesc la acest lucru… şi dacă aş fi ştiut, situaţia ar fi fost cu totul alta. Sylvie, Sylvie… de ce nu mi-ai spus înainte?

O condamna. Şi avea dreptul s-o facă. Cum s-ar fi putut aştepta la altă reacţie din partea lui?

Lacrimi îi alunecară pe obraji şi picară pe degetele ei încleştate.

— Nu s-a ivit niciodată momentul… când… când să fi fost posibil să-ţi spun. În primul rând a trebuit să mă gândesc la

Gerald. N-aş fi vrut pentru nimic în lume să-l fac să sufere. Şi tu… mă rog, pe atunci tu făceai parte din trecut. Nu ştiam unde eşti, ce ai devenit. Şi când ne-am reîntâlnit… Respiră adânc, tremurând. „Până la urmă ţi-am spus pentru că nu mi s-a părut drept… să nu ştii… chiar dacă era prea târziu.

— Prea târziu?

Ochii lui erau fixaţi asupră-i, numai că ea nu putea vedea decât două luminiţe reflectate în ei, ca nişte stele îndepărtate.

— Nu, nu cred că e prea târziu, reluă el.

Sylvie îşi simţea inima bubuindu-i în urechi. Dumnezeule mare, ce voia să spună? Ce era în capul lui?

Şi atunci Nikos o lămuri:

— Am văzut-o. Am urmărit-o ca un spion. Ştiu unde lucrează. Ştiu unde locuieşte. Ba chiar am căutat un pretext să-i vorbesc. În unele privinţe seamănă cu tine. Inteligentă şi mândră. Şi ce pasiune! Dar zâmbeşte rar. Mă întreb dacă e fericită.

— Şi crezi că eu i-am pricinuit nefericirea? Noi? Oh, Nikos, nu înţelegi? Ar fi mult mai rău pentru ea dacă ar şti. M-ar un. Am abandonat-o, am dat-o unor străini. Am luat alt copil în locul ei.

— Dar n-ai uitat-o. Te-ai asigurat că are ce-i trebuie. Că are bani.

— Bani! scuipă ea cuvântul. Cât de uşor pentru mine şi câtă laşitate! Un cont la bancă pe un nume fals. Ca şi cum o sumă de bani ar fi putut răscumpăra ceea ce am făcut eu.

Un nor trecu peste lună şi, brusc, grădina de trandafiri se eclipsă.

„De câte ori se poate frânge o inimă? “se întrebă Sylvie.

— Am văzut-o o singură dată, îi mărturisi ea lui Nikos. Când era mică. Am aşteptat în faţa gardului şcolii. Voiam… aşa ca tine… doar s-o văd, să mă asigur că e bine. Cel puţin aşa mi-am spus. Şi pe urmă când, în cele din urmă, am văzut-

o… mă rog, în momentul acela mi-am dat seama ce greşeală cumplită am făcut. Am fost copleşită. Simţeam nevoia s-o ating, să fiu alături de ea. Copilaşul meu. Copilul pe care l-am purtat în pântece. Nu mă înţelege greşit. N-aş fi putut niciodată s-o regret pe Rachel, faptul că o iubesc, că am crescut-o ca fiind a mea. Şi dacă n-ar fi trebuit să fac acea înfiorătoare alegere la început, n-aş fi cunoscut-o niciodată pe Rachel. N-aş fi iubit-o…

Nikos o luă de umeri. Îi simţea vârfurile bătătorite ale degetelor pătrunzându-i în came, presând-o dureros pe sub mătasea capotului.

— Nu-i prea târziu, Sylvie. Rose are dreptul să cunoască adevărul. Şi apoi să decidă singură.

Sylvie avu senzaţia că încăperea se dezagregă, că se prăbuşeşte în bucăţi peste ea, strivind-o.

— NU!

Îl împinse într-o parte.

— Nu pot, ţipă ea. Nu înţelegi? Oricât aş fi greşit când am făcut alegerea, acum nu mai există cale de întoarcere. Trebuie să mă gândesc la Rachel şi, după toţi aceşti ani, ea e mult mai a mea decât Rose. O iubesc ca şi cum ar fi din carnea şi din sângele meu. Gândeşte-te ce ar însemna pentru ea. Să afle că am răpit-o propriei ei familii, că m-am prefăcut doar a fi mama ei. Oh, Nikos, gândeşte-te!

El se ridică în picioare şi rămase lângă ea. Stelele întunecate din ochii lui îi ardeau faţa, dar s-ar fi zis că nu se poate rupe de sub privirea lui: „Ochii lui Rose “, gândi ea cu un şoc. Aceeaşi ochi – uriaşi şi trişti şi, într-un fel, flămânzi – ochii care se uitaseră la ea în acea zi la şcoală, când vârâse cercelul în mâna copiliţei uluite.

— Eu am vorbit serios, reluă Nikos cu un glas întristat şi îndepărtat. Nu te condamn. Cred că te-ai pedepsit singură îndeajuns. Fiecare dintre noi facem propriile noastre alegeri şi numai Dumnezeu poate şti dacă am procedat bine sau rău.

Poate că e un egoism din partea mea să doresc ca o femeie în toată firea, o străină, să fie fetiţa mea pe care nu am avut-o niciodată. Dar dorinţa mea e extrem de puternică. E mai puternică decât mine. Afirmi că tu ai făcut alegerea. Nu ştiu. Uneori ne pomenim împinşi într-o anumită direcţie. Şi apoi, într-o bună zi, ridicăm ochii şi ne trezim într-un anumit loc. Nikos tăcu o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-şi redobândească controlul de sine, apoi urmă: Am nevoie de ea, Sylvie. Fiecare dintre cuvintele lui răsuna ca o împuşcătură în inima ei. Tu ai o fiică. Eu nu am nimic. Dă-mi-o pe Rose. Redă-mi fiica mea!

Sylvie se simţea pe jumătate moartă, o parte din ea fusese ucisă. Dar ştia că trebuie să răspundă.

— Şi dacă refuz? întrebă într-o şoaptă gâtuită.

Nikos se uită la ea, fără să se clintească; gol în clarul de lună, cu braţele-i musculoase atârnându-i inerte. Apoi vorbi:

— Atunci voi face ceea ce trebuie.

Sylvie simţi că i se despicase stomacul şi din despicătură se ridicase un val de răceală, absorbind-o, năucind-o.

Vedea totul în minte, de parcă se uita într-o oglindă crăpată: Viaţa ei, viaţa fiicei ei năruindu-se, sfărâmându-se în cioburi.

Doamne Dumnezeule, ce făcuse?

Îşi ridică braţele şi îşi îngropă faţa în ele, de parcă s-ar fi ferit de o lovitură. Gândea că nimic nu putea fi mai îngrozitor decât minciuna pe care o purtase în ea atâţia ani de zile. Şi totuşi exista ceva mai îngrozitor, mult mai îngrozitor.

Adevărul.

Capitolul 32

Rachel o urmări pe mama ei aşezând tortul pe masă. Trei straturi în înălţime, glasat cu ciocolată, ridicându-se dintr-o spumă de bezele albe, aşezat pe farfuria de tort din porţelan

Wedgewood, cu chenar aurit, al bunicii Rosenthal.

— Surpriză! strigă Sylvie radioasă. Nu cumva ţi-ai închipuit că am uitat?

Rachel făcu ochii mari, mirată, apoi fu năpădită de un sentiment de vinovăţie. „Dumnezeule, ziua mea de naştere, eu am uitat. Noi am uitat. De asta ne-a invitat mama în seara asta la masă."

Se uită la tortul majestuos, dorind să-l vadă evaporându-se, detestând-o pe mama pentru că-i reamintise cât de prost mergea căsnicia ei, detestând-o pentru drăgălăşenia ei, care, întreaga viaţă, subliniase prăpastia dintre ele două.

Amintirile îi năvăliră în minte, oribilele lecţii de pian de după orele de şcoală, când trebuia să zdrăngăne „Mary are un mieluşel" şi „Fermierul din Dell", iar şi iar, până simţea că moare. Dar mama nu se mai sătura s-o asculte, s-o acompanieze din gură şi să bată tactul cu piciorul. La început, Rachel crezuse că mama o face doar din drăgălăşenie şi duioşie maternă, dar mai târziu şi-a dat seama că lui Sylvie efectiv îi plăcea să audă acordurile acelea idioate. Fetiţa ei trebuia să fie ca ea, blândă, cu o fire domoală, iubitoare de frumos, de muzică, de artă, de flori. Dar Rachel, pe măsură ce creştea, avea cu totul altă optică asupra ei însăşi.

— Mamă, n-ar fi trebuit. E… Rachel nu-şi isprăvi fraza, învinsă de bunele intenţii ale mamei. Pur şi simplu n-ar fi trebuit s-o faci, asta-i tot, încheie ea.

Sylvie îi zâmbi şi îi dădu în mână cuţitul cu mâner de porţelan, pentru tăiat tortul.

— Ştiu, dragă, dar am dorit s-o fac.

Continuă să zâmbească, arătând mai eterică decât oricând, faţa ei albă ca săpunul detaşându-se deasupra unei bluze de mătase zmeurie, decoltată la gât, iar părul blond, frumos aranjat şi periat, dând la iveală spicele argintii. Adăugă cu graţie:

— Tu te afli sub o asemenea presiune din cauza procesului ăluia oribil, încât m-am gândit că n-o să ai timpul sau energia de a pregăti ceva pentru aniversarea ta. Dar pentru asta sunt făcute mamele, nu?

Rachel fu sfâşiată de un junghi dureros. Oare ea o să fie vreodată mamă? După toate afurisitele de probabilităţi, nu.

Se uită la Brian, aşezat în fotoliul Chippendale de lângă ea, şi îmbrăcat într-o cămaşă uzată şi pantaloni de catifea reiată. Ţinuta lui neformală era ca o boare de aer proaspăt în această sufragerie cu aplicele ei simetrice, panelurile întunecate, perdelele ţeapăn drapate, în ultima vreme, Brian îşi lăsase părul mai lung, şi îi cădea peste guler. Rachel îi observă cele câteva fire argintii, dar lui îi veneau bine, îi dădeau un aer de intimitate. Se dezvoltase, îşi dădu Rachel seama, se rotunjise la colţuri asemenea coperţilor unei cărţi de multe ori citite, silueta deşirată i se mai împlinise, unghiurile feţei se neteziseră.

Ochii lui întâlniră privirea ei, şi se feriră în lături. Rachel simţi o împunsătură în piept.

„Te iubesc, ar fi vrut să-i spună. Te iubesc atât de mult. Nu poţi să înţelegi? Noi nu avem nevoie de inimioare, de flori şi de torturi aniversare. De la bun început noi doi am fost altfel. “

Dar, brusc, Rachel se simţi dezumflată, înfrântă.

— Te rog să nu-mi dai mai mult de o feliuţă, îi ceru lui Sylvie. Am mâncat prea mult. Nu cred că pot face faţă la mai mult de o înghiţitură.

Sylvie tăie o felie generoasă şi i-o întinse lui Rachel.

— Eşti prea slabă, îi spuse ea. Trebuie să te hrăneşti.

Rachel zâmbi:

— Uite cine vorbeşte. Dacă sunt prea slabă, mamă, e din cauză că îţi semăn.

O văzu pe Sylvie roşind, în timp ce ochii îi licăriră mai puternic. Sylvie scoase un clinchet de râs:

— Mă rog… posibil. E nostim, ieri am luat prânzul cu Evelyn Gold, care s-a îngrăşat îngrozitor. A ajuns cât o iapă. Şi, mă rog, ştiu

Eileen Goudge că n-a fost frumos din partea mea pentru că Evelyn mi-e cea mai bună prietenă… dar nu m-am putut împiedica să nu mă simt puţin îngâmfată de silueta mea.

— Dar parcă familia Gold se mutase în Florida, remarcă Rachel.

— Da, dar au venit pentru o săptămână sau două în vizită la Mason.

Rachel ciuli urechile. Mason! Dumnezeule, nu-l mai văzuse de un car de ani. Ia să vedem… de cel puţin doi ani. Va trebui să-i dea un telefon; i-ar face plăcere să-l revadă pe Mason. Sylvie întrebă, spărgând o scurtă tăcere.

— Apropo, au fixat vreo întâlnire?

— Întâlnire?

Rachel era nedumerită, dar apoi îşi dădu seama că mama se referea la proces. Ultimul lucru la care voia ea să se gândească acum. Dar mama avea dreptul să ştie.

— Încă nu, îi răspunse. Avocata mea mi-a spus că s-ar putea să mai dureze. „Zăpadă", aşa numeşte ea tărăgănarea. Şi asta fac avocaţii în zilele noastre, se îngroapă unii pe alţii într-o zăpadă de hârtii, sperând că unul din ei o să sucombe sub avalanşă.

— Avocata? Te apără o femeie? Nikos se aplecă spre ea.

Rachel îşi concentră atenţia asupra lui Nikos. Arăta mai mohorât ca de obicei. Îmbrăcat într-un costum cu vestă, de culoare închisă. Părea şi mai bătrân. Şi fusese mai tăcut ca de obicei pe tot parcursul serii, de parcă îşi măsurase vorbele. Era posibil ca el şi mama să aibă probleme?

Rachel spera să nu fie aşa. Nikos era exact ceea ce îi trebuia lui Sylvie. În ultimii câţiva ani, mama părea să fi înflorit, ca unul din trandafirii ei. Căpătase culori în obraji, scântei în ochi. Rachel avea convingerea că cei doi erau

amanţi. Şi nu era minunat că mama îl întâlnise pe Nikos care avea grijă de ea? Dar ce prostie să se gândească la mama în felul ăsta, de parcă ar li fost o virgină, cineva care să aibă nevoie de grijă. La urma urmei, mama dovedise că era perfect capabilă să-şi poarte singură de grijă.

— Da, o femeie, îi răspunse Rachel lui Nikos, adăugând cu un râs: Din când în când, noi femeile ne ridicăm peste condiţia de infirmiere şi de secretare.

Nikos zâmbi:

— Da, desigur, n-am vrut să spun… Numai că mama ta mi-a vorbit foarte puţin de această nefericită situaţie.

— E vina mea, adăugă Rachel. Eu am ţinut totul în umbră cât mai mult posibil. Se întoarse spre Sylvie: N-am vrut să te necăjesc mai mult decât era necesar, mamă.

În ochii verzi, înceţoşaţi ai lui Sylvie, se aprinse un licăr care-i tăcu duri şi strălucitori. Rachel se trase puţin îndărăt, şocată, nesigură.

— Nu-i nevoie să ascunzi nimic de mine. Glasul lui Sylvie era melodios şi graţios ca întotdeauna, dar avea o notă de oţel în el. Nu-ţi fie teamă că am să mă prăbuşesc. Am trăit şi lucruri mai groaznice.

Rachel se simţi din nou ruşinată. Desigur. Când murise tata, mama se arătase puternică, mai puternică decât ar fi bănuit ea. Şi în clipa aceea Brian îi luă mâna pe sub masă şi i-o strânse, iar Rachel se simţi mişcată până la lacrimi. De câtă vreme nu o mai atinsese în felul ăsta, spontan, fără stinghereală?

— Îmi pare rău, mamă… pur şi simplu nu eram dispusă să discut despre lucrul ăsta. Ca să fiu sinceră, cu nimeni.

— Nici nu e mult de discutat în stadiul actual, interveni Brian. Obişnuitele formalităţi anteprocesorale, pe care ei le numesc constatări. Rose a luat depoziţii. Ea…

— Rose? Se numeşte Rose? îl întrerupse Sylvie, devenind brusc rigidă şi glasu-i căpătând o rezonanţă stridentă.

Rămase imobilă, ţinând în mână cuţitul, în lama căruia dansau puncte de flacără, de la lumina reflectată a candelabrului.

Brian îi aruncă o privire curioasă.

— Rose Santini, preciză el.

Numele păru să se reverbereze în tăcerea acum nefirească a încăperii.

Sylvie şedea împietrită, cu ochii dilataţi şi faţa golită de orice culoare. De ce-ar fi însemnat numele ăsta ceva pentru mama? se miră Rachel.

De ce naiba avea privirea asta fixă?

Cuţitul lunecă din mâna lui Sylvie cu un zăngănit sec, împrăştiind fărâme de ciocolată pe faţa de masă din damasc imaculat. Sylvie îşi strânse pieptul cu mâinile, legănându-se uşor, faţa albindu-i-se ca varul. Rachel sări, alarmată.

— Mamă, ce este?

Sylvie clătină din cap. Gura i se deschise, apoi se închise la loc, apoi iar se deschise de parcă se lupta să respire. Mâinile i se încleştară de marginea mesei, până ce încheieturile degetelor i se înălbiră.

Acum sărise Nikos lângă ea.

Sylvie îi făcu semn să plece, mâna ei fluturând în aer ca o pasăre rănită.

— Nimic… nu-i nimic, şopti. Îmi revin imediat. Ceva ce-am mâncat mi-a căzut greu. N-a fost decât o ameţeală trecătoare. Cred… cred că ar fi mai bine să mă întind puţin. Vă rog să mă scuzaţi. Nu, Nikos, rămâi aici. Rachel o să mă ajute să urc în dormitor.

Rachel îşi trecu braţul în jurul mamei ei, surprinsă, şocată chiar de cât era de plăpândă. Să fi fost oare bolnavă? „Am fost atât de prinsă de problemele mele, gândi ea, încât chiar dacă e bolnavă n-aş fi observat.”

Posibilitatea de a-şi pierde mama o izbi ca un pumn în stomac. Nu-şi putea imagina viaţa fără de mama, fără de

bunătatea ei, chiar fără de viziunea trandafirie pe care avea mama asupra vieţii, atât de învăluitoare şi de desuetă, atât de diferită de a ei.

Sus, în liniştea încăperii care fusese dormitorul părinţilor ei, Rachel nu auzi altceva decât tic-tacul ceasului de pe şemineu. Îşi plimbă, încet, privirea înjur. Îşi amintea cum, în copilărie, se strecura în vârful picioarelor în camera asta, cu covorul ei în culori pastelate şi cu mobila antică lustruită, cu vazele delicate şi statuetele Staffordshire aranjate pe etajere cu picior înalt. Pe atunci, nu îndrăznea nici să respire, de teamă să nu spargă ceva. Acum însă, vedea cât de frumos era totul. Cum totul reflecta personalitatea mamei, încântătoare, senină, o insulă detaşată de restul lumii. „Nimic rău nu se poate întâmpla în camera asta “, îşi spuse ea.

Rachel îşi coborî privirea spre Sylvie, firavă şi palidă sub cearceafurile Porthault, tivite cu dantelă. Găsise nişte pastile de valium în dulăpiorul de medicamente din baie, şi-i dăduse mamei ei o tabletă. Acum era aproape adormită.

De n-ar fi fost atât de palidă! în lumina difuză, roz, a lămpii de pe noptieră, Rachel deslușea cearcănele vinete, ca nişte răni, de sub pleoapele închise ale mamei ei. Se aşează cu grijă pe marginea patului, concentrându-se pe palpitul respiraţiei lui Sylvie. Se gândi, cu mâhnire, ia Alma Saucedo, la momentele când stătea la fel, lângă ea, veghind-o. Numai că Alma, devastată şi acum aproape de nerecunoscut, nu avea să se mai trezească niciodată.

„Mama nu are nimic, îşi spuse Rachel. Numai obosită. A doborât-o decorarea casei lui Nikos, alergătura toată ziua dintr-un loc în altul, în căutarea celui mai potrivit covor, a celui mai convenabil parchet din lemn de nuc. Ca un copil prins trup şi suflet de emoţia a ceva nou, neştiind când să se potolească sau să se oprească. Totuşi, din prudenţă, o să insiste ca mama să-şi cheme mâine dimineaţă doctorul curant. Pentru un control general, pe care-l amina probabil

de ani de zile.

Deodată de sub cuvertură se ivi o mână. Degete reci încleştară convulsiv încheietura mâinii lui Rachel. Doamne sfinte!

— Mama! Ce…?

Ochii lui Sylvie erau deschişi, fixaţi asupra ei, dilataţi şi sticloşi ca ai unui somnambul.

Lui Rachel îi sări inima în gât.

— Fiica mea… murmură Sylvie cu o voce ciudată, privind în gol. Unde este fiica mea?

— Sunt aici, mamă.

Rachel răspunse scurt, răspicat, pentru a-şi ascunde panica. Oare mama era numai dezorientată, sau să fi fost ceva mai serios?

Dar după aceea mama păru să-şi revină, privirea ei căpătă o direcţie.

— Rachel! Da.

Zâmbi, un zâmbet atât de trist, încât s-ar fi zis că un văl fusese ridicat, revelându-i lui Rachel sufletul tainic al mamei ei, pe care până atunci îl întrezărise doar.

— Vreau să ştii. N-am regretat niciodată…

Se întrerupse şi îşi închise ochii.

— Ce să regreţi? Mamă?

Urmă o tăcere lungă şi Rachel gândi – sau mai curând speră – a mama în sfârşit adormise. Avu sentimentul ciudat, asemănător cu fiorii pe care-i simţea în ceafă când mergea singură pe o stradă întunecată şi auzea paşi în urma ei, că orice ar fi vrut mama ei să-i spună, ar fi fost mai bine pentru ea să nu audă.

Apoi ochii lui Sylvie se deschiseră, cu o fluturare a pleoapelor.

— Pe tine, rosti încet dar distinct în penumbra roz. Pe tine nu te-am regretat niciodată.

Rachel se simţi ciudat de uşurată. În fond, nu fusese o

confesiune, ci ceva ce-i fusese cunoscut dintotdeauna.

— Vai, mamă, crezi că n-am ştiut lucrul ăsta? Nici c-ar fi putut exista o mamă mai iubitoare decât tine.

Colţurile gurii lui Sylvie se ridicară vag, într-o urmă de zâmbet.

— Oh, fetiţa mea…

Pe urmă ochii i se închiseră din nou şi păru să se fi lăsat furată de somn. Câteva momente mai târziu, Rachel îi auzi respiraţia regulată. Mama ei adormise.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. O piele răcoroasă, uscată, ca mătasea, un uşor parfum de pudră. Aşteptă, atentă, câteva minute, până când fu absolut sigură că mama dormea adânc.

Dar când se ridică, cu grijă, ca să plece, o auzi pe Sylvie murmurând ceva în somn. Rachel îngheţă.

Pe urmă se grăbi să se asigure singură: „Probabil că a fost o închipuire a mea ceea ce am crezut că aud. Am obosit să mă tot menţin la nivelul de plutire. M-au obosit ameninţările lui David, răceala lui Brian. Bineînţeles că a fost o închipuire. Sau poate că murmura ceva despre rozele ei. Altminteri cum s-ar fi putut ca mama să o strige pe Rose? “

Rachel se rătăcise. Şi se simţea absolut ridicolă – ea, o newyorkeză get beget să se piardă în gara Grand Central! O porni iarăşi repede prin tunelul cavernos, care se dovedi o fundătură. Apoi, făcând o cotitură, văzu: „Barul Stridiilor". O cuprinse uşurarea şi intră pe uşă. Se uită la ceas. Fir-ar să fie, întârziase…

Plimbându-şi privirea prin vasta, zgomotoasa sală de mese, zări pe cineva care semăna vag cu Mason. Îşi croi drum, grăbită, printre ospătarii care purtau în echilibru tăvi încărcate cu stridii şi scoici în jumătăţi de cochilii. Afară, străzile se coceau de arşiţă, dar înăuntru, în încăperea asta în care străluceau lemnul şi alama, era binecuvântat de răcoare şi plutea un miros de peşte, ca într-o uriaşă grotă marină.

Când se apropie, se pomeni zâmbind cu gura până la urechi. Da, era totuşi Mason, şi uită-te la el! Coada de cal şi sandalele a la Iisus Hristos pieriseră. Părul lui castaniu, ondulat, arăta foarte îngrijit, chiar dacă favoriţii îi erau cam lungi. Purta o haină curată şi cravată. Oare asta să fi fost înfăţişarea cerută de Asistenţa Juridică sau se săturase să mai fie hippie? Trecuse atâta vreme de când nu-l mai văzuse. Schimbaseră câteva felicitări de sărbători şi, din când în când, câte o carte poştală, dar de întâlnit nu se întâlniseră de cel puţin doi ani.

Prinse privirea lui Mason şi-i făcu un semn cu mâna.

Când ajunse la masa lui, se aplecă să-l sărute pe obraz, înainte de a se aşeza.

— Mason! E grozav să te văd! îmi pare rău c-am întârziat. Taxiul meu s-a împotmolit în spatele unui camion dublu, aşa încât am preferat să merg pe jos ultima parte din drum şi, îţi vine a crede? M-am rătăcit aici în gară. Amândoi râseră, iar ea se lăsă pe speteaza scaunului, scrutându-i faţa. Era subţiată şi mănunchiuri mici de riduri porneau ca nişte raze de la colţurile ochilor veseli, căprui. Doamne, nu ne-am mai văzut de secole, continuă Rachel. Arăţi minunat. Dar ce s-a întâmplat cu coada ta de cal?

— O jertfă pe altarul capitalismului, răspunse Mason cu un suspin prefăcut. Ştii, odinioară, pe vremea pionieratului, exista într-adevăr un zid pe Wall Street, menit să nu permită accesul indienilor. Ei bine, eu mă aflu acum în interiorul fortăreţei, luptându-mă cu invadatorii.

— Ce s-a întâmplat cu „cei călcaţi în picioare" şi cu Dreptatea?

Mason înălţă din umeri, lărgindu-şi nodul de la cravată, şi se lăsă pe spetează.

— Nimic dramatic… pur şi simplu am devenit realist, cum se spune. Am descoperit că majoritatea oamenilor pe care încercam să-i ajut nu mă plăceau, şi nici eu nu eram nebun

după ei. Un puştan, odată, a descris situaţia foarte plastic – era un punk de nouăsprezece ani, aflat la al doilea delict de efracţie. Mi-a spus: „S-avem pardon, şefule, dar nu faci toate astea pentru mine ci pentru dumneata. Ca să te poţi duce seara acasă şi să te căci cu îngheţată de vanilie". Sunt exact cuvintele lui.

Eileen Goudge

— O, Mason, ştiu. Rachel nu-şi putu împiedica râsul. Şi mie mi se întâmplă uneori la fel… la clinică.

— Dar tu rămâi pe poziţie. Mason îşi înălţă paharul, închinând. Tu ai fost întotdeauna încăpăţânată ca un catâr. Ia spune, ce bei?

— Numai cu condiţia să plătesc eu. Ţine minte, eu te-am invitat Comandă Campari şi sifon.

Se simţea mai relaxată, mai destinsă decât de multă vreme încoace.

— Şi familia ta… şatra?

— O, ar trebui s-o vezi pe Shan… se bălăceşte în bună stare ca o raţă în iaz. Îi place – chiar dacă iazul e inundat de apă infectată, n-o deranjează. Şi copiii, mă rog, sunt unde nu te aştepţi şi se amuză. Acum am instalat pe pajiştea din spate o piscină din alea de plastic, gonflabilă, şi toţi trei se joacă şi se împroaşcă şi plescăie toată ziua. Le-am luat şi un câine de vânătoare, auriu, pe care-l cheamă Drake – şi-i place şi lui apa.

Rachel zâmbi la amintirea lui Mason, cel care o scufunda în piscina părinţilor lui. Acum era un adult care scotea afară gunoiul, tundea iarba de pe peluze şi îşi ducea copiii cu maşina la grădiniţă. Şi încercă o înţepătură de invidie. Trei copii… nu era drept. N-ar putea Dumnezeu să-i dea şi ei măcar unul?

Mason îşi aplecase ochii, cercetându-şi paharul.

— Rachel, am auzit… de procesul tău pentru eroare profesională. Isuse, ce porcărie!

Chelnerul îi aduse paharul cu Campari şi Rachel fu bucuroasă de diversiune. Stoarse încet felia de lămâie în băutură, apoi sorbi pe îndelete. Avea gust de apă de gură. Nimic nu mai avea gust normal în ultima vreme, nici măcar ţigările împuţite pe care începuse să le fumeze din nou. De jos, se auzea uruitul trenurilor şi zgomotul părea să-i vibreze în stomac.

Se simţea ajunsă la muchea prăpastiei, gata în orice moment să se prăvălească. Lucrul cel mai uşor acum ar fi fost să-şi descarce povara pe umerii lui Mason. Dar îşi făgădui în sinea ei că nu va face acest lucru.

Înălţă din umeri:

— În obstetrică există mai multe procese de eroare profesională decât în orice altă specialitate, îl informă ea.

— Fir-ar al dracului, aş vrea să te ajut, Rache. Dar firma la care lucrez acum e atât de specializată, încât nu avem de-a face cu nicio altă ramură a legii. Dar aş putea să-ţi recomand pe cineva, dacă nu eşti mulţumită de avocatul tău. Cine ţi-e avocat?

— Rose Santini. De la „Stendhal şi Cooper."

— Santini, Santini, da, am citit ceva despre ea în „Jurnalul Juridic". Se pare că ar trebui s-o cheme Houdini, ca pe scamator, şi nu Santini. Ai auzit despre cazul acela al ei cu Hasidimii?

— Nu. Nu cred.

— Apăra un tip hasidic acuzat de agresiune, şi s-a apucat să aducă la tribunal o liotă de indivizi toţi la fel, bărbi negre şi caftane negre, şi pe urmă i-a cerut reclamantului să-l recunoască pe clientul ei. Tipul firește că a făcut o confuzie şi Santini a obţinut clasarea procesului.

Rachel se mai înveseli puţin şi un zâmbet îi miji pe buze. Nu pentru că şi cazul ei ar putea fi lichidat atât de uşor. Dar şi-o imagina pe Rose scoţând un spectaculos as din mânecă. Rose era a naibii de deşteaptă… şi nu se dădea îndărăt de la

riscuri.

Dar Rose ar fi putut s-o şi distrugă, cu mare uşurinţă.

Într-un ungher întunecat al minţii, un glas îi şoptea: „Şi n-ar fi în favoarea lui Rose dacă ar distruge-o? Dacă ea i-ar mărturisi lui Brian totul despre David, nu s-ar întoarce el în mod firesc spre Rose, ca să ceară sfat, poate chiar şi consolare, celei mai vechi, celei mai dragi prietene ale lui? Cât de perfect, cât de lin! “

Şi totuşi, într-un fel, Rachel avea încredere în Rose. Lucrând cu ea atât de apropiat, văzuse ceea ce, probabil, iubise Brian la ea: vulnerabilitatea care se ascundea sub faţada mândră şi curajoasă, căldura umană, bunătatea.

— E bună, răspunse Rachel la întrebarea lui Mason. Îmi place. Era adevărat… în ciuda temerilor şi geloziilor ei. Există totuşi o singură problemă, urmă Rachel. E fosta iubită a lui Brian. Trăim într-o lume mică, ce zici?

Mason scoase un fluierat şi clătină uşor din cap:

— E un handicap. Crezi că încă i se mai aprind călcâiele după el?

— Posibil.

Ridică din umeri, simţind o uşoară greaţă şi dorind să schimbe subiectul.

— Mă rog, nu ştiu ce să spun, replică Mason. Dac-ar fi vorba de ex-ul lui Shan, cred că i-aş da un şut.

— Aveam impresia că tu şi Shannon nu sunteţi posesivi.

— Da, a fost grozav când credeam că nu ne pasă. Până la vreo două luni după căsătorie, când am descoperit că Shan şi Buzz se duseseră să se scalde în pielea goală, în timp ce eu eram cu treburi în oraş. Ea mi-a jurat că a fost un lucru total nevinovat şi eu am crezut-o, dar asta nu m-a împiedicat să văd roşu înaintea ochilor. Chicoti. Şi cum, uită-te la mine, sunt ca domnul Maplewood Drive. Şi constat că semăn din ce în ce mai mult cu babacu.

— Ce fac părinţii tăi? Am auzit că te vizitează.

— Da, au venit pe două săptămâni. Pe urmă se întorc la Palm Beach. Acolo locuiesc. După ce tata s-a retras din afaceri, au vândut casa din Harrison. Acum joacă golf toată ziua, iar mama îşi petrece timpul jucând bridge şi organizând tombole de binefacere. Amândoi sunt bronzaţi ca nişte canapele Naugahyde. Shan şi cu mine le ducem copiii cât de des putem. Tata nu mai poate după Dylan… un ţânc de doi ani care se dă în vânt după mazăre, spanac şi varză de Bruxelles. Adică toate preparatele refrigerate de la Gold Star le mănâncă puştiul ăsta. Mason clătina din cap, dar Rachel îi citea pe faţă mândria şi dragostea. Şi maică-ta ce mai face? întrebă Mason. Cum se mai descurcă?

— E bine. Are o idilă de dragoste.

— Nu mă înnebuni! Sprâncenele lui Mason se înălţară. Mă rog, bravo ei! Şi are intenţii serioase? Sau se distrează numai?

— Nu ştiu. Se pare că ar fi ceva serios, dar n-am auzit-o pe mama pomenind despre căsătorie. S-a schimbat de când a murit tata. Nu mai e atât de nervoasă şi cred că e mai fericită. Şi nu ţi-ar veni să crezi dacă ţi-aş spune cum a preluat banca în mână. Mama mea e marele patron! E pur şi simplu… mă rog, îţi trebuie timp ca să te obişnuieşti. Mason, crezi într-adevăr că părinţii noştri sunt cei care s-au schimbat? Sau noi? Noi ne-am schimbat?

— Cred că şi unii şi alţii. Dar ştii, am să-ţi spun un lucru de groază. Tu şi cu mine suntem acum la vârsta pe care o aveau părinţii noştri când noi eram copii şi te băgăm cu capul în piscină.

— Doamne, a trecut atâta timp?

— Da. Râse scurt şi îşi dădu restul de băutură pe gât. Ştii, reluă el, trebuie să mărturisesc că-mi place să-mi conduc căruţa.

Rachel, inundată de tandreţe, îi luă mâna. Avea nevoie de un prieten, şi el era cel mai vechi dintre toţi prietenii ei.

— Mason, mi-e frică de procesul ăsta. De faptul că îmbătrânesc. De… de o mulţime de lucruri.

Mason îi strânse mâna.

— Suntem membri ai aceluiaşi club, fetiţo. Uneori mă uit în oglindă şi, pe cine văd? Pe Ward Cleaver. Auzi, în ziua în care o să refuz să mai preiau câteva procese pro bono şi am să-mi cumpăr un apartament în Florida, să mă împuşti, da?

— Ba am să fac ceva mai bun, râse Rachel. Am să te aduc să lucrezi în clinica mea. După două săptămâni de muncă acolo, a-i apăra pe drogaţi o să ţi se pară o jucărie.

— S-a făcut! răspunse Mason zâmbind.

Chelnerul se înfiinţase lângă ei, gata să preia comanda şi Rachel constată brusc că era lihnită. Deci viaţa mergea înainte! Şi dacă o să se dezlănţuie furtună pe ocean, va trebui doar să înoate cu mai multă forţă, asta-i tot.

— Stridii, îi comandă chelnerului. Cel mai mare platou pe care-l aveţi.

Capitolul 33

Max intră în tribunal pe uşa din spate, în timp ce aprodul nota prezenţa juraţilor.

Tribunalul era ticsit, toate băncile lungi de lemn erau pline până la refuz. Pe margini, oamenii stăteau în picioare, rezemaţi de zidurile panelate, iar în fund văzu câţiva gură-cască înghesuindu-se ca să vadă mai bine. „Dracu să-i ia pe blestemaţii de reporteri”, gândi Max.

Ieri, în prima zi a procesului, cazul apăruse pe pagina trei din „Post”: DOCTORIŢĂ DEBUTANTĂ ACUZATĂ DE TRAGEDIA UNEI MAME ADOLESCENTE, cu o fotografie mărită a Almei, zăcând inconştientă, înconjurată de aparate medicale şi, alături, o poză a bebeluşului. Procesul „Saucedo contra Rosenthal” fusese transformat într-un adevărat circ. Spectatorii îi evocau lui Max o haită de hiene, adunate să

devoreze rămăşiţele unui stârv abandonat în curând, Rose avea să apară la luminile rampei. Şi va trebui să se descurce bine, altminteri mass-media avea s-o sfâşie în bucăţi. Dar de ce avea aprehensiuni? Rose era foarte bună. Îl avea însă ca adversar pe Sal Di Fazio, cu toate onctuozităţile şi manifestările lui histrionice. Max îl urmărea cum păşea acum înainte şi înapoi în faţa juriului, ca un actor supraîncălzit, rânjindu-i publicului de parcă cu toţii cumpăraseră bilete extrem de scumpe ca să-l vadă pe el.

— Privind prin mulţime, Max o zări pe Rose la banca apărării, scotocindu-şi prin servietă. Purta un costum pe care nu-l mai văzuse până atunci, albastru cobalt, cu o bluză sidefie cu revere deschise, lăsând să se vadă superba piele arămie a gâtului. În clipa aceea se aplecă să ridice o hârtie care-i căzuse, şi buclele brune, electrice, îi acoperiră o clipă faţa, iar perlele pe care i le dăruise el se legănară, captând lumina. Inima lui Max execută o lentă întoarcere de nouăzeci de grade.

Se gândi la telefonul pe care-l primise săptămâna trecută de la Gary Enfield din Los Angeles. Îl informase despre infarctul suferit de

Bruce Oldsen, care-l determinase pe acesta să se pensioneze mai devreme, şi apoi, aruncase bomba, cerându-i lui Max să se mute la Los Angeles şi să preia Departamentul de Litigii din Century City.

Max, ameţit de veste, îi răspunsese lui Gary că o să se mai gândească. Ceea ce şi făcuse.

Adunase toate motivele contra. Şi le cântărise cu toate argumentele pentru.

Şi acum, privind-o pe Rose, îşi spuse: „Cum aş putea să te părăsesc? Cum aş putea renunţa chiar şi la partea din tine pe care o am? “La început, nu putuse îndura gândul despărţirii de Mandy. Dar, în mod ironic, chiar Monkey rezolvase această problemă:

— Liniştește-te, tăticule, îi răspunsese când îi comunicase problema la o înghețată luată la Rumpelmayer. Își întorsese linguriţa pe dos şi linsese o picătură de sos de ciocolată. Aş putea să-mi petrec toate vacanţele la tine, propusese ea. Piii! California! Cyndy spune că tipii de acolo sunt clasa-ntâi. O să avem o casă lângă plajă?

Şi aşa, lucrurile se aranjaseră, cu Monkey în blugi şi maiou Styx, trăncănind despre băieţi, aducându-i aminte lui Max că peste puţin avea să împlinească optsprezece ani, adică vârsta la care putea alege să locuiască unde dorea. S-ar putea chiar să se hotărască să urmeze un colegiu din vecinătatea lui.

Dar cu Rose nu exista viitor, nu existau vacanţe de vară şi nicio altă şansă. Privind-o acum, se simţi neputincios de atras de ea. Atâta timp cât mai exista o minimă şansă de a fi cu ea, cum putea să plece?

Trecuseră deja patru luni de când se mutase într-un apartament subînchiriat în Beekman Place. Patru luni de când dormea singur, de când se întorcea seara într-o casă goală. Fantazând în fiecare dimineaţă, când intra somnoros în baie, că o să vadă ciorapii lui Rose atârnaţi la uscat pe suportul de prosoape. Şi visând, în fiecare seară când descuia uşa din faţă, că o s-o găsească în living-room aşteptându-l, gata să-şi încolăcească braţele în jurul lui şi să-i povestească vreo păţanie nostimă prin care trecuse în drum spre casă. Max simţi un gol în măruntaie.

Alte femei? se gândi la încercarea de acum câteva săptămâni cu blonda frumuşică de la Asociaţia Avocaţilor de pe Vesey Street. Un dezastru. Nu fusese în stare să ajungă la o erecţie. Până la urmă, din milă probabil, fata i-o luase în gură. După aceea, când se dusese la baie să se spele, se aşezase pe marginea căzii ei şi izbucnise în lacrimi. Se simţise dezgustat de el însuşi, bolnav de dorul lui Rose.

„Haide, încetează cu astea! îşi comandă singur. Eşti băiat

mare! “

Se sili să-şi concentreze atenţia asupra procesului, şi îşi mută privirea la clienta lui Rose. Doctoriţa stătea foarte dreaptă, cu mâinile împreunate în faţa ei. Părul castaniu-ruginiu, strâns pe ceafă, îi strălucea de parcă fusese periat de o sută de ori. De o parte şi de alta, era susţinut cu câte un pieptănaş de baga. Purta un taior de pânză de culoarea nisipului, simplu, bine croit, şi o bluză de mătase de culoarea piersicii. Nefardată, cu excepţia buzelor, de un roz foarte pal. Arăta tânără şi micuţă şi speriată, în pofida bărbiei ferme şi a expresiei hotărâte a ochilor.

„Lovitura numărul unu “, gândi Max îngrijorat. Juriul acela îl voia pe Marcus Welby, pe cineva în care ar fi putut avea încredere fără nicio ezitare dacă pe unul dintre juraţi l-ar fi apucat chiar acolo o criză de inimă. Şi nu o fărâmă de fată, care părea să fi ieşit proaspăt de pe băncile facultăţii.

În banca reclamantului stătea o femeie care nu putea fi decât mama Almei Saucedo. De vreo patruzeci de ani, obeză, într-o rochie ieftină, înflorată, gata să-i crape pe spinarea grasă, pe care se profila conturul sutienului înfundat de came. Ţinea în poală o geantă imensă din plastic negru, şi mâinile ei răsuceau nervos cureaua roasă.

„Lovitura numărul doi “, gemu Max în sinea lui. Aprodul anunţă cu o voce tare, monotonă:

— Curtea e în sesiune. Continuarea procesului „Saucedo contra Rosenthal”. Juriul intră în boxă. Toţi juraţii sunt prezenţi, toţi avocaţii sunt prezenţi.

Murmurul de voci, târşâitul de pantofi pe podeaua de lemn, foşnetul hainelor scoase amuţiră treptat. Nu se mai auzeau decât sâsâitul caloriferelor demodate, cu abur, şi scârţâitul paşilor din hol.

— Bună dimineaţa domnilor şi doamnelor, salută judecătorul Weintraub din scaunul lui.

Un om palid, cu dinţii cam lungi. Aproape complet chel.

Suferind de inimă. În pragul pensionării.

— Domnul Di Fazio?

Di Fazio, care se aşezase lângă clienta lui, sări acum în picioare, „ca o marionetă", gândi Max.

— Înălţimea voastră, începu Di Fazio pe o voce tincturată de un uşor accent de Bronx. Aş vrea să-l chem la bară pe domnul doctor David Sloane.

Privirea lui Max, împreună cu privirile întregului public, urmăriră un bărbat înalt, frumos, care se ridică de pe o bancă din faţă şi se îndreptă spre bară. Purta un costum elegant bleumarin în dungi – croit în stilul nou edwardian – şi o cravată lată. Avea favoriţi lungi, modern lărgiţi la bază, dar în rest era perfect ras. Max îşi spuse că, probabil, tipul conducea o Corvette, şi asculta orchestra Mantovani la magnetofon. Dar, Doamne, avea o înfăţişare impresionantă, exact genul de medic pe care l-ai dori dacă ai face o criză de inimă… sau care ar putea depune mărturie într-un proces de eroare medicală. Desigur, atâta timp cât ar fi de partea ta.

— Bună dimineaţa, domnule doctor Sloane.

Di Fazio strălucea. De parcă afară n-ar fi fost treisprezece grade şi n-ar fi plouat cu găleata. Cel mai scârbos noiembrie de care-şi putea aminti Max.

— Bună dimineaţa, răspunse Sloane pe un ton agreabil.

— Domnule doctor, sunteţi medic diplomat şi cu liberă practică în New York?

— Da.

— Sunteţi bun să ne specificaţi calificările dumneavoastră?

— Am urmat şi absolvit colegiul Princeton, mi-am dat licenţa în microbiologice la John Hopkins, apoi am studiat la Columbia, facultatea de medicină şi chirurgie. Mi-am făcut internatul la spitalul „Good Shepherd “din Brooklyn şi am rămas acolo ca şef al secţiei de obstetrică şi ginecologie.

Di Fazio se rezemă de bara martorilor, cu o mână în

buzunar, de parcă el şi Sloane erau doi vechi prieteni care se băteau pe burtă.

— Şi sunteţi membru al vreunor societăţi de specialitate, domnule doctor?

— Da. Sunt diplomat al Colegiului American de Chirurgi, membru al Colegiului Internaţional de Chirurgie, membru al

Societăţii Ginecologice din New York.

„Prea îngâmfat. Bun. Juriul o să sesizeze asta “, gândi Max.

— Şi sunteţi acum afiliat la vreun spital din zona metropolitană? continuă Di Fazio.

— Da, Sunt şeful secţiei de obstretică la Sf. Bartolomeu.

— Şi de când deţineţi această poziţie, domnule doctor?

— De şase luni. Înainte de aceasta am lucrat la spitalul Presbiterian.

— Vă amintiţi de o pacientă care a fost internată la Sf. Bartolomeu în ziua de cincisprezece iulie a acestui an, o tânără cu numele de Alma Saucedo?

— Da. Îmi amintesc foarte bine.

Se încruntă uşor.

— Domnule doctor, ieri am ascultat depoziţia infirmierei Emma Dupre, care era de serviciu în seara când a fost internată domnişoara Saucedo. Di Fazio răsfoi hârtiile de pe masa lui şi scoase un document din servieta deschisă. Aş dori, urmă el, să vă arăt fişa de spital a Almei, deschisă de domnişoara Dupre, care constituie proba numărul doi a acuzării. Aţi mai văzut această fişă, domnule doctor?

— Am văzut-o. David Sloane îi aruncă o privire fişei, apoi o restitui avocatului. Fiecare mişcare şi gest al lui păreau să fi fost dinainte repetate. Însemnările din josul primei pagini îmi aparţin. Am examinat-o pe domnişoara Saucedo în seara de şaipsrezece iulie.

— Ne puteţi spune ce aţi constatat când aţi examinat pacienta, domnule doctor?

David Sloane păru să se gândească, înclinându-şi capul şi

împreunându-şi în poală mâinile lungi, graţioase, de parcă s-ar fi rugat. Când, în cele din urmă îşi înălţă ochii verzi, efectul asupra mulţimii fu electric. Se iscară murmure, trupurile se aplecară în faţă, în aşteptare. Acum, în sfârşit, după trei zile de depoziţii seci, o să se declanşeze melodrama.

— Domnişoara Saucedo, rosti în cele din urmă David, se afla în luna a opta de sarcină. Am constatat că este hipertensivă şi că prezintă semne serioase de edem – adică gradul de reţinere a lichidelor în organism era foarte ridicat. Cu alte cuvinte, o stare foarte toxică.

— Deci, după părerea dumneavoastră, prezenta riscuri?

— Toxicitatea e un lucru obişnuit la femeile însărcinate, în special în ultimele luni. Dar, netratată, poate duce la complicaţii periculoase atât pentru mamă cât şi pentru copil.

— I-aţi prescris ceva pacientei?

— Nu.

— A! Ne puteţi spune de ce nu, domnule doctor?

— Nu era pacienta mea. Medicul ei era doamna doctor Rosenthal.

David îşi îndreptă privirea rece spre Rachel.

Max ar fi putut jura că o văzuse, chiar de la această distanţă, pe Rachel cutremurându-se. Culoarea i se retrăsese din obraji, pielea de sub ochii imenşi, albaştri, căpătase o nuanţă vineţie.

Max continua să o privească. Stătea foarte dreaptă, cu bărbia înălţată, umerii traşi spre spate, gata de luptă. Fată bună!

Di Fazio rânjea. Un om vădit neobişnuit să zâmbească, buzele groase rămâneau lipite, acoperind dinţii stricaţi.

— Dar, domnule doctor, aţi avut o părere în legătură cu tratamentul aplicat domnişoarei Saucedo, nu-i aşa?

— Da.

— Şi care a fost părerea dumneavoastră în acel moment, domnule doctor? Aţi fost de acord cu diagnosticul pus de

doamna doctor Rosenthal?

— Nu. N-am fost de acord. Nici atunci, nici acum.

Max o văzu pe Rachel zvâcnind, de parcă fusese pălmuită. Se întoarse spre Rose, clătinând din cap, formând cu buzele un „Nu “mut.

— Aha! Şi i-aţi împărtăşit doamnei doctor părerea dumneavoastră?

— Da. De fapt, am discutat cazul în amănunt. I-am recomandat să recurgă fără nicio întârziere la tăietura cezariană. Mi-am dat seama că riscul pe care l-ar fi reprezentat o naştere prematură pentru copil era contracarat de un şi mai mare risc pentru mamă. Îmi amintesc limpede că am avertizat-o pe doamna doctor Rosenthal că pacienta e în pericol să facă o embolie… sau chiar mai rău.

Max îşi mută privirea spre juraţi. Intervenise un element nou. Un element acuzator. Urmă un moment de tăcere adâncă, punctată doar de câteva izbucniri de tuse şi de sâsâitul caloriferului.

Rachel se clătină uşor pe banca ei, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina şi deodată, un bărbat aşezat în spatele ei se ridică în picioare şi veni lângă ea. Un bărbat într-o haină de tweed cu petece de piele la coate. Înalt, angular, cu picioare lungi, părea mai curând să se despăturească decât să se ridice. Îi evoca lui Max un Gary Cooper tânăr.

Îl recunoscu. Acelaşi chip pe care îl văzuse în reviste, la interviuri televizate şi, mai târziu, pe coperta cărţii lui. Şi la petrecerea lui Rupert Everest din Londra. Cum l-ar fi putut uita vreodată pe Brian McClanahan?

Bărbatul pe care-l iubea Rose.

I se tăie respiraţia. Simţi nevoia să se aşeze.

Orice ar fi simţit Brian pentru Rose, îşi dădu el seama, nu o să-i schimbe destinul lui. Nici cu o iotă. Rose era îndrăgostită de acest bărbat. Şi nu avea nicio importanţă că el nu-i

răspundea – sau nu putea să-i răspundă la sentimente.

Brian părea şi el sfâşiat; braţul lui înconjura umerii soţiei sale, dar ochii îi erau fixaţi pe Rose, implorând-o. Îi cerea oare ajutor sau înţelegere?

„Ar fi timpul să mă îndepărtez", îşi spuse Max, simţindu-se parcă mai bătrân şi foarte mâhnit.

Cel puţin în California soarele va străluci într-una.

Se uită la ceasul său Rolex. Era deja şi un sfert. Va trebui să se grăbească. „îţi doresc noroc, Rose. Noroc şi bun rămas", îi ură el în gând, în timp ce se strecura în coridor. Avea senzaţia că ajunsese la capătul unei călătorii lungi, bucuros într-un fel că-şi putea odihni în sfârşit picioarele, dar şi profund amărât că totul se terminase.

Capitolul 34

— Minte, spuse Rachel.

Rose o urmări în timp ce-şi aprindea o ţigară şi se lăsa pe speteaza scaunului. Arăta pământie la faţă din pricina epuizării şi atât de încordată, încât s-ar fi spus că la cea mai mică atingere o să se dezagrege. Şedeau amândouă în camera aprodului. Judecătorul ceruse o pauză de nouăzeci de minute pentru prânz.

Rose, care străbătea nervoasă încăperea în lung şi-n lat, se opri locului şi se uită furioasă la Rachel.

— Ori el minte, ori dumneata, spuse ea. „Ce idioată am fost, se mustră Rose în sinea ei. Cum am putut să cred că mi-a spus totul? Mi-a ascuns deliberat conversaţia pe care a avut-o cu Sloane. Dumnezeu ştie ce mi-o mai fi ascuns!"

Rachel ridică din umeri.

— Are vreo importanţă?

Rose izbi cu pumnul în masă, răsturnând o ceaşcă de cafea goală şi o scrumieră din metal subţire. Pe suprafaţa de lemn se împrăştiară mucuri şi cioburi de porţelan mânjite cu ruj

de buze. Rachel tresări uşor.

— Te cred că are importanţă. Nu eşti singura care-şi pune fundul la bătaie. Nu-ţi dai seama ce simt eu când stau acolo şi-l ascult pe Sal Di Fazio trăgând în mine cu ceea ce ar fi trebuit să-mi spună clienta mea? Mi-ai ascuns o serie de lucruri în mod deliberat.

Rachel şedea nemişcată, cu ochii aţintiţi pe o fotografie înrămată a preşedintelui Ford, agăţată pe peretele din faţă. Din ţigara ei, fumul se înălţa ca un prelung semn de întrebare. Rose se simţea neajutorată, frustrată. Ar fi dorit ca şi Rachel să ţipe la ea.

Dar cum putea lupta cu această stranie, nouă apatie a clientei ei? Iisuse, ce se întâmpla cu femeia asta?

Se gândi la întâlnirile lungi din ultimele câteva luni, la discuţiile lor, la nenumăratele convorbiri telefonice, la nesfârşitele ceşti de cafea pe care le sorbiseră împreună. Şi confruntată cu energia lui Rachel, cu furia şi combativitatea ei care stârneau instinctul de luptă în amândouă, Rose ajunsese, fără voia ei, s-o admire pe femeia aceasta pe care o considera rivală. La început, dorise s-o ajute numai pentru a se apropia de Brian. Dar acum, spre propria ei surprindere, dorea s-o ajute de dragul ei.

Se calmă puţin şi se aşeză în faţa lui Rachel. O s-o determine să vorbească, să-i spună totul despre păcătosul ăsta de Sloane, şi orice îi mai ascunsese… pentru binele amândurora.

Trase adânc aer în plămâni.

— Bine. Să presupunem că el minte. De ce ar face-o? La ce i-ar folosi?

Nu ştiu.

Glasul lui Rachel, plat, mort, semăna cu un mesaj înregistrat de la telefon.

Dar ceva din faţa ei, un tremur al pleoapelor, un muşchi care-i zvâcnea în fălcile încleştate, o trădară. „Minte “, îşi

spuse Rose.

Se aplecă în faţă, cu palmele lipite de suprafaţa mesei.

— O.K. Haide să o luăm altfel. De ce nu-mi prezinţi propria dumitale versiune? Ai discutat vreodată cu doctorul Sloane despre Alma Saucedo?

— Da.

— Ţi-a făcut vreo recomandare?

— Da.

— Ce anume?

— M-a sfătuit să aştept. Mi-a spus că, probabil, e riscant să-i provoc o naştere prematură. Îşi strivi mucul de ţigară într-o scrumieră, cu un gest nervos. N-am spus lucrul ăsta pentru că n-am văzut ce rost ar fi avut.

— Ai impresia că încearcă să se protejeze pe el? De asta minte… ca să-şi apere propria-i piele?

Dar Rose nu credea acest lucru. Sloane era prea controlat. Prea deliberat.

— Poate. De unde să ştiu? Spune-mi, chiar sunt necesare toate astea? Acum ştii totul. Nu mai e nimic de adăugat.

— Ba eu cred că ar fi.

Rachel se întoarse, atât de încet, răsucindu-şi capul spre Rose cu mişcarea lentă, prudentă, a unui invalid. Îşi miji ochii albaştri în fumul care se ridica din scrumieră şi se risipea, ceţos.

„îmi pot da seama de ce s-a îndrăgostit Brian de ea, gândi Rose. E la fel de încăpăţânată ca şi el. Pun mâna în foc că s-a luptat ca o nebună să-i salveze viaţa în Vietnam/1

— David Sloane ar vrea să mă vadă moartă şi sfârtecată în bucăţi, spuse în cele din urmă Rachel. De asta.

— Are vreun motiv special?

Rachel păstră tăcerea.

Rose se simţi din nou inundată de frustrare.

— Fir-ar să fie! Ce joc ai de gând să joci aici cu mine? Ce crezi că o să se întâmple când ne întoarcem în tribunal şi mă

fac de râs în timp ce-l interoghez?

— Numai de asta îţi pasă, nu-i aşa? răspunse Rachel ridicând vocea. De reputaţia dumitale, de cum ai să ieşi dumneata din toată povestea asta? Ce importanţă are ce o să mi se întâmple mie? Ochii îi scăpărau de mânie. Mă rog, n-aş putea spune că sunt surprinsă. Am ştiut în ce mă vâr. Poate că de asta am şi fost de acord să te angajez. M-am săturat de secrete. M-am săturat să bâjbâi în întuneric. Cred că adevărata cauză este – Brian.

— S-ar putea să fie aşa, admise Rose, cu voce moale, simţindu-se ciudat de uşurată. Poate că acum o să iasă totul la iveală. Tot ce urmăriseră amândouă de la bun început.

— Am simţit întotdeauna nevoia să ştiu, adăuga Rose. De ce s-a căsătorit cu dumneata şi nu cu mine. De ce a încetat să mă mai iubească?

— Eşti sigură că a încetat? Un colţ al gurii lui Rachel se strâmbă într-un zâmbet amar.

— În procesul ăsta am făcut tot ce am putut; replică Rose. Vreau să ştii acest lucru. Indiferent de sentimentele mele faţă de dumneata, am făcut tot posibilul.

— Ştiu. Dar spune-mi un singur lucru. Încă îl mai iubeşti pe Brian?

Bun! în sfârşit pusese marea întrebarea. Şi auzind aceste cuvinte,

Rose simţi cum se risipeşte ceva din amărăciunea care o rosese, în toţi aceşti ani, ca o otravă lentă.

— Da, răspunse ea la întrebarea lui Rachel.

Rachel clipi iute.

— Bănuiesc că am ştiut şi asta, replică liniştit, cu o faţă îngheţată. Bun. Ai fost onestă cu mine. Am să-ţi spun şi eu totul despre David Sloane. E bine să ştii. Îmi dau seama că există un fel de justiţie în chestiunea asta. Căci dacă nu l-aş fi minţit de la bun început pe Brian, poate că s-ar fi căsătorit cu dumneata şi nu cu mine.

— Nu înţeleg.

Rose simţi că încăperea se învârteşte cu ea. „Dumnezeule mare, ce voia să spună? “

Rachel părea perfect calmă, numai ochii îi străluceau cu o lumină atât de intensă, atât de nudă, încât era dureros să priveşti în ei. Rose simţi că i se face rău, că tremură, de parcă avea febră.

— Ai să înţelegi când am să-ţi explic, îi spuse Rachel. Am să-ţi povestesc cum David Sloane şi cu mine am ucis împreună copilul nostru,

Brian aştepta. Rose îl zări pe o banchetă din fundul sălii, lângă cuierul pe care erau atârnate hainele. Barul era ticsit, îmbâcsit de fum de ţigară. Dintr-o cameră lăturalnică, răzbeau lamentările joase, sfâşietoare ale unui saxofon. Îi făcu semn cu mâna, dar el nu o văzu. Stătea cu privirile aţintite în gol, şi cu un pahar de bere, aproape golit, în faţă.

Înaintă croindu-şi drum prin mulţimea gălăgioasă care se îngrămădea la bar. Mirosul acru de bere plutea ca o ceaţă, iar feţele reflectate în oglinda lungă din spatele tejghelei licăreau în aerul fumegos.

Se simţea vinovată, aproape criminală, de parcă toţi cei de acolo ar fi ştiut şi s-ar fi uitat acuzator la ea. Şi dacă, până la urmă, Brian nu o voia pe ea? Fiecare pas pe care îl făcea spre el o împungea ca un ghimpe de spaimă. Inima îi bătea cu atâta tărie, încât îneca zgomotele celelalte.

Rose îşi lăsă capul pe spate, îşi încleştă fălcile şi se îmbărbătă singură. „Nu fac decât să iau ce-i al meu, ce a fost întotdeauna al meu.

Brian îmi aparţine mie. “Era acum atât de aproape de a-l redobândi. După atâta aşteptare.

Aproape că-l putea atinge.

Venise momentul pe care-l aşteptase, pentru care se rugase, pe care-l visase de şapte ani încoace. Şi acum era prezent, palpabil.

„Vom fi împreună, îşi spunea, aşa cum am plănuit noi cu atâta vreme în urmă. O să cumpărăm o casă într-o zonă liniştită, poate că în Long Island sau în Westchester. Eu ştiu de ce are el nevoie, de o soţie care să-l pună pe el pe primul plan, înaintea a toţi şi a orice altceva. Şi apoi, într-un an sau doi, un copil. Copilul lui Brian. Ceva ce eu pot să-i dăruiesc."

Barul înceţoşat, impermeabilul pe care-l purta, şi acum acordurile de pian care însoţeau vaierele saxofonului, îi aminteau de filmul vechi, favoritul ei, Casablanca. Cu excepţia sfârşitului – nu-i plăcuse niciodată sfârşitul, partea în care Bogart se pierde în ceaţă, lăsând-o pe Ingrid îndărătul lui. Ori de câte ori revăzuse filmul, tânjise ca Bogart să o ia pe Ingrid în braţe şi să-i spună că nimic nu are mai multă importanţă decât ca ei doi să fie împreună. Mă rog, acum avea să rescrie ea finalul, aşa cum îi plăcea ei.

Rose îşi dezbrăcă pardesiul şi îşi făcu apariţia în faţa lui Brian. Îşi simţea gâtul atât de contractat de emoţie, incit o clipă se temu că nu o să fie în stare să vorbească.

Apoi Brian îşi înălţă ochii cenuşii, în aşteptare.

— Mi-a fost teamă că n-ai să vii, îi spuse ea.

Păru surprins.

— Ţi-am spus doar că o să vin. Zâmbi. Vrei să bei ceva? O bere? Cred că asta-i tot ce pot oferi ăştia de aici. Ideea lor de cocktail e doar whisky cu bere. Am ales barul ăsta numai pentru că-i imediat la colţ.

— Nu are nicio importanţă. Rose se simţi muşcată de nerăbdare. Oare el credea că-i pasă unde se aflau? Nu vreau să beau nimic, spuse ea.

Brian ridică din umeri, dând pe gât restul de bere dintr-o înghiţitură. Când îşi lăsă capul pe spate, Rose îi urmări mişcarea mărului lui Adam. Ar fi vrut să-l atingă, să-l strângă în braţe, să simtă fiecare părticică din el. Ce înfăţişare tristă avea, părea mai bătrân decât ultima oară când se aflase aşezată în faţa lui la o masă ca asta de acum; din colţurile

ochilor lui pornea un evantai de riduri fine.

— Brian…

Întinse mina şi-i simţi degetele lungi strângându-le pe ale ei, calde şi uşor umede. „Ce-ai să spui oare când am să-ţi povestesc totul? Că soţia ta te-a minţit în toţi anii ăştia? Că nu va putea niciodată să-ţi dăruiască un copil? Ai să vii, oare, atunci la mine? “

— … mă bucur că ai venit, îşi sfârşi ea fraza începută. Vreau să-ţi vorbesc… despre o anumită chestiune. Despre Rachel.

Umerii lui Brian se gârboviră, lumina i se stinse din ochi.

— Vasăzică ştii.

— Ce?

Rămase tăcut un moment. Apoi rosti:

— M-a părăsit.

Rose se simţi invadată de o bucurie nebună, care părea s-o dilate toată. Brian era liber, liber. Rachel făcuse acest lucru pentru ei doi.

— Ea te-a părăsit? A spus de ce?

— Nu era nevoie să spună. Lucrurile se pregăteau de multă vreme. Noi…

Gâtlejul i se mişca, lacrimile îi umpleau ochii.

— Uite ce-i, urmă el, nu vreau să-mi vărs amarul asupra ta. Asta nu are nimic de-a face cu procesul. E ceva ce a început mai de mult… nu ştiu când şi cum. Doamne, cât aş vrea să ştiu.

Văzând disperarea zugrăvită pe faţa lui Brian, Rose simţi că-i seacă bucuria.

Avea senzaţia că se scufundă. Dar se asigură singură că Brian era deprimat din cauza şocului. O să-i treacă. Într-o bună zi, când o să privească îndărăt, va înţelege că această nefericire nu era decât o fericire deghizată. Mai cu seamă după ce o să-i spună adevărul despre Rachel.

— Brian, începu ea cu şovăială, e ceva ce ar trebui să ştii…

Îşi aduse aminte de curajul cu care Rachel i se confesase. Dacă ar fi plâns, dacă ar fi cuprins-o mila de ea însăşi, lui Rose i-ar fi venit acum mai uşor să-i dezvăluie totul lui Brian. Dar Rachel nu-i ceruse decât s-o asculte, nu s-o judece. Cu ochii aceia ai ei albaştri arzători îi cerşise înţelegere, nu iertare.

Rose se simţi iritată de ea însăşi. „Spune-i acum, se îndemnă singură. Asta-i marea ta şansă. Căsnicia lor e oricum pe ducă. Şi tu nu ai niciun amestec în situaţia asta. Tu nu faci decât să iei ceea ce a al tău. “

Dar văzu că Brian nici măcar nu-i dădea atenţie. Privea din nou în gol, departe de tot ce-ar fi putut să-i spună ea. Ar fi vrut să-l înşface de guler, să-l scuture, să-l facă să o vadă, să fie cu ea.

Apoi se lăsă pe spetează, puţin şocată de ea însăşi. Îşi imaginase trompete şi viori, iluminaţii, glorioase focuri de artificii. Şi iată-i… într-un bar îmbâcsit pe Third Avenue… bând bere… pierduţi în gândurile lor separate. Brian căutând consolare. Ea aşteptând promisiuni de dragoste.

„Suntem ca… oh, Dumnezeule, o durea până şi să-şi imagineze că un lucru ca ăsta ar fi posibil – suntem ca doi străini. E cu putinţă? E posibil ca eu să mă fi schimbat atât de mult încât să fi devenit doi oameni diferiţi de cei care am fost înainte?”

Şi deodată, când începu o altă muzică, se pomeni gândindu-se la Max. Cât de pustiu era apartamentul de când el se mutase! Cum numai cu o seară înainte întinsese mâna pe jumătatea goală de pat şi nu-l găsise acolo. Ce mult îi lipseau lucrurile cele mai stupide, aparatul lui de ras şi periuţa de dinţi pe policioara din baie, hârtiile lui răspândite pe măsuţa de cafea.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Doar Brian era tot ceea ce-şi dorea, tot ce avea ea nevoie. Şi acum i se prezentase marea ei şansă.

Dar ceva o oprea. Să fi fost faptul că recunoştea singurătatea zugrăvită pe chipul lui? Da, şi ea o simţise, acel gol, ca o stradă pustie la ora patru dimineaţa, bătută de vânt. O, da…

„Am simţit asta după ce a plecat Max. “

Şi atunci cuvintele ţâşniră din ea. Dar nu cele pentru care venise aici.

— Nu vreau să o fac pe psihiatrul de doi bani, începu cu blândeţe, dar am mai întâlnit asemenea situaţii… orice fel de probleme aţi fi avut voi doi… desigur, un lucru ca ăsta, un proces, viaţa ta expusă în faţa unui tribunal plin de străini… toate astea pot avea efecte stranii asupra oamenilor. Asupra căsniciilor. Nu trage concluzii pripite, asta vreau să-ţi spun. Timpul va aranja totul.

— Când o să se termine blestematul ăsta de proces?

— Peste cel mult o zi sau două, aşa sper. I-am cerut judecătorului Weintraub o amânare până luni. Sunt câteva probleme nerezolvate pe care a trebuit să le verific. „De pildă doctorul Sloane, adăugă Rose în gând. Am sentimentul că nu e un tip foarte cuşer, chiar în afară şi dincolo de cele povestite de Rachel.”

Brian îşi lăsă o clipă capul în piept şi când îl înălţă iar, Rose văzu că avea ochii roşii. Dar îi zâmbi, un zâmbet blând, melancolic. Rose îşi simţi inima uşor îndurerată, şi îşi aminti de vremea când Brian era îngrijorat de soarta ei. Da, în ziua aceea îngrozitoare, pe când avea treisprezece ani şi interpreta rolul Mariei Magdalena în piesa reprezentată la şcoală de Paşti. Toţi băieţandrii aceia obraznici care aruncau cu pietre de mucava drept în sânii ei – sânii ei mari – strâmbându-se astfel încât numai ea să vadă, nu şi publicul. Doamne, ce umilită se simţise! Dar n-ar fi admis ca ei să observe. Şi după aceea, iată-l pe Brian aşteptând-o în culise, şi toată suferinţa prin care trecuse ea putea fi citită pe faţa lui. Braţele lui o înlănţuiseră, îi îmbrăţişaseră trupul ţeapăn,

mândru.

Uitându-se acum la el, Rose văzu cât de puţin se schimbase, într-adevăr, era cuprins de aceeaşi compasiune. Îi privi mâna, degetele lungi, curbate în jurul paharului; o mică pată de cerneală pe degetul mare; îşi imagină mâna asta întinzându-se spre ea, mângâind-o pe obraz.

— E ca în Vietnam, rostea Brian. Ştii de ce am pierdut războiul? Am să-ţi spun. Pentru că nu cunoşteam duşmanul împotriva căruia luptam. Nu numai pe vietnamezi. Nu pe indivizii aceia în pijamale negre care plantau mine – vreau să spun că nu vedeam, nu ştiam pentru ce dracu luptam. Până la urmă, inamicul nu era Viet Cong, ci noi înşine. Asta ne-a dat gata. Nu ştiam pentru ce luptăm, ceea ce ne făcea să alergăm în cerc. Şi asta o distruge şi pe Rachel. Faptul că nu ştie cine este inamicul ei. Familia Saucedo? Di Fazo? Nu cred. Cred că este ea însăşi… noi. Între noi doi e ceva în neregulă, ceva ce lipseşte. Credeam că este copilul pe care nu l-am avut, dar acum ştiu că e mai mult de atât. Amândoi avem nevoie de ceva de care să ne agăţăm. De ceva solid. Dar, Doamne, acest ceva nu mai există. A existat. Poate că încă mai dăinuie… pe undeva… dar nu-l căutăm îndeajuns.

„Sau poate că, de la bun început, ai ales femeia nepotrivită", gândi Rose.

Dar amărăciunea ei îşi pierduse din intensitate. Acum se amestecase şi altceva în sentimentul ei, un soi de purificare, dulce şi cristalină ca o primăvară pe munte.

Iertarea.

„Te-am iubit, Brian. Te-am iubit îndeajuns încât să vreau să mor pentru tine. Dar nu ţi-aş fi putut salva viaţa, aşa cum a făcut-o Rachel. Şi acum înţeleg. Înţeleg cum se poate dezlănţui vântul schimbărilor. Cum evenimentele pot fi mai mari şi mai tari decât noi. Înţeleg chiar şi faptul că un om poate iubi mai mult decât o singură persoană, fiecare iubire alcătuindu-se din propriile ei nuanţe subtile, una din iubiri

fiind mai puternică, dar fără să o anihilieze pe cealaltă."

Alergase după proverbiala lună de pe cer. O parte din Brian o iubise şi avea s-o iubească întotdeauna. Aşa cum o persoană adultă îşi iubeşte amintirile fericite din copilărie. Verile calde când alergau desculţi sau o călătorie de zece cenţi cu metroul în Coney Island. O dragoste cu atât mai arzătoare, cu cât nu mai putea exista întoarcere la ea.

— Mă întreb ce întorsătură ar fi luat lucrurile pentru noi, dacă te căsătoreai cu mine şi nu cu Rachel, spuse Rose.

Existase o vreme când n-ar fi putut rosti aceste cuvinte, pentru că ar fi rănit-o prea usturător. Brian zâmbi şi tristeţea i se risipi de pe chip.

— Am fi făcut şi noi greşeli, exact ca toată lumea, îi răspunse. Ne-am fi ciorovăit pentru că tubul de pastă de dinţi a fost lăsat deschis sau pentru că nu ne-am fi hotărât la care film să mergem. Şi, da, ar fi existat momente când am fi regretat că nu ne-am căsătorit cu altcineva.

— Dar am fi fost fericiţi.

— Da. Probabil. Mâna lui o strânse mai puternic pe a ei şi, o clipă, privirea lui, limpede şi netulburată, întâlni ochii ei. Dar, Rose, noi n-am avut un monopol asupra fericirii. Tu m-ai iubit, în parte;, pentru că te simţeai atât de singură. Şi erai afurisit de mândră. Dac-ai fi lăsat pe alţii să-ţi…

— Nu am dorit niciodată pe nimeni altcineva.

— E împovărător, Rose, să fii unica persoană răspunzătoare de fericirea altuia. Nimeni nu ar trebui să fie vreodată „singurul".

Lacrimile îi înţepau ochii, dar Rose se sili să zâmbească.

— Până la urmă ai făcut un lucru bun.

Brian clătină din cap, cu o expresie de mulţumire.

— N-aş fi crezut să aud vreodată de la tine aceste cuvinte.

— Multă vreme n-aş fi putut să le rostesc. Mă sfâşie amintirea trecutului nostru. Dar bănuiesc că m-am schimbat. Amândoi ne-am schimbat. Şi cred că e mai bine să păstrez în

amintire lucrurile bune, decât să le zvârlu laolaltă cu celelalte. Spune-mi, urmă Rose, înălţându-şi capul, mai ai medalionul acela cu Sfântul Christofor pe care ţi l-am dat?

— Nu, dar m-a ocrotit. În Vietnam.

Cu oarecare şovăială, îi povesti versiunea lui asupra salvării lui Rachel, pe care Rose o citise în ziare.

— Mă bucur că mi-ai povestit. Îşi retrase mâna din mâna lui, ca să-şi şteargă ochii. În toate acele luni m-am simţit atât de frustrată, neavând nicio cale de a veni în contact cu tine. Într-un fel, asta egalează scorul.

— Ce scor?

— În partida dintre Rachel şi tine. Ani de zile am fost geloasă pe faptul că ea ţi-a salvat viaţa. Era ceva ce-aş fi făcut şi eu pentru tine de o sută de ori… numai că nu mi s-a ivit prilejul.

„Ţi se iveşte prilejul acum", îşi spuse în sinea ei.

— Rose… dacă asta mai poate avea vreo importanţă, crede că te-am iubit cu adevărat., că încă te mai iubesc… într-un anumit fel.

— Ştiu.

Schimbară o privire lungă, tandră. Rose înţelegea exact ce voia să spună… pentru că şi ea simţea acelaşi lucru. Iubeau ceea ce fusese fiecare dintre ei şi ceea ce ar fi putut să fie unul pentru celălalt… nu ceea ce erau acum.

— O iubeşti pe Rachel? îl întrebă Rose, rupând lunga tăcere.

— Da. Nu cred că am ştiut cât de mult o iubesc până în aceste ultime câteva zile.

Se uită la ea, şi Rose nu citi decât onestitate în ochii aceia frumoşi, cenuşii, în care părea să i se oglindească inima.,

"I-aş putea spune cum l-a minţit, aş putea să-l fac să-mi cadă în genunchi, dar nu asta vreau. Nu, nu mai vreau. "

Rose se lăsă pe speteaza scaunului, minunându-se de cât de puţin suferea. Legătura ei cu Brian se încheiase, şi nu

încerca decât o nostalgie dulce-amăruie.

— Du-te după ea, îi spuse pe un ton imperios. Dacă asta-i într-adevăr ceea ce simţi, du-te după ea şi spune-i că o iubeşti, indiferent de ceea ce a făcut sau va face vreodată.

— E chiar atât de simplu?

— Nu. Nimic nu e simplu. Nu spun aşa ceva.

Imaginea lui Max îi umplea mintea, eliberată, în sfârşit, de fantoma lui Brian. O imagine vie, ca o amintire frumoasă la care renunţase, necunoscându-i valoarea.

„O, Max, cum de n-am înţeles?"

— Va trebui să încerci, reluă ea cu voce slabă, nefiind în stare să comunice ceea ce simţea.

— Rose, mai e ceva… m-am detestat singur multă vreme pentru ceea ce s-a întâmplat cu noi.

— Nu trebuie, răspunse ea cu deplină sinceritate. Îi strânse din nou mâna, apoi i-o lăsă. Ai avut dreptate în cele ce-ai spus înainte. Dacă ne-am fi căsătorit… mă rog, poate că eu nu eram pregătită pe atunci decât pentru ceva absolut desăvârşit. Ca fortul acela pe care l-am construit pe acoperiş. Micul nostru univers. Dar nu era real, ştii bine. Era o plăsmuire. Ca toate povestirile acelea pe care le scriai tu.

— Rose… ceea ce am simţit eu pentru tine era real.

— Ştiu. Acum ştiu. Se lăsă să lunece într-o parte şi se ridică de pe scaun. Trebuie să plec, Bri. Mai există ceva important ce trebuie să fac. „Sper că nu e prea târziu", adăugă în gând.

Se ridică şi el îi întinse mâna cu stângăcie.

— La revedere, Rose.

Ignorându-i mâna întinsă, Rose îl sărută uşor pe obraz, simţind un nod în gât.

— La revedere. Şi noroc! Sper ca toate să-ţi iasă bine. Ştii, e caraghios, dar în ciuda a tot, eu cred încă în „happy-endings ".

Rose se întoarse cu faţa spre barul aglomerat, sfâşiat de

plânsetul singuratic al saxofonului, şi rosti în gând o rugăciune ca Max să fie acasă când o să-i telefoneze.

Capitolul 35

Judecătorul îşi izbi ciocănaşul cu o bufnitură care-i dădu lui Rachel un Hor. Era atât de încordată, muşchii spatelui şi ai umerilor erau atât de crispaţi, încât s-ar fi zis că cea mai mică mişcare ar fi frânt-o în două, ca pe o ramură uscată. „Dumnezeule, măcar de s-ar termina mai repede."

Se confruntase cu lucruri mai rele, mult mai rele, în Vietnam. Oameni sfârtecaţi, însângeraţi. Copii pe moarte. Dar pe atunci fusese puternică, ştiuse ce are de făcut, şi făcuse. Aici se simţea neputincioasă, neajutorată, viitorul ei era în mâinile altora.

— Continuă procesul „Saucedo contra Rosenthal"… anunţă aprodul cu glas tare, ca să-l audă stenografa aplecată asupra maşinii mici în care lovea ca un soi de insectă uriaşă, maniacă. Avură loc preliminariile, apelul juraţilor.

„Şi acum începe circul", gândi Rachel, privind înjur, văzând feţele din jurul ei însufleţindu-se de atenţie şi ascultând cum zgomotele se stingeau treptat. Jucă între degete talismanul care atârna de un lanţ la gâtul ei – un mic caduceu de aur, emblemă a medicinii. I-l dăruise Kay la începutul procesului.

— Eram gata să-ţi cumpăr o stea a lui David, îi spusese Kay. Dar l-am preferat pe ăsta. Mi-am zis că e nevoie să-ţi reaminteşti că nu eşti Dumnezeu, ci un simplu medic… dar unul foarte bun.

Ar fi vrut să fi fost şi Kay aici de faţă. Dar, în ciuda protestelor ei, Rachel stăruise să rămână la clinică. Erau multe de făcut acolo şi, oricum, aveau personal prea puţin.

Deşi s-ar fi putut ca, după proces, să nu mai existe clinica, îşi aminti Rachel cu amărăciune.

Mă rog, nu o să mai dureze mult. Oricare ar fi rezultatul,

chinul o să se sfârşească în curând. Şi pe urmă va trebui să înfrunte viaţa fără de Brian, şi va trebui să găsească o cale de a accepta şi acest lucru. Dar, cel puţin, se va termina cu tainele şi cu minciunile.

Încerca strania uşurare a epuizării. „Acum totul e în mâinile lui Rose, îşi spuse ea. Deţine arma perfectă. Mă poate salva şi distrage dintr-o singură lovitură. Să dezvăluie totul despre David şi despre mine, şi astfel să mă salveze de minciunile lui… osândindu-mă totodată pentru ale mele. “

Se uită la Rose, care se ridica de pe scaun, înaltă şi, oarecum, invincibilă. Părea să domine tribunalul, o flacără de hotărâre. Purta o bluză roşu închis, o fustă de tweed, cizme de piele neagră. O cruce la gât şi, dedesubt, un şirag de perle. Şi acel bizar, singur cercel de rubin. Părul negru i se răsfira pe umeri ca un nor de furtună.

„Rose pare diferită. Mai puternică. A survenit ceva. Brian? Să se fi întâlnit cu Brian? “

Rachel şi-i închipui împreună. Rose şi Brian. Împletiţi în pat, atingându-se, sărutându-se, iubindu-se, descătuşaţi de orice oprelişti, de orice secret. Avu impresia că inima îi fusese spintecată în bucăţi.

Îi lipsea Brian mai mult decât ar fi crezut cu putinţă. Nu-l mai văzuse de două zile, decât aici, la tribunal. Nu-şi vorbiseră. Nu-şi mai vorbiseră de când ea se mutase la mama. Îi lăsase un bilet în care-i ceruse să nu încerce să ia legătura cu ea, măcar pentru o bucată de timp.

Curând, o să afle pricina.

Îşi impuse să nu se întoarcă, să nu-i caute din ochi chipul drag, familiar. Dar îi simţea prezenţa. Încălzind-o, îmbărbătând-o. Orice s-ar întâmpla, îi va rămâne loial.

Dar curând va afla cum îl minţise. Şi atunci ce se va întâmpla?

Viaţa ei se adunase acum în mâinile lui Rose. De ce i se destăinuise? De ce plasase o armă încărcată în mâinile

persoanei care avea cel mai mult de câştigat din prăbuşirea ei?

„Pentru că am obosit, gândi Rachel, am ostenit să tot mint. “

Era bolnavă de oboseală.

Brusc, nu suportă ideea ca toată lumea să afle adevărul. Brian, mama, toţi străinii aceia însetaţi de sânge. Secretul ei – cum îl forţase pe David să racleze propriul lui copil – să fie scos la lumină, ca o insectă grotescă de sub adăpostul unui bolovan. Oamenii nu vor înţelege niciodată, nu vor vedea în atitudinea ei decât o răzbunare monstruoasă, ceva josnic şi corupt. Şi cum ar putea explica, în ce fel ar putea să-i facă pe oameni să creadă că ea nu urmărise decât un lucru drept, singurul cu care conştiinţa ei ar fi reuşit să convieţuiască?

„Nu le spune! H, o imploră în gând pe Rose care se apropia de bară, în timp ce judecătorul cu păr alb se apleca spre ea. „Te rog, nu le spune! “.

— Înălţimea voastră, aş dori să-l interoghez pe ultimul martor al domnului Di Fazio, doctorul David Sloane, ceru Rose cu o voce răsunătoare, plină de încredere.

Judecătorul Weintraub tuşi, limpezindu-şi gâtlejul, încuviinţă din cap şi îşi lăsă în jos pleoapele de hârtie creponată.

— Se admite, domnişoară avocat

Rachel îşi privi mâinile strâns înnodate în poală. Nu! N-o să se uite la David. Nu o să-i dea această satisfacţie…

Simţi un foşnet şi un curent de aer trecând pe lângă ea. Nu putea fi decât David. Nările îi fură atinse de o dâră de parfum dulceag. Loţiunea lui de bărbierit. Îşi simţi stomacul zvârcolindu-se.

Pe urmă, fără voie, privirea îi fu atrasă în sus, ca printr-o gravitaţie inversată. Îi întâlni o clipă ochii, şi fu străbătută de un şoc neplăcut, de parc-ar fi atins o sârmă electrică, dezgolită. Ochii lui erau reci ca gheaţa, goliţi de orice emoţie.

Ochii unui manechin dintr-un magazin de confecţii.

Rachel îl urmări cum se aşeza. Purta un costum cenuşiu de comandă, o cămaşă franţuzească cu manşete lungi, pantofi Gucci. Un bărbat impresionant, un martor formidabil.

Un mincinos desăvârşit.

Furia o făcu să-şi îndrepte spatele şi să-şi înalţe bărbia. „Nu pot să mă lupt cu tine aşa cum aş vrea eu, îi spuse în sinea ei, dar să fiu a naibii dacă am să-ţi dau satisfacţia de a crede că m-ai înfrânt. “

Acum îşi fixă privirea pe Rose, care stătea dreaptă şi relaxată în faţa boxei martorilor, ţinând un teanc de hârtii în mână. Oare se simţea chiar atât de încrezătoare pe cât arăta?

— Domnule doctor Sloane, începu Rose amabilă. O să vă pun o serie de întrebări şi v-aş ruga să răspundeţi cu glas tare şi, dacă sunteţi bun, să vă îndreptaţi în direcţia juriului, astfel încât domnii juraţi să vă poată auzi răspunsurile.

— Cu plăcere, replică David, zâmbind vag.

— Domnule doctor, aţi afirmat aici, în ziua de vineri, că înainte de a accepta funcţia de şef al Departamentului de obstetrică de la Sf. Bartolomeu aţi lucrat la – îşi consultă hârtiile din mână – Spitalul Presbiterian. Corect?

— Da.

— Şi înainte de acesta?

— Pentru un scurt timp am practicat ca medic particular.

— Înţeleg. Îşi consultă din nou hârtiile. Nu cred că aţi menţionat acest lucru când aţi fost interogat de domnul Di Fazio. Poate că v-a scăpat din memorie. Vreţi să ne spuneţi, vă rog, când şi unde aţi practicat?

O uşoară încruntare ştirbi perfecţiunea de celuloid a feţei lui David.

— Desigur, răspunse el. În Westbury, Connecticut. Am făcut parte dintr-un grup de practicieni, împreună cu alţi doi medici. Când a fost… să vedem… cam din toamna lui şaptezeci şi unu până în primăvara o mie nouă sută

şaptezeci şi trei.

— O perioadă destul de scurtă, s-ar spune.

David înălţă din umeri.

— Practica privată nu se potriveşte oricui. Eu unul prefer provocarea unui spital municipal.

— Domnule doctor, vă amintiţi de o pacientă care se afla pe atunci în îngrijirea dumneavoastră, o femeie care se numea Sarah Potts?

Şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da, desigur.

— Puteţi descrie condiţia în care se afla?

— Era însărcinată.

— Aţi asistat-o pe doamna Potts la naştere, domnule doctor?

— Nu.

— Ne puteţi spune – şi vă rog să vorbiţi tare astfel încât membrii juriului să vă poată auzi – ne puteţi spune de ce nu?

Cererea lui Rose ca David să vorbească tare avu tocmai efectul contrar, adică exact efectul scontat de Rose. Rachel observă că vocea lui David scăzu, ba chiar se şi bâlbâi puţin.

— A pierdut sarcina în luna a cincea. Firește, eu am Scut tot ce-am putut, dar ea era…

— Nu e necesar să daţi explicaţii, domnule doctor, mărginiţi-vă să răspundeţi la întrebări. Domnule doctor, vă amintiţi de o pacientă pe care aţi examinat-o în şaptesprezece ianuarie 1971? O pacientă numită Edna Robbins?

— Staţi să văd… ezită, păru nesigur.

— Rog să se înregistreze că îi arăt martorului o fişă medicală, fişa doamnei Robbins. Domnule doctor, vă recunoaşteţi scrisul?

— E scrisul meu. David se încruntă, studiind fişa. Ah da, doamna Robbins. Acum îmi amintesc. Un caz neobişnuit.

— În ce sens neobişnuit? Puteţi descrie juriului condiţia în

care se găsea doamna Robbins când aţi consultat-o dumneavoastră prima oară?

— Mi-a fost recomandată de medicul curant al familiei sale cu diagnosticul de infertilitate. Ea şi soţul ei încercaseră de ani de zile să aibă un copil, dar fără niciun rezultat.

— Şi ce tratament i-aţi prescris?

— Pentru început obişnuitele teste. O analiză a spermei pentru soţ, care s-a dovedit a fi normal. Apoi o radiografie a trompelor pentru doamna Robbins…

— Şi această radiografie a fost executată de un radiolog calificat?

— Bineînţeles.

— Şi care au fost rezultatele probei, domnule doctor?

— Eu… lui David i se sparse vocea.

— Nu-i aşa, domnule doctor, că doamna Robbins era însărcinată, iară să ştie, în momentul în care i s-a făcut radiografia?

— Eu… da, acum îmi amintesc. Un caz nefericit…

— De ce nefericit?

— Mă rog, pentru că la radiografie se injectează un colorant… care provoacă avortarea sarcinii.

— Dar această groaznică greşeală ar fi putut să fie evitată?

— Doamna Robbins a venit la mine pentru că ea şi soţul ei încercaseră de mai bine de cinci ani să conceapă un copil.

David părea iritat şi începuse să se înroşească.

— Dar nu există un test, domnule doctor, un test simplu de urină pentru a determina dacă o femeie e însărcinată?

— Da.

— Şi i-aţi administrat acest test doamnei Robbins?

— Nu. Cuvântul răsună scurt, încordat. Faptul că rămăsese însărcinată s-a datorat unui noroc, o şansă de unu la un milion…

Şi acum, întrebarea lui Rose căzu ca o lovitură de ciocan:

— Domnule doctor, e adevărat că asociaţii dumneavoastră

v-au cerut să părăsiţi cabinetul particular? Au afirmat că aţi avea o problemă cu băutura, care vă afectează practica?

Avocatul familiei Saucedo, domnul Di Fazio – „un om-broască “, gândi Rachel cu repulsie – sări ca ars, roşu la faţă.

— Obiecţie, înălţimea voastră. Chestiuni cu totul irelevante. Nu pe doctorul Sloane îl judecăm acum.

Rose, netulburată, se întoarse spre judecător, afirmând:

— Eu nu încerc decât să stabilesc credibilitatea acestui martor, din moment ce depoziţia lui e atât de vitală pentru clienta mea.

Judecătorul se întoarse spre Rose:

— Dacă nu sunteţi pregătită să dovediţi cu probe cele afirmate de dumneavoastră, domnişoară avocat, o să vă rog să renunţaţi la această anume linie de întrebări.

— Foarte bine, înălţimea voastră. O să retrag întrebarea, întrucât doctorul Rausch nu a putut fi prezent astăzi aici.

Rachel deveni conştientă de o foială în spatele ei şi de un murmur de voci. Juraţii care, cu câteva minute înainte, avuseseră mine plictisite, acum se înclinau în faţă, atenţi, cu ochi licăritori. Simţi că se întâmpla ceva important. Ceva care făcea sala să scapere de electricitate, iar ei îi încreţea pielea capului,

Judecătorul Weintraub, încruntându-se iritat, răpăi cu ciocănelul în masă de câteva ori la rând.

Rose ezită, aplecându-şi uşor capul, cu un zâmbet fix pe buze. Începu să se joace cu crucea de la gât.

— Să mergem înainte, reluă ea, şi să ajungem, domnule doctor Sloane, la perioada în care aţi lucrat la Spitalul Presbiterian, după… să spunem, nemulţumirea dumneavoastră legată de cabinetul particular din Connecticut. Este adevărat, domnule doctor Sloane, că vi s-a cerut să părăsiţi şi spitalul Presbiterian?

— Categoric nu. David rosti puţin prea tare: Eu mi-am dat demisia.

Vârful limbii, o minusculă bucăţică de roz strălucitor, se ivi şi îi lunecă peste buze.

— Poate că aţi vrea să ne lămuriţi, domnule doctor Sloane, asupra circumstanţelor care au dus la… hm, demisia dumneavoastră.

— Nu cred că ştiu la ce fel de circumstanţe vă referiţi. David se apleca acum în faţă, încruntarea i se adâncise, îşi rezema bărbia în mâini. Mi s-a oferit poziţia de obstetrician şefia Sf. Bartolomeu şi am acceptat-o. E foarte simplu. Îşi forţă un zâmbet care era însă mai puţin convingător şi mai puţin încrezător decât fusese până atunci. Îmi pare rău dacă vă dezamăgesc, continuă el, dar mă tem că nu e vorba de niciun mister.

— Dar e adevărat că actuala dumneavoastră funcţie la Sf. Bartolomeu a comportat o micşorare de salariu?

— Nu văd ce importanţă poate avea salariul meu aici. Vorbea acum cu dinţii strânşi şi Rachel observă că se înroşise. Am avut motive, urmă el, motive întemeiate… Sf. Bartolomeu însemna o provocare pentru mine… departamentul de obstetrică avea nevoie de o conducere ca lumea…

— Domnule doctor Sloane, nu este adevărat că vi s-a cerut să demisionaţi de la spitalul Presbiterian şi că ceilalţi medici, colegi ai dumneavoastră, v-au ameninţat să vă defere în faţa Consiliului de Etică Medicală dacă refuzaţi să cooperaţi?

— E o minciună! erupse David şi faţa lui frumoasă se fractură o clipă într-o grimasă urâtă, meschină. Pe urmă îşi reveni, îşi netezi faţa cu o mână lungă, elegantă, şi îşi redobândi controlul de sine. Începu să răspundă cu o voce scăzută: Au fost unii oameni… colegi… care erau invidioşi şi nu au vrut să mă vadă promovând. Eram cel mai bun, înţelegeţi…

„Ceva se întâmplă cu el “, gândi Rachel şi un firicel de speranţă încolţi în deprimarea ei. „Doamne, uită-te la el,

începe să-şi piardă controlul!”

— Cel mai bun la ce, domnule doctor? Vă rog să ne spuneţi la ce anume eraţi cel mai bun?

— Obiecţie! răcni Di Fazio. Avocata îl hărţuieşte pe martorul meu.

— Se respinge obiecţia.

Rose se întoarse iar spre David.

— Domnule doctor, vă aduceţi aminte de o naştere pe care aţi asistat-o în februarie 1974 când eraţi încă la spitalul Presbiterian? O femeie numită Katherine Cantrell, aflată în luna a şaptea de sarcină?

Rose vorbea cu o voce suavă, aproape seducătoare.

— Katherine Cantrell, repetă David posomorât. Da.

— A fost o naştere normală?

— Nu… staţi să văd… muncile au fost premature. Şi au… apărut dificultăţi.

— I-aţi făcut o operaţie cezariană. Corect, domnule doctor Sloane?

— Da.

— Şi după aceea i-aţi efectuat o histerectomie de urgenţă. Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc, domnule doctor Sloane.

— Da… da, răspunse David, părând enervat, îngrijorat. Dar ce are asta de-a face cu…

— Domnule doctor, îi curmă Rose vorba cu acelaşi glas moale, catifelat, dar rostind distinct şi necruţător fiecare cuvânt, copilul doamnei Cantrell s-a născut sănătos?

David tăcu, privind în gol cu o privire rătăcită. Pe urmă răspunse:

— A fost un prematur. S-au ivit complicaţii… fătul nu a trăit decât câteva ore.

— Fătul? Nu vă amintiţi nici măcar sexul copilului, dacă era fată sau băiat?

— Nu… nu-mi amintesc.

— Daţi-mi voie să vă împrospătez memoria, domnule

doctor. De astă dată, Rose nu-şi mai consultă notele din mână, ci privi drept la martor. Lynda Ann Cantrell, cântărind un kilogram şi şapte sute cincizeci de grame, în vârstă de două ore şi patruzeci şi două de minute, a murit la nouă februarie, ora trei treizeci a. în.

O tăcere adâncă se înstăpâni peste tribunal.

Apoi Rose continuă la fel de suav:

— Sper că nu o să par prea profană, domnule doctor, dar e adevărat că după o histerectomie o femeie nu mai poate avea copii?

— Corect.!

— Ca să fiu mai specifică, doamna Cantrell nu va mai putea avea niciodată un copil?

— Corect.

— Şi acela a fost primul născut al doamnei Cantrell… unicul ei copil.

— Da… aşa cred.

— Credeţi? Nu sunteţi sigur?

— Lucrurile s-au întâmplat… cu oarecare vreme în urmă.

— Da, desigur, şi cel mai ocupat dintre medici şi-ar aduce aminte la fel de bine, dacă nu chiar şi mai bine, decât de un comentariu întâmplător, făcut despre pacientul altui medic, într-o simplă conversaţie. Făcu o pauză. Domnule doctor Sloane, este adevărat că eraţi băut când aţi efectuat cezariana şi apoi histerectomia asupra pacientei Katherine Cantrell? Şi că medicul care v-a asistat, doctorul Roland Church, a înaintat o plângere în acest sens superiorilor săi?

Rachel îl văzu pe Di Fazio ridicându-se, deschizând gura să obiecteze, dar era prea târziu. David se ridicase în picioare, aplecat în faţă, cu mâinile încleştate de bara din faţa boxei martorilor.

— Minciuni! Totul e o minciună. Church… ticălosul ăla., voia să promoveze el în locul meu!

— Înălţimea voastră, cer o pauză de zece minute – Di

Fazio era acum apărat de orice răspundere? Era vizibil vinovat, aşadar de ce nu era el în boxa acuzaţilor?

Rachel simţi ceva ridicându-se şi acumulându-se în ea, ca nişte bule emanate de tensiunea stomacului. Năvălindu-i în gât, inexorabil, chiar în timp ce se lupta să se controleze.

Şi apoi izbucnind, un sunet şocant, discordant, în tăcerea tribunalului.

Începu să chicotească, nestăpânit.

David se holba acum la ea, cu o faţă care părea să se fi tumefiat, de un roşu urât, pătat.

Şi Rachel îşi aminti de altceva, de o întâmplare petrecută cu ani în urmă, într-o duminică în care ea şi David se plimbau în Central Park. David se împiedicase de o crăpătură în asfalt şi fusese cât pe-aici să-şi piardă echilibrul, braţele îi fâlfâiseră, neajutorate şi se clătinase gata să cadă cu faţa-n jos. În ultima clipă, însă, îşi recăpătase echilibrul. Un puşti de vreo zece ani care se afla în preajmă, izbucnise în râs, acoperindu-şi gura cu mâinile. Şi David, gâfâind, turbat, îl înşfăcase pe băiat de maiou, ridicându-l aproape în aer.

— Să nu râzi! îi şuierase. Nimeni să nu râdă vreodată de mine!

„Şi acum, crede probabil că rid de el, îşi spuse Rachel. Că-mi bat joc de el… “

Rachel, continuând să chicotească, îl urmări cum îi ieşeau ochii din orbite şi cum un muşchi din obraz îi pulsa puternic.

Şi apoi, în mod incredibil, alţi oameni din sală începură să râdă încet, iar Rachel se gândi cât de contaminante pot fi chicotelile, mai cu seamă când te străduieşti să le stăpâneşti.

Dar pentru David fu prea mult.

Buzele i se mişcau, i se strâmbau, urâţându-l. Cu respiraţia îngreunată, ridică un deget tremurător spre ea:

— Căţea! Din cauza ta! Numai din vina ta. Toate s-au întâmplat din vina ta! Până şi vocea i se schimbase, era răguşită şi grosolană. Laşi că-ţi arăt eu ţie! Am să te fac să-ţi

muşti degetele! Târfa împuţită!

Tăcerea care se lăsă în tribunal era densă, absolută. Un moment de suspensie atât de total, încât era aproape un vid.

Pe urmă toate se întâmplară deodată.

Di Fazio se repezi la bară, luptându-se să-şi calmeze martorul.

Doamna Saucedo, îmbrăcată într-un costum pantalon verde, începu să pălăvrăgească, excitat, în spaniolă, cu femeia de lângă ea, probabil o rudă.

Calmul juriului se dezintegra, femeile şi bărbaţii – negri, spanioli, albi – începură cu toţii să vorbească deodată.

Alte glasuri, turuind într-o spaniolă repede, se alăturară vacarmului.

„Trebuie să ies de aici. În clipa asta! "îşi spuse Rachel.

Se ridică, simţi sângele retrăgându-i-se din cap, lăsând s-o învăluie doar un zgomot alb, ca ninsoarea de puncte statice care acoperă ecranul televizorului după ce programul se încheie. Avea senzaţia că e târâtă îndărăt printr-un tunel, într-o viteză ameţitoare. Îşi spuse, visătoare: „Am să leşin, aşa cred. "

Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti era bufnitura unui ciocănel.

Rose o văzu pe Rachel lăsându-se în jos, gata să se prăbuşească. Dădu să alerge spre ea, dar până să ajungă, vreo şase oameni se şi îngrămădiseră în jurul ei.

Un bărbat masiv, cu păr argintiu, o sprijinea cu braţul. Rose, când se apropie, îl recunoscu ca fiind domnul care i se adresase odată, care o felicitase în coridor după ce câştigase procesul Krupnik. Ciudat, de atunci îl mai văzuse de câteva ori în afara tribunalului.

Se recomandase cu un nume grecesc. Parcă Alexandros.

Ce căuta aici?

Apoi Rose se opri locului, împietrită de apariţia unei femei care se ridicase consternată de pe o bancă din fundul sălii. O

femeie subţire ca o trestie şi graţioasă, îmbrăcată într-un taior de caşmir, de o culoare între levănţică şi un albastru estompat. Şi dedesubt, o învolburare de bluză de mătase, vaporoasă ca un nor. Mănuşi şi o pălărie care-i umbrea cea mai mare parte din faţă. O femeie mai vârstnică, dar încă foarte frumoasă. Frumuseţea se degaja şi din felul în care se mişca.

Dar când această femeie se apropie, Rose îşi simţi inima accelerându-şi bătăile.

„Cunosc faţa asta. De unde? Unde am mai văzut-o? “

Pe urmă femeia îşi ridică mâna cu un gest automat, ca să-şi îndrepte pălăria, şi îşi trecu degetele peste urechea în care scânteia un cercel cu diamant.

Amintirea o cotropi pe Rose. „E ea! “

Inconştient, îşi duse şi ea mâna la lacrima de rubin din urechea stângă. Avea impresia că trăieşte o piesă de teatru absurdă, în care toate timpurile, prezentul, trecutul şi viitorul erau convergente pe această anume scenă. „Nu. E o închipuire! Nu se poate! “

Femeia se opri o clipă, la jumătatea drumului, fixându-şi privirea pe Rose. Ochi imenşi, strălucind de lacrimi, ochi de culoarea apei de mare, plantaţi într-o faţă fină şi gingaş ridată, ca un vechi porţelan de Meissen. Ochi chinuiţi de o teribilă spaimă mută.

Şi dintr-acea singură privire, Rose simţi că realitatea se sfârşise abrupt, barând drumul lung şi pietros care o adusese până în acest loc, până în acest moment. Păşise, dincolo de margine, într-un vis. „Cine eşti? Ce vrei de la mine? “o întrebă în gând.

Dar clipa se spulberă. Femeia se reanimă brusc, croindu-şi drum spre grupul din jurul mesei, iar mâinile ei subţiri, înmănuşate, se întinseră, alcătuind un frumos umbrar albastru în jurul statuii care era Rachel.

Cu un şoc, Rose o auzi pe Rachel strigând:

— Mamă!

Capitolul 36

Când intră în casă, Brian o zări pe Rachel încovrigată pe fotoliul Adirondack din faţa căminului. Se opri, cu mâna pe clanţa uşii, invadat de o bucurie uimită.

— Rachel!

Inima îi sări din loc. Deci venise înapoi la el? Oare asta aştepta să-i spună?

Rachel îşi înălţă privirea şi-i zâmbi. Totuşi expresia feţei ei era extrem de tristă şi ochii îi erau împânziţi de lacrimi nevărsate.

Brian simţi bucuria stingându-i-se şi stomacul crispându-i-se. Oare ce avea să-i spună?

„Doamne sfinte, dacă a venit să mă anunţe că totul s-a isprăvit între noi, n-am să pot rezista. Mi-a lipsit enorm. Am nevoie de ea! “

— Bună, Brian.

Glasul ei păru să-l reînsufleţească, să-l mişte de lângă uşă. Se îndreptă spre ea, cu paşi lenţi şi privirile fixate asupră-i. Avea senzaţia că e un fotograf. Trebuie să pierzi ore întregi, frustrat de unghiuri imperfecte, de lumină tulbure, de poziţii lipsite de graţie, până când, deodată, fotografia să se alcătuiască perfect. Lampa de masă răspândea exact lumina necesară, o nuanţă de sepia estompată, care învăluia în umbre molcome femeia cuibărită în fotoliu, poleind-o în reflexe trandafirii, aurii şi verzui.

I se înfăţişă limpede în minte tot ce era pe cale să piardă.

I se părea că un deget de gheaţă îi atinsese inima.

De când nu mai arătase Rachel atât de tânără? Sau atât de frumoasă? Părea o adolescentă în blugi şi o cămaşă veche de-a lui, cu picioarele goale strânse sub ea şi genunchii la piept. Părul de aramă aurită arăta proaspăt spălat,

revărsându-i-se pe umeri, umed şi strălucitor.

Văzu, o dată în plus, cât de vulnerabilă era sub faţada de forţă. O considerase întotdeauna puternică, în stare să înfrunte orice situaţie.

Şi poate că furia care încolţise în sufletul lui împotriva ei nu era decât frustrarea pentru faptul că nu avea nevoie de el. Visase de atâtea ori să strângă în braţe fetiţa speriată pe care o bănuise că se ascunde pe undeva prin ea. – Fetiţa pe care o vedea acum în faţa lui – şi s-o încurajeze aşa cum făcuse întotdeauna cu Rose.

Şi în clipa de faţă avea nevoie să o atingă, să o cuprindă în braţe, dar ceva îl reţinea. Ca şi cum Rachel ar fi putut să se spargă sau, mai rău, să se ferească de el, să reintre în cochilia ei.

Nu, o s-o lase pe ea să aleagă locul şi momentul de a spune ceea ce venise să spună.

— S-a terminat, rosti ea.

Sângele lui Brian păru să i se apoşească în vine.

Dar Rachel zâmbea sfios.

Şi atunci înţelese. Se referise la proces. Isuse, sigur că da!

Nu o mai văzuse de ieri, de la acea incredibilă scenă de la tribunal, când lumea se îngrămădise în jurul ei, separându-l pe el. Cum ar fi vrut să o ridice în braţe, s-o aducă aici, în locul ăsta unde ar fi fost în siguranţă, unde ar fi putut, împreună, să ia totul de la început. Dar se înfrânase, temându-se că ea o să se împotrivească intruziunii lui. Ba chiar – mai prosteşte – se simţise furios. Gândise că Rachel ar trebui să facă primul pas. Ea fusese aceea care-l rănise. Părăsise casa, lăsându-i doar un bilet pe frigider.

Şi acum, când procesul se încheiase, avusese prilejul să chibzuiască asupra situaţiei şi, probabil, hotărâse că mariajul lor ajunsese la un punct disperat şi nu mai avea niciun rost să-l continue.

— Avocaţii s-au întâlnit azi-dimineaţă, urmă ea. Familia

Saucedo a acceptat să cadă la o înţelegere.

Brian se aşeză pe canapeaua din faţa lui Rachel, simţindu-şi picioarele ţepene, de parcă strângea lamele vechiului său cuţit militar elveţian. Şi îi era frig, atât de frig!

Totuşi îşi concentră atenţia asupra cuvintelor ei. Se bucura că procesul se încheiase. Dar nu era de mirare după cele întâmplate ieri. Nemernicul acela de Sloane! De ce nu-i spusese niciodată că Sloane îi purta sâmbetele?

— Nu pari prea fericită că s-a isprăvit, îi spuse.

Rachel îşi pironi privirile pe tabloul de peste şemineu, o acuarelă

Eileen Goudge care înfăţişa porumbei de mare. Brian îşi aducea aminte de ziua când o descoperise Rachel într-o mică galerie de pe Grove Street şi se îndrăgostise pe loc de ea. „Nu vezi, îi explicase, că e un mic miracol, cât de graţioase sunt pe apă păsările astea care pe uscat arată atât de greoaie."

Rachel era ca unul dintre porumbeii de mare. Înota cu mişcări puternice în apele care îi erau familiare, ape primejdioase în care alţii s-ar fi înecat, salvând vieţi, riscându-şi chiar şi viaţa ei când era necesar. Dar poticnindu-se, nesigură, când era vorba să-şi deschidă inima şi să aibă încredere în cineva, să aibă încredere în el.

— Oferta Companiei de Asigurări, spuse ea în cele din urmă, a fost mult mai scăzută decât cea iniţială. Aproape simbolică. Şi familia Saucedo… a fost atât de recunoscătoare, atât de gata să primească orice… oh, Brian, a fost., patetic.

— Nu trebuie să te simţi răspunzătoare. N-a fost vina ta.

Rachel ridică din umeri.

— Dacă stai să te gândeşti, cine poate răspunde pentru un altul? Nu, nu cred că a fost din vina mea ceea ce i s-a întâmplat Almei. Dar am cerut băncii o parte din banii pe care mi i-a lăsat tata. Vreau să-i dau familiei Almei. Nu simt că le-aş datora ceva, dar vreau să fac acest lucru. Pentru bebeluş. Pentru fiul Almei.

Rachel se uită la el şi Brian îi văzu scânteind în ochi vechea flacără. Se gândi la curajoasa doctoriţă ce coborâse în infern pentru el, el care nu însemna decât încă o râmă molfăită şi scuipată de război, iar ea – cine ştie de ce – crezuse în el şi păcălise moartea. Şi tocmai această pasiune a ei de a salva şi a tămădui îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Aplica o terapie a inimii. Şi acum, ar putea să respingă acest lucru? Iar în ce priveşte necazurile lor, îşi avea şi el partea lui de vină. „Am vrut-o doar pentru mine, toată această pasiune a ei, această flacără incandescentă. Am fost gelos."

— Rachel… fusese gata să spună „Te iubesc", dar cuvintele păreau să i se fi oprit în gât.

Era greu să pătrunzi dincolo de înfăţişarea ei împietrită.

— Trebuie să discutăm, Brian. Despre noi doi.

Îşi întinse picioarele ghemuite sub ea şi se ridică. Se duse la şemineu, întinse mâna să-şi ia pachetul de ţigări de pe poliţă, apoi se răzgândi şi-l împinse în lături aproape cu brutalitate. Se întoarse spre Brian, cu faţa înălţată, fălcile strânse, ochii arzători.

Brian simţi un fior rece, pentru că ştia că asta era expresia ei când se confrunta cu o situaţie dificilă – era toată numai oţel şi flacără, încleştată de hotărâre.

Sări instinctiv în picioare şi îşi duse mâinile în faţă, ca un paravan.

— Stai, îi ceru el. Ascultă. Înainte de a spune orice doreşti să spui. Vreau să ştii… că îmi pare rău.

— Ţie îţi pare rău? îl privea şocată. Apoi clipi repede şi Brian văzu că genele îi erau perlate de lacrimi. A, înţeleg, vrei să spui că-ţi pare rău din cauza lui Rose.

— Rose?

— Eşti încă îndrăgostit de ea. Nu-i aşa?

Brian simţi un impuls subit de a izbucni în râs. Rose? Rachel credea că exista ceva între el şi Rose. Doamne, de unde îi mai venise şi ideea asta? Oare de la Rose?

— Cum naiba… începu el.

— Cartea ta, îl întrerupse ea. Am citit puţin din ea. E despre Rose.

Brusc, înfăţişarea ei oţelită păru să se sfărâme. Nu-i nevoie să-mi explici, Brian. Într-un fel, înţeleg. Eu… nu te condamn.

— Nu înţelegi nimic, strigă el furios, văzând că se monta singură, fără nicio raţiune. Cartea zugrăveşte o perioadă din viaţa mea. O perioadă care a apus. Simplul fapt că îmi reamintesc ce simţeam atunci, nu înseamnă că mai simt şi azi la fel.

— Şi ce simţi azi? Nu, aşteaptă, nu-mi răspunde încă.

Rachel îşi încrucişa braţele, ţinându-şi coatele cu palmele. Îşi lăsă capul în piept, adresându-se parcă scoarţei de la picioarele ei:

— Întâi trebuie să-ţi spun eu ceva. Ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun de mult, înainte de a ne căsători. Pe atunci mi-a fost teamă să-ţi mărturisesc. Mi-a fost teamă că dacă-ţi dezvălui adevărul, ai să încetezi să mă mai iubeşti. Şi acum mi-e şi mai teamă. Pentru că… o, Doamne, cât e de greu… Se opri din vorbă, părând să se lupte cu ea însăşi, faţa fiindu-i atât de palidă, încât părea aproape transparentă. Pentru că te-am minţit în toţi aceşti ani. Te-am lăsat să crezi ceva ce nu era adevărat. Te-am lăsat să crezi că nu există niciun motiv pentru care nu putem avea un copil.

Rachel trăia senzaţia că se rostogoleşte pe clina unui deal. Ceva îi spirala în creier, iar în obraji simţea cum îi năvăleşte sângele. Încerca un sentiment plăcut, de descătuşare, o uşurare de povara grea care-i apăsase inima atâta amar de vreme.

O clipă nebunească, entuziastă, avu impresia că zboară în văzduh, total eliberată. O făcuse. Şi acum nu se mai putea opri chiar dacă ar fi vrut.

Iar Brian se uita la ea şocat, uluit.

— Nu înţeleg, spuse el.

Rachel se simţi din nou apăsată şi speriată. „Nu, îşi spuse ea, acum nu mai pot da îndărăt. Dacă am mers până aici, trebuie să-i spun şi restul, gândi ea cuprinsă de panică. Chiar dacă o să mă condamne, chiar dacă o să mă urască, tot o să fie mai bine decât această… decât acest zid dintre noi. Cumplita barieră invizibilă.11

Oh, cum îl mai voia înapoi, aşa cum îl vedea stând acolo, atât de familiar, atât de insuportabil de drag. Uitându-se la ea cu ochii aceia adânci, prima parte din el de care se îndrăgostise. Aproape că îi simţea căldura trupului. Ar fi vrut să-l atingă, să se înfăşoare în această căldură. Să se piardă în el.

Dar nu atâta timp cât îl minţea.

Îşi înălţă capul şi-i susţinu privirea. „Fii vitează! 44 se îmbărbătă singură.

— Probabil că ai fost mirat, ieri la tribunal… începu Rachel bâlbâindu-se uşor, vorbind rar, căutându-şi cuvintele, de parcă reînvăţa să meargă după o lungă boală. Te-ai mirat, probabil, de ce mă urăşte atât de aprig David Sloane, de ce a vrut să mă lovească. Ştii, eu şi el… am fost amanţi. Cu multă vreme în urmă. Pe când îmi făceam stagiul de internat. Am rămas însărcinată şi el… ei bine, el mi-a cerut să-mi fac un chiuretaj. Dar simţeam că nu pot. Nu puteam să-mi sacrific copilul în felul ăsta… rece… ca şi cum ţi-ai scoate o măsea, ca şi cum n-ar avea nicio importanţă. Astfel încât… eu… l-am silit pe el să-mi facă avortul. De asta mă urăşte. Şi de asta… am fost bolnavă, ştii, am fost foarte bolnavă după aceea… şi mi s-a spus… oh, Doamne… radiografiile… mi-au spus că probabil n-o să mai am niciodată un copil… o şansă la o mie…

Îşi curmă vorba, dându-se câţiva paşi îndărăt, până când simţi marginea de marmură rece a şemineului intrându-i în spate. Avea impresia că se împuţinase la trup, că se ghemuise în ea însăşi pentru a-şi smulge din suflet

chinuitoarea durere.

— Acum ştii. Ştii de ce ar fi trebuit să te căsătoreşti cu Rose şi nu cu mine. Ştii de ce nu mai are niciun rost să mergem înainte.

Simţi că o podidesc lacrimile dar şi le reţinu. Nu avea niciun drept să plângă, să se lase cotropită de mila de ea însăşi. Ea şi-o făcuse cu mâna ei. Şi acum Brian arăta ca atunci când fusese rănit în Vietnam, livid ca moartea, şocat, cu pupilele dilatate. „Oh, dragostea mea, îl imploră ea în gând, aş vrea să pot da timpul îndărăt, să schimb ceea ce s-a întâmplat, să iau totul de la capăt. Cât de diferite ar fi putut să fie vieţile noastre! însă nu pot. Ce a fost a fost. Şi eu accept. Tot ce-ţi cer este să nu mă urăşti prea tare, să încerci să înţelegi."

Dar Brian nu rostea niciun cuvânt, stătea uitându-se la ea cu ochii aceia care păreau să reflecte un întreg univers.

Se simţea pierdută, plutind, imponderabilă. În sfârşit, eliberată de minciuni dar… vai, atât de singură!

„Pleacă! se îndemna singură. Pleacă înainte de a-i cădea în genunchi, implorându-l să te ierte, să te ia înapoi."

Rachel se întoarse şi porni spre uşă. Avea impresia că merge prin apă, încet, cu o stranie graţie uşoară.

„Nu te uita îndărăt", îşi porunci.

— Rachel! Aşteaptă!

Se opri locului, se întoarse cu faţa spre el şi, printr-o pânză de lacrimi văzu silueta lui tulbure venind spre ea. Un grăunte de speranţă îi încolţi în suflet. Dar nu-şi îngădui să spere. Venea spre ea ca să-şi ia rămas bun, asta era tot. Poate că voia să-i ureze noroc, şsta era Brian, întotdeauna binevoitor, chiar în cele mai grele momente. Un gentleman adevărat.

Oh, Doamne, de ce nu o lăsa pur şi simplu să plece? Nu îndura gândul unei despărţiri ca între doi parteneri de tenis care-şi strâng mâna după o partidă.

Şi deodată Brian o strivi în braţele lui, tăindu-i respiraţia.

Inima lui Rachel îşi luă zborul cu un avânt neaşteptat.

Dumnezeule, se întâmpla cu adevărat? Braţele lui Brian în jurul ei? Miracolul făpturii lui, trupul lui puternic, oasele lui, totul atât de binecuvântat de solid, de parcă fusese pe punctul de a se îneca şi acum el o trăgea pe un minunat ţărm.

— Rachel, murmură el cu o voce gâtuită de lacrimi. Cum te-ai putut gândi că aş înceta vreodată să te iubesc? Şi în tot acest timp eram convins că tu ai încetat să mă mai iubeşti pe mine.

Plângea, plângeau amândoi. Când îl sărută, simţi gust de sare.

— Brian, şopti ea, oh, Brian… vei putea vreodată să mă ierţi?

Îi aşteptă răspunsul, sesizând sunetele tăcerii pe care nu le auzise cu câteva minute înainte, ticăitul ceasului, torsul lui Custer cuibărit pe canapea, fâsâitul caloriferului.

Şi pe urmă veni răspunsul lui Brian:

— Te-am şi iertat.

Rachel, cuprinsă de delir, ar fi vrut ca totul să continue la infinit, acest minunat sentiment de zbor în înalturi, dar mai era ceva ce trebuia să ştie, ceva prea important pentru a fi lăsat pe mai târziu.

Se desprinse uşor din braţele lui, pentru că trebuia să-i vadă faţa atunci când avea să-i răspundă:

— Brian, eu singură îţi sunt deajuns? Numai eu? Fără un copil?

Lumina din ochii lui era limpede, dureros de strălucitoare, scânteind de dragoste.

— Îmi eşti deajuns, îi răspunse.

Rose, mergând repede, văzu uşa deschisă de la capătul coridorului din aripa de est. Biroul lui Max. Lumina era aprinsă.

Începu să alerge, inima i se zbătea, lovindu-se de coaste.

„Doamne, fă să fie acolo, te rog, Doamne!”

Întregul weekend alergase după Max. Întâi îi telefonase, în mod repetat, la apartamentul lui. Şi telefonul sunase şi tot sunase în gol. Şi azi-dimineaţă, ce belea, trebuise să se stăpânească şi să facă faţă întâlnirii cu Di Fazio, înainte de a-şi îngădui să se gândească la Max.

Acum, în sfârşit, o să-l vadă. Încă nu era ora prânzului, aşa că, probabil, era în biroul lui. „Te rog, Doamne…" Se opri în pragul uşii deschise, şi inima i se opri şi ea în loc.

Max era ghemuit pe vine în faţa fişierului de stejar din spatele biroului său şi descărca fişe într-o cutie de carton.

— Max, ce naiba se întâmplă?

Max îşi înălţă privirea şi-i dărui un surâs încurcat.

— Mă rog, s-ar zice că mă mut.

O glumă, desigur. Dar lipsită de haz.

Rose scrută biroul, văzu cât arăta de golaş, masa de lucru golită de toate hârtiile, lăzi de carton stivuite lângă bibliotecă.

Sfântă Fecioară, nu glumea.

Rose avea senzaţia că alergase mile şi mile întregi… doar ca să ajungă prea târziu la linia finală. Ar fi vrut să se întindă undeva, într-un loc întunecos şi răcoros, departe de suferinţa care-i sfâşia pieptul, departe de acest coşmar, departe de oribila privelişte a lui Max împachetându-şi lucrurile într-o cutie de carton.

„Toate astea nu se întâmplă de-adevăratelea, îşi spuse Rose. Am să ies din încăperea asta şi când o să mă întorc, totul o să fie iarăşi ca înainte. Exact ca înainte."

— Ce înseamnă asta? Max? Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi.

— Am încercat să te sun aseară, dar telefonul tău era într-una ocupat. Aveam de gând să-ţi spun totul. Îmi pare rău că ai fost luată prin surprindere.

— E ridicol, absolut ridicol, pentru că ieri seară eu sunam într-una la tine. De fapt, întregul weekend am tot încercat să

dau de tine.

Cu cine oare discuta ea la telefon când o sunase Max? O, desigur, cu Clare, care o chemase din Syracusa, bâlbâind şi bolborosind, prea disperată ca să poată vorbi direct şi normal. Bunica. Avusese un nou atac, unul mai slab, totuşi îngrozitor. Aşa încât Rose îşi pierduse o jumătate de oră la telefon ca s-o calmeze pe Clare, şi în tot acest timp ar fi dorit să închidă, ca linia să fie liberă în caz că ar chema-o Max.

Şi o chemase… dar numai ca să-şi ia rămas bun.

Dumnezeule! Ce ironie! Rose începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

Max se uită la ea, zâmbind, cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Vrei să mă lămureşti şi pe mine ce te face să râzi?

— Vai, Max, arătai atât de caraghios cinchit acolo pe vine… era ca şi cum… o, nu ştiu… ca şi cum te-aş fi prins cu mâna în borcanul cu dulceaţă sau aşa ceva.

Lacrimi începură să i se preligă pe la colţurile ochilor.

Max se ridică, roşu la faţă şi înfierbântat, uitându-se la ea cu o înfăţişare atât de jalnică, încât râsul îi muri pe buze.

— Preiau conducerea Departamentului de Litigii din Los Angeles, îi anunţă el. Totul s-a petrecut foarte precipitat, iar tu erai atât de prinsă cu procesul acela… N-am vrut să mă năpustesc cu noutatea asta peste tine până ce…

— Asta doreşti tu, Max? Realmente asta îţi doreşti?

Max ridică din umeri, şi aproape că rânji, fantoma unui zâmbet.

— E o ocazie grozavă. Şi lui Mandy îi place acolo. Îşi va petrece vacanţele cu mine, cam aşa ceva. Am dus-o weekend-ul trecut să vadă locul. Ba chiar am avut timp şi de o baie în mare. Îşi suflecă mâneca şi-i arătă braţul rumenit de soare. Uită-te aici. Îţi vine a crede? în mijlocul lui noiembrie. Da, există şi locuri mai rele decât California.

Doamne sfinte! Max avea într-adevăr de gând să plece.

Definitiv!

Rose avu impresia că podeaua de parchet, cu tot cu covorul ei oriental, se căscase ca o trapă, proiectând-o în spaţiul negru.

Max, prietenul ei neclintit, stâlpul ei de rezistenţă. Singurul om pe care se bizuise fără niciun fel de limită. Îl considerase drept ceva cuvenit, mereu prezent, ca aerul bun pe care-l respira.

Şi acum… Ar fi vrut să-i ceară: „Max, nu pleca. Am nevoie de tine. Te vreau. “

Dar cuvintele nu i se desprindeau de pe buze. S-ar fi făcut pur şi simplu de râs… creând o situaţie penibilă pentru amândoi. Max o şi părăsise. Era clar. În mintea şi în inima lui pusese o distanţă de mii de mile între ei doi.

Şi probabil că parcursese toate aceste mile încă din minutul când se mutase din apartamentul ei, cu patru luni în urmă, şi când ea nu mişcase un deget ca să-l oprească.

„E prea târziu “, îşi spuse Rose. Şi cumplita realizare o izbi ca o lovitură.

— Când? îl întrebă.

— Peste o săptămână. Aş fi preferat să fie mai târziu, dar Gary pretinde că e urgenţă mare acolo. Max îşi întinse mâinile într-un gest de neputinţă. Şi iată-mă, reluă el, încercând să adun într-o săptămână munca a douăzeci şi trei de ani. Nu cred că ai vrea să-mi dai o mină de ajutor la strâns.

Din gâtlejul lui Rose scăpă un sunet, un fel de sughiţ pe care nu şi-l putu reţine. Îşi lăsă capul în piept, ca el să nu-i poată vedea suferinţa zugrăvită pe faţă. Apoi arbora un zâmbet fals şi rosti pe un ton voit vesel, de felicitare:

— Te-aş ajuta cu dragă inimă, dar am o întrevedere. Sunt în mare grabă. Dar, ascultă, dacă nu eşti prea ocupat, o să luăm o masă împreună înainte să pleci. Cu şampanie şi tot tacâmul.

— Sigur că da. Max se lăsă din nou pe vine, scotocind în fundul unui sertar de fişe. Flutură distrat un plic galben în direcţia ei. O să fixez data de îndată ce o să-mi găsesc agenda în talmeş-balmeşul ăsta.

Rose rămase locului, îmbrăţişând scena cu privirea, întipărindu-şi-o în memorie, aşa cum arăta în lumina începutului de după-amiază care se prefira printre jaluzele. Capul înclinat al lui Max, spatele lui încovoiat, cămaşa întinsă peste umerii laţi îi ieşise peste cureaua pantalonilor cenuşii, şi Rose îşi aminti de cuvintele lui, rostite odată când făceau duş împreună: „Sunt clădit ca un taur bătrân

Se gândi acum la aceste cuvinte. Un taur. Citise cândva că indienii din câmpie, când sunt prinşi de o vijelie în timpul vânătorii, ca să nu îngheţe, ucid un taur, îi despică burta şi se cuibăresc în măruntaiele lui până ce trece furtuna. Şi asta făcuse şi ea cu Max. Îl folosise ca să-i ţină de cald.

La ce altceva ar fi trebuit ea să se aştepte? Să rămână aici, întâmpinând-o toată viaţa cu braţele deschise? Nu. Îl rănise. Iar el procedase aşa cum ar fi procedat orice om normal.

Şi acum era prea târziu.

Când venise aici, se văzuse în gând pălăvrăgind cu Max, la un pahar de vin, la sfârşitul zilei, aşa cum obişnuiau ei doi. Ea, povestindu-i totul despre proces; cum atinsese punctul paroxistic, cum se ajunsese la o înţelegere. Şi ar fi vrut să-i povestească despre lucrul care o nedumerise, care o obsedase întreaga noapte, bizara coincidenţă că zâna ei bună care i se arătase cu atâta vreme în urmă, era mama lui Rachel.

Ah, dacă s-ar putea duce acum acasă, să destupe o sticlă de vin, pe care să o ia cu ei în pat şi, după ce vor fi făcut dragoste, în timp ce zăcea în braţele lui, ar fi trăncănit despre toate, întocmai ca înainte. Numai că, de obicei, ea era aceea care trăncănea şi-i cerea sfaturi… iar Max o asculta.

Brusc, simţi că existau o sumedenie de lucruri pe care ar fi

vrut să le cunoască în legătură cu Max. Dar nu mai era timp. Scăpase prilejul.

Rose, simţind că-i dau lacrimile, se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 37

— Domnul o să le deschidă porţile raiului, şi se vor întoarce pe tărâmul cel fără de moarte, unde sălăşluieşte fericirea veşnică…

Rose asculta cuvintele preotului tânăr. Îl urmări cu ochii uscaţi, aşezând o cruce de lemn pe cosciugul simplu, vopsit în alb.

„Fericirea veşnică? repetă ea în gând. Mă rog, să sperăm. Dumnezeu ştie că bunica nu a cunoscut niciun fel de fericire în viaţă. Măcar de-ar afla-o în moarte. “

Era surprinsă de faptul că nu încerca niciun fel de sentiment. „Nu sunt tristă că a murit, cum aş putea fi? Dar nici nu-mi pare bine.”

Şi, într-adevăr, oare nu pentru asta se căznise bunica toată viaţa, cu toate slujbele de vineri şi de duminică, cu toate mătăniile şi spovedaniile, acumulând puncte pentru admiterea în ceruri, de parcă viaţa în sine n-ar fi fost decât un uriaş joc de bingo?

Slavă Domnului, măcar se isprăvise repede. O serie de alte atacuri uşoare după telefonul lui Clare de săptămâna trecută, şi apoi bunica se stinsese în somn.

Toată lumea fusese cruţată şi, în primul rând, bunica, de coşmarul care ar fi urmat dacă ar mai fi trăit. Ţintuită la pat, inconştientă, un prunc mare care ar fi trebuit hrănit, schimbat, spălat, cocoloşit.

Rose îi aruncă o privire surorii ei Mărie, aşezată lângă ea în strana de lemn.

Mai sfrijită ca oricând, mai îmbătrânită, totuşi ciudat de

demnă, ţinându-se dreaptă, cu faţa împietrită ca un cap de indian de pe o monedă, purtând un palton bleumarin rebegit, din a cărui mânecă ieşea o bucată de căptuşeală.

Rose încerca aceeaşi milă amestecată cu iritare. „Uită-te la ea, tăcută şi distantă ca o pisică." Mărie vorbea foarte rar cu ea la telefon şi întotdeauna născocea câte un pretext ca să refuze invitaţiile lui Rose la prânz, la cină, la o seară petrecută în oraş. Rose se plictisise să fie întotdeauna singura care-i făcea oferte, aşa încât nu o mai văzuse pe Mărie de mai bine de un an. Şi acum iată-le împreună… Doamne ce motiv sinistru de a fi împreună!

Şi ea se simţea sinistră. Vlăguită, cu o greutate în oase. „Mâine, îşi repetă ea, mâine Max va pleca în California. **

Gândul o sfredelea de parcă ar fi fost una din andrelele bunicii scormonind în inima ei.

Doamne, de pe acum îi lipsea, şi durerea se înteţea din ce în ce. Cât de proastă fusese, cât de oarbă! De ce oare, se întreba chinuitor, de ce oare când ne apropiem atât de mult de lucrurile importante nu le vedem?

Încerca sentimente cu totul diferite de cele pe care le avusese pentru Brian. Max nu fusese niciodată pentru ea pur şi strălucitor, înălţat pe un altar în inima ei, o icoană. Nu, el era ceva în care trăiai. Ca o casă plină de tot felul de nimicuri şi de fotolii roase şi uzate, dar în care te simţeai mai bine decât în orice palat imaculat.

„Dintr-o clipă în alta am să izbucnesc în plâns, îşi spuse Rose – ar fi nostim. Toată lumea ar crede că o jelesc pe bunica." Nu, nici măcar biata bunica nu merita aşa ceva, lacrimi la înmormântarea ei, vărsate pentru un altul.

Rose se sili să-şi concentreze atenţia din nou asupra preotului. Bătrânul părinte Donahue se pensionase. Aşa încât tinerelul ăsta cu faţă de heruvim – ce naiba, nu arata mai mare decât un băiat de altar! — Îi luase locul. Ce ciudat, Sfinţii Martiri fără smochinitul părinte Donahue în

veşmintele lui verde cu alb.

Şi în locul mormăitului şi bâzâitului părintelui Donahue, vocea asta clară şi tinerească răsunând peste stranele în cea mai mare parte goale.

— Oh, Doamne, Tu eşti Dumnezeul meu pe care-L caut; după Tine tânjeşte carnea mea, iar sufletul meu e însetat ca pământul pârjolit, scorojit, mort, fără de apă…

Da, şi sufletul ei era scorojit şi mort, fără de Max.

— … Tu Doamne eşti sprijinul meu şi în umbra aripilor Tale strig de bucurie. Sufletul meu se agaţă de Tine; mâna Ta dreaptă îmi dă reazim…

Un sunet hohotit; cineva plângea.

Rose, cu ochii duri şi faţa de piatră, se uită dincolo de Mărie, acolo unde şedea Clare, cu capul înclinat şi faţa ascunsă de aripile cenuşii ale scufei ei de călugăriţă. Clare îi evoca o pernă umplută cu fulgi, moale şi lipsită de formă, rotofeie, aşa cum stătea ghemuită pe bancă. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, de-ar înceta cu plânsul! De parcă moartea bunicii nu ar fi fost o adevărată binecuvântare.

— S-a stins, o auzi pe Clare scâncind către Mărie, s-a stins ca o lumânare. Oh, mă simt îngrozitor. Mă simt… atât de răspunzătoare.

— De ce-i nevoie să te simţi răspunzătoare? îi şopti Mărie enervată. Doar n-ai omorât-o tu.

Rose văzu faţa rotundă, umflată de lacrimi a lui Clare tresărind şocată la o asemenea idee.

O clipă, aproape că-i fu milă de ea. Dar îşi aduse aminte că în ultimii câţiva ani nu Clare o îngrijise pe bunica ci infirmierele şi surorile dintr-un cămin – spital catolic. Clare nu făcuse pentru bunica nimic mai mult decât în trecut. Decât că se rugase, bineînţeles, în ce priveşte ruga, Clare era o adevărată profesionistă.

În sfârşit slujba se termină şi preotul cel cu faţa fragedă făcu semnul crucii peste cosciug. „Dumnezeule, gândi Rose,

nici măcar n-a cunoscut-o. “

O străbătu un fior. Brusc, o săgetase gândul oribil că bunica nu murise cu adevărat, că zăcea în coşciug rânjind, aşteptând să sară în sus ca un lugubru hopa-Mitică.

Pe urmă văzu că Mărie se foia aranjându-şi paltonul şi întinzând mâna după poşetă.

— Trebuie să mă întorc acasă, îi şopti ea. Femeia cu care am lăsat copilul nu poate rămâne mai mult de o oră.

— Nu vii la cimitir? întrebă Clare şi faţa ei puhavă se lungi.

— Ca să văd cum se aruncă noroi peste ea? Nu, mulţumesc. Apoi păru să se înmoaie puţin şi mângâie absentă mâna lui Clare. Crede-mă, trebuie să plec. Missy e bolnavă, şi Bobbie arăta cam mofluz azi-dimineaţă. Un colţ al gurii îi zvâcni. Ştii cum se spune, urmă ea, viaţa merge înainte.

Rose o văzu pe Clare întorcându-şi acum faţa spre ea, cu o expresie de implorare.

Rose deveni rigidă, spunându-şi în sinea ei: „Nu mai pot să suport toate astea. “Dar pe urmă se corectă singură: „Nu-i drept s-o las pe Clare să se descurce singură cu toate bocitoarele astea. Doamna Slatski şi toate babele din cartier. Da, altă dată aşa aş fi procedat, aş fi făcut exact ce se cuvine, pe vremea când mă călca în picioare, ca pe un preş. Dar lucrurile s-au schimbat. Eu m-am schimbat…”

Şi, în cea mai mare parte, trebuia să-i mulţumească lui Max pentru această schimbare.

— Mă întorc şi eu cu Mărie, se auzi spunând. De ce să nu te duci tu singură la cimitir, Clare? apoi adăugă cu duioşie: Cred că asta şi-ar fi dorit şi bunica.

Oricum, avea ceva de discutat cu Mărie. Singură. O chestiune în care s-ar fi putut ca Mărie să fie în stare să o ajute.

Mama lui Rachel – da, Sylvie se numea. Poate că Mărie ştia ceva de treaba asta.

Rose îşi duse mâna la ureche. „Şi dacă ea ştie ceva, poate că am să înţeleg şi eu de ce Sylvie Rosenthal mi-a dat cercelul ăsta cu atâţia ani în urmă.”

Apartamentul lui Mărie nu se schimbase. Aceeaşi grotă întunecoasă care servea de living-room, îmbâcsită de miros stătut de tutun. Aceeaşi mobilă stil motel, doar că mai jerpelită acum. Ţarcul de copii dispăruse, şi un baston de hockey era acum rezemat în colţ lângă televizor, iar o păpuşă Bărbie, golaşă şi stâlcită, zăcea pe covor.

— Pune ăla pe jos şi aşează-te, îi spuse Mărie, arătând spre un coş plin de rufe care trona pe un şezlong lipit cu benzi de scoci. A, trebuie să-ţi spun că Bobby e nebun după jocul acela Atari pe care i l-ai trimis de ziua lui. Nu mai pot să-l dezlipesc de el.

— Ştiu, mi-a scris un frumos bilet de mulţumire. E un copil admirabil, Mărie. Toţi sunt aşa. Îi creşti bine.

Eileen Goudge

Sunetul televizorului răzbi din dormitor. Toţi cei trei copii ai lui Mărie erau strânşi ciorchine pe patul de boală al lui Missy şi se uitau la un film ştiinţifico-fantastic. Rose îşi făgădui să petreacă puţin timp cu fiecare dintre ei înainte de a pleca, iar Bobby era destul de mărişor ca să rămână uneori în oraş cu ea. O să-i propună lui Mărie…

— Sfinte Isuse, răspunse Mărie la observaţia ei, ai început să vorbeşti cu aceeaşi pioşenie ca şi sfânta Soră Clare. Asta a făcut marea avocatură din tine?

Înainte ca Rose să se poată simţi ofensată, Mărie se trânti lângă ea pe canapea, abandonându-şi atitudinea înţepată. Îşi aprinse o ţigară şi o privi pe Rose prin fum.

— Nu pune la inimă ce vorbesc eu, continuă Mărie oftând. Mă ţăcănesc stând toată ziua singură aici, când copiii sunt la şcoală. Necazurile te fac meschin.

— Unde-i Pete?

— Pete! Mărie pufni du dispreţ. M-a părăsit. S-a mutat din

casă. Acum două săptămâni. Nu ţi-am spus? Din partea mea, călătorie sprâncenată!

— Dar… din ce… Rose îşi curmă vorba. Voise s-o întrebe: „Atunci din ce trăieşte? Cel puţin, când Pete era acasă, aveaţi ajutorul de şomaj. “

Dar privirea rece din ochii lui Mărie îngheţa orice îngrijorare fraternă.

— Vrei să-ţi dau ceva? O cafea? schimbă Mărie vorba.

— Nu, nu te deranja… te rog. Oricum, nu pot rămâne mult. Rose trase adânc aer în plămâni. Mărie, am venit să te întreb… despre… despre ceva ce a afirmat cu multă vreme în urmă bunica. Despre mama noastră… cum a avut… mă rog, că se poate ca eu să nu am acelaşi tată ca tine şi Clare.

Mărie se uita la ea ca la o ţicnită.

— Vorbeşti serios? Ce-ţi pasă de ce trăncănea zgripţuroaica aia? Mereu căuta ceartă. Şi nu-mi pasă că e moartă, ăsta-i adevărul. Îi plăcea să bage zâzanie între noi. Oricum, ce importanţă mai are acum?

— Vreau să ştiu, asta-i tot. M-am gândit că poate… mă rog că poate tu ştii ceva. Că poate bunica ţi-a povestit ţie…

Mărie îşi feri ochii şi dintr-odată păru încordată, gata să sară.

— Ţi-am spus doar. Nu ştiu mai mult decât tine. Părea iritată. Ce dracu nu-ţi scoţi toate astea din minte?

Dar Rose nu se putea opri. Lucrul o rodea şi ştia bine că nu-i o simplă închipuire. Sylvie Rosenthal. O văzuse la tribunal, îi văzuse licărul de recunoaştere din ochi. Ştia ceva. Şi Rose era convinsă că era ceva în legătură cu adevăratul ei tată. Acesta n-a fost marinarul zâmbitor din fotografia înrămată. Fiul bunicii, tatăl lui Mărie şi al lui Clare. Ea ieşise din sămânţa altui bărbat, un om negricios şi cu o cu totul altă înfăţişare, aşa încât, încă din ziua când se născuse, ea făcuse notă discordantă faţă de surorile ei.

— Dacă tatăl meu a fost un alt bărbat, atunci trebuie să fi

avut o familie, pistonă ea cu îndârjire. Poate că o soţie? Sau o soră? Şi soţia sau sora lui trebuie să fi ştiut despre mine. Poate că a vrut să mă vadă.

Mărie se ridică brusc de pe canapea, ducându-şi mâna la gât.

— Ţi-am spus că nu ştiu nimic. Visezi cai verzi pe pereţi. Pur şi simplu, visezi.

Începu să se ocupe de coşul de rufe, scoţând un maiou din teanc şi împăturindu-l dintr-o singură mişcare.

— Uite, eu am treabă. Aşa că dacă tot ai de gând să pleci, nu mă lăsa să te reţin.

Rose încercă un sentiment de frustrare mânioasă. Mărie mințea, nu se putea altfel. Era convinsă. Mărie ascundea ceva.

Se înclină în faţă, prinzându-se cu mâinile de marginea de plastic a coşului de rufe şi silind-o pe Mărie să se uite la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mărie.

— Ţi-am spus doar, eu…

— Ştiu ce ai spus, dar eu cred că ştii ceva. O, Mărie, nu-mi face una ca asta. Toată viaţa m-am simţit altfel decât voi, o intrusă în propria mea familie, şi acum te întorci şi tu împotriva mea.

Rose sări în picioare. Trepida de furie şi, în acelaşi timp, ardea de nevoia de a afla.

— Trebuie să ştiu… rosti înecându-se, căutând cuvintele potrivite – trebuie să ştiu cine sunt. Nu înţelegi? Eu… nu-ţi cer nimic altceva. Dacă tatăl meu adevărat are o familie, n-am să deranjez pe nimeni, nu vreau să stârnesc probleme. Vreau numai să ştiu.

Eileen Goudge

Acum Mărie se uita la ea furioasă, pete roşii colorându-i obrajii osoşi.

După care se prăbuşi pe canapea şi izbucni în lacrimi.

Rose se uită la ea, uimită. Aproape că nu se mai putea

mişca sau vorbi. Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe sora ei plângând.

Mărie îşi înălţă faţa cu ochii roşii şi umflaţi. Se ridică anevoie şi rosti!

— Aşteaptă. Este ceva.

Rose o urmări târşiindu-şi paşii afară din încăpere, iar inima începu să-i bată cu putere. Îşi aminti de povestea „Laba Maimuţei", în care dorinţele se împlinesc în cele mai hidoase forme.

Transpira de teamă.

Mărie se întoarse după un minut, ţinând în mână o cărţulie albastră. Rose văzu că era un carnet de economii. Mărie i-l înmână cu repeziciune, de parcă voia să se descotorosească de el. Rose îl deschise şi văzu numele dactilografiat înăuntru: Rose Angelina Santini.

Depunerea iniţială fusese de douăzeci şi cinci de mii de dolari, datată din 15 septembrie 1954. Dar după aceea urmă urmau pagini şi pagini de sume retrase, ani la rând, câte o sută de dolari, câte cincizeci, câte şaptezeci şi cinci. Până la urmă rămăseseră şapte sute patruzeci şi doi de dolari.

Se uită la Mărie. Ce mai era şi asta?

Sora ei îşi coborî privirile.

— E al tău, da, mărturisi Mărie cu o voce înecată de ruşine. L-am găsit în sertarul bunicii, împreună cu scrisorile acelea ale lui Brian. Carnetul era însoţit de o scrisoare. De la un avocat. Se spunea numai că cineva deschisese acest cont în numele tău – nu se specifica cine, ci numai că voia să-şi păstreze anonimatul.

— Şi bunica…

— Din câte înţeleg eu, şi-a închipuit că e ceva putred în Danemarca. Vreau să spun, de ce ţi-ar da o persoană complet străină atâta bănet? Probabil că tot timpul a bănuit că tata nu era şi tatăl tău adevărat, iar contul ăsta a pus capac la toate îndoielile ei.

— Dar nu mi-ai spus. L-ai păstrat.

— Da, l-am păstrat. Mărie în sfârşit îi întâlni privirea, strângându-şi puţin ochii de parcă ar fi durut-o. În fiecare zi îmi spuneam că împrumut din carnet doar pentru scurtă vreme, şi că îl păstrez pentru tine. Dar Pete a fost concediat din magazinul de fierărie, şi eram la pământ, aşa că mi-am spus că dacă împrumut puţin, doar o sută de dolari ca să ne menţină la nivelul de plutire, n-o să fie mare bai, pentru că o să-i pun la loc de îndată ce Pete o să încaseze ajutorul de şomaj. Era uşor, chiar prea uşor. La bancă, le-am spus că eu sunt Rose Santini. Aveam vechea ta legitimaţie de la bibliotecă, şi scrisoarea adresată ţie, şi cunoşteam toate numele din familia noastră. După aceea – ridică din umeri – a fost ca un bulgăre de zăpadă care se rostogoleşte. Operaţia de amigdalită a lui Bobby. Polipii lui Gabe. Şi Pete, ba avea serviciu, ba era scos, mai rapid decât o târfă din Times Square, iar facturile de plată curgeau înainte. Aşa că am continuat să împrumut, spunându-mi într-una că într-o bună zi am să pun banii înapoi… şi pe urmă, când ai devenit o avocată de succes, am schimbat placa şi mi-am spus că tu n-ai atâta nevoie de banii ăştia pe câtă am eu, şi că, din capul locului, era nedrept să-ţi pice ţie asemenea pleaşcă. Dar cred că argumentele astea nu prea schimbă fapta mea. Şi dacă asta te consolează, află că mă detest pentru ce-am făcut. Tu nu mă poţi detesta mai mult decât mă detest eu însămi.

Rose era uluită, prea şocată ca să poată gândi sau vorbi.

Furia se ridică în ea, densă şi sufocantă. „Fir-ar să fie a naibii! Cum a putut Mărie să mă mintă în halul ăsta? Atâţia ani de zile. Dacă avea nevoie de bani, nu trebuia decât să-mi ceară. Şi i-aş fi dat ei toţi banii ăştia. “

Pe urmă o văzu pe sora ei luând o atitudine rigidă. Îndreptându-şi umerii, înălţându-şi bărbia. Lacrimi îi luceau în ochi, dar erau lacrimi dure, de sfidare.

Furia ei se stinse la fel de repede cum se iscase. Înţelegea.

Mândria era unicul lucru care-i mai rămăsese lui Mărie. Pentru ea, a cere bani ar fi fost mai umilitor decât să mintă. Mai rău decât să fure, mai rău ca orice.

Rose, potopită de emoţie —: milă, uşurare, dragoste – se apropie de Mărie şi o strânse în braţe.

— Nu-mi pasă de bani, Mărie. Păstrează-i pe toţi. Dar nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? Tatălui meu i-a păsat de mine. Oricine ar fi fost el. Cineva a avut grijă de mine.

„Da, cineva, gândi ea, dar cine? Cine este tatăl meu? Şi ce legătură are cu Sylvie Rosenthal? “

Capitolul 38

Sylvie închise registrul, oftând. Pe vremuri fusese al lui Gerald, dar acum, scrisul fin care umplea paginile liniate era al ei. Netezi cu palma coperta uzată din piele de viţel. Cândva fusese maro deschis, dar acum căpătase culoarea vinului de Porto. În partea de sus, scria cu litere mari de aur, parţial şterse: SOCOTELI. Bani încasaţi, bani plătiţi. Fiecare coloană, înregistrând operaţiile lunare, întregea balanţa. Totul în deplină ordine. Toate datorile achitate. „Toate în afară de una “, îşi spuse ea. Cea mai mare, cea mai importantă. „Eşti o proastă, continuă să-şi spună. N-ar fi trebuit să te duci la tribunal. Nu ţi-a spus şi Rachel să nu vii? De ce n-ai ascultat-o? “

Amintindu-şi de Rose, de Rose a ei – şi cât de magnifică fusese în salvarea lui Rachel – Sylvie se simţi din nou năpădită de vechiul regret, dar de astă dată însoţit de o suferinţă nouă, ascuţită.

„Am văzut cum ai răzbit în viaţă, fiica mea. Şi sunt mândră. Eşti frumoasă şi inteligentă, exact aşa cum te-a descris Nikos. Şi am păcătuit renegându-te. Chiar faptul că o am pe Rachel, şi dragostea ei, nu mă poate compensa.”

Aseară, când Nikos îi declarase că a hotărât să nu-i

dezvăluie lui Rose taina, se simţise atât de uşurată. Asemenea unui personaj biblic pe care mina lui Dumnezeu l-a tămăduit de ciumă.

Şi apoi, când îi repetase că doreşte mai mult ca oricând să o ia de soţie, Sylvie fusese mişcată până la lacrimi.

Acum, singură cu gândurile ei, se întreba dacă să accepte.

„îl iubesc, îşi spuse, dar doresc într-adevăr să mă mărit cu el? “Sylvie privi îndelung la portretul ei atârnat deasupra şemineului; îi semăna, da, dar reprezenta o persoană total diferită. Nu mai era femeia aceea timidă care se strecura pe furiş în camera lui Nikos de la subsol, ci o persoană care putea fi ea însăşi, în mod deschis, fără a se simţi stânjenită, fără a regreta.

Numai inima îi rămăsese aceeaşi. Inima ei care nu încetase o clipă să sângereze pentru Rose.

Subit, Sylvie se simţi extrem de obosită. Îşi lăsă fruntea pe registru; pielea coperţii devenise atât de netedă şi de lustruită de cât fusese mânuită, încât avea aproape patina cărnii omeneşti.

Singură, aproape că-şi gusta oboseala, o lăsa să se instaleze, ca pe o veche prietenă. Ar fi putut să se culce în mijlocul zilei, fără ca cineva s-o sâcâie, s-o întrebe dacă era bolnavă.

„Cât e de stranie viaţa, gândi Sylvie. După moartea lui Gerald, mi-era groază de singurătate, mi se părea oribil să mă aşez la micul dejun preparat pentru o singură persoană, iar zilele se aşterneau în faţa mea ca drumul cel mai singuratic din lume.”

Dar acum constata că-i plăcea micul ei dejun solitar, uneori servit pe o tavă în pat. O făcea să se simtă răsfăţată, scăldată în lux, în timp ce răsfoia „Daily News “sau „Good Moming “, ori „America”, în căutarea unui crâmpei de lume şi de viaţă. Şi apoi plăcerea de a-şi scrie cecurile, propriii ei bani, fără ca cineva să clintească o sprinceană dacă se

lansase să-şi cumpere încă o pereche de pantofi irezistibili sau o rochie nouă de la „Saks”. Dar cel mai mult îi plăcea faptul că nu depindea de nimeni decât de ea însăşi. Ce huzur! Şi ce plăcut să te simţi îndeajuns de tare pentru a face toate aceste lucruri!

Îşi aminti de o zi petrecută în casa lui Nikos, cu o lună în urmă. Se afla singură acolo, uitându-se la fâşiile-mostră de materiale, când la etaj plesnise o ţeavă, apa revărsându-se puhoi până în salonul central. Intrase în panică, prea copleşită de spaimă pentru a şti ce să facă. Dar deodată îi venise ideea să alerge la subsol, să găsească valva de reglare a apei, după care îi telefonase instalatorului la numărul de urgenţă, ba chiar ştersese apa, înainte de a se putea infiltra şi strica tavanul de dedesubt.

Dar dacă Nikos ar fi fost acolo, ar fi avut el grijă de toate, iar ea s-ar fi simţit neputincioasă şi inutilă. Ba chiar ar fi dorit să-l lase pe el să rezolve totul, şsta era lucrul îngrozitor. Ea era puternică. Dar era oare destul de puternică încât să reziste tentaţiei de a lăsa un bărbat să-i preia toate îndatoririle? Şi nu numai când era vorba de o ţeavă spartă, ci în toate domeniile care-i alcătuiau viaţa?

Totuşi, Nikos, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avea nevoie de ea.

„Eu, cel puţin, o am pe Rachel, gândi Sylvie, dar Nikos nu are pe nimeni. Ba nu, mai mult de atât, are o fiică pe care tânjeşte să o iubească şi nu-i este îngăduit. Oh, Doamne, iartă-mă, în toţi aceşti ani am fost înspăimântată ca Gerald să nu afle. Dar, de fapt, pe Nikos îl frustram.”

Va putea fi vreodată iertată? De Rachel, de Nikos, de Rose? Vai cât dorea această iertare!

Sylvie îşi înălţă capul. De undeva din tăcerea casei se auzea un ceas bătând. De ce era totul atât de liniştit? Desigur, era ziua liberă a lui Bridget. Nu se găsea decât Manuel, afară, adunând cu grebla frunzele moarte din

gradina de trandafiri.

Buletinul meteorologic anunţase zăpadă. Şi chiar aşa şi arăta. Cerul liniştit şi greu, umflat. În curând trandafirii vor fi înfăşuraţi într-un giulgiu de zăpadă, or să piară, ca un vis. Dar nu vor dispărea de-adevăratelea. Sub veşmântul de zăpadă şi sub ţărâna îngheţată va hiberna o tainică lume verde. Iar în primăvară se va produce miracolul şi totul va izbucni iar la viaţă.

„Asta e viaţa, gândi ea. Ceva moare, dar nu piere cu totul. Lasă întotdeauna o urmă, o fărâmă în inima noastră. Şi această fărâmă poate înflori din nou.

Soneria de la uşa din faţă străpunse tăcerea, făcând-o să tresară. Şi, fără niciun motiv, inima începu să-i bată furtunos.

Îi era teamă să deschidă uşa.

Dar, deşi ceva din lăuntrul ei ezita, paşii o purtară prin biroul lui Gerald, apoi în hol, tocurile ei înalte ţăcănind pe dalele de marmură ale vestibulului. Şi fără măcar să apese pe butonul interfonului ca să afle cine era, deschise uşa grea din lemn de nuc.

Nu întrebase cine e la uşă, pentru că, într-un anumit fel, trebuie să fi ştiut cine era. Chiar înainte de a fi deschis larg uşa şi de a vedea fata înaltă, cu ten măsliniu, îmbrăcată într-un impermeabil, aşteptând pe scările din faţă, în timp ce primii fulgi i se aninau în păr, Sylvie ştiu.

Rămase în prag, înlemnită de parcă prinsese rădăcini, cu inima zbătându-i-se în piept.

— Rose, şopti dintr-o respiraţie.

Capitolul 39

Rose intră, aducând cu ea o rafală de aer rece. Sylvie simţi ochii negri, imenşi, ai tinerei femei fixând-o cu aceeaşi curiozitate răscolitoare ca şi ultima dată când se aflaseră faţă-n faţă, în curtea şcolii din Brooklyn, pe o zi vântoasă.

Sylvie, copleşită de un dor de nestăpânit, trebui să se lupte ca să nu-şi strângă fiica la piept.

Se mărgini să se uite la Rose, să urmărească fulgii de zăpadă care se prefăceau în stropi de apă, ce picurau de pe impermeabilul ei pe dalele de marmură negre şi albe. Un fior îi spirală pe şira spinării.

— De unde îmi ştiţi numele? întrebă Rose.

Sylvie făcu un pas îndărăt, şi îşi duse mâna la gât, jucându-se cu năsturaşii gulerului înalt al bluzei de caşmir roşu. Prinse nasturele de sus, răsucindu-l, simţind cum îi cedează aţele.

— Eu… începu ea dar glasul îi rămase în gât. Ar fi vrut să strige adevărul în gura mare.

Dar s-ar fi zis că glasul, gâtul, plămânii îi îngheţaseră, iar frigul se răspândea acum în ea în valuri, amorţind-o, prefăcând-o în bloc de gheaţă.

„Sunt mama ta, eu te-am născut şi apoi te-am dat altora. Dar cum, cum aş putea vreodată să-ţi spun lucrul ăsta! “

— Cred că nu am fost prezentate una alteia, dar Rachel mi-a vorbit despre dumneata, răspunse Sylvie simţindu-se lipsită de demnitate şi detestându-se pentru acest lucru. Te rog, nu vrei să intri în casă? Trebuie să fii pe jumătate degerată. S-a spus că vom avea un strat de zăpadă de şase centimetri. Extraordinar, nu? Iarnă în noiembrie? De ce nu-ţi scoţi haina? Pe urmă o să putem intra în salon să stăm de vorbă. Ai venit în legătură cu Rachel, nu?

Pălăvrăgeala ei părea să ţâşnească de la sine, vocea altcuiva se strecura printre buzele ei îngheţate.

Rose părea să şovăie, avea o expresie evazivă, nesigură. O lăsă pe Sylvie să-i ia impermeabilul. Dedesubt, purta o fustă simplă din stofă bleumarin şi un pulover alb. Semăna extraordinar de mult cu fetiţa aceea solemnă, îmbrăcată în uniforma şcolară, a cărei imagine Sylvie o purtase ca pe un talisman în inima ei vreme de mai bine de douăzeci de ani.

Nu mai suporta să se prefacă, nu, niciun moment în plus.

— O cafea? Sau preferi un ceai?

Dar, Doamne, uite că putea să continue a se preface. Uite că o făcea.

— Eu una prefer ceai, reluă Sylvie. Ceai de muşeţel. Se spune că e un bun calmant pentru nervi. Sylvie continuă să flecărească în timp ce o conducea pe scară. Te rog, ia loc. Oriunde. Îi indică fotoliul cel mai comod, îmbrăcat în creton, din faţa şemineului. Încă nu mi-ai spus dacă vrei ceai sau cafea.

— Un ceai, vă rog, dacă nu e prea mare deranjul.

— Nu e niciun fel de deranj. O să-l prepar chiar eu. Doar un minut.

Sylvie se simţea extrem de uşurată pentru că găsise un pretext să iasă din cameră şi să nu mai trebuiască să se uite în ochii aceia, ochii lui Nikos. Care o acuzau. Care o condamnau. „Rose nu poate să ştie cine sunt eu, îşi spuse, dar intuieşte unele lucruri. În adâncurile ei poate că îşi aminteşte…"

În bucătărie, aşteptând ca apa din ceainic să dea în clocot, Sylvie se încleştă de marginea poliţei, simţind că o dor umerii şi braţele. Era ameţită şi frigul care se răspândea în trupul ei o ardea.

Când ceaiul fii gata şi ea îşi dădu seama că lipsise din cameră atât cât îi îngăduia limita politeţei, luă tava în mâini, ascultând clinchetul ceştilor de porţelan Wedgewood care tremurau pe farfurioare, şi impunându-şi fermitate.

— Iată-mă, rosti veselă, aşezând platoul pe măsuţa joasă, din lemn de trandafir din faţa fotoliului. Vrei lămâie?

— Da, vă rog, încuviinţă Rose.

— Poftim, spuse Sylvie, înmânându-i ceaşca delicată, pictată cu flori, plină cu ceai aburind. Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? întrebă ea. Ceva în legătură cu Rachel?

— Eu… nu tocmai… e numai…

Rose se foi stingherită în fotoliu, plimbându-şi ochii de jur împrejurul încăperii, de parcă într-adevăr n-ar fi ştiut de ce se află acolo. Pe urmă privirea ei întunecată căzu din nou asupra lui Sylvie, care începu să tremure, înspăimântată că Rose vedea acum dincolo de disimulările ei, în chiar inima sumbrei ei taine.

— Nu am venit în legătură cu Rachel. Eu… mă rog, acum că mă aflu aici, totul mi se pare cam stupid… dar adevărul este că ieri, la tribunal, am crezut că vă recunosc. De fapt, am fost convinsă.

Rose îşi vârî mina sub cununa de bucle brune şi îşi smulse un cercel din ureche.

Sylvie se cutremură: „Dumnezeule mare, cercelul pe care i l-am dat. L-a păstrat. În toţi aceşti ani. “Se uită la cercel, simţind că se crispează toată, de parcă piatra ar fi conţinut o otravă mortală care putea s-o ucidă.

Rose îl ţinea acum în palma întinsă, un rubin în formă de lacrimă, care atârna dintr-o montură de diamante. Scânteia luminos şi cald ca sângele.

— Când aveam nouă ani, o doamnă mi-a dat acest cercel, explică Rose. O doamnă care semăna cu dumneavoastră. De fapt, care arăta exact ca dumneavoastră. Desigur că a trecut mult timp de atunci, dar eu o ţin foarte bine minte… Dumneavoastră… acea femeie şi-a scos acest cercel din ureche şi, pur şi simplu, mi l-a dat, fără să-mi spună o vorbă. Mă rog, vă puteţi da seama cât am fost de şocată… era ca şi cum… ca şi cum ar fi picat din senin o zână din basme şi ar fi agitat o nuia fermecată asupră-mi. Numai că doamna a fugit imediat fără să-mi spună nimic, nici de ce mi-a dat cercelul, nici cine era. Speram că poate dumneavoastră o să reuşiţi să mă ajutaţi. M-am gândit că poate dumneavoastră cunoaşteţi motivul pentru care…

Privirea ochilor ei negri o frigea pe Sylvie, aşa cum o arsese şi a lui Nikos, străpungând-o. Simţea cum prefăcătoria

ei se descompune, desprinzându-se straturi, straturi, asemenea tuşelor de zugrăveală veche, „Ştie. Mă ţine minte. Doamne, fă ca minciunile să înceteze. Ajută-mă să-i spun adevărul!"

Şi totuşi, nu se simţea în stare. Adevărul era enorm, un bolovan mare, care ar fi sfărâmat-o pe ea dacă ar fi încercat să-l urnească din loc.

Şi acum, o izbi un alt adevăr: „Am păstrat taina atâta vreme, încât a devenit o parte din mine, ca şi carnea mea vie. A o despica din mine, ar fi ca şi cum aş ucide ceva ce-mi aparţine."

— Aş vrea să te ajut, draga mea, minţi din nou Sylvie, detestându-se mai mult decât ar fi crezut posibil, dar nu o cunosc pe această femeie. Spui că-ţi aduc aminte de ea? Mă rog, ştiu ce înseamnă acest lucru. Şi eu am întâlnit odată o femeie care-mi părea atât de cunoscută, încât aproape că mă înnebunea, nu ştiu de ce. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că m-ar putea obseda în asemenea hal. Vai, draga mea, ţi s-a răcit ceaiul. Dă-mi voie să-ţi tom un altul.

Rose îşi lăsă ceaşca în farfurioară, cu un clinchet final.

— Nu… vă mulţumesc. Părea foarte agitată. Eu… trebuie să plec. Scuzaţi-mă că v-am răpit timpul. Şi că am dat năvală peste dumneavoastră. Dar, înţelegeţi, am crezut… eram atât de sigură…

— Te rog, nu te scuza. Sunt bucuroasă că ai venit. Oricum voiam să-ţi mulţumesc. Pentru că ai ajutat-o pe Rachel. Ai fost minunată.

Când o conduse în jos pe scară, Sylvie se rugă în gând ca Rose să nu observe cât de tare tremura, cât de false şi de subţiratice sunaseră spusele ei.

Şi atunci văzu, când ajunseră jos, privirea din ochii negri ai lui Rose. „M-ai minţit, spuneau ochii aceia. Nu ştiu de ce. Dar ştiu că m-ai minţit."

Sylvie se gândi la cercelul de rubin, perechea celui pe care

i-l dăruise lui Rose. Cu ani în urmă, scosese o cărămidă din zidul grădinii, şi îngropase cercelul sub ea. „Ca pe o sămânţă, îşi spuse ea, o sămânţă nesădită în pământ şi care nu va încolţi niciodată."

În clipa aceea, ar fi vrut să se întindă pe marmura rece şi să moară acolo.

Capitolul 40

Rose, urmărind-o pe Sylvie îndreptându-se spre cuier ca să-i aducă impermeabilul, ar fi vrut să o apuce de umeri şi s-o zgâlţâie. Şansa ei de a afla adevărul, poate că unica ei şansă, i se strecurase printre degete. Şi, într-o clipă, avea să se spulbere.

„Ştie ceva, îşi spuse Rose, dar, fir-ar să fie, nu are de gând să-mi spună. Pare speriată. De ce oare? De cine îi este frică? "

Şi apoi, privind în jur în timp ce-şi aştepta impermeabilul, zări o uşă deschisă-încăperea părea a fi biroul unui bărbat: fotolii de piele uzate, o hartă antică, afişe mari, anunţând opere reprezentate în anii 1920, înrămate pe pereţi. Deasupra căminului, cu suporturile sale masive din alamă închipuind capete de lei, atârna un portret vechi al unei femei tinere, drapate într-o rochie din sifon albastru, şi cu mâinile odihnindu-se în poală. Deşi avea faţa palidă, părea să radieze de căldură şi de viaţă, de parc-ar fi fost gata să păşească, vie, în cameră.

Rose, intrigată, se apropie şi trecu pragul încăperii. Oprindu-se în faţa şemineului, se uită la portret, la femeia cu ochi verzi ca salcia şi cu părul de mătase acvatică. Şi, brusc, observă altceva, un strop roşu sub ureche, un rubin montat în aur, modelat ca o lacrimă. Artistul îl pictase cu atâta măiestrie, încât părea să scânteieze.

Rose simţi că ameţeşte, inima începu să-i bată în salturi repezi, uşoare, ca o piatră care lunecă pe oglinda unui

eleşteu. „E ea… zâna mea bună. “

— Ăsta era biroul soţului meu, auzi în spate vocea lui Sylvie. Părea îngrijorată, emoţionată. Toate cărţile lui, colecţiile lui de discuri… iubea opera…

Rose se sili să se întoarcă spre Sylvie, care stătea în prag, cu impermeabilul ei în braţe. Observă că îl ţinea într-un fel bizar, strângându-l la piept, de parc-ar fi fost un copil.

— Dumneavoastră aţi fost, rosti Rose, reuşind cu greu să articuleze cuvintele; plămânii ei păreau să se fi golit de aer.

Ştiuse tot timpul, desigur… dar acum… văzând dovada concretă… cercelul. Perechea perfectă a cercelului ei. Doamne, ce se întâmpla?

Simţi sângele urcându-i-se în cap ca un talaz imens, izbindu-se, urlându-i în urechi.

O văzu pe Sylvie făcând un pas îndărăt, apoi poticnindu-se, glezna delicată i se răsuci astfel încât se împletici şi trebui să se prindă de marginea unei mese ca să nu cadă. Impermeabilul lui Rose îi căzu din braţe, pe covorul oriental.

După aceea, însă, Sylvie îşi îndreptă spatele, încet, cu grijă, ca o persoană foarte bătrână sau foarte bolnavă. Nemişcată, dreaptă, părea o statuie de marmură iluminată de razele cenuşii, pâsloase, care se filtrau printre draperiile grele.

Rose făcu un pas în faţă, înfrigurată, de parcă înaintase prin apa unui lac şi acum dăduse de o porţiune foarte rece. Pielea i se încreţise şi o vină îi pulsa nebuneşte la gât.

Fără să-şi dea seama ce face, îşi înălţase o mână şi îşi pipăia cercelul de rubin. O văzu pe Sylvie clătinându-se, de parcă fusese lovită.

— Cine eşti? şopti Rose.

Sylvie se uită la ea îndelung. Stătea împietrită, fără să clipească, asemenea unui animal sălbatic prins în lumina farurilor unui automobil în goană.

Pe urmă rosti:

— Mama ta.

Glasul ei părea să se reverbereze în ecouri, de parcă ar fi vorbit dintr-un tunel.

Ce voia să spună? Rose se simţea năucită. Se părea că Sylvie îi comunica ceva, ceva important, dar era ca şi cum îi vorbea chinezeşte. Mama? Cum putea femeia asta să fie mama ei? Nu. Imposibil. Se vede că nu auzise bine.

— Nu înţeleg, spuse Rose. Îi venea greu să articuleze cuvintele. Buzele îi erau îngheţate, faţa la fel. Eu nu… mama mea… mama mea a murit.

— Da. Angie a murit. Dar ea nu era mama ta adevărată. Eu, eu te-am purtat în pântece, aici. Îşi apăsă mâna palidă pe abdomen. Eu te-am născut… erai atât de neagră… tot părul acela negru, ochii ca doi cărbuni… dar te-am vrut… o, da, te-am vrut. Dar Gerald, Gerald ar fi ştiut că am iubit un alt bărbat… şi m-ar fi urât… ar fi divorţat. Sylvie tremura toată şi cuvintele ei ţâşneau la întâmplare, deconectate parcă de ovalul palid, contorsionat, al chipului ei. Şi pe urmă a fost incendiul, murmură ea în continuare, a fost un foc mare în noaptea aceea… şi, Dumnezeu să mă ierte, am luat bebeluşul lui Angie în locul copilului meu. În locul tău. Îşi acoperi faţa cu ambele mâini, umerii slabi i se gârboviseră sub bluza roşie.

— Rachel, şopti Rose.

Şi pe urmă, într-o străfulgerare, îşi dădu seama… sentimentul acela obsedant pe care l-a avut mereu în legătură cu Rachel… Rachel îi amintise întotdeauna de cineva, dar de cine? Cu cine semăna? Şi acum, o sfinte Isuse… „tot timpul mi-a stat în faţa ochilor, numai că nu am putut vedea…”

Mărie. Dumnezeule, da.

Rachel, cu părul ei castaniu-auriu, cu ochii albaştri arzători, minionă, exact ca Mărie. O Mărie mai tânără, mai drăguţă.

Rose încerca o stranie imponderabilitate, de parcă cineva

o ridica în sus şi plutea în aer. Toate astea nu erau reale… nu se puteau întâmpla cu adevărat…

„Femeia asta, Sylvie Rosenthal. Mama mea adevărată!" Nu, nu era cu putinţă.

Şi totuşi… simţea, într-un fel, că trebuia să fie adevărat. Undeva, în adâncurile ei, trebuie să fi ştiut dintotdeauna lucrul ăsta. Aşa cum ştii lucrurile în vis, lucruri pe care altminteri nu ai cum să le cunoşti.

Pe urmă simţi că se dezagregă lăuntric, asemenea fărâmelor de sticlă colorată dintr-un caleidoscop, care se învârtejesc şi se împrăştie, răsucindu-se. Dar miezul ei rămăsese nemişcat şi rece. O brumă de furie îi învălui inima, ca o chiciură.

„Mama mea nu e moartă. Nu a murit în focul acela… pur şi simplu a plecat… m-a lăsat unor străini… oh, Dumnezeule… m-a părăsit…

— Cât am regretat, continuă Sylvie, lăsându-şi braţele să-i cadă inerte şi înfăţişându-i chipul ei tras, torturat. Mi-a părut rău de îndată ce-am făcut acel pas… aş fi vrut să retractez, să le spun că a fost o greşeală. Dar n-am putut s-o fac. Nu am văzut nicio altă cale.

— Şi tatăl meu? Cine este tatăl meu?

— Nikos Alexandros. A fost amantul meu. Lui nu i-am spus nimic… dar acum ştie. Şi te vrea… mai mult decât orice pe lume. Dar… eu am fost atât de buimacă, înţelegi, şi atât de speriată. În mod greşit. Ştiu acum. Am greşit renunţând la tine. În toţi anii ăştia nu a existat o singură zi în care să nu mă urăsc pentru fapta mea.

— Dar ai fi putut veni să mă iei… Când eram de un an, de cinci, de şapte…

Răceala care se înstăpânise pe inima ei i se răspândea în trup, amorţindu-i degetele. Vedea cum afară ninsoarea se înteţise, cădea mai repede, mai puternic, bătând în geamuri cu un zgomot sec.

— Şi când ai venit în ziua aceea la şcoala mea. De ce? De ce nu mi-ai spus atunci?

— Am dorit doar să te văd. Numai o singură dată… să văd cum eşti. Cum arăţi. Vocea lui Sylvie se sparse şi mâna ei tremurătoare se ridică spre ureche, ca atunci. Şi nu am putut să te las să pleci fără… fără ceva de la mine, îşi sfârşi ea fraza.

— Şi ce se întâmpla cu mine? strigă Rose, făcând încă un pas înainte, cu genunchii tremurând. O aveai pe Rachel, nu aveai nevoie de nimic din partea mea.

— Nu… nu, nu înţelegi… Te voiam pe tine. Dar era prea târziu, mult prea târziu. Reflexe ale zăpezii care se cernea, jucau pe faţa albă, îngustă a lui Sylvie. Cum… cum ţi-aş fi putut spune? Ai fi fugit. Nu m-ai fi crezut. Nu m-ai fi dorit.

— Te înşeli. Te doream. Aveam nevoie de dumneata… sau de oricine… care să mă iubească.

Rose se uită fix la Sylvie, văzând cum faţa îi pălea tot mai mult. Îşi aduse aminte de ziua aceea, cu vântul rece care o pătrundea prin paltonaşul ei subţire, de şocul pe care i-l pricinuise darul neaşteptat – un cercel de rubin, ca un strop de sânge sacru în palma ei, ca o rană din palma lui Iisus. O, da, cum îşi mai amintea.

— Şi dacă m-ai fi cerut atunci? continuă ea să scormonească. Rachel era cea care te-a oprit? Ce s-ar fi întâmplat cu ea?

Cu o mişcare smucită Sylvie îşi îndreptă spatele, de parcă ar fi fost manipulată de nişte sfori invizibile care îi trăgeau spinarea în sus şi îi înălţau capul.

Faţa îi zvâcnea din pricina lacrimilor pe care şi le înfrâna.

— Nu am să te mint, urmă ea. Am minţit destul până acum. O iubesc pe Rachel ca şi cum ar fi propriul meu copil. Nu aş fi putut renunţa la ea, nu mai mult decât…

Rose simţi o coardă lăuntrică plesnind în ea.

Sări în faţă – în noua ei imponderabilitate părea să fi parcurs camera dintr-un singur pas uriaş – o înşfacă pe

Sylvie de umeri, înfigându-şi degetele în carnea moale a omoplaţilor. Îi simţea în nări parfumul, o mireasmă fină de flori, dulce, care stârnea în ea în aceeaşi măsură un jind disperat şi furie.

— Decât ce? Decât dacă ţi-ar fi fost came din carnea ta şi sânge din sângele tău? Asta voiai să spui? Asta?

Sylvie nu făcu nicio mişcare de a se elibera. Stătea locului, cu braţele moi, cu ochii verzi, imenşi, arzând.

Cu un gest lent, clătină din cap, şi mişcarea îi desprinse o lacrimă. I se rostogoli pe obraz, picându-i de pe bărbie drept pe încheietura mâinii lui Rose.

Şi pe urmă Sylvie fu aceea care o lipi de ea, cuibărindu-i obrajii în cupa mâinilor ei… cu degete atât de reci, încât o făcură pe Rose să tresară. Timp de un moment nesfârşit, rămaseră astfel, tăcute, lipite una de cealaltă. Unicul sunet era bubuitul inimii lui Rose.

— Toţi anii ăştia… vocea şovăitoare a lui Sylvie ştirbi tăcerea. Să te ating… o, doar să te ating… aşa ca acum… copilul meu… fiica mea…

Rose se smulse din îmbrăţişare, un nou val de mânie tălăzuind prin ea, aducându-i sângele în cap.

— Nu! strigă. Nu! Nu, m-ai vrut… nu m-ai vrut niciodată… m-ai părăsit ca pe… ca pe un câine sau un pui de pisică. Toată viaţa mea am simţit că nu fac parte din familia aceea. Şi din nicio altă familie. Bunica mea… mă ura. Pentru că şi-a dat seama cât eram de diferită de ceilalţi… şi a crezut că mama mea, Angie, păcătuise cu alţii. Mă învinovăţea pe mine pentru moartea fiului ei. Şi ai crezut că un împuţit de cont bancar poate răscumpăra toate astea? Da, ştiu şi despre cont. Probabil că dumneata ai fost. Dar nici măcar atunci nu ai avut curajul să-ţi dai numele…

— Nu puteam. Dar am vrut să ai ceva…

— Nu mi-ai dat nimic! Chiar mai puţin decât nimic. În ziua aceea, când ai venit la şcoală, ai fost ca un vis frumos, mi-ai

dat speranţă. Dar era o speranţă falsă. Zadarnică. La fel ca şi cercelul. Te-ai gândit vreodată cât de zadarnic e un singur cercel? Mai rău… îţi aminteşte permanent de cel care lipseşte.

Sylvie îşi duse o mână la inimă şi făcu o grimasă ce trăda o teribilă durere. Faţa îi era udă.

— Îmi pare rău… atât de rău… şopti ea înecându-se. N-am vrut… n-am vrut să te rănesc…

— Cum ai fi putut să mă răneşti? Nu te cunoşteam.

Rose simţi un gust sărat pe limbă; ştia că în orice clipă ar fi putut izbucni în plâns.

Se aplecă să-şi ridice impermeabilul de pe jos. Sângele îi năvăli în obraji. Puncte de lumină îi jucau înaintea ochilor, orbind-o. Pe urmă văzul i se limpezi şi dădu să se îndrepte spre uşă.

— La revedere… mamă.

— Aşteaptă! Nu se poate să pleci. Nu acum… nu până… aşteaptă, te rog!

Glasul lui Sylvie, chemând-o înapoi, răsuna ca un ecou în capul lui Rose. Un ecou din alte timpuri. Simţi, aşa cum simţise în ziua aceea de demult, că braţele şi picioarele i se îngreunează de parc-ar fi fost de plumb, încetinindu-i mişcările până când nu se mai putu urni. Şi ca în ziua aceea de iarnă din curtea şcolii se pomeni întorcându-se, inexorabil atrasă de necesitatea imperioasă a acelei voci.

„Stupid! Pleacă imediat de aici!“ îşi spuse. Dar stătea locului, detestându-se pentru slăbiciunea ei. Chiar şi acum tânjea după ceea ce nu avusese niciodată. Dragostea de mamă. Dar era prea târziu. Ah, dacă Sylvie i-ar fi spus mai devreme… dacă măcar ar fi iubit-o mai mult decât pe Rachel.

— Am ceva pentru tine, aşteaptă! repetă Sylvie.

Rose ar fi vrut să fugă… dar ceva o ţintuia locului, priveliştea lui Sylvie, atât de palidă şi de argintie încât părea să sticlească, priveliştea chinului torturant de pe faţa ei.

Şi acum Sylvie era cea care fugea… străbătu în goană camera, apoi, brusc, şocant, deschise uşile fereastră dindărătul draperiilor grele.

Rose fii biciuită de o rafală de aer îngheţat şi văzu fulgii de zăpadă învolburându-se, aninându-se în faldurile de catifea ale draperiilor.

Rose, tremurând de frig, privi în albul viscolit de dincolo de ferestre. O grădină. O grădină înfăşurată în alb. Tufişuri scheletice. Copaci cu ramuri golaşe vătuite de zăpadă pufoasă. O încâlceală de cârcei pe zidul de cărămidă din spate.

Şi Sylvie plonjase în furtuna de nea, ignorând frigul, fără să se sinchisească să ia o haină pe ea. Rose o văzu luptându-se cu ninsoarea, alunecând pe treptele care duceau în grădină, tocurile-i înalte săpând gropi în veşmântul aşternut peste glie.

„Sfântă Fecioară… ce face? “

— Sylvie! o strigă Rose.

Dar vântul îi prinse glasul şi-l purtă aiurea.

Aruncându-şi impermeabilul pe umeri, fugi după Sylvie, frigul luând-o în gheare, muşcând-o, fulgii plesnindu-i obrajii şi buzele, ca nişte pale reci de nisip.

— Sylvie, o strigă din nou, glisând la rându-i pe pământul îngheţat. Ce faci? Ai să îngheţi!

Dar Sylvie părea să nu o audă… sau să nu se sinchisească. Clătinându-se în vârtejul de ninsoare, îşi făcea drum spre zidul din fund. Şi acum, cu mâinile goale, se căznea să desprindă o cărămidă.

Rose, apropiindu-se de ea, văzu că mâinile îi erau vinete de frig, unghiile rupte, îmbibate de zăpadă şi de moloz. Spatele îngust i se înălţa în timp ce scormonea şi zgâria şi trăgea nebuneşte de cărămidă. Pe faţa albăstrită de ger se iviseră pete stacojii.

— Sylvie, pentru numele lui Dumnezeu!

Rose căzu în genunchi în zăpadă, alături de mama ei, sughiţând de plâns, zbătându-se cu disperare să o oprească. Nu mai putea răbda… să o vadă pe Sylvie în starea asta demenţială… vânătă de frig, doborâtă, plângând… cu degetele încleştate de zid.

Rose se înfăşură mai strâns în impermeabil, frigul înţepându-i cu ace de gheaţă picioarele şi mâinile. Ce căuta Sylvie acolo?

Cărămida de care trăgea cu toate puterile cedă brusc, într-o ploaie de ţăndări roşii şi de moloz. Pe urmă Sylvie îşi vârî mâna în gaura care se căscase şi scoase afară ceva învelit într-o fâşie de plastic murdar.

— Uită-te! E aici! hohoti cu o notă de triumf.

Rupse plasticul, şi acolo, înfăşurat într-o bucăţică de catifea putredă, se ivi cercelul. Cercelul de rubin, perechea celui din urechea lui Rose. Scânteind, imaculat, de parcă Sylvie tocmai l-ar fi desprins din lobul urechii ei.

— Ia-l!

I-l întinse lui Rose, cu acelaşi gest cu care i-l înmânase pe celălalt, cu atâţia ani în urmă. Doar că acum mâna îi era osoasă şi murdară, neocrotită de o mănuşă elegantă.

Rose simţi că i se rostogoleşte inima, de parcă se prăvălea pe un povârniş abrupt.

„Mamă… “

Se pomeni întinzând mâna… întinzând-o să ia cercelul.

Acum nu mai era zâna cea bună, această femeie care îngenuchea în faţa ei era reală… şi era cineva care voia ceva de la ea…

Dar avea ea ceva de oferit? Şi putea să-şi îngăduie să ierte?

Înainte de a putea răspunde, Rose luă mâna lui Sylvie. Îi simţi degetele îngheţate închizându-se asupra degetelor ei, strângându-i-le, cercelul de rubin împungând-o ca un ghimpe în palmă.

„Nu te cunosc, îi spuse Rose în gând, dar aş vrea să te

cunosc. Vreau să încerc. “

— Să intrăm în casă, îi spuse cu blândeţe.

Capitolul 41

Rose stătea la fereastra ei, privind afară. Îşi dădu seama că se afla acolo de o bună bucată de timp, şi abia acum văzu că se întunecase şi că ningea fără contenire; în conurile de lumină galbenă proiectate de felinarele străzii, fulgii dansau furtunos. Jos, trotuarele păreau îmblănite de un strat spart de paşi. Zăpada proaspătă, acoperind murdăria şi gunoaiele, prefăcuse oraşul într-o pânză albă pe suprafaţa căreia putea oricând să se ivească o încântătoare pictură. „Şi eu? se întrebă Rose. Oare viaţa mea se va schimba? Va fi poate mai bună? “Se simţea înţepenită. De când stătea acolo? Poate că de ore întregi. De când plecase de la Sylvie, pierduse noţiunea timpului.

Se gândi la lunga după-amiază pe care o petrecuse în casa de pe Riverside Drive, topindu-se sub o pătură moale de mohair, ghemuită pe o canapea în faţa unui foc scăpărător. Sorbind vin de Porto şi vorbind… vorbind, povestindu-i lui Sylvie tot ce-şi putea aminti din întreaga ei viaţă. Amintindu-şi, cu glas tare cum bunica, an după an, o umilise şi o strivise. Rose se simţise copleşită de o mânie mai puternică decât şi-ar fi putut imagina că poate adăposti în sufletul ei. Dar, în acelaşi timp, izbucnise din ea dragostea pentru Mărie şi, da, şi pentru Clare. Şi-i povestise lui Sylvie totul despre Brian, cât de mult îl iubise şi îl urâse în acelaşi timp şi cum o urâse şi pe Rachel.

Sylvie se arătase avidă, flămândă de a afla totul, iar Rose simţise cum, treptat, pe măsură ce vorbea, se risipeau şi ultimele rămăşiţe ale resentimentelor ei. Avusese senzaţia că e mai uşoară, mai liberă, până când, literalmente o părăsise vocea. Şi atunci se înfundase în pernele canapelei, prea

vlăguită pentru a mai putea spune ceva.

Şi un lung răstimp, rămăseseră amândouă tăcute. Nu se auzea decât pârâitul lemnelor în foc, şi bătaia uşoară a fulgilor în geam. Şi pe parcursul unui moment fermecat, îşi dăduse frâu liber fanteziei, închipuindu-şi cum ar fi fost dacă ar fi crescut în casa aceea. Se văzuse în minte mică, destul de mică încât să se caţăre în braţele calde ale lui Sylvie şi să-şi culce capul pe pieptul ei catifelat.

Şi pe urmă Sylvie se aplecase spre ea şi-i luase mâna.

— Există ceva ce trebuie să-ţi spun, scumpa mea. Nota solemnă din glasul ei o făcuse pe Rose să se încordeze – orice ar fi fost, prefera să nu audă. Nu mă aştept să înţelegi, urmase Sylvie, dar sper că măcar ai să încerci.

Sylvie făcuse o pauză, dar tăcerea avea acum ceva ameninţător în ea. „Ce să fie? Ce doreşti de la mine? “

— E în legătură cu Rachel, continuase Sylvie, ferindu-şi privirile, uitându-se în foc.

Rose încercă din nou împunsătura resentimentului. Ce dracu, asta era ziua ei. Rachel avusese toată viaţa o mamă, plus tot luxul pe care şi-l poate imagina cineva. De ce ţinea Sylvie să ruineze singura ei zi dintr-o viaţă de care Rachel avusese întotdeauna parte?

— Ce-i cu Rachel? întrebase sesizând mânia care îi răzbea în glas.

— O, Rose, nu înţelegi? Cât de afectată ar putea fi dacă ar afla că eu nu sunt adevărata ei mamă! Sylvie oftă adânc şi îşi închise ochit o clipă, ca şi cum era muncită de o durere sfâşietoare. Şi totuşi cum îţi pot cere să minţi de dragul meu? Nu am acest drept, ştiu bine. Şi aşa te-am supus la nişte sacrificii îngrozitoare. Dar te rog, te implor, gândeşte-te bine înainte de a face sau de a spune ceva, te rog, cântăreşte consecinţele. Aşa încât… să nu o pedepseşti pe Rachel pentru crima mea, pentru ce am săvârşit eu împotriva ta.

— Deci nu o să-i spunem niciodată lui Rachel? Ea o să

continue să-şi trăiască mitul, şi eu unde mă integrez în treaba asta?

Rose se simţise frustrată ca un copil care tocmai a primit un dar superb împachetat, şi căruia pachetul îi este smuls chiar înainte de a-l putea deschide.

Sylvie îi strânse mâna:

— O, Rose. Nici Dumnezeu, nici nimeni nu-ţi mai poate da îndărăt ceea ce ţi-am răpit eu. Şi în niciun caz Rachel nu ţi-ar putea da. Aşa încât, tu şi cu mine… trebuie să începem totul de aici. De acum, din acest minut, din această zi. Ca prietene. Şi ceea ce simţim şi cunoaştem noi, nu se va schimba dacă evităm să strigăm totul în gura mare.

„Minciuni, minciuni şi noi minciuni", se simţise ispitită să-i strige. Şi totuşi ceva – nu prea era sigură ce – o reţinuse. Nu răspunsese nici da, nici nu, doar că o să se mai gândească. Plictisită, o îmbrăţişă pe Sylvie, întipărindu-şi în minte senzaţia oaselor ei delicate sub bluza moale de caşmir, şi mireasma fină, dulce, a parfumului ei. Şi după aceea Rose plecase, întrebându-se dacă o s-o mai revadă vreodată pe Sylvie, dacă toate acestea se întâmplau cu adevărat.

Dar acum… stând aici, retrăind iar şi iar totul în minte, Rose vedea justeţea cererii lui Sylvie. Cu ce se făcuse vinovată Rachel? Şi nu suferise destul cu procesul? Nu, n-ar fi fost drept să-i răstoarne viaţa.

Şi totuşi, o parte din ea – copilul îndurerat care se cuibărea adânc în inima ei – ar fi vrut să o facă şi pe Rachel să sufere, să o pedepsească într-un fel pentru toate lucrurile bune de care se bucurase, pentru dragostea maternă care i s-ar fi cuvenit ei. Şi Rose ştia bine că acea parte din ea avea să-i poarte pică lui Rachel tot restul vieţii ei.

Dar Rose o voia şi pe Sylvie, ceea ce îi oferea ea – prietenie, poate că, într-o bună zi, o legătură strânsă, chiar dragoste. Şi n-ar fi putut să scoată totul la lumină, rănind-o mortal pe Rachel şi aşteptându-se totodată la iubirea

necondiţionată a lui Sylvie. Lucrurile nu puteau începe în felul ăsta.

O pufnire de vânt zgâlţâi geamurile. Rose privi în stradă şi văzu o siluetă singuratică grăbind pe trotuarul înzăpezit, cu spatele gârbovit, strângându-şi gulerul paltonului la gât. Omul arăta atât de pierdut, însingurat şi rupt de lume, cu umerii prăfuiţi de zăpadă, iar Rose gândi despre ea că era la fel de singură, acolo în apartamentul ei.

Şi deodată o cuprinse dorul de Max, de braţele lui în jurul ei, strângând-o la piept, lipind-o de el; dorul de mirosul lui cald, de tweed îmbinat cu un vag parfum de mosc. O împunse un junghi în inimă. În seara asta pleca la Los Angeles. Poate că şi plecase.

„Proasto, o ironiza o voce din lăuntrul ei. Nu Max te părăseşte pe tine. Tu i-ai dat paşaportul."

„în ziua aceea când l-am găsit strângându-şi lucrurile din birou, gândi ea mai departe, de ce nu i-am spus că îl iubesc? Aş fi putut s-o fac. Să fi fost blestemata mea de mândrie la mijloc?"

Sau să fi fost cu totul altceva? Se temuse să se apropie prea mult de Max? Se temuse că şi Max ar putea s-o rănească aşa cum o rănise Brian?

„Dar nu mai vreau să fiu singură.11 Gândul îi răsună în minte cristalin şi luminos ca un clinchet de clopoţel.

De atâta amar de vreme se simţise singură, izolată într-un fel, dar acum nu mai voia. Îl voia pe Max. Îl voia pe Max mai mult decât pe Sylvie, mai mult decât orice altceva pe lume. Poate… poate că ar mai reuşi să-l prindă.

Rose îşi simţi inima sărind din loc. Se răsuci precipitat şi intră în fugă în bucătărie. Ora opt, văzu ea. Max lua însă avionul de noapte, aşa încât s-ar putea să mai fie timp.

Rose apucă receptorul telefonului şi formă numărul. „Te rog… te rog… fii acasă, Max! "

Fir-ar să fie, nu răspundea nimeni. Aşteptă, lăsând

telefonul să sune şi să tot sune în gol. Simţea nevoia să spargă ceva, să izbească cu pumnii în zid. Nu era drept! Lacrimi îi veniră în ochi, gâtul i se strânse, aproape sufocând-o.

Îşi aduse aminte că avionul lui pleca la ora zece. Trimisese la birou o notă cu itinerariu! complet, în caz că cineva ar avea nevoie să ia legătura cu el. „United, J.F.K., plecare zece P.M. “, fiecare dintre aceste indicaţii i se gravaseră în minte. Dar zborul va fi probabil întârziat din cauza vremii, aşa că dacă se grăbea îl mai putea prinde la aeroport.

Se repezi la dulap, îşi trase în picioare cizmele de zăpadă, îşi îmbrăcă mantoul gros, încurcându-se la închiderea nasturilor. „Poftim, tremur de pe acum şi nici măcar n-am ieşit pe uşă! “

Reuşi să se urce imediat într-un taxi. Dar pe autostrada Long Island traficul era încetinit la culme, aproape oprit. Blestemă în gând zăpada, şi camioanele care se năpusteau înaintea autoturismelor, şi pietonii care împiedicau circulaţia când pe aşa o vreme ar fi trebuit să stea acasă. Doamne Isuse Hristoase, în ritmul ăsta nu o să ajungă niciodată la aeroport. Se uită la ceas. Nouă. În curând se va urca la bord. Şi, Doamne, trebuia să-i spună! Te rog! Nu-l putea lăsa să plece fără să-i spună… nu putea…

„Te rog, Max… te rog fii acolo!"

După un nesfârşit şir de ambuteiaje şi de înaintări intermitente, ajunseră în sfârşit la aeroportul United. La rampă, maşinile erau parcate în rânduri duble şi triple. Înăuntru, o masă imensă de oameni, înghiţind ghişeele de informaţii, ocupând fiecare palmă de loc din sala de aşteptare şi de pe podea, blocând drumul spre porţi, înghiontind-o şi lovind-o cu bagajele. Zeci de zboruri fuseseră amânate. „Dumnezeule, te rog… fă ca şi zborul lui Max să fi fost amânat. “

Scrută tabelul de plecări şi depistă imediat zborul: „351,

Los Angels, 10.15, Poarta 12 “. După ceasul ei mai avea încă şase minute.

Rose începu să alerge, cu inima în gât, sângele bubuindu-i în tâmple, croindu-şi drum cu coatele prin mulţime, aproape strivindu-se de un negru uriaş care trăgea după el o valiză imensă, aproape răsturnând un copil. Numerele porţilor mergeau crescând, patru, şase, şapte, nouă…

Doisprezece. Poarta doisprezece. Cu plămânii gata să-i plesnească, se repezi pe lângă ghişeu în sala de aşteptare. Poarta care ducea spre avion era închisă. Dar poate că va izbuti totuşi să treacă…

Poate…

Pe urmă văzu. Prin uşa imensă de sticlă, văzu clipind luminile roşii, şi un monstru întunecat de metal, lunecând.

Avionul lui Max. Rulând pe pistă.

Trupul îi deveni greu, greu, picioarele părură să i se îngroape în podea, inima o povară de fier.

.. Max… oh. Max! … “

Capitolul 42

Max apăsă pentru a doua oară, cu mâna înmănuşată, soneria de la uşă. Doamne, ce aştepta? Era şase dimineaţa. Probabil că dormea dusă. Nici nu se luminase încă de zi.

Ar trebui să plece. Era o stupiditate că venise. Un gest lipsit de noimă. Doar trebuia să prindă avionul.

Simţea prin tălpile pantofilor frigul asfaltului îngheţat. Mâinile îi erau amorţite. Ninsoarea încetase peste noapte, era prea ger ca să mai ningă. Mult sub zero grade. Respiraţia lui forma fuioare de abur în aerul nemişcat, leşios.

În cele din urmă, după ce apăsă a treia oară pe butonul soneriei, îl izbi un gând. Rose nu o să-i răspundă. Nu. Poate că nici nu era acasă, îşi simţi inima scufundându-se. Îşi ridică valiza şi se întoarse să plece.

Înfundându-şi picioarele în zăpada groasă care acoperea scările, îşi aduse aminte că avea încă cheile. De zile întregi tot intenţionase să i le dea înapoi şi mereu uitase.

Se scotoci în buzunar şi scoase un lanţ de chei. Da, se găseau încă acolo. Cheile lui Rose. Se simţi bucuros şi îşi spuse că e ridicol.

Într-un minut urcă iar scările, răsuci cheia în broască, simţind cum limba încuietorii cedează, apoi deschise încet, cu grijă, uşa. Îşi lăsă valiza jos, lângă uşă, fără să facă niciun zgomot.

Max rămase locului; inima îi bătea cu putere. „Şmechere, pe cine încerci să păcăleşti? N-ai venit aici ca să-ţi iei rămas bun. Ai venit pentru că încă mai speri. “

Dumnezeule, niciodată n-o să-i vină mintea la cap? De câte ori a trebuit să smulgă mingea de fotbal de la Charlie Brown până când i s-au deşteptat şi lui minţile?

Nu, se făcea de râs, categoric.

Şi totuşi, cum ar fi putut pleca fără să-şi ia măcar rămas bun de la Rose?

Adevărat, dacă vremea n-ar fi fost atât de câinoasă, dacă Monkey nu l-ar fi implorat să-şi amine zborul, acum ar fi fost în Beverly Hills.

Dar cum până la plecarea celui de-al doilea avion mai avea două ore, îşi spusese: „De ce nu? “

Max intră tiptil în living-room. Lumina zorilor, reflectată de zăpada adunată sub ferestre, dădea o strălucire neobişnuită lucrurilor, o luminozitate mai intensă decât cea normală la orele şase dimineaţa. Observă pe un scaun o învălmăşeală de haine, un palton şi, alături, pe jos, nişte cizme grele. Probabil că Rose se întorsese târziu, prea târziu ca să-şi mai atârne hainele în dulap. Avusese oare o întâlnire? Vreun bărbat? Simţi că-i vine rău – Doamne, s-ar putea să nu fie singură în dormitor. Brusc, i se opri respiraţia, de parcă aerul fusese aspirat afară din plămânii

lui.

Se apropie de dormitor în vârful picioarelor. Printre jaluzele se prefira lumina, aruncând bare de umbră pe covor, strălucind slab pe măciuliile de alamă ale patului. Se uită la forma ghemuită sub pătură. „Singură, da, slavă Domnului!" Plămânii i se umplură iar de aer.

Se uită la Rose, adormită, urmări înălţarea şi coborârea lină a pieptului ei, sub pătură. Faţa îi era împărţită în două jumătăţi, una luminată, una întunecată, iar părul, un nor negru răsfirat pe pernă. Doamne, cât era de frumoasă! Inima i se strânse, lacrimile îi podidiră ochii.

— Rose, îi atinse mâna. Rose, trezeşte-te!

„Dă-mi voie numai să-mi iau rămas bun şi îţi făgăduiesc că dispar din viaţa ta ", gândi el.

Mâine, pe vremea asta, o să navigheze pe Santa Monica. Acolo erau treizeci şi cinci de grade, aşa îi spusese Gary cu o seară înainte la telefon. În afurisitul de noiembrie! Treizeci şi cinci de gradel „N-o să-ţi vină să-ţi crezi ochilor, îi spusese. Fete în bikini, rulând pe patine cu rotile pe trotuar. Max, aici n-ai să ştii cum să cauţi umbra!"

Da, gândi Max, acolo, alături de alţi indivizi patetici cu cămăşile descheiate până la buric şi medalioane de aur la gât, vânând fetişcane de două ori mai tinere decât ei.

„Şi dacă tot ce doresc eu se găseşte aici?"

„Dar ea nu te vrea, Max, bătrâne. Aşa încât mai bine întinde-o până nu te faci complet de râs."

Nu, doar un scurt rămas bun. „Trebuie s-o fac. Mi-o cere avocatul

Eileen Goudge din mine. Toate lucrurile trebuie să aibă un început, un mijloc şi un sfârşit. Încheierea. Desigur, câţiva ani de aici înainte o să ne trimitem felicitări de Crăciun şi, poate, când am să fiu prin New York, o să-mi vâr capul pe uşa biroului ei ca să-i spun hello. Drace, mai devreme sau mai târziu, ea o să se mărite şi o să mă invite la nuntă. Dar

acum e punctul terminus, ultima oprire, exit. “

— Rose, murmură din nou, privind-o intens, întipărindu-şi chipul ei în minte.

Dormea atât de adânc, încât nu avea inimă să o trezească. Părea sleită de puteri, biata de ea.

„Mă rog, poate că-i mai bine în felul ăsta… să plec fără ca măcar să ştie că am fost aici. “

— La revedere, o să-mi lipseşti, şopti Max.

Se simţea la fel de neajutorat ca şi cu ani în urmă când îşi petrecea nopţile veghind la pătuţul fiicei lui – Doamne ar fi fost în stare să vegheze ore întregi somnul lui Monkey, era atât de dulce! — Ştiind bine însă, că oricât ar dori să o ocrotească, să o adăpostească în cupola impermeabilă la gloanţe a iubirii lui, tot va veni timpul când va păşi în lume şi pe el îl va lăsa în urmă, singur pe trotuar.

Lacrimile îi înţepau ochii.

— Da… bine. Îi depuse un sărut pe gura moale. O să ne mai vedem, fetiţo.

Ajunsese la uşa dormitorului când o auzi pe Rose îngăimând:

— Max? Tu eşti?

Inima îi sări în piept.

— Eu sunt. Îmi pare rău că te-am speriat.

Acum Rose se ridică în capul oaselor, pe deplin trează, fixându-l uimită cu ochii ei imenşi.

— Max, ce faci aici? Trebuia să fii la Los Angeles.

— Mandy era foarte îngrijorată la gândul că o să zbor pe o vreme atât de infectă, aşa încât i-am promis că aştept până când furtuna se potoleşte. Şi acum sunt în drum spre aeroport. M-am oprit doar să-ţi spun la revedere… şi să-ţi las astea. Scoase cheile de pe inel şi le puse pe toaletă cu un clincănit sec. Nu te scula din pat. Nu pot sta decât un minut. Se sili să zâmbească. California, sosesc la tine! cum sună cântecul. Hei., hei, ce-i asta? Ce-i cu fântâna asta arteziană?

Rose, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din finet albastru, sări din pat, cu părul sălbatic, încâlcit, încununându-i capul şi cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Acum bloca uşa, stând cu mâinile în şold.

— N-ai să pleci! Nu te las!

Max se uită la ea, uluit.

— Rose, ce tot vorbeşti?

— M-ai auzit bine, Max Griffin. Nu pleci nicăieri fără mine!

Obrajii îi erau îmbujoraţi, ochii îi licăreau.

Un fir de speranţă încolţi în inima lui, trimiţând un cârcel firav, dibuitor. Max descoperi că se putea mişca şi străbătu din doi paşi încăperea, apoi o apucă de umeri.

— Rose, eşti nebună?

— M-ai auzit, plec cu tine.

— Visezi? De ce vrei să pleci în California?

— Pentru grapefruituri.

— Rose… nu cumva faci…

— Pentru ceaţă. Pentru izvoarele fierbinţi. Pentru şoselele fără taxe. Pentru Ronald Reagan…

— Ai înnebunit de-a binelea?

— Pentru tine.

— Ce-ai spus?

— Pentru tine. Era toată numai zâmbet. Te iubesc, Max. Nu pot rămâne aici fără tine.

Acum sămânţa de speranţă dăduse floare.

— Cred că eu sunt cel care visează.

— Te-am iubit de la bun început, numai că nu mi-am dat seama. Şi pe urmă, când mi-ai spus că te muţi la Los Angeles, am gândit că e prea târziu… oh, Max, e prea târziu?

— Chiar te gândeşti să vii cu mine?

Rose zâmbi, dar Max văzu că îi tremurau colţurile gurii.

— Am auzit că izvoarele fierbinţi fac minuni în ce priveşte viaţa sexuală, urmă ea. Şi, întâmplător, îmi plac foarte mult grapefruiturile.

Max se uita la ea, cu senzaţia că podeaua îi alunecase de sub tălpi şi că plutea în aer. Şi acum aterizase cu o bufnitură care-i zguduise oasele din el. Isuse, timp de douăzeci de ani parcursese un drum desfundat, plin de hârtoape şi acum, iat-o pe ca, un miraj care licărea la orizont, făgăduindu-i răcoare şi apă proaspătă şi sfârşitul singurătăţii.

Doamne, oare se putea încrede în asemenea minune?

O amintire i se desprinse din subconştient şi pluti la suprafaţa minţii. Când avusese şaisprezece ani, îşi dorise cu atâta ardoare o maşină, încât îşi petrecuse o vară întreagă muncind zi de zi în secţia de ambalaj a unei fabrici de ciment din Jersey. Venea zilnic acasă prăfuit din creştet până în tălpi, cu ochii aprinşi şi un gust de ciment zgrunţuros în gură, care nu se ducea nici când îşi peria dinţii până îi sângerau gingiile. Şi, în sfârşit, sosise luna septembrie când îşi rotunjise economiile până la pătau sute de dolari, adică maşina. Doamne, râşniţa aceea de maşină! Un Oldsmobile optzeci şi opt, tip 1941. Mâncată de rugină şi cu greu ţinându-se laolaltă. Mama lui plânsese când o adusese acasă şi o parcase în stradă. Dar jigărită cum era, mergea totuşi. N-ar fi rezistat la un raliu, dar mergea. Doamne şi ce dragă i-a fost maşina aceea! mai dragă decât Thunderbird-ul nou-nouţ pe care şi l-a cumpărat când a absolvit Facultatea de Drept, şi decât toate maşinile pe care le-a avut de atunci încolo. Şi acum înţelegea de ce o iubise atât, în ciuda tuturor metehnelor ei.

Pentru că nu numai că o cumpărase, dar o visase. O plăsmuise, ca un Aii Baba nebun, adolescent, din praf de ciment şi din dorinţe. Şi ştiuse, atunci şi întotdeauna, stând la volanul crăpat de soare al rablei lui, că dacă îţi doreşti ceva din toată inima, dacă visezi ceva cu toată puterea ta, visul devine realitate.

Max clipi repede, concentrându-şi privirea asupra lui Rose, şi avu impresia că vede un fel de univers în miniatură,

vinişoarele albastre care-i marmorau tâmplele, fiecare buclă de păr strălucitor, punctişoarele de lumină din ochii ei negri, care îi făceau să scânteieze.

Îşi înălţă mâna spre faţa ei, cu palma în sus, fără s-o atingă, dar îndeajuns de aproape ca să-i simtă căldura. Rose îşi lăsă obrazul în palma lui, închizând ochii, şi atingerea mătăsoasă a pielii de pe curba pomeţilor ei îi dădu senzaţia că se afundă în iarbă proaspătă, şi-l lăsă ameţit, fără respiraţie, buimac. Nu, nu era un miraj, îşi spuse. Nu, ea, ca şi el, era un călător ostenit de drum, ajuns, în sfârşit, acasă.

— Cu o condiţie, spuse el gâtuit de emoţie.

— Care?

— Să te măriţi cu mine.

Ochii lui Rose se deschiseră largi. Un zâmbet lent îi cuprinse toată faţa.

— Da. Vreau. Da. E suficient ca răspuns la cererea ta sau doreşti să continui?

— E suficient. Totuşi continuă. Îmi place să te aud.

Rose îşi lăsă capul pe spate, râzând, întinzându-şi braţele, arcuindu-şi gâtul, părul electric revărsându-i-se pe ceafă.

Şi în clipa aceea Max observă – cerceii. Doi, identici, ca nişte lacrimi de rubin, sclipind în urechile ei.

Epilog

Sylvie se afundă în fotoliul adânc de lângă şemineu şi se bucură o clipă de moliciunea tapiţeriei de catifea. Îşi aruncă pantofii din picioare şi îşi odihni capul pe speteaza tapiţată. Prin sticla jivrată a geamurilor de la uşa salonului, vedea umbre mişcându-se – chelnerii care strângeau paharele, scrumierele, farfuriile.

Se simţea obosită, dar era o oboseală plăcută. Ca atunci când aranja trandafirii în vaza mare Waterford, după ce o dimineaţă întreagă plivise buruienile în soare.

„Le-a plăcut casa. Toţi au admirat-o. Ce-a putut să facă Nikos dintr-o paragină! Ce-am putut să fac eu. Un adevărat miracol, aşa spuneau.”

De sus, răzbeau râsetele argintii ale femeilor şi vocea baritonală a lui Nikos urându-le noapte bună celor din urmă musafiri. Veneau zgomote şi de jos, de la bucătărie, melopeea jargonului jamaican al servitorilor, robinete care curgeau, clincănit de farfurii.

Sylvie îşi urcă picioarele îmbrăcate în ciorapii de mătase pe scăunaşul brodat în gobelin, pentru odihnirea picioarelor. Se simţea uşor jenată când se gândea cu câtă neobrăzare se lăfăise în laudele care i se aduseseră întreaga seară, şi cu care se împăunase de parcă i s-ar fi oferit o cunună de lauri.

Dar, în fond, de ce nu? Le merita într-adevăr.

Sylvie îşi plimbă privirea prin salonul muiat în lumina domoală, trandafirie, a focului mocnit, şi avu impresia că îi vede pentru prima oară splendida desăvârşire – neîntinată de amintirea pereţilor crăpaţi, tavanelor lăsate, stivelor de scânduri şi găleţilor cu vopsea. Şi o mândrie lentă, uimită, se strecură în ea, dându-i senzaţia de înălţare.

„Da, e grandios. Şi intim totodată. Are ce-i mai bun din ambele.”

Câtă dreptate avusese să aleagă tapetul ăsta deschis la culoare, ca să lumineze lemnăria de mahon a uşilor şi ferestrelor; un tapet cu design William Morris, în argintiul cel mai pal; iar tavanul, cu ghirlandele lui de rozete din stuc, era vopsit în culorile cele mai pastelate. Şi în locul draperiilor funerare din catifea, alesese o ţesătură mătăsoasă, de culoarea lămâii, căptuşită cu un material uşor, care absorbea lumina. Iar ici colo, pete de culoare. O măsuţă chinezească de ceai din lac roşu, o oglindă aurită, cu picior, stil Louis Quinze, între cele două ferestre înalte, un crin pictat de Georgia Oikeeffe, deasupra şemineului.

„Eu am creat toate astea, îşi repetă Sylvie. Pot să mă

mândresc. Oh, mamă, cât aş vrea să poţi vedea şi tu… “

În oglinda aurită cu picior, Sylvie surprinse reflecţia argintiu-chihlimbarie a unei femei zvelte, într-o rochie de crep de culoarea trandafirilor „Nilul Albastru”, cu părul de un auriu pal prins în doi piepteni din argint antic. Şi ochii mari, de un verde acvatic, ai femeii radiau un calm profund.

Îşi cercetă imaginea reflectată cu un soi de distanţare, de parcă ar fi contemplat un portret al ei, pe care i-l pictase cineva. Şi fu frapată de demnitatea femeii, de aerul ei de stăpânire de sine.

„Ai luat în sfârşit o hotărâre, nu-i aşa?” se întrebă singură, respirând mireasma de parfum şi de ţigări care încă stăruia în salon. Da. În sfârşit ştia cum dorea să-şi petreacă restul vieţii. Nikos devenise nerăbdător. Îl amânase prea mult. Acum merita un răspuns, deşi acesta îi impunea unele sacrificii dureroase.

„Dar pentru orice alegere trebuie să plăteşti un preţ. Cine cunoaşte lucrul ăsta mai bine decât mine?”

Se gândi la noaptea aceea de demult, cu fumul înecăcios, flăcările pârjolitoare, şi la felul cum, după ce pretinsese că pruncul înfăşurat în scutece, pe care-l ţinea în braţe, era al ci, trebuise să trăiască o viaţă întreagă cu această alegere. Dar, slavă Domnului, acum alegerea nu mai era atât de mutilantă. Îşi regăsise copilul, pe Rose a ei. Îşi ţinuse în braţe fiica adevărată. Şi nu se va lăsa niciodată separată de Rose, nu total, chiar dacă Rose se mutase în California. O s-o viziteze des. Deja îi făcuse o vizită. Şi la vară o să plece la nuntă. Vor mai fi şi alte prilejuri.

Şi Nikos o vizitase pe Rose în urmă cu două săptămâni. Venise înapoi cu fotografii, şi-i povestise totul, fiecare amănunt al întâlnirii lor despre ce vorbiseră, cum îşi petrecuseră timpul împreună.

În sfârşit, acum Sylvie putea să privească şi ea înainte, după atâta timp cât privise înapoi. Putea să continue să-şi

închine şi mai multă energie muncii ei.

Se gândi la casa de pe Murray Hill pe care o cumpărase luna trecută, o ruină… într-o stare şi mai jalnică decât fusese casa asta, de aici.

Acum îşi petrecea zilele învârtindu-se prin încăperile aşternute cu bucăţi de tencuială şi scule, ducându-i cu zăhărelul pe inspectorii de la Departamentul de Construcţii, numărând livrările de scânduri şi de ciment, hărţuindu-se cu angajaţii. Dar mai târziu, când se va isprăvi munca brută, va începe partea care-i plăcea cel mai mult: finisarea, detaliile frumoase. Fiecare cameră va fi ca o pânză albă, aşteptând penelul ei.

Ce plăcere! Primul lucru dimineaţa, o cană de cafea, apoi drumurile la atelierele decoratorilor pentru mostre de tapet şi fâşii de materiale, la Bowery pentru lămpi, sau la un depozit uriaş de pe Red Hook, plin cu resturi de arhitectură vechi şi prăfuite – poliţe, vitralii, uşi antice încrustate.

Şi pe urmă, la sfârşitul zilei, răsplata ei, o baie fierbinte, un pahar de sherry, o cină liniştită. Şi, cel mai bun dintre toate, Nikos. Prieten, amant, partener. Ar fi şi un soţ minunat. Numai dacă…

Sylvie tresări la auzul deschiderii uşilor glisante.

— Arăţi atât de relaxată, încât am crezut că ai adormit.

Vocea lui Nikos, joasă şi învăluitoare, în spatele ei. Apoi atingerea caldă a buzelor lui pe ceafa.

— Iubita mea Sylvie. În seara asta ai fost regina balului.

Se aşeză în faţa ei, în fotoliul balansoar. Sylvie îşi spuse că arăta foarte frumos în smoking, dar, oarecum distant, ca un senator distins prezidând un banchet de binefacere.

Nikos se lăsă pe spate, trecându-şi degetele prin păr, apoi descheindu-şi nasturii hainei, lărgindu-şi papionul şi desfăcându-şi butonii cămăşii. Sylvie urmări cum gâtul lui, robust şi arămiu, apăru din gulerul desfăcut. Acum arăta din nou al ei, un bărbat plămădit din ţărână şi foc.

— Cred că am băut prea multă şampanie, răspunse ea râzând. Tot ce ştiu despre regină e cununa de fier care-mi strânge capul.

— Bun, atunci va trebui să te culc, râse Nikos şi lumina reflectată a focului îi joacă în ochii negri.

Sylvie încercă o strângere de inimă.

— Nu… nu în noaptea asta, iubitule… o să mă duc acasă. Mâine trebuie să mă scol în zori. Am întâlnire cu arhitectul la opt şi jumătate, pe urmă trebuie să mă duc la Phillip. Am pus ochii pe un luminator Tiffany. Ar fi perfect pentru casa din Murray Hill.

— Sylvie… Nikos se aplecă spre ea, cu coatele rezemate pe genunchi şi bărbia sprijinită de mâinile lui aspre, bătucite. Părea tulburat. S-ar putea să nu fiu omul cel mai educat, urmă el, dar ştiu să deslușesc un pretext. Tu ai fugit de mine toată săptămâna… există ceva ce ai dori să-mi spui?

Sylvie se uită la focul care-şi trăia ultimele clipe şi simţi cum o inundă tristeţea. Auzea plesnetul uşor al ploii în geam. Ploile de primăvară i se păreau întotdeauna cele mai reci. De ce oare?

O veche amintire înotă din adâncuri la suprafaţă. Pornise la şcoală în fulgarinul ei galben cu glugă şi cizmele roşii de cauciuc. Pe la jumătatea drumului, călcase din greşeală într-o băltoacă, cizmele i se umpluseră de apă, picioarele i se udaseră şi îngheţaseră. Se aşezase pe marginea trotuarului şi îşi scosese cizmele, pantofii şi ciorapii. Dar când încercase să-i îmbrace din nou, nu izbutise să-şi lege şireturile ude ale pantofilor. Aşa încât rămăsese acolo, plângând, până când venise un domn, care o chemase pe mama de la un telefon public.

Sylvie îşi spuse: „Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă simţindu-mă neputincioasă, slabă şi proastă, tot aşteptând să vină un bărbat în ajutorul meu. “

Gata cu asta. Acum trebuia să stea pe propriile ei picioare.

— Nikos, nu pot să mă mărit cu tine, îi declară cu blândeţe. Nu vreau să mai amân răspunsul, nu-i drept

Nikos părea împietrit, parcă de astă dată se uita la o fotografie a lui, stând acolo imobil, cu cravata sucită într-o parte, bărbia sprijinită în palme, ochii ca două găuri arzânde.

— Într-un fel e o ironie, continuă ea, văzându-i acum conturul dublu, pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi; tu eşti acela care m-a ajutat să-mi dau seama că pot fi şi independentă. Fără de tine, niciodată n-aş fi gustat independenţa. Dar acum îmi place când îi văd pe cei de la bancă cerându-mi părerea. Îmi place să ştiu că dacă s-ar îndoi acoperişul, n-aş intra în panică ci m-aş descurca singură. Îmi place să… răspund singură de toate.

— Dar eu nu-ţi cer supunere, răspunse Nikos, mâinile desfăcându-i-se într-un gest de implorare. Nu-ţi cer decât dragoste.

— Pe asta o ai, dragul meu. Pentru totdeauna.

— Atunci de ce…?

— Pentru că… Sylvie cumpăni, formulându-şi frazele cu grijă… pentru că mă cunosc prea bine. Pe zi ce trece aş deveni tot mai dependentă de tine, tot mai speriată de încercarea de a mă descurca singură. Nu-i vina ta, Nikos. E felul meu de a fi. Şi poate că asta e marea mea tărie., faptul că-mi cunosc slăbiciunea.

— Oh, Sylvie – acum ochii lui erau plini de lacrimi – eu sunt cel slab. Nu ştiu cum aş putea trăi fără tine.

— Nu e nevoie de aşa ceva. Am spus doar că nu mă pot mărita cu tine. Dar asta nu înseamnă că vom înceta să ne mai vedem.

— Poate că nu. Dar eu o să trag întotdeauna în direcţia asta. Eu vreau o soţie, Sylvie. Duc lipsa vieţii conjugale. Îmbătrânesc… sunt prea bătrân pentru crailâcuri; prea bătrân ca să nu ştiu în patul cui mă trezesc dimineaţa, al tău sau al meu. Te vreau, Sylvie. Te vreau tot timpul alături, nu

ici şi colo.

Sylvie simţi o greutate în inimă dar nu chiar atât de puternică pe cât s-ar fi aşteptat.

— Vai, Nikos, eşti perfect îndreptăţit să doreşti acest lucru. Şi aş vrea mult să-ţi pot satisface dorinţa. Dacă ar fi vorba de ceva ce ţi-aş putea da în mână, aş face-o cu bucurie. De fapt, ai inima mea… dar mai mult de atât nu-ţi pot da.

Urmă o pauză de tăcere, şi Sylvie auzi un zgomot care semăna cu un suspin. Ridică ochii şi văzu că jăraticul din cămin se prăbuşise peste el însuşi, şi o explozie de scântei ţâşneau în sus, spre coş.

Încerca o linişte stranie. De parcă hotărârea pe care o luase ar fi fost un deal abrupt, pe care tocmai îl urcase, şi acum se putea odihni.

După ce-l aşteptă un lung răstimp să spună ceva, Sylvie se gândi să încerce un gest şi întinse mâna spre el.

Un cumplit moment, mâna îi rămase suspendată în aer, grea şi rece.

Oare o să renunţe la ea? O să fie furios? „O, Doamne, fa să nu fie furios pe mine. Îl iubesc, şi încă am nevoie de el în multe feluri…”

Şi apoi, ca o binecuvântare, simţi degetele calde ale lui Nikos încleştând degetele ei; acum se ridica, trăgând-o şi pe ea în picioare.

— Te gândeşti că m-ai biruit, nu-i aşa, îndărătnica mea Sylvie?

Faţa îi era încruntată, dar ochii tandri.

— Să te birui? Vai, Nikos, te rog nu privi lucrurile sub asemenea lumină. M-am gândit numai că dacă m-aş mărita cu tine n-aş mai fi femeia pe care o iubeşti acum.

— Te înşeli, te-aş iubi întotdeauna, sub orice fel de înfăţişare. Şi, după cum bine ştii, eu nu mă dau uşor bătut. Nu, când sunt categoric hotărât.

— Dar, Nikos, zâmbi Sylvie. Tu mă ai deja.

— Pentru totdeauna?

— Pentru azi, mâine, poimâine, şi zilele care vor urma.

— Înţeleg. Bine, atunci vom începe acum. Cu noaptea asta. Vrei să rămâi cu mine noaptea asta?

Îşi dădu seama de strategia lui Nikos şi zâmbi. Mă rog, n-are ce să strice dacă cedează un pic.

Nikos o luă în braţe, încălzind-o cu masivitatea lui şi gâdilând-o pe gât cu gulerul scobit al cămăşii descheiate. Când îşi simţi inima bătând cu putere, Sylvie zâmbi în sinea ei. Da, acum înţelegea. În toate zilele de mâine Nikos o să stăruie şi o să strângă coarda.

— Mă rog… cred că pot amâna întâlnirea de mâine dimineaţa cu arhitectul…

Da, o să-l lase pe Nikos să creadă că a câştigat, când de fapt hotărârea îi aparţinea ei.

— Şi mâine dimineaţă, murmură el, va trebui să rămâi la micul dejun. Am nevoie de sfatul tău în legătură cu ceva. Petecul ăla de pământ din spate… m-am gândit să-l transform într-o grădină de trandafiri…

Sfârşit